

Phù Hiệu, Em Là Của Anh

Contents

Phù Hiệu, Em Là Của Anh	3
1. Chương 1: Lên Kinh	3
2. Chương 2: Chương 2	5
3. Chương 3: Chương 3	7
4. Chương 4: Chương 4	13
5. Chương 5: Chương 5	17
6. Chương 6: Chương 6	20
7. Chương 7: Chương 7	23
8. Chương 8	25
9. Chương 9	27
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	52
18. Chương 18	55
19. Chương 19	56
20. Chương 20	58
21. Chương 21	59
22. Chương 22	62
23. Chương 23	64
24. Chương 24	67
25. Chương 25	72
26. Chương 26	74
27. Chương 27	76
28. Chương 28	77
29. Chương 29	80
30. Chương 30	82
31. Chương 31	84
32. Chương 32: Chương 32	86
33. Chương 33	88
34. Chương 34	90
35. Chương 35	92
36. Chương 36	94
37. Chương 37: Chương 37	97
38. Chương 38	99
39. Chương 39	102
40. Chương 40	105
41. Chương 41	108

42. Chương 42	112
43. Chương 43	115
44. Chương 44	119
45. Chương 45	122
46. Chương 46	126
47. Chương 47	129
48. Chương 48	132
49. Chương 49	135
50. Chương 50	137
51. Chương 51	139
52. Chương 52	142
53. Chương 53	145
54. Chương 54	148
55. Chương 55	152
56. Chương 56	155
57. Chương 57	158
58. Chương 58	161
59. Chương 59	164
60. Chương 60	168
61. Chương 61	171
62. Chương 62	175
63. Chương 63	177
64. Chương 64	179
65. Chương 65	183
66. Chương 66	186
67. Chương 67	189
68. Chương 68	192
69. Chương 69	197
70. Chương 70	200
71. Chương 71	204
72. Chương 72	206
73. Chương 73	210
74. Chương 74	214
75. Chương 75	217
76. Chương 76: Chương 77	222
77. Chương 77: Ngoại Truyện 1: Chạy Bộ	225
78. Chương 78	226
79. Chương 79	230
80. Chương 80	234
81. Chương 81	239
82. Chương 82	242
83. Chương 83: Ngoại Truyện 2: Trang Phục Mùa Đông	245
84. Chương 84	248
85. Chương 85	252
86. Chương 86	256
87. Chương 87	261
88. Chương 88	265
89. Chương 89	268
90. Chương 90	272
91. Chương 91: Chương 91	275
92. Chương 92	279
93. Chương 93	282
94. Chương 94	285
95. Chương 95	290

96. Chương 96	293
97. Chương 97	297
98. Chương 98	300
99. Chương 99	304
100. Chương 100	309
101. Chương 101: Là Kết Thúc Nhưng Cũng Là Khởi Đầu...	312
102. Chương 102: Ngoại Truyện 3 – Mạc Vu Phi	316
103. Chương 103: Ngoại Truyện 4 — Yoga	318
104. Chương 104: Ngoại Truyện 5 — Thư Gửi Bé Cưng	321
105. Chương 105: Ngoại Truyện 6 – Dạy Con	323
106. Chương 106: Ngoại Truyện 6 – Dạy Con	327
107. Chương 107: Ngoại Truyện — Dạy Con	331
108. Chương 108: Ngoại Truyện — Một Ngày Bình Thường Của Vợ Chồng Đường Gia	336

Phù Hiệu, Em Là Của Anh

Giới thiệu

Truyện là chuyện tình mèo vờn chuột, giảng dạy nhau của hai nhân vật chính. Nam chính là kiểu nam

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-hieu-em-la-cua-anh>

1. Chương 1: Lên Kinh

Sân bay thủ đô —

“Này! Cái con ranh kia! Sao giờ mày mới chịu đến thăm tao hử!” — Một cô gái trẻ trung, thời thượng hưng phấn ôm chầm lấy một du khách vừa ra khỏi sân bay, tên của cô là Dương Mật, cô có một mái tóc xoăn dài, đeo một chiếc nơ bướm thật to, có thể thấy cô là một mỹ nhân, một mà tràn đầy sức sống.

“Quê mùa như tao thật chả mấy khi được lên thành phố.” Cô gái được ôm tên là Phù Hiệu, cô mặc chiếc T-shirt rộng thùng thình, trên mặt là một chiếc kính râm màu đen, sau lưng đeo một túi du lịch giản dị. Hiển nhiên là khí chất của cô không cùng loại với bạn tốt, Dương Mật là điển hình cho con gái thành phố năng động, còn cô là một trạch nữ^[1] hướng nội.

“Thôi đi mày!” Dương Mật đánh yêu bạn, hào sảng cười nói: “Hành lý của mày đâu?”

Phù Hiệu cười hì hì, chỉ chỉ chiếc túi lưng bùng sau lưng mình.

“Ê, ề, không phải mày định chỉ ở một tối rồi về đấy chứ?”

“Mày nhầm rồi, tao đã quyết định ăn bám mày một thời gian, không được ngăn cản tao.” Phù Hiệu rất tự giác trả lời.

“Mày mang theo mấy bộ quần áo?”

“Ba bộ, đủ tắm rửa.” Phù Hiểu vỗ vỗ túi: “CMND, thẻ ngân hàng, laptop, điện thoại di động, ngoài ra còn một ít tiền mặt, ừm, hoàn hảo.”

“Mày không còn là con gái nữa hử?” Dương Mật không chịu nổi chọc chọc cô.

“Cần kiểm tra không?” Phù Hiểu hỏi với vẻ vô tội.

“Không phí lời với mày nữa, mau đi thôi, chắc ông xã tao đã về nhà rồi.”

“Gi? Hôm nay anh ấy cũng được nghỉ?”

“Bạn chỉ cốt của tao đến, anh ấy dám không nghỉ?” Dương Mật nói một cách ngang ngược, nhưng qua đó có thể thấy được hạnh phúc của cô.

“Mày sướng nhá.” Phù Hiểu mỉm cười, lắc lắc đầu, đồng thời cô cũng vui vì sự mỹ mãn của bạn.

Hai người đi taxi tới nhà trọ của bọn họ ở Tam Hoàn. Phù Hiểu liếc qua bảng giá, thăm lú lười.

“Lầu 21, đi thôi.” Dương Mật ôm tay cô, kéo cô vào tòa nhà.

“Tụi mày đã kết hôn rồi sao còn chưa mua nhà?”

“Chị gái à, chị có thể quan tâm đến đời sống xã hội một chút được không? Chị có biết giá nhà bây giờ là bao nhiêu không?”

“Nhưng thu nhập của hai đứa mày cũng đâu có thấp chứ?”

“Thu nhập cũng tạm song tụi tao chi tiêu cũng nhiều mà. Tiếp khách, xã giao đều dùng đến tiền, tuy nhà chồng tao nói mua nhà cho tụi tao nhưng tao không muốn nhận.”

“Tại sao?” Phù Hiểu nhún mày.

“Nhà anh ấy có tiền, tao chỉ là đứa từ thị trấn nhỏ lên thủ đô, tao không muốn bị người ta nói: vì tiền mới bám lấy anh.” Dương Mật bĩu môi.

“Đồ ngốc, người khác nói mày, mày càng phải làm cho họ xem, trên thế giới này chỉ những kẻ không ăn được nho mới nói linh tinh[2].”

“Aizzz, mày nói cũng có lý.”

Phù Hiểu liếc cô một cái, như thể dạy bảo chính em gái của mình: “Đừng nghĩ nhiều quá, mày có thể sống yên ổn ở Bắc Kinh, không ai dám coi thường mày.”

Hai người đi vào thang máy, Dương Mật ấn số lầu, nặng nề thở dài một hơi: “Mày không biết tao phải trả cái giá đắt thế nào đâu, suốt ngày, sớm, tối, lúc nào cũng công việc và công việc, tuy nhìn bề ngoài Phòng Quan hệ Xã hội rất sáng rõ nhưng đây là nơi nhà tư bản hận không thể ép khô mày đến giọt máu cuối cùng.”

Nhìn gương mặt có phần mệt mỏi của cô, Phù Hiểu bảo: “Đừng để mình mệt quá, chú Dương và cô Dương đều rất lo mày.”

“Có thể nào mày cũng không được nói với hai người đâu.”

Phù Hiểu cong lên một nụ cười xấu xa; “Trả tao ‘phí bịt miệng’ là bao nhiêu?”

Dương Mật liếc xéo cô một cái: “Mày cho rằng mày không có nhược điểm bị tao nắm trong tay hử? Hồi cấp hai mày thâm mền...”

“Tao đã bảo đó là tao nhầm lẫn cảm giác nhất thời!” Phù Hiểu thanh minh đồng thời phản kích: “Ừa, hẳn Tiêu Nhiên còn chưa biết những hành động vĩ đại của tụi nam sinh theo đuổi mày hồi trung học đâu nhỉ?”

“Đến giờ ‘Củ tỏi đầu to’ còn chưa biết biệt hiệu của mình do ai đặt thì phải?”

“Cái kính cận thầy Trương đánh rơi lúc lên lớp sao mà vỡ ấy nhỉ?”

Hai người cùng bối lông tìm vết nhau, cho đến khi có tiếng: “Bíp” và cửa thang máy mở ra, các cô dừng cuộc đối thoại, nhìn nhau một cái, sau đó không hẹn mà cùng cười lớn.

“Bà xã, các em cười gì thế?” Âm thanh lớn khiến Phù Hiểu ngẩn người, theo bản năng, cô nhìn về phía phát ra âm thanh, đột nhiên cô đụng phải một đôi mắt đen sâu thẳm.

Một người đàn ông, một người đàn ông trẻ tuổi, một người đàn ông trẻ tuổi phi thường đẹp trai. Do thói quen nghề nghiệp, Phù Hiểu nhanh chóng đánh giá anh chàng trước mắt một phen. Anh có một mái tóc ngắn được cắt tỉ mỉ, được tạo hình rất đẹp, ngũ quan của anh rất đẹp, là loại làm các cô gái không thể rời mắt, đặc biệt là con ngươi đen và sâu đang cùng cô đối nhãn, nếu anh muốn, không kẻ nào có thể thoát được khỏi hố đen đầy quyến rũ đó. Giống như... bây giờ... ánh nhìn chăm chú, thẳng tắp còn chưa từng rời khỏi tầm mắt, cô hơi không chắc chắn: mình có thể nghiêng đầu tránh đi trước được không.

Dường như không phát hiện tâm tư của cô, biểu cảm của chàng trai trẻ tuổi rất điềm tĩnh, ánh nhìn mạnh mẽ và nóng bỏng vẫn khóa lấy gương mặt cô. Con ngươi sâu không thấy đáy nhìn thẳng về phía trước bằng ánh nhìn kỳ dị cùng vẻ mặt mang theo sự nguy hiểm không tên.

[1] trạch nữ (): chỉ những người hay ở trong nhà, không hay ra ngoài, không hay giao thiệp, đi chơi. Ngày nay, với sự phát triển của mạng internet, một lượng không nhỏ giới trẻ Trung Quốc chỉ ở nhà, các hoạt động tham gia đều thông qua mạng, ‘trạch’ là chỉ hiện tượng trên, không chỉ có ‘trạch nữ’ mà ‘trạch nam’ cũng rất phổ biến.

[2] Bắt nguồn từ câu: truyện ngụ ngôn “Con cáo và giàn nho” của Aesop sau được La Fontene kể lại bằng thơ, phê phán những kẻ ghen tỵ, không ăn được thì đập đổ.

“Con cáo và giàn nho – Le renard et les raisins” – Tác giả: La Fontene – Dịch giả: Nguyễn Đình

“Cáo kia dù trắng hay đen

Vẫn thường khoác lác vẫn tên bịp đời

Đói meo tưởng chết tới nơi

Giàn cao trông thấy nho tươi ngon lành

Nho chín mọng phơi mình đỏ chói

Gã phong lưu nước bọt chảy dài

Không với tới, gã chê bai:

- Nho xanh chỉ xứng miệng loài phàm phu!

Than phiền phỏng ích hơn ru?”

2. Chương 2: Chương 2

Cô từng đắc tội anh ta chẳng? Phù Hiểu không khỏi liếc Dương Mật một cái.

“Đường thiếu[1]? Sao cậu đến chơi nhà tụi tớ bất ngờ thế?” Dương Mật hốt hoảng, lắp bắp, đánh vỡ khoảnh khắc bất bình thường ngắn ngủi nọ.

Tiêu Nhiên – chồng của Dương Mật ló ra từ bên cạnh anh chàng trẻ tuổi đó: “Đường thiếu thì lúc nào chả bí ẩn.”

“Tớ rảnh thì tớ qua chơi thôi.” Lúc này, chàng trai được gọi là Đường thiếu đó cuối cùng cũng chịu thu lại ánh nhìn chăm chú của mình một cách chậm rãi, cười gượng gạo với Dương Mật.

Bất giác, Phù Hiểu thế nhưng nhẹ nhàng thở ra.

“Hoan nghênh, hoan nghênh.” Dương Mật vội nói.

“Phù Hiểu, hoan nghênh em đến chơi.” Tiêu Nhiên là một anh chàng lịch sự, nhã nhặn, anh có một gương mặt trẻ con, cười rộ lên nhìn ấm áp, chân thành, anh nói bằng chất giọng Bắc Kinh đặc sệt.

“Cám ơn anh, phải làm phiền hai người một thời gian em ngại quá.”

“Cô đây là...” Chàng trai tuấn lãng bước lên trước một bước, mắt lại tia sang phía cô khách lạ xinh đẹp.

“À,” Dương Mật vội vàng đáp lời: “Cô ấy là bạn thân của tớ: Phù Hiểu. Phù là ký hiệu, Hiểu là trời sáng[2].”

“Phù Hiểu?” Môi mỏng dường như nghiền ngẫm cái tên này, “Chắc là cô sinh vào sáng sớm nhỉ?”

“Rất nhiều người đã hỏi tôi câu đó.” Phù Hiểu cười một cách lịch sự.

“Đường Học Chính.” Chàng trai tuấn lãng không chút để bụng việc cô không trả lời câu hỏi của anh, ngược lại chìa tay cho cô.

Phù Hiểu hơi né ánh nhìn của anh, cô khẽ lắc vai rồi mới không nhanh không chậm đưa tay ra, “Chào anh.”

“Chào cô.” Anh vẫn đối nhân với cô, nhanh nhẹn nắm chặt bàn tay bé nhỏ.

Phù Hiểu nhẹ cong môi lên, rút tay về.

“Ái chà, chúng ta đứng ở cửa nói làm gì, mau vào nhà đi thôi.” Dương Mật gọi.

“A, đúng, đúng, vào nhà đi nào.” Tiêu Nhiên tìm chìa khóa mở cửa ra. Cửa mở, anh mời Đường Học Chính vào nhà trước. Dương Mật cũng kéo Phù Hiểu vào căn hộ nhỏ của bọn họ.

Tiêu Nhiên mời Đường Học Chính ngồi xuống, đẩy đĩa hoa quả đến trước mặt anh ta đồng thời rót cho anh ta một chén nước, “Phù Hiểu, em không phải ngại gì đâu, em cứ coi đây như nhà mình nhé.”

“Cứ để em tự nhiên, cảm ơn.”

Dương Mật cười khách sáo với Đường Học Chính, sau đó kéo Phù Hiểu vào buồng mà cô đã chuẩn bị cho cô ấy. Đó là một gian buồng không quá lớn, đồ đạc có vẻ thời trang; gian buồng này mang phong cách của Dương Mật.

“Các thứ trên giường tao đã thay mới cả.”

“Mày đã trở thành một bà nội trợ thật rồi ư?”

“Thời thế tạo nhân tài.” Dương Mật thở dài một cách khoa trương.

Phù Hiểu cười, nằm sấp trên giường: “Rất mềm, rất thoải mái, không bằng cho tao ngủ một giấc đã?” Thức rất khuya rồi lại dậy sớm để đi cho kịp giờ bay, cô mệt lắm rồi nha.

“Gi? Mày buồn ngủ?” Dương Mật không mấy bất ngờ, ngẫm nghĩ một lát rồi đứng dậy đi đóng cửa: “Tao cũng không biết là hôm nay Đường thiếu sẽ đến đây.”

“Anh ta là thiếu gia nhà ai thế?” Phù Hiểu thuận miệng hỏi.

“Nghe nói ba anh ta là quan chức ở thủ đô. Ở cái thành phố Bắc Kinh mà khắp nơi đều là cán bộ này thì chuyện đấy cũng chẳng đáng ngạc nhiên gì. Chỉ là, mày không thấy: anh ta rất khí thế ư?”

Tao cũng thấy thế. Phù Hiểu thầm trả lời trong lòng.

“Tiêu Nhiên cũng quen Đường thiếu qua một người bạn. Có một loại người trời sinh để làm lãnh đạo, điều này thật không thể phủ nhận. Tao nghĩ: có lẽ bạn bè của anh ta cũng có cảm giác giống tao nên bắt gặp đều gọi anh ta: “Đường thiếu.” Tụi tao đi chơi với anh ta vài lần, lần nào cũng thế, không hiểu sao mà cả đám ai cũng coi anh ta là trung tâm á. Bây giờ anh ta còn đang học trường quân đội nhưng tao dám đảm bảo: tiền đồ của anh ta tuyệt đối không đo đếm được.” Gia đình của Tiêu Nhiên cũng có chút căn cơ, bạn bè của anh ít nhiều cũng trong giới trung thượng lưu ấy, vậy mà họ đều coi Đường Học Chính như chỉ huy, loại sức hút này thử hỏi mấy người có được?

“Ồ.” Phù Hiểu gật đầu tán thành.

“Làm quen với anh ta tuyệt đối không có hại, tao cũng đâu ngờ anh ta với Tiêu hợp nhau vậy, chẳng mấy khi anh ta đến nhà tụi tao chơi, mày hãy nhân cơ hội này mà kết bạn với anh ta đi.”

Phù Hiểu xin miễn cho kẻ bắt tài: “Tao sợ vụ này nhất đó, không làm quen thì tốt hơn, nhờ đâu tao nói lỡ cái gì lại liên lụy đến tụi mày, thế thì nguy.”

“Mày đúng là đồ lười kết bạn[3].”

“Chính xác.” Phù Hiểu gật đầu đồng ý.

Dương Mật bó tay với cô bạn: “Thế thì mày ngủ đi, đến bữa tối tao sẽ gọi mày, chúng ta đi ăn ngoài.”

“Được.”

Đẩy cửa ra, Dương Mật vẫn không cam lòng, liếc xéo cô một cái: “Ngủ chết mày đi, đồ lười.”

“Mày thì còn lạ gì tao nữa.”

[1] Đường thiếu: có thể dịch là Đường thiếu gia, Đường công tử nhưng cá nhân mình nghĩ để Đường thiếu hay hơn. Người Trung Quốc xưng hô với những chàng trai trẻ, có thể lược có bối cảnh bằng cách lấy họ/tên anh ta + ‘thiếu’.

[2] Tiếng Trung Quốc có rất nhiều từ đồng âm khác nghĩa, đặc biệt do thể loại chữ tượng hình nên mỗi nghĩa một cách viết khác nhau, đây là Dương Mật giải thích cách viết tên của Phù Hiểu ()

[3] Chính xác là: (phản giao tế giả) với ‘giao tế giả’ là chỉ những người thích giao tiếp, kết bạn và khéo léo trong giao tiếp, quan hệ rộng rãi. Kết hợp với văn cảnh nên mình dịch là ‘lười kết bạn’.

3. Chương 3: Chương 3

Ngoài cửa buồng, Đường Học Chính đứng đỉnh bốc vỏ một quả cam, hỏi kiểu thuận miệng thì hỏi: “Cái cô tên Phù Hiểu ấy là bạn ở quê cũ của Dương Mật à?”

“Ừ, hai người họ là bạn thân, chơi với nhau từ bé, lần này cô ấy lên Bắc Kinh có chút việc nên Dương Mật gọi cô ấy đến đây ở.”

“À.”

Lúc này, Dương Mật cũng từ trong buồng đi ra, cười bảo với Đường Học Chính: “Đường thiếu, bây giờ mà tớ hãy còn băn khoăn: ngọn gió nào thổi cậu đến đây đó.”

“Tớ vừa xong ít việc ở gần đây, chợt nhớ ra là nhà hai cậu cũng ở khu này, dù sao cũng đang không có việc gì nên tớ qua chơi. Tớ đang rất muốn được nếm thử món ăn gia đình phương Nam, cậu sẽ thể hiện bản lĩnh cao siêu chứ[1].?”

“Ha ha,” Dương Mật che miệng cười: “Tớ chỉ biết nấu mấy món dân dã thôi.”

Đường Học Chính ngửa ra sau, tựa lưng vào sofa mềm mại, điệu bộ thoải mái như ở trong nhà mình, “Tớ cũng ăn ngấy cơm hàng rồi, chị dâu, coi như cậu thương xót dạ dày đáng thương của tớ đi.”

Dương Mật thật có chút cảm giác được sủng ái mà kinh sợ, Đường Học Chính vẫn luôn giữ một tầng khoảng cách thân nhiên với mọi người, người khác muốn gần gũi, thân thiện cỡ nào cũng không có cửa. Một vị công tử như vậy mà nói năng khách sáo đến thế với cô, cô thật không biết phải trả lời như thế nào.

“Vậy em đi mua ít thức ăn, về nấu vài món gia đình mời Đường thiếu nếm thử đi.” Tiêu Nhiên giục.

Dương Mật liếc qua cánh cửa buồng mà Phù Hiểu ngủ, có hơi do dự nhưng vẫn nhận lời.

Phù Hiểu không biết mình đã ngủ bao lâu, cảm thấy quá khát mới bò dậy uống nước. Cô mơ mơ màng màng mở cửa, rẽ trái theo thói quen, lại lập tức va vào một tấm cửa sổ bằng thủy tinh trong suốt, cô hoảng hốt, sực nhớ ra mình đang ở nơi nào. Ôm trán, cô nói lầm bầm: “Kẹo Mật[2], tao muốn uống nước.”

Một ánh mắt kỳ dị nhìn chăm chú vào cô, cô đang mặc đồ ngủ, còn phô ra những động tác rất ngố.

Dương Mật vừa mua thức ăn về, cô cùng Tiêu Nhiên đang bận bịu trong bếp, cô nghe thấy tiếng bạn thì vội cất giọng gọi: “Nước ở trong bếp, mày tỉnh ngủ chưa? Vừa hay, mau vào đây nấu cơm với tao.”

“Ừ.” Phù Hiểu vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, dựa vào âm thanh tìm vị trí của hai người, Dương Mật đẩy Tiêu Nhiên, “Để Hiểu giúp em là được rồi, anh ra ngoài tiếp Đường thiếu đi.”

“Nhưng Phù Hiểu cũng là khách.”

“Coi nó như khách làm gì.” Đường Mật cười khê, đẩy ông xã ra khỏi bếp, quay lại nói với Phù Hiểu: “Ê, mày mở to mắt ra cho tao.”

“Cho tao thêm mấy phút nữa.”

“Vậy mày rửa chỗ rau này trước.”

“Ê này, hình như tao đến nhà mày làm khách mà?”

“Có khách nào lại mặc áo ngủ đi tới đi lui trong nhà chủ không?”

“Tao đi thay vậy.”

“Mày đừng có trốn, mau mau uống nước, rồi rửa rau đi!”

Cuộc đối thoại trong bếp loáng thoáng truyền đến phòng khách, Đường Học Chính nhú mày, cười khê, “Bạn của chị dâu cũng tự nhiên thật.”

Tiêu Nhiên cười ha hả: “Tình cảm của các cô ấy như chị em ruột, trước kia họ vẫn hay sang ở nhà nhau, quen rồi. Lần này về kết hôn, vì nhà Dương Mật không đủ chỗ, cô ấy còn mang tớ đến nhà cô kia ở. Hai người mặc quần ngủ nô đùa với nhau, coi tớ như không tồn tại.”

Đường Học Chính thổi thổi trà trong chén, nói thẳng, “Hoặc là cố ý dụ dỗ.” Tình huống loại đó thì anh gặp nhiều rồi.

“Kỳ thật lúc đầu tớ cũng cho là thế,” Tiêu Nhiên sờ sờ mũi: “Về sau khi thật sự quen với Phù Hiểu mới biết, suy nghĩ của cô ấy về quan hệ nam nữ rất đơn thuần, cô ấy cho rằng tớ là người đàn ông của Dương Mật thì trong mắt chỉ có thể có Dương Mật.”

“À?” Đường Học Chính trợn mi: “Trong cái xã hội hiện đại này, vẫn còn loại phụ nữ đó à?”

“Đường thiếu, Đình Đình đang làm gì thế? Cậu gọi cô ấy đến đây chơi đi.” Giọng nói tràn đầy sức sống của Dương Mật từ trong bếp truyền ra.

Thấy cô đề cập đến bạn gái hiện tại của mình, Đường Học Chính hơi nhú mày, “Đừng để ý đến cô ta, gần đây cô ta phiền chết đi được, để tớ yên tĩnh, yên tĩnh.”

“Sao thế, cô ấy lại cãi nhau với cậu à?” Tiêu Nhiên trêu chọc.

“Đại tiểu thư đồng đánh quá, không chiều nổi.”

“Đừng đùa chứ Đường thiếu, Đình Đình sao dám nổi giận với cậu.”

“Ừ, cho nên lúc ăn cơm, cô ta cho rằng tớ không coi trọng cô ta, nổi nóng với nhân viên phục vụ.”

Tiêu Nhiên cười gượng hai tiếng, xem ra không có kịch để xem rồi.

Mấy người vây quanh bàn ăn, ăn bữa cơm gia đình, vợ chồng Tiêu Nhiên cố gắng tìm đề tài nói chuyện, không khí cũng khá hòa hợp.

“Chị dâu, mấy món này ngon quá.” Đường Học Chính hài lòng khen ngợi, cụng ly với Tiêu Nhiên.

“Đường thiếu quá khen rồi, thật ra Hiểu nấu ăn ngon hơn tớ nhiều, canh gà là cô ấy ninh, món thịt khâu nhục này cũng là cô ấy nấu.”

Đường Học Chính rất nể mặt, gật gù, “Canh rất ngon, Phù tiểu thư đảm đang ghê.”

“Cám ơn đã khích lệ.” Phù Hiểu đáp lại bằng nụ cười lịch sự.

Dương Mật suýt cười sặc sụa, “Đường thiếu, cậu gọi cô ấy là Phù Hiểu là được rồi, bạn bè với nhau cả, gọi thế kia nghe xa lạ quá.” Cái con nhóc lừa đảo kia nữa, người ta gọi nó Phù tiểu thư mà nó cũng chịu?

Đường Học Chính cong môi cười, “Chị dâu nói cũng có lý, Phù Hiểu, hoan nghênh em đến Bắc Kinh chơi, cho phép anh làm tròn trách nhiệm của một chủ nhà hiếu khách nhé?” Anh nâng ly với cô.

Phù Hiểu nâng ly nước hoa quả lên, “Cám ơn anh, Đường... thiếu.” Cô cụng ly với anh.

“À, Đường thiếu là mấy người bạn rồi hơi quá của anh gọi đùa, em gọi anh Đường Học Chính là được.”

Phù Hiểu chỉ cười mà không đáp.

Dương Mật cùng Tiêu Nhiên thoảng liếc nhau.

Đúng lúc đó, điện thoại của Đường Học Chính vang lên, anh không buồn nhìn số gọi đến, mở máy tiếp điện thoại: “Alo, mày à, ở đâu á... Tao đang ở nhà Tiêu Tử ăn cơm... Ai giống chúng mày ngày ngày lêu lổng... Quán bar?” Anh giương mắt, như thể phân vân trong chốc lát, “Biết rồi, lát nữa tụi tao qua.”

Cúp điện thoại, Đường Học Chính thở dài một hơi: “Là thằng Mạc Vu Phi đó, nó nói nó gọi một đám người đến chỗ cũ, kêu chúng ta qua.”

Mạc Vu Phi, cháu đích tôn của nhà họ Mạc trong thành, bước ra đời từ khu tập thể dành riêng các quan chức chính phủ, gia thế đáng kiêu ngạo của anh ta có thể viết kín vài trang giấy. Người quan hệ rộng như anh ta là bạn thân của Đường Học Chính cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Tiêu Nhiên cũng qua Đường Học Chính mới quen được anh ta.

Hai vợ chồng Tiêu Nhiên đương nhiên biết: người bọn họ gọi tới nhất định là một đám công tử, tiểu thư, quen biết những người đó sẽ giúp ích lớn cho tiền đồ của mình, hai người dĩ nhiên là muốn đi.

“Vậy Hiểu nè, tụi mình cùng đi chơi đi.”

Phù Hiểu nghiêng đầu ngẫm nghĩ, “Tao không đi được, hai hôm nay, tao bị cảm, bác sỹ dặn tao tìm nơi yên tĩnh nghỉ ngơi.”

“Thế thì thôi vậy.” Dương Mật cũng không nài ép nữa, cô biết Phù Hiểu không thích ồn ào, náo nhiệt, hơn nữa tất cả những người đó cô ấy đều không quen, cô cũng không rảnh để chăm sóc cô ấy.

Đường Học Chính liếc Phù Hiểu một cái, không nói lời nào.

Đêm ở Bắc Kinh xa hoa và trụy lạc, trong quán bar lại càng náo nhiệt vô cùng, một đám người chè chén thỏa thuê, ca múa điên cuồng, phát tiết áp lực của cuộc sống chốn đô thị lớn.

Đường Học Chính ngồi trong một ghế lô tối mờ, uống cạn một ly rượu nặng được pha chế.

Một đám người vây quanh anh, thấy anh một hơi uống cạn ly rượu thì ca tụng ghê lắm.

Người ngồi đối diện với anh: Mạc Vu Phi lập tức rót đầy ly cho anh, “Ha ha, vận may của tao cuối cùng cũng đến đây, hôm nay tao không thể không ày say chống vó.”

Đường Học Chính gác cặp chân dài lên bàn, cười nhạt, đáp lời anh ta, “Bằng mày? Sớm thêm năm mươi năm đi?”

“Đường thiếu, anh đã uống liên tục ba ly rồi đó.” Một cô gái ăn mặc khêu gợi ngồi cạnh anh, thừa lúc vui rượu, bò lên cánh tay anh.

“Mười ly cũng không say đồ thiếu gia ta.” Lúc này, chiếc sơ mi đen của Đường Học Chính đã cởi hai cúc, dưới ngọn đèn khiến người ta hoa mắt anh như thể càng gợi cảm hơn.

“Mẹ nó chứ, mày kiêu hãnh?” Mạc Vu Phi nói: “Có giỏi đến à.”

“Tao sợ mày chửi?”

“Đường thiếu, anh nên thực tế một chút.” Một cô nàng kiêu diễm khác chớp chớp cặp mi giả, cười khanh khách.

Đường Học Chính cong môi cười tà, neho mắt lại, chỉ nhìn bằng nửa con mắt.

“Đường thiếu, hôm nay tâm trạng của anh có vẻ rất tốt, có chuyện vui gì vậy?” Cô gái quẩn lấy tay anh nũng nịu hỏi.

Lồng ngực anh rung lên một nụ cười nặng nề, con ngươi đen như ngọc lóe lên một tia sáng khác lạ.

“Tránh ra!” Một giọng nói ngang ngược vang lên, ngay lập tức, vị trí bên cạnh anh đã bị một cô nàng nóng bỏng mặc váy đen và trang điểm đậm chiếm lấy.

Thấy người đến, Đường Học Chính liếc xéo Mạc Vu Phi một cái. Người sau nhún vai ra vẻ vô tội, anh ta cũng không muốn trêu vào bà cô này.

“A Chính, anh còn giận em à?” Những ngón tay với bộ móng sơn đen của Chúc Đình Đình xoa lên ngực anh, “Em sai rồi mà, còn không được sao?”

Đường Học Chính đẩy tay cô ra, lạnh nhạt nói: “Cô khách sáo rồi, ai dám giận đại tiểu thư cô chứ.”

“A Chính ~” Chúc Đình Đình làm nũng, ghé vào tai anh thăm thò, “Đêm nay cho anh thế nào, còn không được sao?”

Lạnh lùng đẩy cô ra, tạo ra khoảng cách giữa hai người, “Tôi không có cái hứng đó.” Sau đó, Đường Học Chính đứng dậy, ngoắc tay gọi Tiêu Nhiên, “Tiêu Tử, tớ để quên laptop ở nhà cậu rồi, cậu gọi điện báo cho khách nhà cậu một tiếng, bây giờ tớ qua đó lấy.”

Chúc Đình Đình bị cự tuyệt một cách vô tình, phát hiện bạn bè xung quanh đều như đang cười nhạo cô, mặt lúc xanh lúc trắng. Cô đứng dậy, lại không khống chế được mình, nổi trận lôi đình: “Đường Học Chính, anh có ý gì!”

Người đàn ông còn chẳng buồn nhìn cô, anh chàng ném chìa khóa xe của mình cho Tiêu Nhiên, “Tớ uống rượu, không lái xe đâu, cậu lái về nhà cậu cho tớ, mai tớ qua lấy.”

“Tớ đưa cậu về, Đường thiếu.”

“Không cần đâu, cậu ở đây chơi cho vui, tớ bắt xe là được rồi.” Anh vỗ vai Tiêu Nhiên, không thèm nhìn Chúc Đình Đình cái nào, lập tức bỏ khỏi lô.

Mạc Vu Phi lắc đầu, xem ra đại thiếu gia này lại đá văng người ta rồi. Anh còn tưởng lần này là mẹ nó tìm cho nó thì sẽ lâu một chút cơ.

“Kính – Koong –” Một chuỗi tiếng chuông cửa gọi về sự chú ý của Phù Hiểu, cô buộc tóc, đứng dậy khỏi chiếc sofa mềm mại. Xuyên qua mắt thần, cô thấy người đàn ông – cái người mà có đi đến đâu cũng sẽ khiến nơi đó tràn ngập cảm giác tồn tại về anh ta đang đứng ngoài cửa, hơi cúi đầu. Không hiểu sao, cô tạm ngừng động tác mở cửa, nhìn chăm chú vào anh một lát, rồi mới chậm rãi mở cửa ra: “Chào anh.” Cô né người cho anh vào nhà.

“Anh nghĩ em đã đứng ở cửa hơn mười giây.” Anh vừa đi vào nhà vừa dụi dụi chuyện với cô.

“Thính lực của anh thật tốt.” Phù Hiểu cũng không hề bối rối vì bị bắt quả tang.

“Ha, anh không có ý mạo phạm em, anh chỉ tò mò thôi.”

“Tôi chỉ muốn xác nhận lại cho chính xác, tôi không giới nhớ mặt người cho lắm.”

“Ồ?” Đường Học Chính đột ngột xoay người, cúi đầu nhìn vào cô, trầm giọng nói: “Người ta vẫn nói khuôn mặt của anh khiến người khác rất dễ nhớ.”

Mùi rượu làm Phù Hiểu lùi về sau một bước, cô cười khê: “Hắn là vậy đó.”

Đường Học Chính nhìn cô một cách khó hiểu trong chớp lát, rồi anh cong môi cười, đứng thẳng người: “Áo ngủ của em thật đáng yêu.” Anh ngấm vào hình Snoopy[3] trước ngực cô: “Nhưng hơi mỏng.”

Phù Hiểu đi vào phòng khách một cách tự nhiên, tránh đi cái nhìn của anh, “Laptop của anh ở trên bàn kia.” Cô chỉ vào chiếc bàn thủy tinh trong phòng khách.

Đường Học Chính gật gù đầu, anh đi tới, liếc ti vi một cái, “Đang xem Naruto[4]?”

Phù Hiểu: “Ừ” một tiếng, ngồi xuống vị trí lúc nãy.

Cứ nghĩ anh lấy laptop sẽ đi luôn, không ngờ anh lại đặt móng ngồi vào vị trí cách cô không xa: “Thì ra chiều vào giờ này.”

“Tôi cũng mới phát hiện ra đấy.” Bởi vì Dương Mật cứ dạn đi dạn lại cô phải tiếp đãi anh cho tốt nên cô không thể không phụ họa theo anh.

“Mới chiều đến đoạn Sasuke đánh nhau với Gaara? Truyện tranh ra đến Người Điều Khiển Rồi rồi, em xem chưa?”

“Rồi, cậu ấy rất tuần tú.”

Đường Học Chính nghe thế thì hào hứng hẳn, nghiêng đầu nhìn cô, “Khi xem anime, có phải con gái tụi em sẽ chú ý đến trai đẹp trước tiên không?”

“Tôi thì cực là khi xem Bleach[5] anh tia bộ ngực của Inoue Orihime[6] đầu tiên.” Phù Hiểu nhìn lại anh.

“...” Trên mặt Đường Học Chính trời lên biểu cảm: thật nực cười.

Phù Hiểu thầm rên một tiếng, cuối cùng vẫn là cô không biết phải nói gì.

“Trong Naruto em thích nhân vật nào? Thấy cô có vẻ ảo não, anh tốt bụng chuyển đề tài khác hộ cô.

“... Gaara.”

“Thì ra em thích kiểu mặt trẻ con?”

“Cứ cho là thế đi.” Tuân thủ nguyên tắc nhiều lời nhiều sai, cô cố hết sức để ngăn gọn cuộc đối thoại.

Hai người cùng im lặng trong chốc lát, chăm chú xem phim hoạt hình. Ngẫu nhiên họ trao đổi cái nhìn với nhau, họ ở chung cũng khá hòa thuận. Một giờ sau, đài truyền hình chuyển sang tiết mục khác, Phù Hiểu hơi cụt hứng, lâu rồi cô mới rảnh mà xem hoạt hình thế này.

“Lên mạng xem tập tiếp theo đi.” Đường Học Chính cầm laptop của mình đề nghị.

“Gì?” Lúc này mới nhận thấy anh ta có lẽ không nên ở đây, Phù Hiểu cẩn thận tìm từ, “Vây... chắc sẽ chậm lắm nhỉ? Không cần phiền toái thế đâu, đã muộn thế này rồi anh còn phải...”

“Yên tâm, nhanh như ti vi luôn.” Anh cắm card mạng không dây[7] vào rồi kết nối laptop với màn hình ti vi.

“...” Cô có nên từ chối không? Dương Mật nói phải cố hết sức chiều theo ý anh ta... Phù Hiểu rầu lòng nhàu mày.

“Em sao thế?” Đường Học Chính hỏi, anh quay lại sô pha thì thấy vẻ mặt của cô.

“Không, không có gì.” Phù Hiểu vội vàng đáp.

Đường Học Chính nửa cười nửa không ngồi xuống cạnh cô, dựa vào sô pha một cách thoải mái.

Những động tác diễn ra liên tiếp làm mùi rượu trên người anh nhẹ nhàng lan ra, Phù Hiểu dịch sang bên cạnh.

“Em... ghét mùi rượu?” Đây là lần thứ hai cô tránh né, Đường Học Chính hỏi.

Phù Hiểu cụp mi, “Chỉ vì nó dễ gợi cho tôi nhớ đến những kỷ niệm không vui.”

“Xin lỗi, lần sau sẽ không.” Dứt lời, Đường Học Chính lập tức đứng dậy đi vào phòng tắm.

Phù Hiểu thấy lời anh nói hơi kỳ quái, không lẽ bọn họ còn lần khác gặp nhau? Không thể nào? Khi cô đang suy nghĩ miên man, di động trên bàn rung lên, là Dương Mật.

“Alo, tụi mày đang về rồi à?... Bao giờ thì đi á... Tao cũng không biết... Sao lại mắng tao, anh ta vẫn đang ở đây... Tao làm sao mà biết... Dạ, dạ, tiếp đãi cho tốt, mày mau về đi.” Thật đúng là ‘gánh nặng’[8] mà.

Đường Học Chính hất mái tóc sũng nước đi ra, cả người anh là hơi nước và mùi dầu gội.

Phù Hiểu ngơ ngác buông di động, anh ấy đi gọi đầu?

“Bây giờ không còn nặng mùi như nãy rồi.” Anh nâng tay lên ngửi thử.

Phù Hiểu nở nụ cười, “Anh là một người đàn ông tốt.”

Đưa tay lên chải tóc, anh nhìn chăm chú vào khuôn mặt cười tươi rói của cô, “Vinh hạnh của anh.” Anh ngừng lại một lát, “Có thể lấy giùm anh vài tờ khăn giấy được không?”

“À, được.” Phù Hiểu xoay người, rút vài tờ khăn giấy đưa cho anh.

“Cám ơn.” Anh đón lấy, ngón tay lạnh lẽo lướt qua đầu ngón tay của cô.

Hai người dường như không để ý tới sự đụng chạm nhỏ bé ấy, tiếp tục xem hoạt hình. Không đến mười phút sau, vợ chồng Tiêu Nhiên về đến nhà. Khi thấy họ đang hào hứng xem phim hoạt hình, hai vợ chồng hơi đại ra, đây là tình huống gì vậy?

“Kết thúc sớm thế à?” Thấy chủ nhân về nhà, Đường Học Chính càng giống chủ nhà, hỏi ngược lại họ.

“Sau lúc đấy, Đình Đình làm ầm lên một trận, chúng tớ cũng tan luôn.” Tiêu Nhiên hồi hồn, vội vàng trả lời.

Đường Học Chính bĩu môi.

“Ừa, Đường thiếu, sao tóc cậu ướt thế?”

“Uống rượu vào nên gọi đầu cho tỉnh táo.”

“Cậu say à? Vấn ỉn chứ?” Dương Mật hỏi với vẻ quan tâm.

“Không việc gì.”

“A, đã hơn hai giờ rồi cơ đấy, tao đi ngủ trước đây.” Phù Hiểu nhìn lên đồng hồ treo tường, vươn vai đứng dậy.

“Hôm nay không thức khuya à?”

“Ngày mai muốn ra ngoài nên đương nhiên không thể thức quá khuya.”

“Nhưng mà ngày mai ban ngày tao phải đi làm...”

“Không sao đâu, tao đi một mình cũng được.” Phù Hiểu cười một cách vô tư. “Mày mà đi với tao thì nhất định sẽ thấy chán đó nha.”

“Tớ về đây.” Đường Học Chính cũng đứng lên.

“Tớ đưa cậu về, Đường thiếu.”

“Không cần đâu, tớ bắt xe về.”

“Muộn thế này rồi, thôi để tớ đưa cậu về đi.”

“Phải đó, Đường thiếu, cậu còn hơi say nữa, cứ để Tiêu Nhiên đưa cậu đi.”

Đường Học Chính thở dài một hơi, “Được rồi, tớ có một căn hộ ở ngay gần đây, đưa tớ về đấy là được.”

“Tốt.”

Dương Mật và Phù Hiểu tiến tới cửa, Đường Học Chính nhìn hai người một cái: “Vậy tôi về đây, chị dâu, Phù Hiểu.”

“Lúc nào cũng hoan nghênh cậu đến chơi, Đường thiếu.”

Đứng cạnh Dương Mật, Phù Hiểu chỉ gật đầu với anh.

[1]Nguyên văn: : lộ lưỡng thủ, có nghĩa gần giống nhưng mạnh hơn với – : lộ nhất thủ: bộc lộ tài năng, thể hiện tài năng

[2] Tên thân mật của Dương Mật, chữ Mật trong tên Dương Mật là chữ 密, nghĩa là mật ong, mật hoa cũng có nghĩa là ngọt ngào. Tên thân mật của cô ấy là Mật Đường – 蜜糖 – với Đường chính là loại gia vị tên là đường trong tiếng Việt và sugar trong tiếng Anh. Mình thích tên bạn này nhất truyện

[3] Nguyên văn: hồi đi Lạng Sơn bạn ăn món này thấy họ gọi là thịt khâu nhục, nói chung tên các món ăn của bạn không chính xác, bạn dịch tương đối thôi, mọi người xem hình là chính, hình bạn kiểm chính xác đây, để hôm nào rảnh bạn kiểm quyển từ điển Trung Việt về các món ăn bạn sẽ bổ sung tên chính xác.

[4] Snoopy (スヌーピー): nhân vật chú cún trong phim hoạt hình ‘Peanuts’ của Charles M. Schulz (yêu cực nhá :D)

[5] Naruto (ナルト): Phim hoạt hình Nhật Bản, chuyển thể từ bộ manga nổi tiếng cùng tên của tác giả Kishimoto Masashi, nhân vật chính cũng tên Naruto luôn (links đọc truyện Naruto online) & (links xem Naruto online), tên các nhân vật mình chuyển sang tiếng Anh và tiếng Việt chuẩn rồi á, mất bao nhiêu công

Hình các nhân vật trong Naruto nhắc tới trong chương

Sasuke (サスケ)

Gaara (ガアラ)

Người Điều Khiển Rối (操縦者)

[6] Nguyên văn: (Dịch Việt là Mũ trùm thần chết): Phim này mình chưa xem nhưng ở Việt Nam nó được biết tới với cái tên Bleach, cũng là một anime chuyển thể từ manga, nên khi chuyển ngữ bạn sử dụng tên mà anime nhắc đến được biết đến ở Việt Nam luôn (links xem online), cũng là một anime chuyển thể từ manga (links đọc truyện online).

[7] Inoue Orihime (links): – Nhân vật trong Bleach

[8] Card mà cắm vào máy tính thì sẽ kết nối được mạng luôn, kiểu như cái D 3G của Việt Nam ta ấy.

[9] Nguyên văn: – củ khoai nóng phồng tay, chỉ những thứ khó đạt được hoặc muốn đạt được người ta phải vất vả, trầy vi tróc vảy.

4. Chương 4: Chương 4

Ngày hôm sau, hơn mười giờ sáng Phù Hiểu mới vươn vai tỉnh giấc. Cô kéo rèm cửa sổ, ánh nắng chói chang đâm vào mắt cô, ừm, thời tiết đẹp.

Cô ra khỏi buồng, đương nhiên là cả Dương Mật và Tiêu Nhiên đều đã đi làm rồi. Dương Mật để lại một mẫu giấy cho cô trên bàn cơm, chặn trên mẫu giấy là một chiếc chìa khóa, “Tự lực cánh sinh nhé! Tối em lại về với bà chị.”

Phù Hiểu cười khẽ, cầm lấy chìa khóa đút vào ví. Sau khi rửa mặt, cô thay một chiếc váy thu bằng chất liệu dạ có màu xanh bộ đội, bên trong thì mặc quần leggings dài màu đen. Cô đội một chiếc mũ nồi màu xanh bộ đội, môi tô phớt lớp son màu hồng nhạt. Cô thăm nhủ: trông được ghê đó chứ, tâm trạng cô cũng đang rất tốt.

Phù Hiểu luôn không quá chú trọng việc ăn mặc, nhưng những lúc tâm trạng tốt thì cô sẽ ăn diện ỳnh, hưởng thụ thời gian thư giãn cá nhân.

Đi xuống lầu, hít thở bầu không khí khô ráo đặc trưng của Bắc Kinh, không hiểu sao cô bỗng có một loại cảm giác như hoài niệm. Cô đưa tay che trán, híp mắt nhìn lên bầu trời sáng lạn, trong lòng bỗng hiện lên một tia buồn thương nhân nhạ. Một lát sau, cô ra sức lắc lắc đầu, bước những bước dài ra khỏi khu nhà.

Chọn một tiệm văn thần trông có vẻ đã rất lâu năm để ăn bữa sáng cộng bữa trưa, sau đó, Phù Hiểu hòa vào dòng người, cô đi bộ thêm khoảng hơn mười phút, cuối cùng dừng lại trước tấm biển của trạm dừng xe bus.

Đông người thật... Cô nhím đám đông ồn ào, hồi hải, hầu hết họ mang theo vẻ mặt không chút biểu cảm, có người mắt kiên nhẫn chờ xe bus, có người mải nghịch di động đến quên hết xung quanh, khó lắm mới thấy một nhóm bạn cùng đứng đợi xe thì cả nhóm ai ai cũng ngó nghiêng xem xe tới chưa. Cuộc sống chốn đô thị luôn lạnh lùng, đô thị nào cũng vậy. Mãi ghiên cứu biểu cảm và cử chỉ của một nhóm người đi trên đường nên Phù Hiểu chìm dần trong những suy tư riêng của mình mà không hay biết.

Không biết đã qua bao lâu, bên tai cô chợt vang lên hai tiếng còi xe, cô bỗng giật mình tỉnh lại. Theo bản năng, cô nhìn về phía có âm thanh phát ra, trước mặt cô là một chiếc xe thể thao bóng lóa cả mắt đang từ từ hạ kính xuống, “Đi đâu thế?” Đường Học Chính tháo kính râm ra, hỏi.

Ở một nơi đông người tụ tập như trạm dừng xe bus đột nhiên đậu một chiếc Hummer[1] khỏe khoắn thì sao có thể không gây sự chú ý của người khác? Phù Hiểu nhìn xung quanh, sau khi xác định anh thật đang nói chuyện với cô, mới không thể không cười đáp: “Đi thăm quan.” Anh nhận ra cô bằng cách nào? Thậm chí cô đã thay cả kính mắt. Phù Hiểu ừ ừ.

Cô bé trong trang phục học sinh đứng sau cô mắt sắc thấy được gương mặt của anh chàng đẹp trai trong xe, trong chớp mắt, cô bé bắt đầu mơ mộng, hưng phấn rì rầm với đứa bạn bên cạnh.

“Lên xe đi, anh đưa em.” Đường Học Chính đề nghị.

“Không cần đâu, em đi xe bus được rồi.” Phù Hiểu nhanh nhẩu từ chối.

“Anh không cho rằng vào tầm giờ này chen lên xe bus ở Bắc Kinh là một ý kiến hay, lên xe đi, dù sao anh cũng xong việc rồi.”

Cảm nhận một cách sâu sắc rằng: càng lúc càng có nhiều người nhìn mình, Phù Hiểu không biết phải chối khéo anh như thế nào.

“Mau lên, anh cần đường xe bus rồi.” Tuy nói thì nói vậy nhưng Đường Học Chính cũng không có ý lái xe đi.

... Ông anh này có lẽ không biết sự khác nhau giữa từ chối thật và từ chối giả vờ. Phù Hiểu không muốn đôi co với anh trước mặt bao nhiêu người, đành phải mở cửa xe, lên xe.

“Cẩn thận kéo cụng đầu.”

“Cảm ơn.”

Cửa vừa đóng lại, chiếc xe màu xanh bộ đội lập tức gầm rú lướt đi.

“Đáng ghét, vì sao không phải là tôi chứ!” Một cô gái trẻ đang vội đi gặp khách hàng không khỏi thốt ra lời trong đáy lòng.

Trong xe đang phát một bản nhạc du dương, hai người im lặng trong chốc lát, Phù Hiểu ho khẽ một tiếng, mở lời: “Thật khéo.”

“Anh có chút việc ở gần đây.” Đường Học Chính giải thích một cách đơn giản.

“À.” Phù Hiểu gật gật đầu, không biết nên nói gì tiếp.

“Em muốn đi đâu nào?”

“Địa điểm tham quan gần đây nhất ở đâu?”

Đường Học Chính nghiêng đầu thoáng nhìn cô, “Anh nói rồi, anh có rảnh.”

Có rảnh cũng không liên quan gì đến cô nha. “Em không có kế hoạch gì cả, định đi chơi dọc theo tuyến xe bus.”

“Thật không đó?” Đường Học Chính nhún mày.

“...” Phù Hiểu quệt quệt trán một cách bất đắc dĩ, “Em muốn đi Địa Đàn[2].”

Đường Học Chính cười khẽ hai tiếng, đến chỗ đèn xanh đèn đỏ thì vòng xe.

Phù Hiểu mấp máy môi mấy lần định nói gì đó lại thôi.

“Rất ít người khi đến Bắc Kinh chọn điểm tới đầu tiên là Địa Đàn.”

“À thì em chỉ nghĩ là chỗ ấy có thể vắng người hơn chỗ khác mà thôi.”

Hai người lại im lặng một hồi, “Hôm nay em thật xinh đẹp.” Giọng nói trầm ấm của Đường Học Chính vang lên trong không gian chật hẹp, Phù Hiểu cảm thấy trái tim mình như chiếc chuông lớn đang rung lên.

“Cám ơn.” Cô đành cười một cách lịch sự.

“Suýt nữa là anh không nhận ra em rồi.”

Điều đó đúng là điều mà cô lấy làm lạ.

“Anh còn cho là em không thích ăn diện.”

“Không có người phụ nữ nào là không thích đẹp.” Cảnh đẹp ý vui thật tốt biết bao.

“Phải không?” Đường Học Chính cười mỉm.

“Em chỉ góp ý thôi nhé, Đường thiếu vẫn nên ít đi khen người phụ nữ khác mà ca ngợi bạn gái nhiều hơn của mình thì có lẽ tốt hơn đây.”

“Đường Học Chính.” Anh sửa lại, sau đó anh tỏ ra hào hứng, hỏi: “Tại sao? Khi thấy một cô gái xinh đẹp, khen ngợi cô ấy một cách thật thà là sai ư?”

“Cũng như cảm giác của anh khi bạn gái anh khen người đàn ông khác đẹp trai trước mặt anh thôi.”

“À, có sao?”

Phù Hiểu bật cười, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đùa thôi mà, kỳ thật anh rất ít khen phụ nữ xinh đẹp.” Ngắm khoe môi cô cong lên nụ cười, trong mắt Đường Học Chính thoáng hiện ra một tia sáng không tên.

Phù Hiểu ho khẽ một tiếng, quả nhiên cô vẫn không hợp nói chuyện với một người giỏi giao tiếp cỡ vậy.

Đến cửa Tây của Địa Đàn[3], Phù Hiểu ngược nhìn lên chiếc cổng chào bắt mắt, cô tháo dây an toàn ra, “Rất cảm ơn anh.” Cô nhìn anh về cảm kích.

“Ở đây đợi anh một lát, anh đi đậu xe.” Đường Học Chính đặt tay lên tay lái nói.

“Hả?” Phù Hiểu tròn mắt.

“Cũng lâu anh chưa vào Địa Đàn rồi, vừa khéo nay rảnh rồi.”

Về mặt của Phù Hiểu trông rất ngốc, cô gật đầu một cách bị động và xuống xe.

“Đứng vào chỗ râm ý, tuy bây giờ là mùa thu nhưng mặt trời vẫn rất gắt.” Đường Học Chính dặn dò một câu rồi của xe rời đi.

Hai hàng máy của Phù Hiểu nhú chặt, cô cứ đứng ở đó mà phân vân: đợi hay không đợi.

“Đi thôi.” Bên người vang lên giọng nam trầm thay cô ra quyết định.

“À, được.” Chút không tình nguyện giấu trong lời nói khê khàng.

Đến gần cổng chào lớn, Phù Hiểu ngẩng đầu trông lên.

“Có muốn chụp ảnh không?” Đường Học Chính hỏi.

Phù Hiểu lắc đầu, “Chỗ này trông mới quá.” Không có cảm giác mà cô muốn.

Đường Học Chính chớp cặp mi dài, anh nhìn cô một cái, “Vây đi nào. Anh nghĩ anh có thể làm hướng dẫn viên du lịch cho em đó. Hồi anh còn nhỏ, Địa Đàn như vườn hoa nhà anh á.”

Hai người bước trên con đường dài thẳng tắp đi về phía trước. Đường Học Chính giới thiệu với cô về vị trí các điểm thăm quan trong khuôn viên Địa Đàn, thỉnh thoảng anh lại rỏ tai cô vài mẩu tin vĩa hè, ví dụ như:

từng có bãi phân trâu mấy trăm năm tuổi được tìm thấy ở Tế Sinh Đình[4]. Ban đầu Phù Hiếu còn thấy anh phiền nhiễu, nhưng đến cuối cùng, cô lại nghe rất hăng say.

Hai người bước đến gần Phương Trạch Đàn[5], bầu không khí thoáng đãng như ủa đến, Phù Hiếu ngoái đầu nhìn bốn phía, quanh khu này dường như không xây thêm kiến trúc nào khác. Cô lại ngẩng đầu trông lên tế đàn, vẻ mặt cô thoáng trở nên đắm chiêu.

“Đây là chiếc lư hoàng đế dùng để tế.”

“Ừ, em biết...” Phù Hiếu gật đầu, cô vừa dạo quanh Địa Đàn vừa ngẫm nghĩ. Có lúc cô bỗng đưa tay sờ sờ chiếc ghế đá, hay đôi khi cô đếm bước chân để tính xem chiều dài của một tảng đá nào đó là bao nhiêu, trông cô cực kỳ thích thú.

Đường Học Chính khoanh tay trước ngực, không phát biểu ý kiến gì về hành vi hơi kỳ quặc của cô.

Phù Hiếu đi vòng quanh tế đàn một vòng sau đó cô bước chậm lên thềm đá, cô lẩm bẩm một mình, “Nhịp điệu khi bước trên kiểu bậc thang này quả nhiên rất tuyệt.” Cô bước lên nơi trung tâm của tế đàn, hít một hơi rồi nhìn ra bốn hướng, cô như phần nào hiểu được tâm trạng của một hoàng đế: đứng nơi cao nhất, vạn người ngược nhìn.

“Giỏi quá...” Không ai biết Phù Hiếu khen người nào, cô đứng thẳng người ở nơi đó mà hồn cô thì không biết đã bay đến chốn nào rồi.

Đường Học Chính nhướng mày vẻ hứng thú. Anh cũng đi lên tế đàn, đứng cạnh cô, che nắng cho cô. Anh đưa mắt nhìn xuống khuôn mặt cô, khi này cô đang đắm chìm trong những suy nghĩ riêng của mình.

Không biết đã qua bao nhiêu lâu rồi mà Phù Hiếu vẫn chưa hồi hồn, anh thử gọi cô, “Phù Hiếu, chúng ta đi chỗ khác xem nha?”

“Ừm.” Phù Hiếu cứ như đang bị ma nhập vậy, cô gật đầu lấy lệ rồi theo anh đi xuống, cô suýt giẫm hụt bậc thang.

“Cẩn thận.” Đường Học Chính đỡ cô, sau đó dắt tay cô một cách tự nhiên, “Đừng để ngã chứ.”

Tuy bị giật mình nhưng vì không muốn làm đứt mạch liên tưởng nên Phù Hiếu chỉ chau mày, cố nối lại dòng suy nghĩ vừa rồi. Cô hoàn toàn không phát hiện ra bàn tay mình hiện đang đặt ở chỗ nào.

Cứ như thế, Đường Học Chính kéo Phù Hiếu đi đến Hoàng Chi Thất[6], “Ở trong này chắc chắn sẽ có thứ khiến em thấy hứng thú.”

Phù Hiếu ngẩng đầu một cách bị động, “Hoàng Chi Thất? A, nơi thờ cúng các vị thần, trong này còn có cổ vật[7] nè.” Hứng thú của cô được khơi dậy, cô bước nhanh vào trong mà không hề nhận ra rằng: có một anh chàng cũng bị cô lôi vào theo.

Thú vị quá! Ở sau lưng cô, Đường Học Chính phô hàm răng trắng.

Đến tận khi họ vòng ra khỏi Trai Cung[8], Phù Hiếu mới chấm dứt trạng thái thất thần của cô. Cô nhìn trời, nhìn đất, sau đó ánh mắt cô rơi vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau của họ. Cô không rõ sao lại xuất hiện tình huống kỳ quái này. Cuối cùng, cô nhìn sang Đường Học Chính với ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Đường Học Chính nhún nhún vai vẻ vô tội, “Có lẽ là em sợ anh rời xa.”

Nghe vậy Phù Hiếu lập tức rút tay lại như thể bị điện giật, “Xin, xin lỗi.” Cô lắp bắp xin lỗi, đúng là lúc mơ mơ màng màng thì không thể nói chính xác mình đã gây ra chuyện gì.

Đường Học Chính xém nhin cười đến nội thương, “Không vấn đề gì.” Anh lấy ngón cái búng búng ngón trỏ, “Dù sao anh cũng đâu có chịu thiệt.”

Phù Hiếu chột đỏ bừng mặt.

[1] Hummer: (tiếng Trung:) dòng xe của GM, ban đầu chuyên dùng cho quân đội Mỹ và quân đội một số nước, ngày nay được sản xuất cả với mục đích dân dụng, là một dòng xe thể thao được dân chơi xe ưa thích. Mình ko kiếm được hình Hummer màu xanh bộ đôi, hix T_T

[2] : Địa Đàn, khu tế đàn lớn nhất của Trung Quốc, xây dựng vào năm Gia Tĩnh thứ chín triều Minh (1530), là nơi tế thần của hai triều đại nhà Minh và nhà Thanh. Khi triều đại nhà Thanh chấm dứt 1912 việc hiến tế ở Địa Đàn mới dừng lại, Địa Đàn từng được mở cửa như một điểm thăm quan năm 1926, thành kho dân cư tạm trú năm 1938, sau khi Trung Quốc giải phóng Địa Đàn tiếp tục trở thành một điểm thăm quan du lịch nổi tiếng (Địa trong Địa Đàn có nghĩa là đất trong trời đất ý, ngoài Địa Đàn ở Bắc Kinh còn có Thiên Đàn). Địa Đàn còn có tên gọi khác là Phương Trạch Đàn do trung tâm của Địa Đàn, nơi diễn ra lễ tế thần là tế đàn có tên Phương Trạch Đàn. Địa Đàn chiếm diện tích lớn (khoảng 430.000 m³). Địa Đàn gồm Cổng Tây Địa Đàn, Phương Trạch Đàn, Trai Cung, Hoàng Chi Thất, vv. Mọi người có thể xem chi tiết hơn về Địa Đàn ở đây.

[3] : Địa Đàn Tây Môn, cổng vào Địa Đàn.

[4] : Tế Sinh Đình, nơi chứa các con vật sống như trâu, cừu, hươu, vv – những con vật mà khi diễn ra lễ tế hoàng đế sẽ giết để tế thần. Chả trách mà ở đó tìm được phân trâu mấy trăm tuổi mọi người nhể .

[5] : Phương Trạch Đàn, trung tâm của Địa Đàn, là tế đàn nơi diễn ra lễ tế thần linh. Phương Trạch Đàn gồm hai tầng, mỗi tầng 8 bậc thang, bề mặt của Đàn được lát bằng những phiến đá trắng vuông, tổng cộng là 1572 phiến đá. Mọi người có thể xem thêm về Phương Trạch Đàn ở đây :D.

[6] Chiếc lư hương bằng đá, đặt ở trung tâm tế đàn.

[7] : Hoàng Chi Thất, nằm trong quần thể kiến trúc Địa Đàn, là nơi thờ cúng các vị thần và một số khai quốc hoàng đế, ngoài bài vị của các vị thần, trong Hoàng Chi Thất có cả bài vị của 6 vị vua đầu tiên triều Thanh: Thái Tổ Nữ Nhĩ Cáp Xích, Thái Tông Hoàng Thái Cực, Thế Tổ Thuận Trị, Thánh Tổ Khang Hi, Thế Tông Ung Chính và Cao Tông Càn Long.

[8] Những món đồ cổ có giá trị về mặt nghệ thuật, văn hóa và lịch sử.

[9] : Trai Cung, một khu của Địa Đàn, nơi các vị hoàng đế ở để trai giới bản thân trước khi tham gia lễ tế, thời gian ở Trai Cung các vị hoàng đế ăn chay và không gần phụ nữ. Thuận Trị, Khang Hy, Ung Chính, Càn Long, Gia Khánh đều từng ở tại Trai Cung của Địa Đàn. Trai Cung của Địa Đàn từng được trùng kiến lại năm Ung Chính thứ tám (1730).

5. Chương 5: Chương 5

Trên đường đưa Phù Hiểu về nhà Dương Mật, Đường Học Chính hỏi: “Ngày mai mình đi đâu em nhỉ?”

“Hà?” Phù Hiểu ngẩng ngẩn người, cô không hiểu sao anh lại hỏi thế: “Hôm nay em hơi mệt, ngày mai không định ra ngoài.”

“Làm gì có chuyện đi chơi một ngày đã mệt, loại việc như thăm quan này là cứ phải ‘rèn sắt khi còn nóng’[1].”

Cô chưa từng nghe ai nói như vậy cả.

“Ngày mai đi Tử Cấm Thành nhé, anh đến đón em.”

Lâu lắm rồi cô mới gặp một người nhiệt tình đến thế, Phù Hiểu cười nói, trong giọng pha một tia câu nệ, “Đường thiếu, cảm ơn ý tốt của anh. Nhưng em không muốn làm phiền anh thêm nữa, làm trễ nải thời gian quý báu của anh, em sẽ không yên lòng.” Hại anh phải ở Địa Đàn cùng cô cả một buổi chiều, cô đã đủ ngại rồi.

“Đừng khách sáo thế, bạn của chị dâu chính là bạn của anh, nếu bọn họ không có thời gian chiều đãi em để anh chiều đãi em cũng như nhau.” Đường Học Chính nhẹ nhàng xoay tay lái một vòng, băng quơ cười nói.

“Nhưng mà...”

“Không phải anh huênh hoang đâu, anh mà đưa em đi á, em sẽ được thấy rất nhiều thứ mà nếu đi một mình em không thấy được.” Đường Học Chính tự tiếp thị bản thân bằng cách cho thấy những ưu điểm của mình.

Phù Hiểu hơi hơi động lòng rồi.

“Nhưng mà, nhất định anh còn có việc khác...”

“Rất khéo là dạo này anh đang được nghỉ, nhàn đến phát hoảng luôn.”

“Thật chứ?”

“Đương nhiên là thật rồi.”

“Vậy thì...”

“Thậm chí anh còn có thể chỉ cho em mấy đường hầm bí mật ở đó nữa cơ.”

“Sau 10 giờ sáng có được không? Sớm quá thì em không dậy được.” Đến phút chót, Phù Hiểu vẫn bị dụ dỗ.

“Được quá đi chứ.”

Vì thế: mấy ngày liên tiếp, Đường Học Chính đưa Phù Hiểu đi thăm thú tất cả các địa điểm mà cô muốn đi: Tử Cấm Thành[2], Nam La Cổ Hạng[3], Phủ Cung Thân Vương[4], vv. Lợi ích mà Phù Hiểu thu được thật sự không ít, thậm chí cả những nơi không mở cửa cho khách vào thăm cô cũng theo anh lên vào. Hai người dần trở nên thân thiết, Phù Hiểu rất vui vẻ, cô nghĩ cô đã có thêm một người bạn tốt. Đường Học Chính là một người đàn ông tốt khó mà gặp được, anh lịch sự, hóm hỉnh, đôi khi chín chắn, đôi khi lại trẻ con. Chỉ có chút chuyện nhỏ vẫn khiến cô băn khoăn là: khi xung quanh là khung cảnh cổ đại, cô rất dễ chìm đắm trong những suy nghĩ của riêng mình, có lẽ những lúc đó động tác của cô quá chậm chạp nên về sau Đường Học Chính mới có thói quen dắt tay cô, giới thiệu cho cô về khu di tích.

Đi ra từ Phủ Đại Công Chúa[5], Phù Hiểu nói với vẻ cảm kích: “Đường Học Chính, em muốn mời anh đi ăn tối, anh có rảnh không?”

“Phải là em có rảnh không mới đúng?” Chàng trai cong môi lên, mấy hôm nay, anh chưa được ăn bữa cơm nào cùng cô.

Phù Hiểu ho khan hai tiếng, cô cảm thấy dạo này mình đã chiếm rất nhiều thời gian của anh rồi, không dám chiếm nốt thời gian anh ở bên bạn gái, thế nên cô luôn nói là Dương Mật ở nhà đợi cô về ăn cơm, mà thật ra mấy hôm nay Dương Mật và Tiêu Nhiên đều rất bận, bận đến nỗi hôm nào cũng mười một, mười hai giờ đêm mới về nhà.

“Chúng ta ăn gì đây?”

“Anh thích ăn gì nào?” Phù Hiểu hỏi ngược lại.

Đường Học Chính đang muốn mở miệng thì đột nhiên có tiếng nhạc vang lên, là di động của Phù Hiểu.

“Xin lỗi.” Cô gạt đầu với anh, tiếp điện thoại, “Alo?”

“Cám ơn trời đất, Hiểu, cuối cùng tao cũng xong việc rồi, tụi tao đã đặt chỗ ở nhà hàng Alameda, mày bắt xe đến đây đi!” Giọng Dương Mật nghe như vừa trút được gánh nặng vang lên bên tai cô.

“Gì?” Phù Hiểu bị bất ngờ, cô thoáng liếc Đường Học Chính, sau đó suy nghĩ một lát rồi hỏi, “Nhà hàng nào?”

“Alameda,” Dương Mật chậm rãi nhắc lại, sau đó dặn dò, “Mày bảo tài xế: ở khu Triều Dương, đồn Tam Lý, người ta khác biệt.”

“Được, lát nữa tao qua.”

Cô cúp điện thoại, ngần đầu nói với chàng trai tuần lãng cao, lớn hơn cô rất nhiều, “Dương Mật đặt cơm trước mắt rồi, anh có muốn đi cùng không?”

Đường Học Chính như có chút dăm chiêu, nhìn sang cô, “Chúng mình cùng đi?”

“Có vấn đề gì sao?” Phù Hiểu thấy khó hiểu trước câu hỏi của anh, sau một lát ngẫm nghĩ, cô cười nói: “Anh yên tâm, cô ấy không keo kiệt đến nỗi chỉ mời mỗi mình em đâu.”

Đường Học Chính bỗng bật cười, anh thua cô rồi, “Được rồi.”

Alameda là một tiệm ăn Brazil chính tông do người Brazil mở, việc kinh doanh cực kỳ nhộn nhịp. Thỉnh thoảng Đường Học Chính cũng đến đó dùng cơm nên khá quen đường, quanh co, lòng vòng một lúc thì anh cũng chở Phù Hiểu đến cửa nhà hàng.

Phù Hiểu nghe rằng, cô bị xoay đến choáng váng. Nếu không có Đường Học Chính, cô sẽ bị tài xế ‘đập bao nhiêu cái sào trúc’[6] (lừa bao nhiêu xiền) đây.

Bồi bàn dẫn họ vào phòng ăn, kiến trúc mang đậm màu sắc văn hóa của một quốc gia khác cùng hương thơm thoang thoang làm Phù Hiểu không khỏi hiếu kỳ, nhìn ngó chung quanh.

“Sao em cứ như trẻ con, đi chỗ nào cũng ngó ngó nghiêng nghiêng vậy.” Đường Học Chính cười cô.

“Ít ra em đã thấu hiểu được cảm giác của Già Lưu đến Đại Quan Viên[7].”

Đường Học Chính cười lớn, cho đến giờ, anh vẫn chưa gặp cô gái nào tự nói mình quê mùa đâu.

Tiếng cười thu hút sự chú ý của vợ chồng Tiêu Nhiên lúc này đang ngồi cạnh cửa sổ, hai người này vốn đang liếc mắt đưa tình với nhau, vừa ngẩng đầu, họ lập tức bị hai người đang đi tới làm cho giật mình, liền vội vàng đứng dậy. Đường thiếu sao lại ở trong này? Hơn nữa tại sao anh ta còn nói cười với Phù Hiểu?

“Kẹo Mật, Tiêu Nhiên.” Phát hiện hai người họ, Phù Hiểu vui vẻ gọi.

“A, mày đến rồi.” Dương Mật ngoảnh đáp lại một tiếng, sau đó cô nở nụ cười tươi rói, “Đường thiếu, khéo ghê, cậu cũng đến đây dùng cơm à?”

“Không, tớ đến đây ăn tiệc,” Thấy Phù Hiểu ngồi vào trong, anh ngồi xuống cạnh cô một cách cực kỳ tự nhiên, “Bởi vì Phù Hiểu nói các cậu không nhỏ nhen thế đâu.”

Hai vợ chồng chuyển mắt theo động tác của hai người đối diện, sau đó nhìn chăm chú vào một nam một nữ ngồi trước mặt họ, suy nghĩ của hai vợ chồng không biết đã bay đến chốn nào rồi.

Lúc này, thấy vẻ mặt kỳ quái của họ, Phù Hiểu mới nhớ đến việc giải thích: “À, vừa rồi Đường Học Chính cùng tao đi thăm quan Phủ Công Chúa, tao định mời anh ấy ăn cơm rồi nhưng mày lại gọi điện thoại nên tao bảo anh ấy cùng đến đây luôn.”

“Đường thiếu đi Phủ Công Chúa với mày?” Dương Mật tròn mắt, hỏi lại cô.

“Không chỉ vậy, mấy hôm rồi anh ấy làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho tao suốt à.” Phù Hiểu nhìn sang Đường Học Chính vẻ cảm kích.

“Mấy hôm rồi?” Dương Mật xém biến thành vệt, chỉ biết nhắc lại lời Phù Hiểu.

“Đường thiếu, mấy hôm rồi toàn cậu đưa Phù Hiểu đi thăm quan à?” Tiêu Nhiên cũng kinh ngạc lắm, hỏi.

Nhấp một ngụm nước chanh, Đường Học Chính nửa cười nửa không, “Vừa khéo tớ có rảnh.”

Hai vợ chồng Tiêu Nhiên thoáng nhìn nhau, kinh ngạc đến không nói nên lời. Đường thiếu nói vừa khéo anh ta rảnh rồi, cho nên anh ta cùng Phù Hiểu đi thăm thú các nơi? Đây, đây là chuyện quá mức không tưởng rồi. Đường thiếu trông có giống loại đàn ông nhàn rồi, cùng người khác đi du lịch khắp chốn không? Không những thế, còn mấy hôm liên tiếp lận?

“Tóm lại là tao gặp may.” Phù Hiểu cười tổng kết.

Dương Mật chịu không nổi lườm cô, có trúng năm trăm vạn cũng không khoa trương như bây giờ á! Cái con ả này thật là, chuyện lớn vậy mà không hó hé gì với cô, muốn đùa nghịch quả tim yếu ớt của cô hả!

[1] : Sẩn nhiệt đã thiết (rèn sắt khi còn nóng): câu thành ngữ này khuyên chúng ta “hãy hành động ngay lập tức để có cơ hội thành công cao hơn” cũng như chỉ khi thanh sắt còn nóng đỏ, chúng ta mới có thể dễ dàng rèn nó thành hình dạng như ý.

[2] : Hoàng cung của 24 vị vua cả triều Minh và triều Thanh Trung Quốc, Chu Đệ (Chu Thái Tông) vị vua thứ 3 của nhà Minh sau khi cướp ngôi anh dời đô đến Bắc Kinh khởi công xây dựng Tử Cấm Thành, Tử Cấm Thành hoàn thành năm 1420, ngày nay Tử Cấm Thành nay còn gọi là Cố cung. Diện tích Tử Cấm Thành là 720.000 m², gồm 800 cung và 8.886 phòng. Do đó, UNESCO đã xếp Cố Cung vào loại quần thể cổ bằng gỗ lớn nhất thế giới và được công nhận là Di sản thế giới tại Trung Quốc vào năm 1987 với tên gọi là Cung điện triều Minh và triều Thanh tại Bắc Kinh và Thâm Dương.

[3] : Nam La Cổ Hạng, một trong những khu phố cổ xưa nhất của Bắc Kinh, có từ thời Nguyên.

[4] : Phủ Cung Thân Vương hay còn gọi là Phủ Cung Vương (), là một trong những Vương Phủ nhà Thanh được bảo tồn hoàn hảo nhất của Trung Quốc. Chủ nhân của Phủ này đều là những người có uy quyền uy nhất thời nhà Thanh, đứng “dưới 1 người, trên vạn người” , 1 vị là sủng thần của vua Càn Long – Hòa Thân (vào ở từ 1776 đến 1799) , 1 vị là Khánh Hy Thân vương Vĩnh Lân, con thứ 17 (con út) của Càn Long, em trai của vua Gia Khánh(vào ở từ năm 1799 đến năm 1852), 1 vị là em thứ 6 của vua Hàm Phong – Cung Thân Vương Dịch Hân (vào ở từ 1852-1898).

[5] : Phủ Đại Công Chúa, xây dựng thời Thanh, chủ nhân đầu tiên là con trai thứ 24 của Khang Hy, đến thời Đồng Trị ban cho trưởng nữ của vua là Vinh An Cố Luân Công Chúa, trở thành “Phủ Cố Luân Công Chúa”, tục xưng “Phủ Đại Công Chúa”. Về sau phủ lại chuyển ban cho trưởng nữ của Cung Thân Vương Dịch Hân là Vinh Thọ Hòa Thạc Công Chúa, trở thành “Phủ Hòa Thạc Công Chúa”, tục xưng vẫn là “Phủ Đại Công Chúa”, con gái của Cung Thân Vương không là cách cách mà là công chúa vì Từ Hi thích đứa cháu này, nhận làm con nuôi, con nuôi của thái hậu đương nhiên là công chúa. Số phận của Phủ Đại Công Chúa khá chìm nổi, thời dân quốc, từng bị Hòa Thạc công chúa gán nợ cho rạp hát Cát Tường thành trở chốn ăn chơi, tiệc tùng, 1956 thành bệnh viện, 1985 được trùng tu lại, Phủ Đại Công Chúa có diện tích khoảng 210.000 m³.

[6] Nguyên văn: : xao đa thiếu trúc can (đập bao nhiêu sào trúc) ý như mình đã dịch ở trên, ý chung chỉ việc lừa đảo tống tiền, do có điển tích về (xao trúc can – đập sào trúc) như sau: Cuối đời Thanh, việc buôn lậu thuốc phiện phát triển nhưng thuốc phiện bị cấm, quan quân kiểm tra rất gắt gao, dân buôn thuốc phiện nghĩ ra một cách là giấu thuốc phiện vào sào trúc, chở bằng thuyền. Lần đó, một chiếc thuyền buôn chạy tới bến Thiệu Hưng, Chiết Giang có lính lên tra thuyền, vị sư gia trong đám biết mách của chủ thuyền, đập đập sào trúc, có bụi bay ra, quan quân ko để ý chỉ tiết ấy chỉ có chủ tàu sắc mặt biến xanh, chủ tàu vội gọi vị sư gia đó vào khoang sau, hối lộ bạc để bịt miệng ông ta, sau thuyền đi bình an, quan quân ko tra được.

[7] Nguyên văn : Già Lưu (): nhân vật trong Hồng Lâu Mộng, là bà một nông dân, quê mùa chất phác nhưng tốt bụng, sáng sủa, do có quan hệ xa lắc xa lơ với Giả phủ nên 3 lần đến Giả phủ, Đại Quan Viên là một khuôn viên xa hoa, lộng lẫy của Giả phủ, điển tích Già Lưu đến Đại Quan Viên tương đương với ‘nhà quê lên tỉnh’ của Việt Nam ạ.

6. Chương 6: Chương 6

Trong mắt Tiêu Nhiên lóe lên một tia lo lắng, không lẽ Đường thiếu...

“Các cậu gọi món chưa?”

“À, chưa đâu.” Tiêu Nhiên hồi hồn, búng tay gọi bồi bàn, bồi bàn đưa thực đơn lên, Tiêu Nhiên chuyển qua cho Đường Học Chính, “Đường thiếu, cậu gọi trước đi.”

Đường Học Chính đón lấy không chút khách sáo, mở ra, sau đó hỏi: “Phù Hiếu. Em muốn ăn gì nào?”

“Em có biết món gì ở đây đâu, để Kẹo Mật gọi món giúp em đi.”

“A, cũng đúng, ưu tiên nữ sĩ.” Đường Học Chính gấp menu lại, đưa cho Dương Mật.

“Mang thêm một menu nữa lên đây.” Tiêu Nhiên vội vàng gọi bồi bàn.

Dương Mật có chút gượng gạo đón lấy menu, lòng dạ cô rối như mớ bòng bong, rốt cục có chuyện gì với hai người này? Cô biết tính Phù Hiểu, nếu vẽ mặt của nó bình thản như vậy chứng tỏ nó cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng dường như nó thân với Đường thiếu hơn bọn họ – những người đã quen biết với anh ta hai năm, rất nhiều. Chẳng lẽ Đường thiếu...

Đến khi bữa ăn đã bắt đầu, sự nghi hoặc vẫn còn lớn vồn vồn nhưng do không tìm được cơ hội để nói chuyện riêng nên vợ chồng Tiêu Nhiên đành bưng vẽ mặt tươi cười mà chuyện trò rôm rả với hai người kia.

Đường Học Chính nhấp một ngụm Vang trắng của Pháp, liếc sang Phù Hiểu, thấy cô loay ha loay hoay cắt bít tết, anh cười, trêu cô: “Em đang lăng trì nó đấy à?”

“Xin lỗi, tại em khỏe quá ý mà.” Phù Hiểu đáp với vẻ cam chịu, aizzz, cắt thức ăn thật mệt người.

“Đưa đây nào.” Đường Học Chính vừa nói vừa đổi đĩa của mình với cô, “Anh giúp em.”

Hớp rượu trong miệng Dương Mật xém phun ra, hóa ra Đường Thiếu là người ân cần đến vậy?

Phù Hiểu không kịp ngăn anh, đành ngượng ngáp nói cảm ơn.

Cả khi cắt bít tết, Đường Học Chính cũng không mất vẻ tao nhã, anh chỉ cười khẽ trước lời cảm ơn của cô. Dưới ánh đèn mờ ảo, Phù Hiểu thoáng thấy đường nét mềm mại của một bên khuôn mặt anh.

Trái tim của cô bỗng đập trật nhịp.

Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, quả nhiên cô không có sức đề kháng trước mẫu đàn ông lịch thiệp, dịu dàng. Những người đó chỉ có thể dùng để thưởng thức, nhờ vượt qua ngưỡng thưởng thức thì hồng bét. Người đàn ông ngồi cạnh cô lúc này sẽ chỉ là một cảnh đẹp thoáng vụt qua đời cô mới đúng.

Lúc này, điện thoại của Đường Học Chính vang lên, anh đeo tai nghe Bluetooth, vừa cắt bít tết vừa tiếp điện thoại, “Alo? ... A, là ngài sao, Hàn nữ sĩ xinh đẹp... Ha ha, có chuyện tốt gì thế?”

Nhân lúc anh mãi nghe điện thoại, Dương Mật đá đá Phù Hiểu, người sau vẽ mặt mờ mịt.

“Đúng như mẹ đã biết... Có liên quan gì đến con đâu, là người lớn cả với nhau rồi, chẳng lẽ con còn phải dỗ cô ta?” Đường Học Chính cau mày, “Con của mẹ không có kiên nhẫn đó, muốn kiện cáo kệ cho cô ta kiện cáo đi, chỉ cần đừng đến phiền con là được... Được rồi, được rồi, con đang bận, đừng nổi nóng, có nếp nhăn sẽ không đẹp đâu, con cúp máy đây.”

Cắt tai nghe điện thoại đi, Đường Học Chính đưa bít tết đã cắt xong cho Phù Hiểu.

“Cảm ơn.” Phù Hiểu lại nói lời cảm ơn.

“Thế nào rồi, Đường thiếu, Đình Đình bị cậu lạnh nhạt, đi mách với người nhà cậu à?” Tiêu Nhiên ướm hỏi.

“Không, là chia tay rồi.” Đường Học Chính đáp nhẹ nhàng.

Trái tim nho nhỏ của Dương Mật run lên bần bật trong lồng ngực, tất cả các dấu hiệu đều đang thuyết minh ột sự thật.

“Đừng lo, con gái chỉ giận mấy ngày thôi, hai ba hôm nữa là cô ấy làm hòa với anh liền.” Phù Hiểu đang nhấm nháp món thịt bò ngoài giòn trong mềm, cô cười tùm tùm, an ủi anh.

Ba người còn lại không hẹn mà cùng nhìn sang cô với ánh mắt cực kỳ quái dị.

“Sao thế?” Phát hiện cái nhìn kỳ quặc của họ nên Phù Hiểu hỏi lại một cách cẩn thận.

“Anh đoán chắc là đã có rất nhiều người nói em cực kỳ chậm chạp đấy nhỉ?” Đường Học Chính nghiêng đầu gó cô, cười như không cười hỏi.

Phù Hiểu hoang mang, nhìn về phía Dương Mật, xin bạn giúp đỡ, “Có không?”

Dương Mật húng hắng ho, “Có lẽ... cũng hơi hơi.” Con ả này có mà còn chậm hơn heo ầy!

“Phải không đó? Vậy khả năng là có một chút nhĩ. Ngại quá, câu nói vừa nãy có mang nghĩa bóng gì đó không?” Phù Hiểu vẫn vô tư lắm, cô khiêm tốn nhờ mọi người giải thích tường tận ình.

“Ha ha ha.” Đường Học Chính cứ như bị điểm huyết cười, cười đến mười phần vui vẻ, “Thật là một cô nhóc thú vị.”

Phù Hiểu không hài lòng, “Năm nay ngài bao nhiêu ‘quý canh’[1] rồi?”

Đường Học Chính nhũu mảy, “Anh chưa già đến mức người ta phải dùng ‘quý canh’ để hỏi tuổi đâu?”

“Em cũng không còn ở lứa tuổi bị người ta gọi là ‘cô nhóc’ nữa.”

Hai người nói ngày sinh tháng đẻ cho nhau.

Phù Hiểu bĩu môi ra vẻ không cam lòng, “Lớn hơn em có chút xúu thôi à.”

“Ha, thì ra là em Phù.”

“Chỉ hơn mấy tháng thôi mà!”

“Các cặp song sinh nhà người ta chỉ hơn mấy giây cũng là anh trai nhá.”

Hai vợ chồng Tiêu Nhiên lại một lần nữa liếc nhau, bọn họ đã bao giờ thấy Đường thiếu như thế này chưa? Tuy Đường Học Chính nhìn có vẻ dễ gần, nhưng đây cũng chỉ là biểu hiện bề ngoài thôi, nếu không thì: đã quen anh ta hai năm, sao bọn họ còn khách sáo với anh ta như vậy. Nhưng Đường thiếu trước mặt Phù Hiểu lại không khác gì một cậu bé lớn xác bình thường, có duyên cả?

“Ngày mai mình đi đâu đây?” Đường Học Chính không trêu cô nữa, hỏi một cách nghiêm túc.

“Mai thì em đi Thiên Tân ăn bánh bao Cầu Bất Lý[2] rồi.” Phù Hiểu luôn chỉ biết thật thà trả lời.

“Sao đột nhiên lại muốn đi Thiên Tân?”

“Em có người bạn học cùng đại học ở đây, biết em đến Bắc Kinh, cậu ấy bảo em đến chỗ cậu ấy chơi.”

“Nam hay nữ?”

“Nữ.”

“Đi chơi mấy hôm?”

“Chắc khoảng hai ba hôm gì đó.”

“Anh đưa em đi.”

“Không phải phiền toái thế đâu, em sẽ ngồi tàu điện.”

Ê, ê, coi hai người bọn họ như người vô hình hử! Dương Mật phát hiện: lớn chuyện rồi.

Đường Học Chính ra ngoài một lát, Dương Mật vội bắt lấy thời cơ, chất vấn: “Tụi mày có chuyện gì thế!”

“Chuyện gì là chuyện gì?” Phù Hiểu chẳng hiểu gì.

“Sao tụi mày lại thân nhau thế hử?”

“À, cũng nhờ phúc của tụi mày đấy, hôm đầu tiên, hôm tao đi Địa Đàn, Đường Học Chính hình như vừa xong việc ở gần đây và đang trên đường về. Anh ấy trông thấy tao liền đưa tao đi Địa Đàn. Sau đó, anh ấy bảo bạn của tụi mày cũng là bạn của anh ấy, vừa hay anh ấy có rảnh nên anh ấy giúp tụi mày chiêu đãi tao, có thể thôi.”

... Loại lý do này mà nó cũng tin? “Sao mày không kể với tao?”

“Ngày nào tụi mày cũng về trễ vậy, tao ngại quấy rầy tụi mày nghỉ ngơi nên mới không nói.”

“Vậy tụi mày đã hôn môi chưa?”

Phù Hiểu sáng giọng, “Kẹo Mật, mày nói luyên thuyên gì thế?”

Dương Mật thấy cô phản ứng như vậy thì cũng hơi hơi yên tâm, Đường thiếu là tay chơi thứ thiệt, nếu anh ta thật sự chăm một cô gái, nhiều lắm là ngày thứ hai sẽ lên giường, không bao giờ có chuyện đã nhiều ngày thế rồi mà vẫn trong giai đoạn chưa để bên nữ biết, có lẽ... với anh ta, Hiểu là một người bạn khác giới hợp cạ thôi!

[1] (quý canh): Tuổi, dùng để hỏi tuổi một cách trang trọng, người trẻ tuổi sử dụng từ này khi hỏi người tuổi người tầm tuổi cha chú mình.

[2] Bánh bao Cầu Bật Lý () là thương hiệu bánh bao nổi tiếng của Trung Quốc, do Cao Quý Hữu (còn có biệt danh là Cầu Tử) sáng lập năm 1858 ở Thiên Tân.

7. Chương 7: Chương 7

Đường Học Chính về lại chỗ ngồi, như thể chợt nhớ ra điều gì anh hỏi: “Phù Hiểu, công việc hiện giờ của em là gì?”

Dương Mật giật mình, cô lại bắt đầu nghĩ đến khả năng xấu nhất.

“À, nghề tự do.” Phù Hiểu ậm ừ.

“Nghề tự do kiểu gì?” Đường Học Chính truy hỏi.

“Chính là loại công việc có thể hoàn thành tại nhà, được trả công.”

“Em có muốn lên Bắc Kinh không, anh sẽ thu xếp một công việc cho em.”

“Cám ơn, không cần đâu.” Phù Hiểu xin miễn cho kẻ bất tài, “Thật ra, em không thích Bắc Kinh chút nào.” Về một mặt nào đó mà nói.

Đường Học Chính có phần ngạc nhiên, anh không ngờ là được cô sẽ từ chối một cách thẳng thừng như vậy. Anh liếc sang Dương Mật, ý bảo cô nàng nói gì đó.

“Ừm, thế này, Hiểu, mày lên Bắc Kinh cũng tốt mà, mày mà lên Bắc Kinh sống là tội mình lại được ở gần nhau rồi. Công việc mà Đường thiếu thu xếp ày chắc chắn không kém công việc bây giờ mày đang làm đâu.”

“Ừ, đúng là như thế, nhưng thành phố này lớn quá, làm tao không có tí cảm giác an toàn nào.”

Đường Học Chính như có chút dăm chiêu nhìn thoáng cô, không nhắc lại chuyện này nữa.

Mấy người ăn tối xong, Tiêu Nhiên vẫy bồi bàn định tính tiền, Đường Học Chính thần nhiên: “Vừa nãy ra ngoài, tiện thể tố thanh toán luôn rồi.”

“Gi? Làm thế sao được?” Tiêu Nhiên vội vàng nói.

“Không có gì, chỉ là chút tiền trình.”

“Ha, em còn định để Kẹo Mật trả tiền, coi như em mời anh.” Phù Hiểu cầm túi xách đứng dậy.

“Em nghĩ đẹp quá nhỉ, nhớ là em vẫn nợ anh đó.”

“Có lẽ không thể không để Dương Mật trả nợ thay em rồi.” Phù Hiểu nở nụ cười tiếu nuối, “Em đang định là đi Thiên Tân rồi về thẳng nhà luôn.”

“Hà? Mày đang nói gì thế, Hiểu, sao mới ở chơi mấy ngày mày đã đòi về rồi?” Dương Mật là người đầu tiên sốt ruột.

Đôi con ngươi đen như mực của Đường Học Chính co lại.

Phù Hiểu vừa đi ra ngoài, cười cười, giải thích, “Hôm nào tội mày cũng bận tối mặt, tao không muốn tội mày đã ít được nghỉ ngơi lại còn phải bỏ thời gian tiếp đãi tao.”

“Nói cái khỉ gì vậy, tao mặc kệ, tao không ày về!”

“Kẹo Mật...” Phù Hiểu nói với vẻ bất đắc dĩ.

“Phù Hiểu, Dương Mật ngóng em lên chơi đã ngóng rất lâu, em hãy ở lâu mấy ngày đi, dự án của cô ấy cũng gần như xong rồi, có thể nghỉ ngơi một thời gian.” Tiêu Nhiên cũng khuyên nhủ.

“Đúng vậy, thậm chí ngày mai tao có thể xin nghỉ phép để cùng mày đi Thiên Tân mà.”

“Mày cứ ở mà làm việc cho tốt đi thôi, tao lại về đây ở chơi mấy ngày là được.” Phù Hiểu thỏa hiệp.

“Hừ, thế còn tạm được.”

Ra khỏi tiệm ăn, vì Tiêu Nhiên cũng lái xe đến nên Đường Học Chính đi một mình về trước. Đợi anh rời khuất, Dương Mật nhét ngay Phù Hiểu vào trong xe, lắc lắc Phù Hiểu, ép hỏi: “Đường thiếu đang theo đuổi mày phải không?”

“Mày điên rồi, Kẹo Mật.” Phù Hiểu nhìn cô như nhìn quái vật. “Anh ấy là người đàn ông đã có bạn gái.”

À, cô hỏi sai rồi, bạn thân của cô có một sự cố chấp như trẻ con về vấn đề tình cảm, một khi nó chắc chắn một gã đàn ông đã có người yêu hoặc vợ, nó liền khẳng định rằng gã đó không thể lại chấm một cô gái khác.

“Nhưng mà anh ta nói anh ta đã chia tay.”

“Mày có thể hôm nay chia tay người này ngày mai lập tức thích người khác sao?” Phù Hiểu hỏi với vẻ kỳ quái.

... Nó thấy chuyện đó là không thể nhưng người khác chưa chắc đã nghĩ giống nó. Dương Mật không biết có nên nói toẹt ra không, cô liếc chồng một cái, thấy anh lắc đầu với cô, mới thở dài nói: “NẾU: Đường thiếu thật sự thích mày thì mày sẽ làm thế nào?”

“Mày thấy có khả năng đấy không?” Phù Hiểu coi lời đó là bạn nói đùa.

Ồi giới ơi, không cách nào cho nó hiểu ý mình... Dương Mật điên đầu lắm, được cái là ít nhất thì phía bên này Phù Hiểu cũng không có ý gì cả, cuối cùng cô đành đưa ra lời cảnh cáo, “Hiểu, mày nghe tao nói đây, nếu, tao nói là nếu, Đường thiếu thật sự có ý đó với mày, có thể nào mày cũng không được nhận lời anh ta, hoàn cảnh sống của anh ta thật sự khác xa với chúng ta, nhiều nhất là anh ta thấy mày mới mẻ, muốn ném thử mà thôi.”

Nhìn chằm chằm vào vẻ mặt nghiêm túc của Dương Mật, cuối cùng Phù Hiểu chịu nhìn thẳng vào vấn đề, “Thì ra không phải mày đang nói đùa.”

“Cám ơn, cuối cùng mày cũng vỡ lẽ ra rồi.”

Phù Hiểu nghiêng đầu ngẫm nghĩ, “Đừng lo, tao không gặp anh ta nữa là được.” Bây giờ, cô mới biết vì sao lần đầu tiên gặp anh cô lại căng thẳng đến vậy, thì ra là do anh quá hấp dẫn.

Dương Mật khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó, cô không khỏi hỏi thêm: “Mày đã thích Đường thiếu chưa?”

Phù Hiểu hơi bất ngờ trước câu hỏi của bạn, cô há hốc mồm, im lặng một lát, nhìn những vệt đèn neon loang loáng vút qua cửa sổ xe, sau đó, cô cười khẽ, “Mày không hỏi thì tao còn chưa phát hiện ra đâu, nếu anh ấy mang một thân phận khác, có khi sẽ là tao theo đuổi anh ấy cũng nên.” Thật đáng tiếc, anh là người đàn ông của người khác.

Vì cô nàng này là một người đơn giản cho nên mới thật thà hơn người, “Thường thôi, nếu không có Tiêu, tao cũng muốn theo đuổi anh ta á.”

Tiêu Nhiên nhìn ảnh vợ mình phản chiếu qua gương, cô lè lưỡi với anh.

Phù Hiểu khẽ cười hai tiếng, xem ra Kẹo Mật đi trước cô một bước rất rất dài, cô ấy đã tìm được hạnh phúc ỳnh, còn nửa kia của cô thì vẫn chưa thấy bóng dáng, thật không biết anh ấy đang ở nơi nào.

8. Chương 8

Một tuần sau –

Trong một khách sạn năm sao ở Bắc Kinh, Đường Học Chính đang ngồi ăn với mẹ mình, mặt anh cứ xịu ra, anh rút di động ra nhìn thoáng qua rồi lại cất di động vào túi với vẻ không hài lòng.

Đường phu nhân vận một bộ ple nữ được cắt may rất vừa vặn, bà chăm chú quan sát từng cử chỉ của ông con trai quý báu, bà hỏi, trong giọng pha lẫn chút hào hứng: “Đang đợi điện thoại à?”

“Không ạ.” Đường Học Chính bĩu môi.

“Hả?” Đường phu nhân nhướn mày.

“... Con chỉ xem giờ thôi.”

“Có cùng ăn bữa cơm với mẹ mà cũng không tình nguyện vậy sao?”

Nghe vậy, môi Đường Học Chính cong lên một nụ cười tà, “Xem ra là gần đây con đã lạnh nhạt với Hàn nữ sĩ.”

Đường phu nhân không khỏi bật cười, “Đừng có mà leo mép với tôi, ba anh nói mấy hôm liền anh không thèm đến trường rồi, anh đã đi đâu hả?”

Đường Học Chính nhướn mày, “Thế nào, thủ trưởng lại làm giảng viên khách mời ạ?”

“Không được nói sang chuyện khác, nói mau, đã xảy ra chuyện gì?” Đường phu nhân không để anh ậm ừ cho qua chuyện.

Đường Học Chính gấp một hạt đậu xanh nhét vào miệng, “Nào có sao giảng gì, không muốn đi thôi.”

“Không phải vì chuyện của Đình Đình?”

“À ta?” Đường Học Chính cau mày vẻ chán ghét, “Liên quan gì đến ả ta?”

Đường phu nhân nghiên cứu qua vẻ mặt của con trai, xác định nó thật sự chả có tí hảo cảm nào với Chúc Đình Đình, bà không khỏi cần nhắc: “Cái thằng bé này, lớn vậy rồi mà có bạn gái cứ như chơi trò chơi vậy. Anh bớt giao du với mấy đứa bạn chẳng ra gì của anh đi, chẳng làm được chuyện gì ra hồn cả.”

Đường Học Chính mất kiên nhẫn, “Được rồi, được rồi, để cho con ăn cho tử tế đi được không?”

Thấy con trai độc nhất không vui, Đường phu nhân lập tức dừng lại, “Được, được, được, để anh ăn, để anh ăn. Xem này, lại gầy đi rồi.”

Ăn cơm xong, hai người lại tán gẫu một ít việc nhà, đột nhiên điện thoại của Đường Học Chính réo chuông, anh vội vàng lấy ra xem, sau đó, chính anh cũng không phát hiện vẻ thất vọng thoáng xuất hiện trên gương mặt mình.

Thấy vẻ mặt đó của anh, Đường phu nhân đâm ra hơi suy tư, không lẽ ông con trai nhà bà mê cô gái nhà nào rồi?

Sau khi nói mấy câu với đối phương, Đường Học Chính cúp điện thoại, “Đi thôi mẹ, con đưa mẹ về.”

Đường phu nhân gạt đầu, vừa nhấc túi xách vừa hỏi: “Con trai mẹ, rốt cuộc là con nhà nào thế, mẹ có quen không?”

“Cái gì?” Đường Học Chính khoác vai bà, anh hơi bối rối trước câu hỏi đột ngột của bà.

“Mẹ không có ý kiến gì về vấn đề dòng dõi đâu, đừng giấu diếm, mẹ tin vào mắt nhìn người của ông con trai quý báu của chúng ta.”

Đường Học Chính ư hử, không nói gì.

Ra khỏi lô riêng, anh thoáng thấy một bóng lưng nhỏ xinh, đang ngồi chính giữa phòng khách, anh đột nhiên dừng bước.

“Gì thế?” Đường phu nhân ngẩng đầu.

“Con trông thấy người quen ạ.” Đường Học Chính hất cằm về hướng anh vừa nhìn, “Con ra chào hỏi vài câu.”

Đường phu nhân gật đầu, “Mẹ ra bãi đậu xe trước.”

Đường Học Chính chạy đến, trưng ra một nụ cười xã giao chuẩn không cần chỉnh, bảo với mẹ của Tiêu Nhiên: “Cháu chào cô, cô Tiêu.”

Người đưa lưng về phía anh cứng người lại.

“A, là Học Chính đó hả.” Tiêu phu nhân ngẩng lên, cười với vẻ kinh hỉ.

“Đường thiếu?” Tiêu Nhiên đứng dậy, “Khéo thế không biết.”

Đường Học Chính cong môi cười, “Tối mai tớ mời khách ở Đàm Gia Thính, cậu với Dương Mật nhớ đến nhé.”

Cái khách sạn Đàm Gia Thính ở Bắc Kinh đó không phải nơi một người bình thường có thể chi trả nổi đâu. Dương Mật thầm chắt lưỡi, ngoài mặt vẫn mỉm cười, “Chà, tuyệt quá, thế thì tớ cung kính không bằng tuân lệnh vậy. Đường thiếu, cậu có chuyện vui gì vậy?”

“Không có gì, tổ chức để mọi người họp mặt vui chơi mà thôi.” Đường Học Chính nhìn sang Dương Mật, lúc này, anh như mới phát hiện ra Phù Hiểu ngồi cạnh cô, anh gật đầu với cô vẻ thân thiện, “Phù Hiểu, về bao giờ thế?”

Phù Hiểu ngẩng đầu lên, cười lịch sự: “Vừa về hôm qua.”

“Ồ, khéo thế không biết, ngày mai cũng rất hân hạnh được đón tiếp em, nhớ đến nhé.”

“Tôi sẽ...”

“Nói rồi đẩy nha, tớ đi trước, mọi người ăn ngon miệng. Tạm biệt cô, cô Tiêu.” Không để ý đến Phù Hiểu, Đường Học Chính vỗ vỗ Tiêu Nhiên, gật đầu chào mẹ Tiêu Nhiên và Dương Mật rồi rời đi.

Phù Hiểu tức giận răng, coi cô là người vô hình phải không?

... Bước vào lô riêng trống lếch, Đường Học Chính và mấy người bạn của anh đã ở rồi, bọn họ ngồi xung quanh một chiếc bàn tròn, ngậm điều thuốc, vừa nhả khói vừa tán gẫu về những đề tài mà cánh đàn ông thấy hứng thú. Mấy cô bạn gái của họ dịu dàng e ấp nép mình vào họ. Trong đám, Đường Học Chính là người duy nhất ngồi có một mình và điều đó khiến anh càng thêm nổi bật.

Người đầu tiên chú ý tới ba người họ là Mạc Vu Phi, với cặp mắt sắc sảo, anh dập thuốc, tròng ghẹo, “Tiêu Tử, cậu giỏi gớm, dám mang một bà lớn và một bà nhỏ đến.”

Tiêu Nhiên chào hỏi mọi người xong hết mới ngượng nghịu cười, đáp lời: “Mạc thiếu, cậu đừng hại tớ thế chứ. Nếu là người khác thì e rằng đêm nay tớ phải quỳ bần phỉm rồi.”

Dương Mật không chú ý đến trò đùa của họ, vì gặp phải một người quen trên bàn cơm mà cô sợ tới mức lắp bắp, “Trưởng phòng!” Gã quỷ Tây[1] này không phải con trai ông chủ hiện giờ của cô, người lãnh đạo trực tiếp của cô sao?

Peter với mái tóc nâu nhìn sang cô, “Hả, Jennifer.”

“Cô ấy là vợ người anh em của tao, là chị dâu tao đó, sau này mày để mắt chút.”

“Mày không nói sớm.” Peter nói tiếng Trung một cách lưu loát. “Đến đây, ngồi đi.”

“À, được ạ.” Dương Mật càng căng thẳng hơn. Không ngờ Đường thiếu quen cả trưởng phòng của cô, chẳng lẽ do quan hệ của anh ta với Mạc thiếu?

“Sao không ai giới thiệu đôi chút về cô em gái xinh đẹp này vậy?” Mạc Vu Phi thấy hứng thú, tiến đến bên Phù Hiểu, “Anh là Mạc Vu Phi.”

“Xin chào.” Phù Hiểu khẽ gật đầu với anh. Đúng là một thiếu gia nhà giàu điển hình: đôi mắt một mí đào hoa, áo quần chỉnh chu, nét cười tự phụ, tuy vẻ ngoài không đẹp như Đường Học Chính nhưng về khoản phong lưu tuyệt đối sẽ không kém anh.

Chỉ là một động tác đơn giản ngược lại khiến Mạc đại thiếu gia sững sốt, bởi vì anh nhìn thấy trong mắt cô không có gì cả, không có ngưỡng mộ, không có hám tiền, cũng không có âm mưu. Mắt cô tựa như một hồ nước phẳng lặng dù gặp anh cũng không chút gợn sóng.

“Em họ gì?” Anh kéo ghế cho cô, hỏi.

“Tôi họ Phù.” Phù Hiểu dừng lại trong chốc lát sau đó nói thêm, “Phù trong ký hiệu.”

Mạc Vu Phi nhếch môi cười lớn: một cô nàng thú vị.

Từ lúc Phù Hiểu bước vào, Đường Học Chính luôn không nhìn ngó gì cô. Sau khi thấy bọn họ đã đến đông đủ, anh bảo với nhân viên phục vụ vẫn đợi trong lô: “Mang đồ ăn lên đi.”

Chỉ mấy phút sau, từng món ăn vừa giàu dinh dưỡng vừa đắt tiền được bưng lên. Mạc Vu Phi chen vào giữa Peter và bạn gái anh chàng, ngồi cạnh Phù Hiểu, ân cần gấp thức ăn cho cô. Dương Mật vờ mồm hôi lạnh, sao cô không biết là: Hiểu hấp dẫn sự chú ý của mấy chàng công tử đến vậy chứ.

“Mạc Vu Phi, ngồi về vị trí của mày đi, con bé của mày sắp nổi sùng lên rồi.” Đường Học Chính cảnh cáo một câu.

“Chắc.” Liếc thoáng cô bạn gái đang dẩu cái miệng nhỏ nhắn, Mạc Vu Phi hừ một tiếng với vẻ khó chịu, phiền ghê, biết thế anh đã không mang bạn gái đến rồi.

Đường Học Chính liếc xéo anh, xoay xoay chiếc mâm quay, nói: “Đừng để ý đến thằng đó, ăn thôi.”

[1] Cuối thời phong kiến nhà Thanh và giai đoạn Dân quốc, mối quan hệ giữa Trung Quốc và quốc gia Châu Âu không tốt, thậm chí rất tệ, người châu Âu mắt xanh, da trắng, tóc vàng, nâu bị dân Trung Quốc gọi là ‘quỷ Tây’ (do họ đến từ phương Tây).

9. Chương 9

Từ đầu tối cuối, Phù Hiểu chỉ yên lặng cúi đầu, ăn uống một cách nhỏ nhẹ.

Đường Học Chính lấy đề tài: quyền sở hữu của một miếng đất ở Bắc Giao để gợi chuyện, mọi người sôi nổi hẳn lên, chỉ có Phù Hiểu là như một kẻ ngoài cuộc, khi mâm tròn xoay qua xoay lại sẽ ngẫu nhiên gặp một gấp, chậm rãi ăn.

A, món xiên có vẻ được. Khi cô muốn gấp một xiên thử cho biết món này được làm từ thịt gì thì mâm tròn lại quay rồi. Trơ mắt nhìn món ngon lướt qua trước mắt, cô không khỏi ngẩn đầu lên nhìn, chỉ thấy Đường Học Chính đang nghiêng đầu chuyện phiếm với một người khác, một tay xoay xoay mâm tròn.

Phù Hiểu rút đũa lại, nhấp một ngụm sinh tố chanh. Món súp vây cá[1] đang dừng trước mặt cô.

“Ăn đi chứ?” Dương Mật nhướn mày nhắc nhở.

Phù Hiểu lắc đầu, món đó nhìn chả ngon mắt gì.

“Ê, siêu giàu dinh dưỡng đấy.” Vây cá đó nha! Vây cá, tổ yến mà mọi người hay nhắc đến đó!

“Không thích.” Nhắm mắt thị việc cô không thích món đó, cô khẽ xoay mâm tròn.

Nhưng không lâu sau, món vây cá lại quay về trước mặt cô. Xem ra Đường đại thiếu gia rất thích món ăn đang dừng trước mặt anh ta. Không biết vì sao, Phù Hiểu chợt thấy tức tối.

“Nè, nếm thử đi.” Dương Mật ra sức đề cử, còn chủ động cầm bát canh của cô, múc một muỗng cho cô.

“Cám ơn.” Nhận ý tốt của bạn, Phù Hiểu ném thử, cặp mày xinh xắn hơi nhướn lên, xem ra cũng được đó. Cô uống thìa thứ hai.

Đường Học Chính gấp một miếng tôm chiên trong chiếc đĩa trước mặt anh nhét vào miệng, khoe môi mang theo nét cười, anh nói cười với Peter.

“Phù tiểu thư hiện đang làm công việc gì?” Mạc Vu Phi thấy hứng thú, hỏi.

“... Có thể coi là thất nghiệp.”

“Thế ba mẹ em...”

Phù Hiểu lặng im trong chốc lát, “Họ đều đã qua đời.”

“A, tôi rất tiếc.” Mạc Vu Phi xin lỗi.

Đường Học Chính nhìn về phía cô, như thể không nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi của bọn họ, “Chuyến đi Thiên Tân thế nào?”

“... Cũng tạm.” Phù Hiểu cúi đầu tiếp tục ăn thức ăn của cô.

“Hai người quen nhau à?” Mạc Vu Phi hơi ngạc nhiên.

“Lúc Đường thiếu đến nhà tụi tớ chơi thì gặp Phù Hiểu.” Dương Mật cười giải thích.

“Thì ra là vậy!” Mạc Vu Phi bất mãn, “Tiêu Tử, cậu như thế là không được, có người đẹp đến nhà cậu làm khách mà cậu lại chỉ mời có Đường Học Chính là sao?”

“Có người nói với tao không nên khen một cô gái khác xinh đẹp trước mặt bạn gái mình.” Đường Học Chính nửa như có ý lại nửa như vô tình nhìn sang người nào đó.

“Con chim nào thế?[2]” Mạc Vu Phi hỏi. Thói quen dùng tiếng Anh của vị đại thiếu gia này là dịch word by word ra tiếng Trung rồi nói tiếng Trung.

“Mạc, thật không biết mày là Tây nửa mùa hay là người Trung Quốc nửa mùa nữa.” Một gã bạn khác cười nhạo anh.

“Đúng rồi đấy.” Peter cũng hòa theo.

“Đồ quỷ Tây nhà mày thì biết cái qué gì.” Mạc Vu Phi lườm anh chàng.

Peter nhún nhún vai.

Dương Mật cũng hòa theo đám người cười khế, trong lòng cô có phần hốt hoảng, không phải Đường thiếu cố ý mời thủ trưởng của cô đấy chứ?

“Không có chuyện đó đâu nhỉ?” Mạc Vu Phi nhắc lại đề tài trước đó, “Gặp một người phụ nữ xinh đẹp mà không khen ngợi thì đâu phải là cách hành xử của một người lịch sự.”

“Là cách hành xử của playboy chứ? Mạc thiếu.” Cô bạn gái xinh đẹp của Mạc Vu Phi dịch sát vào anh, dùng chiếc móng tay giả dài gãi gãi mặt anh.

Mạc Vu Phi lớn tiếng cười ha hả, ôm cô nàng hôn chụt một cái, “Chẳng phải em cũng là Gia khen mới vào tay Gia sao?”

“Ghét lắm cơ!” Cô bạn gái đắm yêu vào ngực anh.

Quả nhiên là điển hình! Như thể nghĩ đến điều gì, Phù Hiểu ngẩng đầu, chăm chú quan sát Mạc Vu Phi.

Đường Học Chính chú ý đến ánh nhìn của cô, chau mày.

Đúng lúc này, có người đập cửa lô của họ, khi mở cửa ra thì xuất hiện một người mà không ai ngờ tới, đương nhiên là bạn gái cũ của Đường Học Chính: Chúc Đình Đình.

“Hi, A Chính. Hi, mọi người.” Người đang được mọi người nhìn chăm chặp đó vẫn mười phần tự nhiên tiến vào, vui vẻ chào họ.

“Cô đến đây làm gì?” Đường Học Chính hỏi một cách lạnh lùng.

“Đừng lạnh nhạt thế chứ, A Chính, tuy chúng ta đã chia tay nhưng vẫn có thể làm bạn bè mà, anh mời khách mà cũng chẳng gọi em.” Chúc Đình Đình bước đến, đồng trang sức lờ lợt của cô nàng va vào nhau kêu leng keng.

“Tôi chọn ai làm khách là tự do của tôi.”

“Trở mặt không nhận nhau à.” Chúc Đình Đình dẩu miệng, sau đó ra lệnh cho nhân viên phục vụ, “Lấy thêm ghế đặt vào đây.” Cô chỉ vào vị trí bên cạnh Đường Học Chính.

“Tôi không cho rằng tôi mời cô ngồi xuống.”

Nhân viên phục vụ khó xử lắm, Chúc Đình Đình lườm anh chàng, cô đành phải hạ mình tự bê một chiếc ghế đặt cạnh anh, “Đừng vậy chứ, chỉ vì em có vài vấn đề muốn hỏi anh thôi.”

Trước sự tự tiện của cô nàng, Đường Học Chính thể hiện một cách rõ ràng rằng anh không hài lòng, “Sao nào, chơi chán trò kiện cáo rồi à?”

“Azzzz, trên thế giới này, không đáng tin nhất quả nhiên là đàn ông. Khi anh ta không còn hứng thú gì với cô, anh ta thậm chí vô tình đến mức muốn giết cô luôn.”

“Muốn tôi mời cô đi ra ngoài không?”

“Đừng giận, đừng giận, à, anh thích ăn món vây cá của tiệm này nhất phải không?” Chúc Đình Đình mắt đிக்க tai ngơ trước lời của anh, cô quay chiếc mâm tròn, để món súp vây cá chuyển đến trước mặt anh, “Đây rồi, em múc cho anh, ăn cho hạ hỏa.”

Cặp mày của Đường Học Chính nhíu chặt lại, dường như anh rất khó chịu trước hành động của cô nàng. “Rốt cuộc cô muốn gì?”

“Mấy hôm trước, anh không tham gia chỉ huy buổi diễn tập ở trường, anh đã đi đâu?” Chúc Đình Đình vừa với thìa vừa hỏi.

[1] Tên gốc của món ăn là làm từ vây cá, như hình, tổ dịch tên món ăn ko chính xác đâu, chém đấy T_T. Cái món đó trông thế này nè, nhìn ko ngon mắt lắm nhĩ

[2] Tiếng Anh: “What’s bird?” nghĩa đen ko cần giải thích nhưng nghĩa bóng dùng cho người ý hỏi thẳng ngớ ngẩn, thẳng người sao hỏa nào thế, nghĩa mỉa mai.

10. Chương 10

Ngón tay của Phù Hiểu giật giật.

“Liên quan gì đến cô?”

“Có người thấy anh với một con ả đến Tử Cấm Thành, hai người rất là thân thiết, con đàn bà đó là ai?” Chúc Đình Đình không lấy được đáp án, tiếp tục chất vấn.

Trong nháy mắt, con người đen như mực của Đường Học Chính trở nên lạnh giá, tất cả những người quen với anh đều biết đây là điềm báo rằng anh sắp nổi giận.

“Được rồi, Đình Đình, chín chắn chút đi, đừng làm loạn ở đây.” Mạc Vu Phi thấy tình thế không ổn, đứng dậy hòa giải, “Có chuyện gì hai người tìm thời gian mà nói riêng với nhau.”

“Hừ, hiện giờ vị đại thiếu gia như anh ta làm gì còn chút thời gian quý báu nào cho tôi, bao nhiêu hồn vía chả bay hết đến chỗ con hồ ly tinh nào đó rồi ý chứ?”

Dương Mật không khỏi liếc Phù Hiểu một cái, không lẽ cô tiểu thư đồng đẳng này cho rằng Hiểu với Đường thiếu...

“Chúc Đình Đình, cho cô mười giây, biến khỏi mắt tôi.” Đường Học Chính trừng mắt, chậm rãi ra lệnh.

Chúc Đình Đình vốn định vào đây phá đám, giờ phút này cô đã run rẩy cả người, cô nhìn anh, há mồm nhưng cũng không dám nói gì thêm, cuối cùng, cô đành bỏ lại một câu dọa dẫm, “Đừng để tôi biết ả là ai!” Sau đó nổi giận dùng dưng bỏ đi.

Cả căn phòng lặng thinh mất một lúc, sắc mặt của Đường Học Chính bình thường lại, “Đừng để ý đến cô ta, ăn tiếp thôi.”

Peter lắc lắc ly rượu đỏ của mình, cười trêu: “Đường, sở thích của cậu thật khác biệt.”

“... Con người luôn có lúc phạm sai lầm.” Mà sai lầm của anh chính là không nên vì quá nhàn rỗi mà nhân nhượng mẹ anh, đồng ý hẹn hò với một cô tiểu thư ‘dịu dàng, hiền thực’ cỡ vậy. Anh thoáng thấy phiền chán, ngó ngó Phù Hiểu, chỉ thấy cô thôi không ăn nữa, nhìn chằm chằm vào di động của mình.

Phù Hiểu không phát hiện cái nhìn của anh, xem xong tin nhắn mới nhận được, cô chớp chớp mắt, nghiêng tai nói gì đó với Dương Mật, Dương Mật ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Được sự đồng ý của bạn tốt, Phù Hiểu ngẩng đầu, mỉm cười nói với cả bàn: “Các vị, tôi có chút việc gấp, có lẽ phải đi trước rồi. Chúc mọi người ngon miệng.”

“Có chuyện gì quan trọng hơn ăn cơm chứ?” Mạc Vu Phi là người đầu tiên phản đối.

“Là ít việc riêng, rất vui được làm quen với mọi người,” Cô vừa nói vừa đứng lên, đưa mắt nhìn qua mọi người, “Ngại quá, tạm biệt mọi người.”

Đường Học Chính cau mặt, anh dán mắt vào gương mặt cô mà không sao nhìn thẳng được vào mắt cô.

Đợi Phù Hiểu ra khỏi lô, Mạc Vu Phi nói về tiệc nuôi: “Bỏ qua một cơ hội tốt.”

“Nhưng tao không thấy cái cô đó có hứng thú với mày.” Peter đầu thềm để ý, Phù Hiểu không phải đồ ăn của anh, anh thích kiểu người đầy đặn, một tay không thể ôm trọn.

Đường Học Chính đột nhiên đứng bật dậy, không nói không rằng bước nhanh ra khỏi lô.

Mạc Vu Phi không hiểu mô tê gì, sao thẳng đó lại vội vàng vàng lao ra ngoài thế?

Trong mắt Dương Mật lóe lên tia lo lắng, cô muốn cùng bạn mình rời đi thì lại bị chồng dùng ánh mắt ngăn lại.

“Jennifer.” Peter gọi.

“Dạ, Trưởng phòng.” Dương Mật vội vàng lên tiếng.

Peter cười hai tiếng, “Bây giờ không phải thời gian đi làm, đừng câu nệ thế. Gọi tôi là Peter được rồi.”

“Vâng...”

“Trông bộ dạng cô có vẻ rất thân với Đường?”

“À thì... Chồng tôi với Đường thiếu cũng hay qua lại với nhau.” Dương Mật cẩn thận trả lời.

“À...” Peter gật gù, nhìn về phía Tiêu Nhiên, nâng ly với anh, sau đó lại quay sang nhìn cô, “Đường chưa nói với tôi nên tôi cũng không biết. Công tác cho tốt, bạn của Đường chính là bạn của tôi.”

“Vâng ạ!” Dương Mật không kìm chế nổi sự kích động trong lòng, phải biết rằng một câu này của anh ta bằng biết bao nhiêu là thời gian cô phải cắn đầu cắn cổ công tác. Kiểu gì cũng phải cảm ơn Đường thiếu dàng hoàng!

Phù Hiểu đang định bước vào thang máy thì bị một lực rất mạnh kéo lại. Cô kinh ngạc, ngẩng đầu lên, đột ngột nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm chỉ cách cô gang tấc của Đường Học Chính.

Cô không nói gì, chỉ ra sức giãy ra.

“Giận à?” Đường Học Chính túm chặt cô không để cô thoát, trong giọng anh chứa đựng sự thân thiết khó tả.

Phù Hiểu cau mày, “Tôi không hiểu anh đang nói gì.” Mắt cô nhìn chăm chăm vào bàn tay to lớn đang nắm lấy tay cô, không cần nói cũng biết ý tứ của cái nhìn ấy.

Đường Học Chính ngẩng gương mặt xinh xắn đã mấy ngày anh không được nhìn kỹ, cuối cùng thở dài một hơi, vẻ bất đắc dĩ, “Được rồi, là sai lầm của anh.” Chúc Đình Đình chết tiệt.

“Đường thiếu, anh không thấy là anh đã quá vô lý sao?” Phù Hiểu lạnh lùng đáp lời.

Tiếng nói chuyện huyền ảo từ xa tiến đến gần, hai người đều làm ngơ.

“A, không phải là Học Chính đây sao?” Giọng nói có vẻ đã chệnh choáng say của một người đàn ông trung niên bất ngờ truyền vào tai hai người.

Đường Học Chính quay đầu nhìn lại, cười với vẻ thản nhiên, “Chú Đàm ạ.”

Người đàn ông được gọi là chú Đàm cắp theo một túi hồ sơ, ông cười thân thiết, vỗ vỗ vai anh, “Thằng nhóc càng lớn càng đẹp trai nha, ông nội cháu vẫn an khang chứ?”

“Sức khỏe của ông cụ tốt lắm ạ.”

Mấy người tầm tuổi trên dưới bốn mươi theo sau người đàn ông mập mạp đều lấy làm kỳ lạ, một ông chú đầu hói, vẻ mặt tươi cười hỏi: “Cục phó Đàm, ông đang nói chuyện với ai thế?”

“Ha ha, cậu ấy chính là Đường thiếu mà đám con cháu mấy ông thường xuyên nhắc đến đó.” Cục phó Đàm cười ha hả.

“À –” Ông chú hói đầu giật mình hiểu ra, ánh mắt của mấy người mới đến bỗng trở nên sẫm soi, người mà con trai, con gái của họ luôn miệng nhắc đến là cậu ta.

Đường Học Chính gạt đầu một cách khách sáo, tay phải vẫn không buông Phù Hiểu ra.

Người đàn ông mập mạp chú ý đến, ông cười ra vẻ hiểu biết, “Cùng bạn gái đến đây dùng cơm hả?”

Đường Học Chính cười cười, kéo cô gái bên cạnh lại gần mình, “Phù Hiểu, đến chào chú Đàm đi, chú ấy là Cục phó Tổng cục Xuất bản.”

Phù Hiểu ức muốn chết, anh ta giải thích một câu thì chết à.

“Chào chú, chú Đàm ạ.” Cô không thể không nhẫn nhịn, gọi một tiếng.

“Ha ha, tốt.” Người đàn ông mập mạp gạt gù, nhìn kỹ Phù Hiểu, cười ra vẻ bí hiểm, sau đó quay sang Đường Học Chính: “Bao giờ thì cưới thế?”

Đường Học Chính cười ha hả, “Chú Đàm à, chú cứ yên tâm đi, nhất định sẽ không thiếu bao lì xì^[1] của chú đâu.”

“Khá lắm chàng trai.” Cục phó Đàm nhìn sang mấy người đứng cạnh ông, cả đám người cùng bật cười.

Nếu không phải là một người có văn hóa thì chắc chắn cô đã đập cho anh ta một đập sau đó quay đầu bỏ đi.

“Thế mấy thanh niên các cháu cứ ở chơi vui vẻ nhé, chúng ta đi trước đây.”

Cười gượng tiến đoàn cán bộ lãnh đạo lạ hoắc lạ hươ rời đi xong, Phù Hiểu lập tức biến sắc mặt, dùng sức hất tay anh ra.

“Sao thế?” Tâm trạng của Đường Học Chính rõ ràng rất tốt.

Phù Hiểu mặc kệ anh, lập tức ấn nút gọi thang máy.

Đường Học Chính đề lên tay cô, “Xem ra chúng ta cần nói chuyện.”

“Đường thiếu, thói quen của anh là túm tay người khác khi nói chuyện hả?”

Đường Học Chính chau mày, dường như anh có thắc mắc gì, “Anh tưởng Dương Mật đã chỉ cho em rồi.” Bằng cái bộ dáng chậm chạp của cô, muốn cô tự hiểu ra có khi phải mất mấy tháng.

“Đề nghị anh nói bằng ngôn ngữ mà tôi nghe hiểu được.”

“Chuẩn bị tốt để làm người đàn bà của anh chưa?”

Mặt đỏ, tim đập, ngạc nhiên, còn có một vài cảm xúc không tên khác ập đến với Phù Hiểu, cô ngây ngẩn người khoảng chừng 5 giây, cho đến tận khi thang máy “Bíp –” một tiếng, cô mới giật mình bừng tỉnh, khẽ mắng một tiếng, “Đồ điên.”

Cô bước nhanh vào buồng thang máy đang không một bóng người, Đường Học Chính theo sau cô. Anh ấn nút đóng cửa, đồng thời anh hôn cô cuồng nhiệt.

[1] Người Trung Quốc đi ăn cưới sẽ đặt tiền mừng trong bao lì xì đỏ giống bao lì xì ngày Tết (vì màu đỏ tượng trưng cho sự may mắn theo tục lệ của họ).

11. Chương 11

Mùi thuốc lá và mùi rượu đan với mùi đặc trưng của đàn ông xộc vào các giác quan của Phù Hiểu, cô hoảng hốt, ra sức giãy dụa nhưng không cách nào lay động được người đàn ông đang ghì chặt lấy cô.

Môi cùng môi trần trọc, lưỡi với lưỡi dây dưa, thêm vào đó là tiếng hít thở nóng bỏng đầy mờ ám khiến cô càng sợ hãi và chống cự, “Sao anh dám...”

Đường Học Chính đâu chịu để cô trốn thoát, sau khi đôi môi cô tránh né anh, anh lấy một tay cố định gương mặt nhỏ xinh của cô, môi mỏng bites lại bờ môi đỏ thắm của cô, càn rỡ cướp đoạt.

Đầu óc Phù Hiểu bỗng trống rỗng, cô không sao suy nghĩ được gì, chỉ biết có một đôi môi nóng bỏng đang làm hơi thở cô càng lúc càng trở nên hỗn loạn của anh.

Dường như cả một thế kỷ đã trôi qua, cuối cùng thang máy cũng dừng ở lầu 1. Đường Học Chính không thể dời mắt khỏi cô, ánh nhìn của anh dừng lại nơi ánh mắt mờ sương và đôi môi sưng đỏ của cô, vừa ổn định lại nhịp thở dồn dập của mình, anh vừa ôm cô ra khỏi thang máy.

Tiếp xúc với luồng sáng chói mắt khác hẳn trong thang máy, Phù Hiểu như vừa thức tỉnh lại từ trong giấc mộng. Hơi ấm còn vương trên môi và tiếng trái tim đập rộn lên trong ngực nhắc cô về chuyện mới xảy ra. Cô, cô, cô nhưng lại... Ôi, hãy để cho cô biến mất trong chớp mắt đi!

“Anh... đồ...” Phù Hiểu ảo não lắm, cô nghiêng rằng, muốn mắng anh lại không biết mắng thế nào cho đúng.

“Em không thích?” Đường Học Chính cúi đầu, nhìn gương mặt xấu hổ của cô, hỏi bằng giọng khàn khàn. Chết tiệt, cảm giác của anh là: ‘rất tuyệt’!

“Vớ vẩn!” Có kẻ điên mới thích!

“Nhưng mà anh thích đòi mạng.”

Cho nên kẻ điên = Đường Học Chính! Phù Hiểu rút ra kết luận, hung hăng hất tay anh ra, nhanh chân chạy lên tầng trước.

“Này, vợ, tụi mình bình tĩnh nói chuyện đã nào.”

Phù Hiểu xem thì trượt chân, “Ai là vợ anh!” Cô trừng mắt với anh một cách hung dữ, khế mắng.

“Tụi mình hôn cũng hôn nhau rồi mà em còn muốn phủ nhận?” Đường Học Chính trưng ra một nụ cười rất đáng đánh đòn, “Không sao cả, có camera làm chứng cho anh.”

Anh ta, anh ta còn dám nói! Phù Hiểu hận không thể giết anh chàng luôn, sau cùng, cô chỉ có thể cắn tức vung túi xách lên, ra sức đập vào anh, “Cầm miệng!”

Đường Học Chính bị đau rên lên một tiếng, thì ra vợ anh bạo lực đến vậy?

Hai người đi ra khỏi khách sạn, Đường Học Chính cất lời: “Phù Hiểu, em thích anh.”

Khóe miệng Phù Hiểu giật giật hai cái.

“Tụi mình đều biết rõ giữa tụi mình có sức hút, tụi mình thu hút nhau, em đang sợ cái gì vậy?”

“Sự tự tin của anh từ đâu mà có, hả Đường đại thiếu gia?” Phù Hiểu dừng bước, hỏi với giọng mỉa mai.

“Không phải anh tự tin mà là em quá chậm chạp.” Đường Học Chính nhìn cô, vẻ đang buồn cười lắm.

“Theo tôi thấy là anh quá tự đại thì có.”

“Em dám nói em không có chút cảm giác nào với nụ hôn ban nãy?”

“Xin anh, đó là nụ hôn đầu của tôi, dù là người đàn ông bất kỳ nào đột nhiên hôn tôi, tôi cũng có cảm giác tốt hay không tốt? Tôi không phải người chết!” Phù Hiểu đỏ mặt cãi lại.

“Nụ hôn đầu của em?” Đường Học Chính nghe được câu mình thích, nhìn cô chăm chú, rồi cười khẽ, “Thấy chưa, nhất định em là vợ anh.”

Phù Hiểu hít sâu hai lần, cô cần phải bình tĩnh.

“Ở lại Bắc Kinh đi, anh giúp em tìm một công việc tốt, hoặc là em không làm gì cũng được, anh nuôi em.”
Môi anh cong lên một nụ cười tươi rói.

“Anh... Đồ vô liêm sỉ. Rõ là đã có bạn gái rồi.” Phù Hiểu nhìn anh vẻ ghét bỏ.

Lại còn có người dám mắng anh vô liêm sỉ? Đường Học Chính cảm thấy lẽ ra anh phải tức giận, nhưng quả thật anh không thể nổi giận với khuôn mặt này được, “Anh đã chia tay rồi.”

“Người ta còn đang chờ anh đổi ý, thế mà anh đã ở trong này... Tôi thật không ngờ, ra anh là đồ playboy.”
Phù Hiểu giận đến đỏ cả mặt.

Vậy là sao? Đường Học Chính nhú mày, cho đến giờ, đàn bà đối với anh chỉ là hợp nhau thì tụ lại, không còn hợp nữa là lập tức tan, những người đàn bà khác ai cũng chờ anh chia tay với người trước để đến với mình, sao cô lại nổi giận vì chuyện này.

Tiếng di động vang lên không đúng lúc chút nào, Phù Hiểu ấn nút từ chối nghe, sau đó mấp máy môi, không nói câu nào, xoay người bỏ đi.

“Phù Hiểu, em trốn không thoát đâu.” Đường Học Chính cũng không ngăn cô lại, chỉ phát thẻ ngay đằng sau cô.

Mà trên thực tế là Phù Hiểu trốn mất rồi. Sáng sớm ngày hôm sau, cô lập tức rời khỏi Bắc Kinh, từ chối những lời nài nỉ hòng giữ cô ở thêm của Dương Mật, công một ba lô du lịch nhỏ, cô lên chuyến bay sớm nhất ngày hôm ấy để về nhà.

Hơn một tháng sau lần đó, Phù Hiểu trải qua một cuộc sống như bình thường, buổi sáng ngủ, buổi tối làm việc, trừ những lúc cần kíp lắm chứ cô hầu như chẳng bước chân khỏi cửa, thậm chí di động của cô đã hết tiền từ bao giờ rồi mà cô cũng chẳng buồn nạp tiền. Cô muốn đem tất cả những ký ức về Bắc Kinh khóa kín vào trong hòm, nhưng cô phát hiện bóng dáng người đàn ông đó luôn đột nhiên xuất hiện trong đầu cô, khiến cô không ngừng phiền muộn.

Lại là một ngày sau một đêm thức trắng làm việc, cô bị tiếng di động bên gối đánh thức khi mới ngủ say không được bao lâu, cô nhấn nút từ chối nghe một cách không kiên nhẫn.

Ba giây sau, tiếng chuông di động lại vang lên.

“Chết tiệt...” Cô khẽ chữi thẻ một tiếng, dùng sức nhấn nút nghe.

“A, lần này thì em đã chịu bắt máy.” Ông nghe truyền đến một giọng nói xa lạ mà quen thuộc vô cùng, giọng nói ấy giống như một cây kim xuyên suốt qua đầu óc của Phù Hiểu khiến cho cô tỉnh ngủ trong chớp mắt. Cô bật dậy theo phản xạ có điều kiện, vô số ý tưởng hiện ra trong đầu, cuối cùng lời cô thốt lên lại là: “Số mấy ngài vừa gọi đã hết cước...”

“Đừng giả vờ với anh, anh vừa mới nạp cước nói chuyện cho em.”

Phù Hiểu làm như không nghe thấy, cô tiếp tục nói mấy câu công thức hóa mà cô nhớ.

“Bé ngọc, nếu trong vòng 5 phút mà em xài hết 1000 tệ, Gia công nhận em lợi hại.” Giọng nói của đối phương mang theo sự trêu cợt.

Phù Hiểu giật mình, cô trừng mắt với di động một lúc lâu, “Đồ điên.” Cô thầm thì một mình, lại vội vàng cúp điện thoại.

Nhét điện thoại di động xuống dưới gối, cô ngồi đó ngơ ngác, lòng cô như một mặt hồ phẳng lặng bị ném mạnh xuống một tảng đá to tướng, dập dềnh từng cơn sóng.

Không lâu sau, di động lại vang lên, cô như chim sợ cành cong, rên lên một tiếng, mắt lại không tự chủ nhìn xuống màn hình điện thoại, may quá, là Dương Mật.

Cô thờ phào nhẹ nhõm, tiếp điện thoại: “A lô, Kẹo Mật.” Cú điện thoại của nó gọi đến đúng lúc, có thể tha thứ cô sẽ tha thứ, Phù Hiểu cố tránh nghĩ đến chuyện khác.

“Hiểu, lần này mày nhất định phải giúp tao đấy!” Giọng Dương Mật truyền đến, vẻ rất nóng vội.

“Chuyện gì?” Phù Hiểu lập tức dời sự chú ý sang cô bạn.

“Mày cũng biết rồi đấy, Đường thiếu đã nói giúp cho tao với thủ trưởng tao, đã giúp tao rất nhiều, lần này anh ta nổi hứng đến chỗ tụi mình du lịch, mày nhất định phải giúp tao chiêu đãi anh ta cho tốt, tiền đồ của tao dựa cả vào mày đấy!”

“Mày... Lặp lại một lần nữa?” Phù Hiểu không tin nổi những gì cô vừa nghe được.

“Đường thiếu muốn đến quê hai ta, tao đoán chắc là đã đến nơi rồi á? Tao vốn định để ba mẹ tao tiếp đãi anh ta, nhưng mày cũng biết đấy, hai người họ chưa tiếp đãi mấy người sang cỡ ấy bao giờ, nghĩ đi nghĩ lại, tao chỉ có thể trông cậy vào mày.”

Suy nghĩ của Phù Hiểu rối như tơ vò, “Để anh ta đi với đoàn du lịch đi.”

“Làm ơn đi, quê tụi mình thì lấy đâu ra đoàn du lịch.”

Vậy anh ta còn đi du lịch cái quái gì!

“Hiểu, bà chị thân yêu ơi, vốn tao muốn xin nghỉ phép đi cùng anh ta, nhưng tao thật sự không dứt ra nổi, bây giờ tiền lương của tao đã được thăng một bậc, coi như mày giúp đỡ em gái này trả ơn anh ta một lần đi!”

Câu từ chối bị nghẹn lại trong cổ họng, Phù Hiểu có nổi khở mà không nói lên lời.

“Xin mày mà, xin mày mà, mày tốt nhất mà, Hiểu ~~” Dương Mật liều mạng làm nũng.

“Tao biết rồi.” Phù Hiểu nhú mày, nhận lời một cách không cam tâm tình nguyện.

“Tốt quá rồi! Cảm ơn mày, Hiểu, bao giờ về tao đãi mày một châu đã đời nha!” Dương Mật hoan hô, “Tao gửi số điện thoại của Đường thiếu ày, mày liên lạc với anh ta đi nhé.”

“...Ừ.”

Cúp điện thoại, Phù Hiểu cắn môi, trừng mắt với di động một lúc lâu. Tin nhắn của Dương Mật gửi đến, cô nhìn cũng chẳng buồn nhìn, chuyển động ngón tay với một tốc độ cực kỳ thông thả, tìm số điện thoại lạ gọi đến lúc này: là dãy số may mắn vô cùng dễ nhớ. Cô mím môi suy tư trong chốc lát, rồi mới ấn nút gọi một cách miễn cưỡng.

Vài giây sau, đầu bên kia bắt máy, bên tai cô truyền đến tiếng cười khê của một người đàn ông, “A lô!”

12. Chương 12

“Đường thiếu.” Phù Hiểu nghiêng rắng nghiêng lợi gọi một tiếng.

“Ừm?”

“Nghe nói anh hạ mình đến nơi quê mùa, hẻo lánh này của chúng tôi?”

“Khiêm tốn quá rồi, anh nghe rất nhiều người khen vùng này phong thủy tốt.”

“Nếu như... anh không chê bai thì tôi... làm hướng dẫn viên du lịch cho anh vậy?” Phù Hiểu đề nghị, cô có vẻ ầm ức lắm.

“Sao anh có thể không biết xấu hổ đến vậy chứ?”

“Thế thì...”

“Tuy anh thấy rất chi là ngại nhưng anh biết là: vì khi ở Bắc Kinh anh đã rất nhiệt tình chiêu đãi em nên chắc chắn em đang vô cùng mong muốn được báo đáp anh. Xem ra anh không thể từ chối được rồi, thế này thì đành làm phiền em vậy.”

Da mặt của người mà cũng dầy được đến mức này sao? Đường như Phù Hiểu đã có thể nghe được tiếng nghiêng rắng của mình, “Anh định ở đâu?”

“Đùa gì vậy trời, có nhà bạn bè ở đây sao anh còn phải đi ở khách sạn? Lãng phí không phải phẩm chất tốt đẹp.”

Một người vô duyên vô cớ đi nạp cho người khác 1000 tệ cước điện thoại mà còn dám nói với cô tiết kiệm là phẩm chất tốt đẹp ư? Phù Hiểu rất muốn ngửa mặt lên trời thét dài, “Vậy anh muốn thế nào?”

“Nói cho anh địa chỉ nhà em, anh đến tìm em.”

“Anh cứ mơ đi.”

“Hả, em nói cái gì cơ? Phù tiểu thư à, khi em ở Bắc Kinh em không ở nhà anh là vì Dương Mật mời em trước, nếu không anh đã cực kỳ vui vẻ cho em đến nhà anh ở một thời gian, em không nên vì việc đó mà ghi thù nha? Thế này vậy, lần sau đến Bắc Kinh em tới chỗ anh ở là được rồi, anh đảm bảo anh sẽ hết sức tận tình chiêu đãi em.” Tiếng cười truyền qua điện thoại tới tai cô là tiếng cười khiến người ta rất...

Thì ra về lịch sự lâu nay của anh ta đều là giả tạo, anh ta rõ ràng là một gã lưu manh!

“Tôi đặt phòng giúp anh.”

“Không cần đâu, anh ở không quen.”

“Tôi cũng...”

“Phù Hiểu, em đã thắng thường từ chối anh, còn trốn nhanh như thỏ ý, dù da mặt anh có dày mấy cũng sẽ không không biết xấu hổ đến mức đấy đâu?” Giọng điệu của Đường Học Chính đột nhiên biến thành nghiêm túc, “Chỉ là anh được nghỉ, muốn tìm một nơi yên tĩnh để thư giãn thôi.”

Phù Hiểu đỏ mặt, tim đập nhanh, cô cũng không rõ cảm xúc trong lòng mình bây giờ là vui mừng hay là buồn bã. “Thế... Tôi đi đón anh nhé.” Cô ậm ừ.

“Không cần đâu, em đọc địa chỉ cho anh, anh tự bắt taxi đến.”

“... Được.”

Một giờ sau, Đường Học Chính trong bộ quân phục màu lằn rì xuất hiện trước cửa nhà Phù Hiểu. Phù Hiểu nhòm qua khe cửa sắt, nhìn chăm chú vào người đàn ông mang vẻ đẹp nam tính và khỏe khoắn ấy, lòng cô nhói đau, cô khẽ khàng mở cửa.

“Trông em có vẻ rất mất tinh thần.”

Có một ánh mắt dừng trên người cô, là ánh mắt khiến người ta cảm nhận một cách rõ rệt sự tồn tại của nó, ánh mắt ấy khiến cô cứng người, “Chỉ là chưa ngủ đủ giấc.”

Đường Học Chính nhướng mày, “Thật không đó? Anh đã đợi đến tầm thời gian em ngủ dậy mới gọi cho em đấy.”

Phù Hiểu ngàng đầu nhìn lên anh, vào tầm thời gian này thì chỉ có một chuyến bay hạ cánh lúc 8 giờ, lẽ nào anh ấy... “Anh đi tàu à?”

“Không đời nào, tàu chậm bỏ xừ, anh không kiên nhẫn cỡ đó đâu.” Đường Học Chính bước vào trong nhà, quăng luôn chiếc balo lần ri xuống.

Đồng hồ chỉ 12 giờ, là giữa trưa, Phù Hiểu thấy hơi khó hiểu: anh ấy sẽ không thật sự đợi ở sân bay đến 11 giờ mới gọi điện cho cô chứ?

“Chết tiệt, trước tiên anh phải đi tắm cái đã.” Anh chau mày, nhìn sang cô. “Phòng tắm ở đâu?”

Phù Hiểu ngơ ngác chỉ về hướng ban công.

“Được rồi, cho anh đôi dép nào.”

Phù Hiểu tiếp tục ngơ ngác làm theo, sau khi nhìn theo anh đi vào phòng tắm, cô mới sực tỉnh táo lại. Tuy nhiên, xét trong một vấn đề nào đó thì căn bản là cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, vấn đề đó là: đây là nhà của cô hay nhà của anh?

Không biết đã qua bao lâu, giọng Đường Học Chính từ trong phòng tắm truyền ra, “Phù Hiểu.”

“Chuyện gì?” Cô cố gắng khiến giọng nói của mình trở nên cứng cỏi hơn.

“Lấy giùm anh cái khăn mặt mới nào.”

“... Của anh đâu?”

“Anh không mang.”

“Tôi cũng không có.”

“Thế anh dùng của em nhé, ừm, màu hồng, có in hình Hello Kitty.” Giọng Đường Học Chính hòa lẫn trong tiếng nước, nghe có vẻ anh rất là khoái trá.

“Anh dám!”

“Thế thì mang khăn mới đến đây.”

“... Tôi đi mua cho anh!”

“Vậy thì: ngại quá, phải làm phiền em rồi, tiện thể em mua giùm anh bàn chải đánh răng với đôi dép đi trong nhà số lớn nhé.”

Cô biết ngay mà, anh ta thì Làm-Gì-Có-Tý-Ý-Tốt-Nào!

Nửa giờ sau, Đường đại thiếu gia mới: trai-đẹp-vừa-tắm-xong, anh mặc bộ quần áo để thay khi tắm rửa duy nhất mà anh mang theo rồi đi ra, anh vươn vai ra vẻ sảng khoái lắm, “Cuối cùng cũng được thoải mái, em không biết đâu, ở khu diễn tập, chỉ có 5 phút để tắm.” Anh nhìn Phù Hiểu, cô đang mặc bộ quần áo ở nhà rộng thùng thình, ngồi trên sofa và lườm anh, “Anh nghĩ anh cần ngủ một giấc, diễn tập thực chiến[1] thật khó chịu chết mẹ, buồn ngủ của em đâu?”

Được rồi, chắc chắn anh ta nghĩ chỗ này là quán trọ, “Tôi sẽ nhanh chóng chuẩn bị tốt buồng dành cho khách cho anh, được chứ?”

“Không cần phiền em thế đâu, cứ để anh ngủ một giấc đã, ngủ dậy anh tự thu xếp, a, anh thấy buồn em ngủ rồi.” Ngắm qua một lượt căn hộ khoảng 70m³, Đường Học Chính rất nhanh tìm thấy mục tiêu, “Anh đi nghỉ một lát, cơm tối gọi anh nhé.” Dứt lời anh vẫy tay, đi thẳng vào khuê phòng của chủ nhà và anh đóng luôn cửa buồng lại.

“Này!” Phù Hiểu ngơ ngàng, đứng bật dậy, vọt vào buồng bằng tốc độ nhanh nhất. Vào tới nơi, cô đã thấy anh nằm sắp hình chữ ‘đại’ () trên chiếc giường êm ái của cô, cánh tay cường tráng còn dè lên chiếc gối ôm hình cá heo mà cô thích nhất.

“Anh đứng lên cho tôi!” Cô ra sức kéo anh dậy, cô đã bực mình lại càng bực mình hơn khi phát hiện ra anh không buồn nhúc nhích.

“Khò... Khò...” Âm thanh mang tính chất có lệ cho thấy chủ nhân của nó đang trong một giấc mơ đẹp.

“Ê, đừng có ngủ trên giường của tôi!” Mặt cô bỗng nóng bừng, Phù Hiểu cũng không rõ tâm trạng khi này của cô là gì nữa.

“Khò... Khò...”

Cô tròng mắt với anh một lúc lâu, biết rằng anh khách này có ý đồ chiếm nhà chủ, cô mím chặt môi, không làm gì được anh cô đành mắng vốn một câu, “Đừng có chảy nước miếng ra gối đầu của tôi đấy!” Nói xong thì giận đùng đùng bỏ ra ngoài.

Cửa sập đánh rầm một tiếng, khoe miệng anh chàng trên giường cong lên một nụ cười.

... Khi Đường Học Chính tỉnh dậy đã là hơn nửa đêm rồi, anh vò đầu, dụi mắt hai cái cho tỉnh hẳn. Thấy mình nằm trên chiếc giường dường như còn thoang thoảng hương thơm, ý cười hiện lên trong mắt anh. Anh ngẫm nghĩ một lát rồi xoay người xuống giường một cách dứt khoát. Anh bật đèn lên, cẩn thận tắm tía khuê phòng của Phù Hiểu.

Không gian không lớn nhưng ngăn nắp, chiếc giường lớn kê sát bức tường bên trái cửa buồng, ga trải giường được phủ kín bởi rất nhiều hoa văn, họa tiết, trông rất sạch sẽ và gọn gàng. Cạnh đuôi giường kê một chiếc bàn học bằng gỗ, ngay trước bàn học là cửa sổ, trên bàn bày mấy cuốn sách với một chiếc laptop, còn có một ống đựng bút có hình hoạt hình và một khung ảnh để bức ảnh gia đình. Đối diện với bàn học là một chiếc giá sách rất to, trên giá xếp đầy sách... Ừm, dựa theo nội dung của sách có thể thấy sở thích của cô khá đa dạng. Bức tường màu trắng cũng không để trống, trên tường dán nhiều tấm áp phích, có của phim chính kịch, có của phim giả tưởng,... Tính cách của cái cô nàng này thật là khó đoán.

Ra khỏi buồng ngủ là phòng khách, lúc này, phòng khách đang chìm trong bóng tối và sự yên tĩnh. Anh đi một vòng quanh phòng khách, phòng bếp và phòng tắm sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa buồng dành cho khách ra. Quả nhiên anh thấy chủ nhà đang say ngủ trên chiếc giường dành cho khách đã được trải ga tinh tươm, mày cô khê nhú, dường như ngay cả khi ngủ cô cũng muốn thể hiện sự đang không hài lòng của mình.

Người đàn ông cười khê hai tiếng, nhẹ nhàng khép cửa lại rồi quay vào phòng bếp, anh liếc qua góc bếp chỗ để thùng mì ăn liền lại mở tủ lạnh ra kiểm tra, á chà, kể ra cô cũng không quá bạc đãi bản thân: còn một ít nguyên liệu nấu ăn.

[1] Hình thức huấn luyện cao nhất của quân đội, bố trí như một trận chiến thực sự để thử thách khả năng thực chiến của binh sỹ.

13. Chương 13

Đạo gần đây mình hơi lơ là với Chén trà lý do vì mình kiếm được Chén trà bản xuất bản sách, nó hơi khác chén trà bản trên mạng, mình đang phân vân ko biết nên chỉnh lại theo sách cả ko vì tình hình mình ko thích bản xuất bản sách bằng bản internet)

Phù Hiểu bị con giun tham ăn trong bụng gọi dậy, bởi vì: từ nãy đến giờ, mũi cô cứ liên tục ngửi được mùi thức ăn. Nhà ai đang nấu nướng thế nhỉ? Cô mơ mơ màng màng đứng dậy. Vừa mở cửa ra thì thấy phòng khách đèn đuốc sáng trưng, cô lại còn nghe được những âm thanh rời rạc truyền đến từ phòng bếp nữa chứ. Thế là cô giật mình, tỉnh ngủ hẳn. Khi này, cô mới nhớ ra trong nhà cô còn có một vị... khách.

Cô bước nhanh, đi qua phòng khách đi vào phòng bếp. Vừa đến cửa bếp là cô đã thấy vị khách kia của nhà cô. Anh đang xem gì đó trong chiếc laptop màu đen đang để trên bàn ăn của anh. Mà trên chiếc bếp từ cách chỗ anh chàng ngồi không xa thì có đặt một cái nồi, mùi thơm cô ngửi thấy rõ ràng là bay từ đó ra.

Dễ dàng nghe được những động tĩnh xung quanh, người đàn ông nghiêng đầu, cười phô hàm răng trắng với cô, “Dậy rồi à?”

Phù Hiểu như đang hốt hoảng, cô cứng người mất một lúc rồi mới chậm rãi hỏi: “Anh đang nấu gì đó?”

“Ninh canh gà, em có ngửi thấy mùi không?”

“Anh biết ninh canh?”

Đường Học Chính nhìn Phù Hiểu hầy-còn-đang-ngơ-ngác-đứng-ở-cửa, anh khẽ cười, “Không thể không công nhận mấy thứ như Internet đôi khi rất tiện dụng.”

“Anh...”

“Xin lỗi, anh đã tự tiện dùng bếp của em, tại vì anh đói meo rồi mà em vẫn ngủ ngon quá nên anh đã tự mình ra tay.” Đường Học Chính đứng dậy, mở vung ra nhìn nhìn, “Ừm, chắc là được rồi đó. Tiện thể nên anh đã nấu cả phần em, cùng ăn nhé.”

Phù Hiểu cứng họng – ing, đây là ‘tu hú chiếm tổ chim khách’[1]? Hay là ‘được đằng chân lân đằng đầu’?

Trong lúc cô hầy còn lơ đãng thì Đường Học Chính đã lấy từ tủ tiết trùng ra hai bộ bát đĩa rồi bưng canh lên bàn ăn, “Qua đây mau, còn đứng đó làm gì thế?”

Không lời nào tả xiết cái cảm xúc trong lòng Phù Hiểu lúc này. Theo lời anh, cô đi tới bàn ăn và ngồi xuống. Cô ngẩng ngửa nhìn nồi canh đang bốc hơi nghi ngút rồi từ tốn bưng bát canh trước mặt lên nhấp một ngụm. Cô chỉ thấy mùi canh thơm nức mũi và vị canh gà ngọt từ lưỡi đến bụng.

“Thế nào?” Đường Học Chính chờ cô nhận xét.

“Khá ngon.” Phù Hiểu trả lời một cách nghiêm túc.

Đường Học Chính rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, “Xem ra là anh cũng có khiếu nấu ăn ra phết, lần đầu tiên vào bếp đã được nhận xét là khá ngon.”

Phù Hiểu sượng lại, “Lần đầu tiên vào bếp?” Cô hầy còn tưởng chỉ là lần đầu anh ninh canh mà thôi, bởi vì người phương Bắc không hay ăn món canh.

“Về cơ bản, anh không có tí thời gian dùng cho việc vào nhà bếp nào.” Đường Học Chính cũng nhấp một ngụm, trả lời.

“Thế ra tôi là vật thử nghiệm à?” Phù Hiểu nhú mày, trừng mắt với bát canh.

Đường Học Chính cười lớn, “Muộn rồi, em đã bị Gia đầu độc chết rồi.” Cái cô bé không biết đường cảm động này, nghe anh kể chuyện anh tự mình vào bếp thì có phản ứng như thế đấy.

Phù Hiểu bĩu môi, nâng bát lên uống thêm một ngụm canh nữa.

Thế là: hai người cứ trò chuyện câu được câu chăng cho đến khi ăn cơm xong, không, nên nói là ăn cháo xong – vì Đường đại thiếu gia cho hơi bị nhiều nước vào gạo. Phù Hiểu thu dọn bát đĩa còn Đường Học Chính thì ngồi tại chỗ, nhìn chăm chăm vào bóng lưng cô khi cô rửa bát, biểu tượng QQ, MSM trên màn hình laptop cạnh anh nhấp nháy liên tục mà anh cũng chẳng buồn để ý.

“Em vẫn sống một mình suốt sao?” Im lặng một lúc lâu, anh hỏi một cách bình thản.

Phù Hiểu ngừng lại chốc lát, sau đó cô nói: “Không, trước mười tám tuổi tôi vẫn ở với gia đình cô tôi.”

“Vì sao em lại dọn về đây ở một mình, bọn họ đối xử không tốt với em à?”

“Họ tốt lắm, chỉ do tôi không muốn làm phiền họ thôi.” Phù Hiểu vò khăn lau, quay sang hỏi: “Mai anh muốn đi đâu chơi nào?”

“Chuyện ngày mai để ngày mai lại nói.” Thấy cô không muốn nói thì Đường Học Chính cũng không ép.

“Anh có muốn ra ngoài từ sáng không?”

Đường Học Chính nghiêng đầu cười, anh nói: “Yên tâm đi, anh có thời gian, buổi chiều bắt đầu cũng không muộn.”

Thế là hai người trải qua đêm đó một cách bình yên. Nửa buổi hôm sau, Phù Hiểu cố lắm mới rời giường được. Ra đến phòng khách, cô thấy Đường Học Chính đang ngồi gác chân lên bàn uống nước, nghịch chiếc laptop đặt trên đùi, anh đã dậy từ sớm. Nghe thấy tiếng động, anh ngẩng đầu lên, nhìn cô rồi cười nói rất là tự nhiên: “Chào buổi sáng, ngủ có ngon không?”

“Cũng tạm được...” Phù Hiểu phát hiện ra một vấn đề: có đôi lúc, cô cảm thấy cứ như mình mới là khách trong ngôi nhà này ý.

“Lúc sáng, anh đã xuống dưới nhà đi loanh quanh một lúc, anh có mua ít đồ ăn sáng về, em ăn tạm đi.”

“Cám ơn.” Lúc này, Phù Hiểu mới cảm thấy mình nên áy náy, tốt xấu gì thì người ta cũng là khách đến chơi, “Xin lỗi, tôi vô ý quá, lẽ ra tôi phải dậy sớm chuẩn bị đồ ăn sáng cho anh mới phải.” Cô vội vàng nói xin lỗi.

“Không sao đâu.” Đường Học Chính cong lên một nụ cười, anh cũng đâu để chuyện con con này trong lòng, “Mau đi rửa mặt đi.”

“À, ừ.” Nhận ra lỗi của mình nên Phù Hiểu càng ngượng hơn. Cô thật là quá đáng mà, Đường Học Chính đâu phải Dương Mật, sao cô lại vô ý thế chứ?

Phù Hiểu nhanh nhẹn chuẩn bị xong xuôi, cô ra khỏi buồng và gọi: “Tôi xong rồi, Đường thiếu, anh định đi đâu?”

“Anh không biết những chỗ chơi quanh đây thế nào, em đề cử một chỗ đi?” Đường Học Chính gấp laptop vào, nhìn sang Phù Hiểu (hôm nay, cô vận một bộ thể thao).

Phù Hiểu ngẫm nghĩ, cô thấy hơi khó xử, “Quê tụi tôi không có núi hay sông gì, nhưng thị trấn kế bên thì có khá nhiều cảnh đẹp.”

“Thế thì chúng ta đi chỗ đó ngắm cảnh đi, mấy khu du lịch anh từng đến thì chẳng có khu du lịch nào là tự nhiên hoàn toàn cả. Em cũng biết đó, ở phương Bắc, chỉ vài đồng đất cũng gọi là núi.” Đường Học Chính đứng dậy, cầm di động lên, “Đi nào.”

Vậy là hai người thông thả ra khỏi nhà, Phù Hiểu đưa anh đi một vòng quanh ngọn núi – sân chơi của cô từ bé đến lớn. Ngọn núi này còn chưa bị thay đổi bởi bàn tay con người, trên núi tràn ngập hương hoa và tiếng chim hót. Tuy đã là mùa thu nhưng những cơn gió nhẹ thổi qua nơi đây vẫn mang theo hơi ẩm và quyến lẩn hương thơm tươi mát. Vì thấy hơi ngại khi để khách chờ lâu sáng nay nên Phù Hiểu đam nhiệt tình hẳn, hết kể những kỷ niệm thú vị hồi nhỏ của cô, Dương Mật và tụi bạn trên ngọn núi này, rồi lại chỉ cho anh từng dấu vết bọn họ để lại, không khí dần trở nên hòa hợp.

Lên đến đỉnh núi, Đường Học Chính hí mắt lại nhìn xung quanh, anh ngắm những kiến trúc tí hon phía xa, “Quê tụi em đẹp thật.”

“Dân thủ đô đến đây cũng dừng chê cười chúng tôi nha.” Phù Hiểu lau mồ hôi, sức khỏe của cô vẫn rất tốt, chưa bao giờ mệt đến mức này.

“Ê này, lại còn kỳ thị dân thủ đô hử?”

“Oan thật, rõ là tôi đang tự chê mình.”

“Bé ngốc.” Anh búng trán cô.

Trên đường về, trong taxi, Phù Hiểu đề nghị, “Chúng ta ăn tối ở bên ngoài đi, tiện thể tôi đi rút tiền.”

“Anh có.”

“... Tôi muốn trả lại anh khoản cước điện thoại mà anh nộp giùm tôi.” Hề nhắc đến chuyện này là Phù Hiểu lại tức nghiêng rằng, thế là đi tong 1000 tệ rồi, những miếng bạc trắng bóc của cô... Có trời biết cước điện thoại một tháng của cô còn chẳng đến 30 tệ, giờ thì tuyệt chưa, khoảng hai năm tới cô khỏi cần nộp cước điện thoại luôn.

“Sao phải khách sáo thế, cứ coi đó như chi phí ăn ở của anh là được rồi.” Đường Học Chính rút chiếc di động đang rung ra, liếc qua màn hình rồi nhấn nút từ chối nhận cuộc gọi.

“Vậy sao được!”

“Có gì không được nào, dù gì anh cũng vì bản thân mình mới giúp em.” Đường Học Chính thuận miệng nói một câu, cho đến rất lâu về sau, Phù Hiểu mới hiểu được ý nghĩa câu nói này của anh.

Ý tưởng mời anh ăn tối để bù lại cái bữa tối vắng nợ anh của Phù Hiểu lại một lần nữa chết non và lần này thì là mẹ của Dương Mật gọi đến: “Hiểu Hiểu, thấy Mật Nhi bảo con bé có đưa bạn đến quê chúng ta chơi, bảo con chiêu đãi giúp.”

“Đúng vậy ạ, cô Dương.”

“Cái con ranh đó nữa, chẳng biết điều gì cả, sao lại làm phiền con thế chứ.” Bà Dương mắng một câu.

“Cô Dương à, cô nói gì vậy, người bạn này của cậu ấy thật ra con cũng quen, khi ở Bắc Kinh chơi, con đã được người ta giúp nhiều, giờ người ta đến đây, đương nhiên con phải làm tròn trách nhiệm của chủ nhà rồi.”

Đường Học Chính như cười như không liếc cô một cái, bây giờ, cô ấy nói đến là dễ nghe.

[1] Tu hú chiếm tổ chim khách: thành ngữ chỉ một người đã đến ở nhờ nhà một người khác lại còn chiếm đoạt nhà cửa, tài sản, ruộng đất hay lợi ích gì của người kia thậm chí có khi còn hại người kia. Bắt nguồn từ thực tế là loài chim tu hú không biết làm tổ, tu hú mẹ đẻ trứng vào tổ chim khác, đồng thời vứt những quả trứng trong tổ loài chim đó xuống, con chim kia nuôi con non hộ tu hú mà ko biết.

[2] Tử tiệt trùng: trong thế này nè

14. Chương 14

“Con cũng quen à? Thế thì tốt rồi, cô còn tưởng con ranh đó bảo một người lạ hoắc đến cho con chiêu đãi cơ.” Lúc này bà Dương mới thấy yên tâm, liền nói: “Nếu người đến đây chơi là bạn bè ở Bắc Kinh của Mật Nhi thì chúng ta cũng phải thể hiện chút chút nhỉ, chú Dương của con đi mua thức ăn rồi, tối nay các con sang nhà chúng ta ăn cơm nhé.”

“Thế thì...” Phù Hiểu nhìn sang Đường Học Chính, cô bịt mic lại rồi hỏi, “Ba mẹ của Dương Mật bảo anh đến nhà họ ăn cơm, đi không?”

“Em quyết định đi.” Đường Học Chính nhún nhún vai vẻ thế nào cũng được.

“... Được ạ, cô Dương, bây giờ tụi con qua nha.” Phù Hiểu lờm anh với ánh mắt cảm giận nhưng giọng nói lại rất dịu dàng.

Hai người đến dưới lầu khu nhà ông bà Dương ở thì xuống xe, đầu tiên, Phù Hiểu kéo Đường Học Chính vào siêu thị gần đó mua một ít hoa quả, rồi họ cùng lên lầu. Đến cửa nhà ông bà Dương, cô chỉ vào túi hoa quả trên tay anh dặn: “Anh nói là anh mua biếu họ, ứng xử cho linh hoạt vào đấy.”

Đường Học Chính thế mới giật mình, “Thế sao em còn giành trả tiền?”

“Tôi thừa tiền không được à.” Phù Hiểu nhấn chuông cửa.

Cái cô bé này thật là!

Bà Dương ra mở cửa, thấy hai người họ thì cười toe toét, “Các con đến rồi à, vào đi, mau vào đi nào.”

Hai người bước vào nhà ông bà Dương, Đường Học Chính đặt túi hoa quả lên bàn, Phù Hiểu cười, ôm bà Dương, cô nói: “Anh ấy là Đường Học Chính, là bạn tốt của Dương Mật và Tiêu Nhiên ạ, chỗ hoa quả này là anh ấy mua đến biếu cô chú đó.”

“Ây dà, đã đến đây rồi còn khách sáo thế làm gì.” Bà Dương vốn tưởng khách đến là một cô gái, không ngờ rằng lại là một chàng trai trẻ trung, tuấn lãng và phong độ, bà sững sốt giây lát mới cười khà khà, “Mau ngồi đi.”

Đường Học Chính ngồi xuống theo lời bà.

Bà Dương trách yêu: “Con cũng thật là, ở đó còn để Tiểu Đường phải tiêu pha.”

“Aizzz, con đã bảo rồi, con nói mãi mà anh ấy vẫn cứ mua thì con đành chịu thôi, dù sao con cũng không thể bảo anh ấy là: ‘anh đừng mua nữa, cứ đưa tiền đó cho tôi’ được.”

Bà Dương cười ha hả, “Cái con bé này...”

Đường Học Chính nhìn chăm chú vào gương mặt ngoan hiền của Phù Hiểu, đáy mắt anh như lóe sáng một ý cười không tên.

Chỉ một lát sau, ông Dương đã về đến, bà Dương đón lấy túi thức ăn rồi đi luôn vào bếp, Phù Hiểu thấy thế thì theo bà vào, cô bị bà Dương đuổi ra liền, “Đi ra đi, ra xem ti vi đi, đừng ở đây quấy rầy cô.”

“Con giúp cô rửa rau nhé.”

“Con rửa không sạch đâu, cứ để đây cho cô.”

“Sao con rửa lại không sạch chứ!”

“Được rồi, được rồi, đừng tranh mấy việc này, con đi ra với Tiểu Đường đi, cậu ấy lần đầu tiên đến nhà chúng ta, kiểu gì cũng hơi khách sáo, ở trong này cô không cần con đâu.” Bà Dương đuổi cô ra phòng khách.

Phù Hiểu tỏ vẻ bất đắc dĩ, đành nhìn bà Dương một cái rồi quay lại chỗ sofa.

“Khà khà, Hiểu Hiểu, qua đây ngồi đi con, cứ để mình cô Dương của con nấu đi.” Ông Dương sắp qua tuổi sáu mươi, tóc ông xám trắng, ông gọi cô bằng chất giọng hiền hòa.

“Qua đây nào.” Đường Học Chính cười tươi rói, vỗ vỗ chỗ ngồi cạnh anh.

Tim Phù Hiểu bỗng đập nhanh, nhưng ngay sau đó cô lại cảm thấy: dường như mình đã nghĩ nhiều quá. Cô đi đến chỗ anh rồi ngồi xuống một cách tự nhiên, còn tiện tay cầm một quả cam lên bóc.

“Tiểu Đường, giờ cháu đang công tác ở đâu?” Ông Dương tìm đề tài, ở người thanh niên này toát ra một khí phách hiếm thấy, chắc chắn là một nhân tài.

“Cháu đang học trường quân đội, vẫn chưa tốt nghiệp ạ.” Đường Học Chính cẩn thận tìm từ.

“Sinh viên trường quân đội à, tốt, tốt, ra trường sẽ là trụ cột của nước nhà.” Ông Dương rất hài lòng khen ngợi.

“Chú Dương, chú lúc nào cũng thích bộ đội.” Phù Hiểu cười khê, đưa ông quả cam cô đã bóc vỏ, “Đây ạ, chú Dương, con mời chú ăn cam ạ.”

“Để Tiểu Đường ăn đi.”

“Aizzz, người đừng lo cho bề dưới.” Cô nhét cam vào tay ông, “Anh ấy tự ăn.”

Ông Dương cười khà khà đón lấy, “Tốt, tốt, Tiểu Đường, cháu cũng đừng khách sáo nhé, cứ coi như đang ở nhà mình.”

“Đúng đấy, Đường Học Chính, anh tự ăn đi nhá.” Phù Hiểu lại lấy một quả nữa, bóc vỏ, thử một múi, “Á, chua quá!” Cặp mày cô nhíu chặt.

“Chua thì đừng ăn nữa.” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đó nhăn lại, Đường Học Chính nghiêng đầu nhìn cô, nói.

“Quá lãng phí.” Phù Hiểu đang còn băn khoăn.

“Đưa anh nếm thử nào.” Đường Học Chính lấy cam trong tay cô, nhét hai múi vào miệng, “Thế này mà kêu là chua?” Anh chế nhạo.

“VẬY cho anh cả đấy.” Phù Hiểu tự động bỏ qua câu chê của anh chàng, nhét cả quả cam trong tay vào tay anh.

“...” Đường Học Chính nhìn cô bằng cái nhìn đầy ẩn ý.

Cô cũng nhận ra hành vi vừa rồi của mình không được đẹp cho lắm, cô cười hì hì, “Tôi bóc quả khác ngọt cho anh ăn.”

Chỉ bằng hai ba miếng là Đường Học Chính đã giải quyết xong quả cam chua đó, “Ăn nhiều sẽ nóng trong người đấy.”

“Tôi ăn lấy vậy.”

Cái nhìn đầy vẻ nghiên cứu của ông Dương lướt từ cô sang anh rồi lại từ anh sang cô, “Hiểu Hiểu, con cũng thân với Tiểu Đường ghê?”

“Không thân lắm ạ, con biết anh ấy qua Kẹo Mật.” Phù Hiểu đáp.

“Ồ,” Ông Dương gật gù, ông quay đầu nhìn sang Đường Học Chính, “Thế Tiểu Đường à, sao cháu lại quen Mật Nhi vậy?”

“Tiêu Nhiên có một người bạn cũng là bạn cháu, tụi cháu đi chơi với nhau mấy lần thì quen nhau ạ.”

“Ha ha, ra ngoài phải năng kết bạn mới tốt, đồng người còn giúp đỡ lẫn nhau.”

“Vâng.” Khó lắm mới có dịp Đường Học Chính ngoan ngoãn nghe người lớn dạy bảo như vậy, ngay cả ông cụ nhà anh cũng chưa có vinh hạnh đó đâu.

Phù Hiểu nửa cười nửa không, khi liếc thấy cái vẻ rụt rè của anh chàng, mắt cô sáng lấp lánh.

Chỉ trong thời gian xấp xỉ một giờ đồng hồ là bữa tối phong phú của bà Dương đã được bày lên, mọi người ngồi quây quần bên chiếc bàn ăn và bắt đầu dùng bữa.

“Ừm, vẫn là tay nghề của cô Dương tuyệt vời, đến bây giờ, Kẹo Mật cũng mới học được có năm phần của cô thôi ạ.” Ăn một gắp món ăn mà mình thích, Phù Hiểu cười tít mắt, khen.

“Thế mà lần nào cô kêu con sang ăn cơm con cũng chối.”

“Con lười đi đó mà.”

“Cái con bé này, con thật chả biết xấu hổ gì cả.”

“Hi hi.”

“Tiểu Đường, cứ kệ họ đi, cháu ăn nhiều vào nhé, chúng ta nhìn Hiểu Hiểu lớn khôn, con bé cũng như con gái của chúng ta vậy, con bé quen làm nũng với cô Dương của nó rồi.” Ông Dương tiếp Đường Học Chính, ông gắp một miếng thịt gà cho anh, “Đây, ném thử món tử của cô Dương cháu nè, Hiểu Hiểu thích ăn món này nhất đấy.”

“Cám ơn chú.”

“Ha ha, đừng khách sáo, ăn nhiều vào nhé.”

Đường Học Chính ném thử một gắp, “Phù Hiểu, em ăn cay giỏi ghê nhỉ?”

“Con bé ấy à, nó chỉ thích cả mâm toàn món cay thôi.” Bà Dương cười nói.

“Có thấy cay lắm không? Đường thiếu.” Phù Hiểu châm chọc.

“Đường Thiếu?” Bà Dương nhắc lại về kỳ quái, “Không phải Tiểu Đường tên là Đường Học Chính ư? Có phải tên là Đường Học Chính không?”

“À thì, con đùa thôi mà, giống như thỉnh thoảng cô vẫn gọi Kẹo Mật là: ‘Đại tiểu thư’ ý.”

Đường Học Chính liếc cô một cái, cô bé ngốc này cũng giỏi tùy cơ ứng biến ghê nhỉ.

“Tiểu Đường, cháu trọ ở đâu?” Ông Dương như chợt nhớ đến chuyện gì, ông hỏi một cách đột ngột.

Phù Hiểu bị sắc luân, không thể để cô chú ấy biết hai người ‘cô nam quả nữ’ ở chung một nhà, chứ không thì với sự bảo thủ của hai ông bà, hai người sẽ bị ép cưới nhau ngay lập tức, “Anh ấy ở khách sạn, ở khách sạn ạ.”

“Đã đến chỗ chúng ta rồi còn ở khách sạn làm gì, Mật Nhi cũng thật là, hôm nay mới kể với chúng ta, Tiểu Đường à, hay cháu đến ở nhà cô chú nhé.” Bà Dương liền nhiệt tình mời.

Phù Hiểu đảo mắt.

“Không quấy rầy cô chú thì hơn ạ, cháu không quen ở cùng bề trên cho lắm.”

“Sao cháu lại nói thế, một thanh niên lễ phép như Tiểu Đường cháu thì sao chúng ta có thể không hoan nghênh cơ chứ.”

Lời này làm Phù Hiểu dứt hẳn cái ý tưởng đang có trong đầu cô. Đường Học Chính rõ ràng là một cậu ấm, để anh ta ở nhà chú Dương, cô Dương thêm ngày nào là hai cô chú ấy phải hầu anh ta thêm ngày đó. Bỏ đi, mấy công việc khổ sai kiểu này thôi thì cứ để cô làm, “Khách sạn đó rất được, với lại đã trả tiền phòng rồi ạ, cô chú đừng có lo.”

“Đúng đó, cháu cũng rất hài lòng với chỗ ở hiện tại.” Đường Học Chính hòa theo.

Không hài lòng với hành vi ‘được tiện nghi còn khoe mẽ’ của anh chàng, ở dưới bàn, Phù Hiểu đá cho anh một phát.

Đường Học Chính thầm rên một tiếng.

15. Chương 15

“Nếu thế thì thôi vậy.” Bà Dương gạt đầu về thất vọng, “Lần sau đến chơi đừng ở khách sạn nữa nhé, nhà cô chú vẫn có phòng trống.”

“Vâng, cảm ơn cô.”

Ông Dương càng nhìn người thanh niên lịch sự, nhã nhặn trước mắt càng cảm thấy hài lòng, ông suy nghĩ một lát, hỏi: “Tiểu Đường, gia đình cháu làm gì? Có nhà ở Bắc Kinh không?”

“Cả gia đình cháu đều ăn lương công chức, có một hai căn hộ ạ.”

Bà Dương không hiểu vì sao đột nhiên chồng bà lại hỏi vấn đề này, cứ y như lúc điều tra về gia đình của Tiêu Nhiên hồi trước vậy.

“À, khá đấy chứ, vậy hiện giờ cháu có bạn gái không?”

“Không có ạ.”

Phù Hiểu có linh cảm chẳng lành, cô thấy cái nhạc điệu này quen lắm.

“Thế cháu thấy Hiểu Hiểu của chúng ta thế nào?”

Quả nhiên! Phù Hiểu xém cười sặc sụa.

Bà Dương sức hiểu ra, đưa mắt nhìn hai người, bà cũng thấy rất đẹp đôi nha, trai xinh gái đẹp, ừm, đúng là trời đất sinh một đôi, “Đúng rồi, Hiểu Hiểu của chúng ta cũng đang không có bạn trai, cơ hội tốt thế này cháu đừng bỏ qua nhé.”

Trán Phù Hiểu chảy xuống ba sọc đen, cô là món hàng cần thúc đẩy việc tiêu thụ sao?

Một tia sáng kỳ lạ lóe lên trong mắt Đường Học Chính, anh nhìn Phù Hiểu một cái, sau đó nói về thành khẩn: “Cháu thấy Phù Hiểu rất được, nhưng nhà cháu ở Bắc Kinh, còn cô ấy thì ở đây...”

“Vậy thì phải tăng tốc lên, để Hiểu Hiểu cũng lên Bắc Kinh là được rồi, nếu được thể Mật Nhi cũng có bạn, chờ các con ổn định, hai ông bà già chúng ta cũng lên đó luôn!” Bà Dương nói một cách quả quyết.

“Dừng lại –” Phù Hiểu hấp tấp xen vào, “Mọi người đùa gì vậy, đừng để Đường Học Chính mất tự nhiên chứ, điều kiện của anh ấy tốt thế lo gì không tìm được người điều kiện tốt?” Cô không trào cao nổi, “Ăn thôi, ăn thôi.”

Thế là đề tài trên dừng lại một cách dở dang, trên gương mặt Đường Học Chính cũng không xuất hiện biểu cảm ‘đặc biệt’ nào, anh khẽ cười rồi tiếp tục ăn.

Về được đến nhà thật nhẹ cả người, Phù Hiểu để Đường Học Chính đi tắm trước, cô ngồi phịch xuống sofa chợp mắt, chuông điện thoại vang lên, cô nhắm tịt mắt, cầm lên, “A lô?”

“Hiểu, Đường thiếu đến quê chúng ta chơi thế nào rồi?” Giọng của Dương Mật truyền đến.

“Ừ, tốt lắm.”

“Tao có bảo với ba mẹ rồi, hai người có gọi ày không?”

“Tụi tao vừa ở nhà mày về đây.”

“Gi?”

“Tụi tao đến nhà mày ăn cơm.”

“Vậy ba mẹ có nói gì không?”

“... Chú Dương răn dạy Đường Học Chính một phen có tính không?” Dương nhiên không thể nhắc đến việc hai người họ mai mối linh tinh rồi.

“Hả?” Dương Mật muốn xỉu luôn, người ba làm giáo viên của con ơi! “Thế Đường thiếu không khó chịu vì chuyện đó chứ!”

“Anh ta còn hợp tác chán, yên tâm đi, mọi chuyện ổn cả.”

“Phuuuu, thế thì tốt, nhưng mày vẫn phải để ý đấy, giúp tao tiếp đãi anh ta cho tốt nhé.” Dương Mật lại một lần nữa nhấn mạnh.

“... Biết rồi.”

Không lâu sau khi cô cúp điện thoại, Đường Học Chính đi ra từ phòng tắm, bảo: “Phù Hiểu, đi tắm đi em.”

“Ừm.” Phù Hiểu uể oải đáp lời, cô nằm úp trên sofa và không buồn nhúc nhích.

Đường Học Chính lau tóc, đi đến gần sofa, thấy cô thế thì anh bật cười, “Em mệt thế cơ à, hôm nay chỉ leo núi có chút xú thôi đó.”

“Bây giờ tôi mới phát hiện: xương cốt tôi sắp rời nhau hết rồi.”

“Xấu hổ chưa kia.” Đường Học Chính nhẹ lắc đầu, đi đến giữa sofa, ngồi xuống, “Em nên tập thể dục đi.” Dứt lời, anh dùng bàn tay to lớn bóp bả vai mảnh khảnh của cô.

“Anh làm gì vậy?” Phù Hiểu cứng người lại.

“Giúp em thư giãn gân cốt, thả lỏng nào.”

“Không cần đâu.”

“Thả lỏng.” Đường Học Chính không để ý tới cô, điều chỉnh lực bóp vai cô.

“Ồi, đau quá.”

“Có vậy mà cũng đau?” Đường Học Chính nhún mày, anh chỉ dùng ba phần lực thôi.

“Anh có chắc là anh không định mưu sát không?”

“Thế này thì sao?” Đường Học Chính nhẹ tay hơn một ít.

“Hi hi, nhột quá.”

“...” Sao cô nàng này còn khó hầu hơn cả anh vậy? “Bớt cầu nhàu đi, nhấn nại chút nào.”

Thế là: trong tình huống Phù Hiểu lúc thì: “Đau quá,” một chốc lại: “Nhột quá,” Đường Học Chính đã hoàn thành công việc mắt xa của anh chàng một cách không dễ chút nào. Anh đứng dậy, “Bây giờ đi tắm một cái là ổn thôi, anh đi ngủ trước đây.” Cảm giác truyền đến từ lòng bàn tay khiến anh hơi mất tự nhiên, anh không quay đầu lại mà đi luôn vào buồng ngủ của mình.

Phù Hiểu cử động thân mình, cô thấy cơ thể mình quả thật không còn đau nhức như ban nãy nữa. Cô thở phào nhẹ nhõm, may mà anh đã về buồng chứ không thì cô cũng chẳng biết phải đối mặt với anh ra làm sao nữa.

Tóm lại, Đường Học Chính ở nhà Phù Hiểu suốt năm ngày, có vẻ như anh chàng đã đi thăm quan sạch cái thị trấn nho nhỏ ấy, thậm chí cả trường tiểu học và trung học mà Phù Hiểu từng theo học anh cũng đã đến thăm. Mà anh chàng cũng đâu có tình nguyện đi về chứ, do anh nhận được một cú điện thoại nào đó nên mới không thể không mua vé máy bay về Bắc Kinh. Tâm trạng của Phù Hiểu rất phức tạp, khi tiễn Đường Học Chính lên máy bay, cô nhìn anh một cách chăm chú, há miệng muốn nói gì đó, cuối cùng, lời cô nói ra vẫn chỉ là: “Đường Học Chính, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Đường Học Chính cũng không có biểu cảm gì khác thường, anh cười khẽ, chào từ biệt cô, lên máy bay đi rồi.

Mới chớp mắt đã lại sắp hết năm, thị trấn nhỏ – nơi chưa từng đón trận tuyết rơi nào – vẫn như xưa. Chỉ có những nhánh cây trụi lá là được nhuộm một bầu không khí của dịp năm hết Tết đến. Dương Mật về quê ăn Tết, Phù Hiểu và cô nàng cùng đi mua hàng Tết, Dương Mật bảo: “Hiểu, hôm nay mày sang nhà tao ăn cơm tất niên nhé.”

Phù Hiểu đang cầm trên tay một chữ ‘Phúc’ () lớn, màu đỏ tươi, vừa ngắm nghía món hàng vừa trả lời: “Năm sau nhớ mời sớm hơn nhé, tao hẹn cô tao trước rồi.”

“Hả?” Dương Mật dẩu đôi môi đỏ thắm, “Ê này, chả mấy khi tao về nhà ăn Tết, hay mày từ chối khéo cô mày đi?”

“Không được rồi, để lần sau đi.” Phù Hiểu khoát tay, cầm thêm đôi câu đối Tết đưa cho chủ quán, “Tổng cộng bao nhiêu tiền?”

“Cái con ranh này nữa!” Dương Mật đánh yêu cô, cũng chọn mấy mức tranh Tết rồi thanh toán tiền. Sau đó, cô nàng kéo kéo Phù Hiểu, ra về thần bí, hỏi: “Dạo rồi Đường thiếu có liên lạc gì với mày không?”

Phù Hiểu đang mải nhìn đoàn người tấp nập qua lại trên đường cái, cô hồi hồn, “Không.”

Thấy vẻ mặt thờ ơ của cô, ngược lại là Dương Mật không biết phải nói tiếp thế nào.

“Sao đột nhiên lại nhắc đến anh ta?” Phù Hiểu chủ động nhắc đến vấn đề, “Anh ta thì có liên quan gì tới tao?”

“Không, tao hỏi chơi ý mà.”

Phù Hiểu cùng Dương Mật bắt xe về nhà, xe dừng dưới lầu khu nhà cô trước, Phù Hiểu xuống xe, “Chúc mừng năm mới nha mày.” Cô cúi xuống, cười tủm tỉm, chúc bạn.

Dương Mật còn chưa hết hy vọng: “Nếu bên chỗ cô mày mà tan sớm thì sang nhà tao nhé.”

“Biết rồi, bye bye.”

Trông theo chiếc taxi đến khi chiếc xe khuất đằng xa, Phù Hiểu nhấc túi đồ lên tay, bỏ đi, cất mấy thứ này lại đi mua đồ ăn tiếp vậy. Cô xoay người lên nhà, tối nay nên ăn gì đây nhỉ? Nấu tô canh gà, thêm món đậu hũ Ma Bà[1] nữa? Cô vừa nghĩ vừa lên cầu thang, vì mải nghĩ quá nên cô không phát hiện ra bóng dáng cao to, cường tráng đang đứng dựa vào bức tường cạnh cửa nhà cô.

Cô rút chìa khóa ra mở cửa, ngay sát cửa nhà cô, có một người đàn ông đang đứng – là một người luôn khiến người ta không thể không chú ý đến sự tồn tại của anh, anh đang nheo mắt lại nhìn cô. Cửa mở, thấy cô định vào nhà luôn, anh ta mới thông dong cất tiếng: “Tối nay ăn gì?”

“Ủm – mua thêm con cá nữa là ổn rồi.” Phù Hiểu nghiêng đầu trả lời, nhưng, ngay lập tức, cô phát hiện sự kỳ quái của tình huống, cô đứng thẳng người, giọng nói này... Cô quay đầu lại về khó tin, cô ngẩng từ trên xuống dưới chàng trai anh tuấn đứng nơi góc khuất đang nửa cười nửa không ấy, “Đường Học Chính?” Ánh mắt cô đầy vẻ ngạc nhiên – ngạc nhiên cứ như nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy, “Sao anh lại ở đây!”

[1] Nguyên văn: (Ma Bà Đậu Hũ): món cay của Tứ Xuyên,

16. Chương 16

“Sao anh lại không thể ở đây?” Anh nhắc chiếc ba lô dưới chân lên một cách nhẹ nhàng, anh giục cô vào trong, rồi chính anh cũng theo cô vào nhà còn tiện tay đóng cửa sắt luôn.

Phù Hiểu ngơ ngác nhìn theo anh khi anh vào trong nhà, dường như cô còn chưa hồi hồn sau phút kinh hãi vừa rồi: “Sao anh... anh lại ở đây?” Cô nhắc lại câu hỏi với vẻ mặt ngốc trẻ, nhưng ngay sau đó cô như đã tỉnh táo hẳn, chất vấn, “Hôm nay là 30 Tết!” Trông cô rất hùng hồn, cô có lý cơ mà.

“Thì sao?” Đường Học Chính đẩy cửa buồng dành cho khách ra, quăng ba lô vào.

Thì sao? Anh ta còn hỏi: “thì sao” nữa? “Lẽ ra anh phải ở nhà ăn bữa cơm đoàn viên với gia đình.”

Đường Học Chính nằm hình chữ ‘đại’ () trên sofa phòng khách, “Bữa cơm đoàn viên cái nỗi gì, lại ở Điều Ngự Đài[1] thôi, ăn đến phát ngán rồi.”

“Anh nói gì cơ?” Phù Hiểu trợn mắt, cô không chắc vừa rồi mình nghe đúng.

“A, không có gì.” Anh vươn cánh tay dài ra, cầm một quả táo ta đưa lên miệng cắn.

Chắc là anh ta coi cô như khu du lịch để đến tránh nóng,... tránh rét? Khóe miệng Phù Hiểu giật giật hai cái: “Người nhà anh không tìm anh à?”

“Di động hết pin.” Người đàn ông ậm ừ.

Nói cách khác là anh ta tắt điện thoại... Cái gã này thật là, sao lớn rồi mà cứ bốc đồng như trẻ con thế.

“Em lạnh à?” Anh ngồi dậy, nhìn chăm chú vào cô, cô mặc cả một đồng áo, lớp áo dày cộp tôn lên khuôn mặt hồng hào của cô, khiến khuôn mặt cô trông càng nhỏ nhắn hơn. Loại thời tiết này của phương Nam thì anh chỉ cần hai cái áo là đủ rồi, còn cô thì bọc kín mít như bánh nếp[2].

“Em mặc theo thời tiết không được sao?”

“... Tối nay đi đâu ăn vậy?” Cái cô bé này đang rất bấn rồi đây.

“Anh muốn ăn Tết ở nhà em thật đấy à?” Từ nãy đến giờ mà Phù Hiểu vẫn chưa hiểu tình huống này là làm sao.

“Hay để anh mời em đi ăn nhé?” Đường Học Chính phần nào ‘tĩnh ngộ.’

“Em...” Cô không sao thốt lên lời từ chối được: người ta đã đến nhà mày rồi, sao mày có thể không biết xấu hổ đuổi người ta đi được?

Phù Hiểu hít sâu mấy hơi liền, được rồi, người ta là thanh niên thời hiện đại nên không quá chú trọng đến các ngày lễ truyền thống, cứ coi như người ta được nghỉ nên đi du lịch... Im lặng một lúc lâu, cô thở dài, về bất đắc dĩ, “Em vẫn chưa mua thức ăn đâu.”

“Anh đi với em.”

“... Thật là cảm ơn anh quá.”

Vì vậy, trong bầu không khí khác thường đó, hai người cùng nhau đi siêu thị. Vào ngày cuối cùng của năm, siêu thị vắng tanh, không có mấy người. Hai người chậm rãi chọn lựa nguyên liệu nấu ăn. Đám nhân viên siêu thị đều đang sốt ruột về nhà ăn Tết nên thấy đôi tình nhân trẻ này đứng đĩnh quá họ đâm ra nghi ngờ. Có cặp vợ chồng mới cưới nào là thanh thời thế này không, chiều ba mươi Tết mới đi mua thức ăn? Nhà họ chả nấu sắp xong bữa tốt thịnh soạn rồi.

Hai người không buồn để ý đến cái nhìn của những người khác, họ rất ăn ý khi chọn nguyên liệu nấu ăn, chả mấy chốc mà xe đầy ắp. Khi đến quầy thu ngân, nhìn núi hàng trên xe mà Phù Hiểu nản (chút xíu), rốt cuộc là hai người bọn họ ăn hay mười người ăn vậy.

Ai ngờ nhân lúc cô đứng ngẩn người Đường Học Chính đã quẹt thẻ xong. Phù Hiểu tiện tay cầm hóa đơn, khi nhìn đến con số trên đó, cô lập tức tròn mắt vì ngạc nhiên, chỉ mấy thứ này mà hết tận năm sáu trăm lặn? Bọn họ ăn vàng đấy à! “Anh... ngoài đồ ăn ra anh còn mua gì nữa thế?”

“Không gì cả.” Đường Học Chính mỗi tay xách một túi to, thuận miệng đáp.

“Vậy có khi họ tính nhầm rồi.” Phù Hiểu sững lại.

“Xác xuất cho việc nhầm lẫn thấp đến đáng thương nên không thể xảy ra với chúng ta đâu, đi thôi.” Cười Học Chính cười giục.

... Được rồi, dù sao cũng chẳng phải tiền của cô. “Để em xách một túi cho.”

“Nhẹ như bông ý, còn phải hai người xách á?”

Về đến nhà, Đường Học Chính để Phù Hiểu đi rửa rau, còn anh thì chạy ra ngoài. Khi quay về, anh có cầm theo một chai rượu nho. “Không nhiều tuổi lắm, uống tạm.”

Phù Hiểu liếc qua nhãn rượu, cô thấy anh đã quá khiếm tốn rồi. Cô xoay người, đi vào bếp, tiếp tục nấu nướng, Đường Học Chính cũng đi vào giúp cô. Cô liếc thoáng anh một cái nhưng không bảo gì, cũng không buồn khách sáo với anh. Lịch kịch một lúc lâu, khi sắc trời đã đen kịt, hai người bưng nồi nước lẩu uyên ương[3] và bếp điện từ lên phòng khách, chuẩn bị vừa xem ti vi vừa ăn cơm tất niên.

“Hay là xem Conan[4] đi?” Đường Học Chính bật ti vi lên và đề nghị.

“Em muốn xem Chào Xuân[5] cơ.” Phù Hiểu đang bưng bốn bộ đồ ăn (bát dưa và ly để dài), cô nói với giọng kiên quyết.

“Em thích xem chương trình đó à? Thế mà em không nói sớm, anh mà biết anh đã đưa em đến trường quay xem trực tiếp rồi.” Đường Học Chính về lại ghế sofa, ngồi xuống, thoải mái đuổi người, anh không ngờ xuống bếp lại một người đến vậy.

“Em chỉ thích xem trên ti vi thôi.” Cô lục tục đi ra đi vào mấy lần nữa mới bưng hết nguyên liệu món lẩu lên bàn, chả trách khi này hết nhiều tiền, chàng ấm này chọn toàn đồ cao cấp, nào là bào ngư đánh bắt từ vùng biển sâu, nào là cua biển loại bự.

Đường Học Chính cười khê một tiếng, anh khui nắp chai để hương rượu lan tỏa ra không gian, khi rót rượu cho cô, anh thấy lạ nên hỏi: “Em lấy bốn chiếc ly làm gì, còn chờ ai đến nữa à?”

Phù Hiểu lặng đi chốc lát rồi mới trả lời: “Đây là chuẩn bị cho ba mẹ.”

Anh dừng cười luôn, “Ồ.” Anh gật đầu rồi rót rượu bằng cả hai tay.

Cạnh Phù Hiểu bày lên bàn bốn bộ đồ ăn cả thấy, cô thì thầm: “Con mời ba mẹ ăn Tết ạ.”

Đường Học Chính như thấy được hương vị của nỗi cô đơn trong giọng cô. Anh lặng im, chăm chú nhìn cô, ánh mắt anh chứa đầy xót thương.

Ít phút sau, Phù Hiểu đứng dậy, nâng hai ly rượu dâng cho ba mẹ cô lên, tưới xuống đất rồi cất hai bộ đồ ăn đi.

“Cất luôn à?”

“Ừ, đã mời xong rồi.”

Kỳ thật, mọi năm, khi Phù Hiểu đón Tết một mình, cô luôn đặt ảnh ba mẹ, bát dưa và ly rượu cho ba mẹ trên bàn, đến tận khi cô ăn cơm tất niên xong mới cất đi.

Đường Học Chính không rành vụ này nên chỉ ngồi yên trên sofa nhìn cô lúi húi.

Chương trình đón xuân mới cấp trung ương được khai mạc trong bầu không khí vô cùng náo nhiệt, Phù Hiểu từ trong bếp đi ra, “A, vừa khéo. Chúng ta cũng bắt đầu ăn thôi.” Cô trở lại chỗ ngồi, lần này thì chỉ ít cô cũng không quên mình đang là chủ nhà, cô nâng ly với Đường Học Chính, cười nói, “Chúc mừng năm mới, Đường Học Chính.”

“Chúc mừng năm mới.” Anh mỉm cười, cùng ly với cô.

Hai người đầu còn xa lạ với nhau nên không khí bữa cơm tất niên cũng rất hòa hợp. Tuy từ sau mười hai tuổi đã không xem chương trình Chào Xuân nữa nhưng Đường Học Chính vẫn câu được câu chăng tán gẫu với cô.

Theo truyền thống của Trung Quốc, đêm giao thừa là khoảng thời gian các thành viên trong gia đình đoàn tụ sum vầy. Kỳ diệu biết bao khi vào thời khắc của sự đoàn viên này: có hai người một nam một nữ – không phải người thân thậm chí còn chẳng phải bạn tốt của nhau – cùng quây quanh một chiếc bàn, ấy thế nhưng lại rất hài hòa tự nhiên.

“Em thích uống loại cocktail nào, lần tới anh pha chế cho em uống.”

“Em chưa uống cocktail bao giờ...”

Đường Học Chính nhìn cô với vẻ khó tin, anh ngắm cô thật lâu, “Nhóc này, bề ngoài của em trông có đến mức ‘yêu nước’[6] đâu, sao lại chưa có gã từng nào mời em một ly nhỉ?”

Đã là phụ nữ ai chả có chút hư vinh, Phù Hiểu cũng vậy, cô phản bác ngay: “Sao lại không có chứ, có cả đồng người lận.”

“Hả?” Anh đặt ly xuống, ra vẻ rửa tai lắng nghe, “Không nói đâu xa, anh chỉ hỏi em trong khoảng thời gian gần đây có hay không thôi.”

“Đương nhiên là có rồi, mới chỉ hai hôm trước thôi, anh Cường còn rủ em đi chơi nha.” Cô thảm lè lưỡi, rõ ràng là cô lén đổi khái niệm.

Anh cười khê nhưng ánh mắt anh dành cho cô lại như thể anh đã biết cô đang cạy mạnh, “Gã đó là ai?”

Biết ngay là không lừa nổi anh mà, cô bĩu môi, “Là người ông anh cùng lớn lên với em...”

“Gã đó đang công tác ở đâu?”

“Thượng Hải...”

“Ồ –” Anh gạt đầu ra vẻ hiểu biết.

“Anh ở cái gì hả!” Cô thẹn quá hóa giận.

“Nào, ăn tôm nhá.” Vì chộc tức người ta nên người nào đó đành bóc tôm dâng lên tạ lỗi.

“Hừ.” Cô cắn mạnh một miếng, coi như tha thứ.

[1] : Điều Ngư Đài: ở Trung Quốc có 11 di tích tên ‘Điều Ngư Đài’, mình nghĩ nam chính chỉ lại cái Bắc Kinh, nằm trên hồ Ngọc Uyển, phía Tây thành Bắc Kinh. Tên ‘Điều Ngư Đài’ này do chính Càn Long đặt. 1959 ‘Điều Ngư Đài’ được tu bổ trở thành một khách sạn trên nước.

[2] : Bánh nếp, vào Tết Đoan Ngọ người Trung Quốc sẽ làm món bánh này, có hình kim tự tháp, nhỏ cỡ lòng bàn tay, bánh nếp có vỏ làm từ gạo nếp: nếp trắng hoặc nếp đỏ đen và nhân rất phong phú: chay hoặc mặn hoặc ngọt, bánh được bọc ngoài bằng nhiều lớp lá tre, một đĩa bánh nếp của người Trung Quốc thường có 3 loại nhân trở lên.

[3] : Lẩu uyên ương, món lẩu nấu bằng loại nồi lẩu hai ngăn (nồi hình tròn, ở giữa có vách ngăn), mỗi ngăn của nồi là một loại nước dùng, một bên nước dùng rất cay, một bên nước dùng thanh đạm. (links xem cách nấu)

[4] : Conan, anime chuyển thể từ bộ manga trinh thám rất nổi tiếng “Thám tử lừng danh Conan” của tác giả Nhật: Gosho Aoyama. (links đọc online, links xem phim online)

[5] : ‘Chào xuân’, kiểu như chương trình chung vào đêm 30 Tết của dân Việt Nam mình chiếu trên các kênh VTV ý, chương trình của Trung Quốc bắt đầu từ 20h đến khi qua giao thừa đêm 30 Tết và cũng được chiếu chung trên các kênh CCTV – đài truyền hình trung ương nước này. 2012 vừa rồi có màn múa ‘Long Phượng trình tường’ (links xem online Long Phượng trình tường –) hơi bị hoành tráng á. (links xem online 2012)

[6] Người Trung Quốc có câu ‘hồng nhan họa thủy’ nên giới trẻ Trung Quốc thường ghẹo hoặc khen những người rất xinh đẹp là bề ngoài ‘hại nước hại dân’, ngược lại bề ngoài ‘yêu nước’ nghĩa là hàng siêu cá sấu.

———— BỔ SUNG THÊM ————

Chương 16

(Nhất cự ly, nhì tốc độ nhưng quan trọng nhất là phải mặt dày)

“Sao anh lại không thể ở đây?” Anh nhắc chiếc ba lô dưới chân lên một cách nhẹ nhàng, anh giục cô vào trong, rồi chính anh cũng theo cô vào nhà còn tiện tay đóng cửa sắt luôn.

Phù Hiểu ngơ ngác nhìn theo anh khi anh vào trong nhà, dường như cô còn chưa hồi hồn sau phút kinh hãi vừa rồi: “Sao anh... anh lại ở đây?” Cô nhắc lại câu hỏi với vẻ mặt ngốc trệ, nhưng ngay sau đó cô như đã tỉnh táo hẳn, chất vấn, “Hôm nay là 30 Tết!” Trông cô rất hùng hồn, cô có lý cơ mà.

“Thì sao?” Đường Học Chính đẩy cửa buồng dành cho khách ra, quảng ba lô vào.

Thì sao? Anh ta còn hỏi: “thì sao” nữa? “Lẽ ra anh phải ở nhà ăn bữa cơm đoàn viên với gia đình.”

Đường Học Chính nằm hình chữ ‘đại’ () trên sofa phòng khách, “Bữa cơm đoàn viên cái nỗi gì, lại ở Điều Ngự Đài[1] thôi, ăn đến phát ngán rồi.”

“Anh nói gì cơ?” Phù Hiểu trợn mắt, cô không chắc vừa rồi mình nghe đúng.

“A, không có gì.” Anh vươn cánh tay dài ra, cầm một quả táo ta đưa lên miệng cắn.

Chắc là anh ta coi cô như khu du lịch để đến tránh nóng,... tránh rét? Khóe miệng Phù Hiểu giật giật hai cái: “Người nhà anh không tìm anh à?”

“Di động hết pin.” Người đàn ông ậm ừ.

Nói cách khác là anh ta tắt điện thoại... Cái gã này thật là, sao lớn rồi mà cứ bốc đồng như trẻ con thế.

“Em lạnh à?” Anh ngồi dậy, nhìn chăm chú vào cô, cô mặc cả một đồng áo, lớp áo dày cộp tôn lên khuôn mặt hồng hào của cô, khiến khuôn mặt cô trông càng nhỏ nhắn hơn. Loại thời tiết này của phương Nam thì anh chỉ cần hai cái áo là đủ rồi, còn cô thì bọc kín mít như bánh nếp[2].

“Em mặc theo thời tiết không được sao?”

“... Tôi nay đi đâu ăn vậy?” Cái cô bé này đang rất bấn rồi đây.

“Anh muốn ăn Tết ở nhà em thật đấy à?” Từ nãy đến giờ mà Phù Hiểu vẫn chưa hiểu tình huống này là làm sao.

“Hay để anh mời em đi ăn nhé?” Đường Học Chính phần nào ‘tĩnh ngộ’.

“Em...” Cô không sao thốt lên lời từ chối được: người ta đã đến nhà mà rồi, sao mà có thể không biết xấu hổ đuổi người ta đi được?

Phù Hiểu hít sâu mấy hơi liền, được rồi, người ta là thanh niên thời hiện đại nên không quá chú trọng đến các ngày lễ truyền thống, cứ coi như người ta được nghỉ nên đi du lịch... Im lặng một lúc lâu, cô thở dài, vẻ bất đắc dĩ, “Em vẫn chưa mua thức ăn đâu.”

“Anh đi với em.”

“... Thật là cảm ơn anh quá.”

Vì vậy, trong bầu không khí khác thường đó, hai người cùng nhau đi siêu thị. Vào ngày cuối cùng của năm, siêu thị vắng tanh, không có mấy người. Hai người chậm rãi chọn lựa nguyên liệu nấu ăn. Đám nhân viên siêu thị đều đang sốt ruột về nhà ăn Tết nên thấy đôi tình nhân trẻ này đứng đĩnh quá họ đâm ra nghi ngờ. Có cặp vợ chồng mới cưới nào là thanh thời thế này không, chiều ba mươi Tết mới đi mua thức ăn? Nhà họ chả nấu sắp xong bữa tốt thịnh soạn rồi.

Hai người không buồn để ý đến cái nhìn của những người khác, họ rất ăn ý khi chọn nguyên liệu nấu ăn, chả mấy chốc mà xe đầy ắp. Khi đến quầy thu ngân, nhìn núi hàng trên xe mà Phù Hiểu nản (chút xíu), rốt cuộc là hai người bọn họ ăn hay mười người ăn vậy.

Ai ngờ nhân lúc cô đứng ngẩn người Đường Học Chính đã quẹt thẻ xong. Phù Hiểu tiện tay cầm hóa đơn, khi nhìn đến con số trên đó, cô lập tức tròn mắt vì ngạc nhiên, chỉ mấy thứ này mà hết tận năm sáu trăm lạng? Bọn họ ăn vàng đấy à! “Anh... ngoài đồ ăn ra anh còn mua gì nữa thế?”

“Không gì cả.” Đường Học Chính mỗi tay xách một túi to, thuận miệng đáp.

“Vậy có khi họ tính nhầm rồi.” Phù Hiểu sững lại.

“Xác xuất cho việc nhầm lẫn thấp đến đáng thương nên không thể xảy ra với chúng ta đâu, đi thôi.” Cười Học Chính cười giục.

... Được rồi, dù sao cũng chẳng phải tiền của cô. “Để em xách một túi cho.”

“Nhẹ như bông ý, còn phải hai người xách á?”

Về đến nhà, Đường Học Chính để Phù Hiểu đi rửa rau, còn anh thì chạy ra ngoài. Khi quay về, anh có cầm theo một chai rượu nho. “Không nhiều tuổi lắm, uống tạm.”

Phù Hiểu liếc qua nhãn rượu, cô thấy anh đã quá khiếm tốn rồi. Cô xoay người, đi vào bếp, tiếp tục nấu nướng, Đường Học Chính cũng đi vào giúp cô. Cô liếc thoáng anh một cái nhưng không bảo gì, cũng không buồn khách sáo với anh. Lịch kịch một lúc lâu, khi sắc trời đã đen kịt, hai người bưng nồi nước lẩu uyên ương[3] và bếp điện từ lên phòng khách, chuẩn bị vừa xem ti vi vừa ăn cơm tất niên.

“Hay là xem Conan[4] đi?” Đường Học Chính bật ti vi lên và đề nghị.

“Em muốn xem Chào Xuân[5] cơ.” Phù Hiểu đang bưng bốn bộ đồ ăn (bát dưa và ly để dài), cô nói với giọng kiên quyết.

“Em thích xem chương trình đó à? Thế mà em không nói sớm, anh mà biết anh đã đưa em đến trường quay xem trực tiếp rồi.” Đường Học Chính về lại ghế sofa, ngồi xuống, thoải mái đuổi người, anh không ngờ xuống bếp lại một người đến vậy.

“Em chỉ thích xem trên ti vi thôi.” Cô lục tục đi ra đi vào mấy lần nữa mới bưng hết nguyên liệu món lẩu lên bàn, chẳng trách khi này hết nhiều tiền, chàng ấm này chọn toàn đồ cao cấp, nào là bào ngư đánh bắt từ vùng biển sâu, nào là cua biển loại bự.

Đường Học Chính cười khê một tiếng, anh khui nắp chai để hương rượu lan tỏa ra không gian, khi rót rượu cho cô, anh thấy lạ nên hỏi: “Em lấy bốn chiếc ly làm gì, còn chờ ai đến nữa à?”

Phù Hiểu lặng đi chốc lát rồi mới trả lời: “Đây là chuẩn bị cho ba mẹ.”

Anh dừng cười luôn, “Ồ.” Anh gật đầu rồi rót rượu bằng cả hai tay.

Cạnh Phù Hiểu bày lên bàn bốn bộ đồ ăn cả thảy, cô thì thầm: “Con mời ba mẹ ăn Tết ạ.”

Đường Học Chính như thấy được hương vị của nỗi cô đơn trong giọng cô. Anh lặng im, chăm chú nhìn cô, ánh mắt anh chứa đầy xót thương.

Ít phút sau, Phù Hiểu đứng dậy, nâng hai ly rượu dâng cho ba mẹ cô lên, tưới xuống đất rồi cất hai bộ đồ ăn đi.

“Cất luôn à?”

“Ừ, đã mời xong rồi.”

Kỳ thật, mọi năm, khi Phù Hiểu đón Tết một mình, cô luôn đặt ảnh ba mẹ, bát đĩa và ly rượu cho ba mẹ trên bàn, đến tận khi cô ăn cơm tất niên xong mới cất đi.

Đường Học Chính không rành vụ này nên chỉ ngồi yên trên sofa nhìn cô lúi húi.

Chương trình đón xuân mới cấp trung ương được khai mạc trong bầu không khí vô cùng náo nhiệt, Phù Hiểu từ trong bếp đi ra, “A, vừa khéo. Chúng ta cũng bắt đầu ăn thôi.” Cô trở lại chỗ ngồi, lần này thì chỉ ít cô cũng không quên mình đang là chủ nhà, cô nâng ly với Đường Học Chính, cười nói, “Chúc mừng năm mới, Đường Học Chính.”

“Chúc mừng năm mới.” Anh mỉm cười, cụng ly với cô.

Hai người đầu còn xa lạ với nhau nên không khí bữa cơm tất niên cũng rất hòa hợp. Tuy từ sau mười hai tuổi đã không xem chương trình Chào Xuân nữa nhưng Đường Học Chính vẫn câu được câu chăng tán gẫu với cô.

Theo truyền thống của Trung Quốc, đêm giao thừa là khoảng thời gian các thành viên trong gia đình đoàn tụ sum vầy. Kỳ diệu biết bao khi vào thời khắc của sự đoàn viên này: có hai người một nam một nữ – không phải người thân thậm chí còn chẳng phải bạn tốt của nhau – cùng quây quanh một chiếc bàn, ấy thế nhưng lại rất hài hòa tự nhiên.

“Em thích uống loại cocktail nào, lần tới anh pha chế cho em uống.”

“Em chưa uống cocktail bao giờ...”

Đường Học Chính nhìn cô với vẻ khó tin, anh ngắm soi cô thật lâu, “Nhóc này, bề ngoài của em trông có đến mức ‘yêu nước’[6] đâu, sao lại chưa có gã từng nào mời em một ly nhỉ?”

Đã là phụ nữ ai chả có chút hư vinh, Phù Hiểu cũng vậy, cô phản bác ngay: “Sao lại không có chứ, có cả đồng người lận.”

“Hả?” Anh đặt ly xuống, ra vẻ rửa tai lắng nghe, “Không nói đâu xa, anh chỉ hỏi em trong khoảng thời gian gần đây có hay không thôi.”

“Đương nhiên là có rồi, mới chỉ hai hôm trước thôi, anh Cường còn rủ em đi chơi nha.” Cô thảnh thơi, rõ ràng là cô lén đổi khái niệm.

Anh cười khê nhưng ánh mắt anh dành cho cô lại như thể anh đã biết cô đang cạy mạnh, “Gã đó là ai?”

Biết ngay là không lừa nổi anh mà, cô bĩu môi, “Là người ông anh cùng lớn lên với em...”

“Gã đó đang công tác ở đâu?”

“Thượng Hải...”

“Ồ –” Anh gật đầu ra vẻ hiểu biết.

“Anh ở cái gì hả!” Cô thẹn quá hóa giận.

“Nào, ăn tôm nhá.” Vì chọc tức người ta nên người nào đó đành bóc tôm dâng lên tạ lỗi.

“Hừ.” Cô cắn mạnh một miếng, coi như tha thứ.

[1] : Điều Ngư Đài: ở Trung Quốc có 11 di tích tên ‘Điều Ngư Đài’, mình nghĩ nam chính chỉ lại cái Bắc Kinh, nằm trên hồ Ngọc Uyển, phía Tây thành Bắc Kinh. Tên ‘Điều Ngư Đài’ này do chính Càn Long đặt. 1959 ‘Điều Ngư Đài’ được tu bổ trở thành một khách sạn trên nước.

[2] : Bánh nếp, vào Tết Đoan Ngọ người Trung Quốc sẽ làm món bánh này, có hình kim tự tháp, nhỏ cỡ lòng bàn tay, bánh nếp có vỏ làm từ gạo nếp: nếp trắng hoặc nếp đỏ đen và nhân rất phong phú: chay hoặc mặn hoặc ngọt, bánh được bọc ngoài bằng nhiều lớp lá tre, một đĩa bánh nếp của người Trung Quốc thường có 3 loại nhân trở lên.

[3] : Lẩu uyên ương, món lẩu nấu bằng loại nôi lẩu hai ngăn (nôi hình tròn, ở giữa có vách ngăn), mỗi ngăn của nôi là một loại nước dùng, một bên nước dùng rất cay, một bên nước dùng thanh đạm. (links xem cách nấu)

[4] : Conan, anime chuyển thể từ bộ manga trinh thám rất nổi tiếng “Thám tử lừng danh Conan” của tác giả Nhật: Gosho Aoyama. (links đọc online, links xem phim online)

[5] : ‘Chào xuân’, kiểu như chương trình chung vào đêm 30 Tết của dân Việt Nam mình chiếu trên các kênh VTV ý, chương trình của Trung Quốc bắt đầu từ 20h đến khi qua giao thừa đêm 30 Tết và cũng được chiếu chung trên các kênh CCTV – đài truyền hình trung ương nước này. 2012 vừa rồi có màn múa ‘Long Phượng trình tường’ (links xem online Long Phượng trình tường –) hơi bị hoành tráng á. (links xem online 2012)

[6] Người Trung Quốc có câu ‘hồng nhan họa thủy’ nên giới trẻ Trung Quốc thường ghẹo hoặc khen những người rất xinh đẹp là bề ngoài ‘hại nước hại dân’, ngược lại bề ngoài ‘yêu nước’ nghĩa là hàng siêu cá sấu.

17. Chương 17

Hai người thông thả ăn xong bữa cơm tất niên. Sau đó, Phù Hiểu lấy một chiếc máy sưởi cầm tay rồi lôi thêm một chiếc nệm hai lớp hình vuông ra, chiếc nệm này được làm bằng vải mút dày, những người sợ lạnh có thể đút tay chân vào giữa hai lớp nệm, rất là ấm áp, đây cũng là việc Phù Hiểu thích làm nhất vào mùa đông.

Vụ này thì anh chàng đến từ phương Bắc khó mà chấp nhận nổi, thời tiết này mà cũng phải sưởi ấm ư? Nhưng khi anh thấy cô thở dài về thỏa mãn và nhìn bộ dạng nằm ườn biếng nhác của cô thì anh liền cảm thấy mình không nên lên tiếng.

Hai người tiếp tục xem Chào Xuân trong hòa bình. Phù Hiểu tìm được chỗ ấm áp đút tay vào rồi thì chả muốn thò tay ra nữa, thế nên cũng cô không buồn ăn hoa quả: vì còn phải bóc vỏ. Đường Học Chính vừa nhìn cô với ánh mắt em thật hết thuốc chữa, vừa đưa chỗ măng cụt đã bóc vỏ đến trước mặt cô. Lòng tốt của người ta khó mà từ chối nên đại tiểu thư cố mà thò ngón tay thanh mảnh ra nhúp ăn rồi rút tay lại luôn.

Đường Học Chính bỗng thấy hơi buồn lo. Sao lại sợ lạnh đến vậy cơ chứ.

Chỉ chớp mắt mà đã sắp đến 12 giờ rồi, Phù Hiểu cuối cùng cũng chịu thò một tay ra cầm di động lên và bắt đầu bấm liên tục.

“Em đang làm gì đó?” Anh thuận miệng hỏi.

“Viết tin nhắn chúc mừng năm mới thôi.” Cô vừa nhìn chăm chăm màn hình vừa trả lời, “Anh không nhắn à? Anh đã không ở nhà ăn Tết rồi, vẫn nên gọi điện thoại hoặc nhắn tin về đi.”

Hóa ra vào dịp Tết còn có cái trò này cơ đấy? Anh nhướng mày, lấy di động ra và mở máy.

Khóe miệng Phù Hiểu co giật, là ai đã nói di động của anh ta hết pin thế hả?

Nào ngờ di động của anh vừa mở máy là âm báo có tin nhắn vang lên liên tục như bắn súng liên thanh, nhiều đến mức Phù Hiểu đang tập trung viết tin nhắn cũng phải ngừng đầu lên, nhìn anh với vẻ hiếu kỳ.

Chữ nhân chiếc điện thoại đầu ngạc nhiên như cô, anh cực kỳ bình tĩnh đọc tin nhắn mình nhận được, “Chỉ là mấy tin chúc mừng ấy mà.” Hàng mày của anh còn không buồn động đậy.

Người nổi tiếng chính là đây! Ánh mắt cô biểu đạt một cách rõ ràng suy nghĩ của cô. Tin chúc mừng đến là nhiều, anh ta là nguyên thủ quốc gia ư.

Không dễ gì để đọc hết cả đồng tin nhắn đó mỗi tin một lần, Đường Học Chính nhào người lại gần cô, “Em cũng phải nhắn một tin nhắn của em cho anh.”

“Em đã nói với anh: “Ngày Tết vui vẻ” lúc nãy rồi.” Còn gửi tin nhắn làm gì nữa, phí tiền.

“... Để anh nhắn cho những người khác, người ta chúc anh thì anh cũng phải chúc lại chứ.”

“Thế anh tự viết đi.”

“Anh không có tế bào văn học đó.”

“Vậy chọn một cái hay hay trong đồng tin nhắn anh nhận được ý.”

“Quá thiếu tinh thần sáng tạo.”

Phù Hiểu nghiêng đầu nhìn thẳng vào anh chàng, dùng của cô thì có tinh thần sáng tạo chắc?

“Đừng keo thế, gửi cho anh đi.” Đường Học Chính nhe răng cười, “Cùng lắm thì anh nhắn đền em một tin.”

Không thèm để ý tới lý luận kỳ cục của anh, Phù Hiểu bắt đầu giữ phải gửi vào máy anh tin nhắn cô vừa viết xong.

Sau khi nhận được, anh vừa xem vừa hỏi một cách khiêm tốn: “Bây giờ nhắn luôn hay phải đợi qua 12 giờ đêm?”

Phù Hiểu hơi là bị sững sốt, anh gì ơi, anh chưa ăn Tết bao giờ à... “Để qua 12 giờ thì hơn.”

“À.” Người nào đó rất có tinh thần ham học hỏi gật gù, bắt đầu những thao tác trên chiếc điện thoại cảm ứng một cách thành thạo.

Trong ti vi đang rất náo nhiệt, những người dẫn chương trình đã bắt đầu đếm ngược, hòa trong bầu không khí đó, Phù Hiểu nở nụ cười và bắt đầu gửi tin nhắn.

Đúng 0 giờ, tiếng pháo rộn vang cả trong ti vi lẫn ngoài đời thực, pháo hoa vụt sáng, mọi người nghênh đón ngày quan trọng nhất của một năm.

“Bíp bíp.” Di động của cô rung lên nhắc nhở chủ nhân của nó: có tin nhắn. Phù Hiểu thử thăm đoán người đầu tiên nhắn tin cho cô là ai, khi cô gửi tin nhắn ọi người xong và về lại giao diện – thế nhưng lại là tin nhắn của Đường Học Chính. Cô không khỏi thoáng liếc anh chàng nhắn tin nhắn số một đó cho cô rồi mở tin nhắn ra, thì thấy:

“Chúc em năm nay: mã đáo công thành,

Long khiêu hổ ngoạn,

Giai đại hoan hỉ,

Bách thành chi phú.”

Lời chúc phúc kỳ quặc khiến cô đắm chiêu mắt một lúc, sau đó, cô ngừng lên nhìn anh, vô tình ánh mắt cô chạm phải đôi mắt đen lay láy của anh, “Chúc mừng năm mới, Phù Hiểu.”

“Năm mới...” Chuông điện thoại chợt vang lên cắt ngang lời cô, Đường Học Chính liếc màn hình một cái, “Anh đi nghe điện thoại.” Anh bảo với cô một tiếng rồi cầm di động đứng dậy, đi ra đằng ban công.

Đúng vào lúc này chuông điện thoại của cô cũng réo lên không ngừng, kéo lại sự chú ý của cô.

Sau khi chắc chắn là Phù Hiểu sẽ không nghe được, Đường Học Chính mới tiếp điện thoại, anh dùng cái giọng đùa cợt át tiếng đầu dây kia, “Năm mới phát tài nha, ông cụ.”

“Cái thằng ranh thói thân kia!” Một giọng nói vang dội như tiếng chuông đồng nhưng đầy tức tối truyền đến từ ống nghe, “Rốt cuộc là mày trốn ở xó xỉnh nào rồi! Lại còn dám tắt điện thoại cả với tao!”

... Vừa sang năm mới mà anh đã bị mắng, thật là một sự khởi đầu không tốt cho năm nay à nha. Đường Học Chính gãi cằm, “Tết nhất mà ngài cũng chả thèm nói lấy một câu tốt lành là sao?”

“Mày đừng có đùa với tao! Mày cút về nhà ngay cho tao! Mày cũng biết Tết với chả nhất cơ đấy? Thế thì còn lang chạ ở ngoài cái nổi gì!”

“Đang ở xa lắc à, mấy hôm tới con cũng không về được đâu. Được rồi, con cũng đã chúc Tết ngài rồi, nhớ để lì xì cho con đó.”

“Mày thử cúp điện thoại của tao đi!” Người ở đầu bên dây kia rõ ràng rất hiểu tính anh, đầu tiên là dọa dẫm, sau đó lại vội vàng hỏi, “Tóm lại mày đang ở đâu?”

Đường Học Chính bĩu môi, “Ở một nơi mà ngài không tìm được, ngài nhớ giữ sức nhé, chờ con về chiến với ngài hai ván cờ. Với ngài bảo ba mẹ con một tiếng nhá, đừng để họ thay phiên nhau gọi đến, đang bận nè.” Dứt lời, anh nhanh nhẹn cúp luôn điện thoại.

Vừa xong một cuộc gọi thì lại có điện thoại và lần này thì là Mạc Vu Phi. Anh không thể không lùi lại ban công, “A lô?”

“Mẹ nó chứ, rốt cuộc mày chạy đi đâu rồi hả? Ông cụ cứ khẳng khẳng là tụi tao giấu mày đi!” Tuy rằng từng có tiền án tiền sự đó nhưng ông cụ cũng không thể cứ thế mà đổ oan cho người khác được.

Tiếng nhạc, tiếng kim loại đập vào nhau loáng thoáng truyền đến từ đầu dây bên kia, biết ngay là thằng ranh này lại lang chạ ở ngoài dịp Tết mà, “Vây cũng không cần phải biết chỗ tao bây giờ.”

“Ê này, thằng ranh kia, chúng tao thành người gánh tội thay ày rồi đấy, thế mà mày cũng không thèm hỏi lấy một tiếng là sao? Mà rốt cuộc là dây thần kinh nào của mày bị chập hử? Lại đi gửi cái tin nhắn chúc mừng năm mới sến súa đó?” Mấy đứa bạn nữa cũng nhận được tin nhắn đó, ôi cái bộ dạng vì được yêu mến mà kinh sợ của cả lũ.

“... Hợp với không khí.” Lý do vừa nãy của cô bé thật tiện dụng.

Hơi thuốc vừa rít vào bị sặc trong cổ họng nên Mạc Vu Phi ho khan hai tiếng rất chi là chật vật, còn hợp với không khí nữa cơ đấy? “Mày, tóm lại là mày đang ở đâu?” Vì tìm thằng cha này mà mọi người đã xối tung cả thành phố Bắc Kinh lên rồi.

“Chỗ ả đàn bà của mày ư?”

“Đúng rồi đó, ảnh hưởng qué gì đến mày!”

Không rảnh mà tào lao với thằng bạn nên Đường Học Chính trực tiếp cúp điện thoại. Anh nghĩ có lẽ cứ tắt quách máy đi cho rảnh, vừa nghĩ đến đó thì lại nhận được một tin nhắn mới. Anh suýt nữa đã tắt máy luôn rồi nhưng vừa thấy tên người gửi anh liền rút tay lại, mở tin ra đọc.

“Cám ơn anh vì đã cùng em đón Tết.”

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi nhưng lại khiến khóe môi của Đường Học Chính cong lên. Anh ngắm cô gái trẻ, từ nãy đến giờ cô vẫn rúc vào sofa, và lúc này, cô đang đọc những tin nhắn chúc phúc của bạn bè, người thân gửi đến và cười híp cả mắt.

Về lý mà nói thì Dương Mật đã quá quen với việc hàng năm Phù Hiểu đến chúc tết nhà cô. Nhưng nếu dùng một từ để miêu tả tâm trạng của cô vào giây phút cô cười mở cửa ra thì từ đó phải là: KINH HẢI. Đúng vậy, tuyệt đối là kinh hải.

Bởi vì: mừng một Tết lại còn giữa ban ngày ban mặt mà cô lại thấy ma.

Hai mắt cô tròn tròn lên, cô nhìn thẳng vào bóng hình cao lớn đứng đằng sau Phù Hiểu, sao con ma lại trông y chang Đường thiếu vậy?

18. Chương 18

Phù Hiểu không hiểu mô tê gì, đành phải quay ra sau hỏi anh chàng đứng sau cô, “Anh có thấy ai khác nữa không?”

Đường Học Chính dường như bị hai cô ngố này chọc cười, “Dương Mật, năm mới tốt lành.”

Người! Là người!

Vậy thì còn đáng sợ hơn cả quỷ!

Trái tim nho nhỏ của Dương Mật đập bình bịch, “Đường, Đường thiếu?”

“A,” lúc này Phù Hiểu mới có phản ứng, “Ra người này chỉ là anh ấy à.”

Ra người cô chỉ là anh ta cái nỗi gì! Cái con nhóc lừa đảo, thô thần kinh này nữa, nó đang chinh cô đây phải không! Dương Mật cười gượng, “Đương nhiên không phải rồi, là tao thấy một đứa trẻ con chạy lên á. Vậy... mời vào, mau vào thôi.” Lát nữa sẽ xử lý con ả đó sau.

“Ba, mẹ, ông xã, Hiểu với Đường thiếu đến nè.” Đứng ở cửa, cô hô lên.

“Gi? Không phải con bé kia bảo buổi tối nó mới sang đây sao?” Bà Dương nghe vậy rất phấn khởi, vừa lái nhái bà vừa xô dép, cùng ông Dương ra đón.

“Chú Dương, cô Dương, chúc cô chú năm mới mạnh khỏe, đại cát đại lợi ạ.” Phù Hiểu chấp tay lại, cười híp mắt nói.

“Tốt, tốt, đại cát đại lợi, đại cát đại lợi.”

“Đây là Đường Học Chính, anh ấy từng đến nhà mình ăn cơm một lần đó cô chú.” Phù Hiểu không biết phải giải thích nguyên do anh xuất hiện ở đây như thế nào nên cô cố ý chuyển vấn đề này sang cho anh giải quyết.

Ông Dương, bà Dương không khỏi liếc nhau với vẻ khó hiểu.

Đầu tiên, Đường Học Chính bắt chước cô chúc tết ông bà Dương, sau đó, anh thần nhiên giải thích: “Cháu có chút việc nên không về Bắc Kinh được, vì cũng đang ở gần đây nên cháu đến ăn tiệc Tết nhà mọi người, có chú sẽ không để bụng chứ ạ?”

Ông bà Dương đều là người chất phác, vội nói: “Đứa nhỏ đáng thương, Tết nhất cũng không về nhà được, nào, mau vào nhà đi cháu, ở đây ăn Tết với chúng ta cũng được!”

Tiêu Nhiên xém xỉu vì kinh ngạc, Đường thiếu đang hót cái gì vậy?

Kỳ thật, làm gì có chuyện Tiêu Nhiên không đoán nổi lý do cơ chứ, chẳng qua là anh không dám nghĩ theo hướng đấy thôi. Mà người đó còn là Phù Hiểu, là khuê mật của chị xã nhà anh đấy. Nhờ vị đại thiếu gia này chỉ hứng thú nhất thời, cuối cùng lại... Đến lúc đó thì Dương Mật còn không nổi dóa với Đường thiếu chắc.

Mấy người đi vào phòng khách, ông Dương bà Dương ngồi về vị trí cũ, hai vợ chồng Tiêu Nhiên dẫn Đường Học Chính đến ghế phó. Đường Học Chính liếc sang Phù Hiểu, thấy cô đã tự động ngồi xuống ghế khách thì anh cũng cười cười rồi ngồi xuống cạnh cô. Đương nhiên là Phù Hiểu dịch sang một bên lấy chỗ cho anh ngồi.

Hai vợ chồng Tiêu Nhiên không khỏi liếc nhau, thấp thỏm ngồi xuống.

Đợi sau khi mọi người đều đã ngồi vào vị trí của mình và tán gẫu hăng say những chuyện trên trời dưới biển, Phù Hiểu mới lén ra hiệu cho Dương Mật, bảo cô nàng cùng cô vào buồng ngủ của cô nàng.

Dương Mật cũng đang muốn tìm cơ hội gặp riêng cô nên lập tức theo vào, vừa vào đã mắng. “Mày muốn dọa chết tao hả!”

“Phỉ phui, Tết nhất nói sống chết cái nỗi gì, đại mồm đại miệng.”

“Còn đại mồm đại miệng cơ à! Mày lém phéng với Đường thiếu từ bao giờ mà không thèm bảo tao lấy một tiếng!” Dương Mật chống nạnh, ra vẻ một người đàn bà đánh đá.

Phù Hiểu giật bản mình, “Ai lém phéng với ai chứ, nói luyên thuyên gì vậy!”

“Mày còn lừa tao? Lúc ở ngoài kia hai đứa tụi mày ngồi cạnh nhau, nói với nhau thì toàn những lời thân mật, mày coi tao là con mù hử!” Hai đứa nó đã thân với nhau đến vậy rồi, không phải người yêu thì là cái gì?

Phù Hiểu không có lời nào để nói, bọn họ là khách, không ngồi đó thì ngồi đâu? Cuộc đối thoại giữa họ đã bình thường đến không thể bình thường hơn nữa được chưa? Sao ả đại tiểu thư này lại nghe thành những lời thân mật chứ? “Không phải đâu, anh ta nói anh ta chán ăn Tết ở Bắc Kinh rồi, nên anh ta đến đây để tìm một chỗ để trốn mà thôi.” Cô giải thích.

Buồn chán? Đường thiếu – anh ta mà buồn chán á? “Cái cơ đó mà mày cũng tin?”

“Kẹo Mật, tao với anh ta không có khả năng đâu, hơn nữa anh ta cũng chính mồm nói anh ta không còn ý đồ với tao nữa.”

“Chính mồm? Không còn?” Dương đại tiểu thư rất biết cách bắt lấy những từ khóa, cô cao giọng, “Xin hãy giải thích ý nghĩa của hai từ trên.”

Phù Hiểu tự biết mình lỡ lời, cô vò đầu bứt tai ngẫm nghĩ, nghĩ đến phát phiền, cô liền xua tay bảo: “Lúc khác rảnh tao lại nói ày, tao gọi mày vào đây để nói chuyện quan trọng chứ không phải chuyện này.”

Còn chuyện gì có thể “quan trọng” hơn chuyện này cơ chứ? Dương Mật lườm cô với cái vẻ mày đang hoang tưởng đấy à.

“Tối nay tao phải sang nhà cô tao, Đường Học Chính đi cùng không tiện lắm, thôi để anh ta ở chỗ mày vậy.”

... Con bé này nghĩ Đường thiếu – người ta là thú cưng đấy ư?

(Cactus: người Trung Quốc rất coi trọng vai vế, cũng rất coi trọng chỗ ngồi vì theo họ chỗ ngồi thể hiện vai vế của họ, trong một bàn thường có ghế chủ – ghế cho người chủ trì, bề trên – người có vai vế nhất, ghế phó là ghế cho người có vai vế nhì. Trên bàn khách một gia đình thường người có vai vế lớn nhất trong gia đình đó sẽ ngồi ghế chủ, ghế phó là người vai vế thứ hai trong gia đình đó, khách đến chơi mà ngồi ghế phó phải bằng vai phải lứa với người ngồi ghế chủ hoặc có vai vế cao hơn hẳn người có vai vế thứ hai trong gia đình chủ.)

19. Chương 19

“Hôm qua mày chẳng ở nhà cô mày ăn tất niên rồi còn gì, sao hôm nay còn sang đó nữa vậy?”

... Lại lỡ mồm rồi, “Đó còn không phải vì anh ta đến nhà tao ư? Có đi được đâu.”

“Đêm qua, Đường thiếu đón giao thừa ở nhà mày?” Dương Mật có vẻ như muốn túm lấy cô mà lắc.

Sao ánh mắt này của nó trông cứ như nó muốn xơi tái cô vậy? Phù Hiểu vốn nhất gan nên cô cũng hơi sò sợ: “Thì là... cũng vì tao biết anh ta rất quan trọng với tụi mày, nên tao mới dẫn anh ta đến đây chúc Tết thôi.” Cô cố lấy lòng bạn, “Tối qua không kể ày là tao không đúng, nhưng mà, thật ra là tao không biết phải nói như thế nào. Với lại mấy khi mày về ăn Tết với chú Dương, cô Dương được, tao nghĩ: hôm nay tao cùng anh ta đến đây cũng thế cả.”

Vấn đề quan trọng không phải vấn đề này được không? Cái bà chị chấp mạch này thật là! Người ta đã biểu hiện rõ mồn một như thế mà nó còn không có chút phản ứng nào!

“Hai đại tiểu thư đang thì thào với nhau chuyện gì trong buồng thế? Mau ra đây chơi nào!” Ngoài cửa buồng, bà Dương lớn tiếng gọi.

“Dạ, con ra ngay đây ạ!” Phù Hiểu vội đáp, “Đi thôi, mẹ mày đang gọi đó, lúc khác rảnh, tao lại kể ày nhé.”

Đâu dễ gì mà thoát thân được nên Phù Hiểu cười một cách rất là ngoan hiền với ân nhân cứu mạng, “Cô Dương, lâu rồi con không đánh bài với cô, hay là chúng ta làm vài ván đi?”

“Được đấy,” Nghe đến đánh bài là bà Dương thích liền, “Nhưng mà thiếu mất một chân rồi.” Chắc hẳn sẽ không có ai trong ba người đàn ông đang có mặt trong nhà chịu làm chân còn lại trong bàn mạt chược của ba người phụ nữ bọn họ.

“Hay là vậy đi, mình rủ thêm nhà cô của Dương Mật đến đây chơi, càng đông càng vui mà, chú chồng cô Dương Mật mà đến cũng vừa đủ chân để làm thành bàn mạt chược với nhóm chú Dương.”

“Gọi bọn họ à? Được đấy, vậy thì vừa xinh. Đông người lại càng vui.” Bà Dương tán thành, sau đó, bà lập tức lấy điện thoại ra gọi.

Phù Hiểu trở lại chỗ ngồi của mình, cô khẽ bảo với người ngồi bên cạnh: “À này, tối nay em muốn sang nhà cô em, anh đi cùng có lẽ không được tiện cho lắm, anh ở chơi nhà Dương Mật được không?”

Đường Học Chính nghiêng đầu, con ngươi đen láy như vút sáng, “Ừ, tối anh đến đón em.”

“Gi? Không cần đâu!” Phù Hiểu vội nói.

“Em yên tâm, anh sẽ đợi em ở bên ngoài.”

“Ý của em không phải như vậy...”

“Con gái đi đêm hôm rất không an toàn.”

“Không sao đâu, chỉ một đoạn đường ngắn thôi mà.”

“Đã ở nhà của em, ăn của em, uống của em thì anh cũng phải có tí tác dụng chứ.” Đường Học Chính mỉm cười với cô.

Cái gì cần nói anh ta cũng đã nói hết trơn rồi, “... Để em xem đã, nếu muộn quá thì em sẽ gọi cho anh.”

“Phù Hiểu.” Đường Học Chính cũng không nói gì thêm nữa, chỉ ngồi lặng ở đó nhìn cô.

Phù Hiểu bỗng thấy hơi chột dạ mà không biết tại làm sao, “Em biết rồi, em sẽ gọi cho anh là được.” Sao cô lại có những cảm xúc kỳ lạ thế này.

“Biết nghe lời là bé ngoan nha.” Anh xoa đầu cô coi như khen thưởng.

Cô thành trẻ con rồi đấy hử? Phù Hiểu sờ lên chỗ anh vừa mới vỗ, trán cô chảy xuống ba sọc đen.

Nửa giờ sau, cả nhà cô của Dương Mật đến. Đầu tiên là những chúc Tết đôi bên dành cho nhau, rồi ba người nhà đó tươi cười đi vào nhà ông bà Dương.

Ban đầu, chỉ có cô con gái duy nhất của nhà đó là coi trọng Đường Học Chính, cô này tên Nhan Ấu Tình, mới lên đại học. Vừa vào đến nhà là cô nàng đã nom thấy anh sau đó thì cứ nhìn anh chăm chăm, không chút e lệ. Bà Dương em thì chỉ coi anh như bạn bè của cô cháu, tuy bà cũng thấy khí chất của anh rất mạnh mẽ nhưng bà cũng chẳng thèm để bụng là bao, bà chào hỏi anh với cung cách như bề trên hỏi han bề dưới.

Dương Mật thầm nghĩ: để họ làm như thế là không được; thế nên nhân lúc Đường Học Chính còn chưa chú ý đến mấy người bọn họ, cô bèn dẫn cô chú mình đến phòng khách nhỏ hơn nói mấy câu, hai người đó vốn đang tươi cười hớn hỡ đã lập tức biến sắc. Khi đi ra, ánh mắt của họ khi nhìn Đường Học Chính cùng giọng điệu của họ khi nói chuyện với anh đã khác hẳn lúc mới đầu.

Đường Học Chính cũng không có phản ứng gì với sự thay đổi thái độ của họ, anh chỉ cười nhạt, nói mấy câu khách sáo với họ.

Ông Dương thành ra lầy lăm lạp; em gái và em rể của mình ông biết chứ, thái độ của hai đứa nó luôn có chút kẻ cả; sao hai đứa nó lại... thân thiện, dễ gần với Tiểu Đường vậy?

Bà Dương không để ý nhiều đến vậy, chỉ hồ hởi cười nói: “Tốt, mọi người đến đông đủ cả, chúng ta mở bài!”

Bà Dương em không tiện từ chối lại muốn trò chuyện thêm mấy câu với Đường Học Chính thế nên bà đẩy con gái bảo: “Tay mẹ hãy còn lạnh, mẹ ở đây cho ấm tay trước, con ra đánh thay mẹ hai ván đi.”

Nhan Ấu Tình còn đang nghĩ phải làm sao mới tiếp cận được với anh chàng đẹp trai, cực phẩm trước mặt nên cũng hết hứng với trò mạt chược mà cô vẫn thích, “Nhưng con không có tiền, thua mẹ lại nói con, thôi mẹ ra chơi đi.”

“Nếu cô Dương sợ lạnh thì mang lồng sưởi này sang để dưới bàn mạt chược là được.” Đường Học Chính đề nghị.

“Không cần đâu, không cần đâu.” Bà Dương em vội xua tay.

“Không có gì, các vị nữ sĩ vẫn hay sợ lạnh mà. Tiêu Tử, xách lồng sưởi^[1] sang bên đó đi.” Đường Học Chính nói một cách lịch sự.

[1] : Lồng sưởi, là một chiếc chậu sành, đặt trong giỏ trúc có quai xách, mùa đông, người Trung Quốc một số vùng đốt than hoa rồi bỏ vào chậu sành để sưởi ấm.

20. Chương 20

Bốn người phụ nữ vây quanh chiếc bàn mạt chược ở góc phòng khách còn cánh đàn ông thì ngồi chuyện phiếm trên sô pha, à phải, trên sô pha còn bất ngờ có thêm một cô nhóc nữa. Được cái Nhan Ấu Tình ngày nào cũng nghe ba mẹ nói chuyện kinh tế chính trị gì gì đó nên thỉnh thoảng cô cũng nói chen được mấy câu.

Nhưng mà, càng trò chuyện thì chú của Dương Mật – ông Nhan Vĩ Thành lại càng ngạc nhiên hơn. Ông không ngờ kiến thức chính trị chàng trai trẻ này còn uyên thâm đến mức ông – một cán bộ kỳ cựu, ngày ngày nghiên cứu về chính trị Trung Quốc cũng thấy hơi nể nể.

“Tiểu Đường, cháu còn trẻ mà đã có cái nhìn riêng về những việc lớn của nước nhà rồi, đúng là hậu sinh khả úy mà!” Ông Dương khen ngợi.

“Để chú Dương phải chê cười rồi, ở trước mặt hai vị, cháu chẳng qua là múa rìu qua mắt thợ thôi.” Đường Học Chính cười nhạt đáp.

Nhan Ấu Tình đã động lòng rồi, cô đang muốn thử hỏi anh đã có bạn gái chưa thì có tiếng nhạc chuông di động vang lên từ trong túi xách của Phù Hiểu đặt cạnh.

Phù Hiểu đang xếp bài, cô ngoái sang, “Di động để ở ngăn giữa.”

“Ừ.” Đường Học Chính lên tiếng, “Không phải đã bảo em tắt máy anh rồi ư?”

Bàn tay đang ra bài của người nào đó thoáng dừng lại, “Em tưởng là anh bảo em tắt máy em.” Sáng nay lúc ra ngoài cô hãy còn hơi lơ mơ nên bị anh sai gì làm vậy.

Đường Học Chính nửa cười nửa không liếc cô một cái.

Những người còn lại ngẩn ra rồi đều phá ra cười.

Cô của Dương Mật bảo: “Hiểu Hiểu, cháu vẫn mơ hồ thế à.” Sau đó, bà nháy mắt mấy cái với bà Dương, ý hỏi hai người này có phải loại quan hệ đó hay không.

Bà Dương hiểu ý hỏi của em, lắc đầu.

Nhan Ấu Tình còn nhỏ tuổi và bộp chộp lắm, nhìn anh thân thiết với chị Phù Hiểu như vậy thì trong lòng cô có phần buồn bực. Thế nên vừa thấy anh cúp điện thoại là cô lên tiếng hỏi thử luôn: “Thì ra Đường đại ca với chị Phù Hiểu là một cặp?”

“Haizzz?” Sao lại đến thêm một người nữa vậy? “Tiểu Tình, em gán ghép linh tinh cái gì thế?”

“Chị Phù Hiểu của em mắt cao hơn đỉnh đấy.” Đường Học Chính trêu, anh cũng tắt điện thoại đi luôn.

“Hả?” Tuy Nhan Ấu Tình vẫn ra vẻ ngây thơ nhưng trong lòng cô lại thầm mừng rỡ vì nhận được tin tốt.

“Em đừng nghe anh ấy nói linh tinh.” Phù Hiểu đánh ra một cây bài.

Tới lượt bà Dương em, bà vừa bốc bài vừa đùa: “Trông Tiểu Đường tuần tú vậy hẳn là phải có bạn gái rồi chứ?”

Đường Học Chính chỉ cười nhạt mà không nói gì.

Đang ngồi xoay lưng về phía anh: Phù Hiểu liếc xéo Dương Mật một cái, như là muốn nói: “Mày xem đi, chuyện đó là không thể mà?”

Dương Mật thật không có lời nào để nói, từ sau khi Đường thiếu chia tay với Chúc Đình Đình thì cô không còn nghe được scandal nào về anh ta nữa, mà đừng nói đến scandal thậm chí chính anh ta cũng biệt tăm luôn. À phải, từ Phù Hiểu từ Bắc Kinh về thì đây là lần đầu tiên cô gặp Đường thiếu.

Càng lúc... càng kỳ quái rồi, Dương Mật vã mồ hôi lạnh.

“Ha, ừ rồi, mỗi người chung ba Con, cảm ơn mọi người đã nhường.” Khi những người khác đều đang phân tâm thì Phù Hiểu đã hạ bài, cô rất phấn khởi với kết quả.

Dù phương Nam có ẩm áp thì vào buổi đêm những ngày Tết vẫn rét căm căm. Phù Hiểu đi ra từ căn hộ cao cấp của cô mình, cô rút cổ lại vì lạnh. Ngay khi đang hà hơi vào lòng bàn tay cho ấm thì cô thấy Đường Học Chính. Hai tay anh đút túi, dưới ngọn đèn đường mờ mờ, anh đứng hơi cúi đầu, bóng anh trong chiếc áo măng tô đồ dài trên nền đất.

Chà! Trai đẹp đúng là cảnh đẹp ý vui. Mắt Phù Hiểu sáng lên, anh mặc chiếc áo khoác này trông còn chuẩn hơn cả người mẫu.

Như thể nghe thấy những tiếng động khe khẽ ấy, Đường Học Chính nghiêng đầu, nhìn về phía cô.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, đôi con ngươi sâu không thấy đáy của anh cho cô cảm giác mình đang lạc vào hang động tối om, trái tim nho nhỏ của Phù Hiểu không khỏi đập nhanh.

“Sao vẫn còn nhiều đồ vậy? Cô em không nhận quà của em à?” Đường Học Chính cong môi cười, đi đến trước mặt cô. Anh nhường mày, vừa hỏi vừa đón lấy túi đồ to tướng trên tay cô.

“... Đây là quà đáp lễ.” Ông anh này có lớn lên trên đất Trung Quốc không vậy?

Đường Học Chính ngăn ra, anh không khỏi bật cười, “Thế thì phiền rồi, quà đáp lễ của nhà Dương Mật anh đã không nhận.” Anh còn cho là bà Dương quá khách sáo nên mới từ chối khéo. Dương Mật và Tiêu Nhiên thấy anh không muốn nhận thì cũng không dám khuyên mà lập tức bảo bà Dương cất đi.

21. Chương 21

“Gi? Anh siêu thật đó, em thì chả bao giờ từ chối cho được.” Phù Hiểu kinh ngạc lắm.

Đường Học Chính chỉ cười cười.

“Em xách là được rồi, mấy thứ này cũng đâu có nặng.” Thấy anh chủ động giúp đỡ mình quá đăm ra cô thấy hơi ngại.

“Phải, mấy thứ này cũng đâu có nặng.” Anh gật gù, tỏ vẻ đồng ý với nhận xét của cô nhưng cũng không có ý đưa đồ trả cô.

Phù Hiểu mỉm cười, đưa tay lên sờ mũi, cô liền theo ý anh vậy, “Để em đi gọi xe nhé.”

“Chỗ này cách nhà em không xa thì phải?”

“Ừ, đi dọc theo trục đường này khoảng mười phút là đến.”

“Vậy tụi mình đi bộ về đi.” Đường Học Chính đề nghị, “Hình như nãy anh ăn hơi nhiều, giờ vẫn thấy đầy bụng.”

Phù Hiểu nghe vậy thì cười hì hì, “Cô Dương cứ liên tục gấp thức ăn cho anh chứ gì.” Cô tỏ vẻ mình là người từng trải nên hiểu lắm.

“Rất nhiệt tình.” Đường Học Chính tổng kết lại một cách súc tích.

Phù Hiểu cười nhìn về phía trước, con đường vắng tanh không có lấy một bóng người, chỉ thỉnh thoảng mới có một chiếc xe gào rú lao vụt qua, “Muộn thế này rồi... sợ là hơi không an toàn...” Cô nghe nói: dạo gần đây, có rất nhiều gã côn đồ nghiện hút hay nhân lúc đêm hôm để cướp bóc.

“Yên tâm đi, bọn đó cũng phải ăn Tết chứ, hôm nay thì chúng cũng nghỉ thôi.” Đường Học Chính không đồng quan điểm với cô, anh cười, “Đi nào.”

Thấy anh nói vậy thì Phù Hiểu cũng liền mau chân đuổi kịp anh, hai người sóng bước bên nhau, ánh đèn đường mờ nhạt chiếu xuống họ tạo nên hai chiếc bóng một dài một ngắn.

“Cơm xong em làm gì?”

“Cùng bà nội đánh bài. Còn anh?”

“Cũng lên bàn bài làm mấy ván.”

“Thắng hay thua thế?”

“Thắng.” Kỳ thật, anh đâu có muốn thắng chứ, nhưng vì có một người rất nhiệt tình là bà Dương ngồi sau anh và nhìn thấy bài anh, thêm với việc hôm nay anh rất đỏ, thế nên dù không muốn nhưng anh vẫn ăn được tiền của ba người kia.

“Thật tốt, còn em thì toàn thua thôi.”

“Tết nhất ở quê em cũng rảnh rang ghê.” Ăn rồi chơi, chơi rồi ăn.

“Ở đâu mà không như thế này chứ? Thế theo anh thì vì lý do gì mà nhiều người ngóng đến nghỉ Tết vậy?” Phù Hiểu lý luận, “Chứ không thì từ trước giờ gia đình anh ăn Tết kiểu gì?”

Đường Học Chính thế nhưng lại híp mắt, ngẫm nghĩ một lát, “Mùng một hình như không gặp ai cả.”

“Hả?” Phù Hiểu thấy khó mà tưởng tượng ra nổi, “Công việc của gia đình anh cũng bận ghê nhỉ?”

“Ồ, cứ đến Tết là họ lại trốn đông trốn tây, cứ như kẻ trộm ấy.”

Đại ca à, rốt cuộc là gia đình anh làm cái gì vậy? Phù Hiểu cố đè nén để không hỏi anh về vấn đề này.

“Trông hai vợ chồng son vui vẻ quá nhỉ, hay là ấy đứa bọn anh vui cùng nha?” Sau lưng họ chợt vang lên một giọng nói đều đều, hai người biến sắc, quay đầu lại thì thấy từ trong ngõ nhỏ lục tục chui ra bảy tám gã thanh niên tóc tai bù xù và nồng nặc mùi rượu. Thủ lĩnh của bọn chúng là một gã tóc vàng, gã này mồm ngậm một điếu thuốc, tay vung vẩy một con dao găm, “Tết nhất anh em cũng không muốn gây chết chóc, đưa ít tiền cho tụi tao uống mấy ly rượu là xong.”

“Nếu không thì để con vợ mày ở lại chơi với tụi tao cũng được, ông đây không ngại: ả là con đàn bà dâm dăng.” Gã lùn tịt, môi dày cười hô hố, gã này đã say đến không mở nổi mắt ra rồi.

Đám người đó lập tức vào với hùa nhau xì xào, huýt gió một cách lưu manh.

Tia sáng lạnh lẽo chợt lóe lên trong mắt Đường Học Chính.

Bọn người này quả nhiên không cần ngày nghỉ mà. Phù Hiểu gắng gượng lên tinh thần ỉnh, sau đó cô nghĩ cách để báo cảnh sát.

Một bóng đen chắn trước mặt cô: là Đường Học Chính, anh đưa túi đồ đang cầm cho cô rồi ung dung dặn: “Không cần đứng xa anh quá, núp vào rìa tường là được rồi.”

“Gi?” Nghe vậy là Phù Hiểu thấy căng thẳng liền, “Bọn chúng người đông, anh sẽ chịu thiệt!”

“Yên tâm, chỉ mấy tên này thì anh vẫn đối phó tốt. Nếu em sợ thì đừng nhìn, cũng không cần báo cảnh sát đâu.” Nói xong, anh cởi áo khoác đưa cho cô và đẩy cô lùi ra sau.

“Đường Học Chính!” Phù Hiểu ghì chặt lấy chiếc áo trong tay, lòng cô rối bời, cô cũng không biết có nên nghe theo anh hay không nữa.

“Sao nào? Cũng muốn làm anh hùng hử? Với cái bộ dạng yếu xìu chỉ biết núp váy đàn bà của mày, cẩn thận kéo lại thành cầu hùm chống vó lên gười đây!” Thấy tư thế của anh thì đám côn đồ biến sắc, chúng nhìn anh bằng ánh mắt hung ác và rút vũ khí ra.

Đường Học Chính vắn vắn cổ, “Bớt nói nhảm đi, nhân dịp Tết, Gia lì xì ày nè.”

“Ờ mờ mày!” Gã tóc vàng nhả khói rồi hét lớn một tiếng, “Lên!”

Nhanh như chớp...

Tình huống vừa xảy ra là ví dụ chính xác nhất cho thành ngữ nói trên. Đường như mọi chuyện xảy ra chỉ trong một cái chớp mắt vậy. Cô chỉ thấy Đường Học Chính túm lấy tay tên thủ lĩnh nọ hất một phát là tên kia liền văng vào tường, ngay sau đó anh huých cùi chỏ ra sau... cô như nghe thấy tiếng xương bị vỡ vụn ra vậy.

Ngay sau sát na đó, anh hùng thì đứng còn bảy cầu hùm thì nằm rạp dưới chân anh mà rên rỉ đầy khổ sở.

“Rác rưởi.” Đường Học Chính còn chẳng cả thở dốc. Anh lạnh lùng quét mắt nhìn mấy gã, thậm chí anh còn chưa kịp làm nóng người đâu.

“Anh không sao chứ?” Phù Hiểu ôm đồm, nhanh chân bước đến bên anh. Cô ngẩng ngó anh từ trên xuống dưới, tuy vừa rồi không thấy anh bị thương nhưng trong lòng cô vẫn thấy có hơi lo.

“Yên tâm, lũ chúng nó miệng cộp gan thỏ cả thôi.” Hồng chứng minh điều đó, Đường Học Chính đá chơi một phát, thế nhưng cũng lại có tiếng xương gãy.

“Á –” Tiếng kêu thảm thiết đó chính là của gã lùn tịt, môi dày khi này.

“Em nhìn đi, chúng nó yếu xìu ý mà.” Đường Học Chính như thể hoàn toàn không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết nọ, anh chỉ nhìn cô gái bé bỏng trước mặt mình, “Chúng không làm em sợ chứ?”

Phù Hiểu lắc đầu, “Không đâu.” Coi bộ anh vẫn chưa cho cô cơ hội chịu kinh hách. Nhưng mà... “Bọn họ không sao chứ? Có cần báo cảnh sát không?” Hay là gọi xe cứu thương vậy? Sao lâu thế rồi mà mấy người đó còn không đứng dậy? Cô đâu có thấy anh ra tay nặng à... trừ cái gã bị hất văng lên tường đó.

“Không có chuyện gì đâu, anh biết chừng mực mà. Để bọn nó ở đây tỉnh táo lại là được rồi.” Đường Học Chính mặc lại áo khoác, trông anh lại như chưa hề xảy ra chuyện gì, anh đón lấy đồng hồ trên tay cô, “Mình đi thôi em.”

“À...” Nghe anh nói vậy nên Phù Hiểu cũng theo anh rời đi luôn.

Chỉ có điều, cô không hề biết rằng: sự biết chừng mực của Đường Học Chính là mỗi gã đó gãy từ hai cái xương sườn trở lên, vì cả lũ người đó không ai đứng dậy nổi nên chúng đành phải nằm cả đêm trên nền đất lạnh băng, mãi đến khi có xe cảnh sát đi tuần qua, phát hiện ra chúng và đưa chúng đi bệnh viện. Sau rốt, gã bị thương nhẹ nhất cũng nằm bẹp mất ba tháng, còn bị thương nặng nhất thì không phải gã bị Đường Học Chính đá bay đâu mà là cái gã lùn tịt, môi dày bị anh đá chơi một phát hồi chót cơ, xem phim chụp X-quang của gã đó thì biết, chắc chắn... cực kỳ hoành tráng luôn. Cho nên mới nói: cơm có thể ăn bậy nhưng nói thì không được nói linh tinh, nếu không cái giá phải trả có thể sẽ rất là đắt đỏ

22. Chương 22

Lại nói về hai nhân vật chính: khi này, họ đã về đến nhà rồi. Phù Hiểu bảo Đường Học Chính chìa tay ra, người sau tuy không rõ cô định làm gì nhưng vẫn nghe theo.

Phù Hiểu úp tay anh xuống để kiểm tra nẫy tay anh, Đường Học Chính nhướn mày.

Thấy mấy vết bầm và sưng đỏ, Phù Hiểu chau mày lại, cô lấy hòm thuốc trong phòng khách ra rồi để anh ngồi xuống sofa, “Vẫn nên bôi thuốc thì hơn.”

Tuy chút xước da đó chưa nặng đến mức được coi vết thương với Đường Học Chính nhưng anh vẫn ngoan ngoãn một cách khác thường. Anh ngồi xuống, còn chủ động chìa tay ra cho cô.

Phù Hiểu dùng một tay nâng tay anh lên, tay kia thì bôi thuốc cho anh thật nhẹ nhàng. Hơi ấm truyền từ lòng bàn tay anh đến ngón tay cô, hai người lặng im không nói chuyện.

Đường Học Chính nhìn chăm chăm vào những động tác đầy chuyên chú của cô, mắt anh lóe lên một tia sáng khác lạ.

“Tay anh to quá.” Bôi thuốc xong Phù Hiểu mới chú ý, cô gần như không nhìn thấy tay mình đặt dưới bàn tay anh vậy, hóa ra bàn tay của một người đàn ông to lớn đến vậy ư?

“Tay em nhỏ thật.” Năm ngón tay của anh khép lại ôm trọn lấy bàn tay mảnh mai của cô, “Nhìn nè, biến mất rồi.”

Phù Hiểu cười, nhìn thẳng vào con người đen láy đang tươi cười của Đường Học Chính. Bỗng nhiên, cô sững sốt, những cử chỉ thân mật khiến ký ức về nụ hôn nồng nàn, càn rỡ của hai người trong thang máy bùng lên dữ dội nơi cô, hơi nóng bỗng chạy từ lòng bàn tay đến hai gò má, cô hơi luống cuống, cuối cùng, cô vờ sửa sang lại hòm thuốc rút tay ra: “Mà này, em nói thật chứ anh đánh nhau cũng hơi bị lợi hại đó nha, sinh viên nào trong trường anh cũng nhận chương trình huấn luyện đó ư?” Hóa ra lính của tổ quốc đáng tin đến vậy cơ à?

“Không, bộ đội như bọn anh nhận chương trình huấn luyện đặc biệt.” Đường Học Chính dường như không phát hiện sự mất tự nhiên của cô, anh tiếp lời cô, “Nói theo cách thông thường thì bọn anh là bộ đội đặc chủng.”

Phù Hiểu sững hẩn việc sửa sang lại, cô nhìn anh với vẻ khó tin, mắt cô mở tròn xoe, “Bộ đội đặc chủng? Anh là bộ đội đặc chủng?” Họ không phải là những chiến binh thần bí trong truyền thuyết sao? Cô vẫn luôn thần tượng hóa bộ đội đặc chủng.

“Cũng chỉ là một binh chủng mà thôi.”

“Quá khiêm tốn rồi! Chả trách anh lại lợi hại vậy!” Sự sùng bái của Phù Hiểu đã không thể diễn tả bằng lời, cô bắt đầu dùng cặp mắt khác xưa để một lần nữa đánh giá người đàn ông trước mặt. Chắc chắn, cơ thể đã trải qua vô vàn khổ luyện đó nha, thật muốn ngắm xem bo đì của anh ý chuẩn đến mức nào... Khoan đã, hình như cô nghĩ lan man quá rồi.

Cuối cùng cô cũng tỉnh táo lại, không nhìn anh với vẻ thèm nhỏ dãi nữa, đúng lúc này, cô gặp phải đôi mắt đang nửa cười nửa không của anh, “Muốn ngắm?”

Hai má cô lập tức đỏ bừng, cô ho nhẹ một tiếng, vờ tỏ ra bình tĩnh hòng dời sự chú ý của anh sang chuyện khác, “Lần đầu tiên em nghe anh nhắc đến chuyện này đấy, không ngờ anh theo chủ nghĩa ‘thần bí’ nha, vợ chồng Kẹo Mật chắc cũng chưa biết chuyện này đâu nhỉ?” Nếu không, nó đã sớm kể với cô.

“Anh thấy việc đó không cần thiết.” Đường Học Chính vắn vắn cổ, băng quơ đáp.

“Anh... năm nay chắc anh đã khá già rồi nhỉ?” Bộ đội đặc chủng đâu dễ vào vậy chứ, anh lại chỉ bằng tuổi cô ư, sao có thể như thế được?

Đường Học Chính cười ha hả, “Yên tâm đi, không lừa em đâu. Anh nhập ngũ, nhận huấn luyện khá sớm, mười bảy, mười tám tuổi đã tham gia thực chiến với ông già nhà anh rồi.”

... Câu này mang theo rất nhiều thông tin: mười bảy, mười tám tuổi? Cùng ông già nhà anh? Quân nhân thế gia? Tham gia thực chiến? Ở đâu? Những nghi vấn liên tiếp nháy ra trong đầu nhưng Phù Hiểu vẫn nén xuống, những chuyện này ngay cả Tiêu Nhiên cũng không biết thì người khác không hỏi vẫn hơn.

“Ra anh lợi hại thế cơ à.” Phù Hiểu cười cười, cô lảng sang chuyện khác, “Không còn sớm nữa, đi tắm rồi đi ngủ thôi.”

“Ồ.” Một tia ngạc nhiên thoáng lóe lên trong mắt Đường Học Chính nhưng anh vẫn đáp lại lời cô.

Một đêm tĩnh lặng.

Sáng mừng hai Tết, khi Phù Hiểu còn đang say giấc nồng thì có người gõ cửa buồng cô, “Phù Hiểu.”

Người con gái đang quấn mình trong chăn thoáng chau mày, cô như chú mèo ngủ lười, khẽ rên hừ hừ.

“Không phải chú Dương, cô Dương của em đã bảo là trưa nay họ sẽ sang chúc Tết sao, nên dậy đi thôi.”

Phù Hiểu lập tức bật dậy, “Mấy giờ rồi?” Chẳng phải hôm qua cô đã đặt báo thức rồi ư? Sao nó lại không kêu vậy?

“11 giờ.”

Sau khi nhìn biểu tượng chuông báo thức trên màn hình di động thì Phù Hiểu choáng luôn, cô đã đặt báo thức rồi thế nhưng lại quên ấn OK? Cô vội vàng xuống giường thay quần áo, “Em xong ngay đây!”

Trong buồng thoáng truyền đến tiếng chữ thề khe khẽ, Đường Học Chính cong lên một nụ cười.

Phù Hiểu cuống hết cả lên, cô đánh răng rửa mặt xong trong vòng năm phút, vừa chải đầu cô vừa lên tiếng hỏi: “Chúng ta còn gì trong tủ lạnh không?”

Đường Học Chính thì đang dựa vào tủ lạnh thưởng thức vẻ rối rắm của cô, khi nghe cô nói vậy, anh mỉm cười mở tủ ra và ngó nghiêng khoang tủ rộng tuếch bên trong, “Còn trứng gà.”

“Xong rồi, xong rồi!” Phù Hiểu lao vụt ra nhanh như gió, “Mình mau đi mua thức ăn nào.”

“Đặt món ở khách sạn rồi bảo họ mang đến chẳng phải nhanh hơn ư?”

Hai mắt Phù Hiểu sáng lên, cô như trút được gánh nặng vỗ tay, “Ý kiến hay, anh thật thông minh.” Cô vỗ vỗ anh về mừng rỡ.

Lúm đồng tiền như hoa ánh lên con ngươi đen như mực và sâu thăm thẳm, khiến người chàng trai không khỏi bật cười.

“Bây giờ em đi đặt, nhưng vẫn cần mua một ít thức ăn vì cô Dương nói muốn ăn món sườn xào chua ngọt em nấu. Được rồi, anh ở nhà xem ti vi đi, em ra ngoài đây.” Phù Hiểu lại vội vàng đi lấy áo khoác và khăn quàng.

“Anh đi với em.” Đường Học Chính cũng quay vào buồng lấy áo khoác.

“Hả, được.” Phù Hiểu cũng không ý kiến ý cò gì, nhưng khi vừa quay đầu ngó thấy buồng dành cho khách khắp nơi đều là đồ của nam giới thì cô bỗng nhận ra cô đã để sót một vấn đề vô cùng vô cùng quan trọng.

“À này... Đường Học Chính, em có chuyện này muốn thương lượng với anh.” Cô yếu ớt cất tiếng.

“Cái gì?” Anh không hiểu tại sao mà đột nhiên cô lại có vẻ khó xử như vậy.

“Hả, à thì... hình như... có lẽ phải làm phiền anh thu dọn đồ đạc của anh rồi đem cất vào buồng em.”

Đường Học Chính dừng hẳn mọi động tác lại, vẻ mặt của anh trông đến là kỳ quái.

Phù Hiểu thấy rất áy náy nên cô cúi đầu không dám nhìn anh, cô sẽ sàng giải thích, “Không phải chúng ta gạt chú Dương và cô Dương; nói anh ở khách sạn ư? Nếu bọn họ thấy đồ đạc của anh ở buồng dành cho khách, thế thì...” Sẽ phiền lắm đó. Chắc là sẽ ép hai người mừng ba Tết đính hôn luôn? Vả lại, lần này, cô cũng không thú thật với Dương Mật, cô vẫn cho là việc Đường Học Chính xuất hiện ở nhà cô dịp Tết nhất định sẽ khiến nó nghĩ linh tinh.

Lúc này Đường Học Chính mới hiểu rõ ý của cô, anh vuốt trán, cất tiếng cười trầm.

Phù Hiểu không hiểu anh có ý gì, cô nhìn khuôn mặt tuần tú đang cười đến là sung sướng của anh, vội nói: “Anh đừng có cười mà, vấn đề này thật sự nghiêm trọng lắm đó!”

“Dạ, dạ, anh biết rồi.” Đường Học Chính cười, lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ nhưng vẫn nghe cô.

“Thế đành phiền anh vậy, em đi mua thức ăn, anh dọn dẹp đi!” Nói xong, cô ra cửa xỏ hài rồi lập tức đi ra ngoài.

May là mọi người ai cũng biết thói quen dậy muộn của Phù Hiểu cả, vậy nên họ rất chu đáo, tầm trễ trễ mới đến. Khi họ đến thì mọi thứ cũng vừa kịp chuẩn bị xong.

Cả nhà ông Dương đều đã đi vào nên không khí trong nhà trở nên đông vui hẳn. Vừa vào nhà là họ đã thấy chàng thanh niên tuần lãng ngồi ở sofa.

“Khà khà, Tiểu Đường, cháu mới đến hả.” Bà Dương cho rằng anh cũng được mời, bà tươi cười hỏi han anh.

“Dạ, mời cô chú ngồi.” Đường Học Chính không đứng dậy, chỉ mỉm cười chào hỏi.

“Con đã chuẩn bị cơm nước xong hết rồi, hay chúng ta dùng cơm trước nhé?” Phù Hiểu ôm bà Dương hỏi.

“Chúng ta còn chưa tiêu hóa xong bữa sáng đâu, lại còn đồng hạt hướng dương và kẹo ăn luôn miệng từ sáng tới giờ nữa chứ, mọi người cứ ngồi tán gẫu đã, lát nữa lại ăn.”

“À, được.”

Vậy là mọi người cùng ngồi với nhau trong phòng khách. Dương Mật còn đang nghĩ hôm qua không chuyện trò hẳn hoi với Đường Học Chính, định mở lời thì tiếng di động vang lên nên cô đành ra ban công tiếp điện thoại. Một phút sau, cô quay vào với vẻ bất đắc dĩ, “Hiểu, tao vừa nhận được cuộc gọi của khách hàng, tao có ít việc cần xử lý, tao vào buồng máy lên mạng một lúc.” Nói xong, cô đi về phía buồng ngủ đang đóng cửa của Phù Hiểu.

Tuy Phù Hiểu vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên nhưng mắt cô thì chớp lia lịa, ngay sau đó cô hỏa tốc lao đến trước mặt bạn, “Máy gấp gì nào? Tao đi lấy laptop ày.”

Dương Mật không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, “Tao vào buồng ngủ của mày lấy máy dùng là được rồi, không cần mang ra đây đâu.”

“Mọi người ngồi cả đây chơi, mày chui vào buồng xử lý công việc một mình thì buồn chán lắm, không bằng lấy laptop ra đây, vừa làm việc vừa chuyện phiếm thì hơn.” Phù Hiểu ân cần khuyên rồi đẩy cô nàng ngồi xuống chỗ cũ, “Tao đi lấy máy ày!”

23. Chương 23

“Này...”

“Dương Mật, Phù Hiểu nói cũng có lý, ở ngoài này vừa chơi vừa làm việc cũng được.” Đường Học Chính tươi cười, nói giúp cho cái lý do sứt sạo của Phù Hiểu.

“Gi... À, được.” Dương Mật đâm ra càng thấy khó hiểu hơn nhưng vì Tiêu Nhiên liếc cô nên cô cũng đành phải ừ lấy một tiếng.

Phù Hiểu chợt dạ, cô nhanh chóng chạy vào trong buồng, cầm theo chiếc laptop màu đen trên bàn rồi nhanh chóng trở ra, ngay sau đó cô nhanh chóng đóng thật chặt cửa lại, “Đây, ày.” Cô thảm thở phào nhẹ nhõm và đưa laptop cho Dương Mật.

“Gi? Máy thay laptop mới?” Dương Mật vừa nhận lap vừa tò mò hỏi cô.

“Hả?” Phù Hiểu ngẩn người, “Không...” Cô bỗng im bất bởi vì bây giờ cô cũng thấy rõ rồi: chiếc laptop đang trên tay Dương Mật tuy cũng màu đen nhưng không quá giống chiếc laptop đen của cô nha! Cô hít sâu, trong chớp mắt, cô đã hiểu ra: mình lấy nhầm laptop của Đường Học Chính rồi. Cô và bên đường sự đang mỉm cười kia liếc nhau một cái, thấy anh gật đầu cô mới cười bảo: “Phải, phải đó.” Phải chăng cô nặng hơn rồi? Hay là bệnh hồ đồ của cô nặng hơn rồi?

“Chà chà, loại này được đó, trông cá tính ghê.” Dương Mật khen thẳng thừng luôn.

Tiêu Nhiên đang ngồi cạnh đó cũng ngó sang, “Dòng máy này hình như là dòng máy dùng cho nam giới, em cầm không thấy nặng à?” Anh càng nhìn càng thấy quen mắt, anh nheo mắt lại nhìn cho kỹ rồi bật cười lớn, giọng anh pha chút ngạc nhiên, “Phù Hiểu, một khoản tiền lớn đó nha.” Anh còn tiếc không nỡ mua nữa là.

“Ha ha, ha ha.” Việc đã đến nước này thì cô cũng chỉ phải cười gượng.

“Gi? Chiếc laptop này đắt lắm ư sao?” Dương Mật tò mò hỏi.

“Ít nhất cũng bốn vạn tệ.”

Một câu nói khiến tất cả mọi người hít sâu, “Bốn vạn tệ?” Bà Dương kinh hãi lặp lại, “Ôi mẹ ơi.” Chú của Dương Mật ông ấy mua ô tô cũng có mấy vạn tệ thôi.

Phù Hiểu cũng muốn hít sâu nhưng nhớ đến vai diễn của mình đành dè nén lại trong lòng, cô xem thiếu đường khí rồi nè.

“Hiểu, mày trúng số xổ năm trăm vạn ư?” Dương Mật không còn gì để nói nữa, chỉ một cái laptop mà tận mấy vạn tệ, có cần hoang phí cỡ vậy không?

Phù Hiểu cảm thấy mình như đang ngậm bồ hòn làm ngọt vậy, cô gượng gạo cười bảo: “Đột nhiên có một ngày tao hâm hâm, ngớ ngẩn thế nào lại mua.”

Khóe miệng Đường Học Chính giật giật.

“Hiểu Hiểu, có tiền cũng phải biết tiết kiệm, tương lai còn nhiều việc phải dùng tiền lắm.” Bà Dương nhắc nhở.

“Vâng, con biết rồi ạ.” Phù Hiểu nhìn sang Đường Học Chính: Nghe thấy chưa? Cô dùng ánh mắt ám chỉ anh.

Đường Học Chính nhún vai về vô tội: Cũng đâu phải của anh chứ. Anh ngầm chối cãi.

Cái gã này nữa... còn đùa giỡn lưu manh đấy. Phù Hiểu nghiêng răng.

“Ái chà, để con xài thử cái laptop mấy vạn tệ này xem có gì khác biệt không nào.” Bật laptop, Dương Mật trên cô, “A, cần mật khẩu.”

“Hả, mật khẩu...” Phù Hiểu lại liếc sang Đường Học Chính, người sau lắc lắc di động.

Lần này thì đến lượt khóe miệng Phù Hiểu giật giật, số điện thoại của anh ư? Nếu đọc cái dãy số cát tường đó ra... thì mọi người ở đây đều sẽ cho rằng cô thương thầm nhớ trộm anh mất. “Để tao.” Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể nói vậy.

“Nè, mày còn sợ tao biết mật khẩu của mày hử?” Dương Mật không hài lòng rồi.

“Cái con bé này, mấy thứ như mật khẩu sao có thể để người khác biết cơ chứ.” May là bà Dương lên tiếng.

Dương Mật bĩu môi.

Coi như cô đã vượt qua cửa ải này. Phù Hiểu đưa chiếc laptop đã được mở khóa cho Dương Mật, cô thấy hơi khô mồm khô miệng nên ngồi xuống uống một hơi cạn chén nước của mình.

Đường Học Chính cực kỳ tốt bụng rót thêm một chén đầy cho cô.

“Sao laptop của anh lại ở trên bàn làm việc của em?” Thấy sự chú ý của những người còn lại đều đang dồn vào chiếc laptop, Phù Hiểu nghiêng răng hỏi nhỏ.

“Chẳng là anh tìm một chỗ để đặt nó.”

“Laptop của em đâu?”

“Hình như anh thấy nó trên giường.”

... Hình như là hôm qua mình dùng xong thì để nó ở trên giường, mình không những quên mất việc này lại còn ngờ vực người ta nữa. Phù Hiểu ủ rũ bảo: “Em sai rồi.”

“Không sao đâu, biết dừng cảm nhận lỗi là bé ngoan.” Đường Học Chính nhin cười đến là khổ sở. Cái cô bé này nữa, sao có những lúc cô ấy lại ngộ vậy cơ chứ?

“Ái chà, laptop cấu hình cao cỡ top quả có khác, tốc độ tải về cũng nhanh hơn máy thường.” Dương Mật rất hài lòng với hiệu suất này, “Vừa hay, ảnh chụp lúc này ở Bắc Kinh tao vẫn chưa có ày được, tao cho lên mạng rồi, để tao tải về ày nha.”

“Không cần đâu, lúc nào rồi rã, tao tự tải về.” Phù Hiểu vội nói.

“Không có gì, dù sao tao cũng chỉ dùng bằng biểu thôi mà, có dùng đến mạng đâu. Để tao tải về ày luôn, có mấy tấm tao còn muốn ày xem đấy.” Dương Mật cười hì hì bảo.

Phù Hiểu đành phải im lặng, cô nghĩ chờ mấy người họ về thì cóp lại sang máy cô là được.

Không lâu sau, Dương Mật gọi, “Hiểu, mày đến đây nào.” Sau đó cô còn đẩy Tiêu Nhiên ra chỗ khác, “Không cho anh xem.”

Thấy cô bạn ra vẻ thần bí thì Phù Hiểu cũng thấy tò mò, “Ảnh nào?” Cô vừa nhìn vào màn hình vừa ngồi xuống, “Tao ngắt đây... Mấy tấm này mà mày cũng để lại được!” Là ảnh hai cô tự chụp khi hai cô nô nhau trên giường.

“Hi hi, mày xem, tao chụp ày hơi bị đẹp đó.” Khó mà chụp được những khoảnh khắc khêu gợi cỡ vậy.

“Cũng đúng ha, mình tự sướng trông được ghê đó.” Phù Hiểu gật gù, cô đồng ý với ý kiến của bạn, dù sao người khác cũng đâu xem được, “Được, giữ lại!”

Mọi người chuyện trò một lát rồi cùng đi ăn trưa. Phù Hiểu cùng bà Dương dọn bàn, mấy ông tướng kia thì hò nhau đánh bài. Còn Dương Mật, cô đã xong việc nên tắt laptop, cô đứng dậy định mang laptop cất vào buồng cho bạn. Chiếc laptop đắt tiền cỡ vậy đáng được nâng niu mà.

Đường Học Chính phát hiện ra hành động đó của cô, anh nửa cười nửa không, mắt anh lóe lên một tia thích thú, tuy vậy anh vẫn làm tròn trách nhiệm mà hô lên một tiếng: “Phù Hiểu, thu dọn đĩa chén trên bàn đi.”

“Ồ –” Trong bếp, Phù Hiểu còn đang đun nước, cô lên tiếng đáp lời anh, định chờ nước sôi rồi lại đi ra.

Dương mẹ thấy họ nói chuyện với nhau như vậy thì vẻ mặt có phần phức tạp.

Anh đã hết sức mình rồi. Đường Học Chính nhường mày nhìn Dương Mật mở cửa buồng.

Phù Hiểu xách siêu nước đi ra.

Dương Mật bước một chân vào buồng.

Phù Hiểu sững sốt, lập tức trợn tròn mắt, “Kẹo Mật!”

Người đưa lưng về phía cô nàng – Dương Mật bỗng dừng bước. Cô ngẩn ra mắt mấy giây rồi rụt chân lại, rồi, với vẻ mặt thần nhiên, cô ôm laptop đi ra và đóng cửa buồng lại.

“Phù Hiểu.” Cô xoay người nhìn sang chủ nhân của căn buồng, cô cố duy trì vẻ bình tĩnh nhưng không thành công mà ngược lại còn khiến vẻ mặt mình trở nên hơi kỳ quái.

“Tao nhất định sẽ giải thích rõ ràng ày.” Phù Hiểu đặt siêu nước xuống, bước nhanh đến chỗ cô nàng, đẩy cô nàng vào buồng.

“Ha ha ha ha –” Thật hài hước quá mà, Đường Học Chính không nhin được phá ra cười, anh hoàn toàn không buồn nghĩ xem: mình mới là kẻ đầu sỏ.

“Sao thế, Đường thiếu?” Thấy vẻ mặt chị xã nhà mình đến là kỳ quái còn Đường Học Chính lại cười cực kỳ vui vẻ thì Tiêu Nhiên lấy làm khó hiểu.

“Không có gì.” Đường Học Chính lắc đầu nhưng ý cười vẫn đọng mãi trên môi.

Sao có thể không có gì cơ chứ? Anh chưa từng thấy cậu ta cười tươi cỡ vậy bao giờ. Đáy mắt Tiêu Nhiên lóe lên tia suy tư.

24. Chương 24

Người bị đẩy vào buồng – Dương Mật đưa ngón tay đang run rẩy của mình lên chia vào người còn lại nói: “Mày, mày là cái đồ ‘giả heo ăn thịt cọp’!”

“Gì?” Vì bị buộc tội một cách bất thành linh nên Phù Hiểu lúng túng không biết phải phản ứng thế nào.

“Mày còn ‘gì’ hả? Mày còn ‘gì’ hả?” Dương Mật kích động đặt chiếc laptop xuống, “Tự mày xem đi! Tự mày xem đi!” Cô run rẩy chỉ vào chứng cứ rõ mồn một ra đấy.

Phù Hiểu nhìn theo hướng bạn chỉ, ánh mắt vốn vô tội càng lúc càng trợn lớn hơn: Đây... đây là chuyện gì vậy? Cô vội đi chợ nấu cơm nên không có thời gian vào lại trong buồng, sao chỉ trong chớp mắt mà buồng ngủ của cô đã thành ra thế này rồi?

Trên giường vứt loạn hai chiếc gối đầu và hai cái chăn, còn vài bộ quần áo nam nữa. Trên ghế cũng bừa ra mấy bộ quần áo, vắt dề lên chỗ quần áo sáng nay cô thay ra. Trên bàn trang điểm trừ mỹ phẩm ra còn có gel cạo râu của nam giới, dao cạo râu...

Người nào đó lung lay trong gió, cô bảo anh ta dọn dẹp anh ta dọn dẹp thành thế này à? Bây giờ thì cả khách trọ cũng không làm được nữa rồi, đây rõ ràng là hiện trường của vụ sống chung mà.

“Tuy mày nhìn bằng mắt thì thấy chuyện này có hơi mờ ám nhưng thật ra nó không phải thế đâu.” Phù Hiểu không biết phải nói gì bây giờ, cô yếu ớt giải thích.

“Không phải chuyện đó thì còn có thể là chuyện gì! Nói mau, mày gian díu với Đường thiếu từ bao giờ!”

“Sự thật là tao không gian díu với anh ta mà, nếu tao mà gian díu với anh ta thì tao sẽ bị sét đánh!” Không còn cách nào khác nên cô đành thề độc hồng giành lấy sự tín nhiệm của quan tòa, “Thật ra là anh ta ngủ ở buồng dành cho khách nhà tao, vì tao sợ cô Dương biết lại nghỉ ngơi nên tao mới bảo anh ta chuyển đồ đặc của anh ta vào đây.”

Dương Mật im lặng chỉ vào những chứng cứ vứt loạn trên giường, trên ghế, trên bàn trang điểm và trên khắp mọi nơi, có chỗ nào trông giống thu dọn rồi chuyển đồ sang đâu!

Phù Hiểu có nỗi khổ mà không sao nói nổi nên lời, “Sao tao biết chàng ả đó dọn đồ thì dọn thành thế này cơ chứ!” Cô sai rồi, cô thật sự đã sai rồi. Lẽ ra khi Đường Học Chính còn ở trong buồng dành cho khách nhà cô, cô đã phải biết rõ ràng anh ta là một cậu ả không rành việc nhà. Dù những bộ quần áo của anh ta có đắt thế nào, cần giữ gìn thế nào đi chăng nữa thì khi mặc xong anh ta cũng vứt hết lên giường cho xong chuyện, dù có chất đống thì anh ta cũng chẳng buồn mang đi giặt; Nếu không có người giặt hộ thì anh ta sẽ giải quyết một cách đơn giản là: coi đống đồ đó như rác, đóng gói lại rồi vứt. Vì việc này mà cô đã ngạc nhiên mấy lần rồi, thế mà cô lại còn ngây thơ tin rằng anh ta biết dọn dẹp nữa chứ? Câu danh ngôn đúng với cô: “Thật là rất ngốc, rất ngây thơ.”

“Mày có Tiêu Nhiên nên cũng biết rồi đấy, không phải đàn ông ai cũng thế này sao?” Cô còn chưa hết hy vọng mà tiếp tục giải thích.

Thấy cái vẻ bất đắc dĩ của nó thì cô biết ngay là không thể có chuyện nó lừa cô, nhưng mà: tình huống này dù nhìn theo khía cạnh nào thì cũng quá là kỳ quặc nha? “Tết nhất mà Đường thiếu lại ở nhà mày ư?” Nó lại còn dám gạt cô cơ đấy! Dương Mật lườm bạn một cái.

Phù Hiểu đành chậm rãi gật đầu.

“Đường thiếu rất ‘có ý’ với mày phải không?”

“Mày thấy chưa, tao sợ mày nghĩ thế nên mới không dám nói ày đấy.”

“Mày còn lý sự nữa hử?”

Phù Hiểu rụt cổ lại.

“Hiểu, mày thực sự không hề hay biết rằng: Đường thiếu đang theo đuổi mày ư?” Dương Mật dường như dám khẳng định luôn rồi, nếu không thì sao một người cực kỳ bận rộn như anh ta lại hai lần chạy đến cái xó quê này? Mà lại còn vào những dịp quan trọng như dịp Tết nữa chứ? Cô không tin Đường Học Chính là người rảnh rỗi đến mức đó, nếu không có mục đích chắc chắn cả đời anh ta cũng không bao giờ bước chân vào cái thị trấn nhỏ này.

“Thật mà, chính mồm anh ta nói thế mà.” Nhận ra rằng nếu cô còn không giải thích rõ ra thì có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan. Thế là Phù Hiểu đành một năm một mười thú thật, “Thì là cái hôm đi Đàm Gia Thính đó, tao bỏ về trước, anh ta đuổi theo tao bảo: anh ta muốn tao làm... bạn gái anh ta, còn hôn tao nữa... Rõ ràng là bạn gái anh ta còn đang giận nhau với anh ta mà, tao đâu thể làm người thứ ba được? Mà xét trên mọi mặt, chuyện đó cũng là không thể, thế nên tao từ chối rồi.”

“Mày từ chối rồi?” Dương Mật tròn mắt lên, ấy thế mà trên đời còn có một cô gái có thể từ chối Đường thiếu cơ đấy? Mà cô gái ấy còn là bạn thân từ bé đến lớn của cô nữa chứ, phải chăng cô nên lấy làm tự hào?

“Phải đó, tao từ chối rồi. Lúc ấy, tao còn nghĩ anh ta là đồ tồi, ai cũng yêu được. Tao lại nghĩ nếu tao ở lại có thể sẽ làm xấu đi mối quan hệ giữa tụi mày với anh ta, thế nên tao đi về. Sau đó, cũng chính cái lần anh ta đến đây du lịch ấy, tao vốn không muốn dính dáng gì đến anh ta nữa đâu, nhưng vì anh ta biết rõ: tao đã từ chối anh ta rồi sẽ không có ý gì với anh ta nữa cho nên tao để anh ta vào ở nhà tao. Sau đấy... thì là ba mươi Tết đó, anh ta nói anh ta tìm một chỗ yên tĩnh để ăn Tết, ai mà biết nguyên nhân của anh ta là cái gì cơ chứ? Chẳng qua, con người anh ta quả thật rất tốt, hôm qua tao mới biết: hóa ra anh ta là bộ đội đặc chủng.” Phù Hiểu sốt sắng nói hết những gì cô cho là cần nói cho bạn.

Một lượng thông tin lớn khiến Dương Mật dường như không nắm bắt được vấn đề quan trọng trong đó, bởi vì hình như là tất cả những thông tin đó đều rất quan trọng! “Tao thấy hơi chóng mặt.” Cô vuốt trán rồi lại nhún mi giữa: nó nói gì cơ? Lúc đấy nó nghĩ Đường thiếu yêu đương nhăng nhit nên nó cho anh ta là thằng tồi? Vì Đường thiếu tỏ ra là: anh ta đã không còn ý gì với nó nữa nên nó tin luôn? Cuối cùng còn có câu gì mà: Đường thiếu là bộ đội đặc chủng? Ồi giờ ơi! Cô sắp phục chết bà chị này rồi, phải chăng đây thần kinh nào đó của nó bị nổi nhảm?

“Dù sao cái gì cần nói tao cũng nói cả rồi, tự mày suy nghĩ đi. Tao phải ra ngoài, không thể để cô Dương vào đây được.” Phù Hiểu bỏ lại một câu rồi vội vã đi ra, để Dương Mật ở lại một mình vừa hít sâu vừa tiêu hóa từng câu từng chữ của cô.

Cô từ buồng ngủ đi vào bếp, Tiêu Nhiên ngẩng đầu cười bảo: “Phù Hiểu, các em đang bàn bạc chuyện lớn nước nhà gì thế?”

“Không có gì?” Phù Hiểu cười lấy lệ, cô lờ mờ Đường Học Chính một cái vẻ không vui, cô đi vào bếp trong ánh mắt vô tội của anh.

...

“Cô Dương, cô để đấy, đồng này để lát con xử lý, cô ra ngoài xem ti vi đi ạ.” Thấy bà Dương đang rửa bát thì Phù Hiểu vội nhận việc.

“Không sao đâu, dù gì cô cũng đang rồi.” Bà Dương cười xòa và tiếp tục rửa, “Con tráng đi.”

“À, vậy lại phải phiền cô rồi.”

“Đừng luôn khách sáo thế, trước giờ cô đều coi con như con gái của cô.”

“Con biết ạ, cô Dương còn tốt với con hơn cả Kẹo Mật nữa.” Phù Hiểu khẽ cười, nói.

Hai người nhìn nhau cười rồi chuyện trò thêm đôi câu nữa. Cô Dương nhìn ra ngoài cửa sau đó hạ giọng bảo: “Hiểu Hiểu, con thành thật nói cho cô Dương biết: có phải Tiểu Đường có ý với con...”

“Không đâu, không đâu ạ.” Phù Hiểu lập tức lắc đầu lia lịa.

“Đừng dối cô, cô nhìn ra được. Chỉ là... Thằng bé Tiểu Đường đó cũng là đứa tốt, nhưng cô thấy nó cũng là cậu ấm nhà giàu, không khác chồng Dương Mật là bao.”

“Đúng đó cô ạ, đúng tuyệt đối luôn.” Cứ nghĩ đến chiến tích vĩ đại của anh ta trong buồng cô là cô lại ngứa răng rồi.

“Nếu bây giờ con còn chưa có ý đó với nó thì đừng tìm mấy đứa công tử nhà giàu đó con à. Con nhìn Dương Mật mà xem, đã đăng ký kết hôn lâu vậy rồi mà bên nhà trai họ còn không sốt ruột lo đám cưới cho chúng nó, con nói xem có ra cái gì không! Người không biết còn tưởng Mật Nhi nhà chúng ta có bầu nên nhà họ mới phải nhận.” Hề nhắc đến việc này là bà Dương lại thấy tức tối, “Mật Nhi không bắt nổi Tiêu Nhiên mà mẹ chồng con bé thì ghê gớm, cô cứ nghĩ là lại đau lòng. Chúng ta nào có đòi hỏi gì đâu, chỉ cần thằng đó là đứa thật thà, các con có thể mua được một căn hộ rồi mua lấy cái xe, sống yên ổn cả đời là tốt rồi, có phải không nào? Dù thế nào con cũng không được giẫm lên vết xe đổ của Mật Nhi.” Bà Dương hết lời khuyên nhủ.

Phù Hiểu thấy mũi mình ngán ngạt, bà Dương nói về chuyện con gái bà cũng vì lo tương lai cô không được hạnh phúc, tuy cô mất đi ba mẹ ruột nhưng cô cũng có thiếu sự quan tâm và yêu thương của ba mẹ đâu nào! “Cô Dương, cô yên tâm đi. Con nghe lời cô mà. Mà Kẹo Mật ở Bắc Kinh tốt lắm, con cũng gặp mẹ chồng cậu ấy rồi. Chỉ vì bọn họ bận quá thôi, chắc chắn hẳn có rảnh là họ lo đám cưới liền, cô đừng lo.”

Cái con bé này lúc nào cũng chỉ biết lo cho người khác thôi. Rõ ràng đang nói về chuyện của nó mà lại đổi thành nó an ủi bà. Bà Dương nhìn cô một cách từ ái, “Hiểu Hiểu của chúng ta, tương lai con nhất định phải tìm một người chồng yêu thương con.” Con bé một thân một mình lâu quá rồi, bà nhìn nó mà thấy đau lòng.

“Được ạ, không thành vấn đề!” Phù Hiểu luôn miệng đồng ý, hai người cùng cười lớn.

———— BỔ SUNG THÊM ————

Chương 24

Người bị đẩy vào buồng – Dương Mật đưa ngón tay đang run rẩy của mình lên chĩa vào người còn lại nói: “Mày, mày là cái đồ ‘giả heo ăn thịt lợn’!”

“Gi?” Vì bị buộc tội một cách bất thành lời nên Phù Hiểu lúng túng không biết phải phản ứng thế nào.

“Mày còn ‘gi’ hả? Mày còn ‘gi’ hả?” Dương Mật kích động đặt chiếc laptop xuống, “Tự mày xem đi! Tự mày xem đi!” Cô run rẩy chỉ vào chứng cứ rõ mồn một ra đây.

Phù Hiểu nhìn theo hướng bạn chỉ, ánh mắt vốn vô tội càng lúc càng trợn lớn hơn: Đây... đây là chuyện gì vậy? Cô vội đi chợ nấu cơm nên không có thời gian vào lại trong buồng, sao chỉ trong chớp mắt mà buồng ngủ của cô đã thành ra thế này rồi?

Trên giường vứt loạn hai chiếc gối đầu và hai cái chăn, còn vài bộ quần áo nam nữa. Trên ghế cũng bừa ra mấy bộ quần áo, vắt đê lên chỗ quần áo sáng nay cô thay ra. Trên bàn trang điểm trừ mỹ phẩm ra còn có gel cạo râu của nam giới, dao cạo râu...

Người nào đó lung lay trong gió, cô bảo anh ta dọn dẹp anh ta dọn dẹp thành thế này à? Bây giờ thì cả khách trọ cũng không làm được nữa rồi, đây rõ ràng là hiện trường của vụ sống chung mà.

“Tuy mày nhìn bằng mắt thì thấy chuyện này có hơi mờ ám nhưng thật ra nó không phải thế đâu.” Phù Hiểu không biết phải nói gì bây giờ, cô yếu ớt giải thích.

“Không phải chuyện đó thì còn có thể là chuyện gì! Nói mau, mày gian díu với Đường thiếu từ bao giờ!”

“Sự thật là tao không gian díu với anh ta mà, nếu tao mà gian díu với anh ta thì tao sẽ bị sét đánh!” Không còn cách nào khác nên cô đành thề độc hòng giành lấy sự tín nhiệm của quan tòa, “Thật ra là anh ta ngủ ở

buồng dành cho khách nhà tao, vì tao sợ cô Dương biết lại nghĩ ngợi nên tao mới bảo anh ta chuyển đồ đạc của anh ta vào đây.”

Dương Mật im lặng chỉ vào những chứng cứ vứt loạn trên giường, trên ghế, trên bàn trang điểm và trên khắp mọi nơi, có chỗ nào trông giống thu dọn rồi chuyển đồ sang đâu!

Phù Hiểu có nỗi khổ mà không sao nói nổi nên lời, “Sao tao biết chàng ấm đó dọn đồ thì dọn thành thế này cơ chứ!” Cô sai rồi, cô thật sự đã sai rồi. Lẽ ra khi Đường Học Chính còn ở trong buồng dành cho khách nhà cô, cô đã phải biết rõ rằng anh ta là một cậu ấm không rành việc nhà. Dù những bộ quần áo của anh ta có đắt thế nào, cần giữ gìn thế nào đi chăng nữa thì khi mặc xong anh ta cũng vứt hết lên giường cho xong chuyện, dù có chất đống thì anh ta cũng chẳng buồn mang đi giặt; Nếu không có người giặt hộ thì anh ta sẽ giải quyết một cách đơn giản là: coi đống đồ đó như rác, đóng gói lại rồi vứt. Vì việc này mà cô đã ngạc nhiên mấy lần rồi, thế mà cô lại còn ngây thơ tin rằng anh ta biết dọn dẹp nữa chứ? Câu danh ngôn đúng với cô: “Thật là rất ngốc, rất ngây thơ.”

“Mày có Tiêu Nhiên nên cũng biết rồi đấy, không phải đàn ông ai cũng thế này sao?” Cô còn chưa hết hy vọng mà tiếp tục giải thích.

Thấy cái vẻ bất đắc dĩ của nó thì cô biết ngay là không thể có chuyện nó lừa cô, nhưng mà: tình huống này dù nhìn theo khía cạnh nào thì cũng quá là kỳ quặc nha? “Tết nhất mà Đường thiếu lại ở nhà mày ư?” Nó lại còn dám gạt cô cơ đấy! Dương Mật lườm bạn một cái.

Phù Hiểu đành chậm rãi gật đầu.

“Đường thiếu rất ‘có ý’ với mày phải không?”

“Mày thấy chưa, tao sợ mày nghĩ thế nên mới không dám nói ày đấy.”

“Mày còn lý sự nữa hử?”

Phù Hiểu rụt cổ lại.

“Hiểu, mày thực sự không hề hay biết rằng: Đường thiếu đang theo đuổi mày ư?” Dương Mật dường như dám khẳng định luôn rồi, nếu không thì sao một người cực kỳ bận rộn như anh ta lại hai lần chạy đến cái xó quê này? Mà lại còn vào những dịp quan trọng như dịp Tết nữa chứ? Cô không tin Đường Học Chính là người rảnh rỗi đến mức đó, nếu không có mục đích chắc chắn cả đời anh ta cũng không bao giờ bước chân vào cái thị trấn nhỏ này.

“Thật mà, chính mồm anh ta nói thế mà.” Nhận ra rằng nếu cô còn không giải thích rõ ra thì có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan. Thế là Phù Hiểu đành một năm một mười thú thật, “Thì là cái hôm đi Đàm Gia Thính đó, tao bỏ về trước, anh ta đuổi theo tao bảo: anh ta muốn tao làm... bạn gái anh ta, còn hôn tao nữa... Rõ ràng là bạn gái anh ta còn đang giận nhau với anh ta mà, tao đâu thể làm người thứ ba được? Mà xét trên mọi mặt, chuyện đó cũng là không thể, thế nên tao từ chối rồi.”

“Mày từ chối rồi?” Dương Mật tròn mắt lên, ấy thế mà trên đời còn có một cô gái có thể từ chối Đường thiếu cơ đấy? Mà cô gái ấy còn là bạn thân từ bé đến lớn của cô nữa chứ, phải chăng cô nên lấy làm tự hào?

“Phải đó, tao từ chối rồi. Lúc ấy, tao còn nghĩ anh ta là đồ tồi, ai cũng yêu được. Tao lại nghĩ nếu tao ở lại có thể sẽ làm xấu đi mối quan hệ giữa tụi mày với anh ta, thế nên tao đi về. Sau đó, cũng chính cái lần anh ta đến đây du lịch ấy, tao vốn không muốn dính dáng gì đến anh ta nữa đâu, nhưng vì anh ta biết rõ: tao đã từ chối anh ta rồi sẽ không có ý gì với anh ta nữa cho nên tao để anh ta vào ở nhà tao. Sau đấy... thì là ba mươi Tết đó, anh ta nói anh ta tìm một chỗ yên tĩnh để ăn Tết, ai mà biết nguyên nhân của anh ta là cái gì cơ chứ? Chẳng qua, con người anh ta quả thật rất tốt, hôm qua tao mới biết: hóa ra anh ta là bộ đội đặc chủng.” Phù Hiểu sốt sắng nói hết những gì cô cho là cần nói cho bạn.

Một lượng thông tin lớn khiến Dương Mật dường như không nắm bắt được vấn đề quan trọng trong đó, bởi vì hình như là tất cả những thông tin đó đều rất quan trọng! “Tao thấy hơi chóng mặt.” Cô vuốt trán rồi lại nhúp mi giữa: nó nói gì cơ? Lúc đấy nó nghĩ Đường thiếu yêu đương nhặng nhít nên nó cho anh ta là thằng tồi? Vì Đường thiếu tỏ ra là: anh ta đã không còn ý gì với nó nữa nên nó tin luôn? Cuối cùng còn có câu gì mà: Đường thiếu là bộ đội đặc chủng? Ồi giờ ơi! Cô sắp phục chết bà chị này rồi, phải chăng dây thần kinh nào đó của nó bị nổi nhảm?

“Dù sao cái gì cần nói tao cũng nói cả rồi, tự mày suy nghĩ đi. Tao phải ra ngoài, không thể để cô Dương vào đây được.” Phù Hiểu bỏ lại một câu rồi vội vã đi ra, để Dương Mật ở lại một mình vừa hít sâu vừa tiêu hóa từng câu từng chữ của cô.

Cô từ buồng ngủ đi vào bếp, Tiêu Nhiên ngẩng đầu cười bảo: “Phù Hiểu, các em đang bàn bạc chuyện lớn nước nhà gì thế?”

“Không có gì?” Phù Hiểu cười lấy lệ, cô lườm Đường Học Chính một cái vẻ không vui, cô đi vào bếp trong ánh mắt vờ như vô tội của anh.

...

“Cô Dương, cô để đấy, đồng này để lát con xử lý, cô ra ngoài xem ti vi đi ạ.” Thấy bà Dương đang rửa bát thì Phù Hiểu vội nhận việc.

“Không sao đâu, dù gì cô cũng đang rồi.” Bà Dương cười xòa và tiếp tục rửa, “Con tráng đi.”

“À, vậy lại phải phiền cô rồi.”

“Đừng luôn khách sáo thế, trước giờ cô đều coi con như con gái của cô.”

“Con biết ạ, cô Dương còn tốt với con hơn cả Kẹo Mật nữa.” Phù Hiểu khẽ cười, nói.

Hai người nhìn nhau cười rồi chuyện trò thêm đôi câu nữa. Cô Dương nhìn ra ngoài cửa sau đó hạ giọng bảo: “Hiểu Hiểu, con thành thật nói cho cô Dương biết: có phải Tiểu Đường có ý với con...”

“Không đâu, không đâu ạ.” Phù Hiểu lập tức lắc đầu lia lịa.

“Đừng dối cô, cô nhìn ra được. Chỉ là... Thằng bé Tiểu Đường đó cũng là đứa tốt, nhưng cô thấy nó cũng là cậu ấm nhà giàu, không khác chồng Dương Mật là bao.”

“Đúng đó cô ạ, đúng tuyệt đối luôn.” Cứ nghĩ đến chiến tích vĩ đại của anh ta trong buồng cô là cô lại ngứa răng rồi.

“Nếu bây giờ con còn chưa có ý đó với nó thì đừng tìm mấy đứa công tử nhà giàu đó con à. Con nhìn Dương Mật mà xem, đã đăng ký kết hôn lâu vậy rồi mà bên nhà trai họ còn không sốt ruột lo đám cưới cho chúng nó, con nói xem có ra cái gì không! Người không biết còn tưởng Mật Nhi nhà chúng ta có bầu nên nhà họ mới phải nhận.” Hễ nhắc đến việc này là bà Dương lại thấy tức tối, “Mật Nhi không bắt nạt Tiêu Nhiên mà mẹ chồng con bé thì ghê gớm, cô cứ nghĩ là lại đau lòng. Chúng ta nào có đòi hỏi gì đâu, chỉ cần thằng đó là đứa thật thà, các con có thể mua được một căn hộ rồi mua lấy cái xe, sống yên ổn cả đời là tốt rồi, có phải không nào? Dù thế nào con cũng không được giẫm lên vết xe đổ của Mật Nhi.” Bà Dương hết lời khuyên nhủ.

Phù Hiểu thấy mũi mình ngán ngát, bà Dương nói về chuyện con gái bà cũng vì lo tương lai cô không được hạnh phúc, tuy cô mất đi ba mẹ ruột nhưng cô cũng có thiếu sự quan tâm và yêu thương của ba mẹ đâu nào! “Cô Dương, cô yên tâm đi. Con nghe lời cô mà. Mà Kẹo Mật ở Bắc Kinh tốt lắm, con cũng gặp mẹ chồng cậu ấy rồi. Chỉ vì bọn họ bận quá thôi, chắc chắn hẳn có rảnh là họ lo đám cưới liền, cô đừng lo.”

Cái con bé này lúc nào cũng chỉ biết lo cho người khác thôi. Rõ ràng đang nói về chuyện của nó mà lại đổi thành nó an ủi bà. Bà Dương nhìn cô một cách từ ái, “Hiểu Hiểu của chúng ta, tương lai con nhất định phải tìm một người chồng yêu thương con.” Con bé một thân một mình lâu quá rồi, bà nhìn nó mà thấy đau lòng.

“Được ạ, không thành vấn đề!” Phù Hiểu luôn miệng đồng ý, hai người cùng cười lớn.

25. Chương 25

Hai người dọn dẹp trong bếp xong thì trở lại phòng khách, ngồi xem cánh đàn ông vừa đánh bài vừa chuyện phiếm. “Hiểu Hiểu, con có nghe nói chưa, nghe nói tối qua, trên đường Trùng Khánh, có hai đám côn đồ choảng nhau, một đám bị đánh đến không bò dậy nổi. Con nói xem, Tết nhất mà bọn đó còn gây chuyện cái nỗi gì?”

“Hả? À...” Đường Trùng Khánh? Không lẽ tối qua...

“Gi? Không phải nhà cô mày nằm trên đường đó sao? Tối qua, lúc về, mày không đụng phải lũ đó chứ?” Dương Mật hỏi.

Phù Hiểu liếc Đường Học Chính một cái, “Tụi tao không đụng phải hai bang phái đánh nhau mà chỉ gặp vài gã côn đồ cướp bóc thôi, Đường Học Chính đã đánh bại bọn chúng.”

“Hả, gặp cướp ư, ôi trời ơi, các con không sao chứ?” Bà Dương lo lắng.

“Không sao, không sao đâu ạ, Đường Học Chính rất lợi hại, một mình anh ấy chơi với nhiều người mà bọn chúng còn chẳng cả có sức đánh trả anh ấy nữa á.” Phù Hiểu khoe.

“Tiểu Đường học trường quân đội thì đương nhiên là có bản lĩnh thật sự rồi.” Ông Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, ông nhìn Đường Học Chính với ánh mắt đầy tán thưởng.

“Chỉ là lũ lâu la thôi ạ.” Đường Học Chính cười nhẹ.

“A di đà phật, may mà có Tiểu Đường ở đây nếu không thì con biết làm sao bây giờ!” Bà Dương thấy may mắn làm sao, bà kéo tay Phù Hiểu, vỗ về trấn an cô.

“Ừ, quả là không an toàn cho lắm.” Đường Học Chính cũng hòa theo bảo “Hay là em học lái xe đi, mua lấy cái ô tô nhỏ nhỏ mà đi lại cho tiện, cũng an toàn hơn phần nào.”

“Em không bao giờ thêm học lái xe!” Không ngờ đề nghị này vừa đưa ra đã lập tức mang lại phản ứng kịch liệt từ phía Phù Hiểu.

Mấy người nhà họ Dương liếc nhau, vẻ lo lắng thoáng hiện lên trên mặt.

Thấy vẻ mặt cô có hơi khác thường, Đường Học Chính không khỏi hỏi: “Tại sao?”

“Anh hỏi nhiều thế làm gì, dù sao không học là không học.” Cặp mày của Phù Hiểu nhíu chặt, cô khó chịu ra mặt.

Đường Học Chính hơi chau mày.

“Được rồi, được rồi, không học thì không học, đợi tương lai Hiểu Hiểu của chúng ta lấy chồng sẽ để cậu ấy làm tài xế.” Bà Dương vội giảng hòa, “Mật Nhi, con với Hiểu Hiểu mang tào đi rửa rồi gọt lấy một đĩa ra đây.”

“À, vâng ạ.” Dương Mật lập tức kéo Phù Hiểu đi vào bếp, Phù Hiểu đứng lên một cách không tình nguyện.

Đợi hai cô đi khỏi, bà Dương mới nhỏ giọng phân bua với Đường Học Chính, “Tiểu Đường, cháu đừng để bụng. Con bé Hiểu Hiểu không thích nghe những chuyện có liên quan đến ô tô đâu, nhất là bảo con bé đi học xe thì lại càng không được.”

Đường Học Chính không nói gì nhưng sắc mặt anh thì không quá dễ nhìn.

“Ba mẹ của Phù Hiểu mất trong một tai nạn giao thông, nghe nói là do kẻ gây tai nạn lái xe sai quy định.” Tiêu Nhiên thấy vậy liền nhỏ giọng giải thích với Đường Học Chính.

Con người đen như mực lóe lên một tia sáng khác lạ, vẻ lạnh lùng trên mặt anh cũng thoáng dịu đi. Anh im lặng một lát rồi ném xuống một quân bài, “Công ty cậu nhận kiểm toán vụ xí nghiệp LK phá sản?” Anh bắt ngờ kéo xa đề tài của cuộc nói chuyện.

Ông Dương, bà Dương và Tiêu Nhiên không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Không biết tại sao mà hễ anh không vui là tâm trạng mọi người giống như đều trở nên nặng nề.

“Ừ, trước Tết thì nhận.” Anh đang định nhận vụ này, nó sẽ rất có lợi cho anh.

“Đừng có đi chọc tổ kiến lửa, nhà họ Hàn có thù riêng với LK nên không định để yên cho y.”

Tiêu Nhiên lập tức biến sắc, “Là nhà họ Hàn đó?” Những người dân bình thường của thành phố Bắc Kinh có thể chưa từng nghe nói qua, nhưng chỉ cần là người có chút thế lực thì đều biết đến CLB Phong Hoa của nhà họ Hàn. Nếu không phải là chính trị gia từ cấp Phòng trở nên thì không thể nào trở thành hội viên nơi đó được, mà nhà họ Hàn – những người đứng sau màn lại càng thần bí, chưa một ai tìm ra sự thật về họ.

Đường Học Chính nhướn mày, anh đưa một điều thuốc cho ông Dương rồi lại tự châm một điều ỉnh. Anh nhúu mày, nhả ra một ngụm khói trắng.

Tiêu Nhiên sợ đến vã mồ hôi lạnh khắp cả người, nếu anh thật sự nhận vụ này thì chẳng phải thành công khai đối nghịch với nhà họ Hàn ư? Vậy thì anh xong đời mất, nguy hiểm quá... Quả tim đang đập bình bình của anh dần bình tĩnh lại, sau đó anh lại nhìn một cách sẫm soi vào người đàn ông vẫn luôn mang vẻ mặt bình tĩnh kia, rốt cuộc là từ đâu mà cậu ta biết được chuyện này?

...

Bốn người nhà họ Dương ở chơi cả một ngày, sau khi ăn tối xong họ mới đi về. Đường Học Chính vờ cùng họ rời đi, sau khi tiễn họ xong thì anh và cô cùng quay về trong yên lặng.

Phù Hiểu hơi cúi đầu, đá những hòn sỏi nhỏ trên đường, còn Đường Học Chính thì hai tay đút túi, mặt không biểu cảm đi sau cô.

Hai người đi vào nhà, Đường Học Chính thay dép rồi ngồi lên sofa. Phù Hiểu dõi theo bóng anh, cô mím môi, chậm chạp bước đến bên anh, “Xin lỗi, khi này là thái độ của em không tốt.” Người ta có ý tốt mà cô lại không biết trắng đen, hung dữ với người ta.

Đường Học Chính ngược mắt nhìn lên vẻ mặt có phần bất an của cô, anh vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình ý bảo cô ngồi xuống.

Phù Hiểu nghe theo.

Im lặng một lát, cuối cùng Đường Học Chính cũng mở miệng, “Phù Hiểu, tai nạn ô tô từng mang đến cho anh những kỷ niệm rất không tốt đẹp. Từng có một đoạn thời gian, anh căn bản không hề chạm vào ô tô.”

Phù Hiểu nhìn anh với vẻ nghi hoặc và phức tạp.

“Nhưng, về sau, anh đã nghĩ thông suốt, nói cho cùng thì ô tô cũng chỉ là một phương tiện giao thông, bản thân nó không có sai, mà sai là người lái xe. Em có cho rằng, nếu em lái xe, em sẽ gây ra sai lầm tương tự không?” Anh nhìn thẳng vào cặp mắt to tròn của cô, giọng hỏi mang theo tia thương xót.

Phù Hiểu ngoảnh đi, cô bướng bỉnh nói: “Dù gì thì em cũng không thích ô tô, giống như em không thích cà rốt vậy.” Dù sao thì không biết lái ô tô và không ăn cà rốt đều sẽ không chết.

Đường Học Chính phì cười, không cảm lòng được anh ôm lấy cô rồi cười lớn, “Sao em lại mâu thuẫn vậy? Cô nhóc đáng yêu!”

“Đã nói là không được gọi em là “cô nhóc” rồi!” Hơi thở đàn ông đột nhiên vây lấy Phù Hiểu khiến cô không khỏi đỏ mặt, cô vờ nổi giận đẩy anh ra.

“Nhìn thẳng vào vấn đề mới là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề, em có đồng ý không?” Mặc kệ những động tác nhỏ của cô, Đường Học Chính vẫn nhìn thẳng vào cô mà hỏi.

Phù Hiểu há miệng, cô ngược mắt lên rồi lại cụp mắt xuống, cô vô thức cắn môi dưới và nhúu chặt mày.

“Không cần phải sợ, Phù Hiểu, không cần phải sợ.”

Phù Hiểu lắc đầu, “Em không sợ, em chỉ là... cảm ghét nó.” Nói đến những từ cuối thì giọng cô đã có chút ghen ngào.

Thấy cái đầu nho nhỏ của người trước mắt cứ cúi hoài, thân mình cô lại còn thoáng run thì Đường Học Chính bỗng thấy không đành lòng, “Được rồi mà, thật sự cảm ghét nó thì ta không học nữa, như cô Dương

của em nói ý: để chồng em làm tài xế cho em là được rồi.” Anh ôm lấy cô, để cô dựa vào ngực anh, trao cô sự ấm áp của anh.

Lần này, Phù Hiểu không đẩy anh ra nữa, cô vùi mình vào ngực anh, thật lâu không nói lời nào.

“Em đồng ý nhìn thẳng vào vấn đề và giải quyết vấn đề.” Cuối cùng cô cũng ừ ừ lên tiếng, “Chờ hết Tết em sẽ nhờ chú Dương dạy.”

Chất giọng khàn khàn khác hẳn bình thường cho thấy: nơi người con gái này có một ý chí kiên cường biết bao. Cánh tay ôm cô siết lại, đôi mắt đen như mực của anh hiện lên một tia phức tạp.

Đúng lúc này, từ túi quần của Đường Học Chính xuất hiện tiếng rung, Phù Hiểu như vừa tỉnh mộng, cô rời khỏi vòng ôm của anh, co người lại đầy bất an.

Đường Học Chính thì vẫn như bình thường, anh lấy ra một chiếc di động to bằng lòng bàn tay, anh nhìn đi động và nhúm mày.

“Gi? Anh có hai chiếc di động.” Nhìn chiếc iPhone vút trên bàn, Phù Hiểu thử tìm đề tài.

“Ừ, chiếc này dùng trong công việc.” Đường Học Chính lại cất máy vào túi, vẻ mặt anh bình thường trở lại, “Tối nay anh phải đi rồi.”

“Hả?” Nhất thời Phù Hiểu không sao phản ứng nổi.

“Có nhiệm vụ nên anh phải đi ngay lập tức.” Đường Học Chính đứng lên, “Bây giờ đang lạnh, không cần học vội, chờ thời tiết ấm lên, anh đến đây rồi nói sau.”

Nổi mắt mắt lớn lao bất thành linh xảy đến khiến đầu óc Phù Hiểu như mù đi, cô vốn không nghe được câu sau anh nói, “Bây giờ anh phải đi luôn ư? Muộn thế này rồi liệu còn máy bay không?” Cô lúng búng hỏi, lòng cô cực kỳ bài xích tin này, cô ngàn vạn lần không muốn để anh đi.

“Có người đến đón anh.” Anh đi thẳng vào buồng của Phù Hiểu lấy túi rồi quay ra luôn, “Đóng quần áo kia của anh em cứ vứt đi.”

“Chờ một chút, anh chưa cầm laptop của anh nè.” Cuối cùng cô cũng tỉnh táo hơn đôi chút, cô vội gọi.

“Để lại cho em dùng đó.” Anh vừa xỏ giày vừa nói.

“Em không...”

“Anh đi đây, em nhớ đóng cửa cẩn thận.” Đường Học Chính một tay xách ba lô, tay kia thì kéo cô lại rồi nhanh nhẹn đặt một nụ hôn lên khuôn mặt cô, sau đó, anh xoay người vội vã rời đi.

“Này!” Như là phản xạ Phù Hiểu đưa tay lên bưng hai gò má đang bốc cháy, với vẻ mặt bối rối cô trừng mắt lườm cánh cửa, “Người gì mà...”

26. Chương 26

Một thời gian rất dài sau đó, Phù Hiểu luôn không vui vẻ. Cô cũng chẳng muốn vậy đâu nhưng không hiểu sao mỗi sáng, khi thức dậy, cô lại thấy trống trải đến lạ lùng và sự trống trải ấy sẽ đeo bám cô suốt cả ngày. Họ hàng và đám bạn đến thăm cô nhân dịp Tết ai cũng thấy cô khang khác, những lúc đó, cô chỉ có thể gượng cười hòng chứng tỏ mình không sao.

Người duy nhất nhìn ra nguyên nhân là Dương Mật, cô lựa thời gian một mình đi đến nhà Phù Hiểu. Phù Hiểu đang ngồi xem ti vi một mình, trên ti vi là chương trình quảng cáo dài lê thê và nhạt nhẽo.

“Rốt cuộc là mày đang xem cái gì vậy?” Dương Mật hỏi.

“... Hình như là một bộ phim truyền hình.” Phù Hiểu nghiêng đầu ngẫm nghĩ, nhưng cô không chắc: phim đó là phim truyền hình hay phim điện ảnh?

Dương Mật nhìn cô bạn một cách chăm chú; một lúc sau, cô thở dài, nói: “Hiểu, mày không vui vẻ, có phải vì Đường thiếu đột ngột rời đi không?”

Phù Hiểu cụp mắt xuống, rứt chân lên sô pha, cả người cô co lại rúc vào một góc sô pha. Cô lặng im trong chốc lát rồi nói: “Hình như là vậy.” Rõ ràng mình đã sống một mình lâu lắm rồi, thế mà bây giờ bỗng mình lại thấy khó mà quen nổi với sự trống trải và im lặng.

Thấy cô bạn thẳng thắn vậy thì Dương Mật đâm lo lo, “Mày... sẽ không yêu Đường thiếu chứ?” Tuy có thể khẳng định là Đường thiếu phần nào ‘có ý đồ’ với Phù Hiểu; nhưng ai biết cái người đàn ông mà không ai có thể nhìn thấu ấy rốt cuộc là thật lòng hay chỉ đang chơi bời mà thôi?

Phù Hiểu ngàng phất đầu dậy, “Làm gì có chuyện đó!” Cô không hiểu vì lẽ gì mà cô bạn cứ phải lôi vấn đề này ra suốt thế, “Có lẽ tao... chỉ là không quen với sự thay đổi đột ngột kiểu này thôi.” Mới một thoáng trước thôi vẫn còn rất đông vui mà chỉ trong chớp mắt đã biến về cô tịch, cô vẫn luôn tránh những tình huống loại này, nếu không như thế thì sao cô sống một mình được chứ.

Dương Mật lo lắng. Trong lòng, cô thấy thật xót xa: mười mấy tuổi đầu, con bé đã mất đi ba mẹ, nên nó luôn gồng mình lên mà gánh vác tất cả một mình, thế rồi đến một ngày, nó bỗng không cách nào quen được với việc có người ở bên làm bạn.

Hai chị em cùng lặng im, tuy đang suy tư về hai chuyện khác nhau nhưng họ đều cảm thấy thật nặng nề.

“A, đúng rồi, giúp tao một việc.” Cuối cùng, vẫn là Phù Hiểu đánh vỡ sự im lặng, cô vào phòng, cầm một chiếc laptop ra: “Đây là đồ của Đường Học Chính, mày giúp tao mang về Bắc Kinh trả cho anh ta nhé.”

Chỉ liếc mắt một cái là Dương Mật đã nhận ra: đó là chiếc laptop cô dùng lần trước, cô không ngờ Đường thiếu lại để lại đây một món đồ quan trọng thế này... “Anh ta để quên ở đây à?”

“Anh ta nói để lại cho tao dùng, gã phá gia chi tử đó.” Phù Hiểu đặt laptop xuống trước mặt Dương Mật rồi lùi lại chiếc sô pha mềm mại.

“Thế nhất định anh ta sẽ không nhận lại đâu.” Theo cô biết thì lời anh ta nói ra khỏi miệng như bát nước đã đổ đi.

“Nhưng tao cũng không thể cầm được, món đồ này đắt như vậy, nếu nhận thì còn ra thể thống gì nữa.” Phù Hiểu khẽ lắc đầu.

Cặp mày của Dương Mật nhíu chặt lại, cuối cùng cô cũng lắc đầu, “Việc này thì tao không giúp được mày đâu, để về sau tự mày đem trả cho anh ta đi.” Cô đã nghĩ kỹ rồi, cô vẫn quyết định không nhúng tay vào chuyện của hai người họ. Là duyên hay là kiếp thì đều cần Hiểu tự mình vượt qua. Còn nữa, cô cũng không tin: ông trời sẽ đối xử bất công với Phù Hiểu đến vậy.

Phù Hiểu cong lên một nụ cười, nụ cười nhạt nhòa đến nỗi dường như không thể nhìn ra, “Quê tội mình có kho báu đấy à, mà anh ta phải ngày ngày chạy đến.” Về sau, chắc là họ sẽ rất ít có cơ hội gặp nhau rồi.

“Nếu tao không nhầm thì chắc chắn anh ta sẽ lại đến nữa.” Dương Mật bỏ lại một câu đầy ẩn ý.

Lúc đó, Phù Hiểu không tin. Nhưng rồi xuân về hoa nở, một ngày nọ, khi cô mở cửa đi ra ngoài, cái người đàn ông đã hành hạ cô về mặt tinh thần lâu ơi là lâu ấy bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô.

“Chà, thật khéo nha.” Về mỗi mặt hiện rõ trên gương mặt Đường Học Chính, anh ngắm cô gái xinh đẹp mà đã lâu anh không được gặp, nụ cười nở trên gương mặt đã lâu không tươi cười của anh.

“Anh... anh...” Đầu óc Phù Hiểu bỗng như trống rỗng, cô ngơ ngác nhìn chăm chăm vào chàng trai anh tuấn trước mặt cô, người này vốn không nên một lần nữa xuất hiện ở nơi này, bao cảm xúc như đang dâng trào trong cô.

“Em muốn đi ra ngoài phải không? Vậy anh đi ngủ bù một giấc trước.” Đường Học Chính cũng không để bụng việc cô bất lịch sự với khách, anh thẳng tiến vào nhà, liếc qua buồng dành cho khách đang trống không rồi ném túi vào, sau đó anh vừa cởi quần áo vừa đi vào buồng ngủ của Phù Hiểu.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Phù Hiểu trợn tròn mắt, há hốc mồm và cứ thế nhìn anh đi vào buồng ngủ của cô: rốt cuộc là người này đang làm cái trò gì vậy? Cô thật muốn xông vào hỏi cho ra nhẽ nhưng vì điện thoại cứ réo liên hồi nên bất đắc dĩ cô đành phải tiếp điện thoại rồi tức tối sập cửa bỏ ra ngoài.

Khi Phù Hiểu về đến nhà thì trời đã sẩm tối, cô khẽ đẩy cửa ra, đập vào mắt cô là căn phòng chìm trong bóng tối, vắng lặng, không chút hơi người. Anh đã đi rồi? Hay kỳ thật là anh chưa từng đến? Cô đặt mấy túi thức ăn linh kính mà mình vừa mua ở chợ xuống; Rồi không biết vì sao mà bất tri bất giác cô lại nhón chân đi về phía phòng mình và khẽ khàng đẩy cửa ra; Nhờ vào chút ánh sáng mờ nhạt của buổi chiều tà, cô thấy một người đàn ông cường tráng đang nằm sấp trên giường của cô ngủ không biết trời đất.

Cơn giận vô cớ bỗng dâng trào, cô bật đèn đánh: “tạch” một tiếng, đang định bùng nổ thì lại liếc thấy hông và tay trái của anh đều quần bằng gạc và lớp bằng gạc còn như hơi nhuốm màu máu. Cơn tức của cô lập tức bay sạch, giọng cô cũng nghẹn đi, cô cắn môi rồi mở to mắt nhìn chăm chặp vào một bên khuôn mặt tuấn lãng tựa một tác phẩm điêu khắc của người đàn ông đang nằm im không nhúc nhích đó lâu thật lâu, “Đường Học Chính.” Cô lí nhí gọi, giọng nhỏ đến mức có lẽ chỉ có mình cô là nghe được.

Người đàn ông ngủ say vẫn ngủ say như trước.

“Đường Học Chính.” Cô lại gọi thêm một tiếng nữa cũng với giọng nhỏ xiu y chang chú mèo khi vừa tỉnh giấc; “Anh có ăn cơm tối không?”

Hông trả lời cô, người đàn ông cựa mình và tiếp tục ngủ khò.

... Được rồi, cô biết đáp án rồi.

27. Chương 27

Sáng sớm ngày kế tiếp, Phù Hiểu uể oải chui từ buồng dành cho khách ra, cô định uống miếng nước rồi về ngủ tiếp. Trong lúc đang lơ mơ, cô bỗng trông thấy một bóng hình rất là bắt mắt.

“Sao hôm nay em dậy sớm thế?” Người đàn ông thì vừa được ngủ no giấc, anh vẫn cời trần, cười với cô khoe hàm răng trắng bóng. Gương mặt tươi cười sáng lạn của anh đặt cạnh vẻ mặt rầu rĩ của cô càng làm tôn lên sự đối lập giữa chúng.

“Đường Học Chính.” Cô lập tức tỉnh hẳn, nghiêng rằng nghiêng lợi quát lên. Cái người đàn ông đã quấy phá cô, không để cho cô được ngon giấc suốt cả một đêm – không, là rất nhiều đêm – này lại còn có mặt mũi mà cười tươi đến thế?

Người đàn ông nhíu mày, sao mà như xuất hiện ‘sát khí’ vậy?

“Anh... Sao anh lại đến đây nữa hả?”

“Sao nào, không hoan nghênh?” Anh vô cùng thành thạo nhắc chiếc siêu điện trên bàn lên, định đun nước ngâm mỹ. Anh sớm đã đói meo đói mồm mà lại không thể trông mong vào việc cô dậy làm đồ ăn sáng cho anh.

Đương nhiên là không hoan nghênh rồi! Vì cái sự muốn đến thì đến, muốn đi thì đi của anh đã làm cuộc sống của cô rối tung lên; Cô vừa khôi phục được quỹ đạo “một thân một mình” vốn có thì anh lại bỗng nhiên xuất hiện? Cô thâm gào thét trong lòng nhưng lại không đem những lời ấy nói ra ngoài miệng; Nguyên nhân cũng không phải vì phép lịch sự, mà vì... cô chột dạ, chột dạ bởi nhìn thấy anh cô đã rất vui. Có một số người, có một số chuyện thật khiến người ta vừa thích vừa ghét mà.

“A, đúng rồi, em vẫn chưa học lái xe đâu nhỉ?” Thấy cô không nói gì thì anh cũng chẳng nghĩ ngợi thêm về vấn đề trên nữa; trái lại, anh bỗng sực nhớ đến một chuyện.

“Ừ...” Không có tâm trạng.

“Vừa hay, anh bảo Tiêu Tử chuẩn bị một chiếc xe rồi, ghế phụ cũng có phanh, em tập lái xe thì tốt nhất là dùng chiếc này. Hay là em đừng ngủ nữa, dậy ăn chút gì, rồi chúng ta ra ngoài.” Đã ngủ bù no rồi nên bây giờ tinh thần anh đang cực kỳ hăng hái.

“Anh bảo Tiêu Nhiên chuẩn bị xe ư? Từ bao giờ thế?” Cô ngạc nhiên.

“Em đừng quan tâm đến chuyện con con ấy, mau qua đây nấu bữa sáng đi.” Đã ra quyết định rồi thì anh cũng chẳng tính để mình thiệt thòi, “Nướng bánh mì với ốp thêm hai quả trứng nữa.”

... “Anh có thể mặc quần áo vào trước được không?”

Vào buổi sáng, vốn lượng đường trong máu thấp nên huyết áp giảm, mà huyết áp giảm thì máu lên não sẽ chậm; Vậy nên: Phù Hiểu cứ mơ mơ màng màng rồi nghe theo chứ làm gì có tý sức lực nào mà đi phản kháng thể chế độc tài; Đến khi hoàn toàn tỉnh táo lại, cô đã có mặt ở bãi đất trống được dùng cho việc tập xe ở ngoại ô.

“Phù Hiểu, em nghe rõ rồi chứ?” Đường Học Chính kéo cô về với thực tại khi cô đang nghĩ miên man.

“Gì? Anh vừa nói cái gì cơ?” Phù Hiểu sực hồi hồn.

Đường Học Chính nhìn vào mắt cô, có thể thôi mà cô cũng lại thất thần được?

“Ha ha, xin lỗi, phiền anh nhắc lại đi.”

Anh lắc đầu về bất đắc dĩ, đem những vấn đề quan trọng giảng lại một lần cho cô, sau đó, anh bảo: “Theo cách anh vừa dạy em, em khởi động xe thử xem nào.”

Hai bàn tay nắm chặt bánh lái, Phù Hiểu khê gặt đầu; Một nỗi sợ hãi chưa từng có dần trào lên trong cô, vô số cảnh đâm xe vụt hiện ra trước mắt cô rồi cuối cùng dừng lại ở hình ảnh tưởng tượng của cô về vẻ mặt kinh hoàng của ba mẹ. Bàn tay nắm bánh lái của cô càng lúc càng siết chặt mà vẫn không khống chế được chúng run rẩy, “Chiếc xe này... mới ghê nhỉ.” Không muốn để anh thấy sự nhút nhát nơi mình, cô gượng gạo mở lời hòng chuyển sự chú ý của mình sang chuyện khác.

Đường Học Chính cũng đã nhìn ra tâm trạng cô nhưng anh vẫn giữ vẻ bình tĩnh mà tiếp tục đề tài của cô theo ý cô: “À, cũng không mới đâu, anh bảo Tiêu Tử mua rồi đại tu lại, cái xe này cũng đã chạy được khoảng mấy vạn km rồi?” Xe ô tô cũ một chút sẽ dễ lái hơn là xe mới cứng.

“Anh mua à?” Cô giật mình.

“Yên tâm, chiếc này là để em học lái xe thôi, em lái được rồi lại mua chiếc khác tốt hơn.” Đường Học Chính dỗ dành cô mà không hề nghe ra ý của cô.

“Anh... Dân Bắc Kinh ai cũng tiêu xài hoang phí giống anh sao?” Phù Hiểu thấy khó mà hiểu nổi.

“Hả,” Cuối cùng thì Đường Học Chính cũng hiểu ra, anh tùy cơ ứng biến, “Chờ em học lái xong thì bán trao tay là được rồi, tuyệt đối không lãng phí.”

Nhìn vào cặp mắt vô hại và chân thành của anh, Phù Hiểu không thốt nên lời. Sao cô cứ có cảm giác là càng gần người đàn ông này lâu thì cô càng không hiểu gì về con người của anh ấy vậy?

“Em nhìn này, dưới chân anh cũng có phanh, anh có thể giúp em dừng xe bất cứ lúc nào. Nếu sau này biết lái rồi em vẫn không yên tâm thì tất cả các xe em dùng anh đều sẽ giúp em trang bị thêm phanh khẩn cấp ở ghế phụ.” Sau này, lúc kiểm xe, anh chú ý hơn là được.

Phù Hiểu chẳng biết gì về ô tô cả, thấy anh nói có vẻ như cái xe này rất là thích hợp với cô thì cũng yên tâm hơn nữa: “Vậy anh quan sát cẩn thận vào nhá, em mà sai ở đâu là anh phải phanh lại giúp em ngay đấy.”

“Được.”

Thế là: Phù Hiểu (vốn mới chỉ bình tĩnh lại chút xíu) hít sâu mấy hơi rồi từ từ dẫm chân ga và khởi động ô tô

28. Chương 28

Học lái xe nói dễ kẻ cũng dễ, đại khái chỉ có quay xe là hơi khó tý thôi; Nhưng một người mới tập xe như Phù Hiểu thì vẫn chưa học đến bài học phức tạp ấy; Thế nên tay lái của cô cũng dần tự tin lên.

“Ha, không ngờ lái ô tô cũng thích ghê.” Phù Hiểu đang rất thích chí cầm lái. Cô bỗng quên chú ý đến lực của chân mà giẫm mạnh vào chân ga, tức thì, chiếc xe lao vút về phía trước.

“Đường Học Chính, sao lại thế này?” Ngay lập tức, tay mới hoảng loạn, chân vẫn đang giẫm ga mà còn không biết vấn đề từ đâu ra.

“Đừng hoảng, nhả chân ga ra nào.” Đường Học Chính nhắc.

“Chân ga? Chân nào là chân ga cơ?” Mắt thấy mình sắp đâm vào đồng đất, Phù Hiểu thét lên.

“Chân này nè.” Anh ung dung vỗ vào chân phải cô.

“Á –” Phù Hiểu co ngay chân lên như có phản xạ, Đường Học Chính mỉm cười rồi bắt lấy cơ hội này mà giẫm phanh. Sau những dư âm chói tai vì xe phanh gấp, tất cả lại khôi phục sự bình tĩnh vốn có.

Xe dừng ở vị trí cách đồng đất đúng 1 cm.

Phù Hiểu tròn tròn mắt, cô nhìn chăm chăm đồng đất màu vàng một lúc lâu rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Nhớ đến chuyện mất mặt khi nãy của mình thì cô không khỏi đỏ mặt. Cô ho nhẹ một tiếng, thẹn thùng đưa tay lên che hai gò má nóng bừng rồi nhìn sang Đường Học Chính, “Ê này, em ngốc quá nhỉ, không được phép cười em.”

Về mặt khờ khạo và cái giọng năn nỉ mềm mại ấy kích thích một dây thần kinh nào đó vốn đã mảnh và dễ đứt của Đường Học Chính, yết hầu của anh giật giật, anh không kiềm chế được rên lên một tiếng, thật là muốn mạng người mà!

Bàn tay to bản ghì lấy ót cô, bờ môi ấm áp mạnh mẽ ép lên đôi môi xinh xắn của cô; Hương vị của cặp môi đỏ thắm đã lâu không được chạm đến khiến người đàn ông đang đói khát cứ phải hung hăng cướp đoạt sự ngon ngọt của nó, thứ đang quấn chặt chiếc lưỡi nhỏ của cô cứ như muốn nuốt trọn cô vậy.

Cô cảm thấy con tim mình đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chút lý trí mỏng manh của cô cố chống cự lại nụ hôn tuyệt diệu và đầy kinh nghiệm của anh, cô hoa mắt, chóng mặt. Trong vô thức, cô muốn đẩy anh ra nhưng lại bị anh bắt lấy tay và đặt chúng lên gáy anh.

Nhất thời, trong không gian nhỏ hẹp tràn ngập những hơi thở và âm thanh khiến người ta phải đỏ mặt.

Khoảng cách giữa hai ghế của ô tô khiến người đàn ông vốn tham lam rất không hài lòng. Anh luồn cánh tay cường tráng sang, bế cô ra khỏi ghế lái và đặt lên đùi mình, sau đó anh thoáng điều chỉnh tư thế ngồi của mình và hài lòng tiếp tục nụ hôn sâu.

Hơi thở đàn ông đầy nam tính và mạnh mẽ vây chặt lấy cô, bờ môi nóng bỏng quấn quýt môi cô và làn da ấm áp kề sát da thịt cô. Tất cả những điều đó cuối cùng cũng khiến Phù Hiểu phải hạ vũ khí đầu hàng. Cô nhắm mắt lại hưởng thụ một cách bị động khoảnh khắc thân mật giữa hai người.

Rất lâu sau, lâu như thể đã qua một thế kỷ, cuối cùng nụ hôn nồng nhiệt và dai dẳng cũng từ từ chấm dứt. Đường Học Chính còn chưa hết thèm khê mổ hai phát lên đôi môi vừa bị anh hôn đến sưng đỏ, nhịp thở của anh phả vào gương mặt xinh đẹp của cô.

Phù Hiểu với khuôn mặt đỏ ửng thì được anh ôm vào lòng như một đứa trẻ. Khi lý trí dần trở lại thì cô e thẹn đến mức không biết mình nên phản ứng thế nào, đành hé cái miệng nhỏ xinh ra thở dốc và cụp mắt xuống không dám nhìn anh.

Bộ dạng nũng nịu rất là con gái đó của cô lại khiến Đường Học Chính rên lên đầy khổ sở, anh vui đầu vào cổ cô, “Phù Hiểu, ngoan nào, đừng hành hạ anh nữa, em hãy mau mau làm người đàn bà của anh đi...”

“Gi?” Phù Hiểu bị ai đó ôm trọn vào lòng nên toàn thân cứng ngắc; Sau cô lại nghe được câu nói khùng bô của anh thì nhất thời bật thét lên.

Cô nhóc này phản ứng cứ như là... “Đến giờ mà em còn chưa hiểu rõ ư?” Đường Học Chính thuận miệng thì hỏi chứ cũng không ôm hy vọng gì với cái cô ả chậm chạp hết thuốc chữa này.

“Hiểu... hiểu rõ... cái gì?” Cô quá kinh hãi nên lúng búng hỏi.

Đường Học Chính thở dài vẻ bất đắc dĩ, anh khẽ cắn chóp mũi cô cho bõ tức, “Anh đã chia tay hẳn với cô bạn gái cũ, hơn nửa năm qua anh không có người đàn bà nào. Anh đợi em giác ngộ lâu lắm rồi.” Thật không ngờ là trên đời này lại có một người phụ nữ không coi anh ra gì và chậm chạp đến vậy.

Phù Hiểu tròn mắt vì kinh hãi, cô hoàn toàn không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, “Anh... ý anh là: anh vẫn còn thích em?” Không phải anh đã nói: anh đã không còn ‘ý đó’ rồi ư?

Đường Học Chính nặng nề cười ra tiếng, kể cả có ngược dòng về mười năm trước thì anh cũng chưa từng nghe những lời ngây thơ đến thế này. Trong thế giới của anh, tình dục là tối thượng, tình yêu chỉ là một khái niệm mơ hồ và ngu xuẩn. Thế nhưng: ra trên đời vẫn tồn tại một người con gái, người sẽ khiến anh cả trong giấc mộng cũng muốn ôm lấy nàng, người mà anh sẽ phải trân trọng đến mức không dám chạm vào nàng khi nàng chưa cho phép.

“Đúng vậy, anh thích em, anh rất thích em.” Anh cười lớn rồi ôm ghì lấy cô và nói ra những lời mà đám bạn của anh vẫn cho là ngây thơ đến mức ngu xuẩn.

Phù Hiểu thẹn đỏ cả mặt nhưng kỳ quặc thay những bong bóng niềm vui cứ bay bổng trong tim cô. Chút lý trí còn sót lại cho cô biết cô không thích hợp để suy xét điều gì vào lúc này, “Đợi em...”

“Lần này thì ngoài đồng ý ra anh không chấp nhận ý kiến nào khác.” Đường Học Chính ương ngạnh nâng cằm cô lên, từ con người đen láy của anh toát ra sự cố chấp. Sao anh có thể để cho cô tiếp tục trốn tránh chứ?

“Em chỉ muốn suy nghĩ chút chút...” Bị người ta ôm vào lòng quả là không có lúc nào mà tỉnh táo được cả.

“Còn cần suy nghĩ gì nữa?” Đường Học Chính hùng hổ.

“Vậy thì... anh buông em ra trước đã.” Phù Hiểu thật không quen sự thân mật kiểu này.

“Như thế này rất tuyệt.” Đường Học Chính cười tà, “Thoải mái quá.” Người cô mềm ơ là mềm.

“Anh...”

“Anh cái gì, vợ ngoan ơ, đừng hành hạ anh nữa mà. Hơn nửa năm rồi anh đi đi về về dễ dàng lắm ư?” Anh vờ ra vẻ đáng thương. Tuy Đường Học Chính không có kinh nghiệm gì trong chuyện theo đuổi phụ nữ nhưng anh lại hiểu rõ mười mươi Phù Hiểu.

Kết hợp mục đích của anh, lại hồi tưởng về những việc làm của anh trong thời gian qua thì con tim Phù Hiểu càng thêm rung động, “Em...”

“Em rất thích anh.” Đường Học Chính lại ngắt lời cô.

“...” Phù Hiểu nhìn chăm chú vào vẻ mặt tràn ngập tự tin của anh, vô vàn suy nghĩ chạy trong đầu cô, cuối cùng cô cong môi cười vẻ bất đắc dĩ: “Những lời cần nói đều bị anh nói cả rồi, em còn có thể nói gì nữa chứ?”

“Ha ha, vợ hiền!” Nghe được câu trả lời khôn khéo của cô, Đường Học Chính mừng rỡ thơm cô một cái, rất hiếm khi anh vui đến thế này. Lúc nên dè dặt thì dè dặt nhưng lúc cần thẳng thắn lại luôn thẳng thắn, thật không hổ là vợ anh, tuyệt không dính mấy thói xấu hay gặp ở phụ nữ.

Phù Hiểu cũng không nhịn được mà cong môi lên cười, thì ra ‘lưỡng tình tương duyệt’ là chuyện khiến người ta hạnh phúc đến vậy?

Con người đen lấp lánh và tràn đầy ý cười đang phản chiếu khuôn mặt anh, Đường Học Chính ngấm lúm đồng tiền nở rộ trên gương mặt xinh như hoa của cô, một cổ nhu tình chưa bao giờ xuất hiện bỗng trào dâng trong tim anh, anh đưa tay âu yếm vuốt ve khuôn mặt cô.

Động tác của anh dịu dàng như thể anh đang chạm vào một báu vật hiếm thấy trên đời vậy. Tuy rất thẳng thắn trong chuyện tình cảm nhưng vì cô chưa từng thân thiết với người đàn ông nào thế này nên cô có phần lúng túng cúi đầu.

Ngón trỏ thon dài của anh nâng cằm cô lên, đôi mắt anh nhìn chăm chăm vào cặp môi hồng bóng mịn của cô thì càng lúc càng sâu thẳm và ngón cái của anh lướt trên bờ môi mềm mại.

Chỉ trong một thời gian ngắn mà đã xảy ra biến hóa quá lớn khiến Phù Hiểu không thể chịu thêm một chút kích thích nào nữa, cô túm lấy tay anh định trốn ra; Thử nghĩ mà coi: người đàn ông kia vốn đã chẳng dễ gì mà đợi được đến lúc cô gật đầu thì sao anh ta có thể cho phép điều đó xảy ra chứ, anh ôm ghì lấy cô tiếp tục càn rỡ xâm lược.

29. Chương 29

Liệu có đôi tình nhân vừa chính thức ‘hò hẹn’ và chưa đến giai đoạn ‘yêu cuồng nhiệt’ đã bắt đầu cãi nhau? Có đấy!

“Em lặp lại lần nữa xem.” Trở về nhà sau khi kết thúc buổi học lái xe, Phù Hiểu liền báo cho ‘bạn trai mới nhậm chức’ của cô một ‘tin tốt’ và ‘tin tốt’ ấy khiến nụ cười đông lại nơi khóe môi Đường Học Chính.

Phù Hiểu rụt cổ lại, cô cũng cảm thấy mình có phần vớ vẩn, có phần nực cười, thêm vào đó... cô cũng hơi chột dạ: “Tối nay em phải cùng đối tượng xem mặt đi quán bar chơi.”

“Phù Hiểu!”

“Dạ!”

“Em dám giấu anh đi xem mặt cơ đấy! Chuyện từ bao giờ?” Giọng nghiêm cứ như đang hỏi cung tội phạm, Đường Học Chính xịu mặt ra lườm cô gái trẻ trước mặt, cô thật to gan mà.

“Thì là chiều hôm qua đó.” Phù Hiểu thấy mình khá là vô tội. Về mặt lý thuyết, việc đi xem mặt ngày hôm qua không cần qua sự đồng ý của anh – người hôm nay mới trở thành bạn trai cô.

Đường Học Chính híp mắt lại, vậy ra là lúc anh đến đây hôm qua ư? “Tại sao em lại đi xem mặt?” Lòng tự tôn của anh bị tổn thương ghê gớm: Một người đàn ông siêu tốt như anh đây đứng ngay trước mặt cô thì cô làm như không thấy; Trái lại, cô đi gặp gã đàn ông mà chẳng người phụ nữ nào thèm?

Thì cũng do di chứng để lại của việc anh rời đi thôi: cô bỗng thấy một mình cô đơn quá, lại được thêm cô Dương xúi giục; Thế là sau một hồi suy nghĩ, cô quyết định đi gặp người ta một lần, dù có không thành thì thêm một người bạn cũng chẳng phải chuyện xấu. Nhưng lý do này đương nhiên là cô không thể khai thật ra với anh rồi, cô đành bảo: “Do phụ huynh giới thiệu nên em không từ chối được.”

Đường Học Chính sẫm soi cô, khế hừ một tiếng: “Không cho em đi.” Đùa đấy à, người đàn bà của anh đi bar với một gã đàn ông khác ư, coi anh là người chết phải không?

“Không được đâu, em nhận lời người ta rồi.”

“Phù Hiểu.” Đường Học Chính lên tiếng cảnh cáo. Ngoại trừ cô ra, những người đàn bà khác ai chẳng sợ anh giận, ai chẳng trăm phương ngàn kế lấy lòng anh chứ; Còn cô thì ngược lại, cứ chống đối anh hoài là sao?

“Những chuyện mình đã nhận lời rồi thì sao có thể đổi ý được?” Phù Hiểu phản bác, “Huống gì em chỉ đi chơi với anh ấy một lát thôi mà. Gặp mặt rồi trực tiếp xin lỗi người ta chẳng phải sẽ tỏ ra là mình có thành ý hơn ư? Em cũng không thể gọi điện thoại rồi bảo: “Này, xin lỗi, hôm qua tôi đi xem mặt đối tượng là anh, hôm nay thì tôi có bạn trai rồi, rất xin lỗi anh ha” được?” Cô nói một cách tức giận, sau chót còn thêm vào một câu: “Ai bảo anh sớm không đến, muộn không đến lại cứ phải đến vào sau lúc ấy.” Cô cũng rất khó xử có được không?

Anh phì cười vì câu nói hết sức vô lý của cô. Cái con nhóc này nữa, lại còn dám đổ vấy cho anh cơ đấy? Không hiểu vì sao mà cơn giận của anh bỗng biến mất tiêu, anh dang tay ôm cô vào lòng rồi nhéo yêu má cô với vẻ bất đắc dĩ, “Nếu anh đến muộn chút nữa, chắc em sẽ gửi thiệp mời cho anh mất.” Mà khi đó thì anh sẽ phải giết gã đàn ông kia để có được cô, xúi quẩy bỏ xừ.

“Sao có thể nhanh như vậy chứ!” Vừa ngã vào lòng anh và chưa kịp thích nghi, Phù Hiểu lớn tiếng phản bác, cô muốn giấu đi sự e thẹn của mình.

“Hừm, con nhóc nhà em nữa, anh thấy có vẻ như em định hẹn hò với cha đó thì phải.” Một người đàn ông đang lên cơn ghen nào đó cau mày và cúi đầu cắn mạnh vào cổ cô.

“Đau!” Cơ thể Phù Hiểu nhẹ run lên vì dòng xúc cảm, cô muốn né anh nhưng lại bị khóa chặt bởi vòng tay cứng cáp của anh; cái cảm giác có một thứ mềm mềm, ướt ướt đang mơn trớn cổ cô khiến người cô cứng lại.

Khi một người đàn ông đã lâu không gần nữ sắc ôm lấy người phụ nữ mà mình đã phải hao hết tâm tư mới chiếm được thì cả trái tim lẫn thể xác anh ta đều sẽ rục rịch; Anh mút mạnh hơn nữa lên làn da cô và tiếng thở của anh nặng dần. “Muốn đi cũng được thôi nhưng phải bồi thường anh, để anh nghiệm hàng trước.” Liếm láp vành tai ngọc ngà của cô mà Đường Học Chính nóng hết cả người. Anh rất muốn cứ thế này mà ăn cô sạch sành sanh đến xương cốt cũng chẳng thừa, “Yên tâm, có đạt tiêu chuẩn hay không anh đều nhận, cam đoan không trả hàng.” Hồng làm rõ vấn đề ‘tiêu chuẩn’, anh trực tiếp để tay mình lên ngực cô.

“Á –” Phù Hiểu với khuôn mặt đỏ ửng tát cho bàn tay ma quỷ của anh một phát rồi nhảy ra khỏi người anh. Có nhầm không vậy, cái anh chàng này nữa, hai người bọn họ bên nhau còn chưa được năm tiếng đồng hồ đâu nha, thế mà anh đã... đã... bảo cái gì mà muốn nghiệm hàng?! “Anh có cần phải bộc lộ bản chất nhanh vậy không hử!” Tuy là cô từng nghe người ta nói là: đàn ông rất háo sắc nhưng cũng đừng có khùng vậy chứ!

Đường Học Chính thấy mình oan chết đi được: “Nhanh? Thế này mà gọi là nhanh á?” Tiến độ bình thường của anh là: kéo cô lên giường ngay buổi tối cái hôm anh gặp cô ở Bắc Kinh ấy, được chưa ạ? Anh nhin hơn nửa năm giới, giữ thân như ngọc vì cô, làm những việc đến chính anh cũng khó mà hiểu nổi sao mình lại làm vậy, thế mà bây giờ cô còn phê bình anh bộc lộ bản chất quá nhanh ư?

Anh ta lại còn trưng ra cái bộ dạng vô tội cơ đấy, rốt cuộc cái gã đàn ông này háo sắc đến mức nào hả! “Đừng nói là hai mươi tư giờ chúng ta bên nhau còn chưa được mười hai giờ đâu đấy!” Cô giận dữ nói.

À, ra là trục thời gian của hai người họ khác nhau, Đường Học Chính không thèm tranh giành với cô về mấy vấn đề thứ yếu ấy, “Thế qua mười hai giờ hay qua hai mươi tư giờ thì được?” Phúc lợi là quan trọng nhất.

Nhất thời, mặt Phù Hiểu nóng đỏ như núi lửa phun trào, “Anh là đồ quỷ háo sắc... Em muốn trả hàng!” Cùng một chỗ với một kẻ háo sắc cỡ này rất không có cảm giác an toàn, “Trả hàng, chắc là...” Mọi thứ bỗng xoay tròn, cô còn chưa kịp bật thét lên thì đã thấy mình bị người ta ghì trên sofa.

Cơ thể cường tráng và tràn ngập tính uy hiếp của Đường Học Chính ép xuống cô, khuôn mặt tuần tú của anh kề sát vào cô và cô có thể thấy rõ bóng mình trong đôi con ngươi đen như mực của anh: “Cô gái thật thà ơi, chẳng lẽ em chưa từng nghe câu: ‘hàng đã mua rồi miễn trả lại’ ư?” Về mặt vô cùng hối hận của cô khiến vị đại thiếu gia là anh rất không vui, anh há miệng ra gặm gò cô, mặt cô, môi cô, cổ cô đâu anh cũng gặm.

Phù Hiểu né đông né tây, ngứa đến mức cô phải trộm bật cười nhưng ngoài miệng thì cô vẫn không chịu khuất phục: “Nhưng mà anh quá háo sắc...”

“Được rồi, được rồi, chờ đến khi em chuẩn bị sẵn sàng thì anh mới ăn em, thế đã được chưa?” Đường Học Chính hứa hẹn dù anh rất là không tình nguyện. Đầu dễ gì mà bấy được cô vào lưới chứ, nếu ép quá cô thật muốn trả hàng thì chẳng phải là anh lỗ lớn ư?

Hai cơ thể kề sát nhau nên đương nhiên cô cảm nhận được: anh đang cháy lên. Phù Hiểu mềm lòng, cô thẹn thùng lấy ôm cổ anh và chủ động đặt lên môi anh một nụ hôn thật khê.

Nụ hôn phớt qua khiến Đường Học Chính hí mắt lại, anh vươn đầu lưỡi ra liếm liếm môi: “Giao tiền đặt cọc đi!” Nói xong, anh ghì mạnh môi anh lên cô.

Phù Hiểu hết cười lại quây, nhưng đến cuối cùng thì tất cả đều hóa thành những tiếng thở dốc nhỏ nhẹ, yêu kiều.

30. Chương 30

Buổi tối, Đường Học Chính tiễn Phù Hiểu ra ngoài với thái độ hồ hững. Phù Hiểu thì để mặt mộc (cô nào dám méch ấp méch iếc gì) và tắm tức chun mũi, làm mặt quỷ với anh rồi bước đi.

Ái chà chà, cái cô bé vô ơn kia nữa, thả cô ấy ra ngoài mà cô ấy còn dám không biết điều vậy ư? Rõ là không nên để cô ấy đi mà. Anh khẽ hừ, rút di động ra mở máy: thôi thì nhân lúc này sắp xếp mấy việc cũng được.

Như thường lệ, anh vừa mở máy là những tiếng: “píp” (báo có tin nhắn) lại liên tục vang lên. Anh đợi trong chốc lát rồi vô tình anh thấy một tin nhắn ngoài dự kiến. Anh bèn gọi lại, không lâu sau, có người nhắc máy, “Ngoại ạ?” Đường Học Chính cười bí hiểm, gọi lên một tiếng.

“Học Chính à.” Đáp lại anh là một giọng nói từ ái và có vẻ như đang rất vui.

“Lâu rồi con không đến thăm ngoại được, ngoại vẫn mạnh khỏe chứ ạ?”

“Ha ha, khỏe lắm, có đi thi đánh golf cũng không thành vấn đề!” Tiếng cười sang sảng chứng thật cho lời đối phương, “Dạo gần đây anh đi đâu chơi mà không ai tìm được anh vậy?”

“Ngoại bảo gì cơ ạ, hôm nào con chả tản bộ trong thành, người ta sắp nhìn con đến phát ngán rồi.” Đường Học Chính cảm trái táo lên cắn một miếng và gác cặp chân dài lên bàn.

Ai thêm tin mấy lời phét lác của anh chứ! Ông già ở đầu dây bên kia cười khà làm như không nghe thấy, sau đó, ông nói với vẻ nghiêm ngặt: “Ngoại nghe nói anh mới mở một quán bar, thằng Thần Duệ nhà lão Hàn ngoại thế nào, anh cho nó gia nhập làm hội viên với nhé?”

Ông cáo cụ này nữa... Đường Học Chính im lặng trong chốc lát: “Con phải xem xét đã ạ.”

Nghe được đáp án của anh, người ở đầu dây bên kia không những không tức giận ngược lại còn tỏ vẻ kinh hỉ, “Thật chứ? Học Chính này, anh không được đùa ông già này đâu đấy, ngoại lớn tuổi rồi, không chịu nổi mấy trò đùa đâu.”

Đường Học Chính khẽ cười hai tiếng, “Ngoại vẫn còn trẻ lắm ạ.”

“Ha ha ha, xem ra ngoại đã bỏ lỡ chuyện tốt gì của anh mất rồi. Được, được, được, bây giờ anh có làm cái gì thì ngoại cũng ủng hộ anh hết mình. Ngoại đợi tin tốt của anh đó!” Ông già mừng rỡ cười ha hả.

Bởi vậy mới nói: trò chuyện với người khôn ngoan sẽ đem đến cảm giác vừa thoải mái vừa mệt mỏi. “Ngoại ơi, không có việc gì nữa thì con cúp máy nhé.”

“Được, được, được.”

Lúc cúp điện thoại, Đường Học Chính còn loáng thoáng nghe được một câu: “Chẳng lẽ nó chấm cô nàng nào rồi.” Khóe miệng anh giật giật, ngoại đã lớn tuổi vậy rồi còn mơ mộng thế làm cái gì?

Tiếp đó, anh gọi cho Mạc Vu Phi. Nhưng ngoài dự kiến của anh, chuông reo năm sáu tiếng mà vẫn không ai bắt máy, anh đành cúp máy. Sau đó, anh còn chưa kịp gặm hết một trái táo thì tiếng chuông gây gọn vang lên, là Mạc Vu Phi gọi lại.

“A lô.”

“Ê, mày biết cảm giác khi gọi điện thoại mà không ai bắt máy là thế nào rồi chứ?” Ở đầu dây bên kia, Mạc Vu Phi phun ra một câu phũ phàng anh, “Mày tham gia đảng kín nào mà cứ cắt liên lạc suốt thế?”

Oán khí nồng ghê nhỉ! Đường Học Chính nhướn mày: “Dạo này mày không của gái à, gọi cho tao làm gì?”

Nghe đi, nghe xem nó nói cái gì đi: “Yeah, là tao tiện, tao thích bị người ta ngược đãi.”

“Đừng lảm nhảm nữa, tìm tao làm gì?”

“Rốt cuộc là mày đi đâu đào vàng rồi hả! Vừa xong việc là mày lặn mất tăm luôn, để ông cụ Đường suốt ngày tìm tao đòi người!”

“Có động tĩnh gì mới không?” Đường Học Chính chỉ chịu nghe chuyện chính thôi.

“Sao nào, muốn biết hả? Lấy điểm dừng chân của mày ra đối.”

“Cúp đây.”

“Chắc chắc, dừng cúp, dừng cúp. Gia xui tám đời, sao Gia lại đi thành đôi thành cặp với mày chứ.” Mạc Vu Phi oán thán một câu nhưng ngay sau đó đã chuyển sang trạng thái hưng phấn: “Cả giới trung thượng lưu thủ đô đều đang sôi sùng sục, mày không được thấy sắc mặt mấy tên đó đâu, hê hê, trông cứ như chúng nó bị ai giết cả nhà vậy. Những cũng phải thôi, chỉ trong một đêm mà nhà lão Kim – bầy chó gác cổng hung ác nhất đã trở thành quá khứ mà chúng nó lại không biết ai làm, ai trong trường hợp đó chẳng sợ. Chỉ có ông cụ Đường nhà mày là thích chí, ngồi nhà hát kịch suốt ngày.”

Nghĩ đến bộ dạng hớn hở của ông cụ nhà mình, Đường Học Chính khẽ cười một tiếng, “Ông cụ cũng không sợ làm thế sẽ khiến người ta nghi ngờ mình?” Người trong khu ai chẳng biết ông cụ Đường ngứa mắt nhà họ Kim từ lâu.

“Trái lại, mọi người đều cho rằng: khả năng vụ này do nhà họ Đường làm là thấp nhất. Ông cụ Đường nóng tính như vậy, nếu cụ thật muốn xử nhà họ Kim thì hai mươi năm trước đã làm rồi.”

“Ông cụ uy vọng gồm.”

“Lão già Kim tức đến ói máu mà còn giả vờ giả vịt, đến nhà tao uống trà.”

“Lão Kim cũng tài, dám để Bộ Tư Pháp nhúng tay vào vụ huyết án xã hội đen.” Đường Học Chính chắt lưỡi ra vẻ ngạc nhiên: Xem ra vụ này đã hoàn toàn chạm nọc lão Kim rồi; Thế nên dù có phải lỗi cả đường dây của mình ra ánh sáng, lão ta cũng quyết tra ra thủ phạm.

“Yên tâm, chuyện còn lại cứ để đấy cho tao.” Nó đã giải quyết sạch sẽ, gọn gàng phần nó; Còn anh, đương nhiên anh sẽ không kém cạnh ai rồi.

“Hừ, cúp đây.” Phần còn lại vốn là trách nhiệm của nó, kể công cái nỗi gì.

“Chờ đã, tao vẫn chưa nói xong đâu.” Vội cúp điện thoại đến vậy ư, rốt cục là dạo này nó làm cái gì vậy, anh càng lúc càng hiểu kỳ rồi nè. “Thiền Thiền về rồi.”

Đường Học Chính thoáng sững lại, “Ồ.”

“Cô ả đang tìm mày, bao giờ thì mày về?”

“... Không rảnh.” Cô ta tìm hay không tìm anh thì liên quan quái gì đến anh.

“Ê, mày...” Tốt xấu gì thì năm đó tụi nó cũng là cặp tình nhân chuẩn mực mà ai cũng biết của khu có được không?

“Chia tay từ lâu lắm rồi, lẽ nào mày cho là: tao không quên được cô ả?” Đường Học Chính vặn lại. Anh mới chỉ có một người đàn bà thôi mà đã tổn khối nơ ron thần kinh rồi, anh không hứng thú với ‘phúc phận’ nào đó.

... “Thế tao phải nói sao với mọi người?” Tại sao mọi người cứ không tìm thấy Đường Học Chính là lại đến tìm anh vậy, anh là phát ngôn viên của nó chắc? Anh bực mình lắm rồi nè.

“Ăn ngay nói thật đi.” Có cái gì đâu mà phải giấu giấu diêm diêm.

“Nếu mày thật không có ý kiến gì thì tao sẽ ‘ngủ’ cô ả đấy.” Xét trên mọi mặt, cô ả đó là một ‘người đẹp chất lượng cao’ hiếm có trên đời.

“Theo đuổi được thì ‘ngủ’ đi.”

“Đây là mày nói đấy nhá, đến lúc đó đừng có mà hối hận.”

“Ừ, hừ.” Dù gì thì người anh thật sự muốn cũng đang trong vòng tay anh rồi.

Mạc Vu Phi thở dài, “Rốt cuộc là mày đang ở đâu?” Anh vẫn chưa hết hy vọng.

“Đồ đàn bà.” Đường Học Chính hừ lạnh một tiếng, dứt khoát cúp điện thoại.

“Mẹ nó chứ!” Mạc Vu Phi lườm chiếc di động, được, cha này kết thù với anh rồi đấy nhá, chờ tìm được nó anh sẽ đập chết nó à xem!

31. Chương 31

Quán bar mọi thành phố đều na ná nhau: ánh đèn neon mờ ảo, tiếng nhạc định tai nhức óc, những điệu nhảy nóng bỏng và cả đám đông cuồng loạn, nhốn nháo.

Phù Hiểu vốn đã có chút bất an: dù gì bây giờ mình cũng coi như người có đôi có cặp, nếu mình một mình đến cuộc hẹn với một người đàn ông khác phải chăng là không được ổn cho lắm. Nhưng sau khi nhìn thấy đối phương thì cô lại quyết định đi đến chỗ gã, bởi vì gã không ngồi một mình mà ngồi với một đám người.

Theo lời cô Dương thì đối tượng xem mặt của cô là một công chức nhà nước khá có tiền đồ, có cha là cán bộ Cục thuế, gia cảnh khá khá, bề ngoài ưa nhìn lại trung hậu, thật thà. Khi gã mời cô đi bar, vốn cô đã hơi nghi ngờ; Sau cô lại nghĩ: thời nay, quán bar là điểm đến quen thuộc của các cuộc liên hoan, tụ họp,... đã là người trẻ tuổi thì có thành thật mấy cũng sẽ thích đến bar chơi. Nhưng sau khi đến điểm hẹn, cô mới biết: mình đã nhầm rồi.

Bởi vì hình tượng khi này của anh công chức nhà nước có tiền đồ nọ đã khác một trời một vực với khi gã gặp cô ngày hôm qua: Gã tuyệt đối là một tay chơi chuyên nghiệp. Lúc này đây, gã đang ôm một cô gái xinh đẹp (động tác rất là thành thạo), vừa uống rượu vừa tán dóc với đám bạn, sau khi nhìn thấy cô thì ra vẻ lờ mờ chào đón cô: “Phù Hiểu, em đến rồi.”

“À, chào anh.” Cô nhìn qua một lượt đám bạn gã: có cả nam lẫn nữ; Đám người đã khai cuộc từ lâu, mãi uống rượu, hút thuốc, hoàn toàn không chú ý đến sự xuất hiện của cô.

“Đến đây nào, ngồi ở đây đi.” Đối tượng xem mặt vỗ vỗ vị trí bên cạnh gã.

“Thôi khỏi, không cần đâu.” Phù Hiểu liếc thoáng qua cô gái trong lòng gã, khoát tay từ chối.

“Em bảo gì cơ?” Tiếng kim loại va vào nhau chát chúa làm át đi tiếng Phù Hiểu, đối tượng xem mặt của cô lớn tiếng hỏi lại.

“Tôi bảo không cần đâu!” Tốt quá, xem ra cô vừa có thể báo cáo kết quả công việc với cô Dương vừa có thể qua cửa của Đường Học Chính rồi. Cô cũng lớn tiếng bảo: “Tôi về trước đây!”

Nào ngờ cô gái mà đối tượng xem mặt của cô ôm này giờ bỗng đứng lên, vươn bàn tay được vẽ móng tỉ mỉ ra kéo cô: “Phù Hiểu, cậu đừng giận, anh ấy nhầm chán quá nên mới vậy. Tổ thay mặt anh ấy xin lỗi cậu!”

Nghe giọng điệu này có vẻ như cô nàng biết cô. Phù Hiểu ngạc nhiên, nương ánh đèn lập lòe cố nhìn rõ đối phương.

“Không nhận ra tớ à? Tớ là Dương Tư Lâm đây.” Cô gái cong môi lên, nở một nụ cười tự tin.

Dương Tư Lâm... “À, tụi mình học cấp ba với nhau!” Cuối cùng Phù Hiểu cũng nhớ ra, cô có phần kinh hỉ, cười bảo: “Lâu rồi không gặp, cậu thay đổi nhiều quá, tớ suýt không nhận ra cậu.”

“Đương nhiên rồi, bây giờ người ta đã là ngôi sao lớn, người bình thường sao nhận ra nổi chứ.” Một cô bé trang điểm đậm xẹt, miệng phì phèo điệu thuốc cười nói leo vào.

Ngôi sao? “Chà, cậu siêu thật đó nha.” Lâu lắm rồi cô không xem ti vi, ra bạn học của mình đã thành một ngôi sao lớn rồi ư?

“Có gì đâu, chỉ quay mấy cái quảng cáo mà thôi, nhưng đợt tới đây tớ sẽ nhận một bộ phim truyền hình.” Dương Tư Lâm kéo cô lại gần, ra vẻ thân thiết, “Đến đây, tớ xin giới thiệu với cậu, anh ấy là bạn trai tớ, Lưu Minh Đức.”

Một cô gái khác giới thiệu với cô bạn trai cô ta, mà thật tình cờ gã này lại là đối tượng xem mặt của cô hôm qua. Tình huống này quả có hơi kỳ kỳ nha. Phù Hiểu gật gù: “Tớ biết tên anh ta.”

Dương Tư Lâm như thể sững sốt, cô bật cười, ra vẻ giận đánh yêu gã đàn ông đang tựa lưng vào sô pha và khoác tay lên thành ghế: “Xem đi, xem anh làm việc tốt gì rồi này!”

Gã đàn ông tên Lưu Minh Đức cười tà, ôm eo cô nàng: “Ai bảo em không ở bên anh, chẳng phải vì anh nhàm chán quá sao?”

“Ghét thế không biết.” Dương Tư Lâm cười, đánh yêu gã, rồi mới tỏ vẻ áy náy bảo với Phù Hiểu: “Cậu cứ kệ anh ấy, anh ấy vẫn bốc đồng thế suốt. Lần này là vì tớ ra nước ngoài quay quảng cáo, đi cũng hơi lâu nên anh ấy dỗi tớ, đồng ý đi xem mặt cậu: Là anh ấy muốn tớ về ấy mà.”

Sao cô lại vì loại người này mà lãng phí khoảng thời gian lẽ ra có thể ở bên Đường Học Chính nhỉ? Phù Hiểu bắt đầu hối hận, cô hé miệng định lên tiếng nhưng lại bị một gã khác – gã này đang rót rượu cho Lưu Minh Đức – cướp lời, gã này có vẻ như nói ghẹo: “Chị Dương, chị tin tưởng Lưu ca thật đấy. Bây giờ Lưu ca đã là ông chủ nên đám đàn bà thêm muốn anh ấy đông lắm. Chị xem, đến cả đối tượng xem mặt của anh ấy cũng có ý với anh ấy nè? Được cái trong lòng Lưu ca chỉ có mỗi chị thôi. Chị nhớ phải thưởng cho Lưu ca đấy.”

“Hừ, anh ấy dám à!” Dương Tư Lâm liếc xéo Lưu Minh Đức một cái, người sau lập tức tỏ rõ thái độ: “Bẩm lệnh bà, tiểu nhân không dám.”

Ánh mắt của một vài cô gái trong đám người lóe lên vẻ ghen tỵ.

Sau đó, Dương Tư Lâm giải thích với Phù Hiểu: “Ngoài làm nhà nước ra anh ấy cũng có làm kinh doanh. Chứ nếu anh ấy chỉ là một công chức nhỏ thì tớ đã không cùng một chỗ với anh ấy rồi.” Giọng cô nàng đầy vẻ kiêu ngạo.

Phù Hiểu chẳng hiểu mô tê gì: người ta đã đi xem mặt một cô gái khác, sao cái cô nàng này lại chả tức giận gì vậy. Đúng là trên đời này loại người nào cũng có mà: “Nếu đã như vậy thì tớ đi trước đây, tớ còn có việc.” Thế nào khi về đến nhà cô cũng bị Đường Học Chính cười nhạo à xem.

“Đừng vậy chứ! Phù Hiểu, anh biết em không phải người nhỏ nhen như thế. Tuy anh không thể kết hôn với em nhưng chúng ta vẫn có thể làm bạn. Em xem, chẳng phải anh đã gọi đến đây vài chú em hãy còn độc thân sao. Em thấy ai thích hợp thì mang người đó về đi!” Đang để người khác châm thuốc ỉn, Lưu Minh Đức cười ha hả bảo.

Cả đám ầm ĩ hòa theo.

“Đúng, đúng, hiếm khi tụi mình có dịp tụ tập. Cậu đừng đi vội thế, để tụi tớ tạ lỗi với cậu đã nào.” Dương Tư Lâm nói với vẻ thân thiết.

“Tớ không tức giận, cặp tình nhân nào chả có những lúc cãi vã nhau. Chỉ có điều: lần sau các cậu đừng lôi người khác vào nữa.” Phù Hiểu lắc đầu, nếu có thời gian để nổi giận (một cơn giận vô vị) với đám người này thì chẳng bằng để thời gian đó mà về nhà tán gẫu với Đường Học Chính.

Về mặt chân thành và câu trả lời của cô khiến cả đám người ngẩn tò te. Một gã mập khoảng hơn ba mươi tuổi với khuôn mặt khắc đầy dấu ấn thời gian tỏ vẻ tán thưởng, đưa ly rượu cho cô, “Phù Hiểu, em thú vị lắm. Bây giờ anh đang độc thân, em có muốn cặp với anh không?”

Đám người lại ào ào huyết gió, Dương Tư Lâm có vẻ như bị bất ngờ nhưng vẫn cười khuyên: “Phù Hiểu, Cung ca đây là đối tác làm ăn với Minh Đức. Anh ấy vừa ly dị vợ, có nhà, có xe. Bình thường, luôn là đàn bà dính lấy anh ấy đấy, hiếm khi thấy anh ấy chủ động thế này, hay là cậu nhận lời đi?”

Dạo này cô có số đào hoa đấy à? Phù Hiểu có phần khó xử, nếu bây giờ mà cô bảo mình có bạn trai rồi thì lại thành làm kiêu, nhưng nhất thời cô không nghĩ ra lý do hợp lý nào cả: “À thì...”

“Đừng nọ nữa, Cung ca của chúng tôi mà cô cũng không thèm nể mặt ư?” Một cô bé khác – cô này có vẻ là quân của Cung ca nọ – xen mồm, “Uống ly rượu này đi rồi hãy nói!”

32. Chương 32: Chương 32

Phù Hiểu nhìn sang cô bé mặc bộ váy cổ trễ nọ, cô có cảm giác mình đang phí lời: “Cô à, cô mời uống rượu cái kiểu đó thì ai muốn uống cơ chứ?” Mời mà cứ như chửi nhau ý.

Cung ca cười lớn, người đàn bà này quả thật rất thú vị: “Con bé còn nhỏ, không hiểu chuyện. Anh thay mặt con bé xin lỗi em.” Gã nâng ly với cô.

Thấy người ta ra sức mời mọc thì không còn cách nào khác cô đành lịch sự đón lấy ly rượu, cầm trên tay.

Người ta hay nói: “không cùng chí hướng khó đi chung đường,” dù Phù Hiểu đã cố phối hợp với đám người nọ nhưng cô luôn thấy họ và mình không hợp nhau. Đường như Dương Tư Lâm cũng nhận ra điều này, cô nằng kéo Phù Hiểu, hỏi với vẻ quan tâm: “Phù Hiểu, bây giờ cậu có còn ở nhờ nhà cô cậu nữa không?”

“Không, tớ sống một mình.”

“Thế à?” Dương Tư Lâm nhìn cô một cách thương hại: “Tớ luôn thấy cậu rất đáng thương, ba mẹ mất sớm, lẻ loi một mình, chả trách cậu muốn đi xem mặt để tìm người bầu bạn. Aizzz, nào ngờ cậu lại gặp phải cái gã xấu xa này chứ!” Cô nằng liếc xéo người đàn ông của mình một cái.

Lưu Minh Đức đã chệnh choáng men say, cười hì hì bảo: “Yên tâm đi, loại như Phù Hiểu ngược lại là loại dễ tìm trai nhất. Mẹ anh luôn nói: cô ấy không có nhà mẹ đẻ, sẽ không suốt ngày nghĩ khuôn đồ về cho nhà mẹ đẻ, nên nhà chồng nào cũng thích.”

Phù Hiểu cười: “Đúng đó, về khoản này có vẻ chúng ta có chung cái nhìn rồi. Tôi vẫn bảo người ta giới thiệu cho tôi người nào trong nhà không còn người già để khỏi phải hầu hạ. Ai ngờ người ta lại giới thiệu anh cơ chứ.”

“Cô nói cái gì?” Lưu Minh Đức biến sắc. Từ khi sự nghiệp của gã gặt hái được thành công đến nay vốn không có người dám láo với gã, cái con nhãi mề côi này thể nhưng dám rửa cả nhà gã?

“Được rồi, Minh Đức à, Phù Hiểu đã tội nghiệp lắm rồi, anh đừng...”

“Tiện nhân.” Lưu Minh Đức tức xanh mặt, bặm môi chửi.

Những tạp âm trong quán bar quá lớn nên tất nhiên là Phù Hiểu không nghe được gã nói gì. Cô chỉ thấy bực mình nên đứng dậy, nghĩ cách bỏ về.

Dương Tư Lâm định khuyên nhủ vài câu nữa thì chợt phát hiện ánh nhìn của rất nhiều người đều đang chiếu vào một chỗ, thế là cô nằng tò mò nhìn theo nên vừa khéo thấy tiêu điểm sự chú ý của mọi người đang xuyên qua đám đông tiến về phía họ.

Một người đàn ông bỗng xuất hiện trong tầm mắt mọi người, khuôn mặt tuấn mỹ của anh như nhuộm chút tà khí của bóng đêm, thân hình cường tráng của anh ẩn trong bộ trang phục tao nhã, theo mỗi bước đi từ anh tỏa ra một khí phách hiem người có được, không kẻ nào cưỡng nổi sức hấp dẫn từ mỗi cử chỉ, động tác của anh dù không ai biết lai lịch của anh.

Dưới ánh đèn lập lờ của quán bar, một kẻ lạ mặt thế nhưng lại có thể khiến tất cả mọi người vốn đang say, đang điên trong cuộc chơi phải chú ý. Song với cái người trời sinh để làm ngôi sao ấy thì dù trong tình huống nào anh cũng sẽ là tiêu điểm cho sự chú ý của mọi người cả thôi.

“Đẹp trai quá...” Dương Tư Lâm coi như người trong giới nghệ sỹ và đã từng gặp gỡ với những ngôi sao nam nổi tiếng, thế mà cũng phải ngẩn ra, thốt lên lời tán thưởng.

“Chính xác.” Phù Hiểu cũng nhìn mê mẩn người đàn ông nọ, cô tạm quên đi những không vui này giờ và gật gù tán thành. Người đàn ông này... là một bản ngã khác của anh ấy ư? Phiền nhỉ, dù có vẻ vô cùng tiêu tụy nhưng sao trông anh ấy vẫn mê người đến thế... Khoan đã, sao anh ấy lại có mặt ở đây vậy? Hồi hồn sau giây phút bị cuốn theo sự mê đắm, cô mới chợt nghĩ đến vấn đề này.

Ánh mắt đầy nghi hoặc của cô chợt đối nhãn với đôi con ngươi đen khác, trong bóng tối mờ ảo, một tia u tối chợt lóe lên trong đôi con ngươi đen ấy rồi nhanh chóng biến mất. Người đàn ông nọ ngồi xuống một chiếc bàn trống gần chỗ các cô và vẫy tay gọi nhân viên phục vụ.

Anh ấy thế nhưng đi có một mình thôi! Phát hiện ra con mồi béo bở, những cô nàng bạo dạn vội lấy gương ra trang điểm lại, thầm tính toán xem mình nên bắt chuyện kiểu gì để thu hút sự chú ý của anh chàng.

Dương Tư Lâm cũng thấy ngứa ngáy trong lòng. Cô nàng đã bỏ rất nhiều tâm huyết để nghiên cứu về đàn ông. Chỉ cần nhìn dáng vẻ ung dung, tự tại của anh, nhìn bộ quần áo hàng hiệu và vô cùng nhã nhặn anh đang mặc là cô nàng liền biết anh chắc chắn không phải kẻ tầm thường: Không ngờ cái trấn nhỏ quê mình mà lại có một nhân vật số một thế này...

“Mẹ nó chứ, cô đang nhìn cái gì hả?” Lưu Minh Đức quay mặt cô nàng lại một cách thô lỗ, trông gã có vẻ rất tức giận.

Dương Tư Lâm cau mày, hất tay gã ra: “Anh làm gì đấy!”

“Cô chăm thẳng mặt trắng kia rồi phải không?” Lưu Minh Đức lườm cô nàng, lớn tiếng quát, “Có giỏi thì cô chia cái mặt này lên với tôi nữa đi! Cô có tin ngay bây giờ, tôi nện cho thẳng ranh kia một trận không?”

Mười tên Lưu Minh Đức cũng chẳng đánh thắng nổi anh ấy. Phù Hiểu cũng nhú mày, cô không nhận ra là cô vừa nhìn về phía người đàn ông nọ một lần nữa, cô nghĩ: bây giờ mà mình đi đến chỗ anh ấy thì liệu có phô trương quá không nhỉ? Người nọ (dù anh có không làm gì cả) vốn cũng đã rất phô trương rồi.

Cung ca cũng phát hiện ra sự bồn chồn nơi cô nhưng gã không nổi giận dùn dùn như Lưu Minh Đức mà chỉ mỉm cười hỏi: “Sao nào, em cũng thích loại đàn ông chỉ được cái mặt đó à?”

Phù Hiểu chỉ cười cười.

Trong lúc họ nói chuyện, nhân viên phục vụ đã mang đến cho người đàn ông nọ những thứ mà anh gọi: ba, bốn chai rượu khác loại, một chiếc ly để cao chuyên dùng cho cocktail, một khay đá đầy và một bình lắc.

Anh ấy định làm gì ý nhỉ? Đám người chú ý đến anh bắt đầu đoán.

Khi này, một ca sỹ mới nổi lên sân khấu biểu diễn thay cho tiếng nhạc âm ỉ này giờ. Đây vốn là tiết mục đặc biệt của quán bar và cũng là tiết mục để hút khách. Thế nhưng tiết mục ấy chẳng thu hút được vị khách nào của đêm nay cả. Cánh phụ nữ thì trộm ngắm anh chàng anh tuấn nọ còn cánh đàn ông thì bận bực bội và ngậm ghen tỵ. Chẳng ai có tâm trạng mà chú ý đến người ca sỹ đang ra sức biểu diễn trên sân khấu cả.

Tất cả những điều đó dường như đều không lọt được vào tai, vào mắt của người đàn ông nọ. Anh đưa thẻ tín dụng cho nhân viên phục vụ để thanh toán. Rồi anh với chiếc ly để cao, khẽ chạm đôi môi với nụ cười kín đáo lên miệng ly và rót Vermouth[1] vào ly.

“Hi! Có thể mời tôi uống một ly chứ?” Một cô xinh đẹp, vẻ đẹp mặn mà dựa người vào bàn anh, những móng tay sắc, dài của cô nàng lướt qua một trong những chai rượu trên bàn

Người đàn ông với một chai rượu khác, rồi từ bình lắc, anh rót một muỗng nhỏ hỗn hợp rượu vào chiếc ly để cao, anh chẳng buồn ngẩng lên: “Tôi hẹn người khác rồi.”

Anh từ chối một cách thẳng thừng mà người phụ nữ xinh đẹp kia vẫn chưa chịu bỏ cuộc: “Tiếc ghê tal! Nhưng... anh chàng đẹp trai à... nghe giọng có vẻ anh không phải người địa phương ha?”

Động tác rót rượu dừng lại một cách dứt khoát, người đàn ông ngẩng ngó hai tầng màu đỏ, vàng nói nhau trong chiếc ly để cao không nói câu gì.

Cô nàng nọ đợi hồi lâu mà không được đáp lại liền biến sắc mặt. Cô nàng đã bị anh cho sượng mặt hai lần rồi, một người đã quen được đám đàn ông nâng niu, nịnh hót như cô nàng thì đâu chịu được cái cách đối xử đó: Song nếu cứ thế này mà lui thì mất thể diện với đám chị em quá?

Thấy sự cứng ngắc giữa hai người họ, những cô nàng đang nhìn anh như hổ rình mồi khác thôi không hỏi hận vì bị cô nọ giành trước nữa. Những lời mỉa mai, chòng ghẹo cô nàng vừa thất bại vang lên khắp nơi. Đám người vây quanh cứ lời qua tiếng lại như vậy mà người đàn ông nọ vẫn không thèm để vào mắt, anh chỉ chuyên chú vào công việc pha chế rượu của mình.

Được hoan nghênh nghe ta! Phù Hiểu rùng mình, tuy ở đâu cũng có, hoặc ít hoặc nhiều những anh chàng được hoan nghênh nhưng quả là cô chưa thấy cái tình cảnh đám phụ nữ bu đến, siết vòng vây như thế này bao giờ.

Tuy Lưu Minh Đức chẳng có quan hệ gì với Phù Hiểu cả nhưng thấy Phù Hiểu vô duyên vô cớ dồn hết sự chú ý vào người đàn ông nọ thì gã cũng sa sầm sắc mặt. Gã vẫy một cậu bồi bàn lại dặn nhỏ mấy câu, cậu bồi bàn gật đầu không chút do dự.

Đám đông quanh bàn người đàn ông nọ ngồi bỗng hét rầm lên, Dương Tư Lâm vội nhòm người dậy hòng ngó xem đã xảy ra chuyện gì.

“Ôi...” Màu sắc đẹp quá. Cô thấy trong chiếc ly để cao là cocktail đã được pha chế thành công, rượu trong ly lấp lánh màu của đá quý; Cùng với đó là nụ cười thỏa mãn, đầy dịu dàng của người đàn ông nọ. Chẳng trách các cô ấy lại hét rầm lên... Nhìn một “cool boy” mỉm cười ở cự ly gần như vậy không hét rầm lên mới là lạ.

Ngón trở thon dài lướt qua những đường cong duyên dáng của chiếc ly, người đàn ông rút di động ra và lách tách viết tin nhắn.

Ngay lập tức, di động của Phù Hiểu rung lên trong túi quần, cô tiện tay rút ra thì thấy: “Lại đây.” Chỉ hai chữ thôi mà khí phách mưng mưng.

[1] : Vermouth: Là một loại rượu nho được thơm hóa, tên gọi của nó bắt nguồn từ tiếng Đức “Wermut” là loại hương thảo mà từ những năm đầu công nguyên người ta đã pha vào rượu nho để trị bệnh. Hiện nay các nước Đức, Italia, Pháp đều sản xuất Vermouth. Loại Vermouth ngon nhất là loại sản xuất ở hai bên sườn núi Alps, giữa Pháp và Italia, vì ở đây có rất nhiều loại hương thảo nổi tiếng.

33. Chương 33

Có chớp mắt mới đi sang bên đây! Phản ứng của Phù Hiểu sau khi đọc tin nhắn là vờ như không trông thấy ai đó. Đùa gì chứ, trông cô giống người thích nổi bật lắm à?

Thấy cô nhóc nọ không để ý đến anh, người đàn ông – cũng chính là Đường Học Chính – nhú mào, lại lách tách viết một tin nhắn nữa.

Di động trong túi quần lại rung lên, Phù Hiểu muốn không đọc lắm nhưng khổ nỗi không cưỡng nổi sự hấp dẫn. Cô liếc trộm anh một cái rồi mở tin nhắn một cách không quá tình nguyện:

“Anh pha chế rượu cho em nè.”

Đừng vậy chứ! Trái tim Phù Hiểu bỗng đập trật nhịp. Cô thật muốn mắng anh phạm quy nhưng khi xuyên qua đám đông ngó thấy chiếc ly để cao thấp thoáng và nghĩ đến việc anh đang thực hiện lời anh hứa lần trước thì cô lại chợt thấy ngọt lịm trong lòng. Song, nhìn vòng vây người hâm mộ không nhỏ chút nào kia, cô vẫn hơi sợ sệt: Kể ra vẫn có chút khủng bố à...

Chiếc di động trong tay cô lại rung lên, cô cúi xuống nhìn thì thấy: “Để lâu uống không ngon đâu.”

Aaaaa! Cô thẫn thét lên trong lòng... Đồ xấu xa... Đồ xấu xa! Cô nhìn một lượt đám Dương Tư Lâm, những người này cũng đang nhìn anh chàng nọ và chìm trong những suy tính riêng của mình. Cô ho khẽ mấy tiếng để lấy giọng, rồi cất lời: “À này... bạn tôi cũng đang ở đây, anh ấy ngồi đằng kia, tôi sang đó với anh ấy, mọi người ở chơi vui vẻ nhé.” Nói xong, cô cũng thở phào nhẹ nhõm, ngồi với mấy người này không hợp, đi tìm anh thì vẫn hơn. Huênh hoang thì cũng chỉ huênh hoang chút xíu thôi, nhắm mắt xông liều là xong liền chứ gì?

“Ồ... ờ.” Thần trí của Dương Tư Lâm còn để đi đâu nên chỉ ậm ừ hai tiếng lấy lệ. Lưu Minh Đức đang bận so đo với người đàn bà của gã, cũng chẳng đếm xỉa gì đến cô.

Cung ca thấy con mồi sắp trốn thoát thì không hài lòng, “Bạn em đâu?”

“Bên kia kia.” Phù Hiểu sử dụng khái niệm đại chúng nhất để trả lời, cô đưa tay chỉ vào một đám đông.

“Thế cô mau đi đi.” Cô bé khi này suýt gây gổ với Phù Hiểu khoát tay, đi đi cho rảnh nợ.

Vì đang bận nghĩ cách để vừa đến được chỗ anh vừa không thu hút sự chú ý của đám đông nên Phù Hiểu căn bản không nghe được câu nói của cô bé nợ. Cô cầm ví, chen lấn để đi về phía anh. Đi đến trước mặt người ta rồi mà cô vẫn chưa nghĩ ra được chiêu gì, lại thấy anh khoanh tay trước ngực, cười như không cười nhìn mình, thế là cô hạ quyết tâm, tiến thẳng đến, ngồi phịch xuống vị trí đối diện anh: “Anh chàng đẹp trai! Mời tôi uống một ly đi!”

Những cô nàng xinh đẹp trong vòng vây nợ đều nhìn vào cô gái mới xuất hiện, thấy cô này chỉ là một con nhóc để mặt mộc thì liền cười cô nàng không biết tự lượng sức mình.

Cái cô ả này, cô lo anh làm cô mất mặt hay sao mà lại? Người đàn ông liếc xéo cô một cái với vẻ giận dữ nhưng vẫn chiều theo cô, anh đẩy ly rượu đang lấp lóa những tia sáng mỹ lệ đến trước mặt cô: “Amber Dream, xin mời.”

Hơi bị quá trớn rồi đấy! Đám các người đẹp rung động, các cô có điểm nào không bằng con nhóc cái gì cũng không có này chứ?

“Có nhầm hay không vậy?” Một người đẹp thuộc tuýp người vô cùng tự tin vì không chấp nhận nỗi sợ khác biệt dãi ngộ này mà cầu nhàu với giọng không nhỏ chút nào.

Người đàn ông nhíu mày: “Sao có thể nhầm được chứ? Là một người phụ nữ hấp dẫn thế này cơ mà.” Anh cười tà, lấy ngón cái vân vê gò má nõn nà của Phù Hiểu.

Phù Hiểu ho mạnh hai tiếng. Đừng phóng đại vậy chứ!

Dương Tư Lâm ngồi cách đó không xa thì suýt lật bàn bật dậy. Phù Hiểu???? Cái con nhỏ trước giờ luôn ra vẻ thanh cao ấy mà lại chủ động đi quyến rũ đàn ông ư? Còn cái gã đàn ông vênh vác chả để ai vào mắt kia nữa, chỉ thế thôi mà đã...

Không chiếm được giai đẹp thì chí ít cũng phải giữ lấy thể diện, đám các người đẹp dù không cam tâm và không tình nguyện mấy thì cũng đành tản ra. Đến phút cuối mà mấy cô vẫn không quên liếc mắt đưa tình với người đàn ông nợ, hy vọng anh chàng đổi ý.

Đường Học Chính còn chẳng buồn ngẩng lên nhìn, để những cái liếc đưa tình của những đôi mắt đẹp như hồ nước thu nào đó trực tiếp đưa tình đến gã mập ngồi sau bàn anh.

“Thử đi.” Anh nhìn chăm chú vào người con gái nhỏ xinh trước mắt.

“Nó đẹp quá.” Phù Hiểu nâng ly lên trước ánh đèn, ngắm màu sắc của rượu cocktail trong ly, cô thật không nỡ uống mà: “Độ cồn có cao lắm không?” Đây là rượu pha chế đó nha, nhờ cô uống có một ly mà đã say khướt chẳng phải sẽ mất mặt lắm ư?

“Yên tâm, pha cho em uống nên anh đúng mực.” Đường Học Chính chống hai tay lên bàn, mỉm cười nhìn cô.

Phù Hiểu chếp chếp miệng hồng giấu đi nụ cười chực nở trên môi mình, cô nâng ly lên, nhấp một ngụm, bất ngờ thay không có vị cay nồng của rượu: “Ngon quá.”

“Ngon là tốt rồi, lần sau anh sẽ pha loại khác cho em uống.” Đường Học Chính nở nụ cười hài lòng.

Phù Hiểu ngược nhìn anh, cô mỉm cười với anh, một nụ cười then thưng.

“Cô bé ngốc.” Hóa ra con gái dễ xấu hổ vậy ư? Yết hầu của Đường Học Chính giật giật, anh âu yếm nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Đau quá.” Phù Hiểu lại càng then hơn. Cô vờ nổi giận, đẩy tay anh ra.

Đường Học Chính nhìn chăm chú vào đôi mắt long lanh của cô, đột nhiên anh hỏi: “À đúng rồi, ai là đối tượng xem mặt của em?”

Chuyển... chuyển đề tài nhanh thế này thì có cười tên lửa cũng không theo kịp mắt, Phù Hiểu giật mình, chốt dạ.

Thấy vẻ mặt cô kỳ kỳ là Đường Học Chính biết ngay: có chuyện để nghe rồi, anh lẳng lẳng đợi câu trả lời của cô.

“Thì... thì là gã đó đó.” Cô ấp úng, trả lời lấp lửng cho có.

“Gã nào cơ?” Ai ngờ người ta chả thêm phối hợp cô.

“Thì gã đó đó.” Người nào đó tiếp tục lấp lửng.

“Gã nào cơ?” Người nào đó hỏi lại, thật không tâm lý gì cả.

“...” Thấy không ư hử cho qua chuyện được, Phù Hiểu cúi đầu, đảo mắt liên tục: “Thì là cái gã đang ôm người đẹp đó.”

Đường Học Chính không nói gì thêm, anh ngẩng lên nhìn cái gã đang đi về phía cô: “Là gã lùn mặc áo khoác đỏ đó hả?”

“Ừ...” Phù Hiểu lí nhí đáp lời, nhưng cô lập tức phát hiện ra điểm không bình thường, sao anh ấy lại biết Lưu Minh Đức không cao nhỉ?

“Phù Hiểu.” Giọng nói vang lên rất gần đó đã trả lời cho nghi vấn của cô, không ngờ Lưu Minh Đức đã đi đến chỗ họ ngồi từ bao giờ.

Phù Hiểu ngạc nhiên ngẩng lên, cô thấy tuy gã gọi cô nhưng lại đang nhìn Đường Học Chính một cách hờn hĩnh: “Thằng đó là ai thế?”

Những gã như Lưu Minh Đức vẫn luôn kiêu ngạo một cách vô lý và luôn tự mình là cao siêu lắm. Cho dù gã không thích Phù Hiểu thì gã vẫn cho rằng: việc cô bỏ đi, đến với một người đàn ông tất cả mọi mặt đều hơn gã là hành vi khiêu khích gã, sỉ nhục gã. Trên địa bàn của gã, gã nhất định phải dạy cho hai người một bài học.

Cái giọng điệu như ra lệnh của gã làm Phù Hiểu phản cảm, cô cau mày, không thêm trả lời.

Đường Học Chính kéo ghế của cô lại gần và dang tay ôm cô vào lòng. Sau đó, anh đánh giá gã Lưu Minh Đức dù đang đứng nhưng cũng chỉ cao bằng anh ngồi nọ từ trên xuống dưới và nói với cái giọng đầy đau xót: “Vợ, gu thẩm mỹ của em độc thật. Dù có cố thế nào thì Gia cũng không đạt đến tiêu chuẩn này đâu.”

34. Chương 34

Vợ? “Ả là vợ mày?” Cơn tức của Lưu Minh Đức bùng nổ, cái khỉ gì vậy, kết hôn rồi còn đi xem mặt gã ư?

Đường Học Chính vươn tay lấy chiếc ly để cao: “Nào, uống hết nó đi, rồi chúng ta về nhà.”

“Ai lại uống nhiều thế, em uống một nửa, anh uống một nửa.”

“Được.”

Đám người không có việc gì làm trong quán bar ai cũng thấy khó hiểu: tên lùn kia muốn tranh giành phụ nữ với người đàn ông nọ ư?

Hành vi của hai người chọc giận Lưu Minh Đức, hoàn toàn là không xem gã ra gì mà, gã giận quá, ngược lại cười, “Hôm qua, vợ mày còn muốn ngủ với tao đó, phải chăng ả coi mày là cái gỏi thêu hoa?”

Đường Học Chính như thể kéo cô lại gần mà thầm thì: “Có nghe chưa, em nhớ phải phấn đấu theo hướng đó nhé.”

Phù Hiểu cau quá phát cho anh một cái.

Đường Học Chính đón đòn bằng lòng bàn tay: “Đánh mạnh thế làm gì, có đau không?” Anh xoa xuýt bàn tay bé nhỏ.

“Anh sến quá đấy.” Phù Hiểu lườm anh.

“Anh nói thật mà em cũng không cho hử, Vô Tắc Thiên?”

“Anh còn dám nói hử!” Phù Hiểu vờ như sẽ đánh anh.

“Được, được, được, anh không nói nữa.” Nắm bàn tay bé nhỏ của cô, Đường Học Chính thôi không ghẹo cô nữa.

Lưu Minh Đức đang định lao vào quần nhau với anh thì giọng của Dương Tư Lâm truyền đến từ ngay gần đó: “Lưu Minh Đức, anh ở đây làm gì?” Cô nàng vốn định nhân cơ hội đi trang điểm lại mà lên đến chỗ này, nào ngờ gã lại còn đến sớm hơn.

“Cô chạy đến đây làm gì hử?” Lưu Minh Đức lườm lại cô nàng.

“Ở đây có bạn của Phù Hiểu nên em đến chào hỏi, mọi người đều là bạn bè cả.” Cô nàng nói với vẻ đến là chân thành, vừa xoay đầu lại đã nở nụ cười sáng lạn với Đường Học Chính, “Chào anh, em là Dương Tư Lâm, là người đại diện cho nhãn hiệu nước ép hoa quả Sảng Nhạc, cũng là bạn thân của Phù Hiểu hồi cấp ba.”

Đường Học Chính thì như thể không nghe thấy mấy lời hai kẻ kia nói, thậm chí anh còn chả buồn ngẩng đầu dậy: “Chả có gì để chơi cả, về nhà ngủ thôi.”

Với Đường Học Chính thì hai kẻ này chỉ như mấy tên hề nhảy nhót mua vui thôi, anh lo đáp lời chúng sẽ hạ thấp sự thanh cao của mình, vậy nên anh liền coi chúng như không khí.

Phù Hiểu cảm thấy vai người qua đường Giáp – một chàng công tử nhà giàu còn phù hợp với anh hơn là vai anh hùng cứu mỹ nhân. Cái gã này rõ là lơ tất cả mọi người mà.

“Hóa ra hai người quen nhau từ trước?” Dương Tư Lâm cũng ngạc nhiên lắm.

“Ồ, đúng vậy.” Phù Hiểu trả lời cô nàng nhưng cũng không gì thêm, “Chúng tôi đi trước đây, hai người ở chơi vui vẻ nhé.”

“Aizzz, sao lại về sớm thế?” Dương Tư Lâm vội khuyên ngăn, hai người họ về sớm vậy thì sao cô nàng có thể khiến anh chàng càng nhìn càng đẹp trai này phát hiện ra sự quyến rũ của cô nàng cơ chứ?

Lưu Minh Đức lôi cô nàng lại và cười lạnh với bóng lưng của hai người.

Phù Hiểu theo Đường Học Chính đi về phía cửa ra của bar, đám đông vây quanh họ tự động tách ra nhường đường. Hành động này của đám người khiến Phù Hiểu càng e thẹn hơn, sao tự dưng hai người lại giống VIP thế này. Anh chàng này quả là quá phô trương rồi.

Khi cô vừa nghĩ đến đó thì người đang ôm cô – Đường Học Chính chợt dừng lại.

“Sao vậy anh?” Từ trong lòng anh, cô ngẩng lên.

Đường Học Chính vuốt cằm, híp mắt lại nhìn đồng ly để cao được xếp thành hình Kim Tự Tháp trước mắt. Đây là tháp Champagne[1] mà chủ quán bar cố tình sai nhân viên đặt ở nơi bắt mắt nhất trong quán, để những vị khách lắm tiền khi chơi đến H (hight) sẽ đổ đầy rượu vào tháp ly và mời mọi người.

“Xém chút là quên mất chuyện quan trọng rồi.” Anh nói với vẻ nghiêm túc.

“Cái gì?” Nhìn núi ly này thì có thể nhớ ra chuyện quan trọng gì cơ chứ?

“Quên ăn mừng.” Đường Học Chính gật gù, vẫy nhân viên phục vụ: “Mang Champagne hảo hạng của các cậu ra đây, khai rượu, rồi đổ đầy chúng đi.”

Ngay lập tức, nhân viên phục vụ hớn hử vâng dạ, nhưng khi sắp quay vào lấy rượu thì anh chàng chợt nhớ ra một vấn đề: “Tiên sinh, khoảng ba, bốn chai Champagne mới đổ đầy được chỗ ly này, Champagne xịn nhất quán chúng tôi có giá hơn năm ngàn tệ một chai...”

“Khui.” Đường Học Chính vung tay lên.

Đất thế ư? Phù Hiểu thở hắt ra, dò hỏi: “Có chuyện gì vui mà anh lại chi một khoản lớn để ăn mừng thế?”
Mấy vạn tệ lận đó ông anh.

Anh còn lo là quá đơn sơ ỷ. Đường Học Chính cúi đầu ngắm cô, trong mắt anh nét cười như đầy ắp: “Đương nhiên là em rồi, vợ ngốc.”

Phù Hiểu ngăn người ra rồi tròn xoe mắt lên nhìn rồi lại ngăn ra... anh ấy, ý của anh ấy là... Vì hai người họ thành đôi nên anh ấy vui, sau đó anh ấy bỏ một đồng tiền đi đổ đầy rượu vào cái tháp Champagne nào đó để mời các vị khách trong quán bar ăn mừng ư? Cuối cùng cũng tổng kết xong vấn đề, gương mặt cô bỗng ửng hồng; “Anh... phô trương quá rồi đó?”

“Tin anh đi, hoàn toàn không phô trương đâu.” Đường Học Chính nâng cằm cô lên và mi cô với vẻ vô cùng tự nhiên.

Quá là phô trương rồi đấy ạ! Phù Hiểu xấu hổ đến đỏ lựng cả hai tai, cô kéo anh định đi ra ngoài: “Tụi mình khiêm tốn chút nào anh.”

Thì cũng vì khiêm tốn nên anh mới ăn mừng ở đây đó, Đường Học Chính ôm lấy cô, không chịu bước đi: “Vui một mình không bằng để mọi người vui cùng.”

Cô sai rồi, quả thật cô đã sai rồi! Khi nãy anh ấy nào có rêu rao chứ, giờ anh ấy mới là rêu rao nè! Phù Hiểu đã gắng hết sức mà vẫn không di chuyển được anh nên đành theo anh.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang Champagne lạnh lên, Đường Học Chính vừa hô to một tiếng: “khui” là bốn chai Champagne được khui ra liền.

Trong quán bar bỗng dậy lên những tràng pháo tay nổ trời, tiếng huýt sáo, tiếng hú hét vang lên không ngừng, tất cả những âm thanh đó đều đến từ những vị khách trong quán bar đêm nay. Đùa gì chứ, tự đứng được uống miễn phí Champagne mấy ngàn tệ lận cơ mà?

Sắc mặt đám Lưu Minh Đức ngồi cách đó không xa thì càng lúc càng đen hơn.

“Tôi muốn mời tất cả những ai mừng cho tôi theo đuổi thành công Phù Hiểu nhà tôi mỗi người một ly, nếu thấp ly không đủ thì khui thêm rượu, tính vào hóa đơn của tôi!” Đường Học Chính cầm chiếc mic mà nhân viên phục vụ đưa lên và tuyên bố tin vui một cách ngắn gọn, đồng dục.

Những tiếng hú hét một lần nữa vang lên, cả căn phòng như muốn nổ tung vì âm thanh.

Phù Hiểu càng e thẹn hơn, không dám ngẩng lên nhìn đám người.

“Vợ, em cũng nhấp một ngụm nhé.” Dứt lời, cằm của cô được nâng lên và một đôi môi ướt, thấm đẫm hương thơm của rượu áp lên bờ môi mềm, đỏ thắm của cô.

Những tiếng cười đùa, tiếng huýt sáo và tiếng hú hét rộ lên, âm thanh lớn đến mức mọi người xém thủng màng nhĩ.

35. Chương 35

Cuối cùng cô cũng biết cái cảm giác bị người ta nhìn chằm chằm của một ngôi sao là thế nào rồi. Phù Hiểu quả thật là... không kiêu ngạo nổi. Đến tận khi hai người đã xuống đến bãi đậu xe dưới hầm mà cô vẫn thấy đầu óc quay vòng vòng: Rốt cuộc người mình chọn là người như thế nào vậy, trên đời này, liệu có bao nhiêu người đàn ông có thể làm những việc anh làm tối nay một cách thần nhiên như anh đây?

Tâm trạng Đường Học Chính thì đang rất tốt, anh đi trước, kéo tay cô. Dù có không ngoái đầu lại thì anh cũng biết vợ anh lại đang e thẹn. Anh không khỏi mỉm cười, nắm ngón tay anh đan vào nắm ngón tay cô, mười ngón tay của họ quấn chặt lấy nhau, cuối cùng cô cũng là của anh rồi.

Anh rút chìa khóa ra mở cửa xe, hôm nay anh đi chiếc xe mà anh mua để Phù Hiểu tập lái đến. Anh chưa kịp mở cửa xe cho cô thì một âm thanh phá hỏng bầu không khí yên bình nơi đây bỗng vang lên: “Ra mà đi cái xe rách này à?”

Đường Học Chính điềm nhiên ngẩng đầu lên, như thể anh đã biết từ trước là Lưu Minh Đức sẽ dẫn theo vài tên lâu la và cả lũ mặt sẽ đằng đằng sát khí đi về phía họ vậy.

“Hôm nay, Gia đang vui, không muốn để lại ấn tượng về sự bạo lực với vợ Gia.” Anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Phù Hiểu hồng trần an cô rồi anh đóng cửa xe lại cho cô khi cô đã vào trong.

“Thế nào? Sợ rồi hả? Muốn chạy phải không?” Lưu Minh Đức lao đến, đá thật mạnh vào chiếc xe, hôm nay y đã khiến gã trở thành trò cười trong mắt mọi người, giờ y còn muốn rời đi một cách dễ dàng như vậy ư?

“Hê hê, thật ra tao cũng không có ác ý gì đâu, chỉ muốn mời mày uống một cốc bia thôi.” Thứ này vốn là chuẩn bị cho ca sĩ của quán bar để tạo nên một tiết mục thú vị. Một tên lâu la nghĩ đến cảnh Đường Học Chính trở thành thằng hề sắp xảy ra nên hớn hờ lắm.

Bỏ thuốc vào đồ uống có cồn là cách làm hèn hạ nhất trong các cách làm hèn hạ, Đường Học Chính còn tưởng là thời nay đã hết người xài cái trò ba xu ấy cơ: “Chúng mày muốn làm gì?” Anh tựa vào cửa xe bên ghế phụ, hỏi với vẻ cực kỳ bình tĩnh. Nếu bọn chúng bỏ thuốc rồi để anh cùng Phù Hiểu ở với nhau thì không biết anh có nên thuận theo tự nhiên không nhỉ? Anh nghĩ một cách tà ác.

“Tao chẳng muốn làm gì cả, chỉ muốn ọi người được thưởng thức sự quyến rũ của ông khách xộp là ngài đây thôi.” Lưu Minh Đức rút chiếc còng tay mà nãy giờ gã giấu trong bụng ra, “Còng mày ở bãi đỗ xe, không biết mày đã hài lòng về số lượng người xem hay chưa?”

Đường Học Chính thất vọng quá, quả nhiên là chuyện tốt của anh không thể thành mà?

Phù Hiểu cũng loáng thoáng nghe được, cô không ngờ Lưu Minh Đức lại là người như vậy, hôm qua nhìn mặt gã còn rõ là thật thà, đúng là biết người, biết mặt nhưng không biết lòng mà. Cô hãi quá, may mà phát hiện sớm...

“Phù Hiểu, em không phải lo đâu, tôi sẽ để lại chút ít cho em, tôi còn phải đưa em lên giường của Cung ca nữa.” Đã là bạn làm ăn với nhau thì nên thể hiện chút thành ý chứ nhỉ, chắc gã sẽ chụp cho cô ả mấy tấm ảnh mát mẻ gì đó, để về sau cô ả ngoan ngoan làm người đàn bà của Cung ca.

Đường Học Chính từ tốn mỉm cười, hình như trước giờ vẫn chưa có ai là dám có ý đồ với người đàn bà của anh: “Mày tên gì?” Đáng lưu làm kỷ niệm.

“Sao nào, mày còn mơ mộng đến việc trả thù ư? Ông đây đi không đổi tên, ngồi không đổi họ: Lưu trong Lưu Bang, Minh trong thông minh, Đức trong đức cao vọng trọng, là Tổng giám đốc Công ty Bất động sản Quang Minh, đã nhớ kỹ chưa? Hả gói thù hoa?”

Anh nhớ kỹ lắm rồi, đâu có nhiều thằng ngu tự giới thiệu lý lịch, chờ anh đến xử lý như gã này chứ.

“Lưu ca, biển xe...” Một tên lâu la nãy giờ vẫn im im bỗng nhiên tròn mắt lên nhìn rồi vội ghé vào tai gã nói thầm.

Biển xe? Lưu Minh Đức lập tức cúi xuống nhìn, gã giật mình khi thấy biển xe được mở đầu bởi những chữ lớn màu hồng và theo sau là dãy số may mắn. Không ai dám làm giả... loại biển xe chỉ dành cho các lãnh đạo này! Ai ngờ loại biển xe này bỗng nhiên lại xuất hiện trên một chiếc xe tầm thường cơ chứ!

Thấy gã biến sắc thì Đường Học Chính vắn vắn cổ, anh như một con báo đang vận sức chuẩn bị vồ mồi, thông thả tiến lên trước hai bước.

“Ê, mày...” Gã định hỏi thêm cho rõ nhưng đã không còn cơ hội nữa rồi, một bàn tay to bản bay đến và sau đó là tiếng vang do có một người ngã xuống đất.

Chỉ một chiêu là có thể nhìn ra chênh lệch thực lực giữa hai bên rồi, kinh nghiệm được tôi luyện do đánh nhau và kinh nghiệm được tôi luyện do những hoàn cảnh vào sinh ra tử trong quân đội đâu có cùng bản chất cơ chứ, đặc biệt với một người ‘giấu tài’ như Đường Học Chính thì bọn này chỉ lũ tép riu tự đưa mình đến mồm cá mập mà thôi, còn chẳng đủ anh nhét kẻ rằng.

Và Đường Học Chính cầm lon bia tươi mà anh vừa cướp được rồi ngồi xỏm xuống cạnh gã Lưu Minh Đức đang nằm rên ỉ ỉ dưới đất, lon bia vẫn chưa sổng một giọt nào: “Gia không muốn phí nơ ron thần kinh, thôi thì xài cái chiêu thiếu sáng tạo này của mày vậy.” Dứt lời, anh dùng một tay lôi gã đến trước chiếc Toyota[1] màu lông chuột, vừa hay là anh tìm được mấy cái còng tay và chìa khóa trên người lũ lâu la, thế là cứ trước mỗi chiếc xe anh còng hai gã một vào nhau. Trong khi Lưu Minh Đức hầy còn ra sức chửi rủa một cách rất không biết điều thì anh đã thản nhiên tọng hết cả lon bia vào mồm gã.

“Ê! Có giỏi thì mày đừng có giở cái trò tiểu nhân này ra! Chúng tao là Ngân Lang hiệp đó, cẩn thận kẻo đám anh em của chúng tao dần chết mày!” Gã lâu la bị còng chung với Lưu Minh Đức cố gào lên ra vẻ có nghĩa khí.

“Mày cũng muốn uống?”

Câu nói rất điềm nhiên của anh khiến gã nọ ử rữ và im ngay tức khắc.

“Mẹ nó chứ, mày...” Hiệu lực của thuốc mạnh thật đấy, Lưu Minh Đức có phản ứng ngay lập tức, gã ra sức giãy dụa nên chiếc Toyota cứ rung lên rầm rầm: “Thả tao ra! Thả tao ra ngay! Nếu không tao sẽ ày chết không có chỗ chôn!”

Đường Học Chính cười lạnh một tiếng, ném vỏ lon đi: “Ồ đó mà hưởng thụ nhé, Gia đi trước đây.”

Anh quay vào trong xe, nãy giờ Phù Hiểu sợ mình quẩn chân anh nên không có xuống, cô hỏi: “Sẽ không gây ra hậu quả nghiêm trọng gì chứ anh?” Cô là người theo chủ nghĩa hòa bình chứ không phải chủ nghĩa bác ái, cô cũng sẽ không lãng phí lòng tốt của mình cho những kẻ ác độc.

“Yên tâm đi, gã không chết được đâu.” Lại để cô thấy khía cạnh bạo lực trong anh rồi, Đường Học Chính khởi động xe, vừa lắc đầu vừa lái xe rời bãi đỗ một cách gọn ghẽ.

36. Chương 36

Sau khi rời khỏi quán bar và đi được một đoạn đường, Phù Hiểu dần gạt hẳn đám Lưu Minh Đức ra khỏi đầu, cô không thích lãng phí suy nghĩ của mình vào những kẻ đầu đầu. Khi này, cô đã hoàn toàn bình tĩnh lại, cô nhìn trộm Đường Học Chính. Hôm nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra nên cô vẫn chưa có thời gian ngồi phân tích cẩn thận vấn đề. Ánh mắt cô dừng trên một bên khuôn mặt hoàn mỹ như được điêu khắc của anh, đột nhiên, cô bỗng cảm thấy rất khó tin, hình như anh... đã là người yêu của cô rồi. Trước giờ, bên cô vẫn chưa có ai từng đảm nhiệm chức vụ ấy, nên: khi này, Phù Hiểu cảm thấy cuộc sống thật kỳ diệu. Trái tim cô như đang nhảy nhót trong lồng ngực, cô cố lấy lại lý trí: Kẹo Mật từng nói anh không phù hợp với cô, cô Dương cũng bảo anh rất không phù hợp với cô. Thật ra, cô cũng biết hai người khác nhau nhiều lắm, như hôm nay khi anh vùng tiền trong quán bar chẳng hạn, cô chưa bao giờ nghĩ đến việc nữa kia của mình sẽ là người như anh vậy... anh quá nổi bật. Những suy nghĩ đó cứ xoay tròn trong đầu cô mà cô không sao hạ quyết tâm ‘tiếp tục từ chối’ anh cho được. Cô... rất luyến tiếc anh.

Chả trách từ cổ chí kim lại có nhiều thiêu thân lao mình vào ngọn lửa tình yêu đến vậy, hóa ra khi yêu, người ta sẽ không thể dùng lý trí để giải thích cho những hành động của mình.

“Sao em cứ nhìn anh suốt thế?” Đường Học Chính hỏi với giọng khàn khàn, anh vẫn rất tập trung lái xe và luôn nhìn thẳng vào con đường phía trước.

Bị anh bắt quả tang, Phù Hiểu ho khẽ một tiếng, liếc sang chỗ khác, “Không có gì, không có gì.”

“Ồ, anh còn tưởng là em bị sắc đẹp đàn ông của anh làm ê ẩm.” Giọng điệu anh nghe như tiếng tiếu.

“Sao em có thể nông cạn vậy chứ!” Phù Hiểu cãi lý.

“Phải không đó?” Đường Học Chính nhướn mày, “Hình như trong laptop của người nào đó có lưu rất nhiều ảnh chụp trai đẹp, những bức ảnh ‘nông cạn’ nha.”

“Anh thấy chúng từ bao giờ!”

“Anh hỏi mượn em bảo anh cứ lấy dùng tự nhiên nên anh cũng tự nhiên liếc qua.”

“... Anh học khoa Văn học đấy à.” Mà lại đi soi từng từ từng chữ một như thế.

“Hóa ra trình độ văn chương của anh cao vậy?” Được Học Chính kinh ngạc vì được khen.

“Ngài khiêm tốn quá rồi.” Xem ra anh đã mở tất cả những file không nên mở trong laptop cô ra rồi... Đợi đã, còn có một số file mà cô tuyệt đối không thể để anh xem, chắc là anh chưa thấy chúng đâu nhỉ? Nhất định là chưa đâu nhỉ! Phù Hiểu có vẻ rất thấp thỏm nhưng cô lại không dám hỏi thẳng anh nên đành giấu kín trong lòng mà hốt hoảng.

Đường Học Chính vẫn vững tay lái.

Hai người trải qua một thoáng lặng im rồi ngay khi Phù Hiểu thoáng yên tâm thì...

“Đúng rồi, về em hãy xóa đồng AV[1] trong laptop đi.”

Cô muốn đập đầu vào kính chắn gió quá đi mất! Khoảnh khắc này là khoảnh khắc xấu hổ nhất trong đời của Phù Hiểu, cô úp khuôn mặt ửng hồng vào hai tay.

Mục đích của Đường Học Chính là làm cô bấn loạn khi thấy bộ dạng lúng ta lúng túng này của cô thì khoe môi anh nhẹ nhàng cong lên.

“Em có lý do.” Sau nửa ngày đấu tranh tư tưởng với bản thân, cuối cùng cô quyết định tẩy trắng hình tượng khi này đã đen thùi của mình, thế nên cô lên tiếng, giọng nhỏ xíu.

“Ừm.” Anh giục cô nói tiếp.

“Công việc của em cần mấy thứ đó.”

“...”

Lẽ nào đây chính là ‘càng chùi càng lộ’ trong truyền thuyết? Hai bên má vốn hồng như ráng chiều của cô càng hồng hơn, cô lí nhí giải thích: “Công việc của em không phải loại công việc này mà là loại công việc kia cơ! Là loại công việc cần ít kinh nghiệm về ‘chuyện ấy’ ỹ!”

“...” Chứ không anh lại cho là tối nào ở nhà cô cũng xem chúng, đúng là cô bị hiểu lầm mà.

“Aizzz, em viết tiểu thuyết. Thời nay, tiểu thuyết nào cũng phải có mấy cảnh đó. Em lại không có kinh nghiệm nên đành kiếm AV xem.” Phù Hiểu bí quá hóa liều, đành phải khai tuốt tuột.

“Vợ, em đùa anh đấy à.” Đường Học Chính chau mày, nghiêng đầu, nhìn cô một cái.

“Gi?” Có thể nói tiếng phổ thông không vậy?

“Em đừng có nói với anh là em là tác giả viết truyện ngôn tình nha?”

“... Tuy không hoàn toàn đúng nhưng cũng gần như thế.” Cô cũng là tác giả viết thể loại truyện dành cho nữ.

“Nếu thi chậm chạp thì em sẽ dành giải nhất, thử hỏi em viết câu truyện tình yêu của những người khác kiểu gì?” Đường đại thiếu gia thật thắc mắc.

“Chưa từng ăn thịt heo thì cũng biết phải biết con heo trông thế nào chứ.” Dù sao, mỗi lần viết đoạn đó, cô cũng chỉ cần viết qua loa, mập mờ chút chút là được.

“Vậy chẳng phải là em lừa độc giả ư? Kể thử cho anh: khi viết H thì em viết những gì?” Quả nhiên là đàn ông chỉ khoái mấy chuyện này mà.

Sao cô lại đi thảo luận vấn đề này với anh cơ chứ... Aaaaaaaa, Phù Hiểu bấn quá không biết phải nói gì.

“Tả phác họa hay là tả cụ thể thế?”

“Đường Học Chính!”

“Em chép lời thoại của nhân vật nam chính và nhân vật nữ chính trong AV phải không? Tả tình yêu em đã không sáng tạo rồi, tả H kiểu tàng tàng vậy có liệu có ổn không?”

“Anh có thể im đi được không?”

“Không sao cả, tụi mình có thể thực hành, có câu: sự thật mạnh hơn muôn lời hùng biện, cứ để anh hầu hạ em một lần rồi em sẽ thấy mấy video chỉ được mỗi cái mẽ ngoài đó nhạt hoét.” Chúng làm bắn mắt cô mất.

“Xin anh đấy, anh im đi có được không?”

“Đã hạ quyết tâm thì phải làm ngay cho nóng, tối nay thì sao?”

Cuối cùng núi lửa cũng phun trào, “Tránh ra! Tránh xa tôi ra!”

Bất nạt cô đủ rồi nên Đường Học Chính cười đến là sung sướng. Anh rẽ phải rồi cho xe vào bãi đỗ một cách thành thạo, ngay sau đó anh kéo cô lại gần, áp mạnh môi mình lên đôi môi đỏ thắm, tuyệt đẹp của cô.

Xem sau này cô còn dám ngấm gã đàn ông nào khác ngoài anh không, Nhất – Là – Những – Gã – Trần – Trường!

Phù Hiểu đã không thể ngờ rằng: chỉ vì có thêm một người tham gia vào mà cuộc sống của cô lại thay đổi nhiều đến vậy. Rõ là chỉ thêm một bộ bát đĩa trong mỗi bữa ăn của cô, chỉ thêm một người trò chuyện với cô, chỉ thêm một đối thủ chơi cờ với cô, chỉ thêm một người bạn đường cùng cô đi chơi, chỉ thêm một người giúp cô khi gặp khó khăn... Chẳng biết từ bao giờ, Đường Học Chính đã trở thành chỗ dựa vững chắc nhất của cô, bất luận cô gặp chuyện gì anh cũng luôn giải quyết tốt giúp cô, không để cô phải động não, cách anh giải quyết mọi việc luôn là cách tốt nhất, không thể soi mói.

Thỉnh thoảng, cô nghĩ: nhất định là kiếp trước mình đã làm rất nhiều, rất nhiều việc tốt.

Tất nhiên cô sẽ không nói với anh mấy lời (biểu đạt một cách rõ ràng là cô say đắm anh) này rồi. Bởi vì: dù cái gì anh cũng tuyệt thì vẫn có những chuyện anh khiến cô rất chi là đau đầu.

Giống như bây giờ, rõ là vừa rồi họ còn đang xem Naruto, thế mà bất giác cô đã ngã vào lòng anh, bất giác hai người trao nhau nụ hôn nồng cháy, rồi bất giác tay anh đã luồn vào trong áo cô...

“Không được!” Như thể bị bỏng bởi nhiệt độ từ đầu ngón tay anh truyền đến, Phù Hiểu lập tức tỉnh táo lại, đẩy anh ra.

Cặp mày kiếm của Đường Học Chính khẽ chau lại, anh cố bình ổn lại nhịp thở nặng nhọc của mình, dục vọng tỏa ra từ mắt anh như khóa chặt lấy cô.

Dạo này, Phù Hiểu đã tích lũy được khá khá kinh nghiệm nên cô lập tức đưa cho anh một ly nước lạnh.

Đường Học Chính không muốn đón lấy ly nước, cơ thể đang rạo rực của anh gào thét đòi được thả tự do, anh lên tiếng, giọng khàn khàn, “Vợ, em còn định tra tấn anh đến bao giờ?” Cộng cả trước và sau khi chính thức làm người yêu của cô thì cũng hơn nửa năm rồi anh không chạm vào đàn bà, hồi trước khi quen cô... Ừm, chuyện này không thể nói ra... Quan trọng là: bây giờ, cô đã học lái xe xong lâu rồi mà anh vẫn chưa thể sút vào gôn?

Câu hỏi thẳng thừng của anh khiến Phù Hiểu bị sặc, cô nuốt nuốt nước miếng. Cô cũng biết: với một người đàn ông cường tráng như anh thì khoản đó nhất định cũng... Nhưng mà, hai người chính thức còn chưa được một tháng đâu nha, dù gì cũng là lần đầu tiên yêu đương, sao cô thoáng vậy được, nghe nói lần đầu tiên đau lắm...

“Cái đó thì,” Phù Hiểu đứng trước mặt anh, cúi gầm xuống không dám nhìn anh, “Em từng tưởng tượng đến việc mình sẽ thế nào khi có người yêu, định là tiếp xúc với nhau một thời gian sẽ nắm tay, khoảng hai ba tháng sau đó thì ôm ấp, thêm mấy tháng nữa thì hôn nhau, lại thêm một thời gian nữa, khi thời cơ chín muồi, hai bên sẽ thật sự bên nhau, cùng nhau...”

Giọng cô càng nói càng lý nhí, sắc mặt Đường Học Chính thì càng nghe càng đen hơn. Đến đoạn cuối, thấy cô thì thảo cái gì mà: “thời cơ chín muồi” thì anh mém xỉu luôn, “Em... đùa thật đấy à?” Đùng đùa vậy chứ, theo như cô nói thì phải nửa năm nữa mới được chụm chịt (hôn môi) ư?

[1] AV: Adult video, ở Việt Nam mình thể loại phim này bị cấm lưu hành, được gọi là phim con heo, Trung Quốc cũng giống Việt Nam, nhưng ở nhiều nước trên thế giới như Nhật Bản, Thái Lan, Hà Lan, Mỹ, vv... AV là thể loại phim được lưu hành công khai (có rating 18+), coi như một sản phẩm của ngành công nghiệp giải trí – công nghiệp tình dục.

37. Chương 37: Chương 37

Khi mặt anh chảy xệ ra như nhà có tang thì Phù Hiểu ngẩng lên, cười hì hì nhìn gốc tẻ: “Em muốn thay đổi không khí tí ý mà.”

Cái cô ả này... Đường Học Chính thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời, anh cũng vô cùng ngạc nhiên khi nhận ra rằng: anh luôn tin mọi lời cô nói là thật: “Em sắp làm anh bị bệnh tim rồi, toàn dọa anh.” Anh vươn tay ra, một lần nữa ôm cô vào lòng. Đây là thói quen mới của anh, hình thành dạo vừa rồi, hể người ta không gần sát bên anh là anh lại thấy thiếu thiếu.

Phù Hiểu cũng đã quen với việc rúc vào lòng anh rồi: “Nhưng ý trong câu đó của em thì là thật nha.”

Hai đầu mày anh như bị khóa chặt vào nhau, một lúc lâu sau, Đường Học Chính nhả ra hai chữ (một cách rất là khó khăn): “Anh chờ.” Nói xong anh còn ghì lấy thân thể mềm mại của cô hông bày tỏ sự rất không tình nguyện của mình. Món ngon để bên môi chẳng lẽ chỉ được ngậm...

Dù Phù Hiểu biết cuối cùng anh nhất định sẽ đồng ý nhưng cô cũng không ngờ là anh tuyệt không nài ép gì cô cả. Một niềm vui không tên dâng lên trong lòng cô: “Anh tốt quá.” Cô không nén nổi tình cảm trong lòng mà nhẹ thơn lên khoe môi anh.

Đường Học Chính liếm nơi vừa được cô thơn lên, thở dài một tiếng, không tốt với cô thì còn tốt với ai chứ? Chỉ là, lần này, vì muốn tốt với cô mà anh hy sinh cả bản thân mình...

“Đừng thở dài, đừng thở dài mà, chúng mình xem Naruto, xem Naruto nào.” Phù Hiểu pha trò.

Đường Học Chính nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ bé thể hiện ra tâm trạng thở phào nhẹ nhõm nhưng cũng hơi áy náy chút chút của cô, anh lắc đầu: “Yêu tình hút hồn người.” Anh cúi xuống, cắn vào cổ cô một phát cho bõ tức.

“Đừng cắn nữa, cổ em xanh tím hết cả rồi.” Phù Hiểu kháng nghị. Cứ thế này thì cô còn ra ngoài gặp ai được chứ?

Nghe cô nói vậy nên Đường Học Chính vén tóc cô lên, quả nhiên là có thể thấy những dấu hôn chi chít trên cổ cô, anh đưa ngón cái mơn trớn trái dấu tây màu hồng rực mà anh vừa in lên, đôi con ngươi của anh dần trở nên sâu thẳm, ánh mắt anh trượt trên chiếc cổ mềm mại, duyên dáng của cô, nếu cổ cô đã hết chỗ để anh cắn thì xuống phía dưới...

Phù Hiểu rất nhạy cảm, cô khẽ run lên.

“Ngồi xa anh ra chút nào.” Đường Học Chính cố giữ lại một tia lý trí cuối cùng và buông cô ra. Mẹ nó chứ, hóa ra cái gọi là: “nhịn chuyện ấy” chính là đây, quả nhiên là cực hình! Khổ thế này sao lũ trai tơ sống nổi nhỉ?

Phù Hiểu đỏ mặt, ngoan ngoãn ngồi xuống chiếc sofa đơn cạnh đó.

Bầu không khí mờ ám ngự trị trong phòng, không hề tiêu tán. Phù Hiểu nhìn trộm Đường Học Chính, khi này trông anh có vẻ như đang rạo rục lắm. Cô đang nghĩ cách để phân tán sự chú ý của anh thì khéo thay chuông điện thoại của anh vang lên. Cô thở phào nhẹ nhõm.

“A lô?” Đường Học Chính tiếp điện thoại, giọng gắt gỏng.

“Ờ, làm gì mà nóng thế, dục vọng không được thỏa mãn hả!” Ở đầu dây bên kia, Mạc Vu Phi giả giọng lưu manh ra trêu chọc.

... Nó đi guốc trong bụng anh đấy à? Đường Học Chính hí hóp mắt lại, đương nhiên là anh sẽ không thừa nhận loại chuyện sẽ khiến thằng bạn cười đến rụng răng này: “Gọi làm gì?” Nó nhàn rỗi quá phải không?

“Đừng nóng, không có chuyện thì tao đã không tìm mày.” Anh vốn cho chuyện nó mất tích là nó muốn ở một mình nên nếu không có việc gì thì anh thật không muốn quấy rầy nó chút nào.

Câu này của anh chàng thể nhưng lại khiến Đường Học Chính thấy thư thái hơn, cuối cùng cũng có chút chuyện để phân tán sự chú ý của anh. “Nói.”

Nghe giọng thằng bạn có vẻ rất không hài lòng nên Mạc Vu Phi cũng không tào lao nữa, đi thẳng vào vấn đề: “Tiêu Thiển Thiển nổi trận lôi đình.”

“Ồ.” Thế thì liên quan gì đến anh.

Biết ngay là nó sẽ phản ứng kiểu này mà, Mạc Vu Phi giải trình thêm: “Mày có biết cô ả trở về với thân phận gì không? Là Kiểm sát trưởng mới nhận chức với tiền đồ rạng rỡ đó. Mày có biết khi không thấy mày cô ả đã giờ trò gì không? Cô ả chủ động nhận vụ án nhà lão Kim mà nguyên nhân là vì cô ả thấy tao quá là để ý vụ này nên đoán chắc là vụ này có liên quan đến mày. Mày có biết bây giờ cô ả điều tra đến đâu rồi không? Tối qua, cô ả đến kiểm tra đột xuất quán bar của mày.”

Đường Học Chính vắn vắn cổ, ngẫm nhắc Phù Hiểu gọt táo cho anh.

Phù Hiểu khê gọt táo, đi vào bếp lấy dao gọt hoa quả.

“Mẹ nó chứ, mày mê gái nên làm hỏng việc, giờ còn dám vác mặt tìm tao?” Nếu cô ả không moi được gì từ miệng nó thì chỉ có quỷ mới biết anh quan tâm đến vụ án nhà lão Kim.

“Hê hê, không hổ là bạn chí cốt từ bé đến lớn của anh đây.” Mạc Vu Phi nhin nọt: “Biết làm sao được, mày cứ gặp Tiêu Thiển Thiển của bây giờ đi, rồi khác hiểu lý do mà thân tao không thuộc về mình nữa. Năm đó, cô ả còn đôi nét vụng dại, bây giờ... chắc chắn, cô ả tuyệt đối là người đẹp số một của giới tư pháp, không là của thành phố Bắc Kinh chứ!”

Đường Học Chính không hơi đâu mà nghe thằng bạn lảm nhảm, anh biết mầm họa do nó gieo nhưng lại không thể để nó tự đi xử lý... để nó ra mặt thì Tiêu Thiển Thiển sẽ càng phách lối hơn, mấy năm ở nước ngoài đâu thể thay đổi cái tính cứng đầu cứng cổ của ả đàn bà đó chứ. Nhưng bây giờ lại không thể để cô ả làm hỏng việc... Cút thật! Anh lại phải ‘đi công tác’ nữa ư?

“Biết rồi, để mai đi.” Dứt lời, anh cúp luôn điện thoại.

Phù Hiểu đang ngồi gọt táo cạnh đó, nghe anh nói thế là cô biết liền: “Anh lại phải đi à?”

“Ừ.” Biến cố ngoài dự liệu khiến anh không lấy gì làm vui vẻ.

“À, mau chuẩn bị đi, mau chuẩn bị đi.” Tuy sâu thẳm đáy lòng là nỗi mất mát lớn lao nhưng Phù Hiểu cho rằng: trong giai đoạn mấu chốt này, hai người nên tách nhau ra thì hơn. Anh có việc phải làm nên sẽ không thấy khó chịu lắm... Nếu anh cứ ở lì nhà cô thì dù cô vẫn bảo không cho nhưng lỗ hổng nào đó cô mềm lòng... không ổn, không ổn, tách nhau ra thì hơn.

Cái con nhóc vô lương tâm này nữa, chỉ cần nhìn khuôn mặt đó của cô là anh biết cô đang nghĩ gì liền. Đường Học Chính đổi, liếc xéo cô một cái. Nhưng thôi, bỏ đi vậy, dù gì nguyên tắc của cô ấy cũng là trường kỳ kháng chiến, bây giờ càng để cô ấy thoải mái thì sau này cô ấy càng giúp mình dễ chịu.

Không hiểu sao mà ánh nhìn kỳ quái của anh lại khiến Phù Hiểu run lên bần bật.

“Quần áo trong phòng này em cứ xử lý theo cách cũ.” Đường Học Chính bắt đầu gặm táo.

“Đồ hoang phí...” Phù Hiểu lườm anh một cách thù địch, “Chỗ quần áo này của anh toàn đồ tốt, thế mà anh chỉ mặc có một, hai lần thôi đã vứt rồi?”

Đường Học Chính nhận lời răn dạy: “Ồ, thế thì em giặt sạch rồi cất đi cho anh.”

... Thà vứt quách đi còn hơn. Cô nhớ cô giặt rồi cất giúp anh chỗ quần áo anh mặc hồi Tết, lần đến này, anh vừa mở tủ ra đã xui mặt xuống hỏi cô: đồng quần áo bên trong là của thằng nào. “Được rồi, cứ để đấy

cho em.” Cô nói với vẻ bất đắc dĩ, ngay sau đó cô chợt nhớ ra một chuyện liền chỉ ngón tay thanh mảnh vào chiếc laptop trước mặt, “Laptop của anh nè, lần này anh mang nó về đi.”

“Anh đã bảo là để cho em dùng rồi mà?”

“Em không thèm.” Phù Hiểu mím môi.

Đường Học Chính nhìn cô chăm chú, lát sau, anh rất biết nghe theo điều hay lẽ phải: “Được, anh cầm nó đi.”

Sáng sớm hôm sau, Phù Hiểu dậy cặp mắt đỏ đỏ, tiễn Đường Học Chính ra ngoài.

Cặp mày của Đường Học Chính nhíu chặt lại: “Em thật không ngoan, lại thức khuya rồi.”

“Em không thức khuya.” Phù Hiểu bĩu môi. Hôm qua, cô định nay sẽ dậy sớm tiễn anh nên chưa đến 12 giờ đã đi ngủ, nào ngờ lần qua lộn lại mãi mà chả ngủ được.

Nom cái bộ dạng đáng thương của cô kia, “Được rồi, em vào ngủ đi.” Anh xoa xuýt khuôn mặt bé nhỏ của cô.

“Em đưa anh ra sân bay nhé.”

“Không cần đâu,” Đường Học Chính khẽ cười, “Anh sẽ về sớm thôi, em không được đi tập xe một mình đâu đấy. Đợi anh về chúng mình đăng ký thi lấy bằng luôn.”

“Em biết rồi.” Phù Hiểu gật đầu, cô rất không muốn xa anh nên theo tiếng lòng mình, cô túm lấy ngón trỏ của anh lắc lắc: “Nhưng em muốn đưa anh cơ.”

Ái chà chà! Tuy cô ả này luôn chậm chạp và hay e thẹn nhưng sự ngây thơ nơi cô cũng uy lực lắm đó nha! Nhìn bề ngoài thì Đường Học Chính còn có vẻ bình tĩnh chứ trong đầu anh toàn những hình ảnh thiếu nhi không nên xem thôi à. Anh nhìn cô chốc lát rồi lên tiếng, giọng khàn khàn: “Thôi đừng đi tiễn anh, em mà đến sân bay là anh tha em về Bắc Kinh luôn đấy.” Cô mà cứ quyến rũ anh một cách ngây thơ thế này, thì anh cũng thôi khỏi trông mong gì vào mấy thứ mong manh, hư ảo như là lý trí mất?

Cô thật không ngờ, mới sáng tinh mơ mà anh đã... “Thế thì anh đi thông thả nhá, em không tiễn.” Thế nhưng đôi má cô vẫn ửng hồng.

Đường Học Chính vỗ lấy cô, hôn chụt một cái rồi ghé vào tai cô uy hiếp: “Đừng có mà tham gia thân cận, thân kiết gì nữa, nếu không em sẽ có bầu trước rồi mới trở thành Đường thiếu phu nhân đấy.”

38. Chương 38

Bắc Kinh –

Trong những ngõ nhỏ quanh co ở Đông Trực Môn, Nhị Hoàn, có giấu một quán bar tên là Ngoạn Gia. Kiến trúc quán nhà nhận mà không kém phần lộng lẫy, những người đá từng ghé qua đều biết quán này cực kỳ cực đắt đỏ nên dù đã khai trường được hai năm nhưng vẫn rất ít khách đến, các nhà buôn xung quanh đó đều đoán: bao giờ thì quán này đóng cửa đây.

Tối nay, quán bar ở nhạc nhẹ, trong quán lác đác vài người khách ngồi dưới ánh đèn mờ, thưởng thức những ly rượu tây có giá cắt cổ; Và nếu là khách nam thì ánh mắt anh ta sẽ như có như không liếc sang vị trí bên trái bàn phi tiêu.

“Vút!” Một mũi phi tiêu được ném ra, trúng vào vùng 9 điểm của bia.

Người ném phi tiêu là một cô gái trẻ, cô để tóc ngắn và vận bộ váy công sở. Cô rất đẹp, đẹp đến mức nếu cô đi trên đường thì kể cả đám tuyên truyền viên của các thẩm mỹ viện – nhưng người tôn thờ câu: “Không có đẹp nhất, chỉ có đẹp hơn” cũng không dám tiến đến phát tờ rơi cho cô.

Chỉ cần là người hơi chút chú ý đến tin tức trong thành phố thì đều sẽ nhận ra cô. Cô là ngôi sao mới nổi của giới tư pháp, nổi tiếng từ vụ án gần đây nhất, là người mà giới truyền thông dự đoán sẽ trở thành nữ Kiểm sát trưởng trẻ nhất từ trước đến nay. Cô vừa từ nước ngoài về và cô chính là Tiêu Thiển Thiển.

Các nhân viên phục vụ ở quầy rượu của quán bar thì cứ thỉnh thoảng lại nhìn sang cô một cách căng thẳng, bởi vì: hai hôm trước, cũng chính người đẹp này đã dẫn một đám người đến kiểm tra đột xuất nơi đây. Tuy rằng hôm đó đám người nọ không điều tra ra cái gì nhưng bọn họ có phải nhân viên mới, đi làm buổi đầu tiên đầu mà không biết. Có quán bar nào là không dính líu tới mấy hoạt động bất hợp pháp chứ? Chỉ xem dính nhiều hay dính ít mà thôi. Xem tình hình thì có vẻ người đẹp này định lập chiến công bằng cách xử lý nơi này.

Aizzz, bây giờ, họ chỉ mong sao sếp lớn – ông chủ giấu mặt của họ có thể giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, nếu không họ đành phải đi nơi khác tìm việc vậy.

“Phập!” Chiếc phi dao được ném ra với lực cực mạnh cắm sâu vào hồng tâm, tuy bìa ngắm không nhẹ chút nào nhưng cũng phải rung lên.

Tiêu Thiển Thiển cảm nhận được luồng khí mạnh mẽ lướt qua má trái cô. Cô dừng mọi động tác lại, đôi mắt đẹp của cô như sáng lên một quãng sáng không tên nhưng chỉ trong giây lát cô đã khôi phục lại vẻ điềm nhiên. Cô đặt chiếc phi tiêu trên tay xuống khay pha lê cạnh đó rồi ung dung xoay người lại một cách tao nhã, nhìn sang người đàn ông đã mấy năm cô không gặp.

Dường như mọi chuyện chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, người đàn ông tuấn mỹ và xuất sắc này bước về phía cô, mang theo sự tự phụ và một khí phách chỉ có ở nơi anh.

“Tiêu đại tiểu thư, lâu rồi không gặp.” Đường Học Chính mỉm cười, dường như anh không hề nhìn ra cô đẹp đến mức nào, anh chào hỏi cô như chào hỏi một người bạn cũ bình thường.

“Hừ, công việc của Đường đại thiếu gia bận quá, nên tôi vẫn chưa hẹn trước được.” Tiêu Thiển Thiển đang đắm mình trong dòng ký ức chợt hồi hồn, cô cười lạnh một tiếng.

Đường Học Chính không đáp lời mà chỉ cười, anh búng tay gọi waitress, người sau hiểu ý, đến quầy bar lấy rượu cho anh.

“Ồ, ra quán này là của anh ư.” Tiêu Thiển Thiển nhướn mày, “Sao không bảo sớm, lần trước Mạc Vu Phi dẫn tôi đến, tôi còn thấy chỗ này khả nghi, sau tôi có kiểm tra đột xuất chỗ này.”

“Không sao.” Biết ngay là thằng ranh Mạc Vu Phi dẫn cô ả đến mà, “Nếu cô rỗi thể thì tôi sẽ dẫn họ phối hợp điều tra với cô.” Anh cúi đầu châm một điếu thuốc. Phù Hiểu ghét mùi thuốc nên thỉnh thoảng anh mới hút một điếu. Bất ngờ thay, ra khói thuốc và men say vẫn có thể gợi dậy trong anh chút chút hoài niệm.

Một điếu thuốc dài và mảnh ghé vào xin lửa từ đầu điếu thuốc của anh. Trong chốc lát, trong những làn khói, khuôn mặt của một đôi trai tuấn tú, gái xinh đẹp kề sát vào nhau, bầu không khí mờ ám tràn ngập nơi đây.

Quả nhiên là có quan hệ mờ ám với Ngoại Gia. Đám khách lờm bóng lưng cực kỳ cân đối nọ với ánh mắt oán giận, gã có thể không xuất hiện không?

Một đám khói trắng mang theo mùi bạc hà bay ra từ đôi môi đỏ thắm, Tiêu Thiển Thiển lim dim mắt, hưởng thụ sự gần gũi sau thời gian dài xa cách. Ấy thế mà đã mười năm trôi qua.

Con người của Đường Học Chính rũ xuống nhìn cô gái đẹp trước mặt. Kỳ thật, Mạc Vu Phi nói không sai chút nào, giờ đây, khi đã không còn sự vụng dại ngày xưa, từ cô toát lên sự gợi cảm của một người đàn bà, sự gợi cảm dụ dỗ người ta phạm tội. Nhưng có vẻ như tính cách cô vẫn như xưa, chẳng thay đổi gì.

“Giận rồi à?” Cô nhướn mắt với anh qua làn khói, nửa như cười, nửa như không cười.

“Cô khách sáo rồi.” Bình thường thì anh chẳng thèm để bụng chút chuyện ngoài dự liệu này đâu. Nhưng không hiểu sao lần này anh lại rất là bức mình. Chẳng lẽ cái người ta gọi là: “dục vọng không được thỏa mãn” chính là đây?

“Đáng đời.” Tiêu Thiển Thiển vừa ngậm thuốc vừa nở nụ cười tươi rói, “Nếu vẫn không tìm được anh thì tôi sẽ xối tung chỗ này lên.”

Đường Học Chính ung dung liếc cô một cái: “Cứ tự nhiên.”

“Anh đừng tưởng tôi không dám, tôi sẽ mang khẩu WASP-58[1] đến.” Bắn một trái pháo cho nơi này nổ tung luôn.

“Ha ha ha...” Ra cái người đàn bà phách lối này vẫn cứ mở mồm ra là đạn với pháo? Đường đại thiếu gia buồn cười quá nên bật cười: “Cô vẫn muốn làm nữ tướng quân à?”

Câu nói hùng hồn khi còn niên thiếu như vang lên bên tai.

Cuối cùng Tiêu Thiển Thiển cũng thôi không vạch lá tìm sâu nữa, nhớ đến chuyện mình từng đồng dạ thề thốt trước mặt mọi người trong khu, ánh mắt cô cũng trở nên dịu dàng, “Đương nhiên rồi, bà nội vĩnh viễn là mục tiêu của tôi.”

Waiter mang lên cho họ hai ly Gin[2] đá, thật là đúng dịp, hai người cùng ly rồi một hơi uống cạn. Chỉ trong chớp mắt, những hồi ức chung đã kéo gần khoảng cách sinh ra do sự xa cách lâu ngày giữa hai người. Đường Học Chính dẫn cô lên phòng nghỉ ở lầu 2. Tách biệt khỏi sự ồn ào của thế giới bên ngoài, hai người hàn huyên không ít chuyện trời nam đất bắc, chuyện trò đến là vui vẻ.

“Xem ra chuyện nhà lão Kim chắc chắn có dính líu đến anh rồi.” Tiêu Thiển Thiển lắc ly rượu đỏ trong tay, đi thẳng vào vấn đề một cách đột ngột.

Đường Học Chính cười bảo: “Tôi vừa về đến, tôi nghe cô nói mới biết có vụ này đấy chứ.”

“Được rồi,” Tiêu Thiển Thiển vắt hai chân vào nhau và dựa lưng vào sofa một cách tao nhã, “Nếu tôi đã nhúng tay vào thì tôi sẽ chơi đến cùng với các anh. Nhưng mà...” Đôi môi đỏ của cô cong lên, cô liếc anh, nửa như cười, nửa như không cười: “Anh hy vọng tôi ở đội đỏ hay là đội xanh nào?”

“Tự do lựa chọn, xã hội dân chủ mà.” Đường Học Chính trả lời cô: “Nhưng nếu đã đứng trong hàng ngũ của Đảng thì nên chọn màu của Đảng ay miễn.”

Nụ cười nở trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, “Tôi cũng nghĩ vậy.” Hàm răng cô cắn lên quả anh đào dùng để trang trí ly rượu, lưỡi cô tách thịt quả và hạt ra. Nuốt phần thịt quả chua chua, ngọt ngọt, cô liếm khóe môi còn vương nước hoa quả, vừa ngậm hạt anh đào vừa nói: “Trước kia, tôi không chơi được trò này, bây giờ thử xem sao.”

Đường Học Chính khoác một tay lên thành sofa, nhấp một ngụm rượu tinh chế và nhìn cô với vẻ bình tĩnh.

Một lát sau, Tiêu Thiển Thiển đẩy lưỡi ra trước, nhả hạt anh đào trơn bóng ra, cô như trẻ con vui vì chơi được trò chơi nào đó, cười, bảo với anh: “Nhìn này, bây giờ, tôi cũng đã thu phục được nó rồi nè!”

Chất còn gọi về những ký ức xa xăm, thời niên thiếu đại khờ, hai người từng vì bốc đồng mà cùng nhau chơi một trò chơi ấu trĩ. Lần đầu tiên ném thử trái cấm, họ từng say mê trò chơi đó, giấu những người khác đi mua một căn hộ nhỏ rồi suốt ngày ở lì trong đó không ra.

Đường Học Chính hí mắt lại, anh thấy cơ thể mình có hơi nóng lên, cơ thể đã ‘kiêng chuyện ấy’ một thời gian dài của anh theo bản năng đã xuất hiện phản ứng. Anh khẽ rửa mặt một tiếng, đứng dậy và lên tiếng đuổi khách: “Muộn rồi, để tôi cho người đưa cô về.”

Nụ cười của Tiêu Thiển Thiển dần phai nhạt, cô còn đang hờn hờ vì có thể làm hạt anh đào biến mất, “Sao thế, anh còn những hoạt động khác à?”

“Ồ.” Nếu việc nghĩ cách đòi về tổn thất từ cơ thể Phù Hiểu cũng được coi là một hoạt động.

Hồ nước thu trong đôi mắt cô như lặn tẩn gợn sóng, Tiêu Thiển Thiển không ngờ rằng anh lại phản ứng lại theo cách này. Nhưng cô cũng chỉ như vậy trong chớp mắt thôi vì ngay sau đó cô đã đứng dậy với vẻ mặt thần nhiên, “Cũng được, hôm khác chúng ta tiếp tục tán gẫu.” Cô bước đến gần anh, cúi mình hôn lên hai bên má anh và đôi môi đẹp thử thỉ với anh, “Chúc anh có một giấc mơ đẹp.”

“Cô cũng vậy.” Đường Học Chính không thể ngờ rằng: có một ngày, anh bỗng giữ thân như ngọc vì một người con gái, có một người đàn bà đẹp ngay trong tầm tay anh mà anh không thêm động đến.

Nhìn thân hình yếu điệu, thướt tha của cô xa dần, lạ thay, anh không chút hối hận. Vì cơ thể có hơi nóng lên do bị người ta kích thích nên Đường Học Chính cởi quần áo ra rồi vào tắm nước lạnh, khi này trong đầu anh chỉ nghĩ đến việc tương lai sẽ bắt Phù Hiểu bồi thường.

[1] 58 : WASP-58: một loại súng bắn pháo, là vũ khí quân sự có xuất xứ từ Pháp.

[2] : Gin: rượu Gin, ra đời ở Anh khoảng thế kỷ XVII, được làm từ ngũ cốc, chủ yếu là lúa mì hay lúa mạch đen. Loại rượu không màu này sau đó được ướp hương Juniper và các hương thơm thảo mộc khác. Mùi vị chính trong rượu Gin là mùi thơm của trái bách xù được trồng nhiều ở miền bắc nước Ý, Croatia, Mỹ và Canada. Các loại thảo mộc khác có thể là cây hồi, rễ bạch chỉ, quế, vỏ cam, rau mùi, vỏ cây cassia. Các nhà sản xuất rượu Gin đều có công thức bí mật bao gồm nhiều loại thảo mộc khác nhau từ bốn đến mười lăm loại.

[1] 58 : WASP-58: một loại súng bắn pháo, là vũ khí quân sự có xuất xứ từ Pháp.

[2] : Gin: rượu Gin ra đời ở Anh khoảng thế kỷ XVII, được làm từ ngũ cốc, chủ yếu là lúa mì hay lúa mạch đen. Loại rượu không màu này sau đó được ướp hương Juniper và các hương thơm thảo mộc khác. Mùi vị chính trong rượu Gin là mùi thơm của trái bách xù được trồng nhiều ở miền bắc nước Ý, Croatia, Mỹ và Canada. Các loại thảo mộc khác có thể là cây hồi, rễ bạch chỉ, quế, vỏ cam, rau mùi, vỏ cây cassia. Các nhà sản xuất rượu Gin đều có công thức bí mật bao gồm nhiều loại thảo mộc khác nhau từ bốn đến 15 loại.

39. Chương 39

Ở một thị trấn nhỏ cách đó rất xa, Phù Hiểu bỗng thấy lạnh toát sống lưng. Hồi hồn sau những khoảnh khắc đắm mình trong dòng suy tư, ngay lập tức, cô nghĩ đến bạn trai mới nhận chức của mình. Cô ngó đồng hồ trên màn hình laptop, giờ này, chắc anh ấy đã đến nơi rồi nhỉ? Mình có nên gọi điện thoại quan tâm anh ấy chút chút không?

Phù Hiểu luôn cho rằng không có tin gì chính là một tin tốt, bình thường, bạn bè cô mà có đi đâu xa, cô cũng sẽ không hỏi họ đã đến nơi an toàn chưa. Bây giờ, đột nhiên cô muốn xác nhận anh đang bình an thì việc này chỉ là... cái cố của cô mà thôi.

Cô muốn được nghe giọng nói của Đường Học Chính, thậm chí còn muốn được nhìn thấy bóng dáng anh. Kỳ thật, khi anh vừa rời khỏi tầm mắt cô, cô đã bắt đầu nhớ anh, nhớ anh một cách khó hiểu và không vì lý do gì. Khi ngủ, trong giấc mơ cô mơ về anh; khi ăn cơm, cô nghĩ về anh; cô ngồi ngẩn người trước laptop cả nửa ngày trời rồi mới phát hiện mình vẫn chưa viết thêm được chữ nào.

Cuối cùng, khi quá đổi muộn phiền, cô cố ép mình tập trung vào công việc, không để chút nào để cô bắt được cảm hứng viết nhưng chỉ một cơn gió lạ thoảng qua là bóng dáng anh lại chiếm cứ suy nghĩ của cô.

Phiền chết đi được! Phù Hiểu cuối cùng cũng điện thoại cho anh: cũng nên quấy rầy anh chút chứ nhỉ, không thì chỉ có một mình cô khó chịu thôi à.

Đang định đi vào phòng tắm thì Đường Học Chính nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo nên anh quay lại xem sao. Anh nhướn mày: quả là có hơi bất ngờ thật, cô bé này còn biết chủ động gọi cho anh cơ đấy? Càng ngày càng có tiền đồ nha. Anh cười tiếp điện thoại: “A lô?”

“Đường Học Chính?” Đối phương có vẻ không chắc lắm nên gọi lên một tiếng. Khi này, cô mới phát hiện là cô đã rất hiếm khi gọi cho anh, bây giờ bỗng gọi cho anh cô thấy kỳ kỳ.

“Ừ?” Đường Học Chính đi đến cạnh cửa sổ sát đất, phóng mắt nhìn những ngọn đèn xa xăm, khoe môi khe cong lên một nụ cười đầy yêu thương.

“À thì... Anh đến nơi chưa?” Phù Hiểu ngồi đối diện với màn hình laptop, đưa tay lên rờ rờ mũi, cô thấy mình hình như đã rất thất trách.

“Mới đến.” Biết cô đang chột dạ, Đường Học Chính cố nín cười, đáp lời cô bằng một câu không mặn không nhạt.

“Ồ...” Còn phải nói gì nữa nhỉ? Phù Hiểu vội vắt óc tìm tòi, suy nghĩ, “Anh có mệt không?” Hỏi xong thì cô vô cùng hối hận, với sức khỏe siêu phàm của anh thì sao mà mệt được cơ chứ? Có bay ra nước ngoài anh cũng chả mệt nổi đâu!

“Cũng tạm ổn.” Nhìn cười khổ sở thật đấy! Khẽ ho một tiếng để ngăn tiếng cười bật ra, anh trả lời cô một cách ngắn gọn. Không được, không thể dă kích sự tích cực nơi cô, nếu không cô bấn quá, cúp điện thoại của anh thì còn gì vui nữa.

Giận rồi à? Thấy anh lạnh nhạt đáp lời mình thì Phù Hiểu thấy hơi lo lo, cô e thẹn, trực tiếp nhận sai: “Em không cố ý, em mãi viết quá nên quên cả thời gian.”

“... À?” Khi này ẩn trong giọng nói anh mới là sự nguy hiểm chân chính, ý của cô ả nọ là anh rất dễ bị người ta quên bống chứ gì?

Càng chùi càng lộ mà... Phù Hiểu không biết phải nói gì tiếp, sao cứ chuyện với anh là cô lại nói toàn những câu ngớ ngẩn vậy? “Nhưng em luôn nghĩ về anh nên mới bắt đầu viết được có một lát.”

... Cô đã nhầm rồi, những lời cô nói không những ngớ ngẩn mà còn càng lúc càng ngớ ngẩn hơn, cô không tự chủ ửng hồng đôi má.

Đường Học Chính không nhin nổi nữa, bật cười sằng sặc, cái cô nhóc này... quá thật thà rồi!

“Không cho cười!” Phù Hiểu thẹn quá hóa giận, “Em cúp máy đây!”

“Được, được, anh không cười nữa, em đừng cúp.” Đường Học Chính nhìn ảnh phản chiếu khuôn mặt đang cười tươi rói của mình trên tấm kính thủy tinh, thầm nghĩ: đã thương cô ấy đến vậy sao mình không dỗ cô ấy đi cùng mình luôn chứ, để rồi bây giờ người chịu khổ lại chính là mình. Muốn ghì chặt lấy cô ấy, hôn mấy cái nhưng đối tượng thì không có ở đây. “Vợ, bao giờ em đến chỗ anh thế, anh đi đón em.”

Phù Hiểu mém sắc, sao đột nhiên hai người họ lại nhảy đến cái vấn đề xa lắc xa lơ thế này? “Đợi bao giờ em rảnh nha.” Cô cười hì hì, “Đúng rồi, anh có thấy chìa khóa ở đâu không, em định ra ngoài mới phát hiện là không thấy chìa khóa đâu.”

Thế nên cả một ngày cô không xuống lầu rồi? Phải chăng anh nên khen cô cực kỳ bình tĩnh? Đường Học Chính bó tay luôn, làm sao anh nhớ được mấy chuyện vặt vãnh đó. Song thời thế tạo anh hùng, chẳng phải sự chậm chạp của cô sắp kích lên loại tiềm năng đó nơi anh rồi ư? Anh chậm rãi nhớ lại, “Tối qua là anh mở cửa, chắc là ở trong túi áo khoác của anh.”

“À!” Phù Hiểu có manh mối thì vội đứng dậy đi tìm, nhưng vừa tiến thêm được một bước cô đã chợt nhớ ra một sự kiện nào đó, sau đấy, chỉ trong nháy mắt cô hóa đá, “Đại ca à, theo em nhớ thì hình như sáng nay anh mặc cái áo đó thì phải?”

Đang tựa mình vào cửa sổ sát đất, Đường Học Chính cũng ngẩn ra, anh không khỏi liếc về phía chiếc áo khoác đen mà anh quăng dưới đất, chẳng lẽ... Anh quay vào phòng, cúi người nhặt chiếc áo lên giữ giữ, tiếng kim loại va vào nhau vang lên và một chùm chìa khóa nhỏ rơi xuống sàn.

... “Ồ.” Lần này thì đến lượt anh chột dạ.

“Đường Học Chính.” Phù Hiểu gọi tên anh, giọng lạnh te.

“Ừmmmm?” Đường Học Chính khom người xuống nhặt chùm chìa khóa lên. Nhìn nhóc búp bê trên móc treo chìa khóa, anh mỉm cười lắc đầu, anh mà cũng phạm loại sai lầm này cơ đấy!

“Trong nhà sắp hết thức ăn rồi.” Ngày mai mà còn không để cô ra ngoài thì... Anh muốn bỏ đói cô đấy hử?

“Em cứ yên tâm. Em ngủ một giấc dậy là chìa khóa về đến nhà liền.” Đường Học Chính cười khẽ một tiếng, sao anhỡ để cô bị đói chứ.

“Anh lừa trẻ con đấy hử,” dịch vụ chuyển phát nhanh cũng đâu nhanh vậy chứ, “Anh hại em phải thay khóa rồi nè.” Cô bắt mắnh trách cứ.

“Không cần thay đâu, muộn nhất là trưa mai chìa khóa sẽ về đến, em đừng tắt máy nhé.” Đường Học Chính cam đoan với cô. Anh là anh không yên tâm cái đám thợ sửa khóa, cô vốn dễ tin người, nếu gặp phải tên thợ sửa khóa có ý đồ xấu rồi gã lại phát hiện cô sống một mình... Cô mà gặp phải nguy hiểm gì thì anh cười ai? Nhưng quả thực cô sống một mình như bây giờ có hơi không an toàn...

“Thật không?” Phù Hiểu nửa tin nửa ngờ.

“Thật đó.” Đường Học Chính mềm giọng dỗ dành: “Cứ tin anh đi, bây giờ cũng không còn sớm nữa, em mau đi đánh răng rồi đi ngủ đi. Mai, lúc nào đồ về đến anh sẽ gọi cho em, em đừng mở cửa cho người lạ.” Càng nghĩ càng thấy lo, anh phải mau mau đón cô lên Bắc Kinh cho yên tâm mới được.

Giữa trưa hôm sau, chiếc di động đặt ở đầu giường quả thật réo chuông, Phù Hiểu cựa mình thức giấc: “A lô?”

“Cục cưng bé bỏng, dậy đi thôi, chìa khóa của em về đến cửa nhà em rồi kìa.”

Nghe vậy, Phù Hiểu vội khoác thêm áo ngoài, xỏ dép rồi chạy ra nhà ngoài. Sau khi mở cửa nhà, cô thấy một chàng thanh niên đội mũ và mặc trang phục của nhân viên chuyển phát nhanh, chàng thanh niên cười, đưa cho cô một chiếc hộp, “Phù tiểu thư, đây là bưu kiện của cô, mời cô ký nhận cho.”

Phù Hiểu tròn mắt, nhận hàng xong, cô không khỏi khen ngợi: “Anh là nhân viên của công ty chuyển phát nào thế? Nhanh thật đấy!” Hồi trước, mỗi lần Dương Mật gửi đồ cho cô, có nhanh cũng phải ba ngày lận.

Chàng thanh niên cười ngốc, bảo: “Công ty chúng tôi là doanh nghiệp tư nhân ở Bắc Kinh, thường thì phí dịch vụ của công ty tôi cao hơn các công ty chuyển phát nhanh khác.” Anh đọc lầulầucâu trả lời mà cấp trên dặn anh nói ra. Anh nghĩ: chả biết trong hộp là cái thứ cơ mật gì mà có thể khiến đại Boss cử mình bay chuyển bay đêm đến đây, còn yêu cầu mình đóng giả nhân viên chuyển phát nhanh rồi đưa hòm đến ngôi nhà bình thường này.

“À... Vậy làm phiền anh rồi.” Nếu thế thì có khi phí chuyển phát đắt bằng phí thuê thợ bẻ khóa bẻ 100 cái khóa cũng nên. Phù Hiểu có phần xấu hổ, may mà anh ta không biết trong hộp đựng cái gì, chứ không thì mất mặt quá.

“Không cần khách sáo vậy đâu, tôi đi đây. Chào cô, Phù tiểu thư.”

Sau khi chàng thanh niên nọ đi khỏi, Phù Hiểu ngồi xuống sofa, mở bưu kiện ra. Vừa mở ra là cô thấy chùm chìa khóa thân quen của mình liền, hai người họ rõ là hài mà, vì một chùm chìa khóa mà đình đám vậy đấy. Cô bật cười, cầm chùm chìa khóa lên lắclắcthì phát hiện trên nhóc búp bê ở móc treo chìa khóa có quấn một sợi dây chuyền lấp lánh ánh bạc. Cô ngắm kỹ, đó là một chiếc dây chuyền đeo cổ mất to bằng bạch kim, mặt dây chuyền hình cỏ bốn lá được nạm đá xanh... Thứ này, không phải hàng thật đó chứ?

Cô tháo chiếc dây chuyền xuống, có lẽ là anh chàng lại bày trò, đeo quà tặng người ta lên nhóc búp bê cũng nên, ngộ quá đi mất. Cô bật cười, định lấy điện thoại ra gọi, trêu anh chàng mấy câu thì chợt phát hiện trong bưu kiện vẫn còn sót đồ, thế nhưng lại là một chiếc thẻ tín dụng. Thẻ có màu đen, trông sang trọng mà vẫn nhã nhặn, cô đánh vần phiên âm tên chủ thẻ thì thấy trùng vầnvớitên cô[1], rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Khi cô còn đang do dự thì Đường Học Chính đã gọi đến: “Em nhận được đồ rồi hả?”

“Ừ...” Nhìn chắmhắmvào hai món đồ không phải của mình, sau thoáng do dự, Phù Hiểu hỏi, “Đường Học Chính, có phải anh lại đánh rơi cái gì rồi không?”

[1] Chữ in trên thẻ tín dụng ở Trung Quốc là chữ tiếng Anh, khi đó tên chủ thẻ sẽ được viết dưới dạng phiên âm bằng chữ Latinh và không có thanh. Tên Phù Hiểu tiếng Trung là: , phiên âm Latinh là Fú Xiǎo, phiên âm Latinh không thanh là Fu Xiao.

40. Chương 40

Không hớn hở như những người đàn bà khác thì thôi, sao lại có thái độ này vậy? Đường Học Chính phát hiện: cô bé nhà mình quả thật còn rất nhiều điểm khác biệt chờ anh khám phá, anh cười khổ, “Quà tặng em để tạ tội đó, anh sợ em lên mặt anh.”

“Hả?” Tặng cô ư? “Hình như nó là bạch kim thì phải? Đá nam trên mặt dây chuyền cũng là đồ thật phải không?” Chỉ một chiếc dây chuyền này... nói theo cách của cô Dương thì: cũng đủ để mua một chiếc ô tô rồi.

“...” Tuy chiếc dây chuyền đó là anh chọn đại vì thời gian quá gấp nhưng cô cũng đừng nghi ngờ anh tặng vòng cổ giả cho người phụ nữ của mình chứ? Rốt cục trong suy nghĩ của cô, anh nghèo đến mức nào?

“À, xin lỗi, em không có ý gì đâu, chỉ thuận miệng hỏi thế thôi,” Phù Hiểu lại bắn rồi, “Ý của em là món quà này quý quá, em không thể nhận...”

“Em không thích?” Đường Học Chính cau mày. Trước kia, những người đàn bà khác có thích trang sức gì thì anh cũng chỉ ném thẻ cho họ tự đi mua thôi. Tối qua, thấy đồng vòng vèo, nhẫn nhiec trên người Tiêu Thiển Thiển, anh mới phát giác: cô quá mộc mạc – mặc dù anh thì anh thấy cô như vậy đã tuyệt lắm rồi – anh nghĩ phụ nữ chắc ai cũng thích đeo đồ trang sức. Thẻ là anh kêu người ta cầm đỡ một món trang sức đến cho anh, định để cô đeo tạm, rồi hôm nào cô lên Bắc Kinh, anh sẽ đưa cô đi mua trang sức cô thích sau.

“Không phải thế...” Phù Hiểu thấy một cảm xúc khác lạ len lỏi trong lòng, cô nhìn chăm chăm mặt dây chuyền hình cỏ bốn lá lấp lánh mà không biết nên nói sao cho anh hiểu ý mình: “Chỉ là...”

Đầu dây bên kia có người gọi: “Đường thiếu,” Đường Học Chính đáp lời người nọ rồi bảo với cô: “Em thấy chiếc thẻ chưa? Em cất nó đi, muốn mua gì cứ quẹt thẻ đó là được, không phải lo đất rẻ gì cả. Anh có chút việc cần xử lý, anh cúp máy trước đây.”

“Thứ này... Hả!” Không biết vì cái gì mà cô cứ thấy tấm tức trong lòng, song thấy anh bảo anh có việc thì cô quyết định để lần khác nói, “Bye bye.”

Một thời gian sau vụ hiểu lầm trên, tình cảm của hai người ngày càng thắm thiết nhờ những cuộc điện thoại và những dòng tin nhắn. Phù Hiểu trấn trở lắm, vì anh đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến chất lượng công việc của cô. Vốn khi viết cô luôn từ chối tất cả những sự quấy nhiễu từ môi trường xung quanh, nhưng bây giờ cô lại không nỡ để di động sang chỗ khác – vì sợ để lỡ cuộc gọi hay tin nhắn nào của anh. Cô từng vì chuyện này mà trách anh song sự trách cứ của cô chỉ rước lấy những tiếng cười sung sướng của anh, “Thế thì em đừng viết nữa, anh nuôi em.”

“Không được, không có việc gì làm sẽ nhàm chán lắm.”

Đường Học Chính đã quen với việc cô luôn phản ứng lại anh một cách không lãng mạn chút nào rồi, anh không trông mong gì nên cũng chẳng thất vọng chi, “Dây chuyền đeo lên có đẹp không?”

Phù Hiểu vô thức liếc chiếc hộp trên bàn trang điểm một cái. “À, ờ.” Cô ậm ừ đáp lời.

Mường tượng ra hình ảnh chiếc dây chuyền anh tặng trên chiếc cổ trắng ngần của cô, mắt anh như cháy lên ngọn lửa, “Bao giờ thì... em cho anh ngắm?”

“Ừ, được rồi, tối nay em bật webcam cho anh ngắm.”

Cứ home-run[1] quá hoàn hảo! Những hình ảnh tưởng tượng trong đầu tan biến chỉ trong chớp mắt, Đường Học Chính một lần nữa hoài nghi: cô ấy viết tiểu thuyết dành cho nữ thật à? Đúng là hiếm có khó tìm nha! Cứ nghĩ đến chuyện này là anh lại phá ra cười, nghĩ mà xem: đám phụ nữ xung quanh anh ai cũng nhanh nhay, mà bạn gái chính quy của anh thì chậm chạp trong vụ tình cảm thôi rồi?

Phù Hiểu không rõ đầu của tai nheo ra làm sao, cô đâu có kể chuyện cười chứ, anh cười nắc nẻ thế làm gì?

“Thế là tối nay anh không lên chat webcam được à?” Vấn đề xuất hiện ở câu cuối cùng nên cô hốt thuốc theo bệnh.

“Không phải, lâu lắm rồi không được trông thấy em, anh nhớ.” Đường Học Chính đang ngồi một mình với chiếc laptop. Ánh vào mắt anh là những số liệu, biểu đồ xanh xanh đỏ đỏ mà trong đầu anh lại hiện rõ khuôn mặt tươi cười của Phù Hiểu.

Cô thấy mặt mình nóng nóng, cô vẫn đang trong giai đoạn làm quen dần với những câu tán tỉnh thẳng thắn của anh.

Khoảng hơn bốn giờ chiều, chuông cửa nhà Phù Hiểu lại vang lên, vì trước đó cô không nhận được điện thoại của ai cả nên thấy chuyện này có hơi kỳ lạ, là ai vậy?

Sau khi mở cửa, cô còn thấy khó hiểu hơn, bởi vì người đến thế nhưng lại là chàng nhân viên chuyển phát nhanh trẻ đã chuyển chìa khóa đến cho cô lần trước.

“Phù tiểu thư, đây là bưu kiện của cô, mời cô ký nhận cho.”

“Tôi không sử dụng dịch vụ chuyển phát nhanh, có phải anh nhầm địa chỉ rồi không?”

Làm sao mà nhầm được, ‘khách hàng’ của anh chỉ có một người thôi. Chàng thanh niên nở nụ cười xã giao đúng chuẩn, “Không nhầm đâu ạ, Phù tiểu thư, đây là đồ Đường tiên sinh mua cho cô.”

“Hả?” Là cái gì đây nhỉ? Để người ta chờ lâu thì cũng ngại nên cô đón lấy hộp bưu kiện không nhẹ chút nào nọ, ký nhận rồi cười tiễn nhân viên chuyển phát nhanh rời đi.

Trước khi đi, chàng nhân viên chuyển phát nhanh trẻ nọ còn nở một nụ cười đầy ẩn ý với cô.

Quay vào nhà, cô xé giấy gói ra, trong bưu kiện là một chiếc laptop đỏ, kiểu dáng rất nữ tính, nhìn đã biết là đồ đắt tiền.

Anh ấy định làm cái gì vậy? Phù Hiểu điện thoại cho anh: “A lô? Anh mua laptop gửi đến chỗ em làm gì thế?”

Lúc này, Đường Học Chính đang ngồi trong phòng hiệu trưởng trường quân đội, sau khi nhận được điện thoại của cô, anh khẽ gật đầu với mấy vị thủ trưởng quân hàm thiếu tướng rồi đi ra ngoài cửa tiếp điện thoại.

Một vị sĩ quan lớn hơn anh khoảng mười tuổi lại ở cùng khu với anh tò mò hỏi: “Ông cụ Đường bảo thế thật à.”

Ngồi ở ghế chủ tịch, thầy hiệu trưởng râu rì, “Lão thủ trưởng bảo không được có ngoại lệ. Nhưng nửa năm rồi, tất cả các sự kiện yêu cầu sinh viên phải có mặt, Học Chính đều không tham dự. Hôm nay, cậu ấy đến đây thế này, rất nhiều binh sĩ có ý kiến, bảo tôi thiên vị cậu ấy.”

“Hừ, thế nên chỗ này của ông mới là trường học! Toàn mấy nhóc tân binh! Sao Học Chính nó thích chỗ này của ông cho nổi.” Một vị sư trưởng khác ghen tức. Đạo trước, Học Chính bảo muốn nghỉ ngơi lấy sức một thời gian, ông nhận được tin muộn hơn lão ta nên cậu chàng đã bị lão ta kéo về trường, ông tiếc đứt ruột!

“Lão Lý, bên ông đông nhân tài lắm rồi, đừng tranh với người khác nữa.”

“Ông thì biết cái qué gì! Mới mấy hôm trước thôi, mấy thằng ranh cấp dưới của tôi đi làm nhiệm vụ với Học Chính, khi về chúng nó đòi làm phản, đòi đi theo Học Chính luôn.” Ai bảo ông cụ Đường dạy cậu chàng giỏi vậy chứ, tuổi trẻ đã đủ tư cách trở thành ‘Binh Vương’, lòng dũng cảm, thể lực và mưu lược đầy đủ, vũ khí tân tiến mấy cũng chỉ cần liếc qua là dùng thành thạo. Những thiên tài quân sự như cậu chàng là tương lai của bọn ông đó.

“Ha ha ha, lão Lý, xem ra ông không đủ sức hấp dẫn nha.”

“Ông đủ chưa, ông giúp tôi cướp Học Chính về.”

“Ê, ề đừng có chôm chĩa của người khác vậy chứ.” Thầy hiệu trưởng vội xen mồm.

Mọi người cùng phá ra cười.

Lại nói đến Đường Học Chính, khi này anh đã ra khỏi phòng, anh dựa người vào tường, cười hỏi: “Nhận được rồi chứ?”

“Em nhận được rồi, sao anh lại gửi laptop đến chỗ em thế?” Phù Hiểu hỏi.

“Không phải vì cái lap kia cũ nên em mới không thích, không chịu nhận ư. Anh mua cái mới cho em rồi đó.” Anh đùa.

Anh ấy nghĩ vậy ư? Một cơn giận không tên bỗng dâng trào, Phù Hiểu cúp điện thoại luôn, đầu bên kia chỉ còn nghe đến tiếng “Tút” dài.

Khi nghe thấy những tiếng “Tút” dài báo hiệu đầu bên kia đã cúp máy, Đường Học Chính vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Anh nhìn di động thì thấy máy hiển thị màn hình chính. Anh gọi lại cho cô lại nhận được thông báo đối phương đã tắt máy. Hết pin rồi? Anh thoáng cau mày.

Tối nay, Đường Học Chính bị gọi về nhà tổ ở trên núi, ông cụ đón đầu anh, hỏi: “Nghe nói anh không chịu kết nạp Thần Duệ làm hội viên quán bar của anh? Đồng chí Đường Học Chính, anh như thế là không được đâu, anh làm thế sẽ gây ảnh hưởng đến sự đoàn kết trong nội bộ!”

Đường Học Chính nhìn ông cụ quắc thước, râu tóc bạc phơ trong chiếc áo Tôn Trung Sơn[3]. Lâu rồi không gặp, ông cụ vẫn tinh thần gọn, “Ông ngoại con nói cho nội ạ?”

“Hừ! Còn ai khác ngoài gã tư bản đó chứ?” Ông cụ Đường khề hừ, y như trẻ con đang dối ai đó vậy.

Đường Học Chính khề lắc đầu, bước vào phòng khách. Bức tường đối diện cửa vào phòng khách treo một bức tranh chữ nổi tiếng, cạnh bức tranh là bàn thờ phật. Ở giữa căn phòng là một chiếc sập gỗ lớn, trên sập là chiếc bàn trà bằng gỗ lê, trên bàn trà có bày một bộ trà cụ. Anh tháo giày, ngồi lên sập, đưa tay nhắc siêu nước nóng rót vào ấm trà gồm một cách thành thạo.

“Thằng nhãi kia, đừng im thít thế, cho nội đáp án chính xác đi nào.” Ông cụ Đường cũng ngồi lên sập, không chịu tha anh khi chưa nhận được câu trả lời.

“Chẳng phải ông ngoại chỉ đùa nội thôi ư?” Anh rót một chén trà nóng cho ông cụ, “Nào, con mời nội uống trà ạ.”

Đường phu nhân trong chiếc váy đi chơi thanh lịch xuống lầu, nghe tin ông con trai độc nhất về nhà, bà vội vàng đi ra phòng khách. Thấy anh chàng ngồi uống trà với ông nội ở phòng khách, bà cười trách: “Anh còn biết về nhà cơ đấy.”

“Đường phu nhân cũng ở nhà cơ ạ?” Đường Học Chính ngạc nhiên lắm.

Đường phu nhân ngồi lên sập, bực bội lườm anh chàng một cái, “Đại thiếu gia ngài cứ biệt tăm biệt tích hoài, nên mẹ ngài đành về đây mà ngóng ngài mau mau về nhà cho.”

“Con sợ quá, con sợ quá.” Anh cười một cách lưu manh, rồi rót một chén trà đưa ẹ.

Đường phu nhân đón lấy: “Dạo vừa rồi anh đi đâu hả?”

“Đúng, anh khai thật ra cho nội, trường học báo với nội là anh lâu lắm rồi anh không đến trường. Anh làm thế chẳng phải là vi phạm kỷ luật rồi ư?” Ông cụ cũng hùa theo.

“Chuyện riêng của con, chẳng có gì để nói cả.” Đường Học Chính uống cạn chén trà, lảng sang chuyện khác, “Sao lại là Đại Hồng Bào thế? Trà Long Tỉnh hết rồi ạ?”

Thằng ranh này càng ngày càng lăm mấy chuyện thần thần bí bí nha. Ông cụ Đường không hài lòng với câu trả lời của anh chàng nhưng chẳng làm gì được, nếu anh chàng đã không muốn nói thì đừng ai mơ tưởng viễn vông là moi được tin gì từ miệng anh chàng.

Hiển nhiên là Đường phu nhân cũng rõ mười mười tính ông con, bà nhấp một ngụm trà với phong thái tao nhã, lịch thiệp và không hỏi thêm nữa.

“Đường phu nhân, tự xưng con thềm món Ngọc Bích Ngưu Căn[2] mẹ nấu quá, mẹ làm cho con ăn đi?” Đường Học Chính chợt nhớ ra.

Bà Hàn Ngọc Tổ trước khi lấy chồng là tiểu thư nhà họ Hàn, sau khi lấy chồng là Đường phu nhân, lần đầu tiên bà vào bếp không phải vì chồng mà vì ông con trai quý báu mà bà mất mười tháng mang nặng đẻ đau. Bà sẵn giọng: “Cứ về đến nhà là lại thế, chỉ giỏi hành mẹ anh thôi.”

Nói thì nói vậy thôi chứ quý bà nào đó vẫn vội vàng vàng đi vào bếp, xem có đủ nguyên liệu nấu món nọ hay chưa.

Đợi bà Hàn Ngọc Tổ đi khuất, Đường Học Chính ngoắc người giúp việc bảo người nọ lấy laptop cho anh, “Ông cụ, con có cô này muốn giới thiệu với nội, nhất định nội sẽ thích.”

Nghe vậy, tuy ngoài mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng ông cụ Đường ngạc nhiên lắm, thằng ranh này thế nhưng chủ động giới thiệu bạn gái với cụ cơ đấy? Xem ra con bé hiện tại rất có sức hấp dẫn nha. Chỉ có điều, thằng cháu cụ toàn quen với mấy cô nàng phấn son lòe loẹt, mà mấy cô đó thì cụ chẳng ưng cô nào, “Hừ, lão chỉ là ông già quê mùa, bạn anh thấy lại ghét à xem?”

“Yên tâm, có khi cô ấy còn quý nội hơn con ỹ.” Cô bé nhà anh rất chi là kính người già, yêu trẻ nhỏ mà.

“Hả?” Lời này của anh quả thật đã gọi lên trí tò mò nơi ông cụ, cô bé nhà ai mà thằng cháu trai cụ để ý thế nhỉ? Nếu thật là một cô gái tốt thì biết đâu sinh thời cụ còn được bế chắt.

Trong lòng vẫn băn khoăn vụ cô đột nhiên tắt máy lúc chiều, Đường Học Chính mở cửa sổ chat webcam ra, thấy icon của cô sáng đèn thì gửi đề nghị xem webcam cho cô luôn.

Đề nghị gửi đi được 1 giây, 2 giây... thì bỗng bị đối phương từ chối.

“Ấy dà! Sao không lên hình vậy?” Người không hiểu lắm về khoa học kỹ thuật như ông cụ mà cũng phát hiện ra chỗ không thích hợp, chỉ vào góc màn hình hỏi.

Đường Học Chính nhíu mày, thử lại lần nữa, nhưng lần này anh chưa kịp gửi yêu cầu thì đã bị hệ thống từ chối, nguyên nhân là đối phương thoát khỏi mạng rồi.

“Sao lại biến thành đen thui thế này?”

“Cô ấy thoát mạng rồi.” Đường Học Chính xịu mặt ra, tắt laptop. Anh cầm di động lên và bấm máy, mấy dây sau, từ ống nghe truyền ra thông báo tắt máy như lần gọi trước.

Ông cụ hiểu ra liền, “Giận anh à? Cô bé này ghê phết, cũng to gan phết.”

Anh cũng muốn hỏi cho rõ. Sao đang yên đang lành cô lại cúp điện thoại của anh, đóng webcam không cho anh nhìn?

[1] Home-run: thuật ngữ trong bóng chày (nguyên tác Trung là:) không có từ tiếng Việt chính xác cho thuật ngữ này, “home-run” là cú đánh bóng + chạy+ghi điểm giúp dành điểm tối đa ột lần đánh bóng cho đội.

[2] Nguyên văn: : Ngọc Bích Ngưu Cầm, món ăn nguyên liệu chính là gân bò tươi, nấu cùng với gừng, củ cải trắng, cà rốt, rượu gia vị, bơ, muối, vv... Sau khi hoàn thành món ăn có màu vàng cam rất đẹp, có vị dẻo của gân bò, mùi thơm quyến rũ của gia vị.

41. Chương 41

Đường Học Chính xuống khỏi sập, đi đến góc không có ai, gọi ột số điện thoại khác, “Ở bên đó có chuyện gì không?”

“Tất cả đều bình thường, Đường thiếu.”

“Có khách à?”

“Không có ạ, Phù tiểu thư đang ở nhà một mình.”

Hả? Đường Học Chính nhướn mày, hỏi một cách khiêm tốn, “Thế sao cô ấy lại không nhận điện thoại của tôi thế?”

... Hàm lượng khoa học của câu hỏi này cũng hơi bị quá cao đi, nếu chuyện này xảy ra với một gã lâu la như anh thì bạn gái không nghe điện thoại chỉ có một lý do thôi, đó là: cô nàng đang đổi! Nhưng anh không cho là người phụ nữ của Đường thiếu có thể giống cô gái của anh đổi anh mà đổi Đường thiếu, “Ừm, thì... Có lẽ là có chuyện gì đó?”

“Đi xem cô ấy có chuyện gì.”

Anh chỉ là một ‘nhân viên chuyển phát nhanh đã giao hàng’ thôi ạ, về mặt của chàng thanh niên đang nghe điện thoại trông như năn nỉ: “Đường thiếu, em biết phải lấy cỡ gì bây giờ ạ.”

“Còn cần tôi tìm cỡ cho cậu nữa hả?” Hành vi ngoài dự kiến của Phù Hiểu khiến đại thiếu gia rất khó chịu trong người.

...

Một lúc lâu sau, chàng thanh niên – khi này đã trong trang phục của nhân viên chuyển phát nhanh – một lần nữa nhấn chuông cửa nhà Phù Hiểu.

Cô gái trong nhà ra mở cửa với vẻ bình tĩnh, song khi thấy người đến anh thì cô có vẻ rất là ngạc nhiên, “Anh nhân viên chuyển phát đấy ư, còn chuyện gì nữa vậy?”

Chàng thanh niên lúng túng chỉnh lại chiếc mũ lưỡi trai, mỉm cười nói: “Phù tiểu thư, rất xin lỗi vì đã quấy rầy cô, tôi lỡ để mất tờ hóa đơn có chữ ký của cô rồi, phiền cô ký lại tờ khác giúp tôi nhé.”

Phù Hiểu chớp chớp mắt, “Vừa khéo, không cần nữa đâu, anh trả mấy đồ này về cho người gửi giúp tôi đi.”

Anh đâu có đến đây để làm gay gắt thêm mâu thuẫn chứ! Chàng thanh niên đã vã mồ hôi lạnh đầy trán nhưng vẫn giữ trên môi nụ cười xã giao, nói: “Phù tiểu thư, tôi không tự quyết định vấn đề này được, đành phiền cô bàn bạc lại cho ổn thỏa với người gửi rồi hãy trả hàng vậy, nếu không chúng tôi sẽ không có thẩm quyền xử lý.”

“Thế thì...” Phù Hiểu nghiêng đầu, ngẫm nghĩ, “Vậy tôi không trả hàng nữa.”

Đúng, đúng, không thể trả hàng được.

“Coi như là tôi gửi bưu kiện khác cho anh ấy vậy, phiền anh viết hóa đơn giùm tôi.”

Tiểu thư à, ngài tha cho tiểu nhân đi có được không? Nụ cười của chàng thanh niên cứng lại trên mặt.

“Anh chờ tôi một lát, để tôi đi đóng gói.” Tiện thể gói luôn thể tín dụng và dây chuyền để gửi trả.

“Phù tiểu thư,” chàng thanh niên chuyển phát nhanh vội gọi cô lại, “Cô biết rồi đó, chúng tôi là công ty tư nhân, nếu để khách hàng của chúng tôi cho rằng hàng bị trả về do lỗi từ phía chúng tôi thì khách hàng nhất định sẽ rất tức giận. Vậy nên, phiền cô nói chuyện với Đường tiên sinh trước nhé!” Anh nhanh nhẹn bấm máy gọi cho Đường Học Chính, sau khi người ở đầu dây bên kia nhắc máy, anh lập tức bảo với đối phương, “Đường tiên sinh, Phù tiểu thư muốn nói chuyện với ngài.”

“Tôi không...”

Xin ngài đó. Chàng nhân viên chuyển phát nhanh trở làm động tác năn nỉ.

Phù Hiểu cũng hết cách, đành nhận lấy chiếc điện thoại một cách không tình nguyện, “A lô...”

“Cục cưng bé bỏng, có chuyện gì vậy em?” Đường Học Chính dịu dàng hỏi, anh vừa đi lên lầu và vào trong buồng mình. Không hiểu sao mà nghe được giọng cô anh như thở phào nhẹ nhõm.

“... Không có gì.” Phù Hiểu liếc nhân viên chuyển phát nhanh một cái, anh chàng nọ rất tâm lý tránh đi, để hai người họ có không gian riêng mà trò chuyện.

“Sao điện thoại của em lại tắt máy thế?”

“Không muốn nhận cuộc gọi của anh nên tắt máy.” Phù Hiểu rầu rĩ đáp.

Tình hình là bất tri bất giác anh bị người ta ghét bỏ? “Sao em lại không muốn tiếp điện thoại của anh?” Hai người họ đâu có cãi nhau chứ.

“Phiền.” Phù Hiểu đáp rất súc tích.

Đường Học Chính rung động. Từ ngày mở mắt chào đời đến nay, anh chưa bao giờ gặp phải chuyện này cả, sao tự dưng anh lại bị phụ nữ ghét bỏ thế này? Hồi tưởng lại lịch sử huy hoàng của mình trong hai mươi mấy năm qua, anh còn tưởng là phụ nữ sẽ không bao giờ nói từ đó với anh cơ.

Đường Học Chính không nói gì nên Phù Hiểu lại càng buồn hơn, cô cắn môi dưới, nói: “Tóm lại: em sẽ trả hết mấy đồ đó cho anh, chúng quá đắt, em không nhận nổi.”

Cô không cần đồ anh đưa? Đường Học Chính phụng phịu, “Không thích hả? Không thích thì em cứ để đó, em nói với anh em thích loại nào đi để anh mua cho em.”

“Đường Học Chính, anh coi tôi là loại người gì hả?” Phù Hiểu nổi giận, “Tôi không cần mấy thứ đồ đó của anh!”

Thế thì cô ấy muốn đồ của thằng nào? Đường Học Chính cũng bức tức, anh không ngờ lần đầu tiên trong đời mình mất công tặng đồ ột cô gái lại đổi lấy kết cục này, “Có giỏi thì em cứ không cần đi!”

“Anh...” Phù Hiểu mím chặt môi, có phải anh ấy cho là cô nên cảm động rút nước mắt không? “Tôi thà dùng cái laptop rách của tôi, còn hơn vì mấy vật ngoài thân mà lúc nào cũng có cảm giác mình bị người ta ‘bao!’” Dứt lời, cô cúp máy luôn, tiếng: “Tút” lại vang lên.

Gi? Chẳng phải cô nàng này không phải nàng Kiều mà Đường thiếu giấu trong lầu vàng[1] ư? Nhân viên chuyển phát nhanh – người đang núp dưới gầm cầu thang nghe trộm ngạc nhiên.

Lại còn cúp điện thoại của anh cơ đấy? Đường Học Chính khó mà tin nổi vào tai mình, cô ấy vừa nói cái gì cơ? ‘Bao’ cô ấy? Nói luyên thuyên gì vậy? Anh xùy một tiếng rồi gọi lại.

Phù Hiểu cố nặn ra một nụ cười rồi đưa điện thoại cho chàng thanh niên. Thoáng liếc chiếc di động đang rung bần bật trong tay, khuôn mặt cô xịu xuống, cô nhấn nút từ chối rồi mới trả điện thoại cho chủ nhân của nó.

Ấy dà, phải làm thế nào bây giờ. Chàng nhân viên chuyển phát nhanh trẻ đón lấy chiếc điện thoại ‘nóng phồng tay’ nọ, khi anh đang nghĩ xem có nên gọi lại cho sếp không thì sếp anh đã gọi lại rồi.

“A lô, Đường... tiên sinh ạ.” Anh vội bắt máy.

“Đưa điện thoại cho cô ấy nghe.” Đối phương rất ngắn gọn, súc tích trong dùng từ.

“Vâng.” Thế là chàng thanh niên vì không cẩn thận mà lỡ tham gia vào chuyện gia đình’ của sếp thắm than khổ, rồi tiếp tục khổ nhục kế, quay sang làm vẻ mặt năn nỉ với Phù Hiểu.

Phù Hiểu áy náy, “Xin lỗi anh, tôi không nghe đâu, anh cúp máy đi, lát nữa tôi sẽ gọi lại cho anh ấy sau.” Để một người lạ phải khó xử vì bọn họ thì bất lịch sự với người ta quá.

“Bảo cô ấy gọi ngay lập tức.” Lại một mệnh lệnh nữa.

“Phù tiểu thư, vậy cô nhớ gọi sớm vào nhé.” Chàng thanh niên với khuôn mặt nhăn như khổ tuột lại ý của anh.

“Ừm, được rồi.”

“Tút” – đầu dây bên kia cúp máy rồi.

Cuối cùng chàng thanh niên cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Tuy anh cũng rất muốn hóng chút tin tức giải trí nhưng giữ gìn mạng sống vẫn quan trọng hơn nha, nhờ đâu hai người họ cãi cọ nhau, rồi sếp của anh cảm thấy là anh đã nghe được những chuyện không nên nghe, vậy chẳng phải anh xong đời rồi ư?

Vì anh chàng nọ năn nỉ quá nên khi quay vào nhà, Phù Hiểu cầm chiếc di động màu đen của mình lên, do dự trong chốc lát, rồi gọi cho anh luôn. Cô sợ để anh chờ lâu, anh hừng lên lại gọi cho nhân viên chuyển

phát nhanh nọ để người ta phải quay lại, vậy thì mất mặt quá. Thôi bỏ đi, bây giờ nói rõ ràng với nhau cũng tốt, cứ dập đứng, mập mờ thế này cô cũng thấy khó chịu.

Chuông điện thoại mới réo có một tiếng đã có người bắt máy, cô mím môi, lên tiếng (dù không quá tình nguyện): “A lô?”

Đầu dây bên kia lớn tiếng chất vấn: “Vừa nãy em nói gì cơ?”

“Anh không nghe rõ sao?” Phù Hiểu không muốn nhắc lại những lời đó chút nào.

Đường Học Chính cố hít sâu mấy hơi, anh thấy vụ này hơi là bị vớ vẩn: “Sao em lại có những suy nghĩ kiểu đó?”

“Anh tưởng em muốn nghĩ vậy lắm hả? Chiếc xe dưới nhà anh bảo là đứng tên em, bảo anh trả có cái chìa khóa thôi anh cũng phải tặng kèm sợi dây chuyền, đúng rồi, còn đính kèm một chiếc thẻ đen nữa chứ. Lần này thì anh đưa em một chiếc laptop, lý do là anh cho rằng em không thích chiếc laptop kia của anh vì nó cũ? Lần sau, có phải anh định tặng một căn hộ cho em luôn không?”

Quả là anh định thế thật hơn nữa anh còn đang tiến hành rồi cơ. Chẳng phải căn hộ đó của cô không quá an toàn ư? Đường Học Chính thầm phản bác, nhưng anh bắt đầu ý thức được độ nguy hiểm của vấn đề, lẽ nào những hành động của anh khiến cô hiểu lầm là anh muốn ‘bao’ cô? “Phù Hiểu, vợ à, đừng giận nữa.” Con tức của anh lập tức bay sạch, anh mềm giọng dỗ dành người ở đầu dây bên kia, “Anh không có ý đó đâu.”

Phù Hiểu cắn môi dưới, không muốn nói gì thêm.

Đường Học Chính kiên nhẫn giải thích, “Một người đàn ông mua đồ cho người đàn bà của mình chẳng phải chuyện đương nhiên ư? Em là người đàn bà của anh, anh luôn muốn đặt vào tay em tất cả những thứ đồ tốt nhất trên thế giới này.” Trước kia, những người đàn bà khác chỉ cần anh đưa thẻ cho tự đi mua sắm là đã hớn hờ lắm rồi, anh nghĩ chắc anh bị thái độ đó họ làm hư rồi, nên quên là vợ anh không giống những người đàn bà khác.

Lời dỗ dành mang theo sự yêu chiều truyền vào trong tai Phù Hiểu, khiến cô dao động, lẽ nào cô chuyện bé xé ra to rồi?

“Không nói trước với em là lỗi của anh, tặng quà cho em qua loa kiểu ấy cũng là lỗi của anh, em đừng giận nữa, nhé em?” Tuy đây là lần đầu tiên anh dịu giọng năn nỉ con gái nhưng Đường Học Chính chẳng thấy không quen chút nào, anh có dự cảm có lẽ sẽ có rất nhiều lần đầu tiên của anh dành cho Phù Hiểu.

“Anh... Anh nghĩ vậy thật chứ?” Phù Hiểu hỏi lại với vẻ không chắc chắn.

“Đương nhiên, hay là em cầm theo sổ hộ khẩu và CMND lên Bắc Kinh đi, chúng mình đi đăng ký luôn.” Đối phương cực kỳ chắc chắn.

“Thế thì, ừm...” Đột nhiên phát sinh tình tiết mới, lẽ nào cô đã hiểu lầm anh? Vẻ lúng túng hiện rõ trên khuôn mặt cô, nếu thế thật thì cô dối anh, rồi cô nổi giận với anh... Không được, mình phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, tránh được thì cứ tránh đi đã, “Vậy thì... em còn có chút chuyện, em cúp máy trước nhé...”

“Hả, lại muốn đá anh nữa à? Đá hai lần rồi em còn chưa thấy đủ ư?” Anh rất tinh ý nghe ra cô đang áy náy, một người không bao giờ chịu để vượt mất những cơ hội tốt là Đường đại thiếu gia lập tức tấn công.

“Không, không, em không có ý đó...” Hình như mình rất không biết tốt xấu, chưa gì đã hai lần cúp điện thoại của anh ấy nha...

“Vẫn thấy anh phiền hả?” Không nhắc thì thôi chứ cứ nhắc đến là anh lại thấy ảm ức.

“Không đâu mà, Lão Đại...” Giọng càng lúc càng nhỏ.

“Phù tiểu thư, tôi nói thật ngài đừng giận, ngài có thấy nhân tình nào trông như ngài không?” Sông có khúc, người có lúc, bây giờ đến lượt nhà trai rồi đây.

[1] Diễn tích cho câu “giấu nàng Kiều trong lầu vàng” : Đời Tam Quốc (220- 280), Chúa Ngụy là Tào Tháo có xây một đài bên sông Chương (huyện Lâm Chương, tỉnh Hà Nam), đặt tên là Đồng Tước. Đài cực kỳ

trắng lợt, trang hoàng lộng lẫy. Tháo lại tuyển gái đẹp khắp vùng cho chứa vào trong. Vậy mà Tháo còn tham Nhân một dịp du thuyền trên sông Trường Giang, rượu ngà say, Tháo cao hứng nói với các quan:

- Ta năm nay đã 54 tuổi. Nếu chiếm xong Giang Nam, ta cũng được chút vui mừng riêng. Số là trước kia, ta có quen thân cụ Kiều công, được biết cụ có hai cô gái đều là trang quốc sắc. Không ngờ về sau Tôn Sách và Châu Du cưới mất. Nay ta xây đài Đồng Tước bên sông Chương, nếu hạ được Giang Nam, ta sẽ đem hai nàng họ Kiều về đó ở để vui thú năm tháng về già. Thế là ta mãn nguyện.

Nguyên Tào Tháo có đứa con trai tên Tào Thực tự Tử Kiến có tài hạ bút thành văn. Khi xây xong đài Đồng Tước, Tháo sai con làm bài phú “Đồng Tước đài” để ca tụng công nghiệp của nhà họ Tào. Bài phú rất đặc sắc. Để khích Châu Du là Đô đốc nhà Đông Ngô đánh Tào Tháo, chúa nhà Bắc Ngụy, Quân sư nhà Tây Thục là Gia Cát Lượng (Khổng Minh) sửa đổi câu thứ bảy của bài phú. Nguyên văn là: Liên nhị Kiều vu đông tây hê, nhược trường không chi đế đồng. (Nghĩa là: Bắc hai cây cầu tây đông nối lại, như cầu vòng sáng chói không gian.)

Nhưng Khổng Minh lại đổi ra: Lãm nhị Kiều vu đông nam hê, lạc triều tịch chi dữ cộng. (Nghĩa là: Tìm hai Kiều Nam phương về sống, vui cùng nhau giấc mộng hồi xuân.)

Khổng Minh đem chữ “Kiều” là “cầu” đổi ra chữ “Kiều” là nàng họ Kiều; và đổi cả toàn về sau để cố ý chỉ vào Tào Tháo muốn bắt hai nàng Kiều: Đại Kiều (vợ của Tôn Sách) và Tiểu Kiều (vợ của Châu Du) về làm thiếp cho ở đài Đồng Tước. Nhưng vì cuộc liên minh giữa Đông Ngô và Tây Thục, lại nhờ Khổng Minh cầu gió Đông lúc trái mùa, nên Châu Du- Đô đốc của Ngô- dùng hoả công đốt phá 83 vạn quân của chúa Ngụy Tào Tháo tại trận Xích Bích. Ngụy thua to. Mộng chiếm đất Giang Nam để đoạt lấy hai nàng Kiều xinh đẹp làm thiếp của chúa Ngụy Tào Tháo hoàn toàn tan vỡ.

Nhân đó, nhà thơ Đỗ Mục đời nhà Đường có bài “Xích Bích hoài cổ”:

“Chiết kích trầm sa thiết vị tiêu

Tự tương ma tấy nhận tiền triều

Đồng phong bất dữ Châu lang tiện

Đồng tước xuân thâm toả nhị Kiều”

42. Chương 42

Nghĩ đến những chuẩn mực về nhân tình hay được nhắc trong ti vi và tiểu thuyết, lại ngẫm chính mình, Phù Hiểu xấu hổ không tả xiết.

“Có nhân tình như ngài đây: liên tục cúp điện thoại của người bao nuôi mà người bao nuôi còn phải gọi điện nằn nì ngài bớt giận không?”

“Em biết lỗi rồi mà, còn chưa được ư?” Cô bắn đến mức cả khuôn mặt hồng lựng lên. Anh nói thật chí lý, cô: một không gọi cảm; hai không xinh đẹp, quyến rũ; ba không biết lấy lòng người ta. Cô không đạt được tiêu chuẩn nào trong các tiêu chuẩn để trở thành nhân tình cả. Người ta mà có tuyển nhân tình thì cũng sẽ không tuyển cô.

Thấy giọng cô đầy vẻ hối lỗi thì Đường Học Chính không khẳng khái truy cứu nữa, ngược lại, anh đổi giọng nhẹ nhàng, thăm thía bảo với cô: “Biết lỗi rồi thì tốt, em đã giác ngộ được gì qua chuyện này nào?”

“Nghĩ ngợi đại nhân là tiểu nhân không đúng, vô cớ nổi giận với đại nhân là lỗi của tiểu nhân ạ.” Phù Hiểu đã bị tẩy não hoàn toàn rồi, “Về sau em không dám nữa.”

“Nếu lần sau gặp phải tình huống này?”

“Phải nghĩ theo hướng tích cực nhất, vững tin vào Đảng và nhân dân ạ!”

Cuối cùng Đường đại thiếu gia cũng tạm hài lòng, nhớ đến mấy thứ đồ khiến cô hiểu lầm nọ, anh mềm giọng: “Mấy thứ đồ kia nếu em để bụng thì vứt cả đi cho bỏ tức, lần sau anh sẽ chu đáo hơn khoản tặng quà em.”

“Bây giờ em thấy không sao rồi, anh cũng đừng tặng đồ đạc gì cho em nữa!” Phù Hiểu vội khuyên, “Lúc này là em nghĩ linh tinh ý mà, bây giờ mọi hiểu lầm đã được giải tỏa, em ngại gì mà không nhận mấy đồ đó chứ? Nhưng thể tín dụng đó của anh em thì không nhận đâu, anh chỉ là một anh bộ đội, lương ấy cũng không thể tiêu hoang thế được. Còn nữa, anh cũng phải xã giao nhiều, không nên lãng phí đâu, cẩn thận kéo tương lai không còn tiền mua sữa cho con đấy.”

Đường Học Chính cong môi cười khổ, nói: “Em cứ hành anh thế này thì đến con anh còn chẳng có, lo chi đến tiền mua sữa cho con.”

“Nói duyên duyên gì vậy...” Phù Hiểu không ngờ anh lại đột ngột kéo cô vào vấn đề này nên hờn anh một câu. Nhưng cũng vì câu đó của anh mà cô không khỏi ngọt lòng. Hôm nay, vì anh mà cô buồn từ chiều đến giờ, cô thậm chí đã nghĩ đến tình huống tệ nhất, không ngờ tất cả chỉ là lo nghĩ vẩn vơ của cô. Vốn chỉ thể thôi đã đủ cô thở phào nhẹ nhõm rồi, huống chi bây giờ anh lại còn ám chỉ thế này... khóe môi cô không khỏi cong lên một nụ cười ngọt ngào.

Giọng nói nũng nịu của cô rơi vào tai Đường Học Chính khiến yết hầu anh giật giật, “Vợ, em mau chuẩn bị tốt đi...” Bây giờ, với anh, mỗi giây mỗi phút đợi chờ đều như bị tra tấn.

“Chuẩn bị cái gì cơ?” Người nào đó còn ngốc nghếch hỏi lại.

Đường Học Chính không khỏi bật cười, “Chuẩn bị sinh cho anh một thằng cu bụ bẫm.”

... Cái gã này thật là... tuyệt không chịu bỏ lỡ cơ hội nào cả! Phù Hiểu lại... rồi.

Nếu nói vụ hiểu lầm chiếc chìa khóa là để hai người cọ sát với nhau, thì sau vụ cô hiểu lầm anh muốn ‘bao’ cô, hai người đã tiến một bước dài trong tiến trình hiểu nhau và bước vào giai đoạn ‘yêu nhau cháy bỏng’ trong truyền thuyết. Thậm chí Phù Hiểu còn đầu tư nguyên một chiếc di động mới có chức năng gọi video vì Đường đại thiếu gia nói muốn nhìn cô một cái. Hai người trao nhau những lời ngọt ngào suốt cả ngày khiến trái tim Phù Hiểu không lúc nào là không đập nhanh cả.

Mỗi tối, trước khi đi ngủ, Phù Hiểu có thói quen kể những chuyện diễn ra với mình trong ngày với ảnh ba mẹ, giống như nhật ký bằng lời vậy. Chuyện cô kể có lúc thì ngắn gọn, súc tích, có khi lại tường tận, kỹ càng, nhưng dạo này, tất cả những câu chuyện của cô chỉ xoay quanh một chủ đề duy nhất: chính là Đường Học Chính. Mọi lời cô nói đều là về anh.

“Mẹ, mẹ không biết anh ấy đáng ghét cỡ nào đâu, hễ có cơ hội là anh ấy lại dạy con lợi ích của việc ‘vận động trên giường’ là gì, làm con sập...” Sắp không HOLD được nữa. Thế nào mà cô lại nhớ nhung cái cảm giác anh hôn cô chứ, lẽ nào khi tình cảm của một đôi trai gái đạt đến một mức nào đó, hai người sẽ hy vọng thân mật với nhau hơn nữa, sẽ muốn làm ‘chuyện ấy’ với nhau ư? Lần đầu tiên suy nghĩ một cách nghiêm túc vấn đề nọ, cô sợ hãi chút chút, cũng mong đợi chút chút.

Có lần đầu tiên rồi sẽ có lần thứ hai, có lần thứ hai rồi sẽ có lần thứ ba, Phù Hiểu dần buông lỏng phòng tuyến của mình; Thêm vào đó, Đường Học Chính cứ lần dần từng bước; Cô có cảm giác là cô sắp đầu hàng anh rồi. Sau đó, vào một ngày nọ, người đàn ông chợt phát hiện ra vũ khí trí mạng và thế là phòng tuyến của cô tan vỡ.

Hôm đó là một buổi tối bình thường như bao buổi tối khác, hôm đó là một trong những hôm ít ỏi mà Đường Học Chính chat webcam với cô, bỗng anh cười gian bảo: “Vợ, cuối cùng anh cũng đã biết: vì sao em nhất quyết trả cái laptop này cho anh rồi.”

“Cái gì?” Điều đó không phải điều hiển nhiên ư?

“Chỉ là, em bày tỏ ý mình kiểu này hơi bị hàm súc quá rồi, nhờ đâu anh không phát hiện ra thì chẳng phải uống công em trần trối tìm cách ư?” Anh dán mắt vào màn hình như thể đang xem gì đó.

“Em bày tỏ ý gì cơ?” Phù Hiểu không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Người đàn ông đang xa tít ở Bắc Kinh không trả lời, cứ tiếp tục xem cái gì đó và chắt lưỡi liên tục.

“Rốt cuộc là anh đang xem cái gì hử?” Cô chưa động đến laptop của anh bao giờ, đã được chưa?

“Là lỗi của anh, phát hiện ra quá muộn.” Đường Học Chính gãi cằm, cảm thán: “Đẹp đó, đẹp đó.”

“Đừng khơi gợi trí tò mò của người ta vậy chứ?” Cái gì đẹp cơ?

“Em muốn xem?”

Anh đã tăng tốc đến mức đó rồi thì cô có không muốn xem nổi không? “Gửi sang cho em đi.”

“Không thành vấn đề.” Anh nhận lời một cách cực kỳ sảng khoái, kích chuột mấy cái rồi gửi file cho cô luôn.

Là hình ảnh? Phù Hiểu vừa nhận file vừa nghĩ thầm trong bụng: đừng là nó nha?

Mở file ra là cô biết xuất xứ liền. Cô lập tức dời người ra, mắt bò mới lo làm chuông, cô quát: “Không cho anh xem nữa!”

Thế nhưng lại là mấy tấm hình lần trước Dương Mật tải về máy anh! Oh her A di đà Phật, đạo đó, tuy tâm trạng cô không được tốt nhưng sao cô lại có thể quên vụ đó cơ chứ? Cô trợn mắt với tấm hình Dương Mật chụp cô tự sướng với áo ngủ trên màn hình, thôi toi rồi, sao lại trông thấy cả quần xì líp dưới váy ngủ thế kia...

“Đáng yêu thật, em mặc chiếc xì líp viền hoa nè.” Từ ống nghe điện thoại truyền đến giọng cười gian của Đường Học Chính.

“Không cho xem...” Một kiếp sa chân, muôn kiếp hận mà!

“Vợ, em thấy anh có thể không xem sao? Người thật không chịu an ủi anh, giờ anh uống rượu độc giải khát cũng không được à? Em xem này, dóng tay trắng ngần, cặp đùi mảnh khảnh, ôi, chắc chỉ cần nhẹ thôi là chúng sẽ đổ lên liền. Chẳng qua, anh chưa có cơ hội làm thế bao giờ, hay tối nay mơ anh về nó nhỉ?”

Gã này, gã này... nói muốn YY (YinYin = dê/ dâm) cô ngay trước mặt cô? Phù Hiểu thầm mắng mình chịu tìm hiểu người ta cho kỹ đã sa chân vào lưới tình của người ta. Cô khẽ rên lên, be mặt, không thèm nói nữa.

“Kỹ thuật chụp ảnh của Dương Mật tốt ghê, xem cái miệng nhỏ nhắn của em có giống thạch hoa quả không nè, chắc nó mềm lắm nhỉ, có khi mềm như bầu ngực em cũng nên.” Vốn anh chỉ định trêu cô thôi nhưng khi ngắm nàng Phù Hiểu nũng nịu, điệu đà, nóng bỏng trong mấy bức ảnh nọ, anh không khỏi nóng phừng cả người.

“Ngừng-Ngừng-Ngừng! Không cho xem cũng không cho nói nữa!” Cô sắp bốc cháy rồi.

“Nghe em thì anh được lợi gì nào?” Giọng anh như trầm hơn.

Giờ phút này, đầu óc Phù Hiểu đang rối như mớ bòng bong, cô đâu nghĩ được phải lấy cái gì ra dụ khị anh chứ, thế là cô hỏi lại một câu: “Thế anh muốn được lợi gì nào?”

“Ha ha,” tiếng cười bật ra từ lồng ngực Đường Học Chính: “Vợ, anh chỉ muốn em thôi, em biết rồi mà?” Điều anh muốn là: có cô trọn vẹn.

“Không cho anh giậu đồ bìm leo kiểu ấy!”

“Hả? Vậy cũng chẳng sao, anh đã bảo sẽ chờ em rồi mà, anh tuyệt đối không nuốt lời đâu. Nhưng mà, em cũng biết đó, bản năng của đàn ông khó kiểm soát lắm. Sáng mai, anh sẽ rửa hết chỗ ảnh này ra rồi mang chúng theo bên người...”

“Biết rồi mà, biết rồi mà, em cho anh, em cho anh còn không được ư?” Gã đàn ông siêu xấu xa này nữa!

Có may mẫn trùng số sổ độc đắc cũng không vui được như anh chàng khi này, ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn đang cực kỳ e thẹn nọ qua cửa sổ webcam, một cảm giác thỏa mãn chột trào dâng trong lòng Đường Học Chính, “Bao giờ?”

Lại còn, lại còn hỏi cái đấy nữa hử. Phù Hiểu tự dối mình, úp mặt vào cánh tay để trên bàn, “Lần gặp tới của chúng ta, được rồi chứ?”

Ngọn lửa như cháy lên nơi bộ phận nào đó nằm dưới bụng anh, nếu có thể, anh rất rất muốn lao đến đó ngay đêm nay để ăn cô vào bụng, ăn cô sạch sành sanh. Chỉ có điều: bây giờ, anh không thể rời đi được, dự án nọ của quán bar đang ở giai đoạn mấu chốt...

“Anh rất mong đợi.” Anh nói với giọng khàn khàn.

“Vậy anh mau xóa mấy ảnh đó đi, xóa hết đi cho em.” Phù Hiểu ử rữ, ôm đầu lắc lư.

“Dạ, dạ, dạ.” Đường Học Chính tỏ ra cực kỳ hợp tác, anh di chuột loạn lên rồi kích chuột đại mấy cái, rõ là vâng rồi để đó mà.

“... Thôi bỏ đi, anh chịu nghe em mới là lạ ị.” Phù Hiểu tiếp tục vùi đầu vào tay tự hờn dỗi mình. Cô chẳng buồn nhìn mấy thao tác đối phó của anh nữa, anh mà dễ dụ thế đã tốt.

Người đàn ông cười ha hả.

Thật ra, khi đã rất rất , Phù Hiểu vẫn có toan tính riêng. Cô biết dạo này Đường Học Chính bận chết đi được, anh căn bản không thể rời khỏi Bắc Kinh, anh có muốn xong việc cũng phải tầm hai tháng nữa. Đến lúc đó, cô đã sẵn sàng rồi thì tốt, chưa sẵn sàng thì nằn nì anh không nhận vụ này cũng được, tóm lại là hiện tại cô tạm tránh được vấn đề này, còn sau này để sau này tính.

Song chắc vì nhân cách cô quá tồi, nên ông trời ngứa mắt cô, không chịu giúp cô. Sau một cú điện thoại của Dương Mật, cô thật muốn lấy đầu hũ ra đập chết chính mình cho rồi.

Thật ra, chuyện sắp xảy ra là một chuyện rất rất tốt: “Hiểu, cuối cùng tụi tao cũng được làm đám cưới rồi, tiệc cưới vào mừng 1 tháng năm, ở Bắc Kinh!”

“Thật à? Thế thì tốt quá.” Khi chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc, Phù Hiểu cũng rất phấn khởi.

“Bao giờ thì mày lên đây với tao?”

Theo thói quen, cô ngó lịch trên laptop, hôm nay là 18 tháng tư, còn hơn mười ngày nữa. “Tao...” Nhanh như chớp, cuộc đối thoại tối qua hiện lên trong suy nghĩ của cô, chết, chết chắc rồi! Cô hoảng hốt, trợn tròn mắt.

43. Chương 43

“Mày bảo gì cơ?” Dương Mật cười hì hì truy hỏi.

“Tao không đến dự có được không?” Đi thì chẳng phải cô tự tìm tổ kiến lửa mà giẫm lên ư?

“Mày bảo gì cơ? Tao nghe không rõ lắm.” Dương Mật dụ dằng hỏi lại.

“... Tao đi.” Sát khí quá nặng nên trái tim nhỏ xinh của cô không chịu nổi.

“Thế mới là chị em tốt của tao chứ, họ hàng nhà tao vốn không nhiều, tao lại chẳng thân với ai trong đám chị em như thân với mày, bảo mày lên đây giúp tao giữ thể diện mày lại còn chối đây đẩy. Yên tâm đi, vé máy bay của mày tao chi!”

“Vé vé việc đó không phải vấn đề...” Nếu biết chuyện này, nhất định người nào đó còn muốn chi tiền vé máy bay cho cô hơn ị chứ. Đợi đã, “Hai đứa mày vẫn chưa mời Đường Học Chính đâu nhỉ?”

“Chẳng biết Tiêu Nhiên đã mời chưa, tụi tao tổ chức gấp quá, không phát thiệp cưới toàn gọi điện mời thôi.” Dương Mật trả lời, sau đó, cô tỏ vẻ cảnh giác, “Mày hỏi cái đó làm gì?”

“Không, không có gì.” Cô định kể với bạn nhưng trong tình huống hiện tại, sao cô có thể không biết xấu hổ mà mở miệng cho được.

“Trước mắt cứ thế đã,” Dương Mật cũng không nghĩ nhiều, “Nếu không bận gì thì mày lên đây với tao sớm nhé, còn nhiều việc phải lo lắm.”

Phù Hiểu âm ừ hai tiếng coi như đã trả lời. Sau khi cúp điện thoại, cô thộn ra: Bây giờ phải làm thế nào đây? Bây giờ phải làm thế nào đây?

Khi lòng cô đang rối như mớ bòng bong thì chuông điện thoại lại vang lên. Phù Hiểu vô thức liếc nhìn, quả nhiên là người đàn ông cô đang sợ gặp nhất đây mà! Cô lườm chiếc di động, hận không thể phá hỏng di động của mình bằng những cái lườm sắc như dao luôn.

Chẳng qua, cái gì phải nghĩ cuối cùng vẫn phải nghĩ, trở về với hiện thực, chuông điện thoại réo không ngừng, cô thoáng do dự rồi tiếp điện thoại, thậm chí cầu nguyện là anh đừng nhận được tin trên sớm thế.

Nào ngờ đầu dây bên kia lại mở đầu bằng một tràng cười nắc nẻ, giọng cười cho thấy tâm trạng của chủ nhân nó hiện đang khoái trá đến mức nào.

Thảm rồi! Phù Hiểu sờn cả gai ốc.

“Phù tiểu thư, nghe nói em sắp lên Bắc Kinh du lịch, lần này anh nhất định sẽ làm tròn trách nhiệm của chủ nhà, hết lòng báo đáp việc em từng tận tình giúp đỡ anh, anh tuyệt không để sự tận tụy của em uống phí đâu nha.”

Cái gì gọi là ra vẻ đứng đắn, cái gì gọi là mặt người dạ thú nào! Phù Hiểu thầm gào lên trong lòng, “Này nhé... chưa chắc em đã đi đâu.”

Giọng cô không nhỏ chút nào nhưng đối phương vẫn làm như không nghe thấy, “Bao giờ em xuất phát? Anh đặt vé máy bay ngày mai cho em nhé?”

Phù Hiểu xém xỉu luôn, ý của anh đã rõ đến không thể rõ hơn rồi: “Em còn công việc chưa làm xong. Mà có phải em kết hôn đâu, lên đó sớm làm gì?” Còn ép cô nữa là cô sẽ không đi bằng mọi giá đó!

“...” Dù cô không ở trước mặt anh nhưng anh vẫn dường như ra được vẻ mặt của cô khi này. Thôi bỏ đi, đợi lâu thế rồi còn so đo có sớm thêm được một, hai ngày không làm cái gì? “Thế bao giờ em định đi thì bảo anh một tiếng nhé, anh sẽ đặt vé máy bay giúp em.”

“Em tự đặt vé.”

“Ừ, được, em tự đặt.”

Thái độ sẵn sàng hợp tác trong mọi tình huống này khiến người ta không thể soi mói nổi, Phù Hiểu vốn là người ăn mềm không ăn cứng nên nhất thời thấy áy náy với chàng lắm, có phải cô đã quá phóng đại rồi không? Có lẽ anh chỉ phấn khởi vì cô sắp đến chỗ anh thôi, phải chăng cô đã hiểu lầm anh, cho rằng anh quá mức cảm thú rồi?

Còn Đường Học Chính thì biết tổng tính cách này của Phù Hiểu, ở cách xa cô cả ngàn dặm, anh khoe ra cặp răng nanh sáng choang: vợ ngoan ơi, em còn trốn đi đâu được nào?

Thế là Phù Hiểu thì cứ dửng dờ dửng dăng, Dương Mật thì cứ giục lên giục xuống, khó lắm Phù Hiểu mới kéo dài được đến ngày 29. Ngày 29 tháng tư, cuối cùng Phù Hiểu cũng lên chuyến bay đi Bắc Kinh, mang theo tâm trạng vô cùng phức tạp.

Lần này thì cô nghe theo kiến nghị của Đường Học Chính, nói dối Dương Mật là ngày mai cô mới lên đó. Bởi vì cô đột nhiên rất muốn chỉ có hai người họ bên nhau; hình như... quả thật cô có hơi hơi... Ừm, được rồi... cô rất nhớ anh.

Trưa nay, quán bar Ngoạn Gia mở tiệc (thời gian chả hợp lý chút nào), mục đích của bữa tiệc là để chúc mừng trò chơi lớn gần đây của họ chấm dứt trong thắng lợi đồng thời giới thiệu hội viên mới của quán – người tham gia trò chơi vừa rồi khi trò chơi đang tiến hành và cũng là công thần lớn của trò chơi: Tiêu Thiển Thiển.

Bởi vì các cửa tiệm quanh khu đó đều mở cửa vào buổi tối nên vào thời gian này bãi đậu xe cạnh ngách nhỏ nọ vắng tanh, chỉ có nhân viên quản lý là mắt chữ O mồm chữ A nhìn từng chiếc, từng chiếc siêu xe nổi

tiếng thế giới nối đuôi nhau đi vào, sau đó là đám thanh niên cả trai lẫn gái ăn vận thời trang và trông rất sang trọng bước xuống xe, rồi cuộc thì chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy?

Trong quán bar nhìn từ bên ngoài thì có vẻ nhỏ hẹp nhưng bên trong lại rất rộng rãi nọ ngát hương rượu, quán rất hiếm khi đắt khách thế này, nhìn đám thanh niên con nhà giàu, con ông to bà lớn lũ lượt kéo vào mà đám nhân viên phục vụ của quán giật mình kinh hãi. Đám cậu ấm cô chiêu này chỉ hay xuất hiện trong các bản tin thời, sao họ lại thấy mấy cô cậu ấy trông ngoài đời còn sang hơn trên báo đài vậy?

“Mày định giở trò gì, mà giữa trưa kêu Gia đến quán bar?” Mạc Vu Phi chống tay lên quầy bar, vò mái tóc rối bù mới được nhuộm màu bạch kim của anh chàng.

“Tối nay tao không rảnh.” Ngồi sau quầy bar, Đường Học Chính bỏ đĩa vào máy phát nhạc, khước môi anh cong lên một nụ cười rạng rỡ. Anh cũng không ngờ là tận hai chuyện vui đến với anh cùng một lúc. Chuyện phải kể đến đầu tiên là chuyện nhà lão Kim, lúc trước, lão Kim quyết báo thù cho bảy chó giữ nhà của lão bằng mọi giá nên mới kéo Tiêu Thiển Thiển vào phe, lão Kim không ngờ hành vi đó lại là rước sói vào nhà, thậm chí còn là một con sói cái với hàm răng sắc nhọn. Tiêu Thiển Thiển phối hợp với Mạc Vu Phi, hai người họ: một trong bóng tối, một ngoài ánh sáng đã đào ra tất cả tội lỗi của nhà lão Kim. Nhà họ Kim đã quá thối nát đó biến khỏi vô đài từ đây. Và Tiêu Thiển Thiển cũng nổi tiếng chỉ sau một cuộc chiến. Trò chơi vừa rồi được sinh ra ở đây đương nhiên khi thành công sẽ được khánh công ở đây rồi. Còn chuyện vui thứ hai, niềm vui bất ngờ của anh thì là: hôm nay, cô bé kia sẽ đến Bắc Kinh, anh còn tưởng cô sẽ trốn đến tận ngày cuối cùng cơ.

“Mày nói cái mẹ gì thế?” Tội nó không rảnh á? Có công to việc lớn nào quan trọng hơn là khánh công chứ!

“Tao phải đi đón người.”

“Nguyên thủ quốc gia?”

“Là một người còn quan trọng hơn thế.”

“Tao đi với mày.” Thăng ranh này còn bí mật giấu anh cơ đấy!

“Miễn đi.” Đường Học Chính nhả ra một ngụm khói trắng, anh nghĩ lát nữa còn phải đi tắm một cái kẻo người ta lại ghét bỏ anh.

“Miễn gì cơ?” Nhân vật chính của tiệc khánh công hôm nay – Tiêu Thiển Thiển cầm một ly Margaret đi đến, “A Chính, ly này không ngon, nể mặt tôi là nhân vật chính của hôm nay, anh pha chế cho tôi một ly đi?” Cô chớp chớp đôi mắt quyến rũ.

“Vụ này hơi phiền rồi,” Đường Học Chính ngoắc bartender, “Tiêu đại tiểu thư ghét cậu rồi đó, hôm nay mà cậu không làm vừa lòng cô ấy thì từ mai khỏi đi làm luôn.”

“Hừ.” Chuyện này đã nằm trong dự kiến của Tiêu Thiển Thiển rồi nên cô cũng không quá thất vọng, cô bực bội liếc xéo anh một cái rồi dán người vào Mạc Vu Phi, “Chuyện các anh vừa nói là chuyện gì thế?”

“Không có gì,” Đường Học Chính đáp một câu cụt lủn, ngay sau đó, anh dập điếu thuốc, “Mọi người đã đến khá đông đủ rồi, bắt đầu thôi.”

“Này!”

“Hây! Hây! Hây!” Đường Học Chính bỗng gõ lên mấy chiếc ly trước mặt, cao giọng: “Tiêu Thiển Thiển, sếp, nữ tướng quân tương lai!”

Ngay lập tức, ngọn đèn rơi vào Tiêu Thiển Thiển, trong chiếc đầm dài màu bạc, trông cô cực kỳ quyến rũ, khác hẳn về sắc sảo, mạnh mẽ nơi tòa án. Đám đàn ông hét rầm lên.

“Vì công thần lớn nhất trong trò chơi “Truy tìm kho báu” của chúng ta, các vị, nâng ly, CHEER-S.” Đường Học Chính nâng ly rượu lên, bắt nhịp ọi người và một hơi uống cạn ly rượu.

“CHEERS.” Các hội viên cùng đồng thanh, nâng ly rồi một hơi uống cạn ly rượu.

Tiếng nhạc càng lúc càng lớn, không khí càng lúc càng náo nhiệt, có tốp ba, tốp năm hội viên đi đến chuyện với Tiêu Thiển Thiển, cũng có một vài người vây quanh Đường Học Chính và Mạc Vu Phi cười, đùa, chọc

ghẹo nhau. Nhưng đông nhất vẫn là đám người tò mò về lý do anh mở tiệc khánh công vào buổi trưa. Đường Học Chính chỉ cười cười, âm ừ mấy câu rồi lãng sang chuyện khác.

“Nó bây giờ á, hừ, ai biết nó đang làm cái quỷ gì Gia thưởng ột trăm vạn luôn!” Đã vấp phải quá nhiều trắc trở nên Mạc đại thiếu gia bắt đầu không vui rồi.

“Thật hả?” Có người hai mắt sáng lên, “Nhà tao buôn bán tin tức, rất nhiều người muốn khiêu chiến với bí mật mang tên Ngoạn Gia, tao sẽ thả tin này cho bọn đó, nhất định sẽ ‘sốt’ lắm đây!”

“Nè, ngành báo chí của tụi tao đưa tin mới là hợp pháp nhá, sứ mệnh của tụi tao là phục vụ nhân dân. Mà đừng có lấy trò chơi của thế giới ngầm nhà mày ra so với tin tức của truyền thông chúng tao.”

“Thôi đi, cái đồ chuyên viết tiểu thuyết nhà mày thì biết cái gì.” Tin tức của nó còn không đáng tin cậy bằng tin tức nhà mình tự điều tra.

“Giỏi thì ra tay đi, đừng có nổ nữa.” Đám người ‘chỉ lo thiên hạ không đủ loạn’ quanh đó vội châm ngòi, ai bảo nhân phẩm của người ta tốt quá cơ, lâu lắm rồi họ có được xem người ta đánh nhau đâu.

Còn Đường Học Chính khi nghe đến ba từ: “viết tiểu thuyết” thì vui lắm, cô bé nhà anh cũng viết tiểu thuyết nha, hôm nào anh phải tìm đọc mới được.

“Ngoạn Gia, nhớ ai mà nhớ đến ngăn người vậy ta?” Một anh chàng lực lưỡng, đen đến mức gần như không thể nhìn ra anh ta là người da vàng vừa ngậm thuốc vừa rót rượu cho Đường Học Chính hỏi.

Đường Học Chính nhìn sang cái gã thuộc trường phái dã thú, nếu đấu khoả lạng nhăng với Mạc Vu Phi thì sẽ là một cuộc chiến sống còn nọ, anh cộng ly với gã, “So với chúng mày, tao trong sáng như chú cừ non lạc đường.” Tính từ khi biết Phù Hiểu.

Mạc Vu Phi phụt luôn ngụm rượu trong miệng ra, oh his god, tại anh có vấn đề rồi chẳng?

“Đường thiếu, kể cả khi giả nai, anh cũng rất đẹp trai.” Một cô gái ăn vận theo phong cách thời trang Lolita nháy mắt mấy cái liền với anh, cô rất muốn có một ‘cuộc tình trong sáng’ với anh nha.

Kết luận duy nhất mà Đường Học Chính rút ra là: không thể để Phù Hiểu tiếp xúc với đám người này.

“Mạc, lửa gần rơm lâu thế rồi mà mày còn chưa چرا được người đẹp Tiêu à?” Nhắc đến phụ nữ, chàng trai lực lưỡng chuyển luôn sang đề tài hứng thú của anh.

“Mày muốn gây hả?” Bị chọc đúng vết thương lòng, Mạc Vu Phi lườm lại anh chàng. Thế nó tưởng anh nhuộm tóc màu bạc làm gì? Tóc trắng đã ba trường dài; Sầu thu dằng dặc bao ngày riêng mang[1] chắc!

“Đến lượt tao rồi.” Chàng trai lực lưỡng rất lịch sự, thông báo trước một tiếng.

“Đến cả Gia cũng chưa چرا được đâu nhé, nếu mà mày چرا được cô nàng, Gia sẽ tự tay viết ngược tên mình treo lên đây!” Nhìn bộ dạng vênh vác của anh chàng, Mạc Vu Phi nói cứng. Không phải vì anh trúng phép khích tướng của anh chàng đâu, mà là anh nhìn ra: trái tim của người đẹp Tiêu đã trao cho cái gã ngồi đối diện anh này rồi, chẳng qua cô nàng kiêu quá, cố đợi người ta tán đến mình.

“Vương Tiểu Xuyên, mau ‘ngủ’ cô nàng đi, Mạc thiếu cứ như gà mắc tóc ý, để gã triển lãm sự bác đại tinh thâm của chữ Hán trước nhân dân cả nước đi nào.”

“Tốt, ông thích câu này của mày!” Chàng trai lực lưỡng Vương Tiểu Xuyên nhấp một ngụm Whisky[2] trong ly, anh đang tràn ngập tự tin.

Đám người lăm chuyện bắt đầu rộn rã bàn tán.

“Hừ.” Đàn ông. Một cô tiểu thư nhà giàu ăn vận theo phong cách thời trang Lolita liếc xéo mấy người họ một cái. Sau đó, cô ngó sang Đường Học Chính ít lời và luôn điềm tĩnh, nhìn đi, không bị mê hoặc bởi sắc đẹp mới là một người đàn ông chân chính.

Kỳ thật, cô đã sai hoàn toàn. Dù trên phương diện nào và ở thời điểm nào, thì người đàn ông này cũng luôn trầm mê nữ sắc, trầm mê hơn ai hết. Chỉ có điều cô không phải người con gái đó mà thôi.

Khi này, tâm trí của Đường Học Chính chẳng bay đến tận đâu tận đâu rồi ỉ. Anh tán phét với đám người một lát, nhìn đồng hồ thấy cũng gần đến giờ thì cầm áo khoác đứng dậy, “Tôi đi trước đây, mọi người ở chơi vui về.”

“Ồ?” Đám người ngỡ ngàng, “Lủi nhanh vậy ư?”

“Ừ.” Anh uống cạn ly rượu của mình, khoe môi cứ cong cong như đang cười rồi anh rảo bước đi ra ngoài: Còn phải tắm trước khi đi đón cô nữa.

“A Chính, anh đi đâu đấy?” Tiêu Thiển Thiển vội gọi.

“Đón vợ tôi.” Khi này, trong đầu Đường Học Chính chỉ có mỗi một suy nghĩ là Phù Hiểu sắp đến nơi rồi, tâm trạng anh đang rất tốt nên người ta hỏi gì anh đáp nấy luôn. Trả lời xong anh không khỏi ngẩn ra, anh luôn là người trầm tính, giỏi về kiểm soát thái độ cũng như lời ăn tiếng nói của mình, bật thốt ra câu trả lời trước khi kịp suy nghĩ là chuyện cực hiếm gặp ở anh. Thử nghĩ xem, nếu khi làm nhiệm vụ mà anh cũng hỏi gì đáp nấy thế này thì chẳng phải anh đã xong đời lâu rồi ư?

Hóa ra mình vui đến cỡ đó cơ à? Anh khẽ lắc đầu, mỉm cười vẻ bất đắc dĩ, dứt hai tay và túi rồi nhanh bước rời khỏi quán bar tối mờ.

“Hả?” Đám người nghe vậy thì ngẩn ra, sau đó cùng phá ra cười, hóa ra Ngoạn Gia hóm hỉnh tới vậy?

“Chậc!” Tiêu Thiển Thiển khẽ nhú mày, không muốn nói thì khỏi nói luôn đi, sao phải viện cái cớ này chứ.

Chỉ có Mạc Vu Phi – bạn nối khố của anh là nhạy cảm phát hiện ra rằng: nó nói phét quá thuận miệng, nó lấy tư liệu sống ở đâu?

[1] Nguyên văn: / : Bạch phát tam thiên tượng/ Duyên sâu tự cá trường (hai câu thơ đầu trong bài Thu phổ ca (Kỳ 15) của Lý Bạch) – Quỳnh Chi Phóng dịch thơ: Tóc trắng đã ba tượng dài/ Sâu thu dài đặc bao ngày riêng mang. Hai câu thơ này chỉ tương tự người yêu đến bạc đầu.

[2] : Whisky (UK)/ Whiskey (US), là một loại đồ uống có chứa cồn được sản xuất từ ngũ cốc bằng cách lên men và chưng cất, ra đời từ khoảng thế kỷ thứ V, thế kỷ XV trở nên phổ biến. Từ Whisky được nhắc đến lần đầu tiên vào năm 1736 xuất phát từ “usisge beatha” trong tiếng Gaelic tại Scotland hay từ “uisce beatha” trong tiếng Gaelic tại Ireland và có nghĩa là “nước của cuộc sống”.

44. Chương 44

Sau khi xuống máy bay, Phù Hiểu vừa đi đến chỗ nhận hành lý vừa móc di động ra, định gọi điện thoại cho Đường Học Chính. Chợt có một bàn tay đè lên vai cô làm vai cô trĩu xuống, đồng thời, một hơi thở cực kỳ thân quen vờn quanh cô.

“Cô gì ơi, đi đường phải nhìn về phía trước chứ.” Giọng nói ngả ngớn vang lên bên tai cô.

Vì thế nên dù không ngẩng lên nhìn, Phù đại tiểu thư cũng biết bàn tay đang đặt trên vai cô là của ai, cô vẫn cúi đầu, song đôi môi cô thì không giấu nổi nụ cười, nói: “Chẳng phải em lập tức sẽ gọi cho anh ư?”

Khuôn mặt xinh như hoa với nụ cười tươi rói gần trong gang tấc, đôi con ngươi đen của người đàn ông sáng lấp lánh, bàn tay to bản của anh nhẹ nâng khuôn mặt cô lên, anh đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy.

Bất ngờ bởi nụ hôn đột ngột của anh, Phù Hiểu cứng người, đứng nguyên tại chỗ, không biết mình nên làm gì.

Những hành khách đi sau họ không khỏi chú ý đến họ, nhìn họ với ánh mắt cổ quái, thậm chí cả những người đi đằng trước họ cũng không thể không ngoái đầu liên tục.

Tạm thời chiếm được chút an ủi nhỏ nhoi, nụ hôn này không dài lâu lắm, khi anh thoáng buông cô ra, thì Phù Hiểu bắn vô cùng, liếc xéo anh một cái. Cô thật muốn mắng anh mấy câu, nhưng khi thấy đôi con

người đen sâu thẳm của anh lấp lánh như đang cười chỉ vì bóng hình cô in trong đó, cô bỗng không biết phải mắng sao. Sau cùng, cô bĩu môi, lườm anh một cái, rồi quay đầu, bước đi.

Đường Học Chính cười cười, chỉ hai ba bước đã đuổi kịp cô, anh đưa tay đỡ lấy ba lô của cô, sau đó, bàn tay anh trượt xuống, nắm lấy bàn tay cô.

Hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền đến làm ấm cả lòng cô, Phù Hiểu e thẹn lắm, quay đi vờ như đang chăm chú nhìn đường.

Đường Học Chính cũng không bảo gì, chỉ nhìn cô một cái, cười cười ra vẻ: anh đã hiểu, cầm tay cô, kéo cô đi về phía trước

Sau khi nhận va li hành lý, hai người đi qua cổng vào sân bay, đi xuống bãi đậu xe dưới hầm ngầm, họ vẫn để hai bàn tay họ siết lấy nhau như thế, không tách chúng ra. Phù Hiểu vốn tưởng mình sẽ rất nhanh quen với động tác thân mật này, nhưng trái lại, cô càng lúc càng căng thẳng, bởi vì cuối cùng cô cũng đã nhớ ra chuyện nọ – cái chuyện làm cô thẹn muốn chết nọ.

“Mình về nhà đi.” Nhét va li hành lý vào cốp chiếc xe thể thao đen, Đường Học Chính nói.

Trong nháy mắt, trái tim Phù Hiểu như muốn nhảy lên cổ, cô vội nói: Em đói rồi, em muốn đi ăn.”

“À, xin lỗi, anh quên mất.” Đường Học Chính áy náy, “Em muốn ăn gì nào?” Vừa hỏi anh vừa khởi động xe.

“Thế nào cũng được.” Kỳ thật cô muốn nói là: món nào càng tốn thời gian cho việc ăn càng tốt. Ngồi trên ghế phụ, Phù Hiểu lí nhí đáp.

“Thế đi quán cay Tứ Xuyên nhé.” Cô thích ăn cay mà.

“Được.”

Rời khỏi khu vực sân bay, hai người câu được câu chăng chuyện phiếm, chủ đề chính của họ là chuyện Dương Mật sắp kết hôn, chứ mấy chuyện trai gái yêu đương lãng mạn và sến súa thì họ không hề nhắc đến. Nhìn biểu cảm thần nhiên trên khuôn mặt tuần tú của Đường Học Chính, Phù Hiểu một lần nữa tự trấn an mình: chắc mình lo xa quá rồi, lần trước anh ấy nói thế thôi chứ chắc gì đã coi là thật ý.

Anh đưa cô đến một quán cay Tứ Xuyên lâu đời và nổi tiếng, Phù Hiểu thích lắm, cô ăn cay nhiều quá đến nỗi miệng đỏ rộp lên, bắt mắt không chịu được. Đường Học Chính vẫn chưa đói, thỉnh thoảng mới ném hai ba gắp. Phần lớn thời gian, anh vừa thong dong hút thuốc vừa nhìn cô ăn.

“Anh không ăn đi nhìn em làm cái gì?” Phù Hiểu có hơi mất tự nhiên, hờn anh một câu.

“Được, được, anh không nhìn.” Nhả ra một vòng khói, anh ngắm cô, nở nụ cười đầy yêu thương.

Đối nhân với đôi con người sâu thẳm như muốn hút hồn người ta vào trong đó của anh, cô vô thức né đi. Có lẽ là do ảnh hưởng tâm lý, rõ ràng anh trông bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn, mà sao khi ngồi gần bên anh, cô lại luôn có cảm giác hiểm nguy đang quanh quất đâu đây thế này, cứ như có một cơn lốc xoáy cực lớn đang tiến đến và sắp sửa nuốt chửng cô vậy.

Nhất định là đầu óc cô có vấn đề rồi, Phù Hiểu tự phủ định trực giác của mình, lắc lắc đầu và tiếp tục ăn.

Hai người tốn hơn một giờ đồng hồ để dùng bữa nên khi họ ra khỏi tiệm ăn đã hơn 6 giờ chiều, trời đã xẩm tối. Đường Học Chính lại kéo cô vào một tiệm bánh gần đó, ôm một ổ bánh mì và sữa đến quầy thu ngân, sau đó còn yêu cầu nhân viên cửa hàng lấy thêm cho họ một chiếc bánh gatô to tướng.

“Anh mua bánh gatô làm gì?” Sống trong thời đại internet nên suy nghĩ của Phù Hiểu cũng không quá trong sáng, cô không khỏi ngỡ ngàng đến mấy hình ảnh rating 18+. Tâm tình mới hơi bình tĩnh lại của cô một lần nữa trở nên căng thẳng, những hình ảnh tưởng tượng trong đầu khiến hai má cô không khỏi nóng lên.

“Để ăn thôi.” Đường Học Chính rút tiền ra thanh toán, bật cười đáp lại.

... Quả nhiên là cô quá không trong sáng rồi. Phù Hiểu tự khinh bỉ mình.

Nhưng sau khi đã xong xuôi mọi việc, cô vẫn không xua được ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Ngồi trên xe, ngắm dòng xe đông đúc, nghĩ tới việc chỉ lát nữa thôi là đến nhà anh rồi, cô cứ thấy tim mình đập nhanh sao ý, cô căng thẳng đến mức không nghĩ ra được đề tài gì để nói rồi nè.

Đường Học Chính thì như đang tập trung lái xe lắm, chẳng nói câu gì.

Sự tĩnh lặng lan tỏa trong buồng xe, nhưng chính sự tĩnh lặng ấy lại khiến bầu không khí nơi đây trở nên mập mờ, kỳ ảo.

Ra đến vùng ngoại ô, chiếc xe thể thao dừng mãi vốn được lái với vận tốc rùa bò trong thành khi lái đến đoạn đường vắng chợt tăng tốc. Đặc biệt khi đi vào đường cao tốc, dưới tay lái lụa của chủ xe, cuối cùng chiếc xe cũng được phát huy bản lĩnh thực thụ của nó, nó lướt nhanh như gió, nhìn xa chỉ thấy một vệt đen lướt trên mặt đường trắng.

Nhịp đập của trái tim Phù Hiểu cũng gia tốc theo xe, cô ngấm một bên mặt của người đàn ông tuấn tú, có vẻ cực kỳ bình tĩnh ngồi cạnh, cô cứ lo lo sao ý.

Sau rốt, chiếc xe thể thao tiến vào một khu toàn các tòa biệt thự, lướt vào gara của một tòa biệt thự ba tầng, kiến trúc châu Âu, sau đó tắt máy.

Tất cả trở về với sự yên tĩnh vốn có của nó.

Nơi này cách xa chốn phố phường huyền ảo, chỉ có tiếng kêu của chú côn trùng vô danh nào đó như muốn bày tỏ sự tức giận của mình.

“Đến nơi rồi.” Đường Học Chính nghiêng đầu nhìn cô, dưới ngọn đèn tối mờ, đôi con ngươi đen của anh như lóe sáng. Có lẽ do một lúc lâu rồi chưa nói chuyện nên giọng anh mới như trầm hơn.

“À, ờ.” Phù Hiểu như sự tỉnh từ giấc mộng, cô mở cửa xuống xe.

Hai người lấy hành lý và mấy túi bánh ngọt ra, sau đó Đường Học Chính một mình xách cả chỗ đồ lịch kịch ấy. Phù Hiểu bảo: “Để em xách bớt cho.”

“Không cần đâu, em mở cửa đi, đây là chìa khóa của em.” Anh rút từ trong túi áo ra một chùm chìa khóa, “Chìa mở cửa nhà là chìa màu đen.”

Gara khá gần cửa vào nhà, Phù Hiểu cũng không nói gì thêm, cô nắm chặt tay, nhanh nhẹn nhét chùm chìa khóa còn ấm hơi anh vào túi quần.

Hai người thông thả đi về phía biệt thự, không gian yên tĩnh chỉ có tiếng “lọc cọc” của bánh xe chiếc va li hành lý lướt trên nền gạch, Phù Hiểu càng lúc càng bồn chồn hơn.

Khi lên thềm, cô giúp Đường Học Chính nâng va li, vô tình chạm vào tay anh, ngay lập tức tiếng thở dốc vang lên bên cô. Cô ngạc nhiên ngẩng lên nhìn, trên khuôn mặt khuất một nửa trong bóng tối của anh, đôi con ngươi với những đốm lửa nóng bỏng bập bùng đang nhìn chăm chăm vào cô.

Ngọn lửa nơi anh như lan vào tim cô và bùng lên dữ dội, cô e thẹn rút tay lại, ngay lập tức, cô biết trước đó mình đã không hề lo nghĩ vẩn vơ. Anh ấy thật sự...

Không dám nhìn anh thêm nữa, Phù Hiểu bước những bước cứng còng về phía trước rồi dừng lại trước cánh cửa lớn bằng gỗ lim có khắc hình hoa lan.

Đường Học Chính đứng ngay sau lưng cô, chờ cô mở cửa.

Nhiệt độ truyền đến lưng cô càng lúc càng nóng, nóng như thể muốn nướng chín cô vậy. Phù Hiểu cứng người lại, siết chặt chùm chìa khóa trong túi, cử động tay vài cái nhưng không lấy ra.

Người đàn ông cũng không giục cô, cứ đứng ngay sau cô.

“Em nên đến nhà Dương Mật thì hơn.” Cuối cùng, cô vẫn vì nhút nhát mà chọn cách trốn tránh, muốn lách qua anh chuồn đi.

Một chiếc chân dài gác lên tường, chặn đường cô.

“Phù Hiểu, mở cửa.”

45. Chương 45

Dóng tay nóng như đang bốc cháy khiến toàn thân cô nóng lên, cô định né đi anh thì lại phát hiện anh khỏe đến đáng sợ, “Em, em không thấy chìa khóa đâu, có lẽ là rơi ở đằng kia rồi. Để em đi tìm...”

Người đàn ông không nói gì, anh cầm lấy tay cô, để bàn tay anh trượt theo dóng tay cô, rồi mười ngón tay của họ đan vào nhau, luồn vào túi quần cô.

Trong chớp mắt, có tiếng leng keng do kim loại va vào nhau.

Nắm lấy tay cô và cầm chùm chìa khóa ra, anh ghé vào tai cô thì thầm, “Chìa màu đen.”

Nhịp thở nóng bỏng, dồn dập của anh phả lên tai cô, khiến cơ thể nhạy cảm của cô khẽ run lên. Trong tình thế như đang cưỡi trên lưng hổ này, Phù Hiểu không còn cách nào khác đành phải cúi xuống tìm chiếc chìa màu đen rồi chậm rãi tra khóa vào ổ.

Vài tiếng: “Lách cách” vang lên, cửa mở ra.

Chỉ trong tích tắc đã xuất hiện thay đổi lớn, Phù Hiểu còn chưa kịp nhận ra thay đổi đó thì đã thấy mình bị ép chặt vào bức tường cạnh cửa trong phòng, những nụ hôn trút xuống như mưa và đôi môi cô bị đôi môi khác che lại.

Đường Học Chính lẳng đờng đồ trên tay vào một góc và sập cửa đánh “rầm” một tiếng. Anh mút lấy đôi môi đỏ thắm của cô, lực mút mạnh như thể muốn nuốt luôn cô vào bụng. Anh bị cô tra tấn đến khổ! Một chân anh lên vào giữa hai chân cô, nâng người cô lên, môi và tay anh cùng nhau thám hiểm cơ thể mềm mại của cô, không cho cô tránh né.

Phòng khách yên ắng dội lại tiếng thở dốc khi nặng khi nhẹ của hai người, rồi tiếng quần áo cọ sát với nhau vang lên khiến bầu không khí nơi đây càng thêm mờ ám.

“Bánh gatô...” Phù Hiểu chống đẩy theo bản năng, cô yếu ớt muốn dời đi lực chú ý của người đàn ông đang vui đùa vào cổ cô liếm láp.

“Ừ...” Vì phải kìm nén trong một thời gian đến là dài, nên khi này, lý trí của anh đã bay lên tầng trời thứ chín lâu rồi, có còn trong cơ thể nữa đâu. Anh vô thức “Ừ” một tiếng, đôi môi anh tiếp tục chăm chăm vào thưởng thức món ngon, bàn tay to bản anh đặt bên hông cô cũng nhanh nhẹn luồn vào trong áo cô.

“Đừng mà...” Phù Hiểu khẽ run, cô đưa tay lên như muốn đẩy bàn tay nóng bỏng đang tác quái trên da thịt cô của anh ra.

Nhưng mà người đàn ông đã dùng một tay giữ chặt lấy hai tay cô giữ chặt trên đỉnh đầu, vừa hôn chiếc cằm duyên dáng của cô vừa khản giọng bảo: “Vợ, lần này thì trời có sập xuống cũng không ngăn được anh đâu.” Dứt lời, anh dùng ngón tay cởi móc cài áo ngực của cô ra.

“Á!” Phù Hiểu sợ tới mức né trái né phải nhưng bầu ngực đầy đà dưới áo cô vẫn bị anh nắm lấy bằng một tay và thông thả nắn bóp.

Thân thể chưa từng được khai phá sao có thể đột ngột tiếp nhận nỗi loại kích thích này, cô ra sức giãy dụa, “Đừng mà, rất kỳ quái, đừng mà anh...”

Chút phản kháng nho nhỏ càng khiến người đàn ông hưng phấn hơn, anh gầm lên một tiếng gầm đầy thống khổ, đôi môi anh một lần nữa tìm đến đôi môi đỏ thắm của cô để giải khát, tay anh bắt giắc nắn bóp mạnh hơn, anh thật muốn cứ thế này mà vui mình vào trong cơ thể cô! Cả người anh căng cứng như thể muốn nổ tung, anh phải ghì lấy cô, hôn hít cô, gặm gọ cô mới có thể tạm thời kiềm chế cơn mãnh thú trong cơ thể anh.

“Đừng lộn xộn nữa nào, em còn chưa chuẩn bị tốt, lại khiêu khích anh em sẽ bị thương đó.”

Cô nào có khiêu khích anh cơ chứ! Đê mê trong những nụ hôn nhưng Phù Hiểu vẫn giữ được chút xú lý trí, “Đường Học Chính, hôm nay không làm nữa, được không anh?”

Bộ dạng rất chi là tội nghiệp đó của cô khơi dậy thú tính trong người đàn ông, anh khẽ gầm lên một tiếng, “Đã bảo là không được khiêu khích anh rồi mà!” Dứt lời, đôi tay cường tráng của anh xé chiếc áo Phù Hiểu đang mặc thành hai mảnh; đôi môi đối khát của anh ngậm lấy núm vú mềm mại của cô, anh như đứa trẻ không ngừng bú mụt; khi đầu lưỡi anh mãi mê chơi với một trái anh đào bé bỏng của cô thì một bàn tay anh cũng rất công bằng, không ngừng trườn ghẹo bầu ngực đầy đà còn lại, hết nắn lại bóp.

Nàng trinh nữ với đôi má đã ứng hồng sao có thể chống chọi được với thủ đoạn này chứ? Cả người cô như nhũn ra, cô đổ mình lên người anh và theo bản năng cố chống chọi với những cơn sóng tình nóng bỏng đang dâng lên trong cơ thể mình, “Đường Học Chính...” Cô gọi anh giọng nũng nịu, cô cũng không biết mình gọi anh vì muốn anh làm gì.

“Anh đây mà, đừng sợ.” Anh siết chặt cô trong vòng tay, để cô cảm nhận ngọn lửa tình nơi anh, “Anh sẽ không làm tổn thương em đâu, đừng sợ...” Trải dọc theo gờ xương quai xanh duyên dáng, mảnh khảnh của cô là những dấu hôn, những nụ hôn chứa chan tình yêu thương của anh dừng trên cổ cô, trên khuôn mặt cô và trên đôi môi cô.

“Anh phải nhẹ đấy, em sợ đau...” Những nụ hôn dịu dàng của anh mang theo sự trân trọng mà anh dành cho cô, cuối cùng cô cũng đầu hàng trước anh, ôm lấy anh thủ thủ.

Tiếng thở dốc như nặng nề hơn, Đường Học Chính chợt bế bổng cô lên, khiến cô giật mình bật thét ra tiếng. Anh cười khẽ một tiếng, cúi đầu ngấm khuôn mặt ửng hồng của cô.

Quần áo Phù Hiểu đã xộc xệch lắm rồi, cô hôn anh một tiếng, vòng tay ôm lấy cổ anh và vùi mặt vào gáy anh.

Đường Học Chính nghiêng đầu, khẽ hôn lên tóc cô rồi bế cô lên lầu.

...

Khi Phù Hiểu tỉnh giấc đã là trưa hôm sau, ánh mặt trời chiếu vào mắt khiến cô không được thoải mái. Đưa tay lên che, cô muốn đứng dậy kéo rèm cửa sổ nhưng cô phát hiện xương cốt trên người cô như rã hết cả ra nên đành nằm lại trong khổ sở. Người đàn ông đang ôm cô cũng thức dậy, giọng anh khàn khàn vì vừa thức giấc, anh hỏi: “Cục cưng bé bỏng, sao thế?”

“Mặt trời chói quá, em không ngủ được...” Phù Hiểu bất mãn, rì rầm trách cứ.

Nghe vậy, Đường Học Chính lập tức bật dậy, khép lại ba tầng rèm của cửa sổ sát đất, nhất thời căn phòng trở nên mờ tối.

“Cám ơn...” Mí mắt vẫn nặng trĩu chịch, Phù Hiểu mơ mơ màng màng nói tiếng cám ơn rồi lại mệt mỏi thiếp đi.

Đường Học Chính mỉm cười trở lại bên giường, ánh mắt anh ngưng lại trên gương mặt khi ngủ đầy an tĩnh của cô, lát sau anh lại nhìn xuống cơ thể cô, da thịt cô chỉ chút vết xanh tím, đồng tử đen như mực càng lúc càng sâu thẳm. Nhớ đến yêu cầu một lần lại một lần của mình tối qua, bây giờ chính anh cũng thấy mình quá đáng. Rõ ràng biết cô là tấm thân trinh nữ, trước khi tiến vào vốn là anh muốn săn sóc cô, nhưng mà khi xuyên thủng lớp màng mỏng manh ấy, nơi mềm mại của cô chặt chẽ bao quanh anh nhất thời khiến anh mất hết lý trí, chỉ còn lại bản năng. Trước kia, dù anh không phải thầy tu song cũng không phải kẻ phóng đãng, quá ham mê tình dục gì, nếu có nhu cầu trong chuyện đó thì anh phóng thích mà phóng thích xong rồi cũng sẽ không lưu luyến. Thế nhưng tối qua và sáng sớm hôm nay, anh không muốn rời khỏi cơ thể cô dù chỉ một phút, một giây; vậy nên anh vẫn vò cô đủ các tư thế, tiến vào cô từ phía trước, phía sau, bên trái và bên phải. Kỳ thật anh còn chưa hoàn toàn thỏa mãn, nếu không phải cô khóc dữ quá, khóc đến ngắt đi thì anh nhất định sẽ không tạm tha cho cô.

Mới nghĩ đến đó thôi mà cơ thể anh đã bắt đầu biến hóa, hô hấp của anh trở nên dồn dập, anh đưa tay vuốt ve cánh tay mảnh khảnh của cô. Lý trí của anh còn đang trong cuộc chiến kịch liệt: có nên vượt vũốt của mình tới chỗ cô bé quàng khăn đỏ hay không.

Cuối cùng lý trí của anh dành phần thắng, anh nhanh nhẹn đứng lên, quyết định đi tìm chút đồ ăn chút cho cô, cô quả thật đã kiệt sức rồi.

Ra khỏi phòng, Đường Học Chính nhặt chỗ quần, áo, đồ lót vương vãi khắp nơi trên nền nhà lên rồi quăng hết vào thùng rác, chứ không lát nữa cô bé da mặt mỏng của anh trông thấy lại xấu hổ à xem.

Anh tìm thấy chỗ bánh ngọt anh chuẩn bị hôm qua ở góc cửa, chiếc bánh gatô bị vỡ ra làm bảy do rơi theo quỹ đạo ném ngang. Anh nhìn chiếc bánh lác đầu, cười cười rồi xách mấy túi đồ vào bếp.

Một lát sau, anh cắt một miếng bánh gatô để vào đĩa, đặt thêm mấy chiếc bánh quy lên cạnh đó, rồi anh hâm nóng một ly sữa tươi. Sau đó, anh đặt tất cả vào khay và thông thả bưng lên lầu. Mở cửa buồng ra, ngắm người con gái của mình say ngủ trên giường, cảm giác thỏa mãn ùa đến với anh.

“Vợ ơi, dậy đi thôi, dậy ăn chút gì đã nào?” Đặt khay xuống bàn, anh ngồi xuống mép giường gọi.

Bị đánh thức khi đang trong giấc mơ, Phù Hiểu cau mày, “Không ăn!”

“Chắc em đã đói rồi, phải ăn một chút mới được, nào?” Đường Học Chính nhẹ dỗ, “Ăn xong lại ngủ tiếp.”

Được anh nhắc nhở, bụng cô rất phối hợp với anh réo lên mấy tiếng, Phù Hiểu đã đói đến mức không ngủ nổi nữa nhưng vẫn quán mình trong chăn, cô không muốn dậy chút nào. Cô ngồi ở đầu giường, lấy tấm chăn mỏng che đi cơ thể trần truồng của mình. Nhìn người đàn ông chỉ mặc mỗi chiếc quần ngủ, khoe ra trọn vẹn sự cường tráng của anh, cô không khỏi đỏ mặt. Nghĩ đến những đêm tình dục qua, cô nhẹ giọng bảo: “Em muốn mặc quần áo.”

“Làm gì có ai khác, không cần mặc đâu.” Đường Học Chính thường thức cảnh xuân thoát ẩn thoát hiện.

“Em muốn mặc quần áo!” Anh nhìn cô bằng ánh mắt đó làm cô sợ quá, cô nghĩ về đêm qua khi anh như một con thú hoang ghì lấy cô, cắn xé cô; Cô còn dám không mặc quần áo sao?

Thấy cô kiên quyết thì Đường Học Chính nhún nhún vai, anh lấy một chiếc sơ mi đen từ trong tủ quần áo ra cho cô.

Khi này, Phù Hiểu mới hài lòng, đón lấy chiếc áo rồi bảo: “Anh quay mặt đi.”

Đường Học Chính cong lên một nụ cười tà, “Vợ à, có cần phải như vậy không? Cơ thể em còn chỗ nào mà anh chưa xem qua chứ?” Đêm qua, anh còn riêng bật đèn ngủ nghiên cứu một phen, mặc cô kháng nghị kiểu gì cũng quyết xem đủ và tiện thể hôn đủ.

“Đáng ghét! Quay mặt đi!” Cô đỏ mặt, cả giận cả mừng.

“Dạ, dạ, dạ.” Thấy vẻ mặt đáng yêu nào đó lại xuất hiện trên khuôn mặt cô, Đường Học Chính thâm hít sâu một hơi, xoay người đi hòng bình ổn lại nhịp thở của mình.

Đợi Phù Hiểu mặc quần áo xong, Đường Học Chính đưa đĩa bánh gatô cho cô: “Bổ sung năng lượng.”

Cô đón lấy, xoay chiếc đĩa một vòng.

“Tìm gì thế?”

“Đĩa.”

“À, anh quên lấy rồi.”

“Hả, không sao, em cầm tay ăn cũng được.” Nói xong, cô cầm luôn miếng bánh gatô lên, ăn ngấu nghiến. Cô thật sự rất đói, chỉ hai ba miếng đã tiêu diệt sạch sành sanh miếng bánh gatô. Ăn xong, cô vẫn chưa hết thèm mà liếm mép và đưa ngón tay dính bơ lên miệng liếm sạch, “Ngon quá.”

Yết hầu của Đường Học Chính giật giật, sau đó anh nói một cách chậm rãi: “Ngon thì để anh xuống lấy thêm cho em nhá.”

“Không phải phiền thế đâu, em đi xuống ăn cũng được.” Dứt lời, Phù Hiểu tựa mình định đứng lên.

“Em cứ ngồi im ở đó đi, anh sẽ mang lên cho em.” Đường Học Chính ngăn cô lại, đứng dậy xuống lầu.

Phù Hiểu trông theo bóng lưng anh, khoe môi cong lên một nụ cười ngọt ngào. Chà chà, có phải cô đã ăn quá nhiều đồ ngọt rồi không mà vị ngọt cứ như thấm cả vào trong tim thể này.

Khi đi lên, Đường Học Chính cầm cả chiếc bánh gatô lên theo, Phù Hiểu cười khúc khích, “Anh mang lên nhiều bánh thế làm gì?”

“Ăn thôi.” Anh đặt chiếc bánh ở cạnh giường, ngón tay dài của anh quệt một chút kem đưa vào miệng, “Nhìn em ăn ngon quá, anh cũng thấy thèm thèm.”

“Hi, có ngon không anh?” Phù Hiểu thích cùng thưởng thức món ngon với người ta lắm.

“Tạm được.” Đường Học Chính nhướn mày, anh ngồi ngay trước mặt cô, ngón trỏ của anh quệt một ít kem đưa lên môi cô, “Em cũng nếm thử.”

“Em tự ăn...” Phù Hiểu bắt đầu cảnh giác.

“Đừng khách sáo, nể mặt anh tý nào.” Đầu ngón tay anh lướt trên môi cô, rồi nhẹ tách đôi môi cô ra, đưa ngón tay dính đầy bơ của mình vào trong miệng cô.

Phù Hiểu không kịp đề phòng, đành đỏ mặt ngậm ngón tay anh, liếm sạch chỗ bơ trên đó.

Cảm giác mềm mềm, ướt át nơi đầu ngón tay như lan tỏa khắp cơ thể, đôi con ngươi đen của Đường Học Chính như tối đi, ngón trỏ của anh không chịu sự điều khiển của anh, trêu đùa chiếc lưỡi nhỏ xinh, mềm mại của cô, “Còn nữa, nên khen em nha.” Anh khàn giọng nói.

Cơn sóng tình của sáng sớm hôm nay vẫn chưa rút hết, Phù Hiểu cuống quýt kéo ngón tay đang tác quái của anh chàng ra, “Khen em gì cơ?” Cô định để anh dồn sự tập trung vào cuộc nói chuyện.

Đường Học Chính khẽ cười, nghiêng người, kề sát vào cô, “Khen em... rất biết cảnh giác nha.”

“Thế... thế à?” Sao nghe như cạm bẫy thế nhỉ, Hai tay của Phù Hiểu giữ chặt đôi tay anh, sợ anh làm chuyện gì đó ngoài dự đoán của mọi người.

“Đương nhiên, anh vừa mua bánh gatô là em phát hiện ý đồ của anh liền, thật đáng khen.” Đường Học Chính dùng một tay đè cô nằm xuống dưới thân anh, cười đến là sung sướng.

Phù Hiểu ngây ra mất một giây, ngay sau đó, khuôn mặt cô đỏ ửng như núi lửa phun trào, “Anh, anh, anh...” Cô sợ tới mức không dám động cựa luôn.

“Anh gì cơ?”

“Anh” nửa ngày, cuối cùng Phù Hiểu cũng phun ra một câu đầy đủ, “Anh là cái đồ biến thái!” Cái bộ dạng ngây thơ, vô tội của anh chàng ngày hôm qua... còn cả vụ cô tự khinh bỉ mình nữa chứ!

Đường Học Chính xịu mặt ra luôn, “Nè! Sao em lại nói thế, sao có ăn bánh gatô mà em cũng bảo anh là biến thái hử?” Không để cô kịp phản ứng lại, người ta đã biến sắc mặt, nở một nụ cười tà, “Lần sau, anh lại biến thái cho em xem!” Nói xong, anh cười lớn rồi hôn cô say đắm.

“Tránh ra...” Tên xấu xa này khỏe chết đi được.

“Ừ, được, ăn nữa đi!” Người đàn ông coi những nắm đấm của cô như là mát xa, anh dùng đỉnh cối chiếc sơmi của anh mà cô vừa khoác lên người ra, kỳ thật cô mặc nó rất đẹp, phải cởi nó ra anh cũng tiếc lắm chứ, nhưng cô không mặc gì còn đẹp hơn.

“Đáng ghét!”

“Ừ,” Ngón tay dài vươn ra quệt lấy lớp kem màu hồng rất ngọt và ngậy, “Anh là đồ biến thái, anh đáng ghét.” Dứt lời, anh bôi lớp kem màu hồng trên tay lên trái anh đào bé bỏng bên ngực trái của cô, cười một cách tà mị rồi liếm nơi đó, “Mắm nào!”

Thế là cô bé quàng khăn đỏ lại một lần nữa rơi vào miệng sói. Aizzz... aizzz... không chịu đề phòng kẻ gian... trời đất khóc cùng!

46. Chương 46

Tháng năm ở thành phố Bắc Kinh, mặt trời chói chang, nắng như thiêu như đốt. Trên đường phố, đã có những người diện trang phục hè – những chiếc áo sơ mi cộc tay và váy ngắn. Còn Phù Hiểu – người vừa từ trên xe xuống thì mặc một chiếc sơ mi đen dài tay cao cổ và một chiếc quần bò thẫm màu, trông cô kín im.

“Có cần anh lên đó với em không?” Sau khi lấy va li hành lý ra khỏi cốp, Đường Học Chính hỏi.

“Đừng mà,” vì thiếu ngủ nghiêm trọng nên Phù Hiểu uể oải lắm, cô ngáp khẽ, “Bây giờ họ bận lắm, để xong vụ đám cưới này đã.”

Ngắm dãy thêm khá là dài trước mắt, Đường Học Chính nói: “Anh đưa em đến thang máy.”

“Không cần đâu, em lấy xách được mà.” Cô không mảnh mai đến mức đó đâu.

Người đàn ông cười khẽ, “Người lúc này cả cốc nước cũng không đi lấy nổi là ai ý nhỉ?”

“Anh còn dám nói hử!” Người phụ nữ lại bắn rồi.

“Được rồi, không thương lượng nữa.” Anh lấy va li hành lý ra, bàn tay to bản dắt tay cô, “Đi nào.”

Phù Hiểu khẽ rên lên, để anh dắt đi một cách không quá tình nguyện. Khi lướt qua đầu xe, thoáng thấy logo hình chú ngựa đen tung vó, cô không khỏi ngẩn người.

“Chiếc Ferrari[1] này là của anh?”

“Ừ.”

“... Xe của anh không phải là một chiếc Hummer ư?”

“Chếc đó cũng của anh, anh hay dùng hai chiếc này.”

... Hai người đang nói gì vậy trời? “Biết thự hôm qua tụi mình ở cũng là của anh à?”

“Không phải.”

Cuối cùng Phù Hiểu cũng có thể thở ra nhẹ nhõm.

“Nhà đó đứng tên ông già anh.”

Hơi thở nghẹn lại nơi cuống họng. Phù Hiểu ho sặc sụa.

“Sao thế?” Đường Học Chính ngạc nhiên, bỏ tay khỏi cần va li để vỗ lưng cho cô.

“Anh...”

“Đường thiếu?” Chợt một giọng nói quen quen vang lên sau họ, “Sao hôm nay cậu lại có rảnh mà đến đây chơi thế?”

Phù Hiểu ho sặc sụa hơn, giọng nói đó chẳng phải của Tiêu Nhiên ư? Vốn cô định để từ từ rồi mới kể với họ, nhưng... sao lại đột phát sinh tình huống đột xuất này chứ?

“Em đỡ hơn chưa.” Đường Học Chính liếc Tiêu Nhiên đang hai tay xách hai túi đồ một cái rồi lại cúi xuống, vỗ lưng cho cô.

Tiêu Nhiên ngạc nhiên, sao cô gái đi cùng Đường thiếu trông quen vậy? Anh đến gần nhìn cho kỹ, “Ủa, Phù Hiểu, em đến rồi à? Sao em không gọi cho tụi anh để tụi anh ra đón em?” Sao hai người này lại đi cùng nhau vậy? Tiêu Nhiên đang rất phiền muộn. Anh vốn không cho là Phù Hiểu có thể trở thành đối tượng của Đường Học Chính vì cậu ta và cô ấy từng ở trong cùng một ngôi nhà mà vẫn không xảy ra chuyện gì.

“Á, chào anh, khụ khụ, em tình cờ gặp được anh ấy nên nhờ anh ấy chở em đến đây.” Phù Hiểu ấp úng giải thích. Sau đó, cô cười, nhìn sang chàng trai nho nhã, lịch sự trước mặt: “Mai là anh thành chú rể rồi, chúc mừng anh.”

Tiêu Nhiên ngẩn ra, nhúu mày, thoáng lộ ra nụ cười khổ: “Cám ơn.”

Gì? Về mặt này đầu giống người sắp cưới vợ: tức sắp hoàn thành một trong bốn việc quan trọng nhất trong đời chứ, Phù Hiểu liếc Đường Học Chính một cái, cô không rõ là có đã chuyện gì xảy ra.

Đường Học Chính tỏ vẻ: anh cũng không biết có chuyện gì.

“Được rồi, hai người lên nhà đi đã nào, Dương Mật và ba mẹ vợ tớ đều ở nhà.” Tiêu Nhiên cố lên tinh thần, mời một cách nhiệt tình.

Thế là ba người đi về phía cầu thang, Tiêu Nhiên thấy Đường Học Chính xách hành lý cho Phù Hiểu thì bảo: “Đường thiếu, để tớ xách cho.”

Phù Hiểu bảo: “À, cứ để anh ấy xách cũng được, không nặng.”

... Giọng điệu này... có vẻ họ rất rất thân nhau ha? Tiêu Nhiên nhìn Đường Học Chính: cậu ta chỉ cười, lắc đầu khi cô ấy nói vậy. Anh nghĩ: địa vị của Phù Hiểu trong lòng Đường Học Chính nhất định không hề thấp, rốt cuộc họ sẽ phát triển mối quan hệ của mình thế nào và quan hệ giữa họ là loại quan hệ gì?

Dù có tò mò mấy thì anh cũng không thể hỏi thẳng ra, đành cười nói: “Lần đến chơi trước, thấy em xách có cái túi bé xíu, sao lần này vác cả va li hành lý thế?”

“Trong này toàn là quà quê mà chú Dương, cô Dương bảo em mang lên. Cô chú ấy điện cho em, bảo là ba mẹ anh Tiêu cũng thích ăn, dặn em mang lên nhiều nhiều chút.”

“À...” Nụ cười của Tiêu Nhiên càng nhạt hơn.

Khi đến cửa thang máy, Phù Hiểu khẽ bảo: “Anh về đi.”

Đường Học Chính gật đầu, “Tối anh đến đón em.”

“Đừng đến, tối nay có lẽ em sẽ ngủ với Dương Mật.”

Người đàn ông cau mày, “Sao em phải tranh chỗ ngủ của Tiêu Nhiên?” Đồng thời còn bỏ trống chỗ nằm trên giường của anh.

“Gì chứ, nhà này coi như nhà gái, Kẹo Mật đương nhiên phải ở đây chờ Tiêu Nhiên đến đón rồi.” Chẳng phải phong tục ở đâu cũng vậy ư? Phù Hiểu tỏ vẻ: anh chưa làm phờ rề bao giờ nên không biết đâu.

“Phiền vậy?” Anh còn tưởng chỉ ăn bữa cơm thôi.

“Đương nhiên rồi, chuyện gì chứ chuyện này là phải chu đáo.”

“Thế còn anh thì sao?” Hôm qua có người đẹp nằm trong lòng, hôm nay phải một mình trông phòng?

Phù Hiểu ráng nhịn cười, anh chàng khi này rất giống một đứa trẻ bị bỏ rơi, nom đến là tội nghiệp. Cô định dỗ anh thêm thì “Bíp” – thang máy xuống rồi, cô vội dặn, “Không chuyện với anh nữa, tối em sẽ gọi cho anh.”

“Hôn cái nào.” Anh giữ cô nàng Phù Hiểu đang muốn chuồn êm lại.

“Tiêu Nhiên đang nhìn!” Phù Hiểu cúi đầu, sắc giọng, Tiêu Nhiên còn đang ấn thang máy cho bọn họ đẩy nhá.

“Hừ.” Đường Học Chính đầu bận tâm đến nhiều chuyện như vậy, anh tóm lấy cô, trao cô chiếc hôn sâu.

Tiêu Nhiên vội quay mặt sang hướng khác, sau đó mới kinh ngạc vì: hóa ra họ thật sự đang hẹn hò với nhau.

“Người còn đau thì đừng cố sức quá.” Hôn xong, anh dặn dò Phù Hiểu một câu rồi đưa cô vào trong thang máy, bảo với Tiêu Nhiên, “Hai người đi lên đi.”

Phù Hiểu gần như không còn mặt mũi mà gặp ai nữa.

Tiêu Nhiên vẫn mang vẻ mặt bình thản: “Đường thiếu, cậu không lên nhà ngồi chơi một lát à?” Anh từng thắc mắc: sao nay cậu ta rảnh rồi vậy, hóa ra...

“Tớ không lên đâu, tớ còn chút việc.”

“Thế tớ không giữ nữa, mai cậu có đến nhé.” Tiêu Nhiên cười khách sáo, nói.

Đến khi Đường Học Chính đi khuất khỏi tầm mắt họ, Tiêu Nhiên mới nhấn nút đóng cửa thang máy, hai người có chút mất tự nhiên, đi với nhau đến cửa căn hộ hai vợ chồng Tiêu Nhiên. Cửa còn chưa mở đã nghe thấy tiếng Dương Mật gào khóc ở bên trong: “Con không lấy chồng đâu! Con không lấy chồng đâu!”

Đã xảy ra chuyện gì vậy? Nhất thời, Phù Hiểu nhíu chặt cặp mày, Dương Mật là đứa mạnh mẽ, nếu không phải có chuyện lớn xảy ra thì con bé sẽ không khóc nức nở thế này.

Trông Tiêu Nhiên căng thẳng lắm, anh vội vàng mở cửa ra, đón anh là khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa nước mắt của vợ anh.

“Mật Nhi!”

Dương Mật nhìn anh, trong mắt cô chỉ có sự thất vọng và đau xót, cô bặm môi, lau khô hai má đầm lệ, cố ra vẻ cứng cỏi định nói gì đó. Chợt cô thấy bóng dáng sau lưng anh, dòng nước mắt tủi thân một lần nữa trào ra: “Hiểu... Hiểu... tao không lấy chồng đâu, chúng ta về nhà, chúng ta về nhà!” Cô lao về phía Phù Hiểu, ghì chặt lấy bạn như người sắp chết đuối ghì lấy cây gỗ cứu mạng.

Tối hôm qua Phù Hiểu bị người ta vờn vò cả đêm nên khi này người cô vừa đau vừa mỏi, bị bạn đâm mạnh vào, cô suýt nữa thì ngã bổ chảng. Cô ráng nhịn đau không kêu ra tiếng, vội vã đỡ lấy Dương Mật, hỏi: “Kẹo Mật, mày khóc cái gì? Đã xảy ra chuyện gì hả?”

“Mật Nhi, con đừng thế nữa, con xem, Hiểu Hiểu đến dự đám cưới của con nè, đừng khóc nữa, nào.” Bà Dương từ phòng khách bước ra, dịu dàng khuyên con, nhưng nói đến đoạn sau thì chính bà cũng không khỏi nghẹn ngào.

Hiển nhiên là Tiêu Nhiên biết vì sao cô lại khổ tâm đến vậy, anh thở dài về khó xử lắm nhưng không cách nào đi đến bên cô an ủi cô lấy một câu.

Ông Dương ngồi ở sofa cũng lắc đầu về bất đắc dĩ, hai bàn tay ông siết chặt thành nắm đấm.

“Kẹo Mật, mày bình tĩnh lại đã nào, có gì tự mình từ từ nói, có vấn đề gì là không thể giải quyết đâu? Mai mày còn phải trang điểm, đừng khóc nữa kéo hai mắt sưng lên giờ.” Thấy mấy người ai cũng mang tâm trạng nặng nề, Phù Hiểu lấy khăn tay ra lau nước mắt cho cô bạn rồi nhẹ giọng khuyên nhủ.

Dương Mật nức nở: “Còn nói cái gì... khỏi... khỏi nói nữa... chúng ta... về nhà... tao không muốn ở lại đây nữa.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phù Hiểu dìu Dương Mật bước chậm vào buồng, cô nhìn Tiêu Nhiên rồi lại nhìn bà Dương. Nào ngờ hai người đều tránh cái nhìn của cô, hình như không ai muốn nói ra.

Thấy vậy, cô dìu Dương Mật đi thẳng vào buồng, trong không gian riêng tư có lẽ bạn cô sẽ bình tĩnh hơn một chút.

Đóng cửa buồng, hai người ngồi vào mép giường. Dương Mật cúi đầu, qua mấy câu đứt đoạn mới kể xong câu chuyện.

Chuyện cũng từ đám cưới mà ra, theo tập tục ở quê cô, bàn đầu tiên bên tay trái là họ nhà trai ngồi còn bàn đầu tiên bên tay phải là họ nhà gái ngồi, nhưng bà Tiêu không đồng ý với cách xếp bàn đó. Bà bảo là bà mời rất nhiều người có vai vế, không thể để đám khách đó của bà ngồi ghế dưới, nên bà yêu cầu ông bà Đường ngồi bàn thứ hai bên tay phải.

Đối với bà Tiêu thì đây chuyện này chỉ là chuyện nhỏ nhưng với Dương Mật thì lại là chuyện không thể chấp nhận nổi. Ba mẹ cô ngâm đắng nuốt cay nuôi cô khôn lớn, lặn lội hàng ngàn cây số lên tham gia đám cưới của con gái, có ba mẹ nào là không mong con mình ở bên mình làm bạn, nhưng hai người họ chưa từng yêu cầu cô phải về gần họ, chỉ vì cô lấy được một tấm chồng tốt mà vui mừng khôn xiết. Không nhắc đến nỗi cô đơn và khó khăn hai người họ phải chịu, bây giờ, nếu ngay cả sự tôn trọng cơ bản nhất cô cũng không thể cho hai người họ thì sao cô xứng làm con gái của hai người họ chứ!

“Hiểu, mày nói, tao nên làm gì bây giờ?” Cuối cùng Dương Mật cũng ngẩng đầu lên, cô phát hiện Phù Hiểu đã khóc từ bao giờ. Dòng lệ khó khăn lắm cô mới ngăn lại chợt tràn mi: “Mày cũng thấy tao ảm ức lắm

phải không?” Cô siết chặt tay bạn, khóc đến nghẹn lời.

Phù Hiểu nghẹn ngào, không nói nên lời, chỉ ra sức lắc đầu.

[1] : Ferrari, xe của hãng Ferrari, Ferrari là một công ty sản xuất xe hơi thể thao của Ý do Enzo Ferrari sáng lập năm 1929. Với tên gọi ban đầu là Scuderia Ferrari (nghĩa là Ferrari Bền vững), nhà sản xuất này chuyên tài trợ cho các tay đua và chế tạo các loại xe đua. Đến năm 1946, hãng bắt đầu sản xuất cả các mẫu xe dành cho cuộc sống hàng ngày và trở thành Ferrari S.p.A. Tên tuổi của hãng gắn liền với các cuộc đua, đặc biệt là cuộc đua ô tô Công thức 1. Ngày nay, cái tên cũ Scuderia Ferrari của hãng được dùng để đặt cho tên đội đua Scuderia Ferrari Marlboro nổi tiếng trong các cuộc đua Công thức 1. Logo của Ferrari là hình chú ngựa đen tung vó.

47. Chương 47

Phù Hiểu từng gặp mẹ của Tiêu Nhiên nên cô biết: bà là một phụ nữ sắc sảo, danh đá. Nếu Dương Mật cứ cứng đối cứng với bà ấy thì sau này quan hệ mẹ chồng nàng dâu giữa Dương Mật và bà ấy sẽ thế nào? Nhưng nếu con bé chịu nhường chịu nhịn thì... “Mày thử nói chuyện với mẹ anh ấy xem sao?”

“Cái gì nên nói tao nói cả rồi, còn thiếu nước quỳ xuống xin bà ta thôi. Nhưng bất luận thế nào bà ta cũng quyết không đổi ý.” Càng nói Dương Mật càng âm ứ: sao bà ta lại cứng tay vậy chứ, còn chẳng phải vì bà ta thấy nhà cô không quyền không thế, cho là gả vào nhà họ Tiêu họ là Dương Mật cô trào cao, thế nên bà ta chẳng sợ ai cả, cũng không thềm nể mặt thông gia luôn.

“Tiêu Nhiên nói thế nào?”

“Anh ta? Anh ta nào dám cãi lời mẹ anh ta chứ.” Dương Mật tủi thân thế này nguyên do lớn nhất là vì thái độ của Tiêu Nhiên, “Tao phải sống với anh ta cả đời, nếu anh ta đã để tao phải uất ức thế này thì tao còn lấy anh ta làm gì?”

“Không được nói mấy câu ngốc nghếch đó, Tiêu Nhiên đương nhiên cũng có nỗi khó xử của anh ấy, anh ấy đối xử với mày thế nào mày còn không rõ sao? Nếu anh ấy không tốt với mày thì mày có chịu lấy anh ấy không?”

Dương Mật lặng đi, anh tốt với cô, cô biết chứ. Nhưng mà bây giờ, cô mới thật sự hiểu ra rằng: yêu đương là chuyện của hai người nhưng kết hôn là chuyện của hai gia đình. Sao cô nỡ chỉ vì bản thân mình mà để ba mẹ phải tủi hổ chứ? Đám cưới của cô con gái duy nhất mà ba mẹ ruột lại ngồi ghế dưới... Ai biết chuyện lại chẳng chỉ trở họ.

Phù Hiểu biết cô bạn đang nghĩ gì nhưng cô cũng không biết khuyên bạn thế nào. Cô coi ông bà Dương như ba mẹ cô, nghĩ đến việc họ gượng cười chấp nhận ngồi bàn thứ hai cô cũng... Chuyện này nhất định sẽ là dấu đinh trong lòng họ cả đời, nhưng nếu trở mặt thì Kẹo Mật, Tiêu Nhiên còn cả mẹ anh ấy nữa...

“Mật Nhi.” Đúng lúc này, Tiêu Nhiên – anh vẫn đứng ngoài cửa buồng từ nãy đến giờ, gõ cửa.

Dương Mật không đáp.

“Mật Nhi, chuyện này là mẹ anh không đúng, em muốn anh thay bà tạ lỗi với ba mẹ chúng ta thế nào cũng được. Nhưng em à, tính bà vốn vậy rồi, nếu bây giờ anh hay em phản đối bà thì sau này bà lại càng khắt khe với em hơn. Sau này, em với bà còn phải chung đụng nhiều, nếu bây giờ làm căng thì không tốt cho em về sau.”

Ông bà Dương nhìn nhau, thở dài buồn bã.

“Em là vợ của Tiêu Nhiên anh, là người con gái anh lựa chọn, anh nhất định phải cưới được em về. Để em tủi thân là lỗi của anh, nhưng anh cam đoan sau này anh sẽ tốt với em, cũng sẽ khiến mẹ anh tôn trọng em, yêu quý em, có được không em?”

“Mật Nhi, ba mẹ không có không vui, với ba mẹ ngồi đâu mà chả thế. Con đừng nghĩ nhiều, đừng để Tiểu Tiêu phải khó xử.”

Sau cánh cửa buồng, Dương Mật lấy tay che miệng, gục vào vai Phù Hiểu, nước mắt cô rơi trong lặng thầm.

Điều Phù Hiểu có thể làm chỉ là ôm chặt bạn, cho cô ấy sự an ủi.

Tối đó, Tiêu Nhiên về nhà ba mẹ ngủ, Dương Mật có lẽ do khóc mệt nên cũng ngủ rất sớm. Tâm trạng ông bà Dương không tốt, chuyện trò với cô mấy câu rồi đi ngủ cả. Phù Hiểu thấy lòng nặng trĩu, chuyện này trong có vẻ như đã được giải quyết nhưng thực tế chỉ là một bên chịu nhịn, chịu nhường bên kia thôi. Chẳng lẽ quả thật không có biện pháp nào khác ư? Có lẽ tối nay, Tiêu Nhiên có thể thuyết phục mẹ anh ấy...

Chuông điện thoại vang lên, cô giật mình, mở cửa ban công rồi đi ra đó tiếp điện thoại, “Alo?”

“Ngủ chưa?” Từ đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói mà cô đã quen đến không thể quen hơn.

“Vẫn chưa...”

“Xuống đi, anh đợi em ở cửa thang máy.”

“Anh đến à?” Cô vô thức ngó xuống dưới lầu, “Em xuống ngay đây, anh chờ em một lát.”

Cô xỏ giày rồi khê khàng đóng cửa đi xuống lầu. Cửa thang máy mở ra, thấy khuôn mặt tuần mỹ của Đường Học Chính, không hiểu sao tâm trạng cô bỗng nhẹ nhõm hơn hẳn, khóe môi cô khê cong lên một nụ cười đón chào anh. “Sao anh lại đến đây?”

“Không có việc gì làm thì vòng lại đây một lát.” Đường Học Chính rất tinh mắt, anh khê nâng cằm cô lên, híp mắt lại quan sát, “Khóc?” Đang yên lành khóc cái gì?

Phù Hiểu dậm lúng túng, thoáng nghiêng đầu tránh đi ánh nhìn của anh, “Đâu có.”

“Sao thế?” Không quan tâm đến câu phủ nhận nhẹ tọng của cô, Đường Học Chính hỏi ngay.

Anh chỉ hỏi một câu đơn giản mà chợt khiến cô rất muốn dựa vào anh, và cô cũng làm như vậy thật. Cô rầu rĩ ôm lấy anh, dụi khuôn mặt nhỏ xinh vào ngực anh.

Đường Học Chính thích chí lắm, đưa tay ghì lấy cô, “Bé ngoan, xảy ra chuyện gì rồi, Gia làm chủ cho em.”

Phù Hiểu mím chặt môi, cựa mình rồi đi vòng tay anh, kéo tay anh đi ra ngoài, “Tụi mình vừa đi vừa nói chuyện.”

Họ quẹo vào khuôn viên trước tòa nhà, Phù Hiểu kể qua câu chuyện cho Đường Học Chính nghe, kể xong cô lại rầu rĩ, cúi đầu.

Đầu tiên, Đường Học Chính thở phào nhẹ nhõm, anh còn tưởng cô nhóc nhà mình bị uất ức, hóa ra là chuyện của Dương Mật, “Dương Mật khổ sở, em khóc theo làm cái gì?” Định làm anh đau lòng đấy phỏng?

“Em cũng đâu muốn khóc, nhưng cứ nghĩ đến chú Dương, cô Dương là em lại không nín được, chắc chắn trong lòng, họ cũng rất khổ tâm, nhưng họ không nói gì, ngược lại còn khuyên Dương Mật...” Nói xong, cô cúi đầu, hơi sụt sịt mũi.

“Được rồi, được rồi, đừng buồn nữa.” Thấy cô lại bắt đầu rầu rĩ thì Đường Học Chính vội khuyên, “Chuyện nhỏ ý mà, để đấy cho anh.” Anh đương nhiên biết địa vị của ông bà Dương trong lòng Phù Hiểu, để vợ mình hết buồn thì chút chuyện “nhắc tay chi lao[1]” này có gì anh không làm, hướng chi chuyện này với anh tuyệt đối chỉ có lợi chứ không có hại.

“Anh có thể chứ?” Tia hy vọng hiện lên trong mắt cô.

“Có thể.” Dễ như ăn kẹo.

“Thật chứ!”

“Ừ.”

Cuối cùng khuôn mặt nhăn nhú của Phù Hiểu cũng chịu giãn ra, “Đường Học Chính! Em biết chuyện này có vẻ phiền, nhưng em thật sự hết cách rồi. Em muốn nhờ anh giúp Dương Mật, em nhất định sẽ cảm tạ anh.” Quả thật cô rất hy vọng!

Quả nhiên vẫn là vẻ tươi cười hợp với cô, chỉ vì chuyện của người khác thôi mà cũng rầu rĩ nửa ngày được, đúng là cô bé khó chiều mà. Đường Học Chính lắc lắc đầu, vẻ yêu chiều, “Em không khóc cho anh xem là anh đã biết ơn em lắm rồi.”

Phù Hiểu lập tức lao vào anh, trao anh chiếc ôm thật chặt!

Tiệc cưới ở Bắc Kinh hay được tổ chức vào buổi trưa, thời gian khá là gấp. Khoảng năm giờ sáng, Phù Hiểu thức dậy cùng Dương Mật đi trang điểm và thay váy cưới. Vì có chuyện buồn trong lòng nên Dương Mật rất ít cười, cô hoàn toàn không có vẻ hạnh phúc mà một cô dâu nên có. Phù Hiểu định nói chuyện hôm qua với bạn nhưng rồi lại thôi, cô sợ: nhờ có chuyện ngoài dự liệu xảy ra thì chẳng phải bạn mình lại càng thất vọng hơn ư? Thế nên cô chỉ an ủi Dương Mật mấy câu, nói đùa chút chút để thay đổi không khí.

Sau khi tiến hành một loạt các nghi thức xin dâu, nhà trai nhà gái: anh tấn công tới phòng thủ, cuối cùng Tiêu Nhiên cũng được rước người đẹp về dinh trong tiếng chúc phúc của mọi người và tiếng pháo rền vang. Anh bế Dương Mật từ cửa thang máy ra đến xe hoa, không ai nhận ra: kỳ thật anh ôm cô rất chặt, như là sợ cô sẽ vùng chạy mất. Vào trong xe, nụ cười trên khuôn mặt Dương Mật vụt tắt, đồng thời cô khẽ thở dài.

Tuy rất khẽ nhưng Tiêu Nhiên vẫn nghe được, cánh tay đóng cửa xe của anh cứng lại, bất giác anh đóng quá mạnh tay, cửa xe sập đánh “rầm” một tiếng.

Dương Mật còn chẳng buồn phản ứng lại.

“Mật Nhi, chẳng phải hôm qua chúng ta đã thống nhất rồi ư? Hôm nay, em đừng nghĩ nhiều quá làm gì, vui lên đi em.” Tiêu Nhiên bỏ hoa cưới xuống, nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Tối qua, anh có nói chuyện với mẹ anh rồi. Thật ra, ý của bà là sợ ba mẹ em ngồi với mấy vị lãnh đạo ấy sẽ câu nệ. Còn nữa, quê anh không quy định nhà gái phải ngồi bàn đầu tiên, em hãy nhập gia tùy tục đi.”

“Tôi tên là Mật Nhi, là viên kẹo ngọt ngào của ba mẹ, nhưng họ nào có ngọt...” Dương Mật cười tự giễu, cô nghiêng đầu ngắm những tòa nhà cao tầng chi chít thành phố Bắc Kinh, những thứ cô hằng theo đuổi, có thật là không sai không?

Thấy vậy, Tiêu Nhiên không biết nói gì thêm, chỉ siết chặt tay cô.

Đến khách sạn nơi đặt tiệc, hai người nghỉ ngơi một lát rồi xuống lầu đón khách. Phù Hiểu định đi cùng Dương Mật thì bị bạn ngăn lại, “Tao nhờ đồng nghiệp làm phù dâu rồi, mày ở bên ba mẹ tao giúp tao với, tao không muốn để ba mẹ vào bàn tiệc sớm thế.”

Phù Hiểu nhìn thẳng vào mắt bạn, cái nhìn đượm buồn, cô bỗng rất muốn bảo bạn thôi đừng gả vào nhà họ Tiêu nữa cho rồi, lời sắp thốt khỏi môi mà lại thôi, “Được rồi, tao ở đây xem ti vi với cô chú, mày cũng đừng nghĩ nhiều quá, có lẽ mọi chuyện sẽ diễn ra theo hướng khác...”

“Trên đời này đâu có nhiều chuyện như ý mình thế chứ.” Dương Mật cười khổ, “Mày yên tâm, tao không sao. Mày giúp tao an ủi ba mẹ tao với, tao... là đứa con gái bất hiếu.”

Sau khi Dương Mật đi xuống, Phù Hiểu đi vào phòng nghỉ, thấy ông bà Dương đang nhìn nhau cười khổ, lòng cô trĩu nặng, thông thả đi đến chỗ họ.

“Hiểu Hiểu, con không phải xuống đó à, thế thì hay quá, con mau vào nghỉ chút đi, sáng nay, con vất quá rồi. Trước giờ, con có dậy sớm bao giờ đâu, hôm nay từ mở sáng đã phải dậy, khổ thân con.” Bà Dương thấy cô đi đến thì thay một khuôn mặt tươi cười, dịu dàng kéo cô đến ngồi cạnh bà.

“Con không sao, tối qua con ngủ sớm mà.” Phù Hiểu cười lắc đầu, “Cô Dương, tối qua cô chú ngủ có ngon không ạ?”

“Ngủ ngon chứ, Tiêu Nhiên tháo vác lắm, chúng ta có phải lo liệu gì cho đám cưới đâu. Chúng ta không có việc gì, toàn vui chơi giải trí, ngủ tít thò lò.” Bà Dương cười hiền hòa đáp.

“Chúng ta cũng có nhiệm vụ đây, lát nữa bọn trẻ còn kính trà chúng ta mà, mình có mang bao lì xì không đây? Đừng có ngủ gật thò lò mà quên chuyện quan trọng này.” Ông Dương cười khà nhắc nhở.

“Mang rồi, mang rồi, còn mình nữa, chuyện gì cũng chẳng để ý, mình có mang bao lì xì chưa?”

“Aizzz, tôi phải kiểm tra lại cái đã.”

Các bậc ba mẹ trên đời ai cũng thế này ư? Luôn dành cho con cái mình tình yêu vô tư nhất, dù trong lòng có khổ mấy cũng quyết không để ảnh hưởng đến hạnh phúc của con mấy may. Phù Hiểu thấy mắt mình ướt ướt.

[1] : nhắc tay chi lao, việc nhỏ, đơn giản, dễ, không tốn sức giải quyết chỉ như một cái nhắc tay.

48. Chương 48

Ba mẹ Tiêu Nhiên cũng đang ở dưới lầu đón khách, thật ra phần lớn khách đến là họ hàng, bạn bè, cấp trên, cấp dưới của họ. Dương Mật càng thêm nản, cô sắp không giữ nổi khuôn mặt tươi cười đó rồi.

Sau khi đón một vị cán bộ cấp phó phòng, bà Tiêu nhân lúc không có ai bảo với Dương Mật, “Chị xem, khách chúng tôi mời toàn các vị lãnh đạo, bọn họ nề lắm mới đến dự đám cưới anh chị, anh chị không thấy mắt mặt à? Chị nghĩ mà xem, bọn họ toàn ngồi ghế chủ tịch, giờ sao có thể để họ ngồi ghế dưới cho được, đúng không?”

Dương Mật vô thức siết chặt bó hoa cưới.

“Mẹ.” Tiêu Nhiên hơi nhú mày, gọi một tiếng.

Đúng lúc này, một chiếc xe hơi sang trọng dừng trước bậc thềm, đầu xe có treo cờ hồng, bà Tiêu ngoảnh chiếc xe, nghĩ rằng: mình đâu có quen biết với mấy ông bà bên quân khu, khách của nhà ai vậy? Sau đó, một cô gái trong bộ quân trang phẳng phiu chỉ huy hai anh lính nhắc lẵng hoa đi theo, cô cười tươi rói đi đến chỗ cô dâu, chú rể: “Tôi đưa lẵng hoa đến theo lệnh của Tư lệnh, chúc hai vị mãi mãi đồng lòng.” Dứt lời, cô đưa lên một bao lì xì mỏng.

Phù dâu đứng sau lưng Dương Mật vội cười đón lấy, theo kinh nghiệm của cô nhất định bên trong là mấy thứ như séc siếc...

Bà Tiêu liếc lẵng hoa thì thấy trên dải băng là dòng chữ, “Mừng gả con gái yêu, Tư lệnh viên quân đoàn giải phóng ***, Đường Trí Trung.” Bà giật cả mình, là tư lệnh của quân khu Bắc Kinh đó, đây là ô dù lớn mà bà cũng khó với được, sao lại thành khách quý của nhà gái thế này? Bà đang định hỏi Dương Mật thì liên tục có người đến chúc mừng.

“Tôi thay mặt chủ tịch Cốc, chúc hai vị tình thâm ngàn thu.” “Một lẵng hoa, một bao lì xì, mừng kén được rể hiền, Chủ tịch Hội đồng Quản trị Tập đoàn ***, Cốc Hội Nguyên.”

“Vì hội trưởng bạn quá, không tiện đến đây nên riêng phái tôi đến chúc mừng đám cưới hai vị.” “Một lẵng hoa, một bao lì xì, mừng gả con gái yêu, Hội trưởng Hiệp hội *** Trung Quốc, Hồ Hoàn.”

“Cục trưởng Đường phái tôi đến chúc mừng đôi trẻ, chúc hai người trăm năm hòa thuận, sớm sinh quý tử.” “Một lẵng hoa, một bao lì xì, mừng kén được rể hiền, Cục trưởng Cục *** Quốc gia, Đường Trí Viễn.”

“Tôi là...”

“Tôi đại diện cho...”

“Bộ trưởng cử tôi tới...”

Cứ như là có hẹn trước với nhau, đám người không ngừng đưa lẵng hoa và bao lì xì đến trước mặt Tiêu Nhiên và Dương Mật, lẵng hoa đã xếp kín hai bên sảnh lớn khách sạn. Tuy những người tặng lẵng hoa không ai đến nhưng những người đó đều rất có tên tuổi, có thể nói họ đều là khách quý trong các buổi quốc yến đó! Tư lệnh, Chủ tịch Hội đồng Quản trị, Cục trưởng, Bộ trưởng, Chủ nhiệm, Tổng giám đốc, Ủy viên

trưởng... Ôi trời ơi, tìm bà Tiêu đập bình bịch trong ngực, chỉ cần so với một trong những người này thôi thì đám khách bà mời cũng thành hàng tôm tép, sao tất cả họ đều là khách của nhà gái vậy? Chẳng lẽ: kỳ thật nhà họ Dương rất có thể lực?

Dương Mật cũng không hiểu đầu đuôi câu chuyện ra làm sao, tuy những người này ghi lời chúc như thể họ là khách quý của ba mẹ cô, nhưng cô chắc chắn ba mẹ cô không quen ai trong số họ, chẳng lẽ họ đưa hoa nhằm địa chỉ? Nhưng vài người trong số họ còn viết tên cô... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bên dưới có vẻ nhốn nháo nên Phù Hiểu phát hiện ra. Dù không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì trực giác của cô cho rằng đó là kiệt tác của Đường Học Chính. Cô ngó xuống từ thềm trên của cầu thang hình xoắn ốc thì thấy hai hàng lăng hoa dài và vẻ mặt khác thường của bà Tiêu. Cô không khỏi vui mừng, rút điện thoại di động ra, gọi cho anh, “Alo, có tác dụng rồi đó, anh đang ở đâu?”

“Anh ở ngay ngoài thôi.” Chiếc Lamborghini[1] mới tinh dừng sát thềm, Đường Học Chính vận bộ ple hê màu bạc, đeo kính râm bước xuống xe, anh vừa tiếp điện thoại vừa ném chìa khóa cho nhân viên bảo vệ, mỉm cười và thông thả bước lên thềm.

“Hi, em đợi anh ở cầu thang nhá.”

“Được.”

Đường Học Chính mà xuất hiện là sẽ cướp hết sự chú ý của đám người quanh đó liền. Tuy anh đi có một mình nhưng khí phách toát ra từ anh như khiến người ta không thể dời mắt khỏi anh được.

Tiêu Nhiên và Dương Mật ra đón, anh tháo kính râm, rút bao lì xì trong túi ra: “Chúc mừng đám cưới”

Tiêu Nhiên nhận bằng hai tay, cười bảo, “Đường thiếu, cảm ơn vì cậu đã đến đây.” Thấy cậu ta đến, anh không khỏi có suy nghĩ: hay cậu ta có quen với những người tặng lăng hoa khi này. Những vị lãnh đạo có chức có quyền mà anh chưa từng gặp đó rõ ràng nâng vai về nhà họ Dương lên. Chuyện nhà họ, trừ Phù Hiểu ra, người ngoài không ai biết, mà cậu ta lại là người yêu chưa công khai của Phù Hiểu. Có lẽ Phù Hiểu kể chuyện này cho cậu ta nên Đường thiếu mới nhờ người tặng lễ... Nhưng mà, dù Đường thiếu có uy tín cỡ nào thì cũng không thể mời nổi những người này chứ nhỉ? Anh nghĩ đi nghĩ lại mà không nghĩ ra.

“Đương nhiên rồi, tớ đã được chú Dương, cô Dương giúp đỡ rất nhiều, chuyện vui thế này mà không đến tham gia thì biết ăn nói làm sao.” Đường Học Chính khẽ cười, nhìn hai hàng lăng hoa dài, xem ra đến khá đông đủ rồi.

Dương Mật cười cảm kích, thấy anh liếc dãy lăng hoa thì trong đầu cũng hiện lên suy nghĩ: phải chăng có liên quan đến anh ta.

Bà Tiêu không ngờ anh lại quen ba cô Dương Mật nhưng cũng không để bụng chuyện đó lắm. Trong mắt bà, Đường Học Chính chỉ là một cậu thanh niên rất có tiền đồ mà thôi.

“Tiên sinh, lăng hoa của ngài phải để đâu đây ạ?” Sau lưng anh, hai nhân viên đưa hoa của hàng hoa nâng lăng hoa bách hợp sang trọng hỏi.

“Để đâu cũng được.” Đường Học Chính khoát tay.

Thế là hai cậu nhân viên nọ chọn một chỗ trống vuông vức đặt hoa xuống rồi rời đi. Mọi người không hện mà cũng nhìn về phía dãy băng của lăng hoa.

“Mừng gả thiên kim, CLB Phong Hoa, Đường Học Chính.”

Không nhìn thì thôi chứ ai nhìn là người ấy ngạc nhiên rớt tròng mắt liền. CLB Phong Hoa ư! Đó là nơi tập trung của các nhân vật quyền lực nhất trong thủ đô, thể hội viên của CLB đó có chi ngàn vàng cũng khó mà có được! Nghe nói sếp lớn trong bóng tối của CLB đó là người sáng lập tập đoàn xuyên quốc gia Hàn Thị, Hàn Kiều Thiên của Thượng Hải. Năm xưa, cụ lập ra CLB này, ngày nay, CLB do con gái cụ, người gả vào nhà họ Đường – quân nhân thế gia quản lý, thật như hổ thêm cánh. Năm đó, ông cụ Đường – người một đời binh nhưng, sau khi bình tĩnh, sáng suốt phán đoán phương hướng sau này, đã bất chấp sự phản đối của mọi người đi theo con đường mình chọn, sau trở thành một trong những nguyên lão, người sáng lập nên Tân Trung Quốc. Hai anh em trai, ba người con trai và các cháu cụ đều nhập ngũ, trừ hai người đã hy sinh thì hôm nay, tất cả đều là nòng cốt của quân đội quốc gia.

Việc hai nhà họ Đường và họ Hàn kết làm thông gia có thể nói là sự liên hợp giữa hai thế lực hùng mạnh của giới chính trị và giới kinh doanh. Nhà họ Đường có căn cơ về chính trị, còn nhà họ Hàn lập nghiệp ở Thượng Hải, vẫn ngầm chi viện kháng chiến dành chính quyền, thực lực của họ lớn đến không thể hình dung, từ việc họ lập nên CLB hùng mạnh giữa thành phố Bắc Kinh – nơi được coi là đầm rồng hang hổ này có thể thấy rõ điều đó. Chỉ có điều: hội viên không được phép sử dụng danh tiếng của CLB, trừ chủ nhân của CLB, Đường thiếu cậu ấy... Đợi chút, cậu ấy cũng họ Đường, lẽ nào cậu ấy chính là đời thứ ba quý báu của hai nhà họ Đường và họ Hàn?

Tiêu Nhiên không thể ngờ rằng một người luôn bình dị, gần gũi như Đường thiếu lại có thân thế hiển hách đến vậy, nên nhất thời anh không biết phản ứng sao cho phải.

Ông bà Tiêu đương nhiên biết đến CLB Phong Hoa, sếp lớn của bọn họ là hội viên của CLB đó. Điều họ không thể ngờ đến là: chàng trai trẻ phận bề dưới, người khi tình cờ gặp còn luôn mỉm cười chào họ lại là ông chủ của CLB Phong Hoa? Họ đúng là có mắt không trông mà!

Dương Mật đứng ì tại chỗ, á khẩu không nói được gì, cô chỉ cảm thấy Đường thiếu khác với người bình thường và có hơi thần bí, chứ đâu ngờ rằng: ra xuất thân của anh ta hiển hách tới vậy! Trời ơi, đả kích này lớn quá đi mất!

Đường Học Chính thì cứ như không phát hiện thân thế của mình khiến người bối rối cỡ nào, anh chỉ cười, bảo với Dương Mật: “Chị dâu, cô chú ở cả trên kia à?”

Dương Mật sực hồi hồn, ngây người mất một lát mới nhận ra là anh đang hỏi ba mẹ cô, cô ậm ừ mấy câu, cô vẫn thấy mông lung lắm.

“Vậy tớ lên đó trước đây, từ Tết đến giờ tớ chưa được gặp cô chú, nhớ cô chú ghê.” Vừa nói anh vừa bước qua cổng chào. Nữ tiếp tân vội tiến lên dẫn đường cho anh. Tuy cô không biết sao về mặt đám người biến sắc nhưng người đàn ông này phong độ quá đi mất: giá anh ấy nhìn mình một cái thì tuyệt nhỉ.

“A, Học Chính, cháu đi lên à? Tiểu Nhiên, con đưa Học Chính lên đi.” Bà Tiêu đẩy chú rể.

“Không cần đâu, có người chờ cháu trên đó rồi.” Đường Học Chính khoát tay từ chối, rồi ung dung dứt tay vào túi, thong thả bước lên cầu thang hình xoắn ốc theo kiến trúc La Mã.

“Ha ha, có khách quý đến sao có thể tiếp đãi sơ sẩy vậy chứ, Tiểu Nhiên, mau lên con!” Bà Tiêu liếc con một cái và giục.

Tiêu Nhiên thoáng trầm ngâm trong thời gian một cái chớp mắt, sau đó, anh với Dương Mật liếc nhau, rồi vội đuổi theo, “Đường thiếu, để tớ đưa cậu lên đó đi.”

Đường Học Chính cười cười, tỏ vẻ mình thế nào cũng được, để anh chàng theo lên cùng.

Tiêu Nhiên cùng anh lững thững lên cầu thang, tuy vẫn còn ngạc nhiên về thân phận của anh lắm nhưng điều gì nên nói vẫn phải nói, “Đường thiếu, lần này... rất cảm ơn cậu.” Gắn kết mọi việc với thân phận của cậu ta thì không khó đoán ra: người đứng trong bóng tối giúp nhà Dương Mật là ai.

Đường Học Chính cũng không phủ nhận, “Vợ cưới về là để thương, cái gì nên làm vẫn phải làm.”

Lời anh rất nhẹ mà Tiêu Nhiên lại hồ thẹn cúi đầu, “Phải, cậu nói rất phải.” Quả thật là vì anh không muốn chống đối bà mẹ sắc sảo của anh nên mới để Dương Mật phải cực kỳ tủi thân trong cái ngày lễ ra là hạnh phúc nhất đời này. Nếu không có Đường thiếu, có lẽ anh đã cho cô dâu của anh một đám cưới tồi tệ nhất rồi?

“Sao anh đến muộn vậy?” Giọng nói đầy hân hoan, vui sướng vang lên phía trên họ. Hai người đàn ông cùng ngẩng lên thì thấy Phù Hiểu cười tươi rói, tỳ vào lan can, khẽ trách yêu ai đó.

[1] : Lamborghini, xe hơi thể thao cao cấp (siêu xe hơi) của Ý, của công ty Automobili Lamborghini S.p.A. Logo của Lamborghini là hình chú bò vàng.

49. Chương 49

“Sao anh đến muộn vậy?” Giọng nói đầy hân hoan, vui sướng vang lên phía trên họ. Hai người đàn ông cùng ngẩng lên thì thấy Phù Hiếu cười tươi rói, tỳ vào lan can, khẽ trách yêu ai đó.

Ngó thấy cô bé nhà mình là tâm trạng Đường Học Chính lập tức tốt lên, ngắm khuôn mặt xinh đẹp cùng chiếc váy xinh đẹp kia kìa, chắc chắn, cô ấy rất ít đi giày cao gót, hôm nay, cô ấy đi cao gót để lộ mắt cá chân mới gọi cảm làm sao. “Đứng có mệt không?” Anh vội bước đến trước mặt cô, cong môi cười, cúi đầu ngắm nghía gương mặt xinh xắn của cô, hôm nay, cô có trang điểm nhẹ, trông càng thêm tao nhã.

Phù Hiếu thì như không nghe được anh nói, gì vì cô còn đang bận mắt chữ A mồm chữ O ngắm nghía anh, sau đó, cô kinh ngạc thốt lên, “Đường thiếu, hôm nay, anh đẹp trai quá đi mất.” Hôm nay, anh ăn vận theo phong cách khác hẳn mọi hôm, khiến khí chất toát ra từ anh vốn đã tuyệt vời nay lại càng tuyệt vời hơn.

“Phù tiểu thư khách sáo rồi,” Đường Học Chính bật cười, anh vốn định khen cô đôi câu nhưng sau khi ngó thấy cảnh xuân lấp ló sau lưng cô thì lập tức đổi giọng trách cứ, “Hôm nay, em không ngoan chút nào cả, sao lại mặc thế này đi ra ngoài hả?” Anh từng dùng lưỡi cảm nhận vẻ đẹp của những đường cong trên lưng cô nên đương nhiên biết những đường cong đó quyến rũ cỡ nào, sao cô ấy lại khoe tấm lưng tuyệt đẹp của mình ra thế chứ, vậy chẳng phải sẽ khiến đám đàn ông nghĩ linh tinh ư?

“Em làm sao cơ?” Phù Hiếu nghiêng đầu hỏi lại vẻ: em không hiểu.

Còn không biết đã mắc lỗi gì hả? Vậy chẳng phải tội càng thêm nặng ư? Đường Học Chính nhướn mày, anh thấy mình phải nhân cơ hội này dạy bảo cô ấy mới được.

“Hiếu Hiếu, dưới đó có chuyện gì vậy con?” Bà Dương từ phòng nghỉ đi ra, thật đúng lúc, bà cắt ngang kế hoạch của Đường thiếu rồi.

“À, không có gì đâu ạ, là Đường Học Chính đến ạ.” Phù Hiếu vẫn chưa nhận ra là mình vừa tránh được một kiếp nạn, vội cười giải thích với bà Dương.

“A, là Tiểu Đường à, lâu rồi không gặp, cái thằng bé tinh ranh này.” Bà Dương ngắm nghía anh với vẻ hiền từ, mỉm cười chào đón.

“Cô vẫn khỏe chứ ạ?” Đường Học Chính hỏi một cách lễ phép.

“Khỏe, khỏe, khỏe lắm, cảm ơn cháu đã quan tâm.”

“Mẹ, khách khứa đến khá đông đủ rồi, hay ba mẹ vào bàn tiệc với Đường thiếu luôn nhé?” Tuy Tiêu Nhiên là mất bò mới lo làm chuồng nhưng may cho anh là vẫn chưa quá muộn. Anh thấy Đường Học Chính tốn công nâng địa vị của hai ông bà lên thì đoán: chắc là do Phù Hiếu nhờ. Bây giờ, dù anh sắp xếp ba cô Dương Mật, Đường thiếu và Phù Hiếu vào bàn đầu tiên thì mẹ anh cũng sẽ không ý kiến ý cò gì. Làm vậy thì: Dương Mật phấn khởi, Phù Hiếu phấn khởi, đương nhiên Đường Học Chính cũng vừa lòng, thậm chí là giải quyết êm đẹp luôn khó xử của anh. Chuyện tốt đã đưa lên tận cửa thế này, nếu anh còn không biết nắm lấy cơ hội tuyệt vời cỡ vậy mà xử lý vấn đề cho tốt, thì anh nên về vườn đi cho rồi.

“Gi? À, được, được.” Vẻ mừng rỡ trên khuôn mặt bà Dương thoáng cứng lại nhưng bà rất nhanh mỉm cười, gật gù: “Mẹ đi gọi Lão Dương.”

Nhân dịp này, Phù Hiếu khẽ hỏi: “Thành công chứ?”

“Đương nhiên, Lão Gia ra trận mà lì.” Anh cúi người thăm thì vào tai cô.

Phù Hiếu vờ mờ hồi, còn “Lão Gia” cơ đấy? “Anh kiếm đâu ra nhiều người thế hử?” Chẳng qua cách này của anh ấy rất hay, nếu nhà họ Dương cũng có mối quen biết ở Bắc Kinh, thì mẹ Tiêu Nhiên sẽ phải biết điều hơn.

“Họ hàng nhà anh cả đấy, đang gấp nên anh mượn tên mấy người thôi.” Cách nghĩ của đàn ông: đơn giản mà thô bạo, nếu bà Tiêu ý thế hiếp người thì anh sẽ để gậy ông đập lưng ông.

“Họ hàng nhà anh cũng đông ghê ta.”

Nghe vậy, Đường Học Chính nhìn cô bằng cái nhìn đầy hối lỗi, “Vợ, đây chỉ là phần nổi của tảng băng trôi thôi, bao giờ tụi mình kết hôn, em nhớ thông cảm cho anh nhá.” Coi như anh đã cảnh báo cô trước rồi đó.

Anh chuyển đề tài nhanh quá và đề tài của anh khủng khiếp quá nên Phù Hiểu không biết nên phản ứng làm sao. Cô khẽ hờ lên mấy tiếng. May cho cô là đúng lúc này ông bà Dương từ phòng nghỉ đi ra, cười bảo: “Chúng ta đi thôi.”

Mấy người thông thả đi vào sảnh lớn khách sạn – nơi tổ chức tiệc cưới, Tiêu Nhiên dẫn họ đến bàn đầu tiên bên tay phải luôn. Bàn đó đã có vài ông cán bộ ngồi, họ thấy có người đến nhưng cũng không buồn để ý, chỉ liếc nhìn một cái rồi lại quay vào, chuyện rôm rả với nhau.

Thấy Tiêu Nhiên muốn dẫn họ vào ngồi bàn đầu tiên thì ông Dương cười, ngăn anh lại, “Tiểu Tiêu, ba mẹ ngồi đây được rồi, mấy vị lãnh đạo ấy ba mẹ không quen ai, ngồi đó khéo làm mất mặt nhà con.” Sau đó, ông quay lại nhìn Phù Hiểu và Đường Học Chính, “Hiểu Hiểu, Tiểu Đường, các con ngồi với hai ông bà già này nhé? Cô chú chẳng quen ai ở đây, biết mỗi hai đứa, chúng ta ngồi với nhau cho thoải mái.”

Phù Hiểu liếc Đường Học Chính một cái, người sau quét mắt qua bàn tiệc trên, cong môi cười cười, “Thế ta ngồi đây luôn đi ạ.”

“Đường thiếu!” Tiêu Nhiên ngạc nhiên.

Đường Học Chính liếc xéo anh một cái, ánh mắt đầy cảnh cáo nhưng giọng nói thì cực kỳ thân thiện, “Tớ cũng thấy chỗ này đẹp, tầm nhìn rất rộng.” Hóa ra có hơi khó chịu thật, chẳng trách Phù Hiểu buồn.

“Nhưng mà...”

“Không sao đâu, Tiểu Tiêu, mẹ ngồi đâu chẳng được.” Bà Dương nghĩ Tiêu Nhiên đang khó xử nên rất tâm lý, vừa nói vừa cùng ông Dương ngồi xuống.

Phù Hiểu nghĩ chắc anh có ý gì đó mới làm thế, nên cô không truy hỏi thêm mà ngồi xuống với ông bà Dương, Đường Học Chính cũng vào bàn theo, anh ngồi cạnh cô.

Tiêu Nhiên nghe ra ẩn ý trong lời Đường Học Chính, anh khẽ chau mày nhưng không cách nào ngăn họ lại được.

“Cậu xuống dưới đi, hai đứa tớ sẽ chăm sóc cô chú giúp cậu.” Đường Học Chính bóng gió.

“Vậy...”

“Đúng đó, Tiểu Tiêu, con mau xuống đón khách đi, không cần lo cho chúng ta đâu.” Ông Dương cười khà khà nói.

“Vâng.” Tiêu Nhiên hết cách đành vâng đại một tiếng rồi rời đi.

“Anh định làm gì hả?” Đợi Tiêu Nhiên đi khuất, Phù Hiểu mới khẽ hỏi.

“Muốn ngồi cũng phải là người ta mời anh lên đó ngồi, không thì mất mặt quá.” Đường Học Chính đáp, vẻ đương nhiên là phải thế.

À, cô quên mất, người ta sĩ diện lắm, “Sẽ không để Dương Mật và Tiêu Nhiên phải khó xử chứ?”

“Không đâu, em yên tâm đi.”

Những thứ như tin đồn luôn được truyền đi với vận tốc ánh sáng, nhất là những tin quan trọng có liên quan đến mình. Thế nên, chuyện dưới lầu, các ông to tằng lằng hoa được mọi người bàn tán rất rôm rả. Rồi, vụ đời thứ ba của nhà họ Đường, chủ nhân của CLB Phong Hoa, người vốn cực kỳ khó gặp được đích thân đến dự tiệc cưới được tuồn ra. Sau khi xác định tính chính xác của tin này, khách khứa sôi nổi hẳn lên! Chỉ cần là người có chút hiểu biết thời cục, thì sẽ biết người này cỡ nào nên làm quen và cỡ nào khó làm quen, nhất là đám cán bộ có phần hống hách đang ngồi bàn tiệc thứ nhất, họ khá là nhấp nhóm, bất an. Thịnh thoảng, họ vờ tình cờ nhìn về phía chàng thanh niên tuấn tú ngồi bàn dưới họ, họ thấy mình như đang đứng đồng lửa, ngồi đồng than. Cảm giác khi này của họ, nếu so sánh quá lên một chút thì là: mình – quan thất phẩm tép riu đang ngồi ghé trên hoàng thái tử. Sau, họ còn nghe nói, tất cả các ông sếp to đều đưa quà với danh nghĩa là khách của nhà gái, vậy ba mẹ cô dâu – người mà thiếu gia nhà họ Đường phải đích thân tiếp đãi

rốt cuộc thế lực đến mức nào? Giờ họ ngồi thế này chẳng phải giọng khách át giọng chủ ư? Bọn họ chỉ là mấy quan chức nhỏ, sao dám chọc vào đám người đó chứ?

Mấy ông cán bộ nọ càng nghĩ càng thấy lo, thậm chí đã có người thăm oán ba mẹ Tiêu Nhiên, nhà họ Tiêu làm thế này chẳng phải là cố ý chơi đùa họ ư?

Phù Hiểu cũng thấy bầu không khí trong đại sảnh khang khác, cô hỏi một cách khiêm tốn, “Mấy ông đó sao vậy?” Sao có đi ăn cưới thôi mà cũng lại tỏ ra căng thẳng thế chứ?

“Ai mà biết?” Đường Học Chính giả vờ hồ đồ, “Hôm nay đã đỡ hơn chưa?”

Bà Dương thính tai, nghe được, “Hiểu Hiểu, con không thoải mái ư?”

Phù Hiểu lập tức đỏ mặt, cô che cổ (đến là giấu đầu hở đuôi), “Không, không đâu ạ, con có hơi đau bụng.”

Đau bụng thì che cổ làm gì? Đường Học Chính buồn cười quá bật cười.

“Hả, hay là ăn phải cái gì rồi? Bây giờ con còn đau không?” Bà Dương hỏi vẻ quan tâm. Bà là người chất phác nên đã quên điều kiện tiên quyết của vấn đề: sao Đường Học Chính biết Phù Hiểu không được khỏe?

“Con hết đau rồi ạ.” Phù Hiểu vội đáp, tiện thể lườm Đường đại thiếu gia khi này đang rất hớn hờ một cái.

“Em phải cẩn thận chứ, sức khỏe là vốn liếng để làm cách mạng đó.” Đường Học Chính còn cố ghẹo cô, dặn dò cô ra vẻ quan tâm lắm. Ấy, anh là anh nghiêm túc đấy, cô yếu thế thì ai làm ‘cách mạng’ với anh bây giờ?

Phù Hiểu càng ngày càng hiểu người đàn ông này nên đoán ngay ra suy nghĩ của anh chàng. Cô lên đưa tay xuống dưới bàn véo đùi anh, ngược lại bị anh túm tay, giữ rịt ở đùi luôn.

Bỏ ra nào. Phù Hiểu biết mình thua mưu người ta, liếc xéo anh một cái, ngằm ra hiệu.

Đường Học Chính đáp trả cô bằng cách cầm bàn tay bé nhỏ của cô lên nghịch, còn ra vẻ nghiêm trang hỏi: “Phù Hiểu, em nhìn anh làm gì, có chuyện gì à?”

Gã đàn ông siêu hư đốn này nữa! Phù Hiểu tức mém ói màu, nom anh chàng chín chắn thế mới ức chứ!

Đúng lúc đó, bà Tiêu đưa mấy sếp lớn của cơ quan bà lên lầu, ngó thấy Đường Học Chính ngồi cạnh người nhà Dương Mật ở quê lên thì bà xém xỉu luôn, rốt cuộc Tiêu Nhiên định làm gì vậy? Sao lại xếp vị thiếu gia xuất thân hiển hách ấy vào ngồi chỗ đó chứ!

50. Chương 50

Sếp lớn của đơn vị bà Tiêu thì đã nghe về Đường Học Chính khi lên lầu rồi. Đầu tiên, ông này liếc bàn tiệc thứ hai, sau đó, hỏi khẽ: “Ai là thiếu gia nhà họ Đường thế?”

Bà Tiêu không biết chống chế sao, đành phải thú thật: “Là cậu trai trẻ ngồi bàn thứ hai bên tay phải.”

Bàn thứ hai bên tay phải chỉ có bốn người ngồi nên rất dễ phân biệt, ông sếp có hơi mập mạp nọ nom mặt mày của Đường Học Chính, cau mày, khẽ trách, “Lão Tần, sao bà lại xếp chỗ kiểu đó? Chẳng lẽ bà không biết ý nghĩa của CLB Phong Hoa ư? Hay bà thấy cậu ta ít tuổi, cho cậu ta là thằng ranh chỉ biết dựa hơi cha ông, nên mới sơ sẩy cậu ta? Tôi bảo thật chứ: tôi cũng vất vả lắm, tốn không biết bao nhiêu là tiền mới được vào làm hội viên CLB đó, mà ở đó, tôi cũng chỉ là hội viên cấp thấp nhất thôi. Bà vẫn định để thế kia ư?” Nhà họ Hàn và nhà họ Đường là ai kia chứ, người thừa kế mà họ dạy ra không hay lộ diện thì sẽ là kẻ bất tài hay sao? Chỉ có kẻ thường thường thì mới hay lên tít ở trang đầu các tờ giải trí thôi, đời thứ ba của hai gia tộc lớn đó phải thần bí thế này, phải ít lộ diện thế này, mới không thể khinh thường đó.

Bị các sếp phê bình, bà Tiêu khổ mà không biết than với ai, đành gật gù vâng dạ. Bà cũng biết thân phận của Đường Học Chính cực kỳ tôn quý nên tươi cười dẫn mấy ông sếp đơn vị bà đến chỗ anh, “Học Chính

à, cô giới thiệu với cháu nhé. Đây là sở trưởng sở cô, Sở trưởng Dư. Còn hai vị này là sở phó sở cô, Sở phó Vương và Sở phó Du.”

Sở trưởng Dư cấp cặp tài liệu, cười đến là thân thiện, “Chào cậu, chàng trai.”

Đường Học Chính ngẩng lên nhìn nhưng không định đứng dậy, “Chào mọi người.” Anh cười khách sáo, trong khi đám người dồn cả sự chú ý vào mình thì dưới bàn, anh vẫn đang nghịch bàn tay bé nhỏ của ai đó.

Hai ông sở phó đứng cạnh đó có phần không quen, lâu lắm rồi mới có người chào họ theo kiểu không quá lễ phép này, đã thế người đó lại còn là một cậu thanh niên chỉ đáng tuổi con họ nữa chứ.

Sở trưởng Dư không hề để bụng chuyện đó, ông tìm đề tài chuyện phiếm, “Ông bà đây là?”

“À, cô chú ấy là ba mẹ của em gái tôi.” Khi giới thiệu ông Dương và bà Dương, giọng anh thân thiết hẳn, hơn nữa anh không giới thiệu Dương Mật là “chị dâu” theo Tiêu Nhiên mà giới thiệu cô là “em gái” theo Phù Hiểu, “Chính là ba mẹ cô dâu đó. Cô chú ấy từ quê lên đây ăn cưới con. Lúc tôi ở nhà họ Dương, cô chú giúp đỡ tôi nhiều nên hôm nay, tôi đến đây với cô chú.”

“À, thì ra là thông gia của Lão Tần. Ha ha, chúc mừng hai vị, chúc mừng hai vị gả con gái yêu.” Sở trưởng Dư cười tươi rói, những lẵng hoa dưới lầu là mấy ông lớn nể mặt hai người này mà tặng đây.

“Cám ơn, cám ơn.” Ông bà Dương có phần câu nệ, đứng dậy cảm ơn.

“Ngồi đi, đừng khách sáo thế. Nhưng sao hai vị lại ngồi đây thế này, hôm nay là ngày vui của con gái hai vị cơ mà. Hai vị là ba mẹ cô dâu thì phải ngồi bàn tiệc trên chứ. Nào, nào, nào, để tôi đưa mấy vị lên đó.” Sở trưởng Dư nhiệt tình mời.

“Ha ha, không cần đâu, chúng tôi ngồi đây được rồi. Sở trưởng Dư à, mấy ông mau lên bàn trên ngồi đi.”

Đường Học Chính ngồi im không nhúc nhích, chỉ cười nhạt chứ không nói gì.

Bà Tiêu thì sốt ruột lắm, bà đi đến kéo bà Dương, cười cực kỳ thân thiện, “Chị thông gia, tôi bận đón khách ở dưới kia nên chưa kịp lên đây xem thế nào, sao anh chị đã ngồi vào đây thế này? Mau lên bàn tiệc trên ngồi đi, hôm nay, anh chị cũng là nhân vật chính đó!”

“Gi? Vậy...” Lần này thì đến lượt ông bà Dương thấy khó hiểu. Phù Hiểu mỉm cười, nắn nắn tay anh tỏ ý khen ngợi.

“Nào, nào, nào, để tôi đưa anh chị đi lên. Anh chị ngồi đây, người không biết lại tưởng nhà họ Tiêu chúng tôi không biết đường cư xử.” Bà Tiêu kéo mạnh hơn hông kéo bà Dương đứng dậy, rồi bà bảo với Phù Hiểu ngồi cạnh đó: “Cô gái trẻ à, Dương Mật có mời bạn bè, mấy cô cậu ấy ngồi cả dưới kia. Các cháu thanh niên, ngồi với nhau cho vui. Hay để cô dẫn cháu xuống đó nhé?”

Lần này thì bà Tiêu thật sự chộc tức anh rồi, vốn anh đã rất bực vì bà ta gián tiếp làm vợ của Đường đại thiếu gia anh khóc nên anh mới giở trò này... Những người anh mượn tên đều là những người quyền cao chức trọng nhất nhà anh chỉ sau có lão thủ trưởng, mấy ông tàng tàng còn chưa đến lượt đâu nhé. Bà ta giỏi thật, bà ta làm thế ra bà ta không coi tấm lòng thành của anh với vợ ra gì ư?

Trái lại, Phù Hiểu thấy thế cũng không sao cả, chỉ cần ông bà Dương nhận được sự tôn trọng đích đáng là cô đã vui rồi. Cô nghĩ: mình vốn là bề dưới, mình ngồi đâu mà chẳng được. Cô đang định vâng thì người đàn ông đang nắm tay cô lên tiếng trước: “Không cần đổi chỗ, cháu thấy chỗ này rất tốt. Chú Dương, cháu ngồi đây lâu nên không muốn đứng dậy đi đâu nữa.”

“Học Chính?” Bà Tiêu kinh ngạc lắm. Trước kia, mấy lần bà tình cờ gặp cậu ta, lần nào cậu ta cũng rất khách sáo với bà. Sao hôm nay, cậu ta cứ như cố ý chống đối bà vậy? “Cháu thấy đây...”

Sở trưởng Dư cũng là người tinh ý, ông đã lẫn lộn quan trường bao nhiêu năm rồi mà. Nghe giọng là ông biết anh đang không hài lòng nên ngăn bà Tiêu lại, cười ha hả, bảo, “Tôi cũng thấy ngồi chỗ này tốt hơn ngồi mâm trên, chỗ kia gần sân khấu quá. Học Chính, cháu biết chọn chỗ lắm.” Ông đùa rồi ngồi xuống cạnh anh, “Mấy ông nè, chúng ta ngồi cả đây nhé?”

Thấy vậy, hai ông sở phó cũng ngồi xuống theo.

“Sở trưởng Dư?” Bà Tiêu lại càng khó xử hơn, sao mọi người ngồi bàn tiệc dưới cả thế này? Vậy thì số ghế trật hết vai về mất?

Đường Học Chính chớp mắt, nở nụ cười cười đầy ẩn ý.

Kỳ lạ ghê, ba ông chú mà Tiêu phu nhân đưa lên toàn sở trưởng với sở phó, sao cô thấy mấy ông ấy cứ như đang nịnh nọt Đường Học Chính hay sao ý?

Người Trung Quốc vốn chú ý số ghế ngồi, ngồi ghế trên, ghế trước hay ngồi ghế dưới, ghế sau phân rõ vai vế người ngồi. Bây giờ, mấy người vai vế nhất ngồi cả bàn tiệc dưới, mấy ông cán bộ cấp dưới họ sao ngồi nổi bàn tiệc trên chứ? Vài người đã kiểng cố lần la đến bàn họ ngồi, chỉ còn mấy vị cán bộ là không thể tự mình viện cớ đi xuống, lại cũng không thể ngồi nổi bàn tiệc trên là xui mất ra, đợi bà Tiêu xếp chỗ lại. Bà Tiêu bất an lắm, cười xin lỗi từng người một rồi xếp họ vào bàn khác.

Tuy chức của mấy người họ không quá to nhưng trong giới trung thượng lưu thủ đô, họ cũng là những người có uy tín. Hôm nay, vụ xếp chỗ của nhà họ Tiêu khiến họ đã ngồi vào bàn tiệc trên rồi còn phải bò xuống dưới, làm họ thấy rất mất mặt. Mấy vị cán bộ họ cố nén giận trong lòng, một ông cán bộ hỏi đầu bảo: “Lão Tần à, bà làm thế này mà coi được à? Thế này chẳng phải bà biến chúng tôi thành trò hề ọi người xem ư?”

Bà Tiêu nghe vậy thì sợ đến vã mồ hôi lạnh, vội chối đây đẩy, “Không, không, không, Đội trưởng Lý, ngài đang nói gì vậy? Tôi đâu dám thế chứ? Thật ra là Học Chính cậu ấy đến bất ngờ quá, cậu ấy còn trẻ nên nóng tính. Các ông cho tôi xin lỗi.”

Một vị lãnh đạo khác cười lạnh, “Gọi thân thiết ghê, Lão Tần, có ô dù lớn vậy rồi nhưng cũng chớ quên chúng tôi nha.”

Bà Tiêu đành ngậm bồ hòn làm ngọt, luôn miệng xin lỗi rồi vì xấu hổ quá mà kiểng cố rời đi. Bà liếc bàn ông bà Dương ngồi mà sốt hết cả ruột. Không cần phải nói cũng biết, mấy ông cán bộ mà bà xếp lại chỗ cho họ nhất định là oán bà lắm. Lần này thì xong rồi, vốn bà xếp họ ngồi bàn tiệc trên là để họ thấy bà nể họ, giờ thành ra bà cố ý chơi đùa họ. Thật đúng là tự bẽ mặt đập chân mình mà! Sau này, có chuyện gì nhờ đám người họ, kiểng gì họ chẳng châm chọc lại cho. Aizzz, đều do mình có mắt không trông, ném vàng nhặt đá, nghe giọng Đường Học Chính là biết cậu ta không ưa bà. Ai mà ngờ nhà họ Dương còn có mối quen biết này cơ chứ?!

Bà Tiêu nản quá, chẳng muốn ở lại mà khắc phục hậu quả chút nào nhưng vẫn phải gượng cười, đứng chỉ đạo nhân viên phục vụ dọn bàn tiệc đầu tiên bên tay phải xuống ngay trước mặt mọi người.

Dương Mật nào có biết chuyện xảy ra trên lầu chứ. Mãi đến khi cô dâu, chú rể vào hội trường, cô mới ngỡ ngàng nhận ra: ba mẹ mình đang ngồi vị trí chủ tọa, bàn đầu tiên bên tay phải. Cô siết chặt bó hoa cưới, nhìn ba mẹ cười rạng rỡ, nhìn Phù Hiểu cười tươi rói, nhìn Đường Học Chính cười thản nhiên. Cô chớp mắt, cố nén không để giọt lệ nơi khóe mắt tràn mi.

Sau đó, khi dâng trà cho ba mẹ, Dương Mật nắm tay ba mẹ khóc òa như trẻ con. Tất cả mọi người đều cho là cô không nỡ xa ba mẹ, nào ai biết câu chuyện đằng sau.

51. Chương 51

Trong bữa ăn, Phù Hiểu vừa ăn vừa chú ý nghe những người cùng bàn nói chuyện. Cô nghe thấy họ nói với Đường Học Chính cái gì mà “CLB Phong Hoa,” “Lão Tướng quân” rồi “Tổng giám đốc Hàn”. Rồi, đến khi chúc rượu nhau, đám cán bộ họ chúc rượu Đường Học Chính trước rồi mới chúc rượu ông bà Dương. Hành động này của họ càng khiến cô khó hiểu hơn. Tuy cô chưa đi làm ở đơn vị hành chính bao giờ nhưng cô biết: nếu Đường Học Chính chỉ là người thường thì đám lãnh đạo họ sẽ không khách sáo với anh đến vậy: Chẳng phải anh ấy chỉ là một anh bộ đội thôi ư? Dù anh ấy có là bộ đội đặc chủng thì ở tuổi này, quân hàm của anh ấy cũng không thể quá cao cho được? Sao mấy ông họ cứ làm quá lên thế chứ? Còn nữa, sao trông anh ấy cứ như anh ấy đã quen với mấy cảnh này lắm rồi?

“Sao em toàn ăn cay thế hả, uống hớp canh vào đi kéo đau dạ dày.” Tuy đang bận xã giao với mấy ông sếp nhưng Đường Học Chính vẫn không quên chú ý Phù Hiểu. Thấy cô toàn ăn cay thì anh vội cản lại, đồng thời vẫy nhân viên phục vụ để cô nhân viên nọ mang canh đến bàn tiệc họ ngồi, rồi anh múc một chén canh đặt trước mặt cô.

“Canh này có bạch quả, em không thích.” Phù Hiểu cau mày.

“Không cho em kén ăn.” Ăn cay nhiều quá nhỡ đau bụng thì sao.

“... Đồ Hitler.” Cô thầm thì, nhấp một ngụm canh một cách không tình nguyện.

“Ha ha, Tiểu Đường à, chỉ có cháu nói con bé mới chịu nghe đó. Hiểu Hiểu nó kén ăn lắm nên mới gầy thế này.” Bà Dương cười lớn. Hôm qua, bà còn trần trọc không ngủ được nhưng hôm nay (dù bà không biết cụ thể đầu đuôi câu chuyện) thấy vấn đề khiến vợ chồng bà buồn lòng đã được giải quyết tốt đẹp thì bà cũng yên lòng.

“Em nghe thấy chưa?” Đường Học Chính nhân cơ hội này răn dạy cô, cái cô nàng này mà không có món cay trên mâm là toàn lười ăn thôi.

“Em có kén ăn đâu chứ, còn hơn anh chán nhá.” Phù Hiểu phản bác, anh mới khó hầu ỷ, nguyên liệu nấu phải là đồ tươi ngon nhất, hơi có tý vấn đề là không chịu đựng đũa liền.

Giọng điệu thân thiết này dễ khiến người ta nghĩ lầm nha, Phó sở trưởng Du sức ngộ ra, cười bảo: “Hóa ra hai bạn trẻ là một đôi.” Chả trách khi Lão Tần bảo họ tách ra ngồi, cậu chàng không vui. Aizzz, Lão Tần vốn là người cẩn thận, chu đáo, sao trong mấy chuyện quan trọng này lại sơ sót hoài vậy.

Đường Học Chính chỉ cười cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Ông Dương với bà Dương thoáng liếc nhau rồi quay sang nhìn Phù Hiểu thì thấy cô nàng cong môi cười và cúi đầu húp canh.

Dương Mật thay bộ sườn xám ra mời rượu, cô đến bàn họ nhà gái ngồi đầu tiên. Sau khi đi một vòng mời tất cả mọi người, cô không vội rời sang bàn khác mà rót đầy một ly rượu cho Đường Học Chính, cô nói với vẻ cảm kích: “Đường thiếu, ly rượu này là Dương Mật tổ nhất định phải kính cậu. Ôn đức của cậu, tổ cảm ơn thế nào cũng không đủ. Tổ nói câu này có vẻ không biết lượng sức mình, nhưng sau này, nếu cậu cần tổ, chỉ cần cho tổ biết, tổ sẽ làm hết khả năng của mình để giúp cậu.”

Đường Học Chính cười cười, “Muốn cảm ơn thì cảm ơn chồng cậu đi, nếu cậu ấy không nhờ thì tổ đã không làm thế này.” Lời này cũng là Phù Hiểu dẫn anh nói, cô bảo: xảy ra chuyện này, nhất định hai vợ chồng sẽ xích mích với nhau, không thể để điều đó làm rạn nứt tình cảm vợ chồng họ được.

Tiêu Nhiên đứng ngay sau Dương Mật, mặt anh thoáng hiện lên vẻ ngạc nhiên nhưng chỉ một giây sau đã khôi phục sự bình tĩnh vốn có. Sau đó, anh có phần hổ thẹn, gật đầu đầy cảm kích với Đường Học Chính.

Dương Mật nghe thế cũng sững sốt, quay sang nhìn chồng, “Sao anh chẳng chịu nói gì với em cả...” Cô cảm động lắm, hóa ra anh vẫn luôn nghĩ cho cô.

Nhìn nụ cười tràn đầy hạnh phúc nở trên môi Dương Mật, người có công lớn nhất lần này – Phù Hiểu cười híp mí, thế là tốt rồi, mọi người ai cũng vui vẻ cả.

Đường Học Chính thì ngắm cô cười, tâm hồn cô đẹp quá, anh nghĩ: sao vợ mình đáng yêu thế không biết? Làm việc tốt mà giống trống khua chiêng, đòi lưu danh, đòi người ta biết đến là tốt giả tạo – như anh hôm nay ý, còn người tốt thực thụ là phải giống cô kia, cô là người có công nhất trong chuyện này nhưng cô không đòi ai biết ơn mình, thậm chí còn sẵn sàng đem tiếng tốt nhường cho người khác.

Tuy những người khác sẽ không nghe ra ý trong những câu nói của họ nhưng ông bà Dương thì hiểu, hiểu rất rõ: ra việc xếp chỗ này là Tiểu Đường giúp giải quyết? Chả trách thái độ của nhà thông gia quay ngoắt 180 độ luôn! Chỉ có điều: chẳng phải Tiểu Đường là sinh viên trường quân đội ư, sao mọi người nể mặt thằng bé thế?

“Hiểu Hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy con?” Bà Dương kéo Phù Hiểu, hỏi khê.

“Con cũng không rõ lắm, chỉ cần giải quyết được vấn đề là tốt rồi.” Bạn Phù Hiểu nói với vẻ lạc quan.

Bà Dương không biết nói gì, nếu ai cũng nhìn mọi chuyện thoáng như con bé thì tốt quá.

Qua mấy tuần rượu, thấy Phù Hiểu đã ăn khá no thì Đường Học Chính hỏi cô có muốn về không. Khi này, anh đã hơi chénh choáng rồi, này giờ đông người mời rượu quá mà. Phù Hiểu nhìn Dương Mật đang đi khắp các bàn tiệc để chúc rượu, rồi lại nhìn sang ông bà Dương đã đặt đĩa xuống, cô hỏi hai ông bà: “Chú Dương, hay để chúng con đưa cô chú về nghỉ trước nhé, Dương Mật bận lắm, con ở đây cũng không biết chuyện với ai.”

Hai ông bà liếc nhau, “Cũng được, vậy để Tiểu Đường ngồi với các đồng chí lãnh đạo, chúng ta về trước đi?”

“Cháu cũng say rồi, không về là cháu gục liền đó.” Đường Học Chính cười cười, đứng dậy đầu tiên, tiện tay nhắc luôn chiếc túi xách của Phù Hiểu vắt ở lưng ghế.

Đám người ngồi cùng bàn họ cũng đứng lên giữ anh lại, Đường Học Chính hí mắt, tựa vào người Phù Hiểu ra về say lảm rồi. Ông bà Dương sợ anh chénh choáng, nhắc Phù Hiểu dìu anh.

Bà Tiêu từ đầu buổi tiệc đến giờ toàn loanh quanh ở mấy bàn họ nhà trai ngồi chứ không dám đến đó chúc rượu. Giờ bà thấy đám Đường Học Chính định đi về, nhìn Tiêu Nhiên bận tiếp rượu bàn khác lại bị ông Tiêu liếc mắt ra hiệu thì bắt buộc phải ra tiễn khách. Thấy bà, Đường Học Chính cười, phờ phàng rằng trắng đều tăm tắp, “Tiêu phu nhân, em gái cháu sau này còn phải nhờ cô nhiều. Con bé còn nhỏ, đôi lúc còn không hiểu chuyện, cô đừng chấp nhất con bé. Có gì cô cứ bảo cháu, rồi cháu sẽ máng con bé giúp cô.”

Ông bà Dương nhìn Đường Học Chính với ánh mắt đầy cảm kích.

Bà Tiêu vội đỡ lời: “Sao cháu lại nói thế, Dương Mật là cô gái tốt, rất hiếu thảo và nghe lời, không có gì để chê trách cả. Cô thích con bé lắm, sau này, cô sẽ còn tốt với con bé hơn.” Người ta đã nói thế rồi, sau này, bà còn dám làm gì chị ta nữa chứ? Ô dù của chị ta to thế cơ mà. Tuy khi nói mấy câu này, bà có hơi phật ý những sau khi về nhà, đêm chỗ tiền mừng thì cũng thôi. Những ông to tặng lẵng hoa đến, ai cũng mừng từ một vạn trở lên, Đường Học Chính lại càng rộng rãi hơn. Ngược lại, mấy ông cán bộ bà mời, ông nào ông nấy mừng ở mức tối thiểu ột đám cưới. Thành ý của hai nhóm khách khác hẳn nhau. Hơn nữa, Dương Mật có mối quen biết này cũng rất có lợi cho nhà họ Tiêu bà. Nghĩ vậy, bà thôi không hoạnh hợ nữa, cũng bắt giắc thấy ưng Dương Mật hơn. Nhưng đó là chuyện về sau.

Mấy ông cán bộ tiễn mấy người họ đến đầu cầu thang, sau ông bà Dương chối khéo mãi mới quay vào. Ông bà Tiêu đưa mấy người họ xuống lầu, Dương Mật và Tiêu Nhiên cũng muốn xuống tiễn nhưng Phù Hiểu ngăn họ lại, “Hai người đi tiếp khách đi, em và Đường Học Chính sẽ đưa chú Dương, cô Dương về.”

Đường Học Chính đang khoác vai Phù Hiểu. Tuy thời nay, xã hội hiện đại, quan hệ giữa nam và nữ có thoáng hơn, bạn bè bá vai bá cổ nhau cũng là chuyện bình thường, nhưng Dương Mật vẫn thấy khi Phù Hiểu và Đường Học Chính đứng cạnh nhau, giữa họ toát lên sự thân mật không tên, động tác của họ hợp nhau đến khó tin. Cô mãi tròn mắt nhìn nên quên không hỏi. Đến khi sức nhớ ra, muốn hỏi thì họ đã xuống lầu rồi.

Mấy người họ thông thả xuống lầu, nhân viên khách sạn vẫn chưa dọn hai hàng lẵng hoa đi chỗ khác nên Phù Hiểu có thể đọc những dòng chữ trên dải băng cho thỏa trí tò mò, đọc xong... mồ hôi lạnh của cô vã ra như tắm: “Những người này... là họ hàng nhà anh cả à?”

“Ừ, hai ông họ Đường là bác cả và chú út anh, ông họ Cốc là chồng cô hai anh, ông họ Hồ là ông xã dì út anh...”

“Ngừng-ngừng-ngừng.” Phù Hiểu vội cắt ngang lời giới thiệu của anh, cô sắp xỉu rồi nè. Nhà khác có một người họ hàng làm to cỡ đó đã quý lắm rồi, sao cô, dì, chú, bác nhà anh ấy... ai cũng... quyền thế vậy trời?

“Em sao thế?” Đường Học Chính đương nhiên biết cô đang nghĩ gì nhưng anh cố tình giả ngu. Anh đang lo không biết mình nên cho cô biết gia thế của mình kiểu gì để cô khỏi sợ quá chạy mất, thì vừa hay có sự kiện này. Anh nghĩ bây giờ để cô biết đôi chút thì sau này cô sẽ dễ chấp nhận thân thể của anh hơn. Còn nữa, anh biết tổng ông bà Dương không quá ủng hộ việc bọn họ thành đôi, hôm nay, thể hiện với hai cô chú ấy chút chút thì sau này muốn qua cửa hai cô chú ấy cũng dễ hơn. Tục ngữ nói rồi: ăn quả nhớ kẻ trồng cây, ai lại làm khó dễ người đã giúp mình bao giờ.

Một mũi tên trúng hai đích.

“Anh...” Lẽ nào anh ấy là...

“Học Chính, cháu có say lắm không?” Thấy anh cứ dựa vào Phù Hiểu hoài, bà Tiêu hỏi với vẻ quan tâm.

“Cháu không sao.” Đường Học Chính lắc đầu, cười đáp lời.

“Hôm nay, cháu cũng uống nhiều rồi. Hiểu Hiểu, con dìu Tiểu Đường đi.” Bà Dương nói.

Tuy người anh sắc mùi rượu nhưng Phù Hiểu vẫn có cảm giác là anh không dễ say bí tỉ thế. Cô thấy nghi nghi nhưng cũng không nói gì.

Ông Tiêu và bà Tiêu đưa họ đến cửa khách sạn, đang nghĩ xem nên gọi ai đưa họ về thì một chiếc Hummer của quân đội đã dừng trước hai người, tài xế chồm chu trong bộ quân trang đi xuống mở cửa xe. Đường Học Chính để Phù Hiểu và ông bà Dương ngồi ghế sau, còn anh thì ngồi vào ghế phụ. Ông Tiêu vờ ngạc nhiên, lên ngó biển xe, biển xe là: V0....[1] Ông không khỏi cảm thán, chàng trai này quả là kín tiếng, may mà có nhà thông gia chứ không thì hai vợ chồng ông cũng sẽ giống những người khác, chẳng bao giờ biết được thân phận của cậu ta.

Trên đường về căn hộ mà Dương Mật và Tiêu Nhiên thuê, bà Dương như sực nhớ ra điều gì, bảo: “Hiểu Hiểu, trí nhớ của cô tệ quá đi, Dương Mật có nói là đã đặt phòng khách sạn cho con rồi, khách sạn tên cái gì Lai ý nhỉ. Hay cô Dương đi khách sạn ngủ với con nhé, chú Dương con về ngủ nhà hai đứa nó một mình cũng được.”

52. Chương 52

“Gì ạ?”

“Cô Dương, cô khách sáo quá rồi, nhà cháu vẫn còn mấy phòng trống,” đang đợi nữ chủ nhân của chúng nó đấy, “Còn bảo Dương Mật đặt phòng khách sạn làm gì, thế chẳng phải lãng phí rồi ư? Cô yên tâm, mọi người đã đến Bắc Kinh, đương nhiên cháu phải làm tròn trách nhiệm của chủ nhà rồi. Cháu vốn định mời cô chú đến nhà cháu ở mấy hôm, nhưng nghĩ chắc cô chú muốn gần con gái nên cháu không ngỏ lời nữa.” Đường Học Chính cười cười, giọng anh đèn vang trong không gian khá là rộng rãi của buồng xe.

“Vậy... Hiểu Hiểu?” Anh đã nói hết nước hết cái nên bà Dương đành để đương sự tự chọn.

“À thì...” Phù Hiểu ho khê một tiếng, cô nhìn vào kính chiếu hậu, ánh vào mắt cô là đôi con người đen sâu thẳm của anh khiến tim cô như đập nhanh hơn. Cô lúng búng: “Ồ khách sạn tốn kém lắm, con ở nhờ miễn phí thì hơn.”

“Xem Phù Hiểu của chúng ta biết lo cho gia đình chưa này.” Người nào đó rất chi là hài lòng, cười nghiêng ngả.

Cái gã này...

“Vậy, vậy có phiền Tiểu Đường lắm không? Hiểu Hiểu à, Mật Nhi đã đặt phòng sẵn cho con rồi, con không phải lo khoản tiền nong đâu. Tiểu Đường chắc cũng bận việc của cậu ấy, con cũng đừng quấy rầy cậu ấy?” Cho rằng Phù Hiểu muốn tiết kiệm tiền cho Dương Mật, bà Dương khuyên nhủ.

“Có gì đâu mà quấy rầy mới chả quấy rức, được hân hạnh đón tiếp Phù Hiểu, cháu mừng còn chả kịp.”

Cái gã này nữa, chỉ giỏi trêu cô thôi. Phù Hiểu quyết định đánh đòn phủ đầu anh chàng, cô hắng giọng, “Chú Dương, cô Dương, thật ra: con đang hẹn hò với Đường Học Chính.”

“Gì?” Trên xe có năm người thì trừ cô ra, cả bốn người còn lại, trong đó có một người cũng là đương sự giống cô, cùng giật mình thốt lên.

Phản ứng này của mấy người khiến khí thế của cô nàng hay xấu hổ nào đó bay sạch, cô đỏ mặt, “Có... có gì không đúng ạ?” Sao ai cũng ngạc nhiên vậy, mà cả anh cũng thế là sao.

“À, không, không có gì, đây là chuyện tốt mà.” Ông Dương là người đầu tiên bình tĩnh lại, ông cười khà bảo: “Tôi đã bảo là Tiểu Đường chăm Phù Hiểu nhà tôi rồi mà, xem ra ông lão này còn tinh tường lắm.”

Thế là mặt Phù Hiểu càng đỏ hơn.

Đường Học Chính phá ra cười, cô nàng này đúng là khó đoán mà, anh vốn cho là mình đã rất hiểu cô không ngờ cô lại cho anh một niềm vui bất ngờ thế này, cô làm anh kinh hỉ quá đi mất.

Bà Dương vốn không quá hài lòng với việc hai người họ thành đôi nhưng thấy mặt nào của anh cũng tốt và anh lại là ân nhân của nhà họ Dương bà thì cũng đành thôi. Đã thế này rồi bà còn phản đối sao được? Thế là bà cũng cười, hòa theo ông Dương, “Tốt, tốt, hai đứa thành đôi là chuyện tốt mà. Nhưng cái con bé này nữa, sao con không kể với chúng ta sớm hơn?”

“Thì cũng vì con thấy dạo này cô chú quá bận với đám cưới Dương Mật đó mà, con định chờ xong đám cưới cậu ấy lại nói ọi người.” Giải quyết xong một mối lo, Phù Hiểu thở phào nhẹ nhõm, thế này chắc anh ấy sẽ không suốt ngày gheo bóng gheo gió cô nữa.

Qua kính chiếu hậu, tài xế liếc trộm Phù Hiểu một cái, khẩu vị của Đường thiếu thay đổi rồi à? Nhưng mà lần này, cô gái thơ ngây, trong sáng đã giới thiệu cậu ấy với người nhà rồi, đến lúc chia tay sẽ không có những chuyện như dọa tự tử chứ?

Khi đến sân tòa nhà Tiêu Nhiên và Dương Mật thuê, ông bà Dương xuống xe. Bà Dương định nói gì đó sau lại thôi: Bây giờ con bé Phù Hiểu đến ngủ nhà Tiểu Đường, liệu hai đứa có... Nhưng giới trẻ thời nay khác thời xưa, khi ông bà còn trẻ nhiều lắm, chắc sẽ không có chuyện gì đâu nhỉ? Mật Nhi cũng chung sống với Tiêu Nhiên trước khi kết hôn với thằng bé... Nhưng mà tính Hiểu Hiểu không hướng ngoại như Mật Nhi, sẽ không sao chứ?

Bà Dương thông thả bước lên thêm, vừa đi vừa ngoái lại. Đợi đến khi không nhìn thấy bóng ông bà Dương nữa, Đường Học Chính lập tức ngồi vào dãy ghế sau, nâng má hai Phù Hiểu lên rồi hôn cô tới tấp, “Vợ ngoan, anh nhớ em chết bầm.” Khi cô không chút do dự công khai quan hệ của hai người, anh đã muốn làm thế này lắm rồi. Nhưng anh sợ ấn tượng tốt mà anh vất vả lắm mới tạo dựng được với ông bà Dương sẽ vì hành động đó mà mất đi, thế nên khi này anh cố nhịn. Nhịn lâu thế này thật mẹ nó khó chịu mà.

Tuy rằng về cơ bản Phù Hiểu đã coi anh là một con sói háo sắc, nhưng cô không ngờ là anh lại dúi khát đến vậy, còn bác tài ngồi trên kia! Cô hì hụi đẩy anh ra thì đại thiếu gia lại cho hành động của cô là “tình thú”. Anh tóm lấy tay cô để lên ngực, đôi môi đượm hương rượu của anh ngậm lấy môi cô, mê mải bú mút.

“Cục cưng bé bỏng, hôm nay, em mặc chiếc váy này đẹp lắm, nhưng sau này không cho em mặc nó nữa.” Đường Học Chính vuốt ve tấm lưng trần của cô, thở dốc rồi ghé vào cổ cô gặm gặm, vừa say tình anh vừa không quên dặn dò.

“Anh đừng nghịch nữa nào...” Phù Hiểu né trái né phải, bắn quá, cô khẽ mắng anh.

“Anh say rồi.” Đường đại thiếu gia bỗng làm nũng.

“Anh nói dối.”

“Không tin em ngửi thử.” Anh cắn nhẹ lên chóp mũi cô, “Có phải toàn là mùi rượu không em?”

“Dù thế thì anh cũng chưa có say... Ngồi nghiêm chỉnh cho em.” Đường dựa cả vào cô thế, “Ban ngày ban mặt, đừng để tài xế người ta cười cho, có được không?”

“Cậu ta đang nhìn đường.”

“Đường Học Chính, em giận thật rồi nè.” Anh không sợ mất mặt nhưng cô thì vẫn muốn giữ lại chút mặt mũi.

“Gọi ‘Lão Gia’ đi rồi anh tha.”

Phù Hiểu phì cười, “Anh không sợ người ta cười cho à.”

“Vô văn hóa quá, cái này gọi là ‘quý nhau như khách’[1].”

“Em xin ngài hãy ‘nâng mâm ngang mày’[2] với em đi.”

“Không được, anh muốn ngắm khuôn mặt của em cơ.”

... Chắc là anh ấy say thật rồi nhỉ? Cô nhắc khéo anh phải lịch sự thì anh lại lai rai sang chuyện ‘nâng mâm thức ăn’ sẽ không ngắm được mặt cô?

Vị tài xế trông có vẻ rất trầm tính khẽ bật cười, cuối cùng anh cũng không nhịn cười nổi nữa rồi.

Biết ngay là sẽ bị mất mặt mà. Phù Hiểu thầm than, vùi đầu vào ngực anh hòng trốn tránh thực tế.

Đường Học Chính ôm cô vào lòng. Khi cô không nhìn thấy, vẻ mặt anh biến về vẻ bình tĩnh thường ngày. Tài xế nom thấy biểu cảm bình thần của anh qua kính chiếu hậu thì không khỏi hốt hoảng. Thế là biểu cảm nhẹ nhõm trên khuôn mặt người tài xế bay sạch, anh nghiêm túc trở lại, nhìn chăm chăm vào đường.

“Hai đứa mình đi khách sạn nhé?” Anh bế cô gái lên đùi anh, ghé vào tai cô hỏi nhỏ. Tuy chất cồn không khiến anh mất đi sự tỉnh táo nhưng đã khơi dậy thú tính trong anh.

Ban ngày ban mặt tỉnh bơ làm chuyện bậy bạ! Mấy chữ này trôi trong đầu cô, khiến cô như chim sợ cành cong giãy khỏi vòng tay anh, “Đừng mà anh!”

Phản ứng này của cô làm anh tủi thân lắm, Đường đại thiếu gia nhướng mày, “Vì sao?”

Chuyện này mà cũng hỏi “vì sao” à? Thích hỏi vì sao thế thì anh đi mà đọc ‘Mười vạn câu hỏi vì sao’ ý! Phù Hiểu biết thừa là anh cố ý, liếc xéo anh một cái về oán trách... Vì sao, vì sao... mà đột nhiên cô muốn tìm một lý do để trả lời cho anh quá.

“Anh say rồi, cùng anh về đi ngủ đi.” Tiện thể chúng ta tập “bài thể dục” trước khi đi ngủ luôn. Đường đại thiếu gia lý sự.

“Ban ngày ban mặt, ngủ cái gì, buổi tối anh có muốn ngủ nữa hay không?” Phù Hiểu nặng lời, dòng suy nghĩ của cô đang rối tinh rồi mù. Nhiệt độ cơ thể anh cho cô biết anh không nói đùa, đàn ông cứ uống rượu vào là lại thế ư? Rượu, rượu, đột nhiên cô vỗ tay đánh hết một cái.

Hành động ngộ nghĩnh này của cô thu hút sự chú ý của cánh đàn ông, Đường Học Chính hơi chột dạ, hỏi: “Xin hỏi: đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Phù Hiểu nhoẻn miệng cười tươi rói, “Tại tự dưng em nghĩ đến một chuyện ý mà,” Cô ngừng trong giây lát, “Lần trước, anh pha chế rượu cho em, đã khơi dậy trong em niềm đam mê lớn với việc pha chế rượu. Em đang nghĩ: bao giờ thì anh dạy em nhỉ. À, tội mình đi mua mấy chai rượu, rồi về nhà anh dạy em nha anh.” Cô năn nỉ cực kỳ thành khẩn.

Lý do này có thể sứt sẹo hơn nữa không? Đường Học Chính cười như không cười liếc cô: “Em muốn học thật ư?”

“Thật như vàng thật luôn!” Phù Hiểu xem chút thẻ đọc.

Giờ mà anh còn tỏ vẻ nghi ngờ cô nữa là cô sẽ trở mặt à xem, Đường Học Chính mỉm cười, cố tự hạ nhiệt cơ thể đang vừa khô vừa nóng của mình. Kế hoạch của cô nàng này là nửa năm mới được chụm chịt đấy nhé, có lẽ anh hơi ép cô quá, “Đi Ngoạn Gia.” Lỡ làm cô sợ quá chạy mất thì chết, cô mà chạy anh biết tìm ai?

“Vâng.” Cụm từ miêu tả chính xác nhất tâm trạng tài xế lúc này chỉ có thể là “sóng to gió lớn,” đã là đàn ông, khi đã “thèm” thì chẳng ai muốn “nhẫn nhịn” cả, nhất là với những người đàn ông chưa bao giờ thiếu đàn bà như Đường thiếu, tội gì phải khổ thế chứ? Đường thiếu thế nhưng lại nhường cô nàng? Lẽ nào cậu ấy chưa chưa được cô nàng? Không thể thế được?

“Mình đi đâu vậy anh?” Phù Hiểu chưa nghe rõ.

“Quán bar của anh, chẳng phải em muốn học pha chế rượu ư? Ở đó đủ các loại dụng cụ, em tha hồ mà chơi.”

Phù Hiểu biết là anh lại nhường cô rồi, cô cười đến ngọt, “Em mà pha chế thành công thì sẽ mời anh uống ha.”

“Hừ.” Đại thiếu gia dỗi, nghiêng mình, lấy môi mình ngậm lấy đôi môi đỏ thắm của cô.

[1] : “Tương kính như tân”: “quý nhau như khách”. Câu đầy đủ là “Phu phụ tương kính như tân” – “Vợ chồng quý nhau như khách”. Câu thành ngữ về đạo làm vợ chồng thời phong kiến, ý chỉ hai vợ chồng phải lấy lễ nghi đối nhau.

[2] : Cừ án tề mi (nâng mâm ngang mày): Diễn cớ:

Đời Hậu Hán (25-219), ở đất Giang Nam có một chàng hàn sĩ tên Lương Hồng. Nhà nghèo, Lương Hồng ở trong túp lều tranh vách đất. Họ Lương chăm học biết trọng liêm sỉ, khí tiết, giữ đạo thanh bần cao đẹp. Đức hạnh, tài năng của chàng được người khâm phục, nổi tiếng khắp nơi.

Ở vùng địa phương có nàng Mạnh Quang vốn dòng nho gia giàu có nhứt vùng. Nàng tính nết đoan trang đức hạnh, đương độ kén chồng. Nhiều người thân hỏi, nàng trả lời rằng chỉ có người hiền đức như Lương Hồng mới xứng đáng là chồng.

Thấy nhà họ Mạnh đạo đức, Lương Hồng cùng nàng Mạnh Quang kết nghĩa đá vàng.

Khi làm lễ thành hôn, nàng Mạnh Quang mặc xiêm y lộng lẫy, trang sức toàn vàng ngọc đắt tiền, cốt làm đẹp cho chàng vừa ý. Nào ngờ trông thấy vợ trang sức rực rỡ, Lương Hồng không bằng lòng, bảy ngày đêm, chàng không làm lễ động phòng hoa chúc.

Nàng Mạnh Quang lấy làm lạ, kiểm điểm lại lời nói cử chỉ của mình không tỏ vẻ gì vô lễ. Nghĩ mãi, nàng ngờ rằng vì nàng trang sức lộng lẫy mà chồng không bằng lòng chẳng. Nàng liền trút bỏ lớp áo quần tốt đẹp, đồ trang sức ngọc vàng, để mặc y phục vải thô, cài thoa gai ra hầu chồng.

Thấy vợ như thế, Lương Hồng vui vẻ nói:

- Đây mới chính là vợ của ta. Hồng này không màng danh lợi, không ham của bạc vàng. Hồng chỉ muốn cùng vợ cày cấy ruộng, trồng lấy lúa, dệt lấy vải, sinh sống trong cảnh nghèo mà lúc nào cũng giữ tròn khí tiết, đạo đức, vợ lúc nào cũng kính trọng chồng và chồng lúc nào cũng nể yêu vợ.

Mạnh Quang nghe chồng nói rất lấy làm vui vẻ. Nàng đối với chồng rất mực cung kính. Mỗi bữa cơm, đối diện, nàng nâng mâm ngang mày để tỏ lòng kính trọng chồng.

53. Chương 53

Vào buổi chiều, quán bar vắng tanh vắng ngắt, vắng đến mức có thể giăng lưới bắt chim, vì quán vắng thế nên Phù Hiểu rất là may mắn được độc chiếm cả quầy bar. Đường Học Chính ở ngay sau cô vì cô đang ngồi trên đùi anh chàng. Anh gối đầu lên hõm vai mảnh mai của cô, vẻ biếng nhác, anh hướng dẫn cô pha chế cocktail: nguyên liệu là gì, bao nhiêu nguyên liệu thì đủ. Thỉnh thoảng, anh lại quấy cô, hôn trộm cô, sờ lên cô. Tóm lại, anh có vẻ khá là thích chí. Một bên quầy bar đã xếp đầy những sản phẩm thất bại rồi, nhưng với người mới học như Phù Hiểu thì càng thất bại lại càng khiến cô háng hái hơn. Người lo lắng nhất thật ra là anh chàng bartender ngồi cách đó khá xa, nếu cô nàng kia cứ nghịch tiếp kiểu đó thì... Nên biết là chỗ rượu mà sếp cất ở đây đều là rượu siêu quý, ngàn vàng khó mua được đó. Chẳng qua, có vẻ anh đã lo thừa lo thừa rồi, nom cái bộ dạng thích chí của sếp anh mà xem, rất có phong thái: ‘chỉ cần người đẹp không cần giang sơn’ nha!

“Em có vài thắc mắc, có lẽ nên hỏi thẳng anh, anh nhỉ?” Phù Hiểu vừa hỏi vừa chăm chú vào việc rót rượu vào ly.

“Cái gì?”

“Có phải anh rất nhiều tiền không?” Tuy là sự thật đã sờ sờ ra đấy nhưng cô vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng và hỏi anh.

“... Có lẽ là nhiều hơn người bình thường chút chút.” Đường Học Chính trả lời một cách khiêm tốn.

Quả nhiên! Phù Hiểu thăm thở dài, “Là anh nhiều tiền hay nhà anh nhiều tiền thế?”

“Nhà anh nhiều tiền hơn anh.” Tạm thời là thế.

“Anh có mấy anh chị em?”

“Năm đấy, ở thành phố Bắc Kinh, mấy ai được sinh hai con chứ?” Nhất là gia đình anh, ông cụ ủng hộ chính sách kế hoạch hóa gia đình dữ lắm.

Lại còn là... con trai một cơ đấy?! Phù Hiểu càng rầu, lắc bình lắc lọc xọc cả, con nhà giàu... cô thể nhưng vợ phải con nhà giàu! “Sao hồi trước, ngài không khoe ưu thế này của ngài ra?” Nếu khi chưa yêu mà cô biết gia đình ông anh này có điều kiện đến vậy thì nhất định cô sẽ chuồn nhanh như thỏ. Bây giờ thì xong rồi, dù biết nhà anh rất rất giàu, cô cũng không nỡ xa anh.

“Hả, là ưu thế ư?” Đường Học Chính tỏ vẻ sự hiểu ra gì đó.

... Đồ mưu mô. Phù Hiểu càng hiểu sâu hơn về sự lợi hại của anh, rốt cuộc là anh ấy phát hiện ra cô ác cảm với những người có tiền bằng cách nào.

“Thế mà em không nói sớm, anh còn tưởng em không quan tâm mấy chuyện tiền nong đó.” Quả thực là cô không quan tâm đến tiền, nếu không khi biết anh thật ra rất lắm tiền, cô đã không rầu rĩ thế này.

“Hừ.” Phù Hiểu học anh, khề hừ bày tỏ sự bực tức.

“Giận rồi à?” Đường Học Chính cọ đầu vào cổ cô, “Lúc đó anh không nghĩ được nhiều chuyện đến vậy, em đừng giận.”

Anh hiểu rõ cô gớm! Phù Hiểu mềm lòng, không giận nữa. Cô mím môi cười, “Đồ xấu xa.” Để cô có cớ thế nào cũng không sao trốn khỏi lưới tình của anh cho được.

“Đồ xấu xa ư?” Đường đại thiếu gia nhướng mày, “Phù tiểu thư đã cất nhắc anh vậy, thì anh phải hành động sao cho xứng với tội danh này mới được.” Dứt lời, vuốt quỳ của anh lần xuống, định chui vào trong áo cô.

“Anh chàng tốt bụng ơ.” Phù Hiểu giữ tay anh lại xin tha, anh chàng này chẳng sợ gì sắt nhưng cô thì sợ nhiều thứ lắm.

“Tốt chỗ nào?” Muốn chuồn hả, sao anh cho cô qua cửa dễ thế được, chí ít cũng phải để anh chấm mút tý đã.

Phù Hiểu cũng biết là anh đang tròng ghẹo mình, má cô ửng hồng. Cô đang nghĩ cách dụ khị anh thì chuông điện thoại của Đường Học Chính vang lên.

“Điện thoại của anh kia.” Sợ anh chưa nghe ra, cô còn cố nhắc một câu.

Anh liếc chiếc di động đặt trên bàn, khi thấy tên người gọi, mắt anh thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, “Tạm thời tha cho em đó. Anh đi gọi điện thoại đây. Em nhớ phải ngoan đấy, đừng đi lung tung.” Thơm cô thêm một cái nữa rồi Đường Học Chính mới cầm di động rời đi.

Anh đang trông trẻ con đấy hả. Càng ngày cảm nghĩ này càng mãnh liệt trong cô.

Chương ngại vật luôn cản đường cô đi chỗ khác rồi, cô cũng có thể tập trung vào trò chơi mới này rồi, ừm, Green Grasshopper... pha chế thế nào ý nhỉ?

Đám nhân viên của quán bar thấy cô có một mình cũng không dám đi đến bắt chuyện. Họ tập trung làm công việc của mình, thỉnh thoảng nhìn trộm cô đồng thời đoán: rất cục cô gái trẻ mà sếp họ ôm đến hấp dẫn ở điểm gì.

Thế nên Phù Hiểu mới có thể tập trung hoàn toàn vào việc pha chế ly rượu mới này. Pha xong, cô đang định lên mạng ngó xem mình đã pha đúng chưa thì một giọng nói vang lên trên đầu cô, “Cho một ly Whisky đá.”

Cô ngẩng lên thì thấy một người đàn ông trẻ, mái tóc bạc như tôn lên vẻ phong lưu nơi đôi mắt hoa đào của anh chàng. Cô từng gặp người đàn ông này rồi, anh ta là bạn của Đường Học Chính, tên là Mạc Vu Phi thì phải. Có vẻ anh ta tưởng nhầm cô là bartender. Cô nhìn ra sau, chẳng biết bartender đi đâu rồi

nữa. Thế là cô đành tự lực cánh sinh, tìm chai Whisky trong tủ rượu chỉ chút rượu. Vấn đề phát sinh chính là: có rất nhiều chai rượu thuộc dòng Whisky nhưng chúng không giống nhau.

“Anh muốn dùng loại nào?” Vì không biết nên cô đành phải hỏi khách hàng.

Mạc Vu Phi thì vừa từ tòa về, một vụ án anh theo vừa kết thúc, anh chỉ định vào đây nghỉ một lát rồi đi thôi. Khi đang nghịch điện thoại, anh chợt nghe được một câu hỏi mới lạ. Thế là anh nhướng cặp mắt một mí lên nhìn cô bartender thậm chí còn chẳng mặc đồng phục nọ, xem ra là cô ả mới tới, “... Chai trong cùng bên tay trái ấ.”

Phù Hiểu gật đầu, kiễng chân nhắc chai rượu xuống, gấp một khối đá trong đĩa bỏ vào ly, rồi rót đầy rượu vào ly cho anh chàng, “Mời anh dùng.”

“Người đẹp à, có phải anh đã gặp em ở đâu rồi phải không?” Mạc Vu Phi cười cười đón lấy, híp mắt nhìn cô.

“Ừ, chúng ta từng ăn với nhau một bữa cơm.” Thấy anh chàng đã quên mặt mình, Phù Hiểu cũng không lấy đó làm khó chịu, trả lời anh chàng một cách thành thật.

Thật ra câu đó là câu cửa miệng của Mạc thiếu, anh chàng không ngờ lại có người trả lời câu hỏi đó của mình: anh ăn cơm với bartender lúc nào cơ? Chẳng lẽ cô ả từng làm ‘gái’? “Ồ đâu thế?”

“Đàm Gia Thính.”

Quả nhiên. “Ồi, cái trí nhớ của tôi, sao một người đẹp như em mà tôi cũng quên được nhỉ, đúng là lỗi của tôi mà, tôi mời em một ly nhé, tính vào hóa đơn của tôi.” Khóe miệng anh cong lên, hoàn lương à? Vậy đêm nay, anh sẽ để cô ả về với nghề chính, dù sao cô ả cũng sẽ không giữ được công việc này.

“Cám ơn, không cần khách sáo vậy đâu.” Nhìn vẻ mặt giả tạo của anh ta kia, cô biết ngay là anh ta không nhớ được mà. Phù Hiểu cũng không để bụng chuyện đó, chỉ mỉm cười tiếp tục pha chế rượu.

Mạc Vu Phi ngẩn ra, nếu từng ăn cơm với anh thì cô ả phải biết anh là ai rồi chứ, người có loại phản ứng này anh chưa từng gặp qua nha. Lạt mềm buộc chặt à? Thật ra cô ả đã khiến anh hứng thú với cô ả rồi đó. Anh ngửa đầu hớp một hớp lớn, chống hai tay lên quầy bar, cười tủm tỉm, hỏi: “Người đẹp à, tôi thấy hình như em đang tập pha chế rượu. Vừa hay, tôi cũng không hiểu lắm về cocktail, em có thể giới thiệu thêm về cocktail với tôi không?” Không để cô kịp lên tiếng, anh đã chỉ vào một chiếc ly để cao chưa chất lỏng màu xanh lục, hỏi, “Ly này là gì?”

“Green Grasshopper.”

... Không phải Margaret à? Mạc thiếu gia phân vân, “Thế còn ly kia?” Chiếc ly dài với ba tầng màu.

“Rainbow.”

... Mạc Vu Phi ngẩng lên, vẻ mặt anh chàng rất kỳ quái, cười với cô: “Người đẹp à, cầu vòng ở chốn nào có ba màu thế?”

Phù Hiểu ngượng lấm, “Thật ra, nếu anh nhìn kỹ, vẫn đủ bảy tầng màu đó.” Cô cẩn thận nâng chiếc ly lên, đặt xuống quầy bar, “Anh nhìn này.”

Mạc Vu Phi nhìn theo chỉ dẫn của cô một cách cẩn thận, ừm, phải, nếu như mỏng tang như giấy cũng được coi là một tầng màu. Không hiểu sao tự dưng anh lại thấy nó ngộ thế không biết, anh phá ra cười, nổi một mồi vì phải đấu miệng lưỡi trong phiên tòa như tan biến. Cô bé này cũng thú vị ghê ta. Lúc này, anh mới nhìn kỹ cô hơn, cô trang điểm nhẹ, trông rất dễ thương. Mà này, hình như anh từng gặp cô ả ở đâu rồi thì phải?

“Người đẹp à, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi không?”

Phù Hiểu vờ mờ hỏi, mấy phút trước anh ta vừa xuyên không đến đây hả? “Tôi là Phù Hiểu, Phù là ký hiệu. Năm năm trước, hôm Đường Học Chính mời khách ở Đàm Gia Thính, tôi đi với Dương Mật và Tiêu Nhiên.” Nếu anh ta vẫn không nhớ ra thì cô cũng hết cách.

Khi này Mạc Vu Phi mới sực nhớ ra, “Xem ra dạo này tôi bận đến mù đầu rồi, một người đẹp cá tính thế này mà tôi cũng quên được.” Chỉ có điều: sao cô ta lại có mặt ở đây?

Phù Hiểu mỉm cười, trông vẫn rất bình tĩnh.

Có lẽ là do anh đã quá đổi ấn tượng với khuôn mặt tuyệt đẹp của Tiêu Thiển Thiển đấy. Quả thật anh đã quên, lần đó cô gái trẻ này từng khiến anh thấy hứng thú với cô ta. Nhưng sau lần đó, anh không gặp cô ả thêm lần nào nữa, anh cũng hơi tiêng tiếc nhưng rồi rất nhanh quên bống cô ả đi. Chẳng qua, sao cô ả lại làm bartender ở đây?

“Sao mày lại có mặt ở đây?” Sau khi gọi điện thoại xong, Đường Học Chính quay vào thì thấy một người đàn ông với mái tóc bạc phơ đang bắt chuyện với Phù Hiểu.

Người nào đó hỏi anh đúng câu hỏi mà anh đang muốn hỏi một người khác nên Mạc Vu Phi quay đầu lại: sao đang chiều mà nó lại ở trong quán bar thế?

Nhìn anh bước đến, Phù Hiểu cười cười, không nói gì.

Đường Học Chính đi đến chỗ hai người, liếc ly rượu thẳng bạn chưa uống xong, “Chẳng phải tao đã cảnh cáo mày rồi ư, không được đụng vào rượu của tao.” Anh không mê vụ ăn chung, uống chung tý nào.

Chắc, anh vốn định chơi cô gái trẻ này, không ngờ cô ả lại là người quen của người quen.

“Á, là em lấy cho anh ấy, xin lỗi.” Phù Hiểu là người dám làm thì dám chịu, cô chủ động nhận lỗi, “Em không biết chai rượu đó là của anh.”

“Em lấy? Không sao cả.”

“Mày dẫn cô ấy đến đây?” Thấy hai người có vẻ thân thì Mạc Vu Phi hơi là ngạc nhiên, chẳng phải cô ả là bạn ở quê của Dương Mật ư? Nó với cô ả thì liên quan quái gì đến nhau chứ.

“Phí lời.” Thật ra Đường Học Chính không muốn để hai người này gặp nhau chút nào, “Mày không có việc gì thì mau phần đi.”

“Lát nữa đi,” anh phần mới là lạ ý, “Hai đứa mày có quan hệ gì với nhau?” Nếu là một người đàn bà xinh đẹp và đầy đặn thì anh đã không hỏi câu hỏi ngu ngốc này. Nhưng, cô ả này chỉ là một cô nàng khá đẹp và mảnh mai, chẳng lẽ cô ả cũng là đồ ăn của nó?

54. Chương 54

Lười phí lời với anh chàng, Đường Học Chính đi vào trong quầy bar, túm lấy Phù Hiểu, hôn cô rồi bế cô ngồi lên đùi mình, trở lại với tư thế khi nãy. Thế này thì hiểu rồi chứ?

“Anh dùng miệng nói đi có được không?” Phù Hiểu đỏ mặt, cúi đầu trách mắng, cô đâu có thoáng như anh cơ chứ.

“Chẳng phải anh vừa dùng miệng ‘nói’ ư.” Đường Học Chính cười hì hì, hôn tới tấp lên khuôn mặt ửng hồng của cô.

Mạc Vu Phi tròn mắt lên nhìn đôi tình nhân mà đến người mù cũng thấy là rất âu yếm nọ, càng nhìn anh càng thấy cô gái này nghiêm túc, không có vẻ gì là chỉ định chơi bời, nó thích dụ dỗ con nhà lành từ bao giờ vậy? “Hai người gian díu với nhau bao lâu rồi?” Anh không tin là nó có thể lừa dối được loại con gái này chỉ trong một ngày.

Câu hỏi có văn hóa làm sao. Phù Hiểu không biết nên trả lời thế nào.

“Về mà đọc sách thêm đi, đừng để người ta nghĩ mày thất học.” Đường Học Chính lạnh giọng.

Làm luật sư chẳng phải hay dùng đến mấy từ đó nhất ư? Quen mồm thì nói thôi, “Ý của tôi là hai vị thông đồng với nhau làm việc xấu bao lâu rồi?” Anh cười, sửa lại cho đúng.

“...”

“Thông đồng làm việc xấu? Ngoại tình? Tăng tị?” Nói xong anh mới chợt nhận ra là trong đầu mình toàn những từ thiếu trong sáng.

“Em nhìn nè, có đứa còn vô văn hóa hơn anh.” Đường Học Chính chỉ vào “kẻ chết thay”.

Phù Hiểu gật đầu tán thành.

Chà chà, định cười người lại bị người cười? Mạc Vu Phi nửa cười nửa không ngó hai người. Tuy ngoài mặt anh vẫn giữ vẻ bình tĩnh nhưng trong đầu, anh đã nện cho Đường Học Chính một trận ra trò – đây là thói quen không biết có từ năm nào tháng nào của anh, vì ngoài đời thực anh không đánh thắng được nó nên mỗi khi bực nó, anh sẽ tưởng tượng trong đầu là mình đấm, đá, đập, nện nó te tua – làm anh em với nhau bao nhiêu năm, chỉ cần liếc mắt một cái là anh có thể nhìn ra: nó không coi cô gái này như những người đàn bà khác, anh chưa thấy nó... dịu dàng thế này với người đàn bà nào. “Tiểu Phù Hào, sao em lại gian díu với tên cầm thú này thế? Có phải em bị nó uy hiếp, đe dọa không? Em đừng sợ, em cứ nói với anh luật sư đi, rồi anh luật sư giúp em kiện nó.”

Nào thì “Tiểu Phù Hào,” nào thì “anh luật sư,” Đường Học Chính không được khoái cho lắm, “Nói chuyện với thằng đó thì phải ngồi xa nó ra, cẩn thận kéo bị quân đội liên minh tám nước – đám đàn bà của nó đánh cho đấy.”

Cô vẫn luôn muốn hỏi: rốt cục một playboy cùng lúc hẹn hò với vô số bạn gái bằng cách nào. Phù Hiểu tỏ vẻ tò mò, cực kỳ tò mò.

Xem đôi mắt lấp lánh như ánh sao đêm kia kìa, trông cô như rất muốn hỏi gì đó nhưng ngại hỏi, Mạc Vu Phi tự dưng rất muốn trêu cô: “Có vấn đề gì không? Tiểu Phù Hào?”

“Có...”

“Có cũng không cho hỏi.” Lần trước, ở Đàm Gia Thính, anh đã cảm thấy cô cực kỳ hứng thú với Mạc Vu Phi, lần này, hai mắt cô lại còn sáng lên nữa chứ? Lần uống dấm[1] này Đường đại thiếu gia vừa uống vội vừa uống nhiều, anh vội vội vàng vàng ngăn cô lại.

“Ồ.” Có phải anh đã biết cô muốn hỏi gì rồi không? Quả nhiên là không nên hỏi câu đó nha. Phù Hiểu ngoan ngoãn ngừng lại.

Anh đã thấy mặt nó xị ra thế này bao giờ chưa nhỉ, trông như một người đàn ông đang ghen ỷ. “Không sao đâu, Tiểu Phù Hào à, có vấn đề gì em cứ hỏi, anh không ngại.”

Nếu cô không ở đây thì anh đã nện cho nó một trận rồi, dám trêu ghẹo người phụ nữ của anh à? Ánh mắt cảnh cáo của Đường Học Chính bắn về phía anh chàng.

“Ha ha, không phải vấn đề to tát gì.”

“Vấn đề có nhỏ cũng là vấn đề.” Mạc Vu Phi tỏ ra hết sức nhiệt tình, chưa có thân chủ nào của anh được hậu đãi vậy đâu nha.

Phù Hiểu liếc Đường Học Chính một cái, khiến anh chàng khá là thích chí. Tâm trạng tốt nên anh khai ân, “Hỏi đi.”

Ha, có thể hỏi à, tốt quá đi. “Tôi chỉ tò mò chút thôi, anh có mấy cô bạn gái một lúc cơ à? Anh hẹn hò đồng thời với họ bằng cách nào? Anh có bí quyết gì không?”

Nụ cười của Mạc Vu Phi cứng lại trên môi, Đường Học Chính thấy người ta gặp họa thì cong môi cười sung sướng, “Câu hỏi hay quá xá.”

Nhưng Mạc Vu Phi là loại người nào cơ chứ, mặt dày thôi rồi, sau một thoáng lúng túng, anh chàng lập tức khôi phục vẻ phong lưu, rộng rãi cười, “Cô à, tôi với cô không oán không thù, cô đừng phỉ báng tôi vậy chứ. Tôi vẫn là một thiếu niên thuần khiết đấy, tôi còn chưa mất dzin đâu.”

Ái chà, nói cứ như thật ỷ. Cuối cùng Phù Hiểu cũng tìm ra một người mà còn giỏi nói phét hơn Đường Học Chính, chẳng trách hai ông ỷ thân nhau như anh em. “À, tôi thuận miệng thì hỏi thôi, xin lỗi vì đã hiểu lầm anh.” Nếu người ta đã không muốn nói thì cô cũng chẳng hỏi làm gì. Quả nhiên là một vấn đề nhạy cảm mà, cô khùng bố thật.

Này, đừng dừng ở đây chứ, chẳng phải phụ nữ luôn thích moi móc tin đồn ư, anh nói thế là để chuyển sang đề tài khác tiện thể trêu cô ả chút chút, nhạo Đường Học Chính thôi. Nếu cô ả ngừng lại ở đây thì anh biết nói tiếp kiểu gì bây giờ? Còn nữa, cái vẻ mặt: “tôi tin anh vẫn là trai tơ” là thế nào thế? Mười lăm tuổi anh đã mất dzin rồi đó, có được không, cô ả nhìn kiểu gì mà ra anh là giai ế vậy?

Liếc khuôn mặt đang thay đổi biểu cảm xoành xoạch của Mạc Vu Phi, Đường Học Chính vui lắm. Vợ anh đâu có giống đám đàn bà lồi đời cạnh nó chứ, lần trước, khi cho cô biết anh là bộ đội đặc chủng, anh đã định tiện thể kể cho cô đôi chút về nhà họ Đường anh, không ngờ cô lại không hề hỏi thêm vì sợ anh không tiện nói ra dù cô rất là tò mò.

Phù Hiểu không phát hiện thái độ khác lạ của hai anh chàng, cô cúi đầu, tiếp tục với trò chơi “pha chế rượu” của cô.

Thấy cô cứ thế mà lơ anh đi, Mạc Vu Phi ức lắm. Anh nói là một chuyện, còn bị người ta cho rằng: anh thật sự là trai tơ lại là chuyện khác, chuyện này liên quan đến tôn nghiêm của một người đàn ông nha. Nếu vụ này đồn ra ngoài, chẳng biết người ta sẽ nghĩ anh thế nào, khéo lại cho là bao nhiêu năm qua, anh có nhiều bạn gái đến vậy chỉ là diễn trò mà thôi.

“Tiểu Phù Hào nè, thật ra tôi không phải trai tơ đâu.” Tuy anh thấy nói câu này rất ngu nhưng anh vẫn cần phải làm sáng tỏ vấn đề, “Lúc này là tôi đùa em đấy.”

Phù Hiểu đang cúi đầu nghịch rượu thì không ngờ sẽ nghe được câu đó, cô không khỏi phì cười, ngẩng lên nhìn chàng thanh niên đầu bạc, cười phô hàm răng đều tăm tắp, “Tôi biết anh không phải.” Ngộ quá đi.

Vốn dĩ Đường Học Chính cũng cười vì câu nói đến ngu của thằng bạn, nhưng khi thấy người con gái trong vòng tay anh cười tươi quá thì anh hết vui liền. Gu phụ nữ của Mạc Vu Phi vốn giống anh, tuy rằng bọn họ cùng khoái khẩu món: ngực to, mông nảy, eo thon, nhưng lỗ đâu nó bắt chợt khoái Phù Hiểu thì sao, vợ anh là cô gái rất tốt nha. Không phải anh không tự tin vào mình đâu, mà là: chỉ cần nghĩ đến việc có người có ý đồ với cô bé nhà anh là anh lại muốn đánh nhau.

Mạc Vu Phi bị sặc, cô ả kia trưng cái vẻ mặt chân thành đó ra làm gì? Nhìn cái vẻ mặt tươi cười, hớn hở kia kìa, Gia diễn hài cho ả xem đấy à? Anh còn tưởng cô ả chỉ là một cô nàng ngu ngốc, đơn thuần nên Đường Học Chính thấy lạ miệng, nhưng xem ra không phải vậy rồi. Thế rốt cuộc cô ả hấp dẫn nó ở điểm gì? Nghĩ thế ngược lại càng khiến anh hứng thú với cô hơn. Nó động kinh ư, mà đẹp tuyệt trần như Tiêu Thiển Thiển thì ngứa mắt, mộc mạc như chú bướm nhỏ này thì ưng? “Tối nay, tao đãi khách, mày cho Tiểu Phù Hào đi cùng cho vui, địa điểm là quán này luôn.” Bây giờ phải tranh thủ nhìn cho kỹ, kéo lát nữa đồng người, không quan sát được.

“Không rảnh.” Đường Học Chính từ chối thẳng thừng.

“Nè, mày không muốn đi chơi thì thôi, nhưng phải tôn trọng ý kiến của phái đẹp chứ.”

“Ý kiến của tao chính là ý kiến của nhà tao, vợ nhỉ?” Anh nói, giọng đặc giọng gia trưởng.

Phù Hiểu gật đầu ủng hộ, anh biết là cô không thích những nơi đông người và huyền ảo đây mà. Vừa hay, anh ra mặt từ chối thì hợp hơn.

Vợ? Mạc Vu Phi híp mắt lại, “Hai đứa mày kết hôn rồi?”

“Tao kết hôn thì tao còn cần giấu giấu diếm diếm chắc?” Anh sẽ hận không thể để cả thế giới cùng biết ý chứ, “Chờ đấy.”

Nó thế nhưng lại quyết định kết hôn ư! “Mày, mày...” Người khác không biết Đường Học Chính thì thôi, chứ anh còn lạ gì nó nữa? Bị uy hiếp hả? Ắ ta có bầu rồi? Hay nó muốn tìm đại một cô ngoan hiền cho cô Hàn khỏi cảm ràm nó nữa?

“Trông mày ngu chưa kìa.” Có cần phải ngạc nhiên cỡ vậy không?

“Mày...” Mà này, nó kết hôn hay không thì liên quan qué gì đến anh. Mạc Vu Phi “xùy” một tiếng, sau đó hất tóc trông đến bánh bao, “Azzzz, mày nói cho tao cách theo đuổi người đẹp Tiêu đi, muốn cưa đổ cô ấy thì nên cưa chỗ nào?” Quan tâm chính mình mới là chuyện quan trọng nhất.

Đường Học Chính nhìn anh một cái nhìn đầy cảnh cáo, “Tao không biết.”

Chỉ có điều anh chàng Mạc như không thấy ánh mắt đó, “Đừng vậy chứ, chẳng phải hai đứa mày từng lãng nhăng với nhau ư? Mày chia sẻ kinh nghiệm với anh em đi, mày xem nè, tao buồn đến bạc cả tóc rồi.”

Mẹ nó chứ, chấp vật như đàn bà! Đường Học Chính ân hận lắm, sao mình lại quen với một thằng thâm hiểm thế này. Lần đầu tiên, anh bỗng không biết phải mở miệng thế nào. Nếu là những người phụ nữ trước kia thì anh có bàn về mấy chuyện này ngay trước mặt mấy ả cũng chả sao, mấy ả đó muốn gây chuyện thì gây, muốn chia tay thì chia tay, anh cũng sẽ không đau, không ngứa. Nhưng lần đầu tiên muốn giải thích với một người phụ nữ, anh thật không biết phải nói thế nào để cô không giận.

“Bây giờ hay là trước kia?” Vấn đề thuộc về nguyên tắc thì phải hỏi cho rõ. Cô bé trong vòng tay anh mở lời trước.

“Đừng hỏi câu vô nghĩa ấy.” Anh đang bận nghĩ cách nè.

Vậy ý anh là trước kia rồi? Phù Hiểu xuống khỏi đùi anh. “Em vào WC một lát, các anh cứ tán gẫu thoải mái đi.”

“Hả?” Hai người họ tán gẫu thoải mái về cái gì cơ?

Hai người đàn ông ngạc nhiên lắm, nhìn theo cô gái thẳng tiến vào WC, “Cô ta muốn chúng ta tán gẫu gì?” Mạc Vu Phi vẫn chưa hình ra ý cô.

Trái lại, Đường Học Chính đã ngộ ra rồi, khuôn mặt anh đầy vẻ yêu chiều và có chút bất đắc dĩ, anh quệt trán, cười khổ, anh phục rồi.

“Mày cười cái gì!”

Đường Học Chính khoát tay.

“Thế cô ta có ý gì?” Mạc Vu Phi truy hỏi.

“Sao mà tao biết được.” Sao anh lại không biết cơ chứ. Cô tưởng là hai người họ thật sự muốn trò chuyện về: cách cư xử bạn gái cũ của anh, cô cho là cô ở đây thì không được tiện cho lắm, thế nên cô tránh đi để hai người họ tán gẫu. Cái cô bé này, cô còn có thể đáng yêu hơn nữa không ta?

“... Hừ.” Mạc Vu Phi liếc cặp mắt hẹp dài sang một góc không người, một tia sáng khác lạ lóe lên trong mắt anh. Anh định đợi cô về hỏi cho ra nhẽ, không ngờ lại nhận được điện thoại và phải đi ngay (dù anh không muốn đi sớm thế chút nào).

Khi Phù Hiểu đi ra thì không thấy mái tóc bạc phơ nọ nữa, “Bạn anh đi rồi à?” Anh ta ‘lấy kinh[2]’ nhanh vậy sao?

Thấy cô ngồi xuống ghế bên cạnh thì Đường Học Chính lại bưng cô sang, “Nó tên gì?”

Hả? “Mạc Vu Phi...” Thi vẫn đáp đầy à?

“Trông nó thế nào?”

“Cao cao, gầy gầy, thấp hơn anh một tẹo, tóc bạc trông rất quyến rũ, cặp mắt hoa đào, mũi cao, môi mỏng...” Tưởng mạo điển hình của một playboy nha.

Đường Học Chính nhướn mày, “Nó ấn tượng với em thế cơ à?”

Tuy câu này là anh thuận miệng nói ra, nhưng Phù Hiểu vẫn ngửi được mùi của nguy hiểm ẩn trong đó, cô chối ngay: “Gặp tận hai lần rồi, nếu vẫn không nhớ mặt thì thất lễ quá. Còn nữa, anh còn ấn tượng với em hơn anh ta nhiều mà...” Từ lần gặp đầu tiên, hình bóng anh đã in sâu trong tâm trí cô, cô cũng biết sao lại thế nữa.

Khi này, Đường đại thiếu gia mới thoáng vừa lòng.

[1] Các bạn Trung Quốc hiện đại dùng “giảm” để chỉ cơn ghen, “ăn giảm của A” là chỉ “ghen với A,” “thùng giảm to cỡ nào” chỉ “máu ghen nồng cỡ nào”. Tuy có thể dịch thẳng ra tiếng Việt nhưng vì “uống giảm” chỉ cơn ghen gắn với một điển tích của Trung Quốc (giống như việc người Việt mình dùng “máu Hoạn Thư” chỉ

ghen tuông cũng do điển tích Truyện Kiều ý) nên mình quyết định dịch nguyên theo nghĩa đen của nguyên tác tiếng Trung và chú thích thêm. Còn điển cố khiến người Trung Quốc lấy “giám” chỉ sự ghen tuông như sau:

Hoàng đế nước Kim rất yêu quý hai nàng cung phi là Lệ Cẩm tây cung và Ngọc Sương ái phi. Hoàng hậu lấy làm ghen tức nhưng vì thấy nhà vua quá sủng ái hai nàng, nên đành phải câm lặng. Khi nhà vua lâm trọng bệnh, trước giờ lâm chung, trời lại với hoàng hậu cùng quần thần là khi nhà vua chết, phải chôn sống hai nàng ái phi theo vua. Vài hôm sau, nhà vua chết. Hoàng hậu tuân theo di ngôn của nhà vua, nhưng bà lại nghĩ rằng: nếu chôn hai vị phi tần tuyệt sắc nguyên vẹn này thì khi xuống âm cung, nhà vua lại cũng âu yếm say sưa hai nàng như trước. Cái cảnh giao hoan này như diễn ra trước mắt hoàng hậu càng làm áu ghen thêm sôi sục hơn nữa. Bà quát tháo ầm ĩ, truyền cung phi thị vệ khoét đôi mắt, xẻo mũi, cắt đôi má mơn mơn của hai nàng Lệ Cẩm và Ngọc Sương. Làm như thế cốt để xuống âm cung, nhà vua sẽ ghê tởm mà không dám nhìn đến nữa. Nhưng, hoàng hậu giấu nghĩa thấy hai nàng còn đẹp. Mất mắt, mất mũi, mất má đào nhưng nước da hai nàng vẫn trắng nõn nà, thân hình cân đối, diễm lệ làm bà vẫn còn ghen. Bà mới nghĩ ra một cách làm hủy hoại tiêu mòn nhan sắc của hai nàng mới hả lòng. Bà đem ngâm hai nàng vào chum giấm chua rồi mới cho chôn theo nhà vua. Bấy giờ, hoàng hậu mới yên tâm.

Truyện về Lư phu nhân vợ Phòng Huyền Linh: Đời nhà Đường (618-907), Phòng Huyền Linh làm đến chức Tể Tướng, có vợ là Lư Thị. Ông một niềm yêu mến vô cùng dành cho vợ, không lấy một tí thiếp nào cả. Người ngoài cho thế là tại ông sợ vợ ghen. Vua Đường Thái Tông Lý Thế Dân muốn thử Lư phu nhân, một hôm cho hoàng hậu gọi nàng vào và bảo: “Theo phép thường, các quan to vẫn có tí thiếp. Quan nhà ta tuổi đã cao, vua muốn ban ột người mỹ nhân.” Lư Thị nhất quyết không bằng lòng. Vua nổi giận, gắt: “Nhà người không ghen thì sống, ghen thì chết.” Đoạn sai người đưa ột chén giấm, giả làm chén thuốc độc, phán rằng: “Nếu vậy thì phải uống chén thuốc độc này.” Lư Thị không ngần ngại chút nào, cầm chén uống ngay. Vua thấy thế, nói: “Ta cũng phải sợ, huống chi là Huyền Linh.”

[2] Giới trẻ Trung Quốc có dùng “lấy kinh” để chỉ “lấy kinh nghiệm,” bắt nguồn từ điển tích ba thầy trò Đường Tăng đi Tây Trúc thỉnh kinh.

55. Chương 55

Đêm đó, Phù Hiếu bị Đường Học Chính đè dưới thân sầm sỡ mà không sao trốn được. Cô không thể ngăn anh luồn hai ngón tay vào trong cô, thung dung khuấy đảo đầm nước xuân nơi đó. Dưới ánh sáng mờ của ngọn đèn ngủ, cô nhắm khuôn mặt tuấn tú đang gần sát bên cô, cô vô thức cự mình, khê đẩy anh ra, cắn chặt môi dưới cổ nén những tiếng rên rỉ sắp bật khỏi đôi môi.

“Cực cực bé bỏng, sướng không?” Người đàn ông khom người xuống, liếm tai cô dọc từ vành tai đến dái tai, hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô, hơi thở anh đượm hương dục vọng.

Sướng... cái quái gì! Phù Hiếu bị anh chọc thì chỉ thấy cơ thể mình như đang bốc cháy, thế mà anh lại còn chậm rãi đùa cô, bỡn cô.

“Em kẹp anh chặt quá, chỉ hai ngón tay của anh thôi mà đâm vào, rút ra đã khó rồi,” anh nói giọng khàn khàn, đồng thời, anh rút hai ngón tay ướt đầm ra để ngay sau đó lại vượt mọi gian khổ lèn chúng vào trong cô, “Em xem nè, khó dứt vào chết đi được.” Anh không khỏi tò mò: rốt cuộc cô chứa đựng toàn bộ anh bằng cách nào?

“Ừm...” Ngón tay anh cố cháp lên vào khuấy lên từng cơn sóng tình nho nhỏ, khuôn mặt Phù Hiếu ửng hồng, người cô như nhũn ra. Cô quắp lấy lưng anh, thở hắt ra, nói, “Anh có thể... không nói nữa được không?” Nghe thẹn chết đi được ý.

“Ừ, tốt, vậy em nói.” Tay anh động liên tục và môi anh bắt đầu chuyển động trên người cô tìm món ngon, “Nói quá trình em yêu anh từ cái nhìn đầu tiên.” Anh mút gờ xương quai xanh khêu gọi của cô, giở giọng dụ dỗ.

“Ai yêu anh... từ cái nhìn đầu tiên cơ!”

Chiếc lưỡi nong nóng, ướt nhẹp của anh len vào đôi môi đỏ thắm đang hé mở của cô, bá đạo quẩn lấy lưỡi cô, “Còn không chịu nhận hả, đứng ở cửa nhà Dương Mật ngắm trộm anh qua mắt thần đến là lâu.” Anh nắn bóp bầu ngực căng đầy của cô, khe miết trái anh đào nhỏ của cô như thể đang phạt cô vì cô không nói thật.

Phù Hiểu chặn bàn tay đang tác quái của anh lại, “Em chỉ nhìn xem là ai đến thôi...” Bây giờ, ai lại đi nhận mình từng làm chuyện đó cơ chứ... dù rằng đầu cô sắp không nghĩ nổi gì nữa rồi.

“Tốt, cho em nhìn!” Lời còn chưa dứt, anh đã rút phắt ngón tay ra khỏi khu vườn bí ẩn của cô, cô còn chưa kịp cảm thấy mình trống rỗng vì dị vật rời đi thì một cây gậy nóng bỏng, to hơn ngón tay hàng chục lần đã đâm mạnh vào trong cô mà không hề báo trước. Anh muốn lấy mạng cô đấy à!

“Thế nào? Nhìn rõ chưa? Ai đang ở trong cơ thể em nào?” Hể nơi mềm mại của cô bọc lấy anh là nhịp thở của anh trở nên dồn dập liền, anh bắt đầu luật động, thông thả mà mạnh mẽ, nhưng vẫn không quên cắn đôi môi đỏ thắm của cô và hỏi cô.

Phù Hiểu lắc đầu thật mạnh, từng cơn khoái cảm dâng lên, bao phủ lấy cơ thể cô khiến cô không thể thốt ra lời.

“Lắc đầu? Không biết?” Đường Học Chính ghì chặt lấy cô, bàn tay to bản của anh cẩn thận nâng chiếc mũ tròn xinh của cô lên, khiến nơi tư mật của cô và anh dán chặt vào nhau hơn.

“Biết... anh là Đường Học Chính...” Cô cũng không biết mình muốn tránh đi anh hay muốn kề sát vào anh, từ đôi môi cô bật ra những tiếng rên rỉ nữa như vui sướng nữa như khổ sở.

Anh chưa bao giờ cho rằng: sẽ có ngày anh mất đi lý trí chỉ vì vài tiếng rên rỉ khi say tình của ai đó nhưng sự thật sờ sờ ra đây – cơ thể anh đã thoát khỏi sự khống chế của lý trí, càng lúc càng điên cuồng. Anh muốn nghe cô rên rỉ, nghe cô thở dốc càng nhiều càng tốt, vì cô như thế khiến anh: cực kỳ thỏa mãn, cũng cực kỳ hưng phấn.

“Chậm thôi anh, chậm thôi anh...” Khi này, khi anh chậm thì cô không hài lòng, nhưng bây giờ, khi anh như bão táp, đâm vào cô quá nhanh, quá mạnh, thì chỉ trong chớp mắt, cô đã thấy mình như bị ném lên cao, lên ai, khiến cô thậm chí không kịp thở dốc.

“Theo kịp anh, không cho em xỉu!” Ghé môi vào chiếc cổ ngọc ngà của cô mút mạnh, anh ra lệnh. Đêm nay, anh sẽ không để một âm thanh gì khác trừ những tiếng rên rỉ khi ái ân vượt khỏi môi cô. Mạnh mẽ và cuồng dã, anh đưa cô lên đến cao trào đầu tiên của đêm nay.

Mà đêm... còn rất dài.

Từ đêm đen đến khi mặt trời ló rạng phía đằng đông, nàng Phù Hiểu sa vào hang quỷ bị người ta vắn vò đến rã cả xương và đầm đìa mồ hôi. Cô được người ta bế vào bồn tắm. Mắt cô díp hết cả vào nhau rồi, người cô thì nhũn ra như không còn xương nữa, cô tựa vào bờ vai rắn chắc của anh, khe mắng anh một tiếng “đồ cầm thú” khiến anh cười vang, cười đến là sung sướng. Anh cúi đầu, đặt lên trán cô một nụ hôn đầy yêu thương, dòng nước ấm áp sượt qua tấm lưng trần chỉ chút những dấu hôn của cô.

“Vợ.” Vừa tắm cho cô anh vừa gọi.

“Ừ...”

“Sau này, đừng miêu tả người đàn ông khác trước mặt anh nữa, anh sẽ muốn đánh người đó.” Đánh cho thằng kia khác hoàn toàn với miêu tả của cô.

“Anh là đồ An Gia Hòa[1].” Cô há miệng cắn anh, chợt phát hiện ra vai anh đã chi chít dấu răng là, là kiệt tác của cô.

“Ai?”

“... Nhân vật đại diện cho bạo lực gia đình.” Cả bộ phim kinh điển đó mà cũng chưa xem.

Đường Học Chính cười khẽ, “Đừng nhìn anh như thế, dù anh anh có đánh thẳng khác đến biến dạng thì cũng sẽ không chạm vào một sợi tóc của cục cưng bé bỏng của anh đâu.” Vợ anh quý báu biết bao, anh nâng trên tay còn sợ rớt nữa là.

“Hừ, anh đã tra tấn em không ra hình người rồi nè.” Còn nói không chạm vào cô. Câu ‘lời đàn ông nói không thể tin’ đúng là chân lý!

Lời này thì anh không cách nào phản bác, anh có muốn cô bao nhiêu lần anh cũng thấy không đủ, thật muốn vùi mình vào nơi ấm áp của cô, mãi mãi không rời đi.

Nghĩ tới đó, dưới nước, thứ gì đó lại nóng và cứng rồi. Phù Hiểu ngồi trên người anh nên phát hiện ra ngay tức khắc. Cô sợ quá định lùi ra sau nhưng chẳng có chút sức lực nào, thế nên cô đành đặt hai tay lên ngực anh, đe dọa: “Anh còn cầm thú nữa là em sẽ không để anh yên đâu!”

“Một lần nữa nhé em!” Đường Học Chính kéo tay cô lên ve vuốt cơ thể anh, tay kia của anh thì trượt trên cơ thể mềm mại của cô, phải cười mà đòi phúc lợi trước chứ.

“Tuyệt đối. tuyệt đối, tuyệt đối không được!” Cô cực kỳ kiên quyết, thêm một lần nữa nhất định cô sẽ tan xương!

“Thế còn anh thì sao?” Anh thốt ra một câu cực giống chú nhóc đòi ăn kẹo nhưng không được ăn.

“Tự xử lý đi.” Nguy hiểm, nhiệt độ của cái gì đó không phải nước càng lúc càng tăng, cô cự mạnh, định đứng lên.

“Tự xử lý kiểu gì?” Bàn tay to bản kim lấy vòng eo thon thả của cô, người đàn ông kéo cô lại. Nước văng tung tóe, bầu vú mướt mà ép mạnh lên vòm ngực cứng như đá, cô thấy đau đau.

Yết hầu của Đường Học Chính giật giật, bàn tay anh như thoát khỏi sự khống chế của não bộ anh mà đặt lên bầu ngực mềm mại của cô, thông thả nắn bóp.

“Đường Học Chính!”

“Anh không biết thật mà.” Về mặt anh trông đến là ngây thơ, vô tội, đã bao giờ anh phải tự xử lý đâu?

“Anh, anh...” Làn nước ấm áp hun đôi má cô thêm ửng hồng, Phù Hiểu vội dè bàn tay đang tác quái của anh chàng lại, then thùng thốt lên, “Hai tay vịn năng!”

Đường Học Chính thoáng nhượng mảy, sau đó thì cười tà: “Được rồi, lần này tạm thế vậy.”

Khi Phù Hiểu cho là cuối cùng mình cũng có thể thở phào nhẹ nhõm và định dậy khỏi bồn tắm thì tay cô bị kéo xuống nước một cách đột ngột. Sau khi tay cô chạm vào một cây gậy nào đó vừa nóng vừa cứng, thì mặt cô lập tức đỏ ửng như núi lửa phun trào, đỏ đến không thể đỡ hơn.

“Đường Học Chính!” Tên lưu manh háo sắc này nữa!

Khuôn mặt tuấn tú của anh như đang phóng đại trước mắt cô, Đường Học Chính ôm cô cười rồi trao cô một chiếc hôn sâu, anh đặt tay cô lên ‘cậu nhỏ’ của mình nắn bóp, “Vắt vả cho em rồi, vợ, em đã không chịu thỏa mãn nó thì anh ừ nó chút đi.”

Anh ấy, anh ấy, anh ấy... Tay cô nóng như đang cầm phải lửa, cô không giãy ra được, chỉ có thể bị động chịu sự sàm sỡ vô chừng mực của anh chàng, “Ồ lưu manh...” Cô không dám nhìn thẳng vào anh, đành ghé vào hõm vai anh, cắn anh một cái cho bõ tức.

‘Cậu nhỏ’ được bàn tay bé nhỏ, mềm mại nắn lấy khiến hơi thở của Đường Học Chính dồn dập hơn, “Ừ, phải, em nói thế nào thì là thế đó. Nào, cục cưng bé bỏng, em bóp nó chặt hơn đi, mình nhanh hơn nữa nào...”

Cùng với ngọn đèn mờ ảo và những tiếng thở dốc mờ ám, bầu không khí như nóng lên, trong phòng tắm tràn đầy hơi xuân, cảnh xuân.

[1] : An Gia Hòa, nhân vật trong phim truyền hình nổi tiếng của Trung Quốc “Đừng bắt chuyện với người lạ” (), hay ghen bóng ghen gió và đánh vợ. Cũng như Việt Nam mình dùng Sở Khanh để chỉ những gã lật lọng, bạc bẽo thì dân Trung Quốc dùng An Gia Hòa để chỉ những gã bảo thủ, quá mức gia trưởng,

hay ghen bóng ghen gió, hay đánh đập vợ con.

56. Chương 56

Trưa hôm sau, Phù Hiểu thức giấc. Nằm trong vòng tay ấm áp của Đường Học Chính, cô nhẹ chớp rèm mi, nhìn chăm chú khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, đôi môi mỡ màng nhẹ cong lên. Cô cẩn nhẹ cầm anh một phút, xoay người định xuống giường thì lại bị một cánh tay cường tráng quờ về, “Trốn tội?” Anh kê sát vào chiếc tai nhỏ xinh của cô, hỏi một cách thân thiết, giọng trầm ấm. Đồng hồ sinh học của anh luôn rất đúng giờ, nên anh chỉ ngủ có một lát đã tỉnh. Ngắm cô say ngủ trong vòng tay anh, anh thỏa mãn lắm, bắt giấc ngắm cô cả nửa ngày trời. Thấy cô sắp tỉnh, anh bỗng nổi hứng, nhắm mắt vờ đang ngủ, ai ngờ cô lại có một hành động đáng yêu đến vậy chứ.

“Em đói rồi, đi xem có cái gì ăn không.” Phù Hiểu cười hì hì.

“Anh đặt thức ăn ở hàng rồi, người ta đưa đến ngay thôi.”

“Ái chà, được việc ghê ta.”

“Đương nhiên, sao anh nỡ để cục cưng bé bỏng của anh đói chứ?” Mấy việc này thì anh sẽ không nhường ai đâu. Anh sờ vòng eo thon thả, mềm mại của cô, ngắm cánh tay mảnh khảnh, cặp đùi thon dài của cô, ừm, phải chăm cho cô ấy béo lên tý nữa mới được.

“Ừng ục.” Phù Hiểu đẩy anh ra, “Em muốn đi tắm.” Cả người cô nhức mủi, cô muốn đi tắm nước nóng cho giãn gân cốt.

Đường Học Chính định mở miệng nói gì đó thì bị cô cướp lời, “Tùng người một vào tắm!”

Bị người ta nhìn ra ý đồ nhưng Đường Học Chính chẳng buồn xấu hổ. Anh rướn người dậy, tắm chặn mỏng tang che đi cảnh xuân ở thân dưới của cơ thể cường tráng của anh, “Chẳng phải là anh hưởng ứng lời kêu gọi của nhà nước: ‘tiết kiệm nước’ ư?”

“Bụng anh toàn nước cống thôi, đừng thêm nước nữa kéo vỡ bụng.” Cô khê hừ, cô chả thèm tin đâu. Cô nhặt chiếc sơ mi của anh lên và mặc vào, rồi xỏ hài đi vào phòng tắm.

Bụng... Phép ẩn dụ của cô bé này cũng hóm hỉnh ghê.

Tiếng xối nước vừa vang lên trong phòng tắm thì dưới lầu chuông cửa cũng réo hùa theo. Đường Học Chính vớ đại một chiếc quần dài mặc vào, đi xuống lầu lấy đồ ăn lên cho vợ ăn.

Dự định của anh thì là vậy, nhưng sau khi mở cửa, người anh gặp lại là người tuyệt đối không bao giờ đi đưa đồ ăn, “Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

“A Chính, nghe nói hôm qua anh dùng danh nghĩa của CLB Phong Hoa, có thật không vậy?” Đường phu nhân không để ý tới vẻ kinh ngạc thoáng hiện ra trên khuôn mặt anh, vừa đi vào nhà vừa tươi cười hỏi.

Ra mẹ đến đây là vì chuyện này, xem ra mẹ anh vui lắm rồi đây, chứ không bà đã chẳng tốn công tìm chỗ anh ở. Đường Học Chính cười khê một tiếng, “Hôm qua ông cụ chả gọi cho con còn gì, mẹ chưa biết ă?”

“Ồi chà, mẹ nào dám hỏi, ông cụ nổi trận lôi đình ở nhà, chửi anh là thằng cháu bất hiếu, ba anh khuyên mãi chả được, sao mẹ dám thêm dầu vào lửa chứ?”

Cơn giận lớn thế kia à, vậy chẳng phải anh thảm rồi ư? Đường Học Chính nhướng mày, có cần dùng mẹo không nhỉ, không thì về nhà ông cụ cho anh ăn đạn mất?

“Aizzz, mau trả lời mẹ đi, thật thế à? Anh định thừa kế nhà họ Hàn? Ông ngoại anh mà biết sẽ mừng lắm đây.” Đường phu nhân sốt sắng hỏi con trai yêu cho ra nhê, tuy bà được gả vào nhà họ Đường nhưng ai mà chẳng có tính toán riêng? Nếu con bà có hứng thú với Hàn Thị... thế thì nhà họ Hàn bà sẽ không phải lo

chẳng có người kế nghiệp nữa rồi. Mặc dù thằng Thần Duệ cũng khá đó, nhưng bà vẫn thấy nó hơi thiếu quyết đoán.

“Đừng bảo với ngoại vội, chờ con thu phục ông cụ đã.” Nếu không hai ông cụ lại chẳng đánh nhau ấy à? Ôi, hai bộ xương già của hai cụ!

“Ha ha, thật ư? Thế thì tốt quá. Vậy mẹ sẽ vờ như không biết nhá,” Đường phu nhân vui lắm, song ngay lập tức bà lại bắt đầu lo lắng, “Ông cụ giận vậy thì anh định qua cửa ông cụ kiểu gì?”

Đường Học Chính hất hất đầu, ngẫm nghĩ. Anh nắm vai Đường phu nhân, đỡ bà đi vào phòng khách được trang trí theo kiến trúc Châu Âu điển hình, “Nào, Hàn nữ sĩ, nay mẹ vừa khéo đến đây, con sẽ ẹ xem vũ khí bí mật của con.”

Đường phu nhân bật cười vì câu nói đùa của anh, “Cái thằng bé này, càng ngày càng giỏi gớm, đến cả vũ khí bí mật cũng có rồi đấy. Đúng rồi, anh còn chưa nói ẹ: sao đột nhiên anh lại thấy hứng thú với công việc làm ăn, buôn bán, chẳng phải anh vẫn hay than làm kinh doanh không đủ kích thích đấy ư?” Bà là bà đồng ý cả hai tay anh đi làm kinh doanh, nhưng không chỉ vì gia sản của nhà mẹ đẻ bà mà lý do lớn nhất là bà không thích anh làm bộ đội. Anh làm bộ đội, mỗi ngày đối mặt gương, giáo, súng, đạn, lấy sinh mạng ra làm tiền đặt cược thì sao bà chịu nổi?

“Chán rồi.” Đường Học Chính ậm ừ cho qua, “Mẹ ngồi đây nhé, con lên lầu đón vũ khí bí mật xuống đây.”

“Ừa, còn phải đón à, báu vật gì vậy.” Đường phu nhân ngồi ngay ngắn trên chiếc sofa dài, chợt bà liếc thấy: trên vai anh có vết gì đó, “Vai anh làm sao thế, bị thương à?” Bà định đứng lên nhìn kỹ thì bị Đường Học Chính nhanh tay nhanh mắt ngăn lại, “Không sao đâu ạ, lâu rồi con không đi làm nhiệm vụ thì lấy đâu ra thương.” Để mẹ thấy thì cô bé của anh lại bán cho coi, “Mẹ ngồi đi, con lên một lát rồi con xuống ngay.”

“Nhớ mặc áo vào đấy, cởi trần dễ bị cảm lắm.” Đường phu nhân căn dặn.

Đường Học Chính khoát tay.

Chỉ mấy bước là anh đã lên tới nơi, Phù Hiểu vừa tắm xong, đang mặc quần áo, thấy anh đi lên thì hỏi: “Đồ ăn đưa đến rồi?”

Xem ra cô đã đói lắm rồi, anh cười khê một tiếng, “Vẫn chưa đưa đến, có một vị khách đến đây, em theo anh xuống gặp đi?”

“Bạn của anh hả? Đợi em một lát, em chải đầu cái đã.” Phù Hiểu đi đến trước bàn trang điểm, quơ mấy lược rồi cột tóc lên – kiểu đuôi ngựa, sau đó thì chỉnh lại chiếc T-shirt cao cổ. Sau khi đã chắc chắn là không để lộ bằng chứng tội ác của ai đó, cô mới đứng dậy, nói: “Em xong rồi, mình xuống thôi. À, anh cũng mặc áo vào đi.” Nếu người ta mà thấy mấy vết răng trên vai anh ấy thì cô chỉ còn nước đào hố rồi chui xuống.

Quả nhiên, Đường Học Chính thầm khen mình giỏi đoán trước, anh quơ đại một chiếc áo khoác lên người, kéo tay cô. “Đi.”

Chuông cửa lại vang lên, “Vừa khéo, chắc là người ta đưa đồ ăn đến đó? Có đủ ba người chúng ta ăn không?” Phù Hiểu ngó đồng hồ, đúng 12 giờ trưa, quả là đến sớm không bằng đến đúng lúc mà.

“Đủ chứ, nếu bà ấy cũng muốn ăn.”

Hai người đi xuống còn Đường phu nhân thì định ra mở cửa cho con, thế là ba người gặp nhau ở chân cầu thang.

Hai người phụ nữ lập tức ngẩn ra.

Đường phu nhân không ngờ đến việc con mình bỗng dưng một cô gái xuống, đuôi mày bà giật giật. Quả là một bất ngờ nha.

Còn Phù Hiểu, khi thấy người phụ nữ trung niên, cô bỗng không kiềm chế được, hai bàn tay siết chặt.

Căng thẳng à, thông minh ghê ta. Đường Học Chính vỗ vỗ bàn tay bé nhỏ của cô, ý bảo cô không phải câu nệ quá.

“A Chính, cô gái này là ai vậy? Anh không giới thiệu ẹ đi à?” Đường phu nhân đứng đó, trông bà lịch sự mà hòa nhã, bà cười hiền từ với ông con trai yêu quý.

Phù Hiểu và Đường Học Chính đứng trước bà, Phù Hiểu cứng người, nhìn chăm chăm vào quý bà ấy, sắc mặt cô càng lúc càng nhợt nhạt hơn, cô nói với giọng đều đều, không chút cảm xúc: “Tôi là Phù Hiểu.”

Chỉ trong chớp mắt, Đường phu nhân biến sắc mặt.

Mẹ anh quen được người ta nịnh nọt rồi nên cũng khá khắt khe với người ngoài, có lẽ Phù Hiểu đã quá căng thẳng nên quên dùng kính ngữ. Chuông cửa cứ réo liên hồi, thế là Đường Học Chính giới thiệu hai người với nhau một cách ngắn gọn, “Mẹ, cô ấy là vợ tương lai của con, Phù Hiểu. Phù Hiểu, đây là mẹ anh.”

Phù Hiểu bỗng ngậy ra như bị mất hồn, cô không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ đứng đờ ra đó như con rối gỗ.

“Vợ, em ra lấy đồ ăn đi.” Thấy biểu cảm của cô hơi khác thường, Đường Học Chính kéo kéo cô, định gọi cô hồi hồn lại.

Phù Hiểu ngơ ngác ừ một tiếng, rồi đi ra cửa, người cô cứ đơ ra như người máy.

Đường phu nhân thì xịu mặt ra lườm bóng lưng cô, giọng bà không lớn không nhỏ nhưng đủ để tất cả mọi người cùng nghe được: “Mẹ không đồng ý! Chị ta quá vô lễ, muốn vào nhà họ Đường làm dâu ư, tuyệt đối không thể nào!”

Đường Học Chính đến là đau đầu, “Mẹ muốn con trai mẹ độc thân suốt đời à?” Đợi Phù Hiểu đi khỏi, anh mới kéo tay mẹ ý kiến.

“Trên đời này còn cả đồng con gái mong được anh ưu ái, có bớt con nhãi khô quắt đó đi cũng không ít!”

“Mẹ!” Cặp mày rậm của anh nhíu chặt, anh không ngờ là mẹ anh lại phản ứng dữ dội đến vậy, đúng là thất sách mà. Sao tự dưng anh lại nổi hứng giới thiệu Phù Hiểu với mẹ anh cơ chứ, bà rất chiều anh, anh muốn cái gì bà cũng cho anh, nhưng với người ngoài thì bà sắc sảo lắm. Chắc, anh quả là không hiểu gì về mấy chuyện gia đình này mà. “Phù Hiểu là một cô gái tốt, mẹ tiếp xúc với cô ấy nhiều sẽ thấy.” Đây là lần đầu tiên anh nhẫn nại giải thích với mẹ anh đó. Trước kia, hai người mà bất đồng quan điểm là anh toàn vênh mặt bỏ đi, mẹ anh toàn phải xuống nước trước, đến nỗi anh. Nhưng lần này anh tuyệt đối không thể làm như vậy, vì nếu anh làm thế, mẹ anh sẽ trút giận lên Phù Hiểu, tình hình khi đó sẽ còn tệ hơn.

Anh cất công thuyết phục mẹ, lời hết các mánh hay dùng để đối phó bà ra xài nhưng lần này lại chẳng hiệu quả tý nào. Anh là anh lo lắng, Phù Hiểu là một cô gái cực kỳ nhạy cảm, cô mất đi ba mẹ từ những ngày niên thiếu nên cô vốn rụt rè hơn bình thường, hơn nữa, dạo rồi vừa xảy ra chuyện của Dương Mật... Nếu mẹ anh cứ giữ thái độ này thì cô sẽ nghĩ thế nào?

“Mẹ, chuyện mẹ có đồng ý hay không để hôm khác nói sau, giờ mẹ trưng cái thái độ này ra chẳng phải là muốn con mất mặt ư? Khéo người ta lại nói con đã là một thằng đàn ông lớn đùng rồi mà vẫn còn bú tí.” Đường Học Chính nặng lời, khéo môi cúp xuống.

Nghe vậy, Đường phu nhân vội đỡ: “A Chính, mẹ không có ý đó. Được, được, chúng ta tiếp tục quan sát, mẹ không làm anh mất mặt, chuyện của anh sẽ do anh quyết định.” Dù sao có rất nhiều chuyện có thể giấu con làm, tội gì phải chọc tức thằng bé chứ.

Đường Học Chính làm gì chả biết bà đang nghĩ gì trong bụng? Nhưng đây chỉ là kế tạm thời thôi, muốn thuyết phục mẹ anh thì còn phải bàn mưu tính kế kỹ hơn.

Tạm giải quyết xong mẹ, Đường Học Chính vội vàng ra cửa. Sao cô ấy đi nhận hàng lâu vậy, hay là lại nghe được cái gì không nên nghe rồi.

Ra đến cửa, Đường Học Chính không thấy cô bé nhà anh mà chỉ thấy cậu nhân viên giao hàng với vẻ mặt: không biết nên làm gì bây giờ. Cậu chàng cầm trên tay một chiếc hộp lớn, trang trí hoa lá cổ cây rất bắt mắt và đang nghển cổ, ngó vào trong nhà. Thấy anh đi ra, cậu chàng vội nở nụ cười nói: “Tiên sinh, đồ ăn ngài gọi đây.”

“Cái cô vừa đi ra đâu?” Đường Học Chính nhíu mày, nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy Phù Hiểu đâu.

“Gi? À, ngài muốn nói cái cô buộc tóc đuôi ngựa ấy hả, hình như cô ấy bận gì thì phải, chạy vội đi rồi.” Cậu còn thấy kỳ, nếu đã từ trong nhà đi ra, tốt xấu gì cũng nên giúp chủ nhà nhận hàng rồi hăng đi chứ. Ai ngờ cô ta cứ cúi gầm mặt, vội vàng lách qua cậu đi luôn.

“Cái gì?!” Đường Học Chính đập cửa xông ra thì thấy biển báo thang máy biểu thị thang máy đang dừng ở lầu 1. Tối qua, anh ngại phải đi xa nên không về biệt thự ngoại ô mà vào ở căn hộ cao cấp ở khu Nhị Hoàn, không ngờ lại xảy ra chuyện dở hơi này. Cô nghe được những lời mẹ anh nói nên bỏ đi luôn rồi? Có thể lắm chứ, lần trước, chỉ hiểu lầm là anh muốn ‘bao’ cô thôi mà cô đã không thèm tiếp điện thoại của anh, hôm nay, cô bị mẹ chồng tương lai chê thẳng thừng thế, lại chẳng giận à? Chắc, sao anh lại khiến mọi chuyện rối hết cả lên thế này. Ấn nút gọi mãi mà thang máy chẳng lên tới nơi, Đường Học Chính sốt ruột, chau mày.

“A Chính, sao rồi?” Đường phu nhân nghe thấy tiếng cũng theo ra.

Đường Học Chính không thèm để ý đến bà nữa. Anh giới thiệu vợ anh cho bà biết – chuyện vui đến thế, bà không những không ưng lại còn xì mặt ra với anh.

“Chị ta đi rồi?” Hừ, lá gan bé thế ư.

“Hừ.” Đường Học Chính đang nóng ruột vì thang máy lại dừng ở lầu 5 rồi, anh đẩy cửa vào lối thoát hiểm, chạy thang bộ từ lầu 20 xuống: mong là Phù Hiểu chưa đi xa.

“A Chính!” Cái thang này!

“Tiên sinh!” Đồ ăn anh ta gọi...

Sau cùng, Đường phu nhân mặt khó dăm dăm nhận hộp đồ ăn anh gọi, rồi ngồi xuống sofa, đợi con về. Hừ, chỉ vì một con ranh con không biết điều mà dám xì mặt ra với bà, có buồn cười không cơ chứ! Trong cơn giận dữ, bà hồi tưởng lại cảnh tượng vừa nãy, khi bà và chị ta gặp nhau. Cái con ranh láo toét đó nữa, trông thấy bà còn trưng cái bộ dạng lạnh lùng ra, đôi mắt của nó... quá vô lễ, làm bà phát bực. Hình như trước kia bà từng bắt gặp đôi mắt ấy ở đâu... Dần dần, Đường phu nhân như nhớ đến chuyện gì... Con ranh đó nói nó tên gì?

“Tôi là Phù Hiểu.”

“Tôi là Phù Hiểu!”

“Là con bé đó!” Đường phu nhân kinh hoàng bật dậy.

57. Chương 57

Anyway, tác giả thất nút và mở nút rất tuyệt, mình thích tính cách của Phù Hiểu cực ý, các nhân vật trong truyện cũng không ai xấu cả. Mẹ Chính ca cũng rất đáng yêu, một quý bà đúng nghĩa và cũng là người tốt, những gì bà làm cũng vì bảo vệ con trai bà, có thể thôi...

Còn Phù Hiểu, như cô từng nói với Đường phu nhân khi bà hỏi cô tại sao cô lại quen Đường Học Chính: “Tôi ước gì tôi chưa bao giờ biết anh ta.” Cô đã gửi gắm trên người người đàn ông ấy cả tất cả hận thù và yêu thương, anh của hôm nay là công đức của cô nhưng cũng là tình kiếp của cô. Tất cả những gì quý giá nhất của cô hoặc bị anh cướp đoạt hoặc là cô tự nguyện dâng hiến cho anh. Liệu anh có xứng với sự hy sinh cô đã dành cho anh hay không)

Đường Học Chính lao xuống lầu 1, trán đầm đìa mồ hôi, nhìn chung quanh nhưng chẳng thấy bóng cô.

Phù Hiểu đã chạy đến ga tàu điện ngầm gần đó rồi. Cô còn khoảng hơn mười tệ tiền lẻ trong túi, cô mua một vé, rồi như người mất hồn hòa vào đám đông đi qua cổng soát vé. Ngắm những đoàn tàu rêu còi vút qua, cô vô thức lên một chuyến tàu. Ga này không đông lắm, khi cô lên vừa hay có người đi xuống, thế là cô có một chỗ ngồi.

Cửa tàu từ từ đóng kín, còi tàu réo vang, đoàn tàu lao về phía trước, mới đầu thì chậm, sau đó mới nhanh dần. Tàu như một dải sáng trong lòng đất tối tăm, đẹp một vẻ đẹp khác lạ. Dần dần, tàu lại giảm tốc độ, chậm dần rồi dừng trước mặt đám đông đang đợi tàu ở một ga khác. Tàu chở hết lượt khách này đến lượt khách khác, những hành khách vì kiếm sống mà bôn ba.

Mà dường như tất cả những điều đó... chẳng liên quan gì đến cô hết. Cô ngồi như chết lặng trên chiếc ghế tàu, mặt cúi gằm, hai tay đặt lên đùi, nhìn chăm chăm sàn tàu đầy rác, hai mắt vô thần. Tàu lăn bánh rồi lại dừng rồi lại lăn bánh, nhưng cô vẫn không hề nhúc nhích. Cô không quan tâm đến việc mình đang dừng ở ga nào, cũng không quan tâm đến việc mình sẽ đi về đâu. Cô chỉ ngồi ngây ra đó, ngơ ngác ngác ngác.

Thật lâu, thật lâu sau, cô mới thở dài, cúi mình, vùi mặt vào hai lòng bàn tay. Bờ vai cô rung rung, giống như đang khóc mà cũng giống như đang cười.

Những hành khách quanh đó liếc hành vi kỳ quặc của cô một cái rồi thôi. Trong thành phố lớn này, vấn đề phát sinh nhiều lắm, ai biết nguyên do của cô là gì chứ? Họ lo mình còn chẳng xong, hơi đâu mà lo cho người khác.

Hết ga nọ lại đến ga kia, tàu điện ngầm chạy vòng tròn nên không có ga cuối. Chẳng biết đã qua bao lâu, cuối cùng Phù Hiểu cũng ngẩng lên. Dưới ánh mắt khác thường của những hành khách khác, cô đứng dậy. Khi tàu dừng, cô xuống tàu. Khi này, tuy sắc mặt cô vẫn nhợt nhạt, vẻ mặt cô vẫn lạnh lùng nhưng cô không thẫn thờ như khi vừa lên tàu nữa.

Cô từ từ bước lên cầu thang, chợt nghe thấy có người gọi cô từ phía sau: “Phù Hiểu tiểu thư.”

Theo bản năng, cô quay đầu lại, thấy một người đàn ông mặc ple, thắt ca vát, rất ra dáng nhân viên công sở. Anh ta vội vã đi đến trước mặt cô, “Phu nhân của chúng tôi ời cô.” Anh được lệnh đi theo Phù Hiểu, phu nhân ra lệnh: cô mà xuống khỏi tàu điện ngầm thì đưa cô đến chỗ bà luôn. Anh không ngờ cô lại ngồi tàu lâu đến vậy, ngồi ngây người như đã đánh rơi hồn phách ở chốn nào.

Không cần phải hỏi cũng biết là ai, Phù Hiểu lạnh lùng quay đi, “Tôi không có nhã hứng đó.”

“Phù tiểu thư.” Người đàn ông đứng chắn trước mặt cô, “Coi như cô giúp tôi vậy, nếu cô không đến đó, tôi sẽ rất khó xử.”

Phù Hiểu cắn môi dưới, thấy anh ta cũng chỉ là bất đắc dĩ thì không khỏi siết chặt nắm tay, “Anh dẫn đường đi.”

Nơi họ gặp nhau là một quán trà u tĩnh, Đường phu nhân phát tay ra hiệu cho cô gái pha trà đi xuống rồi quay sang cô gái trẻ vừa bước vào lô riêng này, bà cười: “Không ngờ cô bé năm nào đã trở thành thiếu nữ, tôi đã không nhận ra đó.”

Phù Hiểu bước đến, ngồi vào vị trí đối diện với bà, “Ông con trai quý báu của bà đã cũng đã thành người lớn thì sao tôi còn là một cô bé được chứ.”

Khóe môi Đường phu nhân giật giật, nhưng bà vẫn rất lịch sự mời cô uống trà. Phù Hiểu cũng không khách sáo, nhắc chén trà lên, một hơi uống cạn. Nuốt dòng nước trà đắng chát xuống bụng, lạ thay cô thể nhưng lại không thấy đắng.

Hai người lặng đi trong chốc lát, Đường phu nhân dịu dàng mở lời, “Chẳng phải nhà cô ở thị trấn S ư? Sao lại lên Bắc Kinh thế? Đi du lịch?”

“Có chuyện gì mời bà nói thẳng cho.”

Đường phu nhân chỉ thấy con nhãi ranh đó vẫn đáng ghét như xưa. Cả thành phố Bắc Kinh này, nào có ai dám giở giọng đó ra với bà chứ. Nhưng cái con nhóc thối này... từ mười năm trước đã trưng cái bộ dạng lạnh lùng ra với bà, nói chuyện thì cứ như đâm vào tai người ta, lần đó, thậm chí chị ta còn dám... “Sao cô lại quen A Chính thế?” Nhớ về chuyện cũ, giọng bà không khỏi đành lại.

Đôi mi của Phù Hiểu run run, cô rót một chén trà ỉnh, thông thả đáp: “Tôi ước gì tôi chưa từng biết anh ta.” Ông trời đã đưa cô một trò đùa lớn cỡ nào, phải chăng ông ấy thấy cô vẫn chưa đủ thâm? Theo logic này, chắc cô sẽ trở thành một vĩ nhân đây.

“Vậy sao cô còn cùng một chỗ với nó? Còn dụ dỗ nó để nó không chịu lấy ai khác ngoài cô, bây giờ, nó đang hốt hải chạy đi tìm cô đó, vì cô mà nó nổi cáu cả với tôi!” Nghĩ đến việc con trai bà nổi cáu với bà chỉ vì cô, bà lại càng tức tối hơn.

Phù Hiểu nở nụ cười trào phúng, “Áy náy? Muốn bù đắp lỗi lầm?”

“Không thể nào!”

“Không thể nào ư? Tại sao? Anh ta tốt với cô ta bởi vì anh ta biết: anh ta đâm chết ba mẹ ruột cô ta, không chăm sóc cô ta thì lương tâm anh ta sẽ cắn rứt cả đời!” Trong căn phòng tĩnh lặng, Phù Hiểu gần từng tiếng, cô như muốn phóng thích nỗi tuyệt vọng đang tràn ngập trong cô.

“Thằng bé vốn không biết ba mẹ cô chết trong vụ tai nạn đó!” Thấy cô công kích con mình, Đường phu nhân không khỏi lớn tiếng phản bác.

Tiếng đàn tranh du dương vang vọng trong căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ ấy, cô gái trẻ gầy yếu như thể nghe không hiểu lời bà, “Bà nói... cái gì?”

Đường phu nhân vốn không định nói ra, nhưng cứ thấy cặp mắt buồn bã của cô là bà lại không thể không phản bác. Bà ngồi thẳng người lên, định xuất ra uy nghiêm của một bề trên: “Tôi nói là thằng bé không biết ba mẹ cô chết trong vụ tai nạn đó.”

“Bà có ý gì?” Lòng cô trĩu nặng, cô không hiểu lắm ý trong từng câu từng chữ bà ta nói. Anh ta không biết ư? Là hung thủ gây ra vụ tai nạn ấy mà anh ta lại không biết nạn nhân là ai ư?

“Lúc ấy, thằng bé cũng bị thương không nhẹ, khi nó hoàn toàn tỉnh táo lại thì đã... thì mọi chuyện đã được giải quyết rồi. Thằng bé là đứa lương thiện, nhưng ngày ấy nó còn kiêu căng, ngạo mạn lắm. Nếu để nó biết lỗi lầm nó gây ra đã hại chết hai người, có lẽ nó sẽ không bao giờ đứng lên nổi nữa. Thế nên nhà chúng tôi quyết định không cho nó biết sự thật. Sau khi vết thương khỏi hẳn, A Chính bảo muốn đi xin lỗi, bị ba nó đánh ột trận, tôi chỉ nói với nó là có người bị thương trong tai nạn, đã lành vết thương và về nhà rồi. Về sau, nó cũng không nhắc lại chuyện này nữa.”

Phù Hiểu hốt hoảng, chuyện cũ như dòng thủy triều tràn vào suy nghĩ của cô. Gia đình cô vốn là một gia đình hạnh phúc với ba thành viên, nhưng sau chuyến du lịch ngọt ngào nhân kỷ niệm ngày cưới của ba mẹ cô, hạnh phúc đã tan thành tro bụi. Cô không nhận được cuộc gọi báo tin ba mẹ cô sắp về mà nhận được cuộc điện thoại báo tin ba mẹ cô sẽ vĩnh viễn không về nhà. Năm ấy, cô mới mười sáu tuổi, cả thế giới như sụp đổ trước mắt cô, cô sẽ không bao giờ tìm lại được vòng tay ấm áp của ba mẹ, cô đã phải trưởng thành chỉ trong một đêm. Cô theo cô chú lên Bắc Kinh nhận tro cốt của ba mẹ thì mới biết: trên đường cao tốc đi sân bay, ba mẹ cô bị một đám học sinh cấp ba say rượu lái xe đâm vào, khi họ được đưa đến bệnh viện đã quá trễ... Lúc đó, cậu thiếu niên lái xe đâm vào họ cũng đang hôn mê trên giường bệnh. Điều đang chờ đợi cậu ta: là phiên tòa xét xử kín, là mãi mãi bị bêu danh “kẻ sát nhân vị thành niên”. Mẹ của cậu ta vứt cho cô mấy thùng tiền, hồng hách đòi giải quyết riêng với cô, thế là cô ném trả chỗ tiền đó vào người mẹ cậu ta. Cô hận lắm, hận không thể khiến cậu ta sống cả đời trong nhà tù. Nhưng sau đó, có hai ông bà già đến tìm cô, sức khỏe của hai cụ còn tốt mà khuôn mặt hai cụ thì tiêu tụy vì buồn lo. Hai cụ là ông bà nội của cậu ta, hai cụ đến xin lỗi thay cháu mình, hai cụ áy náy lắm. Hai cụ hỏi cô về dự định trong tương lai, cũng hứa sẽ thu xếp chu đáo cho cuộc sống sau này của cô, nhưng cô không đếm xỉa đến hai cụ. Mắt bà nội cậu ta sưng húp, đỏ hoe vì khóc, ánh mắt bà cụ nhìn cô tràn ngập khẩn cầu, mà há miệng mấy lần cũng không thoát nổi một câu. Cô cũng muốn mặc kệ hai cụ lắm, nhưng bà cụ thương cháu quá, cuối cùng cũng không kìm nổi lòng mình, cầm tay cô khóc lóc van xin. Bà cụ nói: tha cho thằng bé lần này đi, nó còn trẻ lắm, chẳng đường tương lai của nó còn dài lắm, chuyện này sẽ hủy hoại cuộc đời nó. Ông nội cậu ta cũng yêu cháu như tính mạng, nhưng chỉ siết chặt chiếc gậy ba toong, quát vợ, không cho bà cụ nói nữa. Nhìn hai ông bà già mái tóc bạc phơ, cô không nở làm cứng, cô đã tan cửa nát nhà, chẳng lẽ cứ phải hại nhà người ta giống mình mới được ư? Cô có thể thờ ơ với hung thủ đang nằm trên giường bệnh, nhưng không thể nhẫn tâm làm tổn thương hai ông bà già tóc đã bạc phơ, không nở nhẫn tâm để họ phải cô độc trong những năm tháng cuối đời. Cô đến bệnh viện nhìn cậu ta, cậu ta hôn mê trên giường bệnh, bị băng bó kín mít trông như xác ướp. Cô nhìn chăm chăm vào cậu ta, nhìn thật lâu, thật lâu. Rồi, cô hỏi ông cụ cùng cô đến bệnh viện: sau này, cậu ta sẽ trở thành người tốt chứ? Khoảnh khắc ấy, ông nội cậu ta, người ông đã trải qua bao giông tố cuộc đời đã run giọng. Ông cụ siết chặt chiếc gậy đầu rồng trong tay, nói: ông cam

đoan. Trong chớp mắt, mắt cô ướt nhoe. Đúng vậy, người này còn trẻ lắm, con đường cậu ta phải đi còn rất dài, rất dài. Ba mẹ cô hiền lắm, tốt bụng lắm, nhất định họ cũng sẽ hài lòng với cách làm của cô? Mắt cô nhòa đi vì nước mắt, cô nói: vậy hãy sống cho tốt, sống cả phần của hai người họ nữa.

Chuyện cũ là vậy đó, khắc cốt铭心 tâm đầy nhưng khi qua rồi nhớ lại cũng chỉ như một vòng quay của chiếc đèn kéo quân thôi. Phù Hiểu thở dài, cô cứ nghĩ có thể chôn mãi nỗi đau ấy trong lòng, không bao giờ nhắc lại. Ai có thể đoán được rằng: câu chuyện ấy sẽ một lần nữa được khơi dậy, theo cái cách gần như là vớ vẩn nhất trần đời này. Cậu thiếu niên đâm chết ba mẹ cô năm đó lại trở thành người đàn ông mới đêm qua còn đầu ấp tay gối với cô. Trái đất này... thực sự nhỏ đến vậy ư?

“Phù tiểu thư, tôi nói những lời này với cô là có chuyện muốn nhờ cô giúp.” Giọng Đường phu nhân truyền đến từ chốn xa xăm.

Phù Hiểu lặng đi.

“Chuyện quá khứ thì chúng ta hãy để nó qua đi, không cần phải làm phức tạp mọi chuyện lên, cô có đồng ý không?” Tuy bây giờ, nếu có biết chuyện đó thì thằng bé cũng sẽ không gục ngã, nhưng nó sẽ mãi mãi là vết thương trong lòng thằng bé.

Phù Hiểu nhìn ra ngoài cửa sổ, nở nụ cười nhạt thêch, rất nhạt, rất nhạt...

“Tôi thấy cô cũng đã ra quyết định rồi, có việc gì cần tôi hỗ trợ không?” Dù không hỏi thì Đường phu nhân cũng ngầm biết: chị ta không bao giờ có thể cùng một chỗ với A Chính. Song hồng tránh những phiền phức không cần thiết, bà thấy nên đuổi chị ta đi sớm thì hơn.

Hỗ trợ? “... Có”

58. Chương 58

Lúc này, Đường Học Chính đang mặt mày bí xị ngồi trong nhà Dương Mật. Anh vừa chuyển di động từ tay nọ sang tay kia vừa “ôm cây đợi thỏ” – đợi Phù Hiểu về “nhà mẹ đẻ”. Cô bé kia dễ dãi quá đi thôi, cứ thể chạy ra ngoài, di động cũng không cầm theo, chẳng biết có mang tiền theo không? Chẳng phải lúc ấy cô kêu đói ư, giờ đã ăn gì chưa không biết? Azzzz, chán quá đi, sao mãi chả về thế này?

Dương Mật và Tiêu Nhiên thì đang trong kỳ nghỉ ngày Quốc tế Lao động, hai người ngồi tiếp anh chàng mà nóng hết cả ruột. Ngày trước, mỗi lần anh chàng đến chơi, hai người họ cũng đã tiếp đãi rất cẩn thận. Bây giờ, khi đã biết gia thế hiển hách của anh chàng, họ đâm ra không biết phải tiếp đãi thế nào. Nhất là khi này, anh chàng đang xì mặt ra có vẻ rất không vui... Con bé Hiểu chết tiệt kia nữa, nó bò về thử xem, xem cô có cho nó te tua không, chuyện lớn cỡ này mà cô lại là người cuối cùng được biết... Không nên, không nên, bây giờ nó đã là người phụ nữ của Đường thiếu, ô dù của nó to lắm... Nhưng sao đang yên đang lành nó lại cãi nhau với Đường thiếu chứ? Tính nó không đồng đánh vậy nha... Đã xảy ra chuyện gì?

Chợt tiếng chuông di động vang lên, Dương Mật vừa mới hồi hồn lại sau những phút thất thần nhất thời chưa nghe ra là điện thoại của ai réo.

Thế nhưng Đường Học Chính đã tiếp điện thoại, là cuộc gọi ẩn số điện thoại, cô đang gọi bằng điện thoại công cộng? “Alo? Phù Hiểu?”

“Đường Học Chính.” Từ điện thoại truyền ra giọng nói đều đều, vô cảm, là Phù Hiểu.

“Ừ, ở đâu? Anh đến đón em.” Đường Học Chính đứng dậy.

“Chúng ta chia tay đi.”

Đường Học Chính thoáng ngừng lại, cũng chưa biến sắc mặt, anh vừa đi về phía cửa vừa trả lời: “Ừ, được. Chúng ta gặp nhau nói chuyện.” Gặp cô anh không ghét cho cô mấy phát vào mông mới là lạ ý.

“Trong nhà anh có một người mẹ rất ghê gớm, còn ghê gớm hơn cả mẹ chồng Dương Mật, mẹ chồng Dương Mật còn không chửi thẳng vào mặt người khác.” Giọng thì đều đều, không chút dao động, không chút cảm xúc mà Phù Hiểu lại không thể lau hết được nước mắt trên mặt mình, cô cứ lau, lau mãi và nước mắt cứ tuôn rơi, “Em ghét điều đó, em không muốn cùng một chỗ với anh nữa.”

Tim Đường Học Chính quặn đau, sao anh có thể không nghe ra giọng cô đang nghẹn ngào cơ chứ, “Bé ngoan, tất cả đều là lỗi của anh. Thật ra là bà giận anh nên mới giận cá chém thớt em đấy mà, không liên quan gì đến em đâu.”

“Em không tin anh đâu, trừ khi mẹ anh xin lỗi em, nói với em là bà hoan nghênh em trở thành người nhà họ Đường nhà anh, em mới cùng một chỗ với anh. Nếu không, sau này, chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa.”

“Anh không đáng để em quý trọng đến vậy ư, chỉ vấp chút trắc trở đã đòi vứt bỏ?” Đường Học Chính cũng giận rồi, anh bước vào thang máy, ấn nút đóng cửa đánh “tạch” một cái.

Phù Hiểu lặng đi một lúc lâu, cổ nuốt xuống nghẹn ngào, bờ vai gầy của cô run rẩy, “Tạm biệt, Đường Học Chính.”

Cô chậm rãi cúp điện thoại, ngửa mặt lên nhìn trời hòng ngăn dòng lệ tuôn rơi. Năm đó, nhìn cậu thiếu niên nằm trên giường bệnh và nghe ông cụ Đường cam đoan, cô cũng đã vứt bỏ hận thù rồi. Năm đó, cô đã cho anh và cũng cho chính mình một con đường để được giải thoát. Ngày nay, không biết từ bao giờ cô đã yêu anh tha thiết nên cô càng không thể có những suy nghĩ về trả thù anh, hại anh cũng hại chính mình. Chỉ có điều, cô không thể và mãi mãi không thể cùng một chỗ với anh, chấm dứt rồi.

“Alo?” Nghe những tiếng “tút” dài truyền ra từ điện thoại, Đường Học Chính bực đến nỗi muốn vứt quách đi động đi cho rảnh nợ. Đợi đến lúc tìm được cô xem, anh sẽ cho cô một trận à coi!

Anh mở danh bạ, rất nhanh tìm ra một số điện thoại, anh gọi cho số điện thoại đó, “Là tôi, tìm địa chỉ buổi điện thoại công cộng vừa gọi vào máy tôi cho tôi, càng nhanh càng tốt!”

Chạng vạng, Đường Học Chính vác một bụng tức về nhà tổ trên núi, không đợi người giúp việc ra mở cửa, anh đã thò chân ra đá tung cửa rồi đi luôn vào phòng khách lớn, mặc ột đồng thiết bị báo động réo vang. Cả căn nhà náo loạn hết cả lên, cả bảo vệ cũng chạy đến mới biết là tâm trạng của Đường thiếu cực không tốt nên giận cá chém thớt lên họ.

Cả Đường phu nhân đang ngắm tranh chữ với khách thấy chuông báo động réo quá cũng phải giương giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì hả?”

“Rầm” một tiếng, cửa phòng tranh bị đá tung ra, Đường phu nhân giật thót người, thấy người vào là con trai mình thì không khỏi quở trách: “A Chính, anh nổi điên cái gì.”

“Mẹ, con muốn nói chuyện với mẹ.” Lúc này, còn chuyện gì cần hỏi cho ra nhẽ hơn chuyện cô bé của anh chứ? Thế nhưng lại gọi điện thoại công cộng ở nhà ga, gọi xong là mua vé chạy luôn, đặc biệt trong túi cô đến là nhiều tiền.

“Cái thằng bé này, anh không có mắt à, không thấy mẹ anh đang có khách sao.” Đường phu nhân mắng anh một câu, rồi kéo anh lại bảo, “Anh đoán xem ai đến chơi nào?”

Đường Học Chính lấy đâu ra tâm trạng mà đoán mới chả đổ xem ai đến chơi, anh liếc qua một cái, thấy Tiêu Thiển Thiển ngồi trên chiếc ghế gỗ lê và mỉm cười với anh, “Đường thiếu, tâm trạng không tốt à?”

“Sao cô lại đến đây?” Đường Học Chính hỏi thẳng.

“Ai lại hỏi khách đến nhà thế bao giờ? Thiển Thiển ra nước ngoài mười năm mới về nước đó, con bé đến thăm chúng ta, sao anh lại hỏi người ta câu bất lịch sự thế hả.”

“Không sao đâu mà cô, anh ấy toàn giở cái giọng đó ra với con thôi, con cũng quen rồi.” Tiêu Thiển Thiển đứng dậy, hôm nay cô mặc một chiếc váy liền thân của Chanel, tôn lên dáng người hoàn hảo và làn da trắng mịn của cô.

“Ha ha, cũng phải, trước kia hai anh chị thân nhau lắm mà, tôi còn phải lo anh chị lạ nhau làm gì.” Đường phu nhân cười dài nhìn cô, rồi bà quay sang Đường Học Chính, nói, “Anh xem, năm đó Thiển Thiển đã đẹp

tệ, hôm nay, khi hoàn toàn trưởng thành, con bé càng đẹp hơn, đẹp quốc sắc thiên hương.”

Tiêu Thiển Thiển che miệng cười duyên, “Cô à, người tăng bốc con kiểu đó con sẽ xấu hổ đó.”

“Không tăng bốc, không tăng bốc đâu, toàn lời nói thật đó.”

Nếu Phù Hiểu không có hành anh te tua thì có lẽ anh sẽ tán gẫu với hai người họ đôi câu. Nhưng bây giờ, anh không hơi đâu mà làm cái việc đó, chỉ nhếch mép cười cười, không nói không rằng.

“Thằng ranh thói thầy này, mày có điên đâu mà chọc cho cả nhà rối hết cả lên thế hả.” Tiếng mắng của ông cụ Đường vang lên từ phía sau.

“Không có gì.” Có mặt Tiêu Thiển Thiển không tiện nói, anh bĩu môi, “Con đi nằm một lát.” Hạ hỏa.

“A Chính!”

“Thằng ranh thói thầy kia!” Khi anh đi ngang qua ông cụ Đường, cụ đưa gậy ba toong cản anh lại, “Vào phòng tao một lát, tao có chuyện phải nói với mày.” Dây thần kinh nào bị chập rồi, mà lại đòi đi nương tựa nhà tư bản.

“Không rảnh.” Anh vòng qua đầu cây gậy của ông cụ, đi thẳng lên lầu không buồn ngoái lại.

Ông cụ Đường xem chút nữa phi luôn cây gậy ba toong vào ót anh chàng.

Cả cửa buồng mình Đường Học Chính cũng đá tung, anh thấy lòng mình phừng phực lửa, làm cách nào cũng không dập được. Anh đá văng chiếc ghế cản đường, ngã người vào chiếc giường lớn êm ái, hít sâu mấy hơi, anh nhìn trần nhà được trang trí lộng lẫy mà trong đầu toàn là hình ảnh khuôn mặt xinh đẹp của Phù Hiểu. Cô bé đáng đánh đòn, chẳng chịu tin tưởng anh gì cả, gặp có chút chuyện nhỏ thôi cũng lại trốn như bay. Còn ngồi tàu hỏa chứ... hình như cô còn cả mua vé ngồi, mua một chiếc vé đứng rồi lên tàu luôn, tàu hỏa từ đây về chỗ cô cũng phải hai mấy tiếng đồng hồ lận. Đường Học Chính càng nghĩ càng xót ruột, tối qua, anh không để cô ngủ đủ giấc, hôm nay thì cô vẫn chưa ăn uống gì, giờ, cô lại còn chen chúc trên tàu hỏa, thế thì sức cô sao mà chịu nổi chứ?

Sao mình lại chăm cô ấy nhỉ, bé con không chịu để người ta yên tâm. Aizz, nói đi nói lại vẫn là lỗi của anh. Anh không nên quá chủ quan, cứ thế mà để hai người phụ nữ gặp nhau. Bây giờ, cuối cùng anh cũng có thời gian để mà hồi tưởng chi tiết tình hình khi đó, biểu cảm và hành vi của Phù Hiểu rất kỳ quái, không giống như đang căng thẳng, trái lại giống như... kinh hãi? Tại sao? Lẽ nào trước kia cô từng gặp mẹ anh rồi? Đường Học Chính hí hóp mắt lại, bắt đầu suy ngẫm về giả thiết không có khả năng thành sự thật ấy. Phù Hiểu là một cô gái tốt, nếu cô ấy biết người mình gặp là mẹ chồng tương lai thì cô ấy sẽ không bao giờ đang yên lành lại đi vô lễ (khác hẳn với cô lúc bình thường) với bà. Trước hôm nay, hai người họ từng có xích mích gì?

Nằm trên giường suy nghĩ hồi lâu, anh vẫn thấy mọi chuyện rất mờ mịt. Người giúp việc đi lên mời anh xuống ăn tối, anh chán nản, vào phòng tắm, tắm nước lạnh hòng áp chế những nôn nóng trong lòng, rồi đi xuống.

Vào phòng ăn, thấy Tiêu Thiển Thiển chưa đi. Anh liếc cô một cái, cô điềm nhiên giải thích, “Cô mời nhiệt tình quá, tôi thật sự không từ chối được.”

“Sao con lại nói mấy lời khách sáo ấy, lâu rồi cô không được gặp con, giữ con lại ăn với cô bữa cơm mà con cứ chối đây đẩy là sao.” Đường phu nhân vờ giận, trách.

“Dạ, vậy con cung kính không bằng tuân lệnh.” Tiêu Thiển Thiển cười đáp lời.

“Ha ha, nói vậy mới nghe được chứ. Nào, nào, A Chính, con ngồi cạnh Thiển Thiển đi, giúp mẹ chiêu đãi khách quý của nhà ta cho tốt nào.”

Tâm trí của Đường Học Chính đã bay đến tận đâu tận đâu rồi, anh không ý kiến ý cò gì, đặt mông ngồi vào bên phải Tiêu Thiển Thiển.

Do anh vừa tắm xong nên từ anh tỏa ra khí tức sạch sẽ, nhẹ nhàng. Tiêu Thiển Thiển nhìn anh một cái, thấy anh nhìn thức ăn trên mâm không chớp mắt.

Đường phu nhân ngồi đối diện với hai người họ, càng nhìn hai người bà càng thấy vừa lòng. Nhìn hai đứa nó xem, đây mới là kim đồng ngọc nữ, một đôi trời sinh chứ, mặt nào cũng xứng đôi! Nếu Thiển Thiển thành vợ thằng bé, ngày nào cũng ngồi thế này thì tốt quá. Nghĩ vậy, bà cười nói với ông cụ Đường đang ngồi ở ghế chủ tọa: “Ba, ba xem kìa, có phải hai đứa nó đẹp đôi lắm không? Đám ngôi sao trong phim chiếu trên tivi, con cũng không thấy đẹp đôi bằng hai đứa nó nha.”

Thấy con dâu nói vậy, ông cụ Đường cũng quay sang, híp mắt lại quan sát rồi cười khà, “A Chính sao xứng được với Thiển Thiển, con bé là cô gái tốt, có học thức lại ngoan ngoãn, A Chính chỉ là thằng ranh hư đốn thôi.” Tuy cụ cũng thấy trông hai đứa khá đẹp đôi, nhưng cụ vẫn chưa quên lần trước, thằng ranh này long trọng giới thiệu (nhưng hụt) với cụ một cô gái, cụ thấy mình không tham gia vào chuyện của lũ trẻ thì hơn.

Đường Học Chính mặt không chút biểu cảm nhìn mẹ một cái, thấy mẹ thu được tín hiệu cảnh cáo từ mình mới dờ mắt đi, cong môi cười: “Ông cụ, nội cũng tinh mắt lắm. Hàng ngũ người theo đuổi cô Tiêu đây sắp dài đến sao Hỏa rồi, sao còn đến lượt con.”

Tiêu Thiển Thiển cười điềm nhiên, “Đường thiếu khiêm tốn quá rồi, nể chúng ta quen biết nhiều năm, tốt xấu gì tôi cũng sẽ cho anh chen ngang vào hàng.”

“Tôi dắc tội Tiêu đại tiểu thư lúc nào ý nhỉ? Mà cô phải nghĩ ra trò này để chỉnh tôi.” Đường Học Chính đáp một cách biếng nhác.

Tiêu Thiển Thiển ngẩn ra, nhướn mày: “Tôi giấu kỹ thế mà vẫn bị anh phát hiện à?”

Đường phu nhân còn muốn nói nữa, bị Đường Học Chính lườm một cái đành phải thôi. Bà đành chuyển đề tài: “Coi hai đứa con trêu đùa nhau kìa, Lão Đường không về ăn cơm đâu, chúng ta ăn thôi.”

Đường Học Chính đã một ngày không ăn gì, anh biến cơn giận thành thèm ăn, bưng bát lên ăn ngấu ăn nghiêng. Tiêu Thiển Thiển ăn uống nhỏ nhẹ, nhìn anh và từng và cơm lớn mà vui: người này ý à, ở bên ngoài mà ra vẻ với thiên hạ thì đến quý tộc châu Âu cũng chẳng sang bằng, ai mà biết bản chất thật là bộ dạng này cơ chứ. Chẳng qua, sao cô lại thấy anh thế này cũng rất MAN?

“A Chính, đừng cầm cùi ăn một mình thế, gấp thức ăn cho Thiển Thiển đi nào.” Đường phu nhân nói.

Đường Học Chính quay sang, “Cô thích ăn gì cứ gấp tự nhiên, tôi gấp lỡ phải món cô không thích rồi cô lại ngại từ chối.” Có phải cô bé của anh đâu mà anh phải ép ăn mấy món không cay khi toàn ăn cay chứ, nhắc đến chuyện này mới nhớ: “Mẹ, nhà mình có đầu bếp giỏi nấu món ăn của Tứ Xuyên không?”

Đường phu nhân phân vân: sao tự dưng thằng bé lại hỏi chuyện này, nhưng bà vẫn gọi quản gia lên để hỏi, quản gia đáp: “Món ăn của Tứ Xuyên vừa cay vừa nóng, phu nhân lo mấy món đó không tốt cho sức khỏe cụ nên mới không mời đầu bếp nấu món ăn của Tứ Xuyên.”

Đường Học Chính gật đầu, “Vậy mấy hôm nữa, cậu thu xếp rồi chọn lấy một người, nhớ là không những phải nấu ngon mà còn phải giỏi cả phối hợp dinh dưỡng nhé.”

“Vâng.”

Ông cụ Đường nói: “Nhà đã mấy đầu bếp rồi, sao anh còn đòi mời đầu bếp nấu món ăn của Tứ Xuyên, mà nhà cũng có ai ăn cay đâu cơ chứ?”

“Yên tâm, khác có người ăn ạ.”

Tiêu Thiển Thiển chớp rèm mi dài, lẽ nào anh ấy vẫn nhớ: cô ăn cay?

59. Chương 59

Cơm nước xong xuôi, Đường Học Chính định đi lên thì bị Tiêu Thiển Thiển gọi lại, “A Chính, tôi tìm anh có chút chuyện.”

Đường Học Chính ngẫm nghĩ: “Vào thư phòng nói.”

Thế là ông cụ Đường tấm tức, cụ gọi nó thì nó không đi, giờ người đẹp ngoắc cái là nó đi liền, đồ ranh con nặng sắc nhẹ già.

Đường Học Chính để cô nàng vào thư phòng trước còn anh thì gọi người giúp việc bưng hai chén hồng trà lên. Mở cửa ra, anh dẫn cô vào bàn uống nước bằng gỗ gụ. “Chuyện gì?”

“Anh làm sao thế?” Tiêu Thiển Thiển vắt chéo chân một cách tao nhã, hai tay đặt vào nhau và để lên đùi.

Đường Học Chính ngồi vào vị trí đối diện cô nàng, anh nghe ra câu hỏi của cô nhưng không định trả lời nó, “Không có gì.”

“Nhưng tôi chưa thấy anh giận dữ ra mặt thế này bao giờ, ai chọc giận anh?”

“Tiêu đại tiểu thư, ý của tôi là: không có liên quan gì đến cô.” Cô ta cho anh là phạm nhân mà cô ta thăm vẫn chắc?

Vẻ mặt thư thái của Tiêu Thiển Thiển lập tức bay sạch, cô ngồi thẳng dậy: “Anh... Đúng là có lòng tốt giúp người mà bị người khinh mà!”

“Hả, tôi rất tiếc.” Đường Học Chính trả lời đến là không có thành ý, “Tóm lại là cô có chuyện gì? Tôi mệt rồi.”

“Anh... ngày trước cũng cái tính này, bao nhiêu năm rồi mà chẳng tốt lên chút nào.” Tiêu Thiển Thiển nghiêng rằng, giọng bức tức: anh ấy vẫn thế, vui thì thế nào cũng được, hơi mất vui một tý là trưng cái mặt đó ra, chả ai bốc đồng bằng anh ấy.

“Cám ơn lời khen của cô.”

“Tôi là con hèn nên mới đi quan tâm anh!” Tiêu Thiển Thiển đứng phắt dậy, biến khỏi thư phòng nhanh như gió. Người ta không biết quý trọng thì tội gì mà cô phải ở đây cho người ta ngứa mắt.

Đường Học Chính còn chả buồn nhúc nhích, gác đôi chân dài lên bàn, “tách” – bật lửa châm một điếu thuốc.

Người giúp việc đi lên, lúng ta lúng túng đứng ở cửa hỏi: “Thiếu gia, trà này...”

“Mang vào đây đi.”

Chỉ một lát sau, Đường phu nhân đi vào: “A Chính, hôm nay anh làm sao thế? Sao Thiển Thiển lại giận dữ bỏ đi hả?”

“Sao con biết được, ả đàn bà lão toét.”

“Aizzz, sao anh lại nói người ta thế, nhất định là anh chọc tức con bé, chứ không sao đang yên đang lành con bé lại bỏ đi.”

“Ừ, mẹ nói cũng phải, chiều nay, chắc Phù Hiểu nhà ta cũng có chuyện khó nói ra lời.” Đường Học Chính nhả một vòng khói trắng, “Nào, mẹ, mời mẹ uống trà.”

Đường phu nhân không ngờ là mới nói mấy câu anh đã lái sang chuyện Phù Hiểu, bà hơi biến sắc mặt, “So sánh thế sao được? Chiều nay là mẹ tận mắt thấy, mẹ còn chưa mắng chị ta vì sự vô lễ của chị ta được câu nào đâu, là chị ta chẳng nói chẳng rằng chạy mất dạng đấy chứ.”

“Đó là mẹ nói trước mặt người ta: mẹ không đồng ý, vợ con yếu đuối lắm, mẹ nói thế cô ấy lại chẳng chạy à.”

Nếu chị ta yếu đuối vậy đã tốt. Đường phu nhân nhủ thầm trong bụng. Mười năm trước, chị ta chẳng qua chỉ là một con ranh con đến từ một thị trấn nhỏ thôi mà đã không hề sợ họ rồi, còn dám ném trả tiền lên người bà. “Anh thuyết phục kiểu gì cũng không có tác dụng đâu. Tóm lại là mẹ ngứa mắt chị ta, anh đừng mơ tưởng viên vông nữa. Anh xem anh đi, muốn gì có nấy, sao anh lại đi thích con ranh con đó chứ. Anh nhìn Thiển Thiển xem, hơn chị ta mọi mặt luôn, thế mà anh còn chọc giận người ta, để người ta bỏ đi.”

“Được rồi,” Đường Học Chính ngắt lời cảm râm của bà, nhắc bà ngồi xuống, “Hàn nữ sĩ xinh đẹp và tao nhã của chúng ta không hợp niệm “kính của các bà mẹ” đâu.”

Đường phu nhân bật cười vì câu nói đùa của con, ngồi xuống cạnh anh chàng, nhấp một ngụm hồng trà trong chén anh chàng đưa, nói: “Ai bảo anh chẳng để mẹ được yên tâm, mẹ muốn làm một người mẹ ít lời cũng không được.”

“Con muốn làm mẹ yên tâm lắm nhưng là mẹ không chịu đấy chứ. Lần trước, cả cái cô tiểu thư đồng danh Chúc Đình Đình mà mẹ cũng vứt cho con được. Giờ, con tự tìm được một cô gái tốt để lấy làm vợ thì mẹ lại không vui.”

Đường phu nhân biến sắc mặt, đặt chén xuống, nói: “Chỉ giỏi xoay mẹ anh vòng vòng thôi, thế giới này muôn hình muôn vẻ, mẹ đã gặp nhiều người lắm rồi, mẹ còn không biết có phải cô gái tốt không ư? Mẹ thấy chị ta chỉ là một con bé quê mùa, thiển cận, tương lai anh là người lãnh đạo, anh sẽ đứng trên mọi người, vợ anh sao có thể là một đứa con gái nhỏ nhen cỡ vậy chứ?”

Đường Học Chính ngả người, khoác một tay lên thành ghế, nhìn bà một cách bí hiểm.

Con của bà đã không còn là cậu bé có làm gì cũng không qua nổi mắt bà từ lâu rồi, bà bị anh nhìn đâm hơi chột dạ, liền cả giận, xị mặt xuống, “Anh nhìn mẹ anh kiểu đó làm gì?”

“Con chỉ đang suy nghĩ thôi,” Đường Học Chính gãi cằm, “Con luôn thấy mẹ bài xích Phù Hiểu quá mức, về lý mà nói: hai người còn chưa từng chính thức gặp mặt, không nên có những phản ứng dữ dội đến vậy. Có phải... hai người quen nhau từ trước không?”

Trái tim Đường phu nhân như rút đánh “bịch” một cái. Bình thường, thằng bé này luôn tỏ ra nó là một anh chàng phóng khoáng, không để bụng mấy chuyện vụn vặt, nhưng nếu đã động não, thì nó còn gian hơn cáo nữa kìa. “Anh nói luyên thuyên gì vậy, nếu mẹ biết chị ta sớm hơn thì mẹ đã không để hai anh chị dính vào nhau.”

“Thật không đó?”

“Mấy chuyện kiểu này mẹ giấu anh làm gì? Mẹ anh là người thế nào chứ, đâu rảnh mà quen chị ta.”

“Vậy con cũng nói thẳng luôn, mẹ mà không chấp nhận Phù Hiểu thì cứ chờ xem con trai mẹ độc thân suốt đời đi.” Khó khăn lắm anh mới tìm được người con gái ấy, “À, cũng đừng trông mong gì chuyện có cháu bé nha.”

“Cái thằng này...” Đường phu nhân giận quá buột miệng mắng, nhưng bà chợt nghĩ lại, con bà là kiểu người gì bà còn không biết ư? Nó từng có vô số cô bạn gái tài mao song toàn mà còn chẳng cô nào trối được trái tim nó, con ranh Phù Hiểu đó ư... Có lẽ nó chỉ thấy lạ miệng thôi, qua một thời gian nữa, có khi nó còn chẳng nhớ nổi ý. Nghĩ vậy, bà cũng coi như mình đã thông suốt, hắng giọng: “Tùy anh, dù gì mẹ cũng không thích chị ta, có thể thôi.” Không nên ép nó, cứ để kệ nó một thời gian, tự nó sẽ thấy chán thôi.

Vì mẹ tỏ thái độ quá kiên quyết, nên Đường Học Chính tuy cũng cho là hai người phụ nữ này không quen nhau nhưng vẫn còn một nghi vấn. Vì nghi vấn đó, chiều hôm sau, anh tìm đến người đứng đầu Bộ Tư pháp.

Ông Mạc Viễn Đông vừa họp xong, cười đón anh: “Học Chính, ngại quá, để con phải đợi lâu, có chuyện gì mà con tìm chú Mạc gấp vậy?”

Đường Học Chính đứng lên, “Chú Mạc, con không dám giấu, con có chuyện muốn nhờ chú giúp.”

“Ha ha, con nói ra xem nào.” Ông Mạc Viễn Đông giục anh ngồi xuống, bảo người thư ký vào cùng ông đi pha trà.

“Con muốn xem ghi chép về vụ tai nạn của con năm đó.” Đây là một trong những đầu mối anh tìm được, sáng nay, khi thức giấc, anh nghĩ đi nghĩ lại cũng không xác định được mẹ anh và Phù Hiểu có từng gặp nhau chưa và nếu có là ở đâu, đây là manh mối mà anh cho là diệu vợi nhất và cũng là manh mối mà anh không muốn tin nhất.

Ông Mạc Viễn Đông ngạc nhiên, “Chuyện đã qua lâu vậy rồi, sao đột nhiên con lại muốn xem chúng chứ?”

“Con có chút chuyện cá nhân nên cần. Con đến phòng lưu trữ hồ sơ hỏi thì họ nói năm đó nguyên đơn rút đơn kiện, không cấu thành án nên hồ sơ vụ tai nạn không được đưa vào kho dữ liệu điện tử, chỉ có hồ sơ dự

bị bằng giấy. Con thấy trình tự lấy hồ sơ quá phức tạp, nên đến nhờ chú giúp.”

“Hả, thế à, chuyện nhỏ thôi, con ngồi đi, chú gọi cuộc điện thoại cái.”

Đường Học Chính gật đầu, anh ngó đồng hồ, khi này, không biết cô bé của anh đang ở nơi nao? Nghĩ là làm, anh gọi một cú điện thoại, chuông réo bốn, năm tiếng thì có một giọng nữ tiếp điện thoại, “Đường thiếu?”

“Gặp được chưa?”

“Gặp được rồi, Phù tiểu thư đã theo tôi đến toa nằm rồi, vừa này, Phù tiểu thư cũng đã ăn chút ít.”

“Trên người cô ấy có tiền không?”

“Hình như có không nhiều lắm.”

“Ừ, tâm trạng cô ấy thế nào?”

“Ừm... Phù tiểu thư trông rất buồn, sắc mặt nhợt nhạt lắm.”

Đường Học Chính lặng đi giây lát, nói: “Chăm sóc cô ấy cho tốt, đừng để cô ấy phát hiện, cố hết sức nhét tiền cho cô ấy.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Đường Học Chính ngồi ngay ngắn chờ tin tức. Mạc Viễn Đông cũng đã gọi điện thoại xong, đứng dậy khỏi bàn làm việc, bảo với anh: “Chú bảo họ tìm rồi, tìm được sẽ mang đến đây.”

“Dạ.”

“Dao này chú bận quá, không có thời gian đến thăm ông cụ Đường, ông cụ vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe lắm ạ, ông cụ còn hăng hái lắm.”

“Ha ha, thế thì tốt quá.”

Cửa vang lên hai tiếng gõ kiểu lấy lệ, Mạc Vu Phi vội vàng xộc vào, “Ông già, tài liệu con nhờ ba tìm giúp đã có chưa?”

“Gọi tao là Bộ trưởng.” Ông Mạc Viễn Đông lườm anh chàng một cái.

Mạc Vu Phi nào có chú ý mấy chuyện vặt vãnh ấy, anh nhìn người khách đang chễm chệ trên sofa với vẻ ngạc nhiên, “Sao mày lại chạy đến đây?”

“Chuyện cá nhân.”

Chuyện cá nhân gì mà phải chạy đến tận đây giải quyết, Mạc Vu Phi đâm tò mò. Anh không hỏi han gì mà ngồi phịch xuống cạnh ba anh, tán chuyện đông tây kim cổ với Đường Học Chính, đợi anh chàng kia tự mở lời vàng ngọc giải thích rõ ràng.

Khoảng nửa giờ sau, cửa phòng lại được gõ vang, lần này người đến quy củ hơn: “Bộ trưởng, hồ sơ ngài cần đây ạ.”

“Vào đi.”

Thư ký trình cho ông Mạc Viễn Đông một bộ hồ sơ, ông đưa luôn cho Đường Học Chính, “Này, thứ con cần đây này.”

“Con cảm ơn chú Mạc.” Đường Học Chính đón lấy.

“Cái gì thế?” Mạc Vu Phi hỏi.

“Hồ sơ vụ tai nạn giao thông cũ ấy mà.” Đường Học Chính cũng không giấu diếm, mở luôn túi hồ sơ ra.

Vì là vụ án bên nguyên đơn rút đơn kiện nên cũng không phải hồ sơ chính quy gì, chỉ có vài bức ảnh và ghi chép hiện trường, anh bỏ qua tất cả đồng giấy tờ đó, tìm xem luôn ghi chép về đương sự của vụ án, khề nhều mảy, đọc lướt qua. Là một cặp vợ chồng đi du lịch... bởi vì tài xế xe kia quật xe gấp nên cú đâm không chính diện, ba người bị thương nhẹ... đoạn sau thì giống như mẹ anh đã nói, biên bản ghi lại là người nhà bị

đơn bồi thường rất nhiều tiền, bên nguyên đơn rút đơn kiện, chữa trị vài ngày cho vết thương lành hẳn rồi đi về.

Đường Học Chính không nhận ra là mình vừa thả phả nhẹ nhõm cỡ nào, tuy anh cho rằng chuyện đó là không thể, nhưng nếu nó mà là thật thì toi anh rồi.

“Mày cần thứ này làm gì?” Mạc Vu Phi bắn khoắn, thứ nó đang cầm trên tay và đang lật xem, hình như là thứ anh làm ra hồi “du lịch” nước ngoài?

“Không có gì.” Đường Học Chính nhìn đồng hồ, anh nghĩ có lẽ mình nên đi thị trấn S sớm một chút, thế là anh xếp gọn tập hồ sơ trên tay, cất vào túi rồi đưa trả cho ông Mạc Viễn Đông, “Con cảm ơn chú Mạc, chú đã giúp con rất nhiều rồi đấy ạ.”

“Chút việc con con ấy nói cái gì mà giúp mới chả không giúp, hôm nào rảnh qua nhà chú uống với chú mấy chén nhé.”

“Được ạ, vậy chú Mạc à, con còn chút việc, con đi trước nhé.” Anh vỗ vai Mạc Vu Phi, gật đầu chào ông Mạc Viễn Đông rồi đi ra ngoài.

Mạc Vu Phi không chú ý đến thằng bạn, bởi vì anh vừa giật được tập hồ sơ từ trong tay ông Mạc Viễn Đông, anh đọc lướt qua một lần, vẻ mặt đến là quái. Đợi Đường Học Chính đi khỏi, anh rờ tay lên một con dấu nhỏ dập trên bìa tập hồ sơ, hỏi: “Ba, vụ tai nạn đó của A Chính, ba cũng biết đôi chút phải không?”

“Đương nhiên, cú đâm rất mạnh, Học Chính cũng hôn mê tận mấy hôm.” Ông Mạc Viễn Đông nhấp một ngụm trà.

Đêm đó, Mạc Vu Phi về nhà sớm hơn thường lệ. Anh lần vào mật thất trong thư phòng ông Mạc Viễn Đông, mở chiếc két bảo hiểm trong phòng ra một cách thành thạo, lấy ra từ trong két một xấp hồ sơ và tìm được một tập hồ sơ. Anh mở tập hồ sơ nọ ra, đọc qua một lần, càng đọc càng mày anh càng nhúu chặt hơn, đến khi đọc đến tên người nhà của nạn nhân thì anh triệt để ngắt người.

Chuyện gì đang diễn ra vậy trời?

60. Chương 60

Tạm biệt người chị tốt bụng, người đình ninh rằng cô bị móc túi sạch, kiên quyết kéo cô đến toa nằm rồi ra sức dúi tiền cho cô, Phù Hiểu hòa vào dòng người ra khỏi ga, vừa đi vừa nghĩ xem có nên về nhà cô của cô trước rồi tính tiếp không.

“Phù tiểu thư.” Đang đứng ở cửa ra thì có người gọi cô một tiếng, cô ngẩng lên thì thấy chàng nhân viên chuyên phát nhanh trẻ mà cô không lấy gì làm xa lạ nọ đang xách một va li hành lý, cười tủm tỉm và đứng trước cô, “Bưu kiện của cô.”

Phù Hiểu ngẩng ra nhìn anh chàng một mắt một lát, hiệu suất của dịch vụ này hơi bị quá cao rồi đấy nha? Chợt cô nhớ tới gia thế có tiền hách và ví tiền có dày hơn người bình thường “chút chút” của Đường Học Chính, nhất thời cô có cảm giác mây tan trời tở, làm gì có công ty tư nhân nào thế này, rõ ràng đây là dịch vụ chuyển phát cá nhân! Anh sợ một lúc một nhác cô sẽ không tiếp nhận nổi nên mới lừa cô kiểu này.

“Cám ơn.” Cô nói cảm ơn rồi nhận lấy chiếc va li trong tay anh chàng.

“Không cần khách sáo, Đường tiên sinh còn bảo tôi chuyển lời đến cô, vốn dĩ ngài ấy định tự mình đến đây nhưng đột xuất phải nhận nhiệm vụ, không thể không đi. Ngài ấy nói: xin cô hãy tự chăm sóc mình cho tốt, đừng nghĩ ngợi gì, ngài ấy xử lý mọi chuyện xong xuôi thì sẽ đến tìm cô.”

Phù Hiểu thấy lòng mình vừa ngọt, vừa đắng, vừa mặn, vừa chát cũng vừa cay, cô rũ mắt xuống khẽ ừ một tiếng.

Cô về nhà, lôi đồng quần áo, vật phẩm mà anh thu dọn giúp cô ra, cô không chú ý đến chuyện anh mua thêm vài bộ đồ mới cho cô mà chú ý đến chuyện anh gấp gọn ghê đồ của cô, cái gã đó... rõ là quần áo của mình thì toàn bạ đầu vớt đó thôi à. Cô tròn mắt lên nhìn rồi vội lắc đầu từ chối dòng suy nghĩ đang tràn

ra, không inh nghi về anh nữa. Cô kiểm tra ví tiền, định ra ngoài mua vài thứ. Bất kể bạn có phải rời xa một vài người nào đó, thế giới này... vẫn tiếp diễn, bạn... vẫn phải tiếp tục cuộc sống thường ngày.

Vừa cầm ví lên là Phù Hiểu phát hiện ra ngay: nó không nhẹ như nó vốn phải thế. Cô mở ví ra, thấy trong ví là một xấp dày những tờ tiền màu đỏ, cạnh đó là một tờ giấy nhớ.

Cô không muốn đọc nhưng lại không kìm chế nổi lòng mình mà mở ra đọc.

“Sau này mà em còn dám tự hành hạ thể xác bé bỏng của em, thì cứ chờ xem, xem anh sẽ xử lý em thế nào nhé. Nhớ ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn ngủ. Cô bé ngoan.”

Những nét chữ rồng bay phượng múa như nhòa dần, Phù Hiểu ra sức chớp mắt, không được khóc, không được khóc.

Buổi tối, cô lên giường từ sớm nhưng cứ trằn trọc mãi, không sao đi vào giấc ngủ được. Hết nhắm mắt lại, là rất nhiều, rất nhiều những chuyện mà cô không muốn nghĩ đến cứ không chịu buông tha cô, tràn vào suy nghĩ của cô. Cô chán nản bật dậy, uể oải bật máy tính lên hồng dờn sự chú ý của mình sang chuyện khác.

Đã qua nửa giờ đồng hồ rồi mà cô vẫn chưa gõ được chữ nào. Cô cắn môi, đóng câu truyện đang viết dở lại. Cô vào mạng, lướt đông lướt tây hồng tìm kiếm một thứ gì đó có thể thu hút được sự chú ý của cô khi này. Vô tình, cô mở hộp thư điện tử ra, vô thức kéo lên kéo xuống kiểm tra thư và chợt sững lại khi nhìn đến một địa chỉ người gửi nào đó. Cô thấy trong hộp thư điện tử của cô có một dãy dài email chưa đọc và chúng có cùng một địa chỉ người gửi. Những email đó không phải email quảng cáo, mà là email ông nội Đường Học Chính cho người gửi đến hộp thư điện tử của cô – bức đầu tiên được gửi sau khi chuyện đó xảy ra được vài tháng. Mỗi lần nhận được email, cô biết là ông cụ Đường đang thực hiện lời hứa của cụ, nhưng cô chưa bao giờ mở những email đó ra đọc. Cô không biết tâm trạng của mình sẽ ra sao sau khi đọc những email đó.

Giống như câu truyện về chiếc hộp của Pandora[1], đến phút cuối nàng Pandora sẽ không chống lại được sự dụ hoặc. Trong khoảnh khắc, cô hiểu ra, hiểu ra trong chớp mắt ma lực của vực sâu khiến con người ta cam tâm nhảy xuống. Như bị sai khiến bởi quỷ thần, cô mở những email đó ra.

“... Vết thương của A Chính đã khỏi hẳn, ông cho thằng bé nhập ngũ. Nó cũng biết là ông răn dạy nó, nên nó không nói lời nào, ngoan ngoãn theo ông đi, chứ như bình thường thì nó đã tìm cách lươn lẹo cho qua chuyện. Ông ra chỉ thị cho huấn luyện viên của nó: không được thiên vị nó, thậm chí còn phải nghiêm với nó hơn những cậu lính khác. Huấn luyện viên Phương làm theo lời ông. Từ bé đến lớn, A Chính được mẹ và bà nội chăm bẵm, nên yếu ớt, ẻo lả lắm. Mấy tuần huấn luyện quân sự đầu tiên, nó chịu không ít khổ, bắt đầu lên kêu ca với ông, bị ông mắng ột trận, sau lần đó, nó không bao giờ kêu ca gì với ông nữa. Có lần, ông đến doanh trại thăm nó, thấy nó gác thay ột đồng đội bị ốm. Nếu ông cho nó nhập ngũ sớm hơn thì đã tốt.”

“... Tư chất của A Chính rất tốt, thằng bé được Đại đội trưởng Binh đoàn Bộ đội Đặc chủng chấm, hỏi nó có muốn gia nhập đội họ không. Mẹ nó xót nó không cho nó đi, nhưng trái lại, nó đồng ý. Trải qua nửa năm huấn luyện, nó khỏe mạnh hơn, ăn nói cũng chín chắn hơn, không còn cái kiểu không coi ai ra gì như trước.”

“... Chương trình huấn luyện mà bộ đội đặc chủng phải nhận vất vả hơn chương trình huấn luyện bộ đội thông thường nhiều lắm, chỉ riêng mục chạy bộ, đoạn đường mà bộ đội đặc chủng phải chạy đã gấp hơn hai lần bộ đội thường, ngoài ra còn các chương trình huấn luyện về võ thuật, bắn tỉa, vv. Rất nhiều binh lính không theo nổi chương trình huấn luyện ấy mà xin rút nhưng A Chính thì kiên trì bám trụ. Hơn thế nữa, trong một lần diễn tập, thằng bé chỉ huy đội nó bắt giam được Tư lệnh của phe địch, được khen ngợi.”

“... Lần thực chiến đầu tiên mà A Chính tham gia đến rất đột ngột, lần đó thằng bé tham gia diễn tập ở biên giới, gặp phải bọn tội phạm ma túy đã bị bắt nhưng cướp được súng của bộ đội và bỏ trốn. Nó và tiểu đội của nó nhận được lệnh hỗ trợ bộ đội biên phòng vây bắt những tên tội phạm nọ trong rừng rậm, nó tự tay bắt được hung phạm chính, nó bị thương nhẹ.”

“... Những nhiệm vụ A Chính chấp hành dần nhiều lên, càng ngày càng quan trọng, đồng thời cũng càng ngày càng nguy hiểm. Có một lần, ở nước ngoài, khi chấp hành nhiệm vụ giải cứu con tin, thằng bé không may bị bắt, nó bị đánh cho thương tích đầy mình nhưng vẫn trốn thoát được nhờ trí tuệ và nghị lực của

bản thân. Thậm chí lần đấy, nó còn xoay vòng được quân địch trong rừng nhiệt đới suốt một tuần, cuối cùng lần theo đường sông trở về quân doanh. Lần đấy, nó nằm trên giường bệnh suốt hai tuần lễ.”

“... A Chính đã lập được rất nhiều công lao, to có, nhỏ cũng có. Nó từng cứu trẻ em bị lừa bán, phá tan hang ổ của trùm ma túy quốc tế, giải cứu con tin trong những cuộc đấu vũ trang phi pháp... Nó trở thành đại tá trẻ tuổi nhất trong lịch sử, các vị sư trưởng của các quân khu ai cũng coi trọng nó. Khi ông nghĩ có lẽ nó sẽ tiếp tục đi theo lộ trình ấy thì nó lại có hành động mới. Có mấy lần đi làm nhiệm vụ, nó mang người về, đều là những người rất tài ba, có tri thức. Khi này, ông mới nhận ra: trong vô giác, cháu trai của ông đã vượt xa khát vọng của ông về nó. Ông phấn khởi lắm, cũng hy vọng cháu có thể coi đó như niềm an ủi nhỏ nhoi, cảm ơn sự khoan hồng và độ lượng của cháu.”

“... Cháu Phù à, sau này ông không thể báo lại cho cháu những chuyện A Chính làm được nữa rồi, bởi vì những chuyện thằng bé làm bây giờ càng ít người biết thì càng tốt. Nhưng ông cam đoan với cháu: tất cả những chuyện nó làm... tuyệt không có chuyện nào là chuyện xấu. Sau này, nó nhất định sẽ trở thành một người tài giỏi, không để Tổ quốc, Nhân dân phải thất vọng. Quả thật ông không biết phải nói gì với cháu, ông nợ cháu, ông xin ghi tạc trong lòng cả cuộc đời; ông cảm kích cháu, ông cũng xin ghi tạc trong lòng cả cuộc đời. Nếu cháu có thể hồi âm cho ông, để ông được đỡ dần cháu đôi chút thì ông vui lắm.”

Xem xong những email đó, Phù Hiểu đã đầm đìa nước mắt từ bao giờ. Lòng cô rối như tơ vò, lúc thì nhớ về nụ cười từ ái của ba mẹ, lúc thì nhớ đến sự dịu dàng, yêu chiều của Đường Học Chính.

“Đường tiên sinh nhận được nhiệm vụ, không thể không đi.” Đột nhiên, lời của chàng nhân viên chuyển phát nhanh trẻ vang lên trong đầu cô, đầu tiên, cô nhớ về chuyện ông cù Đường kể: anh từng bị địch bắt, nhất thời, tim cô như bị ai bóp chặt, đau đến không thở được. Nhiệm vụ lần này của anh... có nguy hiểm lắm không? Suy nghĩ đó xuất hiện trong đầu cô rồi khiến cô không thể không nghĩ về nó. Có thể bị thương, có thể bị kẻ xấu bắt, bị đánh cho vết thương đầy mình... Nhớ lại lần trước, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, anh mang theo vết thương đến đây, anh vốn khỏe mạnh là thế mà hôm đó lại cứ ngủ lịm đi... Bây giờ, anh có được an toàn hay không?

Có lẽ trên đời này sẽ không có từ ngữ nào là diễn tả nổi tâm trạng cực kỳ phức tạp của Phù Hiểu khi này một cách trọn vẹn, nhưng dần dần, cô cũng nghĩ thoáng ra. Người đã chết thì không thể sống lại, Đường Học Chính đã dùng hành động bù đắp lại lỗi lầm của anh, cô đã dần buông thù hận và tiếc nuối về cái chết của ba mẹ mười năm trước. Nhưng, cô cũng biết rằng: mình không bao giờ còn có thể cùng một chỗ với anh. Cô thấy áy náy, thấy có lỗi với ba mẹ trên thiên đường lắm lắm, nhất định hai người sẽ không tha thứ cho cô đâu. Bây giờ, cô chỉ mong anh bình an trở về, cho cô được gặp anh thêm một lần nữa, rồi hai bên nói rõ với nhau, từ nay về sau mỗi người mỗi ngả. Anh sẽ cưới một cô vợ tốt, người sẽ ủng hộ anh khi anh nỗ lực vì mục tiêu của anh. Còn cô, cô sẽ bỏ xuống yêu thương và đau xót, có lẽ sẽ tìm một người đàn ông bình thường, cô sẽ giấu anh trong tim mình trọn đời và tiếp tục sống.

Phù Hiểu giải tự an ủi mình lắm, nếu không có sự kiên cường đó thì... mười năm đằng đẳng không cha không mẹ... sẽ gian nan với cô đến mức nào. Nghĩ thoáng ra kiểu đó, cô cũng thấy ổn hơn. Trừ những buổi đêm, cô không nén nổi lòng mình mà trùm chăn khóc thầm, ra sức nói xin lỗi với bức ảnh chụp ba mẹ vì đã yêu Đường Học Chính, lại luôn mơ thấy ác mộng là Đường Học Chính bị bắt, bị thương, không thể trốn ra ngoài; thì vào những khoảng thời gian khác, cô rất ổn. Mỗi khi ra ngoài, cô sẽ trang điểm nhẹ hòng khiến mình phấn chấn lên đôi chút, vì có vậy cô mới không rầu rĩ hơn nữa. Cô xin lỗi ba người nhà họ Dương, tìm đại một lý do giải thích cho việc cô đi mà không từ giã họ. Cô đến nhà cô mình thăm bà nội, mọi người ngồi bên nhau nói cười, ngày này qua ngày khác.

Khoảng nửa tháng sau, một đêm nọ, khó khăn lắm Phù Hiểu mới lên tinh thần được ỉnh rồi ngồi trước máy tính nhặt nhạnh công việc đã bị cô bỏ bê lâu ngày thì chuông cửa vang lên. Cô không khỏi giật mình, nhìn đồng hồ, đã 1h15” sáng rồi. Vào thời điểm này có tiếng chuông cửa réo, cô lại ở nhà một mình nên cô thấp thỏm lắm. Cầm theo cây gậy bóng chày, cô chậm rãi mở cửa buồng ra.

“Phù Hiểu, là anh.” Giọng nói trầm ấm quen đến không thể quen hơn vang lên trong không gian yên tĩnh, xuyên vào căn phòng, đánh thẳng vào trái tim cô.

Là Đường Học Chính! Phù Hiểu không kịp nghĩ ngợi gì, vội ném gậy đi ra mở cửa nhà. Nhờ ánh đèn mờ mờ, cô nhìn cửa song sắt của cổng sắt, ngắm khuôn mặt anh tuần mà dường như đã cả một thế kỷ rồi cô

chưa được trông thấy, nhất thời, cô ngẩn ra tại chỗ.

Đường Học Chính cũng mê mải ngắm cô, không bảo cô mở cửa mà chỉ nhìn cô say đắm.

Không biết đã qua bao lâu, Phù Hiểu khẽ khàng lên tiếng: “Mặt anh... bị sao thế?” Sao lại có vết cắt thế kia.

“À, nó hử,” anh lấy ngón cái rờ rờ, “Không cẩn thận để dao lam trượt qua.”

Nhớ đến những hình ảnh tưởng tượng trong đầu mình, cô hít mạnh một hơi, “Anh còn bị thương ở đâu nữa hả?”

“Không có. Lần này chỉ phải cứu có một người, nhẹ nhàng lắm.” Đường Học Chính đáp nhẹ hều, ánh mắt thì như radar quét khắp khuôn mặt cô, gầy đi mất một ít, “Mấy hôm nay em vẫn ăn uống tốt chứ?”

Phù Hiểu khẽ gật đầu.

“Trông bộ dạng của em kìa, lại thức khuya phải không?”

“Em...” Phù Hiểu không biết nên nói gì bây giờ.

“Thức khuya không tốt cho sức khỏe, em mau đi ngủ đi, không làm phiền em nữa, anh phải đi rồi.” Đường Học Chính cười khẽ một tiếng.

“Hả?” Phù Hiểu không ngờ là khuya khoắt thế này mà anh lại đến đây chỉ để nói mấy câu đó với cô.

Đường Học Chính làm gì chẳng biết mình rất ngốc, nhưng anh không sao kiềm chế được ham muốn được gặp cô mãnh liệt trong lòng mình, thế nên anh ngồi trực thăng bay đến thẳng đây. “Anh chỉ muốn gặp em một lát, anh nhớ em lắm. Em không có cảm giác an toàn khi ở bên anh là đúng, đợi anh thuyết phục mẹ anh xong, tiện thể thông báo hết cho họ hàng nhà anh, rồi anh sẽ đến tìm em.”

“Anh...” đừng lãng phí thời gian cho chuyện này nữa, “Mẹ anh sẽ không chấp nhận em đâu, anh hãy tìm một cô vợ mà mẹ anh ưng ý đi.”

Đường Học Chính nhếch môi: “Nhưng anh chỉ thích em thôi.” Lời này đến là ngây thơ mà anh nói mới thuận miệng làm sao.

[1] Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kì bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng cho nàng Pandora – người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống.

61. Chương 61

“Em không...” Câu từ chối nghẹn trong cổ họng, Phù Hiểu không sao thốt nên lời, cô rũ mắt xuống, “Thế thì anh thuyết phục mẹ anh đi.”

“Yên tâm, sẽ không lâu lắm đâu.” Đường Học Chính cam đoan với cô, “Em đi ngủ đi, anh chờ em khóa cửa rồi sẽ đi.”

Phù Hiểu siết chặt nắm tay, ngắm trộm anh từ đầu đến chân một lần, khi đã chắc chắn là anh không bị thương ở đâu cả, cô mới nói một cách miễn cưỡng: “Vậy anh... đi đường cẩn thận nhé.”

“Ừ.” Đường Học Chính muốn hỏi cô có nhớ anh không song lại thấy hiện tại mình không có tư cách đó, bởi vì điều làm cô khổ sở có liên quan đến anh. Không thể bảo cô mở cửa cho anh ôm một cái, hôn một cái, anh có nén xuống nội tâm đang cuộn trào, nói với giọng khàn khàn. “Vào nhà đi.”

Phù Hiểu cúi đầu, khẽ gật đầu, chậm rãi đóng cửa lại, một tiếng “lách cách” vang lên – cô khóa cửa rồi.

Cô nín thở, lắng nghe những bước chân bên ngoài cánh cửa này.

Chỉ có điều: bên ngoài không có động tĩnh gì cả, cứ như là không có ai ngoài đó vậy.

Cô tò mò lên cửa, im ắng đến mức cô như nghe được cả tiếng tim mình đang đập.

Rất lâu, rất lâu sau đó, cô vẫn không nghe được một tiếng động nhỏ nào. Cô bậm môi, bắt đầu nghĩ miên man: Là anh đi rồi? Hay là anh bị thương nên ngất xỉu rồi? Ngay khi cô gần như không kiềm chế nổi mình mà mở cửa ra thì: cuối cùng tiếng bước chân cũng vang lên ngoài kia. Trái tim cô như bị ai thít lấy, cô cũng không biết là mình đang thấy nhẹ nhõm hay đang thấy nặng nề hơn nữa.

Không kìm lòng nổi, cô khẽ, rất khẽ hé cửa ra, qua khe hẹp ấy, cô có thể trông theo bóng lưng anh khi anh rời đi. Trong bất giác, cô cắn môi dưới.

Sự cảnh giác có được do nhiều năm rèn rũa giúp Đường Học Chính biết: cô đang nhìn trộm anh, nhưng anh không quay đầu lại, cũng không chịu nhận là anh vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi. Vào thời điểm cô dứt khoát rời bỏ anh mà đi, chết tiệt là nhiệm vụ anh chấp hành đang trong giai đoạn mấu chốt, anh không thể không tham gia, khiến anh hết lo cho cô lại phiền lòng không biết phải làm sao mới tốt.

Anh cười khổ một tiếng, ai có thể biết chứ, anh – đường đường đại thiếu gia của nhà họ Đường... lại luôn lo được lo mất khi gặp chuyện liên quan đến cô bé nhà mình.

Đường Học Chính quay về Bắc Kinh, nghỉ ngơi một lát rồi đến một thẩm mỹ viện cao cấp tìm mẹ, tuần nào mẹ anh cũng đến đây tập Yoga. Nhưng anh không ngờ Tiêu Thiển Thiển cũng có mặt ở đây.

“Thiển Thiển, cả huấn luyện viên cũng phải khen động tác của con, hôm nào cô phải bái con làm sư phụ mới được.” Đường phu nhân đã thay quần áo xong và đang từ phòng thay đồ đi ra. Vừa đi, bà vừa cười, chuyện rôm rả với cô gái cao ráo, xinh đẹp đi cùng.

“Con chỉ múa rìu qua mắt thợ thôi, cô à, hơi của cô rất dài, con tập theo mãi mà chả bằng được.” Tiêu Thiển Thiển cười đáp lời.

Thấy hai người nói nói cười cười đi đến, Đường Học Chính đang ngồi vắt chéo chân, hút thuốc ở phòng nghỉ híp mắt lại và gật tàn thuốc.

“A Chính, lần làm nhiệm vụ này thế nào? Có bị thương ở đâu không? Mặt anh sao thế này?” Tự dưng được một lần ông con trai yêu chạy đi tìm mẹ, đương nhiên là Đường phu nhân rất vui. Bà kéo tay anh, nhìn trái nhìn phải, thấy trên mặt anh có vết cắt thì kinh ngạc thốt lên.

“Không có gì. Nào, mẹ, hai mẹ con mình đi ăn thôi.”

“Tốt, đi thôi, Thiển Thiển, chúng ta ăn cho cậu chàng rộng túi luôn.” Đường phu nhân cười dài, quay lại gọi.

“Cô, con không đi đâu.” Tiêu Thiển Thiển mỉm cười chối khéo.

“Con nói gì vậy, A Chính nhà cô không keo kiệt đến mức đó đâu, thêm con nữa cậu chàng vẫn mời tốt.” Đường phu nhân nháy mắt với con trai, ý bảo anh nói gì đó.

Vì là mẹ anh yêu cầu nên Đường Học Chính tỏ thái độ rất hợp tác, “Nếu đã gặp thì cùng dùng bữa luôn.”

Tiêu Thiển Thiển cười lạnh, “Chỉ sợ tâm trạng của Đường đại thiếu gia ngài lúc tốt lúc không.”

“Đúng rồi, lần trước anh chọc tức Thiển Thiển, người ta còn chưa nguôi giận đâu đấy. Chiều nay anh đi với Thiển Thiển đi, xem con bé thích gì thì mua tặng con bé, coi như quà tạ lỗi.” Nhân cơ hội này, Đường phu nhân dặn con.

Đường Học Chính cười cười, “Được, không thành vấn đề.”

Một tia kinh hỉ thoáng lóe lên trong mắt Tiêu Thiển Thiển, cơn tức của cô nàng chẳng bay đến chốn nào rồi.

Trong bữa ăn, khi Tiêu Thiển Thiển tạm rời bàn, Đường Học Chính bảo với mẹ: “Mẹ, con chiều ý mẹ một lần thì mẹ cũng phải chiều ý con một lần.”

“Mẹ đã bao giờ không chiều ý anh nào?” Đường phu nhân nhấp một ngụm vang đỏ, chợt bà đánh chính lại một cách cảnh giác, “Trừ chuyện Phù Hiểu ra.”

“Được, không nhắc đến cô ấy, mẹ nhớ là mẹ đã nhận lời con rồi đấy nhá. Tối nay hai mẹ con mình nói chuyện sau.”

Thấy anh chàng đồng ý đến là dứt khoát, Đường phu nhân cũng không nghĩ nhiều, gật đầu đồng ý luôn.

Cơm nước xong xuôi, Đường phu nhân nói là còn có việc nên đi trước, Đường Học Chính vắt chéo cặp chân dài, ngả người ra sau, tựa vào ghế lưng ghế, nói: “Tiêu đại tiểu thư, cô thích đồ chơi gì nào?”

“Hừ, anh đang dỗ trẻ con đấy hả, nếu anh muốn xin lỗi thì đi chỗ này với tôi.”

Đường Học Chính cười cười tỏ vẻ thế cũng được.

Nửa giờ sau, hai người vào một quán bida trong một trung tâm thương mại. Quán này là khuê mật của Tiêu Thiển Thiển mở, kiến trúc bên trong quán mềm mại, nhã nhặn, thanh u rất con gái. Trong sảnh lớn của quán có khoảng bảy, tám bàn bida, vì là ban ngày nên chỉ có hai bàn là có mấy người khách đang chơi.

Tiêu Thiển Thiển cong môi cười với Đường Học Chính, nói: “Ai thèm quà anh tặng, đánh với tôi một ván bida coi như anh đã tạ lỗi với tôi rồi.”

Đường Học Chính nhũu mày, dứt hai tay vào túi, dẫn cô nàng vào quán.

Một cô gái xinh đẹp trong bộ đồng phục nhân viên tiến đến đón họ, hỏi hai người họ có cần nhân viên phục vụ hướng dẫn chơi không. Chợt, giọng bà chủ quán truyền đến từ sau lưng cô nàng: “Nếu hai người họ gọi nhân viên phục vụ đến hướng dẫn chơi thì là họ đến đá quán tôi đó.”

Cô nhân viên xinh đẹp đi xuống, một cô gái trẻ tuổi, cao gầy, vận bộ đồ thể thao mồm cười, ra đón họ. Cô ngẩng lên nhìn người đàn ông tuấn mỹ trước mặt, “Nhất định anh là “Đường thiếu,” tôi nghe danh anh đã lâu, tôi là Ninh Ninh.”

Nhìn thẳng vào khuôn mặt dù đã trang điểm tỉ mỉ cũng không che được vẻ nhợt nhạt, Đường Học Chính chỉ gật đầu, không thêm đáp lời.

“Tìm cho tụi tớ một bàn yên tĩnh vào nhé, lâu rồi tớ không tới chỗ cậu thư giãn.” Tiêu Thiển Thiển nói.

Ninh Ninh gật đầu, tự mình dẫn bọn họ vào bàn bida trong cùng phía bên tay phải, bức tường cạnh đó có treo một bể cá cảnh, không gian sáng sủa, tươi vui.

“Cậu không bận gì thì ở đây chơi với tụi tớ mấy ván nha.” Tiêu Thiển Thiển nói, “Lâu rồi tớ không gặp cậu.”

“Tớ chỉ sợ tớ sẽ chói sáng quá thôi.” Ninh Ninh cười nói bóng.

Tiêu Thiển Thiển liếc anh chàng đứng cạnh mình một cái, “Yên tâm đi, với người nào đó thì càng nhiều người đẹp càng tốt.”

Thế là Ninh Ninh ở lại, Tiêu Thiển Thiển để cô nàng đo với Đường Học Chính ván đầu tiên. Đường Học Chính cũng lâu rồi không chơi bida, hơn nữa hôm nay anh có phần bồn chồn, bắn vài phát bóng mà chưa có trái bida nào lọt lỗ. Ninh Ninh có phần do dự nói: “Đường thiếu, hay chúng ta tập đánh trước đã nhé? Tuy hôm nào tôi cũng ở đây nhưng lâu rồi không chơi, cũng có hơi cứng tay.”

Tiêu Thiển Thiển đang đứng cạnh đó đùa cá cảnh liếc họ một cái, “Cứ mặc kệ anh ta, anh ta chơi giỏi lắm. Hồi trước, anh ta mà chơi là chẳng ai trong tụi tớ chạm được vào bóng.”

Đường Học Chính châm một điếu thuốc, “Cô chơi đi.”

Tiêu Thiển Thiển giễu anh, “Thế nào, có bida mà Đường đại thiếu gia cũng không biết đánh ư.”

“Trình của cô có thể thôi à.” Đường Học Chính cười cười.

Tiêu Thiển Thiển hốt hoảng, trong trí nhớ của cô, anh chưa bao giờ chịu được kiểu khiêu khích đó, lúc nào cũng ngông nghênh như thế cả thế giới nên quỳ dưới chân anh. Vốn cho là anh không hề thay đổi, nhưng kỳ thật... có ai là không thay đổi đâu?

“À này, tôi có một trò chơi mới, muốn được Ngoạn Gia duyệt?” Cô bỗng thấy anh rất xa rất xa, cố tìm một đề tài có thể kéo gần khoảng cách giữa hai người họ.

“Ừ, cô xác định rõ cô muốn làm gì đi, rồi đưa bản kế hoạch cho tôi, càng chi tiết càng tốt.” Ý hay đó, cho cô ả đỡ đến làm phiền anh.

“Xác xuất thành công?”

Đường Học Chính nhả một vòng khói, cong môi cười.

Nụ cười của anh như nói với cô rằng: “cô đang hỏi câu ngu xuẩn gì vậy,” Tiêu Thiển Thiển đã hiểu, không phải anh không còn ngông nghênh nữa, mà hôm nay, anh đã không thêm đếm xỉa tới những khiêu khích đến từ bên ngoài, bởi vì sự tự tin đã ngấm sâu vào xương tủy anh, trở thành chính anh rồi! Như thấy được khí phách toát ra từ anh, cô thoáng ngẩn ra.

“Ái chà chà, xem tôi may mắn đến mức nào nào.” Một giọng cợt nhả quen tai vang lên, đánh vỡ giây phút thất thần của cô nàng, Tiêu Thiển Thiển đến là đau đầu, là Mạc Vu Phi.

“Người đẹp Tiêu à, đúng là cái duyên cái số nó vô lấy nhau, tôi đến chơi bida mà cũng gặp được em. Hay hôm nào đôi ta đi Cục Dân Chính đi, tôi mời em.” Mái tóc bạc bắt mắt được phối với bộ ple hàng hiệu may thủ công theo đơn đặt hàng, ngấm kiểu gì cũng thấy quá hợp với câu thành ngữ: “mặt người dạ thú.”

“Một mình anh biết đến chơi bida ư?” Tiêu Thiển Thiển hiểu ra, cô sang nhìn Đường Học Chính – ánh nhìn giận dữ, lạnh lùng hỏi.

Mạc Vu Phi húng hắng ho hai tiếng, “Chẳng phải ở đây rất nhiều cô em xinh đẹp à?” Ý là: tôi đến đây vì mấy cô nhân viên xinh đẹp.

Tiêu Thiển Thiển đâu có tin, cô thấy cơn giận dâng lên trong mình, “Hừ.” Cô xoay người bỏ đi.

“Thiển Thiển!” Ninh Ninh vội đuổi theo.

Hai gã đàn ông không đuổi theo họ, Mạc Vu Phi vỗ mạnh anh một phát: “Mày giỏi ghê ta, gọi tao đến chán hoa đào ày hả?” Rõ là nó biết anh chưa cửa được cô nàng, nó lại còn khoe ra?

“Chẳng phải là tạo điều kiện ày sao?”

“Ông không thèm!”

Đường Học Chính liếc xéo anh chàng một cái.

“Ông là ông đến vì tình anh em!”

“Khổ thân ghê.”

“Thì biết làm sao, mày mà không có ông là không được.”

“Tao có số điện thoại của Vương Tiểu Xuyên đấy.” Đường Học Chính tốt bụng nhắc nhở. Người đẹp tốt ở chỗ: không phải lo không có hộ hoa sứ giả.

Câu này chọc đúng cục tức của Mạc Vu Phi, “Mẹ nó chứ, mày dám!” Anh không cửa được không phải vấn đề mà vấn đề là anh không cửa được nhưng thằng khác cửa được.

Đường Học Chính đập điều thuốc, cầm gậy đánh bida lên, chơi nốt ván bóng còn dang dở.

Khi này, Ninh Ninh đã đỡ được Tiêu Thiển Thiển quay lại, cô nàng vẫn chưa hết tức, nghiêng người, đứng dựa vào một bàn bida khác cạnh đó.

Mạc Vu Phi mà thấy người đẹp mặt ủ mày chau là lại không chịu nổi, phát huy sở trường đồ dành của anh chàng, ra sức nịnh nọt cô nàng. Dù không phải người đàn ông mình trong trái tim mình nhưng được một người cỡ Mạc Vu Phi đồ dành cũng đã thỏa mãn thói hư vinh của phụ nữ nơi cô nàng lắm rồi. Thêm vào đó, Ninh Ninh đứng cạnh ra sức hòa giải. Cuối cùng, cô nàng không chảy xị mặt ra nữa, nhận lời Ninh Ninh cùng chơi mấy ván.

Mạc đại thiếu gia chính mình đề nghị được chung phe với Tiêu Thiển Thiển, người đẹp Tiêu cũng không ý kiến ý cò gì, thế là hai phe hồ hởi bắt đầu ván đấu.

Tâm trí của Đường Học Chính cứ để đi đâu, đánh trật bóng rồi lùi ra sau. Tiêu Thiển Thiển lướt qua anh chàng, không thèm nhìn anh chàng cái nào.

Không buồn chú ý đến cơn giận của cô, anh ngồi xuống chiếc sofa đơn, rút di động ra, ngó qua màn hình một cái, thấy không có tin nhắn mới cất máy vào túi.

“Con nhỏ kia của mày đâu?” Mạc Vu Phi ra vẻ thuận miệng thì hỏi.

“Mày hỏi cô ấy để làm gì?” Đường Học Chính ngẩng lên, quét mắt về phía anh chàng. Tiêu Thiển Thiển ngay trước mắt mà nó còn không quên Phù Hiểu?

“Chẳng phải chỉ thuận miệng thì hỏi ư? Vẫn còn theo mày chứ?”

“... Hỏi vớ vẩn.”

“Tao thấy con đó: mặt mày thì không xinh, dáng người thì không đẹp, nó dụ dỗ mày kiểu gì thế?”

“Nghề phụ của mày là paparazzi?”

“Mày định chơi con bé bao lâu? Không lẽ mày định cưới con đó thật?” Mạc Vu Phi trưng cái vẻ: “mày đừng nghịch nữa” ra, “Người ta chỉ là một cô bé thôi, đừng để cô ả ôm ảo tưởng quá lớn, cẩn thận kéo con giun xéo lắm cũng oằn. Tao nhưng là người từng trải.”

“Mày muốn nói gì?” Đường Học Chính híp mắt lại.

“Đương nhiên là khuyên mày sớm bỏ con đó đi, nếu mày thấy mày bị tổn thất, thì Gia tặng Tiêu Thiển Thiển này là được.” Mạc Vu Phi nói như anh hào phóng lắm, “Dù sao, con bé đó có ngon thế nào cũng không bằng Tiêu...”

Anh đập mạnh chiếc ghế xoay một phát, Mạc Vu Phi đang đà ngồi xuống không kịp đề phòng nên ngã bổ chảng.

“Mày làm cái mẹ gì đó!” Bị biến thành tiêu điểm sự chú ý của mọi người, Mạc Vu Phi then quá hóa giận, vác chiếc ghế xoay ném sang.

Đường Học Chính nghiêng đầu tránh, chiếc ghế đập vào bức tường gạch sau lưng anh, bức tranh gốm treo tường rớt xuống.

“Tao làm gì à. Tao đánh cái mồm thối của mày.” Cô bé là của anh, nó có tư cách gì mà đặt điều, phán xét.

“Chà, mày nói cứ như thật ấy nhỉ? Chỉ vì một con đàn bà mới quen mà mày ra tay đánh người anh em chơi với mày hai mươi mấy năm trời?” Mạc Vu Phi quát lên.

“Nếu cô ấy nói mày như thế, tao cũng sẽ mắng cô ấy!” Nhưng sự thật chứng minh, sau này, mỗi khi Phù Hiểu mắng Mạc Vu Phi, Đường Học Chính luôn là người tát nước theo mưa.

Mạc đại thiếu gia máu nóng bốc lên: “Tao thì mày đánh, ả mày chỉ mắng thôi ư!”

“Cô ấy là phụ nữ, mày có phải phụ nữ không?” Cô ấy không nói không rằng, cứ thế bỏ về mà anh còn chẳng nở nói nặng cô lấy một câu, anh đã nể mặt nó thế còn gì.

“...” Họ đang gây với nhau về chuyện gì vậy?

62. Chương 62

Bởi vì anh biết được một số chuyện không nên biết, nên mới tốn hơi nghĩ cách kéo nó lại – trời biết con ả đó tiếp cận nó vì mục đích gì – không ngờ nó không biết điều cỡ vậy, anh chưa kịp bàn sang mấy chuyện quan

trọng, nó đã ra tay rồi. Còn nữa, mẹ nó chứ, sao chủ đề cuộc cãi vã của họ lại xa lắc xa lơ chủ đề chính vậy? Cứ như là Mạc Vu Phi anh ghen tỵ, tranh người yêu với ả đó ý. Mạc Vu Phi rất muốn vả ả một phát.

“Sao đang yên đang lành lại cãi cộ thế?” Ninh Ninh bận làm người hòa giải, không buồn nhú mày vì bức tường quán mình bị nứt, chỉ lo hai người họ làm căng với nhau.

Tiêu Thiển Thiển bực tức nói, “Hai anh gây nhau cái quái gì?” Đám đàn ông này thật là, cứ một câu không đồng quan điểm là lại gây gỗ, đánh nhau. Song bây giờ, họ đều đã là những người thành công trong sự nghiệp và được nhiều người biết đến rồi, phải chú ý giữ gìn hình ảnh của mình đi chứ.

“... Hừ.” Mạc Vu Phi phỉ bời trên quần áo, lườm Đường Học Chính một cái, định giúp người ta lại rước họa vào thân, quả nhiên là anh không hợp với nghề ‘làm người tốt’.

“Mạc Vu Phi, anh ra tay cũng phải biết chừng mực chứ, quăng ghế linh tinh thế à. Nhỡ A Chính không né kịp thì sao?” Thấy anh chàng ném mạnh quá, Tiêu Thiển Thiển không kìm lòng được mắng anh chàng.

“Em xót nó hử, nhưng nó cũng đâu có đánh nhau vì em.” Mạc Vu Phi cười lạnh một tiếng, tội gì mà anh phải khó chịu một mình chứ.

Nghe thế, Tiêu Thiển Thiển quả nhiên biến sắc mặt, nhưng sự kiêu ngạo, lòng tự tôn của cô lại khiến cô thốt lên câu: “Liên quan gì đến tôi chứ?”

Ninh Ninh thì thấy bầu không khí đang căng thẳng quá, định đi lên hòa giải thì chợt thấy buồn rầu cả người, văng vắt đầu óc và hoa mắt chóng mặt. Cô thầm than một tiếng, định lên rồi đi một lát.

Chỉ có điều: trời không chiều lòng người, cô vừa quay lại đã phải đối diện với gã đàn ông mà cô hận nhất trần đời, gã nọ mang theo hai gã lâu la đi về phía cô.

“Đi đâu thế?” Người vừa hỏi là một gã đàn ông tóc húi cua, khoảng hơn ba mươi tuổi, đầy người là sát khí của dân xã hội đen, gã đeo trên cổ một vết sẹo dài xấu xí và một chiếc kiềng vàng to cỡ ngón tay cái. Gã tà ác nâng khuôn mặt càng lúc càng tái mét của cô nàng lên, “Thèm rồi hử?”

Ninh Ninh cố sức nghiêng đầu, giẫy khỏi sự kìm kẹp của gã.

Gã đàn ông cực thích kiểm soát người khác đó híp mắt lại, bóp cằm cô nàng, ép cô nàng phải nhìn thẳng vào gã, “Tao không thích đàn bà không ngoan ngoãn, xem ra mày vẫn chưa nhận được bài học đích đáng? Chưa đến lúc phải quỳ xuống xin tao?”

Đôi con ngươi trong mắt không ngừng co lại, cơ thể của Ninh Ninh run lẩy bẩy.

Tiêu Thiển Thiển bước lên, dùng một tay kéo bạn ra, “Anh là ai? Anh định làm gì đấy hử?”

Gã đàn ông nhướng mày, thông thả rút tay về, nhìn cô từ trên xuống dưới với ánh mắt sấm soi, “Tôi còn tưởng là ai cơ, đây không phải kiểm sát trưởng Tiêu vĩ đại, người vẫn lên báo mỗi ngày ư? Sao nào? Tôi dạy dỗ con đàn bà của tôi mà cô cũng muốn chõ mõm vào à? Có muốn cùng tôi về thẩm vấn luôn không?”

“Yên tâm, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày đó, ngày tôi mời anh đến làm khách.” Tiêu Thiển Thiển kéo Ninh Ninh ra sau mình, cười lạnh đốp lại.

“Tôi mong còn chẳng được...” Gã đàn ông nọ bước đến gần cô, cười đậm đàng nói: “Cô nhớ nhanh lên đấy, dạo này con tiện nhân này lè mề lắm, tôi sợ tôi không kịp hầu cả cô đấy mất.”

“Mày...” Cô định tát cho gã một cái nhưng gã chặn được tay cô một cách dễ dàng, “Đừng sốt ruột thế chứ...”

“Tốt nhất mày nên bỏ cái móng chó của mày ra, hôm nay tâm trạng Gia không tốt đâu.” Mạc Vu Phi đứng đỉnh bước đến chỗ họ, đưa tay lên rút tay Tiêu Thiển Thiển ra.

Từ lúc mới bước vào, gã đàn ông đã chú ý đến hai người đàn ông sau lưng các cô gái rồi. Tuy hai tên cũng đó không phải loại tôm tép gì nhưng gã không quan tâm, nếu hai tên đó thông minh thì ắt phải hiểu luật: “nước giếng không phạm nước sông.” Xem ra là ghẹo nhằm con đàn bà của thằng khác, gã đàn ông cười nhạt, giơ hai tay lên đầu ra vẻ đầu hàng, “Là lỗi của tôi, tôi không biết hoa đã có chủ.”

Tiêu Thiển Thiển nói: “Mạc Vu Phi, gã nhục mạ tôi, dạy cho gã một bài học giúp tôi.”

Mạc Vu Phi vốn là một kẻ không sợ chọc phải phiền toái chỉ sợ không có phiền toái để chọc nên nghe cô nói vậy thì nhếch mép cười, quay sang nhìn Đường Học Chính đang ngồi im re, không đếm xỉa đến chung quanh, “Có làm không mày?”

Đường Học Chính thì hoàn toàn không bận tâm đến những gì đang diễn ra ở đây, anh còn đang bận soạn tin nhắn, sau cùng, anh để lại đúng ba chữ và một dấu chấm câu: “Anh nhớ em.” Rồi nhấn nút gửi tin. Đồng tổ quanh anh càng dữ dội, anh lại càng nhớ cô bé của anh, nhớ sự bình yên, thanh thản khi bên cô.

Gã đàn ông tóc húi cua nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang cúi đầu nghịch di động và hoàn toàn thờ ơ với bầu không khí căng thẳng trong căn phòng nọ, gã thấy cơ bắp trên cơ thể gã không vì lý do gì mà cũng căng hết cả lên, thành phố Bắc Kinh này có nhân vật số một đó từ bao giờ?

63. Chương 63

Gã đàn ông tóc húi cua nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang cúi đầu nghịch di động và hoàn toàn thờ ơ với bầu không khí căng thẳng trong căn phòng nọ, gã thấy cơ bắp trên cơ thể gã không vì lý do gì cũng căng hết cả lên, thành phố Bắc Kinh này có nhân vật số một đó từ bao giờ?

Tiêu Thiển Thiển cũng nhìn sang Đường Học Chính, ánh mắt cô đầy những cảm xúc không tên. Ninh Ninh đứng sau lưng cô thì cắn chặt môi dưới, nhục nhã cúi đầu.

Đường Học Chính đợi mãi chẳng thấy người ta nhắn tin lại, đành xịu mặt ra cất di động vào túi. Khi này, anh mới rồi hơi mà ngẩng đầu lên, liếc xéo gã đàn ông kia một cái, rồi hỏi lại bạn một cách khiêm tốn: “Làm gì cơ?”

Mạc Vu Phi xém ói máu vì tức, anh gần như chắc chắn là thằng bạn cố ý. Mà anh hùng cứu mỹ nhân của anh cứ thế mà bị nó phá hỏng?

“Mạc Vu Phi, nói trước nha, sau này có thiếu tay hay thiếu chân thì cũng đừng về nhà mách mẹ.” Thấy khí thế của đôi phương đang xep dần, gã đàn ông nọ cười lạnh đe dọa.

“Tề Tam, mày tưởng mày có khả năng đó thật sao?”

Thành phố Bắc Kinh nói nhỏ thì không nhỏ, nhưng nói lớn cũng không quá lớn, ra xã hội nhiều năm, kiểu gì chả có lúc gặp nhau? Trước hôm nay, hai người từng gặp mặt mấy lần nhưng cũng chỉ quen biết sơ sơ thôi, tổng số câu họ nói với nhau cho đến giờ còn chưa nổi mười câu.

“Sao anh quen thằng khốn này vậy.” Tiêu Thiển Thiển nói với giọng khinh bỉ.

Gã đàn ông mà Mạc Vu Phi gọi là Tề Tam đó mắt lạnh nhìn sang cô, từ tốn nở một nụ cười hiền hậu với cô, “Người đẹp à, tao đánh cả đàn bà đó.”

Ninh Ninh không khỏi sợ hãi, kéo Tiêu Thiển Thiển lùi lại, hồng đưa cô ra khỏi tầm ngắm của gã.

“Tiện nhân, mày ra đây cho tao...” Một chiếc gạt tàn bằng thủy tinh bay thẳng về phía gáy Tề Tam với tốc độ chóng mặt, gã giật mình, thoát đòn trong gang tấc, hai tên lâu la sau gã cũng vô thức né người sang một bên, đồng thời Mạc Vu Phi ra đòn.

Hai tên lâu la đứng đằng sau gã nọ còn chưa kịp rút súng ra thì một bóng đen đã vụt đến, hai gã chỉ kịp thét lên một tiếng rồi ngã xỉu luôn.

Mấy cô nhân viên phục vụ xinh đẹp của quán đã sớm chuẩn sạch rồi, họ trốn cùng một chỗ mà lo lắng hãi hùng.

Giải quyết xong hai tên nhãi nhép, Đường Học Chính xòe tay ra nhìn, thấy mu bàn tay hơi đỏ lên thì lại nhớ vợ, lại rút di động ra xem xét.

Cạnh đó, Mạc Vu Phi – người luôn vờ tỏ ra mình lịch sự, tao nhã đã không định lại nổi thái tử của gia đình xã hội đen – kẻ quanh năm suốt tháng cầm vũ khí và luôn sống cuộc đời giết chóc nữa rồi. Anh chàng bị gã đá văng vào sô pha, sô pha lật nhào đánh “rầm” một tiếng và người thì ngã bổ chảng. Tề Tam vốn nổi tiếng với sự tàn nhẫn, gã định cho anh chàng một bài học nên rút dao ra, định đâm cho anh chàng mấy nhát.

Một lực cực mạnh lướt qua gã, một tia kinh ngạc thoáng lóe lên trong mắt Tề Tam, vừa rồi, rõ ràng gã đã quan sát kỹ, thấy y ở ngoài phạm vi có thể tấn công gã, sao mới đó mà y đã ở trước mặt gã rồi?

Không có thời gian nghĩ nhiều, gã xoay tay lại, đâm vũ khí sắc nhọn vào cánh tay đang tóm lấy tay gã.

“Cẩn thận!” Tiêu Thiển Thiển thét lên.

Đường Học Chính nhanh nhẹn xoay người tránh đòn.

Thấy vậy, Tề Tam lập tức đổi thế võ, tay ra chiêu mà lòng không khỏi lo lắng, đề phòng, y đã khóa được tay gã một cách dễ dàng, người bình thường vốn không thể làm được điều đó. Tuy gã luôn có vệ sỹ bảo vệ, nhưng trong gia đình xã hội đen, nếu mà không dựa vào bản lĩnh thật của mà lập công thì ai chịu tâm phục khẩu phục mà cơ chứ? Nghĩ lại thì mười bốn tuổi gã đã bước vào con đường giết chóc, gã từng chặn đối thủ một mất một còn của mình trong hẻm, quyết đấu với y, giết chết y. Địa vị hôm nay của gã được xây lên bởi những chiến công của gã và máu của kẻ thù gã. Nếu chỉ một cao thủ võ thuật là có thể dễ dàng khóa được tay gã, thì không biết gã đã chết bao nhiêu lần rồi.

Nhanh như chớp, hai người đã so nhau mấy chiêu liền, Tề Tam tung hết sức còn anh thì chỉ kệ cho gã ra đòn rồi thung dung phá giải đòn của gã. Thấy thế, mắt Tề Tam đỏ vằn lên, rút tay trái lại định rút khẩu súng bên hông ra.

Ai ngờ động tác của anh còn nhanh hơn gã, lợi dụng lúc gã đưa tay xuống không kịp phòng thủ, anh cướp súng từ trong tay gã, nhanh và gọn, anh cho luôn gã một viên đạn vào đùi.

Cơn đau khiến Tề Tam khụy một chân xuống, sự nhục nhã thúc giục gã một lần nữa đứng lên, nhưng một lực cực mạnh đánh lên miệng vết thương của gã, khiến gã sụm hẳn xuống trong tư thế quỳ một gối trước người đàn ông đang nhìn xuống gã và dí súng lên trán gã, súng của gã.

Sắc mặt Tề Tam trắng bệch như giấy, đầu phải gã chưa từng bị bắt bao giờ, nhưng đây là lần đầu tiên, gã thấy cảm giác nhục nhã trào dâng trong lòng gã. Kẻ thù của nhà gã coi gã như cái đinh trong mắt, dùng mọi thủ đoạn mà vẫn không khuất phục được gã, còn người đàn ông đang đứng trước mặt gã khi này thì chỉ cần búng tay một cái cũng đủ giết gã. Trong nháy mắt, niềm kiêu hãnh bao năm qua của gã tan thành tro bụi.

“Đồ vô tích sự.” Ánh mắt Đường Học Chính lạnh như băng.

“Mày là ai?” Mặc cho chân trái nhói buốt, Tề Tam vẫn thẳng lưng, gằn giọng hỏi.

“Mạc thiếu của chúng ta: anh hùng cứu mỹ nhân, mày đóng cẩu hùng một lát là xong thôi, tội gì mà phải biến mình thành con rùa nòi thế này.” Đường Học Chính dứt một tay vào túi, tay kia thì cầm súng dí vào đầu gã, đứng đĩnh đáp lời.

Mạc Vu Phi đang bận kiểm tra xem mình có bị thương ở đâu không, nghe được câu đó thì giật giật khoe môi, ý nó là vụ này anh đâu têu?

“Mày là thuộc hạ của thằng đó?” Tề Tam không tin.

“Hừ, Mạc thiếu nói: cậu ấy chấm cô kia rồi, mày xem rồi lo đi.”

“Chỗ này là địa bàn của ông, có giới mày bắn chết ông đi, nếu không ông sẽ không tha ày đâu.” Cho dù quỳ, Tề Tam cũng không chịu lép vế.

Đường Học Chính mỉm cười, “Mày tưởng tao không dám hả?” Lời còn chưa dứt, anh đã cho gã thêm một viên đạn vào chân còn lại.

Những tiếng nổ súng liên tiếp vang lên khiến mấy người đẹp nhất gan sợ quá, bật thét ra tiếng, hốt hải chạy ra ngoài. Những người khách khác thấy tình hình có vẻ căng thì đã bỏ đi từ nãy rồi. Quán bida khi này chọn rộn là thế mà giờ chỉ còn tiếng nhạc du dương và tiếng thở dốc của Tề Tam.

“Mẹ nó chứ, mày muốn chết à!” Tề Tam vỗ mồ hôi lạnh đầy trán, mặc cho hai chân ướt nhẹp vì máu, gã vẫn nghiêng rặng nghiêng lợi lườm anh, ánh mắt hung ác như muốn xé xác anh ra làm nhiều mảnh.

“Gọi thằng bố nó đến nhận người đi, lão mà đến muộn thì không ai biết: thứ lão nhận về là người hay thứ gì đó khác đâu.” Không thèm đếm xỉa đến câu đe dọa của gã, Đường Học Chính vút súng cho Mạc Vu Phi, “Cụt cả hứng, tao đi trước đây.”

Mạc Vu Phi nhận súng, khẽ hừ một tiếng, nó giỏi thật, định phải đi luôn.

Lúc này, Ninh Ninh mới lấy lại chút thần trí, nhìn sang Tề Tam đang sụm hai gối quỳ dưới đất, chợt cô nàng hốt hoảng đuổi theo Đường Học Chính, túm được tay anh ở cửa thang máy, “Đường thiếu... Đường thiếu!”

“Đừng có đụng vào tôi.” Đường Học Chính ung dung hất tay cô nàng ra, lạnh lùng nhả ra một chữ, “Tởm.”

Sắc mặt Ninh Ninh càng nhợt nhạt hơn.

Tiêu Thiển Thiển đi ra cùng không khỏi trách cứ: “Đường Học Chính!”

“Tiêu Thiển Thiển,” Đường Học Chính nhìn thẳng vào cô, đôi mắt anh lạnh lẽo, không chút ấm áp: “Chẳng phải đây là mục đích của cô khi dẫn tôi đến đây ư? Vì người đàn bà đã tẩm mình trong thuốc phiện này mà cô cất công lợi dụng tôi gồm.”

Chỉ một câu thôi mà khiến sắc mặt hai cô nàng đổi màu liên tục.

“Đường thiếu, ngài nghe tôi giải thích đã...”

“Miễn đi.” Khuê mặt của Tiêu Thiển Thiển làm gì mà chẳng có chút của riêng, nếu ả ta không tự nguyện thì chẳng ai bắt được ả ta cả. Trong mắt anh, ả ta là tự làm tự chịu thôi. “Tốt nhất là cho tôi biết: cô đã rất hài lòng rồi.” Lạnh lùng và tàn nhẫn ném cho Tiêu Thiển Thiển một câu, anh sai một bước dài, bước vào thang máy.

... Bỏ lại hai cô nàng há miệng định gọi anh lại nhưng không thốt ra lời, chỉ có thể trơ mắt nhìn cửa thang máy đóng lại.

Mạc Vu Phi vừa gọi điện thoại vừa đóng tai lên nghe ngóng động tĩnh chỗ ba người họ, mắt sáng lên, anh khẽ lắc đầu. Người đẹp Tiêu được nhiều người nịnh nọt quá đâm vênh váo rồi, cái thằng A Chính đó có phải loại người cam tâm tình nguyện để đàn bà lợi dụng mình đâu cơ chứ? Nếu không phải gã hôm nay vừa khéo có trong danh sách của bọn họ thì đến ngón tay nó cũng chẳng buồn động đâu.

Chỉ có điều, nó đừng có mà chằm con đàn bà tên Phù Hiệu đó nhé, ả ta là con gái của nạn nhân, sao đột nhiên lại tiếp cận A Chính vậy? Lẽ nào ả muốn nhân cơ hội trả thù...

64. Chương 64

Lái chiếc Ferrari 599 thân yêu ra khỏi bãi đậu xe mà chủ xe không chút để ý dòng xe cộ qua lại. Trong đầu anh, anh đang sắp xếp lại ượt tình huống đột xuất phát sinh hôm nay và hừ thầm mấy tiếng, sắp xếp xong thì anh vút hất nó vào một xó, không buồn tốn hơi đi nghĩ. Anh lại để suy nghĩ của mình bay đến chỗ cô bé của anh. Đạo này, cô ấy chỉ có một mình, mong là cô ấy sẽ không ốm người vì nghĩ ngợi linh tinh. Anh muốn gọi cho cô ấy song anh cũng rất sợ: sợ khi nghe được giọng cô ấy, anh sẽ không kìm chế nổi mình mà mang cô ấy về bên mình luôn; gửi tin nhắn thì chẳng thấy cô ấy hồi âm, đúng là giỏi hành hạ người ta... Cô ấy sẽ không đi xem mặt thằng nào đó vì giận anh chứ. Không được, phải nghĩ cách để cô ấy không thể quên đi sự tồn tại của anh mới được, nên làm gì nhỉ... Đường đại thiếu gia vô thức gõ ngón tay lên vô lăng.

Đường thiếu thấy phiền muộn, thế nên anh tiện thể đáp xe vào lề đường luôn và lôi laptop ra để lên mạng tìm cách giải quyết. Lần trước, anh chỉ không cẩn thận trong vụ tặng quà thôi mà cô đã hiểu lầm anh, cho là anh muốn ‘bao’ cô và giận đến mức lơ anh rồi; Còn nữa, cũng vì chuyện đó mà giấy tờ căn hộ anh mua cho cô đến giờ vẫn cất trong két của anh. Bây giờ đang là giai đoạn nhạy cảm, chỉ cần sơ sẩy chút thôi là

anh sẽ bị tổn thất lớn. Vậy là, anh coi chuyện này như một chiến dịch lớn và cố nghĩ cho nó một chiến lược hoàn hảo. Anh nghiên cứu ra chiều tập trung lắm, người không biết khéo còn tưởng anh đang nghĩ chuyện lớn nước nhà gì.

Chẳng biết đã qua bao lâu, anh chàng cảnh sát giao thông giữ chốt đèn xanh đèn đỏ không thể đợi được nữa, phải tiến đến gõ cửa xe anh, Đường Học Chính hạ kính xuống.

Anh chàng cảnh sát giao thông chào anh trước, sau đó nói: “Tiên sinh, chỗ này không cho đỗ xe thời gian dài.” Anh vẫn muốn ngắm chiếc xe đẹp tuyệt này một lúc nữa, nào ngờ, những người đi đường, những tài xế khác ai cũng giảm tốc khi đi ngang qua chiếc xe này, thậm chí có người còn đỗ lại mà ngắm. Đoạn đường này vốn đông người qua lại, hôm nay, vì xe anh ta đỗ ở đây thu hút sự chú ý của mọi người nên đường lại càng chật chội hơn.

“À.” Đường Học Chính ngẩn ra, “Tôi đỗ ở đây bao lâu rồi.”

“... Khoảng hơn một giờ đồng hồ rồi.”

“Hả?” Đường Học Chính nhìn đồng hồ, anh không khỏi bật cười ra tiếng, ra anh tập trung cỡ vậy cơ à? Đặt laptop xuống ghế phụ, anh lái xe rời đi, vừa đi vừa nghĩ đến những phương pháp anh tham khảo được trên mạng. Những người đó nói: phụ nữ bây giờ thực tế lắm, ngày xưa, tặng một bó hoa hồng là họ vui, ngày nay, phải đưa hoa hồng làm bằng vàng thì họ mới hài lòng. Anh không khỏi nhớ về lần anh tặng cô chiếc dây chuyền mặt hoa khảm đá, nhưng anh đâu có thấy cô vui tý nào. Nói cách khác, cô thuộc tuýp lãng mạn và mơ mộng? Nếu thế thật thì khó cho anh quá, anh hoàn toàn không có khái niệm về hai từ “lãng mạn.”

Đúng vào lúc này, Mạc Vu Phi điện tới và mở đầu cuộc gọi bằng một điệu cười quái đản, “Sao mày không ở mà nhìn mặt lão Tề cơ chứ.”

“Ồ?” Đường Học Chính đang thấp thỏm lắm, ừ đại một tiếng.

Mạc Vu Phi hớn hỏ miêu tả lại cho anh chuyện diễn ra ở quán bida. Kể ra mới thấy anh chàng thật vô liêm sỉ, trước mặt Tề Tam, anh chàng bảo là anh chàng với gã gây nhau vì đàn bà, Tề Tam nổi giận, rút súng ra, bảo tiêu của anh chàng – cũng chính là Đường Học Chính – thấy thế xông lên đánh với gã, rồi khi cướp súng không cẩn thận bóp cò, bắn trúng luôn hai đùi gã.

Sao Lão Tề tin cái loại xui xẻo đến độ bị đất đó cho nổi, lão mang một đồng người đến để báo thù cho con, không ngờ Tề Tam dù đã tức đến mức mặt đỏ lựng, trán hằn gân xanh thì vẫn ngậm chặt mồm, không nói không rằng, coi như chấp nhận lời giải thích của Mạc Vu Phi. Nếu bắt gã phải nói với ông già gã sự thật, nói gã bị người nọ cướp súng một cách dễ dàng, bị người nọ ột phát đạn và phải quỳ dưới chân người nọ, sau đó người nọ lại khinh miệt cho gã một phát đạn nữa, để gã phải sụm hai gối quỳ dưới chân y, coi gã như con kiến... phải nói ra sự thật đó thì thà gã chết quách đi cho đỡ nhục.

Vốn Lão Tề rất là hùng hổ, lão định cho Mạc Vu Phi hai phát đạn đáp lễ nhưng cuối cùng lại phải bắn lên trời. Lão thấy thái độ của thằng con là lạ, chỉ im thít để thuộc hạ cầm máu gấp, thậm chí rầm cũng không dám đánh. Lão như điên lên với bộ dạng yếu đuối đó của thằng con, suýt nữa cho gã thêm phát đạn nữa. Chuyện tranh cướp đàn bà không phải vấn đề mà vấn đề là người bị thương là người nhà họ Tề. Người ta là tự vệ chính đáng, theo lời kể của Mạc Vu Phi thì có muốn trách cũng chỉ có thể trách Tề Tam xúi quẩy chứ chẳng trách được ai khác. Nếu Tề Tam chịu há mồm ra nói thì lão còn có cớ mà xử thằng kia; chứ thằng con lão im re thế này thì lão biết lấy cớ gì đi bắn thằng kia hử? Bắn nó rồi người trên giang hồ lại chẳng giều cột cho, nói: nhà họ Tề lão ý đông hiếp ít, không có nghĩa khí?

Mạc Vu Phi biết tổng cái gọi là kiêu ngạo, tự tôn đó của Tề Tam, biết tổng là: để gã nói ra sự thật, gã sẽ không bao giờ nói; để gã nói dối, trước mặt Ninh Ninh và Thiên Thiên, gã cũng sẽ không làm vậy. Thế là: anh chàng đuổi người ta đi một cách dễ dàng và bằng cái cách đến là vô sỉ.

“Mày bảo phải xử lý người đẹp Ninh thế nào bây giờ?”

“Liên quan gì đến tao?” Đường Học Chính hỏi lại. Nếu rảnh đến mức có thời gian lo chuyện của người đàn bà khác, thì anh đã tận dụng thời gian đó để suy nghĩ: làm thế nào mới là lãng mạn rồi. Đợi đã, nhắc đến vụ này mới nhớ, chẳng phải cái gã đang điện thoại cho anh là nhân tài kiệt xuất khoản tán gái đấy ư? Anh

há miệng định hỏi nhưng lại lập tức nuốt câu hỏi vào bụng, anh bí quá hóa liều rồi, hỏi thẳng đó thì khác gì tự bê đá đập chân mình.

“Chuyện này do mày mà ra.” Vì cái gì mà nó thì thành thoi còn anh phải đứng kể chuyện dưới họng mười khẩu súng hử?

“Tao không nhờ mày giúp.”

Mạc Vu Phi im bất một lúc rồi cúp điện thoại luôn. Nếu không phải nó vừa cứu anh, thì anh đã... trực tiếp K.O (Killed Over – thuật ngữ game) nó... trong tưởng tượng rồi.

Đường Học Chính không thèm để ý đến chuyện đó, vấn đề quan trọng của anh anh còn chưa giải quyết được đây này, làm gì có rảnh đi lo mấy chuyện vặt vãnh ấy chứ.

Để đợi bà Hàn Ngọc Tố, Đường Học Chính về thẳng nhà tổ trên núi, dạo này, anh về nhà tổ thường xuyên quá khiến ông cụ Đường cũng phải ngạc nhiên, “Ấy dà, không ngờ Đường thiếu gia lại thành khách quen nhà lão? Nhà này có vật quý nào đó lọt vào mắt xanh anh phỏng?”

Không thèm để ý đến câu nói mát của ông cụ Đường, Đường Học Chính trượt tay trên di động vài lần rồi mới hạ quyết tâm gọi điện thoại.

Tối đó, Đường Học Chính kéo mẹ anh chàng vào thư phòng.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Thấy anh chàng cứ thần thần bí bí, Đường phu nhân không đợi được đến lúc anh mở miệng, hỏi thẳng luôn.

“Con muốn cưới vợ.” Đường Học Chính cũng không quanh co, vào thẳng chủ đề chính luôn.

“Cưới đi, cưới vợ tốt chứ sao, mẹ xin gờ hai tay tán thành.” Hai mắt Đường phu nhân sáng lên, hỏi một cách bình tĩnh, “Sao nào, hôm nay đi chơi với Thiển Thiển nên hiểu ra, muốn cưới một cô vợ về rồi hả?”

Đường Học Chính khẽ nhếch môi, “Mẹ biết người con chỉ là ai.”

Nụ cười trên môi Đường phu nhân lắng xuống, “Mẹ đã bảo là không nói về Phù Hiểu mà.”

“Con không nói về cô ấy, con nói về mẹ cơ.” Đường Học Chính ngả người ra sau, tựa lưng vào thành ghế mềm mại, ngắm khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ của mẹ, nói, “Mẹ hãy thành thật trả lời con đi, chiều nay, con đã chiều ý mẹ đó.” Đôi khi, bọn họ trao đổi lợi ích với nhau, vì hai mẹ con không ai là dễ bắt nạt, không ai là chịu nhường ai.

“Nói chuyện gì về mẹ cơ?”

“Nói chuyện: tại sao mẹ lại thành kiến với bề dưới thế, và sao thái độ của mẹ lại kiên quyết thế.” Anh thật không thể hiểu nổi, tuy bà rất khát khe, khó tính nhưng bà cũng là người coi trọng thể diện, bà sẽ không muốn cho người ta có cơ để mà nói bà bắt nạt bề dưới. Nhưng trong chuyện Phù Hiểu, chỉ mới trông thấy cô có một lần mà bà đã khẳng khái không cho cô cơ hội. Hành động này không hợp với tác phong ngày thường của bà, bình thường, tuy bà luôn tỏ vẻ cứng tay nhưng bà cũng khôn khéo lắm.

“Mẹ đưa ra đánh giá từ sự việc đã xảy ra chứ mẹ không thành kiến với ai cả. Hai anh chị còn đang mần nông mà khi gặp mẹ chồng tương lai, chị ta đã không thèm lễ phép với mẹ, thử hỏi sao mẹ dám trông mong vào việc sau này, khi về làm dâu, chị ta hiểu thảo với mẹ cơ chứ? A Chính, anh đừng vì mẹ phản đối anh mà hiểu thẳng phản đối lại mẹ, thật ra hai anh chị không hợp nhau đâu, dù mẹ không tham gia vào thì hai anh chị cũng sẽ không có kết quả.”

“Vậy mẹ đừng tham gia vào nữa, con còn tưởng con vẫn còn bú tí, con muốn cưới người phụ nữ của con cũng phải chờ mẹ con cho phép mới được.” Trong chuyện này, kỳ thật Đường Học Chính cũng bức lắm, anh tôn trọng ý kiến của mẹ anh không đồng nghĩa với việc mẹ anh được quyền quyết định thay anh, nhất là trong những chuyện cực kỳ quan trọng kiểu này. Bà tham gia vào chuyện này khiến anh – một người đàn ông trưởng thành bị mất niềm tin của vợ anh – Phù Hiểu, anh cực kỳ không vui vì điều đó. Sở dĩ anh chịu nhịn đến tận giờ cũng là vì anh mong khi Phù Hiểu vào làm dâu nhà anh, cô sẽ không bị bắt nạt.

“Mẹ chỉ cho anh thấy ý kiến của mẹ thôi.”

“Con đã lắng nghe một cách nghiêm túc ý kiến của mẹ, nhưng con bác bỏ nó, mong mẹ tôn trọng quyết định của con.”

“A Chính, con bé Phù Hiểu đó có điểm nào tốt, mà anh cứ bênh nó chằm chặp vậy? Anh còn trẻ, trên thế giới này, còn rất nhiều, rất nhiều cô gái tốt hơn chị ta nhiều, sao anh cứ khăng khăng chống lại mẹ thế?” Đường phu nhân ra sức khuyên răn, bà nghĩ đủ mọi cách ngăn anh chàng lại, để anh chàng cưới Phù Hiểu ư... chuyện đó thì tuyệt đối không thể.

“Đương nhiên là sẽ có những cô gái tốt hơn cô ấy về mọi mặt nhưng Phù Hiểu là duy nhất. Con xin nói thẳng với mẹ một câu có hơi sến là: con chỉ cần cô ấy mà thôi.” Đường Học Chính tạm dừng giây lát, “Con hy vọng khi cô ấy làm dâu nhà họ Đường chúng ta sẽ không ai làm khó cô ấy, mẹ có thể làm được điều đó chứ?”

“Tôi không làm được!” Thấy con trai nâng niu Phù Hiểu như báu vật mà Phù Hiểu thì tiếp cận nó vì mục đích không ai biết là gì, Đường phu nhân nhất thời dùng dằng nổi giận, đánh giọng từ chối.

Đường Học Chính hít sâu một hơi, anh cảm thấy hai mẹ con anh không tìm được tiếng nói chung trong chuyện này. Sự nóng nực vì mấy ngày liền không được ôm cô bé khiến anh cạn hết kiên nhẫn, anh sử dụng luôn biện pháp thẳng tay nhất và cũng hiệu quả nhất, “Nếu đã vậy, con không cần để cô ấy về làm dâu nhà họ Đường nữa.”

Đường phu nhân tưởng anh chàng chịu nghe lời, đang mừng ra mặt thì nghe được câu tiếp theo:

“Con đi ở rể là được rồi, đến thị trấn S vậy. Dù sao cô ấy cũng không cha không mẹ, con cũng không phải ngại chuyện bố mẹ vợ, sống cuộc sống chỉ có hai người cũng hay.”

Đường phu nhân xém chút trúng gió, đây... đây là lời mà đứa con trai bà yêu như tính mạng nói ra miệng ư? “Anh muốn đi đâu thì đi, không ai cấm anh, đi rồi thì đừng có về nữa?” Bực mình vì anh chàng dám uy hiếp mẹ kiểu đó, Đường phu nhân xỉ mặt ra, đánh giọng lại.

Đường Học Chính liếc xéo bà một cái, kè sát vào bà, nói: “Mẹ, con đang bàn bạc với mẹ đó, nếu mẹ đồng ý, con sẽ bắt tay vào làm luôn.” Giọng anh đến là bình tĩnh mà lời anh nói thì tràn đầy uy nghiêm, kiên quyết và khí phách của một người đàn ông.

“Anh...” Đường phu nhân ân hận lắm, sao bà lại tự tay đẩy thằng bé ra xa bà, đẩy thằng bé vào vòng tay người đàn bà khác vậy. Trước mặt bọn họ, thằng bé không khoe ra thôi, chứ thật ra cả nhà ai cũng biết: thằng bé đã hùng bá một phương từ lâu rồi, thậm chí nếu thằng bé muốn vượt xa họ luôn, thằng bé cũng làm được; Nếu không, sao ba chồng bà và ba ruột bà phải tranh nhau thằng bé, tranh nó về thừa kế sự nghiệp của mình chứ.

“Hai mẹ con đang bàn chuyện lớn nước nhà gì thế?” Ông chủ của gia đình, người rất ít khi về nhà được sớm – ông Đường Trí Quốc gõ cửa phòng, ông vẫn mặc bộ quân phục với ba ngôi sao lấp lánh trên vai chứ chưa kịp thay ra.

“Con chào ba, lâu rồi không gặp.” Về mặt của Đường Học Chính thì vẫn thế, không có gì thay đổi, anh đứng dậy, cười đón ba.

“Là rất lâu mới đúng, ba đến trường anh học mấy lần cũng chẳng gặp được anh, rốt cục là anh định thế nào hả?” Ông Đường Trí Quốc bước đến, chấp tay sau lưng hỏi.

“À, kế hoạch có chút thay đổi.” Trả lời ba anh mà anh cũng không chịu kể rõ ngọn ngành, “Vậy con không quấy rầy ba mẹ nghỉ ngơi nữa. Mẹ, chuyện con vừa nói với mẹ, mẹ nhớ suy nghĩ cẩn thận vào nhé.”

Đường Học Chính đi rồi, thấy về mặt giận dữ con trai rất hiếm gặp của vợ, ông Đường Trí Quốc không khỏi hỏi: “Hai mẹ con mình vừa nói chuyện gì thế?”

Bà Hàn Ngọc Tố ngẩng lên nhìn chồng, bà không biết có nên nói chuyện này cho ông biết không. Cân nhắc thật lâu, cuối cùng bà vẫn đứng dậy đóng cửa thư phòng lại, chậm rãi mở miệng, “Chuyện là vậy...”

Kèm theo một vài đánh giá chủ quan, Đường phu nhân kể tường tận câu chuyện cho chồng. Sau đó, bà bực tức mách với chồng: “Mình xem, tôi cũng vì tốt cho nó, nó không biết đến thì thôi, thế nhưng, nó lại còn uy hiếp tôi, sao tôi có thể không đau lòng cơ chứ?”

Ông Đường Trí Quốc cũng kinh hãi lắm. Ông không ngờ: trải qua bao nhiêu chuyện, hôm nay, cô bé kiên cường của năm đó lại một lần nữa xuất hiện trong cuộc đời A Chính, hơn nữa, thằng bé còn thích cô ấy.

“Thằng bé đòi bỏ cái nhà này đi thị trấn S ỏ?”

“Vừa nãy nó nói thế với tôi.”

Ông rõ mười mười tính con trai mình thế nào, thằng bé nói câu đó cũng không phải là nó sẽ lập tức vứt bỏ tất cả để đi tìm Phù Hiểu, nó không nhu nhược đến mức chỉ vấp chút trắc trở đã nghĩ chuồn như vậy. Mà, lời đó là nó dùng phương pháp thô bạo nhất cảnh cáo mẹ nó: nó đã quyết ý rồi.

Thật không thể ngờ... Ông Đường Trí Quốc như mường tượng ra hình ảnh Phù Hiểu khi mới mười mấy tuổi, ông thở dài: “Chuyện này... phải nói cho ông cụ.”

Cặp mày đang nhú chặt của bà Hàn Ngọc Tổ thoáng giãn ra, “Sao tôi lại không nghĩ ra chứ! A Chính nghe lời ông nội nó nhất, nếu ba biết chuyện này, nhất định ba cũng sẽ không đồng ý.” Ông cụ hiểu A Chính nhất, sao ông cụ có thể đồng ý cho nó mang quả bom không biết khi nào thì nổ về nhà chứ? Cứ như vậy đi, vậy thì bà sẽ không phải làm ‘người xấu’ nữa, “Nào, vợ chồng mình đi nói cho ba.”

65. Chương 65

“Học Chính à, cậu thật sự không muốn suy nghĩ thêm à?” Trong văn phòng hiệu trưởng, thầy hiệu trưởng già thờ dài, ông đang phân vân lắm, ông hỏi Đường Học Chính trong bộ quân phục đối diện ông một câu mà đến ông cũng chẳng nhớ mình đã hỏi mấy lần.

“Em đã suy nghĩ rất kỹ rồi ạ.” Không rầu rĩ như thầy hiệu trưởng, Đường Học Chính có vẻ phần chần hơn ông nhiều, “Cám ơn thầy đã quan tâm.”

“Vậy... aizzz.” Cúi đầu nhìn tờ đơn trên tay, thầy hiệu trưởng do dự, không nỡ đặt bút ký, “Lão thủ trưởng đã biết chưa?”

“Khi về em sẽ nói cho ông cụ.”

Sao lại khẳng khái thế? Thầy hiệu trưởng đặt bút xuống, nói: “Học Chính, có phải cậu gặp chuyện gì khó nói ra không, cậu cứ nói ra đi, thầy sẽ giúp cậu nghĩ cách, sao tự dưng cậu lại đòi từ chức thế? Có phải mấy thằng ranh đó tọc mạch gì cậu rồi không? Cậu cứ nói cho thầy, thầy sẽ cho chúng nó một trận giúp cậu.”

Đường Học Chính cười khẽ, “Thầy nghĩ xa quá rồi ạ, em có vướng chút việc riêng, phục vụ trong quân đội không còn thích hợp với em nữa, trước ngày kia, em cũng sẽ nộp đơn xin xuất ngũ cho đơn vị của em.”

Trên khuôn mặt già nhăn nheo của thầy hiệu trưởng, ông mắt chữ O mồm chữ A, cậu ta, cậu ta bảo cậu ta muốn xuất ngũ? Thế hệ tương lai mà bọn họ coi trọng... “Học Chính, chuyện này hệ trọng lắm, cậu cứ suy nghĩ cẩn thận đi, tuyệt đối không được hành động nông nổi.”

“Em rõ ạ.”

“Với thành tích cực kỳ xuất sắc của cậu bây giờ, sau này nhất định cậu sẽ giỏi hơn ba cậu, thậm chí vượt xa ông ấy, sao đang yên đang lành cậu lại đòi xuất ngũ?”

Đương sự vẫn cực kỳ bình tĩnh, không chút dao động, “Em đã suy nghĩ rất kỹ rồi, cảm ơn ý tốt của thầy ạ, cảm ơn thầy đã giúp đỡ em trong thời gian qua.” Anh đứng dậy, thực hiện động tác chào trong quân đội một cách tiêu chuẩn. Sau đó, anh gật đầu chào thầy giáo rồi đi ra ngoài.

Thầy hiệu trưởng vẫn chưa hồi hồn sau cú sốc, ngay sau một thời gian học ở trường ông, Học Chính... cậu ta... bỗng dưng nói không thích làm bộ đội nữa... Nếu tin này truyền ra ngoài, thì không biết sẽ có bao nhiêu người xông đến mắng ông đây!

Ra khỏi văn phòng hiệu trưởng, Đường Học Chính không buồn bận tâm về vẻ rối rắm của thầy hiệu trưởng, vừa đi anh vừa gọi điện thoại, thỉnh thoảng chào lại tốp năm tốp ba binh sĩ đi qua anh, cũng không buồn bận tâm đến biểu cảm kinh ngạc của mấy cậu lính đó khi thấy số sao trên vai anh.

Vừa xong một cuộc điện thoại, chuông điện thoại đã lập tức réo vang, anh nhìn tên người gọi đến hiển thị trên màn hình mà không khỏi nhú mày, ông cụ nhận được tin nhanh gọn? Anh còn chưa ra khỏi cổng trường đầu nha.

“Đường Học Chính, mày về đây ngay cho tao!”

Giọng ông cụ nghiêm khắc lắm, cũng rất lâu rồi cụ không dùng cái giọng nghiêm khắc đó với anh rồi. Đường Học Chính ủ rũ đi về nhà, đi vào phòng thư pháp của ông cụ Đường thì thấy ông cụ đặt hai tay lên cây gậy đầu rồng, ngồi nghiêm trang ở giữa phòng. Bốn bức tường được phủ kín bởi những bức tranh chữ với những nét chữ như rồng bay phượng múa, không gian thoang thoảng mùi mực và ông cụ với vẻ mặt nghiêm trang khiến anh có cảm giác: ngờ như đang bị thẩm vấn.

“Sao thế, ông cụ?” Anh bước lên, ngồi xuống ghế trúc đối diện sập. Dạo rồi, ông cụ không ‘triệu tập’ anh kiểu này lần nào.

“Mặc quân phục thì đứng nghiêm cho tao!” Ông cụ Đường quát.

Ái chà chà! Quả nhiên là anh đã làm gì đó khiến ông cụ bực? “Tại sao?” Đường Học Chính híp mắt.

“Mày còn dám hỏi tại sao à?” Ông cụ dùng dùng nỗi giận, “Nếu mẹ mày không nói với tao thì đến giờ tao còn chẳng biết gì.”

Thế nhưng lại là chuyện này, Đường Học Chính đứng thẳng người dậy, hai tay để lên hai bên tay vịn ghế, “Nội nghe được gì?”

“Nghe mẹ mày nói con bé đó hồn láo, không coi người lớn ra gì!” Ông cụ Đường lườm anh một cái, “Đứa con gái như vậy mà mày cũng dám bênh, làm mẹ mày buồn lo đến mất ngủ!”

Đường Học Chính đành mặt lại, “Ông cụ, cách duy nhất để kiểm chứng một lý thuyết là phải thực hành nó, nội già nên lú lẫn, quên mất điều đó rồi à?”

“Tốt, tốt, vậy tao hỏi mày, con bé đó có phải con bé lần trước mày định giới thiệu cho tao? Kết quả là con bé dỗi nên không thành, phải không?”

Đường Học Chính thầm rửa hai tiếng, sao lại trùng hợp vậy chứ, “Lần trước là cô ấy hiểu lầm con, dối con. Với lại lần đó con cũng không nói cho cô ấy là nội muốn gắp cô ấy.”

“Tốt, tốt, mày đừng đứng đấy mà lẻo mép với lão già này, sự thật mạnh hơn muôn lời hùng biện, tao thấy cô ta như thế, mẹ mày cũng thấy cô ta như thế, mày còn cãi cái gì? Mau chia tay với cô gái đó đi!”

Đường Học Chính kiên nhẫn giải thích: “Chúng ta phải nhìn vấn đề một cách toàn diện chứ, không thể chỉ nghe lời phiến diện của một bên được. Con là người thế nào nào, nếu vợ con tệ đến mức đó, con còn hi vọng nài nỉ cô ấy lấy con ư? Nếu nội gặp mặt cô ấy, nội hiểu cô ấy hơn thì con cam đoan: nhất định nội sẽ ra lệnh cho con cưới cô ấy về làm vợ ngay lập tức.”

“Hừ, con gái bây giờ á, cứ cô nào tao ưng là mày lại thấy ngứa mắt.”

“Cho nên con mới tìm một cô vợ con cũng thích mà nội cũng thích.” Thấy ông cụ có xu hướng mềm lòng, Đường Học Chính không ngừng cố gắng.

Ông cụ Đường lặng im, Đường Học Chính cũng để kệ ông suy nghĩ.

Đúng lúc này, máy điện thoại mạng nội bộ căn nhà réo chuông, ông cụ Đường húng hắng ho rồi tiếp điện thoại, “Alo... chuyển máy đi... Lão nghe đây... Khỏe, khỏe lắm... Ha ha, cậu nói đi...”

Đầu dây bên kia báo cáo gì đó, ông cụ Đường biến sắc, bắn ánh mắt sắc như đao lâu năm (đao lâu năm nhưng vẫn còn rất sắc bén) sang Đường Học Chính.

Đại khái là đoán được chuyện gì, Đường Học Chính có cái cảm giác gọi là “đã nghèo còn mắc cái eo.”

Ông cụ cúp điện thoại, lườm anh với vẻ không tin nổi.

Đường Học Chính mắt nhìn lỗ mũi, lỗ mũi ngấm sần, trông anh bình tĩnh lắm.

“Mày... bỏ học, còn đòi xuất ngũ, đổi sang làm nghề khác?” Dù cụ có giỏi dự liệu thế nào cũng không đoán được rằng: thằng ranh này dám làm mấy chuyện đó thật.

“Vâng!”

“Vâng cái cục cứt!” Ông cụ Đường nổi giận, chống mạnh cây gậy đầu rồng xuống, “Tổ quốc bồi dưỡng mày lâu như vậy, mà mày đền đáp Tổ quốc thế à? Ồ, nuôi mày đủ lông đủ cánh rồi, giờ mày định theo bọn tư bản, kiếm tiền đút túi, hưởng thụ cho sướng cái thân mày hả?”

“Con có cách của con, dù không là bộ đội nữa, con vẫn báo đáp Tổ quốc được.”

“Vậy cũng không cần phải xuất ngũ! Nói, rốt cục là vì nguyên nhân gì!”

Đường Học Chính im lặng trong giây lát, “Con sợ chết.”

“Mày nói cái gì?” Ông cụ Đường không tin nổi lỗ tai mình.

“Con nói bây giờ con sợ chết.” Trước kia, anh chưa từng có cảm xúc ấy, nhưng bây giờ, càng ngày cảm xúc ấy càng mãnh liệt trong anh, vợ anh đã cô đơn quá lâu rồi, anh muốn cho cô một tương lai mà ở đó cô có thể được yên tâm.

Người ta nói: đàn ông được chia ra làm hai tuýp người, một tuýp là những kẻ luôn tìm kiếm sự kích thích, tuýp người còn lại là những người thích bình yên. Hiển nhiên là anh thuộc tuýp đầu tiên. Bất ngờ là: có một người con gái có thể khiến anh cam tâm bảo vệ cô, giữ gìn sự bình yên cho cuộc sống của mình và cô.

“Vì cô bé kia mày mới thế, có phải không?” Ông cụ Đường chợt hiểu ra.

“Vâng ạ.” Đường Học Chính đáp, giọng anh cực kỳ kiên quyết.

Ông cụ Đường đập bàn đứng dậy, vác gậy ba toong lên đánh anh, “Tao đánh chết mày, thằng vô dụng, vì một người đàn bà mà mày dám quên đi chức trách của mình hả!”

Đường Học Chính không tránh đòn, mặc cho ông nội ra sức vụt cây gậy đầu rồng lên người mình. Tuy ông cụ đã lớn tuổi nhưng lực đánh thì không nhẹ chút nào. Anh cũng không vận khí công đỡ đòn, chỉ kiên gan chịu đựng, không kêu ca lấy một tiếng.

Không biết đã đánh anh bao nhiêu gậy, ông cụ Đường mệt mỏi, thở hồng hộc, ngồi xuống nghỉ tạm. Đường Học Chính vẫn đứng nghiêm, lúc này, anh mới mở miệng: “Con phụ sự kỳ vọng của nội nên con cam tâm chịu phạt. Nhưng có lời này con sẽ chỉ nói với nội một lần thôi.” Anh thoáng ngừng lại, rồi tiếp: “Đó là quyết định của riêng con, không liên quan gì đến Phù Hiểu cả. Cô ấy mất đi ba mẹ từ khi còn bé, cô ấy đã cô đơn quá lâu rồi, con không thể để sau này, cô ấy phải ngày ngày sống trong lo âu, sợ hãi, sống mà không biết lúc nào mình sẽ mất chồng mình. Con thừa nhận là con ích kỷ, nhưng nhiệm vụ không có con còn có người khác chấp hành, còn hạnh phúc của Phù Hiểu thì chỉ có con có thể mang đến cho cô ấy. Mà với con, làm cô ấy hạnh phúc mới là điều quan trọng nhất.” Anh cũng không biết từ bao giờ, anh đã yêu cô sâu sắc, yêu đến khắc cốt铭心, “Con đã nói rồi, con có cách làm của con, nội không phải lo. Chỉ có điều: con không hy vọng còn nghe được những lời phiến diện đó từ nội một lần nào nữa, nếu nhà họ Đường không thể đón nhận Phù Hiểu, thì nội hãy coi như không có đứa cháu trai là con đi.”

Dứt lời, anh xoay người bỏ đi. Con giun xéo lắm cũng oằn, huống chi là người chưa bao giờ biết nhường, biết nhịn như anh. Người nhà anh không biết phân biệt tốt xấu mà coi rẻ Phù Hiểu, anh nhịn họ lâu vậy cũng vì anh mong khi anh cưới cô về, họ sẽ tốt với cô? Nhưng nếu họ cứ khăng khăng theo ý mình, thì anh cũng không cần thiết phải nhiều lời với họ.

“Đứng lại!” Khi anh ra đến cửa, ông cụ Đường gào lên.

Đường Học Chính dừng bước theo lời ông.

“Đừng tưởng có thể uy hiếp tao kiểu đó, thành công của mày hôm nay phần lớn là nhờ cái nhà này. Huống chi những chuyện mày đang làm, nếu không có thân phận tôn quý này của mày, thì mày sẽ không thể tiếp tục công việc đó một cách thuận lợi đâu!” Giọng nói uy nghiêm của ông cụ Đường dội vang trong căn phòng.

“Ông cụ à, khi nội bằng tuổi con nội đã hùng bá một phương rồi, sao con có thể là đứa chỉ biết dựa bóng cha ông chứ?” Huống gì anh còn phải nuôi vợ anh, “Nội lo xa quá rồi đấy.” Dứt lời, anh bước ra ngoài và

đóng cửa phòng lại.

66. Chương 66

Cánh cửa ban công từ từ mở ra, Đường phu nhân đi vào, trông bà có vẻ rất không vui.

“Chị nghe thấy cả rồi chứ?” Ông cụ trầm giọng hỏi.

Tối qua, con dâu cụ nói chuyện này cho cụ, cụ hãi quá, trần trọc cả đêm không ngủ được. Tới sáng nay, cụ phát hiện một cách muộn màng là cụ mừng như điên. Nếu hai đứa nhỏ tâm đầu ý hợp thì đây chẳng phải là cách bù đắp lỗi lầm tốt nhất ư? Càng nghĩ cụ càng thấy phấn khởi, thậm chí cụ còn muốn lệnh cho cháu trai cụ cưới luôn cô bé về làm vợ. Nhưng cụ chợt nhớ đến thói trăng hoa, bạc bẽo của thằng cháu mình, sợ cậu chàng không xứng với người ta, cũng lo cậu chàng không tốt với cô bé, huống chi bây giờ, con dâu cụ vẫn thành kiến cô bé lắm. Thế nên cụ thử, một phép thử đơn giản, xem thằng ranh hư đồn nhà cụ đã sẵn sàng để trở thành chỗ dựa cho cô bé lương thiện kia hay chưa. Cụ không ngờ là: A Chính kiên gan hơn cụ tưởng rất nhiều, còn thăm làm bao nhiêu chuyện vì cô bé, vì tương lai của hai đứa nữa chứ. Coi như cậu chàng đã vượt qua được thử thách của cụ rồi đó.

Ông cụ là người trải đời nên nghĩ tích cực lắm, người mất thì đã cũng đã mất rồi, điều người còn sống nên làm là sống cho thật tốt. Hiện giờ, cụ chỉ lo có một điều là: liệu Phù Hiểu có chịu cho A Chính cơ hội làm lại hay không.

Bà Hàn Ngọc Tố thấy vẻ mặt ba chồng rất giống đang hài lòng thì vội can: “Ba à, bây giờ, A Chính đang dỗi, đang làm bướng với chúng ta, ba tuyệt đối không được chiều theo nó!”

Ông cụ Đường trợn mắt, “Con trai chị vẫn là thằng quỷ ranh thích làm nũng chị đấy phỏng?”

Bà Hàn Ngọc Tố bị chẹn lời, không sao phản bác được, bà không kìm lòng được nhắc: “Cái cô Phù Hiểu đó... chuyện đã qua bao lâu rồi mà giờ lại đột nhiên xuất hiện trước mặt A Chính, chẳng biết cô ta có ý đồ gì đây!”

Ông cụ Đường lắc đầu, “Ngọc Tố, suy nghĩ của chị còn chưa đủ chính trực!” Cụ dừng một lát, “Cô bé Phù là một cô gái tốt. Ngày trước, chị giấu tôi đi tìm con bé đòi giải quyết riêng, tôi biết chị sốt ruột chuyện của A Chính, nhưng chị có bao giờ nghĩ đến: lúc ấy, con bé cũng chỉ có mười sáu tuổi, nhưng con bé đã mất đi những gì! A Chính gây ra họa lớn, có ông bà nội đau lòng nó, có ba mẹ che chở nó; còn con bé, con bé vĩnh viễn mất đi những người thân yêu nhất, con bé trở thành trẻ mồ côi đó! Chị thử suy bụng ta ra bụng người xem, nếu chị ở vào hoàn cảnh đó, chị sẽ tha cho A Chính một con đường sống ư? Khi chị giống con bé, phải chịu nỗi đau tột cùng vì mất đi ba mẹ, còn bị người ta thêm dầu vào lửa, ý thế hiếp người, chị có thể tha cho hung thủ một con đường sống không?”

Bà Hàn Ngọc Tố á khẩu không nói được gì.

“Tôi đoán là chị không thể, nếu chị rơi vào hoàn cảnh đó, nhất định chị sẽ không từ thủ đoạn hại đối phương tan cửa nát nhà cho thỏa mối hận lòng; Mà nếu là tôi, tôi đoán: tôi cũng không thể, giết người thì đền mạng, dù đối phương chỉ là một đứa bé tôi cũng muốn nó phải trả giá đắt. Nhưng cô bé đó thì đã làm được, vì không để người khác phải chịu nỗi khổ giống mình, con bé dứt khoát chọn tha thứ, phải vị tha cỡ nào mới làm được điều đó chứ! Nếu không có sự khoan hồng, độ lượng của cô bé ấy, con của chị sao có ngày hôm nay? Một cô gái như vậy, chị còn chê người ta nhỏ nhen cái nỗi gì! Tôi nói thật: nếu Phù Hiểu chịu làm vợ con trai chị, thì đó là phúc đức con trai chị tu suốt ba đời!”

Trong suốt mấy thập niên bà Hàn Ngọc Tố làm dâu nhà họ Đường, ông cụ chưa từng nặng lời với bà dù chỉ một câu, nhưng mà hôm nay, ông cụ quả thật đã mắng cho bà một trận.

“Chị về mà ngẫm lại cho hẳn hoi đi, chuyện của A Chính và Phù Hiểu cũng không được ngăn trở nữa, để thằng bé cưới một cô vợ tốt về, rồi hai đứa nó sống hòa thuận với nhau. Còn thằng Trí Quốc, tôi sẽ diện cho nó sau.”

Dù ngoài xã hội, bà Hàn Ngọc Tố có hô mưa gọi gió cỡ nào, thế lực nhà mẹ đẻ – hậu phương của bà có to lớn và vững chắc bao nhiêu, thì trong nhà, bà cũng không thể không cúi đầu trước uy nghiêm của ông cụ Đường đức cao vọng trọng. Tuy bà vẫn hơi không hài lòng, nhưng cũng chỉ có thể nghe lời, mím chặt môi rời khỏi phòng thư pháp.

Còn Đường Học Chính, anh về phòng, thấy lưng và tay đau rát thì lột phất áo ra. Anh soi gương, ngó những vết đỏ chằng chịt trên lưng mà đuôi mày giật giật, đánh mạnh thế không biết? Anh cầm di động, nằm úp sấp lên giường, chợt nhớ đến trên web, có người nói: thỉnh thoảng đàn ông phải biết đúng lúc vờ tỏ ra mình đáng thương, cách đó hiệu quả lắm; hay là bây giờ anh thử phát nhĩ? Nghĩ là làm, anh lập tức soạn tin nhắn: “Vợ, anh bị ông cụ đánh.” Soạn xong, anh ngẫm nghĩ rồi thêm: “Đau chết đi được.” Định gửi tin thì lại thấy không ổn lắm, liền xóa mấy chữ “chết đi được” đi, chỉ để lại chữ “đau.” Cuối cùng, anh gửi tin nhắn đi.

Chờ một lúc lâu không thấy hồi âm, anh chán nản ném điện thoại ra một xó, mẹ nó chứ, lừa Gia.

Lưng vẫn chưa hết đau, Đường Học Chính xị mặt ra, rúc đầu vào gối, chớp mắt.

“Rong rong—” Chợt di động rung lên.

Đường Học Chính ngẩng phắt đầu dậy, vươn cánh tay dài ra cầm di động, động tác này ảnh hưởng đến vết thương nên anh rên khẽ một tiếng, sự chú ý vẫn dồn vào màn hình di động. Thấy tên người gửi tin, anh tròn cả mắt.

Cứ thật! Nếu biết trước khổ nhục kế hiệu quả thế này, thì sao anh phải đợi đến tận bây giờ mới dùng chứ? Trước kia, nhắn cho cô bao nhiêu là tin mà cô chẳng chịu hồi âm lại, giờ, vừa nghe nói anh bị thương, cô đã vội vàng vàng nhắn tin cho anh. Cái cô nàng bé bỏng đó nữa, còn muốn cạy mạnh đến bao giờ?

“Sao anh lại bị đánh?” Phù Hiểu hỏi.

Đường Học Chính ngoác miệng ra cười, đọc tin thôi cũng có thể hình dung ra vẻ cau mày bặm môi của cô khi này.

“Anh bảo mai anh đi nhà em, ông cụ bảo thế thì muện quá, rồi nện cho anh một trận.” Anh nhắn lại vậy đó.

5 phút sau, Phù Hiểu hồi âm lại: “Anh có bị thương nặng lắm không?”

“Không chảy máu, nội thương.”

“Bôi thuốc chưa?”

“Chưa bôi, mai anh đi nhà em, em bôi thuốc cho anh, nhớ chuẩn bị thuốc trước nhé.”

“Tôi không làm, chúng ta đã chia tay rồi. Anh tự lo đi.”

“Anh nhớ em lắm.”

“Tôi không nhớ anh.”

“Thế thì cứ mặc xác anh, cho anh nội thương chết luôn đi.”

Lần này mãi chẳng thấy cô hồi âm, khi Đường Học Chính cho là khổ nhục kế đã không còn hiệu quả nữa thì di động trong tay anh lại rung lên.

“Đường Học Chính, không được lấy sức khỏe của mình ra đùa.”

Giận à. Thấy không được ổn lắm, Đường Học Chính vội nhắn lại: “Được, được, anh đi bôi thuốc ngay đây.”

Ở đầu dây bên kia, Phù Hiểu siết chặt di động, môi dưới bị cô cắn đến trắng nhợt. Tuy anh không kêu ca gì nhưng cô biết: anh bị đòn là vì cô. Dương Mật nói: ngày trước, cứ cách vài tháng anh lại thay bạn gái một lần, cô đã tệ bạc với anh thế này rồi, sao anh còn chưa chịu buông tay vậy?

Còn ở đầu dây bên này, Đường phu nhân thấy Đường Học Chính bị đánh thì lo cho con lắm, vội lên lầu nhìn con. Đẩy cửa ra, bà thấy con nằm sấp trên chiếc giường to tướng, tấm lưng trần màu bánh mật khỏe khoắn của anh chàng thì chằng chịt những vết roi đỏ, bà bật thét lên, “Sao lại nặng tay thế cơ chứ?” Bà chồng bà cũng thật là, sao cụ xuống tay mạnh thế không biết!

Đường Học Chính không thèm quay ra, chỉ nói với giọng uể oải: “Nhờ phúc của mẹ đó.”

“Anh... aizzz!” Con trai yêu bị thương nặng thế này cơ mà, Đường phu nhân vội gọi quản gia mang hòm thuốc lên, tự tay bôi thuốc cho anh chàng, bà xót xa thối vết thương cho anh chàng: “Có đau lắm không? Có cần đi bệnh viện khám không?”

“Không cần, không chết được.”

“Anh dối mẹ cái nỗi gì, chẳng phải mẹ cũng vì tốt cho anh sao?”

“Mẹ chịu vứt cái cổ chấp của mẹ đi mới là tốt cho con.”

“Mẹ anh thương anh lắm đấy!” Ông cụ Đường cũng đi lên, hừ lạnh một tiếng. Cụ liếc thoáng qua vết thương trên người anh chàng. Aizzz? Cụ xuống tay nặng thế cơ à?

Đường Học Chính dán mắt vào di động, không nói không rằng.

“Được rồi, đừng giả vờ giả vệt với nội nữa, đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, nếu anh vẫn khăng khăng như vậy...” Không thể quay phắt 180 độ thái độ luôn được, ông cụ đành làm ra vẻ, nói với vẻ miễn cưỡng, “Vậy thì mau mang cô bé đó về đây cho chúng tôi xem xét.”

Nào ngờ Đường Học Chính hoàn toàn không cảm kích, “Miễn đi, vợ con không phải đồ vật ọi người nghiên cứu. Mọi người không thích cô ấy, cô ấy cũng không thích mọi người, tốt nhất là khỏi gặp nhau luôn.” Ông cụ mà cứ cái thái độ này thì còn lâu anh mới cho ông cụ gặp cô.

Chà! Thằng ranh con này thù dai gớm! Ông cụ Đường ân hận lắm, sao cụ đánh nó ít vậy chứ, cụ hắng giọng, “Nội đã bàn bạc với mẹ anh rồi, nếu anh đã tỏ thái độ kiên quyết như vậy, thì có lẽ chúng tôi thật sự đã hiểu lầm con bé. Anh lớn rồi, chúng tôi nên tin vào mắt nhìn người của anh!” Ừm, lấy cớ này được đấy.

Đường Học Chính thoáng sựng lại, vùng đứng dậy, mắt sáng lên nhìn sang ông cụ, “Nội không đùa con chứ?” Cút thật, khổ nhục kế hiệu quả vậy sao không ai nói với anh một tiếng hả!

“Thằng vô liêm sỉ này, chuyện này sao có thể lấy ra đùa chứ?” Ông cụ Đường lườm anh.

Lại nhìn sang mẹ, “Mẹ?”

Bà Hàn Ngọc Tố trăm ngàn lần không muốn nhưng bị uy nghiêm của ba chồng áp, đành gật đầu một cách miễn cưỡng, “Ba nói phải ạ.”

“Mẹ đồng ý chấp nhận Phù Hiểu, cô ấy đến đây mẹ sẽ không xị mặt ra với cô ấy?”

“Mẹ anh đã đồng ý rồi thì sao có thể đổi ý chứ?” Ông cụ Đường nói.

Bà Hàn Ngọc Tố đành phải gật đầu.

Không hơi đâu mà để ý sự gượng gạo của bà, Đường Học Chính nháy nháy lên, ngoác miệng cười và vỗ vai ông cụ, “Mẹ nó chứ, nếu biết trước chỉ cần ăn bữa ‘tiệc’ này là xong chuyện... Sao nội không bảo con sớm hơn chứ, thế có phải đã xong chuyện lâu rồi không!”

Ông cụ tiện tay phang cho anh một gậy nữa.

Phần khởi xong, anh khoác áo lên người, không thèm để ý lưng mình đang đau rát, “Con ra ngoài một lát.”

“Anh đi đâu?”

“Đi ra ngoài có chút việc.”

“Sao anh còn chưa đi nhà cô bé Phù Hiểu đó?” Ông cụ Đường càng nghĩ càng thấy lo, khúc mắc trong lòng cô bé ấy có hóa giải được không còn phải xem hành động của cậu chàng này, giờ làm gì còn thời gian cho cậu chàng đứng đỉnh chứ? Nhỡ cậu chàng đến muộn, con bé bị thằng khác cướp mất, thì cụ tìm đâu được cô cháu dâu tuyệt vời như thế nữa?

“Con còn chút việc phải đi xử lý trước.” Đến đơn vị điền đơn xin xuất ngũ.

“Anh phải biết phân ra chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ chứ, anh sốt xình xịch lên đòi nhà ta chấp nhận con bé mà giờ anh lại không vội là sao? Nhỡ đâu cô bé thích người khác thì biết làm sao bây giờ?”

“Đêm nay con sẽ khởi hành. Thằng nào dám ngấp nghé cô ấy cơ?” Đường Học Chính nở nụ cười đến là khát máu.

“Hừ, thế còn tạm được, nếu mai anh mới đi thì coi chừng đấy, nội sẽ nện cho anh trận nữa!”

“...” Đường Học Chính nhìn ông cụ một cách kỳ quái, ông nội anh đọc tin nhắn của anh?

Lần đầu tiên trong đời, bà Hàn Ngọc Tố cảm giác được sự bất lực, ba chồng bà đồng ý, chồng bà rồi cũng lại nghe lời ba chồng bà thôi, con trai thì khỏi nhắc nữa, chuyện Phù Hiểu vào cửa nhà họ Đường đã như ván đã đóng thuyền rồi. Aizzz! Hy vọng sẽ không xảy ra chuyện gì!

67. Chương 67

Khoảng hơn tám giờ tối, ở thị trấn S, Đường Học Chính đứng trước cửa nhà Phù Hiểu, nhấn vang chuông cửa.

“Em ra mở cho... Người đẹp à, tìm bộ nào đẹp đẹp nha, rách quá là em không mặc đâu!” Một giọng nam trẻ từ trong nhà truyền ra, lời còn chưa dứt, một cậu trai trẻ xinh xắn để tóc ***, ở trần mở cửa ra và đột ngột đứng trước mặt Đường Học Chính.

Đường Học Chính nhìn cậu chàng với vẻ điềm nhiên.

Cậu trai trẻ xinh xắn trong nhà chột có cảm giác rờn rợn mà không biết vì sao, “Anh tìm ai?”

“... Phù Hiểu.” Anh thung dung nở nụ cười, đáp lời.

“Ồ, anh là bạn chị Hiểu hả, mời vào.” Cậu bé còn trẻ người non dạ và thiếu kinh nghiệm xã hội lắm, cậu chẳng biết đề phòng người lạ gì cả, cứ thế mở cửa ra luôn.

May cho cậu, chính sự ngây thơ đó của cậu đã cứu mạng cậu một lần.

“Chị ơi, có bạn chị đến nè...” Cậu bé giương giọng gọi.

Phù Hiểu đang trong buồng dành cho khách, nghe em gọi thì ôm một chồng quần áo đi ra, “Ai vậy...”

Phải đến rất nhiều năm về sau, Đường Học Chính mới hình dung chính xác được cảm giác của anh trong khoảnh khắc này. Còn hôm nay, vào khoảnh khắc anh nhìn thấy Phù Hiểu, anh chỉ thấy sức sống trong anh lắng lại trên từng thớ thịt, linh hồn anh như đang trong thân xác anh chứ kỳ thật đã không còn trong anh rồi. Nhưng, anh không thấy trống rỗng mà thấy mình tràn đầy.

“Vợ.” Anh nhìn cô say đắm, cười gọi lên một tiếng.

Phù Hiểu giật mình, cô cứ ngỡ mình đang trong giấc mộng. Giọng nói anh như truyền đến từ chân trời xa xăm, như là hư ảo. Kỳ thật cô cho là: cô sẽ không bao giờ gặp lại anh

“Anh gọi chị gái tôi là gì cơ?” Câu thét đầy ngạc nhiên phá vỡ bầu không gian như đang dậy sóng trong căn phòng, “xoẹt” – cậu trai trẻ vọt đến trước mặt Đường Học Chính, chiếc khăn tắm quấn quanh eo cậu chàng suýt nữa thì hy sinh.

Hành động của cậu chàng xua đi phút thất thần của Phù Hiểu, cô lúng túng nói: “Phù Gia Dương, bao giờ cậu mới chịu lớn hả?”

“Chị, chị đừng giấu kỹ thế mà, hay anh ấy là anh rể tương lai à?” Em họ của Phù Hiểu – Phù Gia Dương nháy mắt với cô, rồi làm ra vẻ thăm định Đường Học Chính một phen, vuốt cái cằm nhẵn thín, “Được đó, rất đẹp trai, em phê chuẩn!”

“Phù Gia Dương!” Cậu chàng lẩm lời quá thể rồi đấy!

Trái lại, Đường Học Chính cười rõ tươi, anh bước đến ôm lấy cô khi cô đang đăm chiêu, thì phát hiện ra chướng ngại vật trong lòng cô, “Em ôm nhiều quần áo thế làm gì?”

“Em, em đang tìm quần áo cho thằng bé, nó đánh bóng rổ trường thế nào mà quần áo ướt hết cả, chạy vào nhà em tắm.” Phù Hiểu căng thẳng lắm, một năm một mười giải trình với anh, tay không quên siết chặt chồng quần áo, “Em thấy anh có mấy bộ quần áo không dùng đến nữa, để trong nhà em, thì lấy cho thằng bé mặc tạm... Xin lỗi, chưa xin phép anh trước...”

“Cho em nó đồ cũ có ổn không? Hay để anh đi mua cho em nó mấy bộ mới nhé?” Nể mặt tiếng “anh rể” của cậu chàng.

“Không cần đâu, thằng bé nhiều quần áo lắm rồi.” Phù Hiểu lắc đầu như lắc trống bỏi, hơi thở thân quen bao lấy cô khiến cô không biết mình đang nói gì.

“Chị, hai anh chị còn sống chung với nhau nữa ư!” Cậu nam sinh cấp ba Phù Gia Dương sốc lắm.

“Không có!” Phù Hiểu lườm cậu.

“Thế chồng quần áo này là thế nào?”

“Trẻ con hỏi nhiều thế làm gì? Mau vào trong kia tìm một bộ rồi mặc lên người cho tôi!” Cô nhân cơ hội đó né Đường Học Chính, ném cả chồng quần áo cho Phù Gia Dương, hùng hùng hổ hổ đẩy cậu chàng vào buồng dành cho khách.

Cùng với một tiếng “xoạch” và tiếng lầu bầu của Phù Gia Dương, cánh cửa buồng dành cho khách đóng lại. Phù Hiểu đang căng thẳng lắm, cô trợn mắt với cánh cửa buồng màu nâu. Khi cô còn chưa nghĩ ra phải đối mặt với người đàn ông còn lại trong phòng kiểu gì thì chỉ trong chớp mắt, một lực rất mạnh đặt cô lên ván cửa.

Chưa kịp thét lên, đôi môi cô đã bị người ta bá đạo chiếm lấy, Đường Học Chính giữ chặt hai tay cô, đôi môi anh tham lam ôn lại vị ngọt ngào của người con gái của anh.

Trái tim Phù Hiểu như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực, hơi thở hoang dại của đàn ông phủ lên khuôn mặt cô, cô thật không dám tin là anh lại càn quấy đến vậy! Cô cố giãy dụa nhưng so thể lực với anh thì không khác gì châu chấu đá xe. Trong khi anh không tốn bao nhiêu sức lực đã đặt được cô nằm vào giữa anh và ván cửa, chiếc lưới ướt át, mềm dẻo của anh đã nhanh nhẹn chui vào cái miệng nhỏ nhắn của cô, quần lấy chiếc lưới của cô không cho nó tránh né.

Không thể tiếp tục như vậy được! Phù Hiểu lặng lẽ quay mặt đi, song ngay lập tức, anh đã bắt được cô, bốn cánh môi của họ lại vội dàng dính lấy nhau, trong căn phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người.

“Ái chà! Đừng vậy chứ!” Có người hét lên ngay trong buồng nhưng ngoài cửa, Đường Học Chính vẫn mê mải hôn môi người phụ nữ của anh.

“Chị!” Cậu chàng không tinh ý chút nào có tên là Phù Gia Dương đột ngột đẩy cửa buồng ra, tay cậu cầm quần áo, vẻ mặt cậu cực kỳ kích động.

Đường Học Chính đang ôm Phù Hiểu thì cau mày, khi cậu chàng mở cửa, anh tách hai đôi môi đang dán vào nhau của hai người ra chỉ trong chớp mắt, có một con kỳ đà ở đây thật bất tiện, phải mau mau đuổi cậu ấy đi thôi.

Phù Hiểu chột da lắm, đẩy anh ra, ngoái sang nhìn cậu em họ, “Làm gì thế?”

Phù Gia Dương – cậu nhóc chưa có tí kinh nghiệm yêu đương nào thì hồ hởi như tìm ra lục địa mới và hoàn toàn không chú ý đến điểm khác lạ là: vì sao hai anh chị lại dính với cánh cửa buồng. Cậu chàng giờ bộ quần áo trên tay lên, hí hửng hỏi: “Đây là hàng thật ạ?”

Trái tim Phù Hiểu còn đang đập thành thạch trong lồng ngực, cô không có tâm trạng mà trêu em trai, hỏi với giọng khàn khàn: “Cái gì mà thật mới chả giả?”

“Không phải thế, ý em là: đây là hàng xịn ạ?” Cậu chỉ vào bộ đồ mình đang mặc trên người, đang cầm trên tay và cả mấy bộ đồ nằm trên giường, hỏi với vẻ khó tin. Chắc không thể nào là hàng xịn đâu, nhưng hàng giả khi sờ vào sẽ không thích tay như thế này? Sẽ không?

“Của anh ta cả đấy, hỏi anh ta đi.” Người đàn ông này đi đến đâu cũng khiến nơi đó tràn ngập cảm giác tôn tại về anh ta, và giờ đây, cảm giác đó đang đè ép cô đến không thở nổi. Cô băng quơ chuyển đề tài, đi vòng qua người đàn ông, đi ra bàn ăn rót ly nước uống.

Vị ngọt còn vương trên đầu lưỡi, Đường Học Chính khẽ nhíu mày, liếc cậu bé chỉ mới cao đến vai anh một cái, “Cậu vừa hỏi gì?”

Vừa nãy quá sơ ý nên cậu mới không nhận ra: người đàn ông này dù không làm gì và chỉ đứng ở đó thôi cũng tạo cho người ta cảm giác bị áp bách, cậu cũng là con trai mà còn cảm nhận được hơi thở nguy hiểm lộ ra từ anh ta, cậu không khỏi nuốt nước miếng, “Em chỉ muốn hỏi là: chỗ quần áo này thì mua ở đâu ạ.”

Đường Học Chính ngẫm nghĩ, “Trong nước cũng có.”

Trong nước cũng có! Câu trả lời không đầu vào đầu này lại là câu trả lời hoàn mỹ cho câu hỏi của cậu, đồng đồ này là hàng xịn 100% nha! Ông anh này... Cậu quan sát cẩn thận hơn, ối giời ơi, anh ấy, anh ấy, anh ấy thể nhưng mặc mấy trăm vạn tệ lên người... Chị gái của em ơi, rốt cuộc con rùa vàng chị cậu được bự cỡ nào!

Phù Gia Dương rất muốn nhảy nhót hát ca, bây giờ, cậu cũng là phú ông có trong tay ít nhất là mấy chục vạn tệ... Chị cậu bảo chỗ quần áo này anh ấy đều không dùng nữa, nếu cậu thích, cậu có thể lấy. Trời ơi, dù là đồ second-hand, nhưng trông mới như chưa được mặc bao giờ thể này thì cũng sẽ bán được với giá đắt cắt cổ!

“Vợ, anh đói rồi, em đi nấu gì cho anh ăn đi.” Không buồn tìm hiểu xem tại sao cậu chàng lại có vẻ ngạc nhiên thế, Đường Học Chính xoay người, nói với Phù Hiểu.

“... Không nấu.”

“Nhưng anh là người bệnh đó nha, em phải có tinh thần nhân đạo chứ.” Đồng chí Đường Học Chính là một bạn nhỏ ngoan, rất giỏi suy một ra ba.

“Anh còn bị thương ở đâu cơ?” Có người bệnh nào hơn hẳn như anh cơ chứ? Còn dám lừa cô là bị đánh...

“Cho em xem.” Đường Học Chính thấy cô không tin thì cởi luôn áo ra cho cô xem lưng anh.

Tấm lưng rộng và cường tráng cường tráng của anh tím xanh tím đỏ cả, vài chỗ còn có máu bầm. Phù Hiểu tròn tròn mắt, hít vào một hơi, anh ấy thật sự bị đánh đau đến vậy ư?

Phù Gia Dương cũng ngoái cổ lại xem, cậu thầm xuýt xoa: nếu là mình... bị đánh thành thế kia... thì nhất định mình sẽ nằm bẹp trên giường ít nhất ba ngày, sao ông anh này trông cứ như không bị làm sao thế này? Chỉ có điều: anh ấy lắm tiền thế rồi, sao còn bị đánh tàn bạo vậy?

Cậu còn quá trẻ, còn chưa hiểu được câu: “mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh.”

“Anh... bôi thuốc chưa hả?” Phù Hiểu khẽ hỏi, trong mắt cô tràn đầy nỗi xót xa. Cô đứng chờ ra cạnh chiếc bàn, cố kìm chế mình để không đưa tay lên vỗ về anh.

“Yên tâm, bôi một lần thuốc rồi, một hai hôm nữa là khỏi ngay thôi.” Đường Học Chính rất vừa lòng với phản ứng của cô, nhanh nhẹn khoác áo vào.

“Anh... không biết tránh đi à?” Cô không khỏi hỏi với vẻ không vui. Khi này, trong đầu cô chỉ còn lại hình ảnh của những vết thương ghê rợn trên người anh, cô thấy cơ thể mình buốt nhói.

“Cô ngốc ơi, ít nhiều cũng nhờ công trận đòn này, không có nó anh đã chẳng đến tìm em sớm thế này được.” Đường Học Chính đi đến cạnh cô, đưa tay nhéo gò má hây hây của cô.

“Anh có ý gì?” Phù Hiểu bản thân ngẫm anh, lúc này đây, anh gần cô trong gang tấc.

“Anh nói là: chờ anh giải quyết xong mọi chuyện anh sẽ đến tìm em, quên rồi à?”

Vẻ bàng hoàng hiện rõ trên khuôn mặt Phù Hiểu, cô không tin nổi điều vừa nghe, lắp ba lắp bắp. “Không, không thể nào.” Ngay từ đầu, lời đó đã chỉ là cái cớ, cô rõ mười mươi là bất luận thế nào mẹ anh cũng không bao giờ đồng ý cho anh cùng một chỗ với cô.

“Không thể nào cái gì?” Đường Học Chính không vui, cô không tin anh thế cơ à, lẽ nào cô cho là anh giống thằng cha Tiêu Nhiên kia, cả người đàn bà của mình cũng không bảo vệ được? “Mẹ anh đã không còn hiểu lắm em nữa, ông cụ cũng gât đầu rồi. Mà ông cụ gât đầu đồng ý đồng nghĩa với việc cả nhà họ Đường không ai có ý kiến. Cho nên, em hãy yên tâm mà làm thiếu phu nhân của nhà họ Đường đi.” Anh cúi đầu ngấm cô, nở nụ cười mãn nguyện.

“Hả! Chị, chị sắp kết hôn rồi sao mẹ em và mọi người không ai biết thế, chị làm vậy là không được đâu nhé, chị cẩn thận kẻo bà ngoại mắng cho đấy.” Phù Gia Dương vẫn đóng tai lên nghe họ nói chuyện này giờ chợt reo lên hồng phấn đi sự phấn khởi của cậu chàng, chị gái cậu sắp lấy chồng giàu? So cool!

“... Người anh em, cậu ra đây một lát nào.” Đường Học Chính ngoắc ngón tay.

Phù Gia Dương được anh ưu ái thế thì ngạc nhiên lắm.

Đường Học Chính vỗ vai cậu, kéo cậu ra ban công với anh, hai anh em rủ rủ với nhau đôi câu, lúc này, cậu em Phù mới sức hiểu ra vấn đề. Cuối cùng cũng giác ngộ được đôi chút nên cậu xộc thẳng đến chỗ lắng cặp sách, “Chị, tự dừng em nhớ là em còn có việc, em đi trước đây.”

“Gi?” Từ sau khi Đường Học Chính đến, Phù Hiểu gần như không có phút nào là hoàn toàn tỉnh táo.

“Anh rể, em đi trước đây, hôm nào rảnh, anh qua nhà em chơi nhé.”

Tốt quá, cậu em vợ cũng nhanh trí ghê, hôm nào rảnh, anh sẽ thưởng cho cậu.

“Xoạch” – cửa đóng lại khi Phù Hiểu còn chưa kịp ngăn cậu em lại, nghe tiếng đóng cửa, cô lại càng căng thẳng hơn.

Ai có thể cho cô biết: rốt cuộc cô nên... đối xử với anh thế nào!

68. Chương 68

“Cậu ấy là con cô em hả? Sao lại họ Phù thế?” Người đàn ông sau lưng cô chợt hỏi một câu không đâu vào đâu.

“Cô có hai người con, một đứa theo họ cha, một đứa theo họ mẹ.” Phù Hiểu thì người ta hỏi gì mình đáp nấy, lòng cô đang rối như tơ vò.

“Ờ?” Đường Học Chính đột ngột ôm chầm lấy cô từ phía sau, “Vậy các con của tụi mình sau này có cần để một đứa theo họ mẹ không?”

Hơi thở nóng bỏng phả lên vành tai nhồn nhột, cô cố chống cự lại anh theo bản năng nhưng lại bị anh ghì chặt vào lòng, “Vợ, anh nhớ em...” Giọng nói trầm ấm sượt qua mang tai cô, yết hầu Đường Học Chính giật giật, cuối cùng anh cũng không nhịn nổi nữa mà liếm láp vành tai đầy đặn của cô.

“Dừng mà!” Phù Hiểu dùng hết sức bình sinh của mình để giãy dụa, cô bịt chặt hai tai đã hơi nóng lên và lùi ra sau mấy bước, “Không được!”

“Tại sao?” Anh không thích bộ dạng đề phòng này của cô, “Em không tin anh?” Tốt nhất là đừng trả lời anh là: “Phải.”

“Anh bảo tôi nên tin anh kiểu gì, chuyện đó vốn là không thể!” Mẹ anh ấy đồng ý ư, trừ khi Sao Hỏa va vào Trái Đất.

Đường Học Chính nheo mắt lại, “Tại sao lại không thể?” Thái độ của cô cũng kiên quyết đến mức kỳ quái. Còn nữa, sau khi nhìn thấy anh, trong chớp mắt ánh mắt cô ánh lên tia vui sướng, và ngay sau đó thì biểu cảm của cô trở nên rất kỳ quặc, cứ như đang liều mạng chống cự lại điều gì.

Phù Hiểu quay đi, mím chặt môi không nói.

“Em có chuyện giấu anh?” Đường Học Chính cau mày, “Có phải mẹ anh lên tìm gặp em không?” Anh nghĩ chuyện này cũng không phải không có khả năng.

Phù Hiểu khẽ lắc đầu.

“Bà tìm gặp em khi nào?”

“Anh không cần hỏi gì thêm nữa, tôi đã quyết định rồi: hai chúng ta không thể bên nhau đâu.” Phù Hiểu cực kỳ dứt khoát.

“Tại sao?” Giọng Đường Học Chính đã sắc mùi nguy hiểm.

Phù Hiểu hít sâu mấy hơi, cố lờ đi cảm xúc trong lòng, sau khi hạ quyết tâm, cô bắt đầu thốt ra những lời tàn nhẫn nhất mà cô biết: “Ở đâu ra nhiều tại sao thế, chẳng lẽ trước kia, mỗi khi chia tay bạn gái, anh cũng sẽ nói vô số lý do?”

Đường Học Chính bị sắc, cô bé này đúng là giỏi chẹn họng người ta.

“Tóm lại, tôi đã không thích anh rồi, xin anh đừng bao giờ đến nhà tôi nữa.” Phù Hiểu không nhìn anh, nói một lèo luôn.

Cô quả nhiên là có bản lĩnh cho anh vô số những thử nghiệm mới, những thử nghiệm không thoải mái chút nào nha, “Tốt, vậy em cố nghiêm túc chút chút đi, đừng vừa nói vừa gạt nước mắt thế.” Anh cố kìm chế cơn giận, nhìn chăm chăm vào cô, nói với giọng đều đều. Anh trăm phương nghìn kế lớt đường cho cô, thậm chí còn tính đến khả năng xấu nhất, hôm nay, khi vấn đề cuối cùng cũng được giải quyết, anh phấn khởi quá lao đến đây với cô chứ anh không đến đây để nghe những lời đó của cô.

Phù Hiểu gạt bản mình, chật vật chùi mặt, “Tôi mới không khóc đâu!”

Thấy cô như con thú nhỏ bị thương, cứ cố giương vuốt lên phòng bị, thì không hiểu sao, chỉ trong chớp mắt, anh đã mềm lòng, anh thở dài một hơi, bước đến, xoay mặt cô lại, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Thế rốt cuộc là anh chọc giận em, hay là mẹ anh làm em tủi thân hả? Dù sao em cũng phải nói ra thì chúng ta mới có cách giải quyết chứ? Lưng anh còn đang bông rất nhưng anh không ở Bắc Kinh nằm nghỉ mà hốt hải chạy đến đây tìm em nè, em không vui tí nào ư? Cô ả không có lương tâm à, mấy tiếng đồng hồ bay, anh ngồi đến khổ đó.” Tựa lưng vào ghế mà đau rát, ông cụ cứ như liều mạng đánh anh.

Nghe anh dỗ dành với giọng yêu thương, chiều chuộng và đầy bất đắc dĩ đó, Phù Hiểu thấy mũi mình nghẹn nghẹt, rõ là cô đã ra quyết định, đã hạ quyết tâm rồi mà.

“Ngoan, nói ra đi, đừng giấu trong lòng nữa, dù là chuyện lớn hay chuyện nhỏ thì anh cũng sẽ gánh vác giúp em. Nếu là Lão Gia – anh đây không cần thận chọc tức em, thì em cứ đánh vào lưng anh đi, chọn chỗ nào bị thương nặng nhất mà đánh.” Đường Học Chính đưa ngón cái lên vuốt đi nổi ưu sầu giữa hai hàng mày của cô, cương nịnh.

Độ ấm nơi đầu ngón tay anh như lan đến lòng cô, nhưng ngay lập tức, sự thật như một gáo nước lạnh dội xuống, “Đường Học Chính, anh đừng thích tôi nữa, có được không?”

Đường Học Chính đưa tay nắm lấy cô, “Không.” Anh từ chối một cách cực kỳ kiên quyết.

“Anh đừng thích tôi nữa mà.”

“Không.”

“Sao anh mặt dày thế hả.”

“Em véo thử xem?” Cô không biết được đâu, khó khăn lắm anh mới tìm được cô đó.

“Anh...” Phù Hiểu cắn môi, “Tôi không còn thích anh nữa, anh còn ý ra đó làm gì?”

Người đàn ông đã bị dụ dỗ bởi sắc đẹp thì chỉ chú ý đến đôi môi mọng nước, hồng hồng trắng trắng trông như thạch hoa quả đang bấp búng của cô, mắt anh như tối lại, “Tính xấu, của anh đó.” Đề nén lâu lắm rồi, anh nào có tâm tư đi thảo luận mấy vấn đề thiếu dinh dưỡng này, anh nâng mặt cô lên, hôn cô say đắm. Kỳ thật anh không thích ăn mấy thứ mềm nhũn như thạch hoa quả, nhưng nếu là môi vợ anh thì sẽ khiến anh có muốn ngừng cũng không ngừng được?

Phù Hiểu thật không dám tin. Hai người họ đang nói chuyện chia tay đó, có được không!

“Không được...”

“Cho anh thơm một cái thôi mà!” Quả thật anh thèm đến phát điên lên được, mới rồi chỉ hôn phớt, căn bản không đã nghiền.

“Anh căn bản là không nghe tôi nói!”

“Bao giờ em nói đến vấn đề quan trọng thì anh sẽ nghe, ngoan, cho anh mi cái nào.” Đầu anh lại thò đến, thơm trái một cái, mi phải một cái.

“Thế nào mới là chuyện quan trọng hả!” Anh mà cứ thế này thì sao cô tiếp tục cho được!

“Những chuyện kiểu như: bao giờ thì em cho anh mi một cái, bao giờ thì em cho anh hầu hạ em một phen, vv.” Anh lập tức tóm lược lại những vấn đề quan trọng.

“Đã bảo là chúng ta...”

“Nếu còn để anh nghe được những lời anh không muốn nghe nữa, thì anh sẽ thật sự dạy dỗ em đấy.” Đường Học Chính lạnh lùng ghé vào tai cô ngắt lời cô.

Phù Hiểu biết là anh cố ý chuyển đề tài, hiện tại, tâm trạng cô vừa sốt ruột lại vừa buồn phiền, cô dùng hết sức bình sinh để đẩy anh ra, “Tốt thôi, thế thì cái gì cũng không nói nữa cho xong!” Dứt lời, cô chạy mất, “rầm” một tiếng – cô đá cửa xông vào buồng.

Đây cô nàng còn đông đánh hơn cô nhiều nhé! Đường Học Chính thấy khó mà hiểu nổi, anh cũng nổi giận, đi đến, định đập cửa thì điện thoại di động trong túi quần anh rung lên.

Anh chép miệng, quyết định nghe điện thoại trước cho bình tĩnh lại.

“Alo?” Tâm trạng quá kém nên giọng anh cũng lạnh hơn bình thường.

“Đường thiếu, em là Tiểu Mông.” Người ở đầu dây bên kia cung kính, “Em chỉ muốn hỏi là: ‘tối nay có đưa hoa đến chỗ Phù tiểu thư không’ thôi ạ?”

Tiểu Mông chính là chàng thanh niên đóng giả nhân viên chuyển phát nhanh. Hai hôm trước, ngay khi anh nghĩ anh có thể cuốn gói về kinh đô, thì anh nhận được một nhiệm vụ gian khổ mà vinh quang – đưa hoa đến chỗ Phù tiểu thư.

Vụ đưa hoa này không phải đưa một lúc chín ngàn chín trăm chín mươi chín đóa, mà là tích tiểu thành đại, mỗi khi Đường thiếu nhớ Phù tiểu thư, sẽ sai anh đưa hai đóa hoa hồng đến chỗ cô ấy. Ban đầu, anh còn cho là Đường thiếu quá keo kiệt trong chuyện này, nhưng sau hơn mười lần chạy đi đưa hoa chỉ trong một ngày, thấy biểu cảm của Phù tiểu thư chuyển từ kiên quyết từ chối sang phân vân, càng lúc càng phân vân, thì anh không khỏi khen cho sự anh minh thần võ của Đường thiếu, ngài ấy quả là quá hiểu phụ nữ!

Nghe thế, Đường Học Chính quét mắt khắp căn phòng khách không quá lớn. Lúc này, anh mới phát hiện ra: trong phòng, có rất nhiều lọ hoa đang cắm hoa hồng, thế là tâm trạng anh tốt hơn chút chút, “Không đưa.”

“Gi?” Nghe vậy, Tiểu Mông sốc lắm, Đường thiếu bỏ ra bao nhiêu công sức thế chẳng phải là để lấy lòng Phù tiểu thư ư? Sao đột nhiên lại không đưa hoa nữa vậy? Lẽ nào ngài ấy lại chán rồi? Không thể nào, chẳng phải đàn ông đều thích loại phụ nữ khó tán này ư? Một người đàn ông xuất sắc như Đường thiếu thì phải là: chưa cưới được – chưa dừng tay mới đúng. Huống gì, Phù tiểu thư quả thật là một cô gái tốt, vừa nết na vừa hiền dịu, cô ấy được đi theo Đường thiếu cũng là chuyện tốt... Lẽ nào Đường thiếu cho là chiêu này không hiệu quả? “Đường thiếu, em thấy thái độ của Phù tiểu thư như bất kiên quyết hơn rồi thì phải, ngài nên thừa thắng xông lên nha.”

“Thật ư?” Đường Học Chính nhướng mày, anh lại không thấy cô có vẻ gì là bất kiên quyết cả, lẽ nào bản thân anh còn kém hơn mấy bông hoa hồng? “Tôi đang ở nhà cô ấy rồi, cậu không cần đến đây đâu.”

Thì ra là thế! Tiểu Mông sức ngộ ra, “Đường thiếu, ngài tốt với Phù tiểu thư đến không chê vào đâu được, ngài đúng là ‘tình thánh thời nay’, là tấm gương để em noi theo!”

“... Hừ!” Không có tâm trạng nghe lời nịnh hót, anh cúp luôn điện thoại.

Thật ra, trong khoản gái gú, Đường Học Chính không có loại ham mê, hứng thú của Mạc Vu Phi và Vương Tiểu Xuyên. Anh cần phụ nữ chỉ vì nhu cầu sinh lý, chỉ cần trên giường có thể thỏa mãn nhu cầu của anh, dưới giường không âm ỉ, không gây chuyện, thì với anh cô nào cũng được. Nếu không gặp Phù Hiểu thì anh cũng không biết hiện tại, anh sẽ đang chung chạ với cô nào. Anh thật không ngờ: hóa ra trên thế giới này còn có một thứ đồ chơi gọi là ‘tình yêu’, chỉ quan hệ xác thịt không thỏa mãn được nhu cầu của anh với Phù Hiểu, anh muốn nhiều hơn nữa, nhiều hơn nữa, anh cũng không rõ phải nhiều thế nào mới đủ. Anh luôn là người biết mình cần gì, tuy còn trẻ nhưng những chuyện anh đã trải qua có lẽ còn nhiều hơn tất cả những chuyện mà một người bình thường có thể gặp phải trong đời. Anh từng đi rất nhiều nước làm nhiệm vụ, từng trải qua sinh tử, anh hiểu rõ mình hơn những người sống đời yên bình nhiều lắm.

Người anh muốn LÀ PHÙ HIỂU, điều đó là hiển nhiên.

Đứng ngắm mấy lọ hoa hồng một lát, anh lại xoay người ngắm nghía cánh cửa buồng đang khép chặt, bây giờ, anh có thừa thời gian thì gan với cô.

Phù Hiểu thức trắng đêm, cô ngồi ôm chân trong bóng tối suốt một đêm dài, đến khi vệt sáng trắng xuất hiện nơi chân trời, cô mới giật mình nhận ra một ngày mới đã đến rồi. Cô vẫn không biết phải đối mặt với Đường Học Chính kiểu gì, nhưng cô biết rõ, biết rất rõ là thời gian có thể giải quyết tất cả mọi chuyện, nếu cô cứ hờ hững với anh, thì chẳng bao lâu anh sẽ thấy nhụt nhẽo và bỏ đi thôi?

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy cách này dùng được, cô xoay người xuống giường, cố võ trang chính mình, sau đó đi ra khỏi buồng.

Trời còn chưa sáng hẳn, nhưng cô từng chung nhà với anh một thời gian nên rất rõ thời gian biểu của anh, ngày nào anh cũng dậy từ sáng sớm rồi ra ngoài chạy bộ, bất kể nắng mưa. Cô cho là anh đã ra ngoài, không ngờ lại thấy cửa buồng anh đóng chặt. Chỉ cần anh không ở trong buồng, cửa buồng anh sẽ luôn được mở.

Anh ấy thế nhưng vẫn còn trong nhà. Phù Hiểu cũng không rõ cảm xúc của mình khi này là gì nữa, cô buộc mình đi vào đánh răng rửa mặt, buộc mình từ giờ trở đi coi như không có người kia.

Thế là cô đi đánh răng rửa mặt, sau đó làm bữa sáng ỳnh, ăn xong thì rửa bát, quét nhà một lượt, rồi bật ti vi lên xem tin tức buổi sáng. Tiếng động không lớn, nhưng với sự nhạy bén của Đường Học Chính, thì chắc anh đã thức từ lúc cô đánh răng rửa mặt rồi.

Phù Hiểu quay vào buồng, bật máy tính lên, cố biến hôm nay thành một ngày bình thường, trước tiên lên mạng, sau đó bắt đầu làm việc.

Thời gian trôi rất mau, chẳng mấy chốc đã 8h sáng. Buồng dành cho khách vẫn không có động tĩnh gì.

Cô mở bài văn đang viết dở ra, ngồi ngẩn ra nhìn màn hình laptop một lúc lâu, ngó đồng hồ, đã 9h rồi.

Trước giờ, anh luôn rời giường trước 9h sáng cơ mà, phải chăng anh vốn không ở lại, phải chăng kỳ thật anh đã đi rồi. Bàn tay đặt trên bàn phím của Phù Hiểu siết chặt, từ đáy lòng cô trào dâng một nỗi đau không tên, sau cùng, cô quyết định đi xem cho ra lẽ.

Cô thông thả đi đến trước cửa buồng dành cho khách, chần chừ nắm tay xoay, cô cũng không chắc kết quả mà mình muốn là gì nữa. Rốt cuộc cô cũng xoay tay xoay mở cửa ra, đập vào mắt cô là những vết thương đáng sợ trên lưng Đường Học Chính, còn anh đang nằm úp trên giường và say ngủ.

Cặp mày thanh mảnh của cô khẽ nhúu lại, cô không biết mình có nên đánh thức anh không. Do dự một lát, rồi cô đưa tay lay anh.

Nóng quá! Nguồn nhiệt đầu ngón tay chạm vào như làm bỏng cô, khiến cô rụt mạnh tay lại.

“Đường Học Chính.” Căn phòng này đã im ắng quá lâu, nó tựa như con thú hoang đói khát, nuốt đi âm thanh của cô trong chớp mắt.

Đường Học Chính vẫn ngủ say, hai hàng mày anh nhúu chặt, anh bỏ ngoài tai câu gọi của cô.

“Đường Học Chính.” Phù Hiểu gọi to hơn.

Anh vẫn không có phản ứng.

Tuy trước kia cũng từng xảy ra chuyện tương tự rồi nhưng lần này, cô vẫn lo lắng. Cô không chút do dự đưa tay lên trán anh.

Ôi trời, nóng quá! Không cần đến nhiệt kế Phù Hiểu cũng biết nhiệt độ của làn da dưới tay cô đã vượt qua nhiệt độ bình thường của cơ thể người, nhất thời, cô quên sạch những chuyện khác, vội vàng lục buồng ngủ của mình lên tìm hòm thuốc. Cô đã sống một mình nhiều năm nên trong nhà cô có chuẩn bị đầy đủ các loại thuốc cần thiết. Có mấy lần, cô bị phát sốt vào buổi tối, sốt rất cao, nhưng cô vẫn gắng gượng tự tìm thuốc uống, đến sáng hôm sau mà không đỡ mới gọi điện cho cô của cô, nhờ bà đưa cô đi viện.

Phù Hiểu nhanh nhẹn lấy ra thuốc hạ sốt, thuốc kháng sinh, sau đó, cô rót một ly nước vừa đun sôi, ra sức thổi cho nguội, nhấp thử một ngụm xem đã đủ nguội chưa rồi bưng vào buồng dành cho khách.

“Đường Học Chính, dậy nào, anh cần uống thuốc.” Phù Hiểu ra sức lay anh, nhiệt độ của làn da dưới tay cô làm cô lo lắng.

Cặp mày của người đàn ông càng nhúu chặt hơn, anh gắng gượng mở to mắt ra, mơ mơ màng màng trông thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Phù Hiểu, “Sao thế?” Mở miệng nói chuyện anh mới thấy cổ họng mình bỏng rát như mắc dao, anh khê cựa mình, rót cuộc cái đầu đang quay mòng mòng của anh cũng phát hiện ra chỗ không ổn, “Anh bị sốt hả?” Anh hỏi, giọng khàn khàn.

“Trán và người anh rất nóng, anh cảm thấy thế nào? Có cần đi viện không?”

“Không sao đâu, nuốt vài viên thuốc là ổn thôi... có thuốc không?” Tuy đang sốt li bì nhưng anh vẫn không muốn để cô thấy vẻ yếu đuối lúc này của anh, anh chống một tay lên định ngồi dậy.

Phù Hiểu khom người đỡ anh dậy, cô dựng chiếc gối lên thành giường, để anh dựa vào đó, còn cẩn thận điều chỉnh vị trí chiếc gối để nó không chạm vào những chỗ bị thương nặng trên lưng anh.

Cô tự tay cho anh uống thuốc, sau đó, cô đỡ anh nằm xuống nghỉ ngơi. Đường Học Chính cứ thế ngã người nằm xuống luôn, chạm vào miệng vết thương thì khê rửa một tiếng.

Phù Hiểu xót lòng lắm, định xoay anh nằm sấp. Đường Học Chính thì đã nằm sấp cả đêm, vẫn thấy hơi tức ngực, bảo luôn: “Bí lắm, không sao đâu, không đau.”

“Vậy sang giường em ngủ đi, giường em êm hơn giường này.” Cô nhẹ giọng nói.

“Không sao đâu, ốm vặt ỉy mà, em ra ngoài trước đi, anh ngủ một giấc là khỏe ngay thôi.” Vừa uống nước xong mà giọng anh cứ khô không khốc.

“Đi sang giường em nằm.” Giường buồng dành cho khách là kiểu giường có ráp giường, trên ráp giường, cô cũng chỉ để có một tấm nệm lên. Hôm nay, lưng anh bị thương, nằm giường này sẽ đau lắm.

Đường Học Chính vẫn còn cười được, “Hôm nay anh không thể hầu hạ em rồi.”

“Cái anh này...” Phù Hiểu không nói nổi anh, đành dìu anh đứng lên, vắt tay anh qua vai cô.

“Anh tự đi được.” Đường Học Chính đẩy đẩy cô, “Tránh xa anh ra nào.” Anh thấy thể chất cô có vẻ dễ bị lây bệnh lắm.

“Anh lo ỉnh trước đi.” Phù Hiểu không để anh đẩy mình ra, dìu anh vào buồng ngủ chính, “Anh nằm sấp nhé, để em bôi thuốc cho anh.”

Đường Học Chính làm theo lời Phù Hiểu, anh rúc đầu vào chiếc gối mềm mại của cô, ngửi mùi hương thoang thoảng còn vương lại – là mùi của cô, anh thở phào nhẹ nhõm, anh thấy khuôn mặt đang nóng hầm hập của mình như dịu bớt đi.

Phù Hiểu lại lục tung hòm thuốc lên tìm tuýp thuốc mỡ giúp tan máu bầm. Sau đó, cô đứng cạnh giường, cúi mình xuống, quệt thuốc mỡ lên ngón trở và nhẹ nhàng thoa thuốc lên tấm lưng cường tráng của anh.

Cơ thể Đường Học Chính cảm nhận được bàn tay mềm mại của cô, cảm nhận được cảm giác mát mát của thuốc cô thoa cho anh, anh khê rên lên một tiếng, tấm lưng vẫn bỏng rát của anh được bôi thuốc, cuối cùng cũng đỡ đau hơn.

“Vết thương của anh... Sao anh lại bị thương?” Như muốn dời đi sự chú ý của anh, Phù Hiểu hỏi.

“Anh bảo anh xuất ngũ, ông cụ không hài lòng.” Được người trong lòng chăm sóc tận tình, lại được nằm thoải mái, người bị bệnh cũng bớt cảnh giác hơn bình thường.

“Xuất ngũ? Anh không làm bộ đội nữa? Tại sao?” Phù Hiểu ngạc nhiên, chẳng phải nghiệp binh của anh đang lên như điều gặp gió ư?

“Anh muốn sống hạnh phúc bên em.”

Tay cô dùng xoa thuốc.

“Sao thế? Bôi tiếp đi chứ.” Đang sượng lưng.

Một giọt chất lỏng ấm áp nào đó rớt lên lưng anh, anh không khỏi rầu rĩ nói: “Em dùng nước ấm làm gì, mát mát mới sượng lưng.”

Mắt cô nhòa đi, cô cúi đầu khẽ ừ một tiếng, dùng tay trái lau đi giọt lệ rơi trên lưng anh.

69. Chương 69

Ngay sau hôm Phù Hiểu rời Bắc Kinh về nhà, anh phải đi làm nhiệm vụ. Hôm về, anh vất vả chạy đến thị trấn S chỉ để được gặp cô một lát, rồi lập tức ngựa không dừng vó quay về Bắc Kinh. Suốt thời gian qua, anh gần như chưa có một giấc ngủ ngon nào. Thêm vào đó, anh vừa bị ông cụ Đường nện ột trận thật đau, ăn đòn xong không nghĩ ngơi gì đã chạy gấp đến nhà Phù Hiểu, đến nhà Phù Hiểu thì bị cô lơ nên đi tắm nước lạnh, tắm xong lại không thêm lau khô người mà lăn ra ngủ luôn. Sức khỏe anh có tốt thế chứ tốt nữa thì cũng ốm.

Ngón tay cô máy móc trượt trên lưng anh bôi thuốc cho anh, nước mắt cô tuôn rơi trong trầm lặng, tại sao, tại sao nhất định phải là anh, tại sao nhất định phải là cô.

Một lúc lâu sau, Phù Hiểu đã bôi thuốc cho Đường Học Chính xong, cô đợi thuốc ngấm rồi mới nhẹ nhàng đắp cho anh một tấm chăn mỏng. Sau đó, cô ngồi thần thờ trên mép giường, say sưa nhìn một bên khuôn mặt anh tuấn của anh.

Cô cứ ngồi như thế không biết đã bao lâu, đến tận khi chuông cửa réo vang thì cô mới như sực hồi hồn, thoát ra khỏi dòng suy tư bất tận. Cô lau đi vệt nước mắt chưa khô trên gò má, nhìn vào gương, xoa xoa mặt mình, đến khi chắc chắn là không ai có thể nhìn ra: cô vừa khóc, cô đi ra mở cửa.

“Ai đấy?” Cô đứng ở cửa hỏi.

“Hiểu Hiểu, là nội đây.” Một giọng nói hiền từ vang lên ngoài cửa.

Phù Hiểu giật mình, vội mở cửa ra thì thấy cô của cô đang đỡ bà nội cô đứng trước cửa nhà cô.

“Nội, cô, sao hai người lại đến đây?” Phù Hiểu hỏi với vẻ ngạc nhiên. Cô mở rộng cửa cho hai người vào nhà rồi bước đến đỡ bà nội, bà nội cô đã rất già nhưng dáng người của cụ vẫn phương phi, bước đi của cụ vẫn nhẹ nhõm lắm.

“Cái con bé này, còn dám hỏi hử, chuyện lớn thế này mà dám không cho chúng ta biết. Nếu không phải thằng Gia Dương về kể với chúng ta, thì không biết con còn định giấu chúng ta đến khi nào!” Bà cụ Phù đưa bàn tay cầm tràng hạt lên nhéo yêu cô, coi như phạt.

“Gi?”

Cô của Phù Hiểu bán hàng bán họ đã nhiều năm, là một phụ nữ tháo vát, lời bà nói cũng gãy gọn hơn, “Tối hôm qua, Gia Dương về nói cho chúng ta là con có bạn trai. Bà nội con nghe xong không ngồi yên được, đòi sang đây luôn, cô khuyên mãi mới được. Hôm nay, bà dậy từ sớm tinh mơ, ngồi trên sofa chờ cô, để cô cùng bà sang đây, thấy cô có chút việc gấp còn đòi đi một mình.” Sau đó, bà quay sang mẹ, giọng nói đầy

về bất đắc dĩ, “Mẹ cũng sốt sắng quá rồi đấy. Nếu Hiểu Hiểu mà chăm anh chàng nào thật, thì kiểu gì con bé chẳng mang cậu ấy về ẹ duyệt?”

“Ha ha ha, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, cảm ơn Bồ Tát phù hộ, con suốt ngày ru rú trong nhà không chịu ra ngoài, cũng không thích đi chơi với bạn bè, nội là nội lo cho con lắm, nằm mơ cũng nhớ cầu Bồ Tát tìm cho con một tấm chồng tốt. Giờ thì tốt rồi, nếu con có người yêu thì nội cũng yên lòng. Hiểu Hiểu, thằng bé đó là người vùng nào? Làm công tác gì? Gia đình cậu ấy có tốt không?” Bà cụ Phù cười đến không khép miệng lại được, cứ đứng đó mà vội vội vàng vàng hỏi.

“... Nội, nội đừng nghe Gia Dương luyên thuyên, không có chuyện đó đâu ạ.” Phù Hiểu gượng cười nói. Cô liếc nhanh cánh cửa buồng ngủ của cô một cái rồi đi bà nội ngồi xuống sô pha.

“Không có chuyện đó?” Bà cụ Phù có phần bối rối, lặp lại.

Bà Phù em cũng sốt ruột, “Không có chuyện đó? Chẳng lẽ cả tối hôm qua, thằng bé Gia Dương nó bịa chuyện, mà quần áo hôm qua thằng bé mặc chẳng phải của bạn trai con ư? Thấy thằng bé bảo cái gì mà hàng hiệu và cực kỳ đắt tiền.” Bà suy nghĩ rồi chỉ ra vấn đề. Hôm qua, nghe con trai nói cô cháu có bạn trai, thật ra bà cũng mừng lắm. Anh cả bà mất sớm chỉ để lại một cô con gái này, bà cũng muốn chăm sóc cho con bé, nhưng bà cũng có gia đình riêng phải vun vén, trong gia đình riêng của bà còn có hai vị tiểu tổ tông bà phải nuôi. Bà đón mẹ bà và Phù Hiểu về ở cùng, khiến gia đình riêng không lấy gì làm giàu có đó của bà trở nên chen chúc, tuy ngoài miệng, chồng bà không nói gì, nhưng bà biết trong thâm tâm, ông vẫn không quá hài lòng. Phù Hiểu là một đứa trẻ nhạy cảm, ngay sau khi thành niên, con bé đề nghị được ra ở riêng, khi ấy bà cũng không cố giữ con bé lại. Mấy năm nay, kỳ thật bà vẫn thấy áy náy hoặc ít hoặc nhiều với con bé, nếu con bé có người ở bên chăm sóc, bà cũng đỡ day dứt hơn.

“Không phải đâu ạ, chỉ là một người bạn...” Cô cúi đầu nói.

Bà cụ Phù là người từng trải nên nhìn bộ dạng của Phù Hiểu là ra: nếu thật là bạn bè thì chỉ cần bình tĩnh giải thích là xong, sao phải bối rối như bây giờ chứ? “Sao thế? Cãi nhau à?”

Bà Phù em thì cứ ngó mãi vào buồng dành cho khách, con trai bà bảo cậu ta đã vào đây ở rồi mà, sao không thấy người đâu vậy? Hay là thằng bé nói luyên thuyên, để bọn họ mừng hụt.

Phù Hiểu cúi đầu, không biết nên giải thích với hai người thế nào cho ổn.

Đúng lúc này, “két” một tiếng – cửa buồng ngủ của chủ nhà được đẩy ra.

Ánh mắt của ba người dồn cả vào người đứng sau cánh cửa buồng vừa mở ra.

Một chàng trai trẻ tuổi, cường tráng và ở trần từ trong buồng đi ra. Về mặt mỗi vương trên mặt anh chàng, sắc đỏ như bị sốt trên da anh và chỗ râu lởm chởm vì một ngày chưa cạo khiến anh càng thêm tiêu tụy.

Ồi chà, xem ra bà lạc hậu quá rồi, tụi trẻ thời nay lưu hành việc sống chung. Bà Phù em thầm trách mình không theo kịp thời đại.

Sao chưa cưới xin gì mà hai đứa đã chung buồng thế này, còn nữa, sao thằng bé này nom ốm yếu, bệnh tật thế kia? Bà cụ Phù nghĩ thầm vậy đó.

Phù Hiểu nào có tâm trí mà nghĩ lắm vấn đề thế, “Anh ra đây làm gì? Có chỗ nào không thoải mái ư?” Cô vội đến đỡ anh, tuy nhìn vẻ mặt anh thì anh có vẻ không sao, nhưng thật ra anh vẫn sốt cao lắm, chưa có hạ sốt đâu.

“Không sao đâu, anh đỡ nhiều rồi, thấy có tiếng thì anh đi ra xem sao thôi.” Chính xác là anh nghe được tiếng bà nội và cô của Phù Hiểu nên anh mới đi ra, chứ nếu người đến là ông cụ với ông già nhà anh thì anh đã chẳng buồn đứng dậy. Song mấy người hôm nay là những người thân còn sót lại của Phù Hiểu, thậm chí một người còn là bà nội cô, kiểu gì anh cũng phải đi ra gặp chứ. Nghĩ vậy, anh dùng nghị lực và sức bền khi đối phó với quân địch trên chiến trường để vượt qua cơn sốt, đứng lên đi ra khỏi buồng. “Vị này là nội phải không ạ? Còn đây chắc là cô rồi. Con chào nội, con chào cô ạ.” Đôi môi nhợt nhạt của anh khê cong lên một nụ cười, anh bước lên, dừng lại khi chỉ còn cách họ mấy bước chân, “Con bị cảm nhẹ, không dám đứng gần nội với cô quá, nội với cô đừng để bụng chuyện đó nhé.”

Đường Học Chính mà ra về lịch sự, tao nhã thì trông anh còn lịch sự, tao nhã hơn gã Mạc Vu Phi chán, chẳng qua anh không thêm ra về thôi. Nhưng mà: cuối cùng trò này cũng có chỗ dùng rồi.

Phù Hiểu không ngờ là anh lại dậy gặp bà nội và cô của cô. Cô thấy lòng mình đắng lắm, chát lắm, cay lắm, mặn lắm nhưng cũng ngọt lắm. Thấy trán anh rịn mồ hôi, cô không khỏi nói: “Anh đang sốt cao, đã hạ sốt đâu chứ, mau vào giường nằm nghỉ đi.”

“Anh không sao đâu mà,” anh cười dịu dàng với cô, “Anh chỉ bị cảm nhẹ thôi, em đừng lo. Nội với cô chả mấy khi đến chơi, anh nằm trên giường thì thất lễ quá.”

Người bên nhà gái ai mà chả thích nghe mấy câu đó, mấy câu đó sẽ cho họ cảm giác là cậu trai kia coi trọng họ lắm? Bà Phù em thầm cho điểm cao chàng trai trẻ càng nhìn càng thấy đẹp trai trước mặt, thầm nghĩ: Hiểu Hiểu cũng tinh mắt ghê.

Bà cụ Phù cũng thích câu đó lắm, lại thấy cháu bảo cậu chàng đang bị sốt thì vội nói: “Cháu bị ốm thì đừng câu nệ mấy nghi thức xã giao này, mau vào buồng nằm nghỉ đi. Hiểu Hiểu, cậu ấy... Tiểu Đường sốt bao nhiêu độ?”

“Con chưa đo, khoảng 3* độ.” Nhiệt độ cơ thể anh vẫn luôn rất cao.

“Không nặng như cô ấy nói đâu ạ, con chỉ bị sốt nhẹ thôi.” Đường Học Chính mời bà Phù em ngồi xuống, còn anh thì dịch chiếc ghế đơn ra xa hai người họ hơn chút chút rồi mới ngồi, “Đi lấy cho anh cái áo, anh thể này sao gặp người nhà em được, cô với nội lại chả trừ hết điểm của anh.”

Phù Hiểu hé miệng ra nhưng lại không biết nên nói gì, cô vào buồng dành cho khách tìm một chiếc sơ mi mang ra cho anh, biểu cảm của cô đến là phức tạp.

Đường Học Chính nói cảm ơn rồi bảo cô ra ngồi với bà nội cô.

Cặp mày thanh mảnh của Phù Hiểu khê chau lại, anh đang sốt rất cao, ngón tay cô chạm vào anh cũng phải nóng lên cơ mà, anh còn ra vẻ không sao cả làm cái gì: “Anh đừng cố gượng, nội với cô không cần anh tiếp đâu.”

Đường Học Chính vừa khoác áo vừa cười nói: “Anh là bề dưới, đã không đến thăm hỏi bề trên thì thôi, giờ, bề trên đã đến tận nhà rồi, anh mà còn không ra chào hỏi đằng hoàng thì sao anh xin cưới em thành công chứ?”

Giọng nói tuy nhỏ nhưng đủ để hai người ngồi trên sofa nghe được.

Bà cụ Phù ngẩng vẻ mặt, động tác và lời nói của đôi trẻ, không khỏi gật gù.

“Hiểu Hiểu, Tiểu Đường uống thuốc chưa?” Bà Phù em hỏi.

“Uống rồi ạ.”

“Cậu ấy uống thuốc gì, con đưa cô xem nào.”

Phù Hiểu vào trong buồng lấy thuốc, khi cô đi ra ba người kia đã hỏi đáp rất nhiều câu rồi, cô liếc người đàn ông trông không có vẻ gì là không khỏe kia một cái, nhẹ mím môi. Sau đó, cô đưa vỉ thuốc cho cô của cô xem, cô của cô chỉ liếc qua một cái rồi kéo cô ngồi xuống cạnh bà, còn nháy mắt với cô nữa.

“Cô à, cô hiểu lắm rồi...”

“Haizzz, chị đừng có xen vào, hai anh chị có quan hệ gì chúng tôi còn chưa nhìn ra ư? Để chúng tôi sát hạch cậu ấy cho chị nào.” Bà Phù em nhỏ giọng với Phù Hiểu, ý bảo cô đừng can thiệp vào.

Thế là một danh sách câu hỏi cũng na ná danh sách câu hỏi của những nhà có con gái lớn kén rể khác được đưa ra để sát hạch Đường Học Chính. Nôm na thì: quê cậu ở đâu, nhà cậu có mấy người, điều kiện kinh tế gia đình cậu thế nào, có miếng đất nào không, sau khi cưới có nuôi được gia đình không, có chiều được con gái cưng của người ta không.

Đường Học Chính trả lời với tốc độ chậm hơn tốc độ nói thường ngày của anh nhưng vẫn mạch lạc, trôi chảy lắm. Thái độ khiêm tốn, cách nói năng lễ phép và cử chỉ lịch sự của anh khiến phụ huynh của Phù Hiểu cực kỳ hài lòng, đoạn cuối cuộc đối thoại, bà cụ Phù gật đầu liên tục, luôn miệng khen.

Chẳng mấy chốc đã đến giờ cơm trưa, lúc này Phù Hiểu mới nói xen được vào, “Cũng muộn rồi, nội với cô có đói chưa ạ? Chúng ta đi ăn trưa nhé?”

Bà cụ Phù nhìn đồng hồ, thốt lên, “Muộn thế này rồi cơ à? Mẹ con mình về đi thôi, Tiểu Đường cũng đi nằm đi cháu, nghỉ ngơi nhiều cho chóng khỏe.”

“Nội với cô không ở đây ăn cơm trưa ạ?” Phù Hiểu ngạc nhiên.

“Tiểu Đường bị ốm, nội với cô không quấy rầy hai đứa nữa, không cậu ấy lại cố gượng ăn cơm với chúng ta xong mới chịu đi nghỉ.” Bà cụ Phù nhìn sang Đường Học Chính, ánh mắt hiền từ, “Trưa nay, con hãy ninh ít cháo cho Tiểu Đường ăn, phải biết chăm sóc người ta chứ.”

“Con...”

“Nội với cô ở ăn cơm đi chứ ạ, chả mấy khi nội với cô đến, hai người ở ăn cơm cho Phù Hiểu vui. Con ăn gì chả được, không phải lo cho con đâu.” Đường Học Chính nói.

“Ha ha, chúng ta không ăn đâu, cô đặt nồi cơm ở nhà rồi, về nấu thức ăn nữa là xong. Tiểu Đường à, bao giờ khỏi ốm, cháu với Hiểu Hiểu sang nhà cô chơi nhé, sang gặp chú cháu luôn.”

Đường Học Chính cười, khoe hai hàm răng trắng bóc: “Vâng ạ.”

70. Chương 70

Khuyên thêm vài lần nữa cũng không giữ bà nội và cô ở ăn cơm được, Phù Hiểu tiễn hai người họ đến tận sân khu nhà, bà cụ Phù cứ giục cô lên nhà chăm sóc Đường Học Chính suốt, Phù Hiểu cúi đầu không nói gì.

“Còn giận thằng bé à? Con xem, thằng bé bị ốm mà vẫn lễ phép ra gặp chúng ta, cùng chúng ta chuyện phiếm, khổ thân thằng bé. Bà thấy cậu chàng này được lắm, rất đáng tin, trông có vẻ chín chắn hơn con nhiều, nhưng phải người như thế mới chăm sóc cho con được. Con đừng vì mấy chuyện cón con mà lơ người ta nữa, nhá, thằng bé còn đang ốm đấy.” Bà cụ Phù dặn dò.

Bà Phù em cũng gật đầu đồng ý, “Mặt nào của cậu ấy cũng tốt, nhưng nhà họ ở Bắc Kinh liệu có xa quá không?”

“Bây giờ giao thông phát triển, đi lại thuận tiện lắm, cái gì mà xa với chả không xa.” Bà cụ Phù gạt phắt đi, cụ xót đứa cháu gái này lắm. Khi con bé chuyển đi, vốn cụ định chuyển đến sống với con bé, nhưng con bé nhất quyết không đồng ý, không cần được con bé, nên cụ đành để con bé một mình chuyển khỏi nhà con gái cụ. Mỗi khi nghĩ đến chuyện con bé còn nhỏ xíu đã phải cô đơn một mình là cụ lại rớt nước mắt. Bây giờ, với cụ, chỉ cần con bé có người ở bên làm bạn, thì con bé sống ở đâu cũng tốt, ở xa cụ cũng chẳng sao, chỉ cần một năm được gặp cháu mấy lần là cụ mãn nguyện lắm rồi.

“Cũng phải, vậy Hiểu Hiểu à, đừng đưa cô với nội nữa, mau về đi, không chừng Tiểu Đường có chuyện cần con giúp, cô với nội tự về được.” Bà Phù em khoát tay với cô.

“Cô, thật ra anh ấy...” Phù Hiểu ngẩng lên, nhìn bà nội rồi lại nhìn sang cô, định nói gì đó rồi lại thôi. Sao cô có thể nói ra những lời đó được đây?

“Cái gì?”

“... Không có gì, vậy cô với nội đi cẩn thận nhé, con lên nhà đây.”

Bà Phù em thấy cô nàng định nói gì đó rồi lại thôi thì cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là cô nàng định ca cẩm chuyện vợ chồng trẻ cãi cọ nhau thôi, tiện đó bà giục: “Thế con lên nhà đi.”

Phù Hiểu về nhà mà lòng trĩu nặng, phòng khách trống không chỉ có tiếng ti vi. Nhân lúc cô đi tiễn bà nội và cô của cô, Đường Học Chính đã gắng sức đứng lên, quay vào buồng. Tuy vờ tỏ ra mình đáng thương là một kẻ hay nhưng khi thật sự yếu ớt thì anh không muốn bị Phù Hiểu thấy chút nào: Mất mặt lắm.

Thế nên Phù Hiểu đi vào buồng ngủ của chủ nhà luôn, cô thấy anh đã lại nằm sấp trên giường rồi, trông anh không có chỗ nào là không ổn – trừ lưng áo đã ướt đầm mồ hôi.

Cô giật mình, sờ trán anh thấy trán anh vẫn nóng lắm. Vừa nãy thôi, anh còn lờ lởi nói cười, để người ta không sao phát hiện ra anh đang không khỏe. Người đàn ông này nữa, rốt cuộc cô phải làm thế nào mới tốt đây? Từ khi anh đến, không phút giây nào là cô không bị dằn vặt, cô thật muốn cố hết sức mình tránh xa anh, chỉ có vậy cô mới không bị ép đến phát điên. Nhưng mà, bây giờ, anh đang thế này, sao cô nỡ lạnh lùng với anh chứ? Huống gì, anh bị thương, anh bị ốm, đều là vì cô...

“Đường Học Chính, thay áo ngủ đi nào, mặc áo ướt để cảm lạnh lắm.” Trong sự dằn vặt, bất giác cô đã vào buồng dành cho khách tìm áo ngủ anh để ở buồng đó rồi cầm sang buồng ngủ của cô lay anh dậy.

Cuộc nói chuyện với bà nội và cô của Phù Hiểu đã hao hết chút sức lực còn sót lại của Đường Học Chính, hiện giờ, anh chẳng muốn nhắc mi mắt lên tý nào, anh thở dốc, nói: “Cứ để kệ anh, không sao đâu...”

“Không được, lưng anh còn đang bị thương, nếu để cảm lạnh thì hại người lắm, em dìu anh đứng lên thay quần áo có được không?” Thấy anh khó chịu trong người, trái tim cô cũng nhói đau, vừa nói vừa cố sức nâng anh dậy.

Thấy cô nhẹ giọng quan tâm, Đường Học Chính khi này đang chóng mặt cũng thôi không phản đối nữa, vịn vào cô đứng dậy. Anh tưởng mình vẫn còn chút sức lực, nào ngờ vừa đứng lên đã xây xẩm mặt mày, đổ luôn lên người cô, thở dốc.

Mẹ nó chứ, mẹ nó chứ! Sao anh lại yếu đến mức này cơ chứ! Lực bất tòng tâm, Đường Học Chính chửi thầm trong bụng.

Bị vật thể nặng đè, Phù Hiểu phải gồng mình lên mới đứng vững được. Cô để anh tựa đầu vào vai cô rồi rút cánh tay đang vòng qua lưng anh để đỡ anh của cô ra phía trước, lần tìm cúc áo cởi sơ mi ra giúp anh.

Trong buồng yên lặng đến mức dường như chỉ có tiếng thở của hai người hòa vào nhau, nhiệt độ trên cơ thể Đường Học Chính như lặn át nhiệt độ trên cơ thể cô. Cởi áo giúp anh mà Phù Hiểu rất muốn chạy trốn, vòng ôm này, sức nặng này, phải làm thế nào cô mới có thể quên đây? Cô đưa hai tay lên chậm rãi cởi sơ mi giúp anh, cơ thể nóng như lửa của anh khiến cô không khỏi run rẩy, ngón tay thanh mảnh của cô khi chạm lên anh cũng nhẹ run lên.

Phù Hiểu thấy các cơ trên cơ thể mình như cứng lại, vội hỏi: “Có đau không?” Trong mồ hôi có muối nên ngấm vào miệng vết thương sẽ xót lắm, lưng anh lại ướt đầm ướt đìa thế này, còn như thế suốt một lúc lâu, thế mà anh không hề biến sắc mặt.

“Em không giận anh nữa thì anh sẽ không đau...” Người đàn ông tựa đầu lên vai cô, lầu bầu gì đó cô không nghe rõ, cuối cùng gọi một tiếng với giọng cực kỳ hài lòng, “Vợ...”

Phù Hiểu cứng người lại, phải một lúc lâu sau, cô mới chậm chạp cầm chiếc sơ mi vải cotton mà anh vừa thay ra lên, khẽ chấm mồ hôi trên lưng anh. Hề anh tựa nhẹ là cô lại khựng lại theo, đợi anh thả lỏng người mới nhẹ tay hơn chấm mồ hôi tiếp. Sau khi lau khô mồ hôi, cô mặc áo ngủ cho anh, động tác của cô mềm nhẹ như đang chăm sóc một đứa trẻ sơ sinh.

Phù Hiểu đỡ anh nằm xuống, đắp khăn mặt ướt lên lau trán, lau mặt, lau cổ cho anh. Đến khi xong xuôi mọi việc thì trán cô cũng đầm đìa mồ hôi.

Đường Học Chính rất nhanh đi vào giấc ngủ. Nghe nhịp thở đều đều của anh, cô khẽ khàng, khẽ khàng ngồi xuống mép giường, đưa ngón tay lên, dịu dàng vuốt ve trán anh, khuôn mặt anh. Chỉ khi anh đã ngủ say, cô mới có thể chạm vào anh giây lát. Nhưng mà, chạm vào anh... cũng là tội lỗi phải không?

Với bà cụ Phù và bà Phù em, chuyện Phù Hiểu có bạn trai là chuyện quan trọng. Trên đường về nhà, hai người phần khởi thảo luận, thậm chí còn bàn cả việc khi cô cháu đi lấy chồng thì phải chuẩn bị đồ cưới gì, năm nay hay sang năm cưới thì đẹp hơn. Nụ cười tươi rói nở rộ trên khuôn mặt nhăn nheo của bà cụ Phù, chợt cụ nhớ đến chuyện gì đó, “Tên đầy đủ của Tiểu Đường là gì ấy nhỉ? Để mai lên chùa, mẹ giúp bọn trẻ bói tên xem thế nào.”

Bà Phù em ngẫm nghĩ, “Hình như là Đường Học Chính.”

“Viết thế nào ý nhỉ?”

“Đường chắc là Đường trong triều Đường, Học chắc là Học trong học tập, Chính thì không biết là Chính trong chính trực hay gì khác...” Đường Học... Chính? Một cái tên đã được cất vào một góc khuất trong trí nhớ từ rất lâu chợt hiện lên trong suy nghĩ của bà Phù em, bà cố nhớ lại, năm đó, cái tên in trên biên bản đó, chính là... Đường Học Chính. Bà thắm hít sâu một hơi, bạn trai Hiểu Hiểu cũng là người Bắc Kinh, lẽ nào... Nghĩ đến đây, bà lập tức lắc đầu tự phủ nhận suy đoán của mình, sao có thể có chuyện trùng hợp vậy chứ!

Chỉ có điều: một khi suy nghĩ đó đã xuất hiện trong đầu thì khó có thể gạt nó đi lắm. Về đến nhà, bà Phù em vẫn thấp tha thấp thỏm, bà mở một ngăn kéo luôn được khóa, lôi ra một túi giấy tờ rồi đổ ra cả bàn tìm một tờ biên bản, nhìn chăm chăm vào cái tên in trên tờ biên bản đó, bà điện thoại cho Phù Hiểu mà lòng đến là bất an.

Chuông reo mấy tiếng, Phù Hiểu tiếp điện thoại, bà Phù em tán gẫu với cô mấy câu rồi làm như thuận miệng thì hỏi: “Hiểu Hiểu này, bà nội con nói muốn lấy tên hai đứa đi coi bói, tên đầy đủ của Tiểu Đường là gì thế con?”

“Cô à, con với anh ấy không thể có kết quả đâu, cô nói cho nội giùm con với.”

“Đừng nói đến chuyện đó vội, con cho cô biết tên của cậu ta trước đã.

Phù Hiểu lặng đi chốc lát, “Tên anh ấy là Đường Học Chính.”

“Là Học nào, Chính nào?” Bà Phù em truy hỏi.

Nghe vậy, Phù Hiểu thấy tim mình khẽ nhói lên, lẽ nào cô của cô... “Học trong học tập, Chính trong chính trị.”

Khớp đến từng chữ với cái tên trên xấp giấy tờ đó ư, bà Phù em trợn tròn hai mắt, suýt nữa thì thét lên, nhưng bà cố kìm mình lại, bà đoán có lẽ chỉ là trùng tên trùng họ thôi, “Nhà cậu ấy làm nghề gì? Khi này, cô chỉ hỏi cậu ấy qua qua, cũng không thấy cậu ấy nhắc nhiều nhà cậu ấy.”

Phù Hiểu nhắm mắt lại, nhìn người đàn ông đang ngủ mê mệt trên giường, khẽ khàng đi ra ngoài, “Anh ấy chính là người mà cô đoán đó.”

Bà Phù em bật dậy, “Hiểu Hiểu, con có biết là con đang cái nói gì không?”

“Con biết. Cô, cô cũng biết.” Cô dựa người vào tường, cô có cảm giác cơ thể mình không còn chút sức lực nào nữa.

Trợn mắt lên nhìn tờ giấy trắng với những dòng mực đen, bà Phù em nói một cách nặng nề: “Con... sắp xếp thời gian qua nhà cô một lát.” Con bé thế nhưng đã biết chuyện này? Thế sao nó còn...

“... Vâng ạ.” Kỳ thật, cô cũng hy vọng sẽ có một người khác, không phải cô, cũng không phải anh, có thể giúp họ chặt đứt đoạn nghiệt duyên này.

Cúp điện thoại, bà Phù em vẫn thấy khó mà tin nổi. Trong cái thế giới rộng lớn này, phải là loại duyên phận nào mới có thể khiến cậu ta và con bé gặp lại nhau chứ? Lẽ nào, cậu ta cần rút lương tâm vì chuyện năm đó, nên mới tìm mọi cách tiếp cận Phù Hiểu?

“Sao thế?” Bà cụ Phù còn muốn bàn bạc thêm với con gái, đi đến cửa buồng thì thấy con cụ gọi điện thoại, vẻ mặt trầm trọng như thể đã ra chuyện lớn gì rồi, “Chị nói chuyện điện thoại với ai thế?”

“Mẹ?” Bà Phù em không ngờ là bà cụ đột nhiên đi ngang qua, bà cuống quýt thu đồng giấy tờ đang bừa bãi trên bàn lại.

“Đó là giấy tờ gì thế?” Con gái cụ bán hàng, ít dùng tới những giấy tờ dạng văn bản này lắm, bà cụ Phù chậm rãi đi vào, hỏi.

“Không, không có gì.”

“Đưa mẹ xem?”

“Không phải chuyện gì to tát đâu ạ.” Bà Phù em lo lắng, bà cụ đầu dễ gì nguôi ngoai được nỗi đau mất con trai và con dâu, giờ mà bà đột ngột nói cho cụ chuyện này, thì với sức khỏe cụ bây giờ, bà sợ cụ sẽ không chịu được.

“Đó có phải giấy tờ vụ tai nạn của vợ chồng thằng Lực Minh không?” Tuy đã có tuổi nhưng mắt bà cụ Phù hễ còn khá tinh, bà nhìn xấp giấy tờ với vẻ kinh ngạc, “Sao chị lại lấy thứ đó ra xem? Có phải chị vừa nói chuyện điện thoại với Hiếu Hiếu không?” Bà cụ bắt đầu sinh nghi, nếu yên lành thì con cụ chả lật mấy thứ này ra xem làm gì, lại còn vẻ mặt nghiêm trang gọi cho Hiếu Hiếu nữa.

Cực kỳ ân hận vì mình đã không đóng cửa, bà Phù em ấp úng kể ra ngọn ngành

Nghe xong câu chuyện, bà cụ ngồi lặng trên ghế một lúc lâu, thở dài thườn thượt một hơi, rồi lần chuỗi tràng hạt trên tay.

“Mẹ, mẹ nói xem, Hiếu Hiếu nó nghĩ thế nào mà lại làm vậy?”

Bà cụ Phù khẽ lắc đầu, “Chả trách con bé lại...” Cụ đoán là con bé yêu cậu kia rồi mới biết, trả trách ánh mắt nó nhìn cậu kia phức tạp vậy, “Aizzz...” Lẽ nào đây là định mệnh?

Bà Phù em không thấy bà cụ nói gì thêm thì dần nhớ đến một chuyện khiến bà rất là bất an. Năm đó, Phù Hiếu không muốn dây dưa gì với nhà họ Đường, bảo với hai vợ chồng bà là con bé quyết định rút đơn kiện rồi mang tro cốt ba mẹ về trước, những chuyện còn lại là hai vợ chồng bà xử lý, thế nên giấy tờ vụ tai nạn đó đến giờ vẫn ở cả chỗ bà. Lần đó, bà cũng giận lắm, lại không hiểu nổi cô cháu gái rút đơn kiện bà vì lý do gì. Thế nên, khi Phù Hiếu về rồi, bà bàn bạc kỹ với chồng, thấy nên đi đòi nhà họ Đường bồi thường. Hai vợ chồng bà tưởng chỉ đòi được mấy vạn tệ đã tốt lắm rồi, ai ngờ cái bà Đường phu nhân hồng hách kia ném ngay cho họ tờ séc năm mươi vạn tệ, kêu bọn họ ký tên rồi bảo cái gì mà: người lớn cả với nhau để nói chuyện, thôi thì giấy trắng mực đen ghi cuộc giao dịch lại, để bà ta khỏi phải lo lắng, đề phòng.

Hai vợ chồng bà bức thì bức thật đấy, nhưng ai lại ghét tiền bao giờ. Sau khi về thị trấn S, hai vợ chồng bà chỉ một khoản nhỏ trong số tiền đó ra lo ma chay cho anh trai và chị dâu, lại chi tiếp một khoản nhỏ trong số đó để trang trải cho cuộc sống của Phù Hiếu, phần còn lại... bà và chồng bà cho vào quỹ giáo dục của con trai hai người, chuẩn bị để sau này cho hai anh con trai đi du học.

Chuyện đó... bà không nói cho ai kể cả mẹ bà.

Bà vốn nghĩ sẽ không ai biết được chuyện đó, thật không ngờ, hôm nay, một tình huống mà bà tưởng là không bao giờ có thể phát sinh đã phát sinh. Làm thế nào bây giờ? Nhớ như cái cậu Đường Học Chính đó cũng biết khoản tiền nọ, thì hai vợ chồng bà biết giải thích với Phù Hiếu thế nào?

Sau khi bón cho Đường Học Chính một ít cháo và dùng cơm trưa, Phù Hiếu cho anh uống thuốc. Đợi đến khi anh ngủ say, cô mới đi sang nhà cô mình.

Vào các buổi trưa, chú thường không có nhà, hai cậu em họ ở trường cả, cô biết trong nhà tầm này chỉ có bà nội và cô. Vả lại, tầm này cũng là tầm bà nội ngủ trưa, cô chỉ cần nói cho cô mình câu chuyện thật dài, thật dài này là xong thôi. Bước vào phòng khách, cô ngạc nhiên khi thấy bà nội cũng đang ngồi ở đó.

“Nội, nội chưa nghỉ trưa ạ?” Phù Hiếu thoáng ngăn người, cười hỏi.

Bà cụ Phù dễ dàng nhìn ra sự gượng gạo trong nụ cười của cô, cụ cũng cười, “Nội không ngủ được. Bé ngoan, đến đây với nội nào.” Cụ vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

Phù Hiếu nhìn sang cô mình, thấy bà gật đầu về khó xử thì không khỏi kinh hãi, nội biết rồi ư?

“Con bé ngốc này, xảy ra chuyện lớn thế sao con không nghĩ đến việc kể cho nội hả.” Cụ đau lòng, nhẹ trách cô một câu.

Phù Hiếu bước đến, ngồi xuống cạnh cụ, biểu cảm trên mặt cô là vẻ thản nhiên và khó hiểu, “Nội, nội nói gì vậy? Thời nay, chuyện tình cảm giữa nam và nữ nhẹ và nhạt lắm, cho dù con không biết đến chuyện này thì con cũng sẽ chia tay anh ấy. Anh ấy coi nhà con như biệt thự nghỉ mát, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, con không thêm anh ấy đâu.”

Bà cụ Phù nhìn Phù Hiểu lớn lên, nếu cụ còn không phân biệt được: trong lời con bé nói, câu nào là thật, câu nào là giả thì hơn tám mươi năm qua, cụ đã sống uống rồi. Cụ cầm tay Phù Hiểu, vỗ vỗ tay cô về hiền hòa, “Hai đứa con yêu nhau... Vì chuyện đó mà cậu ấy... quen con ư?”

Phù Hiểu rũ mắt xuống giầy lát, sau đó lắc đầu, “Đến giờ, anh ấy vẫn chưa biết chuyện đó.”

“Cái gì?” Bà Phù em kinh hãi thốt lên, “Cái gì mà: cậu ta vẫn chưa biết chuyện đó?”

“... Năm đó, anh ấy cũng hôn mê trên giường bệnh, khi anh ấy ra viện, mọi chuyện đã kết thúc rồi, người nhà anh ấy sợ anh ấy không chịu nổi sự thật, vẫn giấu anh ấy đến giờ.”

“Sao nhà đó có thể làm thế cơ chứ!” Bà Phù em rất bất bình.

Phù Hiểu không nói gì. Thật ra, cô có thể hiểu cho cách làm của nhà họ, Đường Học Chính được cả nhà họ Đường hết mực yêu thương, chiều chuộng, nên họ có giấu anh chuyện đó cũng là bình thường. Huống gì, nếu họ không gạt anh, có lẽ sẽ không có Đường Học Chính của hôm nay.

“Thế sao hai đứa con lại quen nhau?” Bà cụ Phù vẫn không tỏ thái độ gì về chuyện này, cụ tiếp tục hỏi.

Phù Hiểu thoáng trầm tư, rồi thuật lại một cách ngắn gọn cho bà và cô nghe chuyện của cô và anh, bắt đầu từ đoạn cô gặp anh ở nhà Dương Mật.

Bà cụ càng nghe càng đau lòng, tuy cháu cụ nói nhẹ hều nhưng cụ vẫn nghe ra: thật ra hai đứa nhỏ đã yêu nhau tha thiết. Nếu không phát sinh chuyện này, cụ nghĩ có lẽ cháu gái cụ cũng chuẩn bị đưa cậu ta về ra mắt người nhà?

Sau khi kể xong, Phù Hiểu nhún vai một cái về điềm nhiên, “Nội, nội đừng lo, chẳng phải chuyện to tát gì đâu, không có anh ấy vẫn khỏi người cần con mà.”

Suy nghĩ của bà Phù em thì không đơn giản như mẹ, “Con nói vậy cũng phải, tuy mọi chuyện đã qua lâu rồi, nhưng rốt cuộc cậu ta vẫn là kẻ... chia tay cậu ta cũng tốt.”

Phù Hiểu chậm rãi gạt đầu.

71. Chương 71

Người bà ngắm cháu gái, ngắm vẻ đau xót thoáng lộ ra trên khuôn mặt cô, cụ khẽ thở dài, “Lệ Hoa, mẹ muốn ăn táo, chị đi mua ẹ đi.”

“Mẹ...” Bà Phù Lệ Hoa nghe mẹ nói vậy là hiểu cụ muốn mình tạm tránh đi, không khỏi gọi một tiếng.

Bà cụ nhìn bà một cái.

Dù không muốn nhưng bà Phù em vẫn đi ra ngoài, Phù Hiểu biết bà nội có lời muốn nói với mình nên cũng thấp thỏm lắm, mười ngón tay cô đan chặt vào nhau.

Bàn tay nhăn nheo dịu dàng vuốt tóc cô, “Con à, khổ thân con quá.”

Phù Hiểu khẽ lắc đầu, “Nội, con biết con sai rồi, con không nên chủ quan để chuyện đi đến nước này, cuối cùng còn khiến nội phải nhớ lại chuyện đau lòng đó.” Năm đó, nỗi đau mà người bà đang ngồi bên cô phải chịu cũng đâu có kém cô, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh mà!

Bà cụ yêu thương vén tóc mai cho cô, “Nội già rồi, cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, giờ nghĩ lại mới thấy tất cả giống như một giấc mộng, chớp mắt là trôi qua.” Năm đó, đột ngột nhận được tin dữ, cụ cứ ngỡ rằng mình sẽ theo con trai và con dâu đi, nhưng cuộc đời dâu bể, cháu ngoại, cháu nội lớn hết cả rồi mà cụ vẫn chưa xuống cửu tuyền.

Phù Hiểu lặng đi.

“Con đừng nghĩ là nội an ủi con, khi con sống đến tuổi này của nội, thấy mình đã sống đủ, thì con sẽ phát hiện: chuyện trước kia con so đo, con để bụng thì giờ đều là những chuyện nhỏ nhặt, người trước kia con ghét, con hận thì giờ cái hận, cái ghét ấy cũng nhạt rồi. Ngày trước, nội không ưng ông nội con, hồi ấy nội nghĩ: tốt xấu gì mình cũng là con gái nhà phú nông, sao ba mẹ mình lại mù quáng mà gả mình ột gã nông dân nghèo, một chữ bẻ đôi không biết. Thế nên nội hận, mỗi hận ấy theo nội cả đời, đến tận khi ông nội con mất, nội mới nghĩ thoáng ra. Nhưng mấy năm nay, mỗi khi nhớ lại, nội chỉ còn nhớ được: ngày trước, ông nội con đã tốt với nội thế nào, nội bắt đầu ân hận, nếu lúc trước, nội không so đo mấy chuyện vặt vãnh ấy, thì có lẽ, nội với ông ấy đã hạnh phúc hơn. Song bây giờ, muốn nói gì thì cũng đã quá muộn.”

Phù Hiểu hiểu ý bà cụ, mũi cô nghẹt đi, “Hai chuyện này không giống nhau đâu, nội à, không giống nhau đâu...”

Thấy giọng cô run run thì bà cụ xót xa lắm, cụ hiểu rất rõ đứa cháu gái bề ngoài nhu mì, yếu đuối nhưng tính cách mạnh mẽ, kiên cường này của cụ, mấy năm nay, con bé gần như không khóc bao giờ, “Hiểu Hiểu, bé ngoan của nội, nội vẫn chưa nói cho con, năm đó, con xử sự khoan dung như vậy, nội rất tán thành cách làm của con.” Thật ra, ban đầu, cụ cũng thầm chê trách cháu, nhưng sau này, khi theo đạo Phật, cụ dần thấu hiểu tấm lòng từ bi của cháu gái mình. “Bây giờ, Tiểu Đường, cậu ấy có cải tà quy chính, như sự kỳ vọng của con năm đó hay chưa?”

Đầu ngón tay bấm chặt vào lòng bàn tay khiến những móng tay trắng nhợt, Phù Hiểu không gật đầu, cũng không lắc đầu.

Không đợi cô trả lời, bà cụ nhẹ giọng hỏi tiếp: “Bây giờ cậu ấy... làm công tác gì?”

“... Anh ấy là bộ đội.” Phù Hiểu đáp, giọng khản đặc.

“À... Thế cậu ấy có lập được chiến công nào không?”

Lần này, Phù Hiểu chậm rãi gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, con hư biết hồi cải còn quý hơn vàng...”

“Nội, xin nội đừng nói nữa,” Phù Hiểu chột ngắc lên, đôi mắt cô chứa đựng nỗi đau tê tái, cô nhìn bà nội, khẩn khoản, “Con tội tệ lắm nội ơi, nếu nội còn nói vậy, con sẽ dao động mất, ba mẹ sẽ không tha thứ cho con đâu!”

Con bé ngốc nghếch này... “Hiểu Hiểu, tất cả các bậc ba mẹ trên đời này đều mong cho con cái mình được vui vẻ, hạnh phúc. Nếu con có thể gả ột người đàn ông tốt, rồi sống hạnh phúc suốt đời thì hai đứa nó sẽ mừng lắm.”

“Đường Học Chính không phải người lương thiện.” Phù Hiểu đau xót lắc đầu.

“Trước kia thì cậu ấy quả thật không phải.” Bà nội tiếp lời cô, “Nhưng mà, nếu bây giờ cậu ấy còn giống lúc xưa thì sao con có thể thích cậu ấy được chứ?”

“Nhưng mà anh ấy vẫn là kẻ đó...”

“Hiểu Hiểu, đừng để khuôn phép thế tục che mắt, con có một trái tim Bồ Tát, con vốn là người hiểu rõ về hai chữ ‘bỏ xuống’. Phật tổ dạy các đệ tử rằng: thế giới này là một thế giới hỗn loạn, chưa từng tiếc nuối, thì con sẽ không cảm nhận được hạnh phúc; Chỉ khi con học được cách bao dung khiếm khuyết, con mới có thể trở nên hoàn hảo.”

Sao Phù Hiểu có thể không biết đến đạo lý này cơ chứ? Chỉ có điều, cô không dám nghĩ về nó, “Con...” Cổ họng như tắc nghẹn, cô không sao thốt nên lời. Cô thật sự có thể ‘bỏ xuống’ ư?

Hai bà cháu cùng lặng im.

Người bà xót xa nhìn về dần vật, hoang mang trên khuôn mặt cô, thầm nghĩ: vì sao Bồ Tát lại để đứa bé ngoan ngoan, lương thiện này phải chịu nhiều kiếp nạn đến vậy.

“Nội...” Phù Hiểu đã rất khó khăn khi phải nói ra nỗi lòng cô, đây là lần đầu tiên cô kể ột người khác sự dần vật trong nội tâm cô, “Con cũng hết cách rồi, rõ ràng con biết con với anh ấy sẽ không bao giờ có kết quả, nhưng con vẫn không cách nào gạt anh ấy ra khỏi suy nghĩ của con cho được, con cũng không biết là con

bị làm sao nữa, gặp anh ấy, trái tim con sẽ vừa vui sướng vừa đau xót, con cũng sắp điên rồi...” Bấy giờ, cô thầm mong có một người ngoài cuộc – một người xem giúp cô tháo gỡ những nút buộc này thật nhanh.

“Con à, đó là vì con thương cậu ấy đấy.”

“Con thương anh ấy, con thương anh ấy nhiều lắm.” Phù Hiểu úp mặt vào hai lòng bàn tay, đôi môi khẽ run, “Nhưng mà con cũng thương ba mẹ con...”

Bé ngoan của nội, nội thương con quá, “Hiểu Hiểu, con nghe nội nói này,” bà cụ Phù chậm rãi nói, “Ba mẹ con là con trai, con dâu nội, là khúc ruột trong lòng nội. Khi nghe Lệ Hoa nói chuyện này, nội cũng muốn hai con chia tay, nhưng sau đó, trong lúc chờ con đến, nội ngồi đây một mình, tĩnh tâm, suy nghĩ rất nhiều điều. Nội nghĩ: bây giờ, ba mẹ con đang ở trên trời dõi theo chúng ta, tâm nguyện lớn nhất của hai đứa nó là mong cho con được bình an, hạnh phúc suốt đời, nếu người con trai đó có thể cho con hạnh phúc, nhất định ba mẹ con cũng sẽ tha thứ cho cậu ấy.”

Phù Hiểu nghẹn ngào lắc đầu.

“Ba mẹ con là người thế nào con còn không biết ư? Hai đứa nó tốt bụng lắm. Với hai đứa nó, cô thiên kim là con đây còn quan trọng hơn tính mạng. Nếu con mà vui vẻ, hạnh phúc thì nhất định hai đứa nó sẽ không phản đối đâu. Điểm này thì nội cam đoan.” Bà cụ Phù nhận ra rằng: Phù Hiểu đã yêu Đường Học Chính rồi, nếu rời xa cậu ấy, cả cuộc đời này con bé sẽ sống trong buồn đau và tiếc nuối; Nếu buộc phải chấp nhận tương lai ấy, không bằng đặt niềm tin vào Đường Học Chính, đặt niềm tin vào Phù Hiểu, vì tương lai của hai đứa mà đánh cược một lần; Cược rằng: Không có vết thương nào là không thể lành theo thời gian, chỉ cần đôi trẻ luôn bên nhau, thì một ngày nào đó, nỗi đau rồi cũng sẽ nguôi ngoai.

“Ba mẹ là người tốt, nhưng mà, con không thể tha thứ cho chính mình...”

“Hiểu Hiểu, con nói thật cho nội biết, con yêu cậu ấy rồi phải không?”

Cơ thể Phù Hiểu run rẩy, đôi môi cô mím chặt, phải một lúc lâu sau, cô mới gật đầu một cách nặng nề.

“Vậy thì vì tấm tình này, con hãy dũng cảm lên nào,” bà cụ Phù cầm tay cô, “Con người sống ở trên đời, không ai có thể trốn được kiếp mà ông trời an bài ỉn. Con gặp phải cậu ấy, đó là kiếp của con. Tình yêu và tình thương chân chính có thể bao dung tất cả. Nếu con yêu cậu ấy, thì con cũng phải cố lên. Gieo nhân nào gặt quả ấy, có lẽ, ông trời để cậu ấy xuất hiện trước mặt con là vì ông trời muốn bù đắp cho con đấy.”

Tạm biệt bà nội, Phù Hiểu không về nhà mà đến một ngọn núi ở ngoại ô, nơi chôn cất tro cốt ba mẹ cô. Đứng trước mộ ba mẹ, cô suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều điều.

Bà nội cô có nói một câu, một câu khiến cô triệt để giác ngộ: Cô yêu Đường Học Chính, điều đó là hiển nhiên. Dù cô có phủ nhận thế nào, kháng cự ra sao, thì hình bóng anh cũng đã hằn sâu trong trái tim cô rồi. Ngày trước, tuy anh từng phạm phải lỗi lầm lớn, nhưng bây giờ, anh đã hy sinh cho cô nhiều như vậy, tình yêu anh dành cho cô có thể giúp cô dũng cảm đối mặt với chuyện này hay không? Dù cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này, thì từng cử chỉ, từng hành động của anh cũng đã hiện rõ trong tâm trí cô, những vết thương chẳng chịt trên lưng anh, câu nói: “Anh phải sống hạnh phúc bên em” của anh... Trong tình yêu, anh đã nỗ lực nhiều đến vậy, cô lại không chịu cố gắng gì, chỉ lo đòi hỏi.

Vết thương lòng còn chưa kết vảy, cô có nên mượn danh nghĩa tình yêu để lựa chọn nhìn thẳng vào vấn đề và cùng anh đối mặt hay không? Và rồi, cùng anh đi tiếp hay không?

“Ba... Mẹ...” Tiếng gọi của cô tản vào trong gió.

72. Chương 72

Hôm đó, khi Phù Hiểu về đến nhà đã là chạng vạng tối, vừa vào nhà, cô đã nghe thấy tiếng nói chuyện loáng thoáng truyền ra từ buồng ngủ, cô đẩy cửa ra, thấy Đường Học Chính đang nằm sấp trên giường gọi điện thoại, mắt lim da lim dim. Nghe được tiếng động, anh lập tức cúp điện thoại, quay ra thì thấy cô đang

đứng ở cửa nhìn anh, mặt không biểu cảm. Anh không chút lúng túng, cười hì hì kêu đói. Cô chẳng nói chẳng rằng, xoay người bỏ ra ngoài luôn. Thái độ hờ hững đó của cô làm Đường đại thiếu gia không được vui mất một lúc, nhưng chỉ một lát sau, khi cô bưng bát cháo nóng hôi hổi vào buồng, tí tẹo không vui ấy liền tan thành mây khói.

Thế là: chỉ mới hơn một ngày, anh đã khỏi ốm và vết thương trên lưng anh cũng đã đỡ sưng hẳn. Trong thời gian đó, Phù Hiểu vẫn hờ hững với anh, nhưng anh hoàn toàn không để bụng chuyện đó. Bình thường, cô là một phụ nữ rất tâm lý, biết điều, lần này, cô bực lâu vậy nhất định là có bí mật gì đây. Còn nữa, dù cô có tỏ ra thờ ơ với anh, thì bàn tay cô bôi thuốc cho anh vẫn dịu dàng lấm lấm. Cô là một phụ nữ lương thiện và tốt bụng, cưới cô về quả là quyết định cực kỳ đúng đắn.

Xong một cuộc điện thoại, anh nhìn sang cô nàng đang nhìn anh nãy giờ, anh đón ánh nhìn của cô bằng một ánh mắt dịu dàng.

“Đường Học Chính.” Mấy hôm nay, đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi anh, khiến anh có hơi hơi kích động.

“Ồ?” Anh đặt mông ngồi xuống cạnh cô, vờ ra vẻ lạnh nhạt.

“Anh đã thấy đỡ hơn chưa?”

“Khỏe lắm rồi.”

“Vậy, lát nữa anh đi chỗ này với em nhé.”

Sau khi ăn cơm trưa, Đường Học Chính lái xe, Phù Hiểu chỉ đường, hai người họ đi đến một ngọn núi ở ngoại ô. Đỗ xe dưới chân núi, anh thắc mắc: “Mình đến đây làm gì?”

“Đi lên thì anh sẽ biết.” Phù Hiểu mang theo một chiếc túi thân thiện với môi trường. Đường Học Chính muốn cầm giúp cô nhưng cô không cho.

Hai người men theo con đường mòn giữa rừng cây sum suê đề lên núi, đi được hơn nửa đường, Đường Học Chính đã bắt gặp rất nhiều ngôi mộ, còn có một gia đình có người mới mất, cả nhà từ già đến trẻ cùng lên núi tế bái.

Đầu óc anh rất nhạy bén nên anh đoán ngay ra là cô muốn giới thiệu anh với ba mẹ cô. Niềm vui cứ gọi là trào ra từ đáy lòng nha, anh ôm cô từ đằng sau, hôn chụt cô một cái, “Em là cô nhóc thối!” Hại anh lo ngay ngáy mấy hôm liền, hóa ra là hành anh chơi?

Phù Hiểu đang mải nghĩ gì đó, bị anh ôm thế thì giật nảy mình. Gia đình có người nhà mới mất mà hai người đi ngang qua thấy đôi nam nữ trẻ tuổi ôm ấp nhau giữa nghĩa trang thì không khỏi đồng loạt trợn mắt lên lườm – đương nhiên ngoại trừ những cô gái nom thấy dung nhan của Đường Học Chính.

Phù Hiểu e thẹn lắm, “Anh đừng quậy!”

Đường Học Chính không chịu nghiêm túc, vui sướng nhún vai, bá vai cô, “Sao em không nói sớm hử, để anh còn mua bộ quần áo mới mà mặc, mặc bộ này đi gặp ba mẹ thật bất lịch sự nha.”

Phù Hiểu không nói gì, cứ cắm cúi đi về phía trước.

Đến mộ chung của hai vợ chồng ông bà Phù, Phù Hiểu sắp rượu và tiền giấy ra, khi đi hóa vàng, Đường Học Chính rất ân cần học hỏi cô, đùa gì chứ, lúc này không chủ động đi thì còn đợi đến bao giờ, muốn tự tìm đường chết đây phỏng?

Đốt vàng mã xong, Phù Hiểu quỳ gối trên thềm đá dùng để tế bái, cũng bảo Đường Học Chính quỳ xuống. Sau khi lạy ông bà Phù ba lạy, cô nghiêng đầu nhìn sang Đường Học Chính, ánh mắt sâu thẳm, “Em trò chuyện với mẹ một lát, anh cũng tâm sự với ba em đi.”

Đường Học Chính vốn không tin là có ma quỷ, thần thánh, nhưng anh hiểu là con người gửi gắm rất nhiều những ước vọng tâm linh vào những tín ngưỡng, nghi lễ đó, anh nhìn vào mắt cô, ánh mắt anh đựng đầy yêu thương và xót xa: “Ừ.”

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, tầng lá sum suê che đi ánh nắng gay gắt cho hai người, vài tia nắng xuyên được qua tầng tầng lá để chiếu xuống thì đã trở nên dịu dàng, mát mẻ, ve sầu kêu râm ran không biết mệt, chốn này thật yên bình.

Gia đình có người mới mất hai người gặp khi này thì làm lễ trước một ngôi mộ nằm phía bên tay phải đường mòn, ở lưng chừng núi. Buổi lễ cuối cùng cũng hoàn thành, sau tràng pháo rền vang, đám người lục tục tản đi, mấy cô gái trẻ đang để tâm vào chuyện khác cứ thỉnh thoảng lại ngó nghiêng: sao anh chàng đẹp trai kia lên trên lâu vậy rồi, mà còn chưa có xuống?

Cuối cùng cũng không còn ai đi thăm mộ nữa, nghĩa trang vốn đã vắng vẻ lại càng vắng vẻ hơn.

Mặt trời dần ngả về tây, đôi trai gái quỳ trước mộ hai vợ chồng ông bà họ Phù vẫn quỳ mãi ở đó, không thấy đứng lên.

Từ bé đến lớn, Phù Hiểu chưa bao giờ bị phạt nặng, hôm nay, dưới gối là tảng bê tông cứng còng, nên quỳ có một lát cô đã thấy buốt đau, nhưng cô vẫn kiên trì quỳ tiếp, quyết không động dấy.

Cứ quỳ được khoảng mười phút, Đường Học Chính lại ngó sang Phù Hiểu một lần, thấy vầng trán cô lấm thẫm mồ hôi lạnh, hàng mày cô cau chặt mà cô vẫn bướng bỉnh quỳ gối nơi đó thì cũng biết là cô có chuyện trong lòng, thế là anh lại dời ánh nhìn sang bia mộ của hai vợ chồng ông bà Phù và trầm ngâm giây lát. Anh không nói câu gì, tiếp tục quỳ bên cô.

Hai người quỳ mãi, quỳ đến khi hoàng hôn buông xuống, Phù Hiểu thấy trừ hai đầu gối đang buốt như dao cắt ra, thì hai chân cô đã không còn cảm giác gì nữa rồi.

Cô chậm rãi quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh cô, thấy anh ngoan ngoãn quỳ ở đó, hàng mi dài che đi đôi con ngươi đen sâu thẳm, tuy vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh lắm, nhưng vầng trán đã đầm đìa mồ hôi của anh thì không lừa được ai, quỳ lâu như thế, dù có là anh thì cũng đau thôi.

Cảm nhận được cái nhìn của cô một cách nhạy bén, Đường Học Chính ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt cô, vẻ mặt điềm nhiên, “Gì vậy em?”

“... Không có gì, anh tán gẫu gì với ba em thế?” Cô chậm rãi hỏi.

Đường Học Chính nhướng mày, “Nói em bướng quá, không chịu để anh yên tâm. Mách ba xong mới phát hiện mình ngu quá, sao lại đi kể tội con gái ba vợ với ba vợ chứ, thế chẳng phải không đứng tự vác nợ vào thân ư? Thế nên anh bảo với ba là: con gái ba tuyệt lắm, vừa dịu dàng vừa thảo hiền, chưa bao giờ cãi nhau với anh. Anh bảo gì nghe nấy, đến là ngoan.”

Anh nói có mấy câu mà Phù Hiểu cứ ngắt ra nghe, cô như thật sự thấy được: trong nhà, hai người đàn ông ngồi với nhau, chuyện phiếm, “Thế ba em nói gì?”

“Mới đầu ba không quá ưng anh, nhưng anh đẹp trai, phong độ thế này cơ mà, ba có không cam tâm thì cũng phải giao con gái rước của ba cho anh thôi, nếu không mẹ chúng ta sẽ không để ông yên?” Đường Học Chính phát hiện: cứ gần Phù Hiểu là anh lại chả bận tâm đến thể diện của mình gì cả, rõ là bản thân cũng đang rất không thoải mái, nhưng vẫn có thể nói đùa chọc cô vui.

“Ba... nói thế thật à?”

“Chứ không thì em tưởng: mấy tiếng đồng hồ vừa rồi, anh ở đây làm cái gì?”

Người đàn ông này ư... Anh ấy không biết sự thật của câu chuyện, nhưng anh ấy vẫn lảng lạng bao dung cho tất cả những việc làm của cô, anh cùng cô quỳ ở đây, mà không một lời than vãn. Kỳ thật, cô rất sợ anh sẽ đứng dậy bỏ đi. Phù Hiểu ngắt ra nhìn anh, nơi nào đó trong lồng ngực cô như ấm lên.

“Đã đủ rồi anh ạ, mình về nhà thôi.” Cô cúi đầu, trong mắt cô không còn sự hoang mang nữa, cô thầm nói cho ba mẹ quyết định của mình.

Đường Học Chính nói: “Đừng vội, để lát nữa đi.” Anh nhanh nhẹn xoay người, ngồi xuống thêm đá đã nóng lên vì anh quỳ ở đó này giờ, sau đó, anh bế cô, đặt cô lên đùi anh.

Cảm giác vừa đau vừa nhức từ đầu gối tản ra khắp chân, mặt Phù Hiểu trắng nhợt đi.

“Xoa bóp sẽ không đau nữa.” Thấy khuôn mặt bé xinh của cô tái nhợt đi, Đường Học Chính dỗ dành, một tay anh đỡ lưng cô, tay kia thì anh bóp chân cho cô. Cô không muốn nói thì anh sẽ không hỏi, chỉ có điều: anh xót ruột quá đi mất.

Tay anh rất ấm và lực đạo tay anh rất nhẹ rất nhẹ, tuy từ đầu gối trở lên vẫn đau muốn chết nhưng cô chỉ có thể ngẩng ra ngẩng anh, ngẩng anh đến ngẩng người.

Một lúc lâu sau, cô chợt gọi lên: “Đường Học Chính.”

“Ồ?” Lo là cô làm xước da cô rồi, anh xắn quần cô lên.

“Sau này... đừng bắt nạt em nhé!”

“Yên tâm đi, anh và ba có trao đổi về điều này rồi.” Quả nhiên là bị trầy da, anh nhú mào.

“Thế à, thế thì tốt quá.” Đường Học Chính quá lo cho vết thương của Phù Hiểu, nên anh không phát hiện: đôi mắt cô đang nhìn chăm chú vào anh đang ngẩn lẹ, nhưng trên môi cô lại là một nụ cười thanh thản và tuyệt đẹp.

Khi hai người về đến nhà, chiếc hòm thuốc dạo vừa rồi được sử dụng một cách thường xuyên lại được lôi ra. Đường Học Chính để Phù Hiểu gác lên đùi anh, bôi thuốc cho cô rồi lấy băng gạc băng vết thương lại cho cô.

“Không cần quần cái đó, vướng víu lắm.” Phù Hiểu kháng nghị.

“Yên nào.” Tâm trạng Đường Học Chính đang không được tốt, nhưng anh lại không thể nổi sùng với cô, chỉ có thể cảnh cáo cô một tiếng.

Phù Hiểu rầu rĩ, vừa nãy anh nói còn hay hơn hát mà bây giờ đã lật mặt ngay được? Cô ấn mạnh vào đầu gối anh, “Anh không đau ư?”

Trên trán anh, gân xanh giật giật, chân anh làm bằng sắt đấy hử? Da dày mấy, thịt béo mấy cũng không cứng được bằng bê tông cốt thép? “Trên đời này, có rất nhiều người phụ nữ không có lương tâm, còn em thì là tài năng xuất chúng trong đám đó.” Cô hành anh đến nội thương rồi nè.

Đau hử, đau sao còn ra vẻ không có vấn đề gì? Cái gã đàn ông sĩ diện này nữa! Chọn được con đường để đi như đỡ xuống khối lưng một tảng đá lớn, mắt Phù Hiểu sáng lên, cô chợt nhào người lên phía trước, ấn đôi môi đỏ thắm của cô lên miệng anh.

Tốt, kiểu ấy nấy nên bồi thường này anh thích nha. Anh hé môi, ngậm lấy món ngon đã đưa đến tận miệng, anh nếm thử mùi vị của cô trước, thấy hợp khẩu vị quá thì luồn lưỡi vào miệng cô, bá đạo mút mát.

Mẹ nó chứ, sao mùi vị của cô còn ngon hơn ngày trước, có phải anh đã quá đói khát rồi không? Nghĩ đến mấy chuyện đen tối nọ, đôi môi của người đàn ông lập tức không hài lòng với hiện tại, anh gặm gò cô, lực đạo mạnh như muốn nuốt chửng cô vào bụng. Bàn tay vốn để trên gối cô của anh đã nhanh nhẹn đặt lên chiếc cổ trắng nõn trắng nà của cô, trêu ghẹo cầm cô, ngón cái của anh mơn trớn gờ xương quai xanh duyên dáng của cô. Sau đó, một bàn tay to bản luồn vào cổ áo chiếc T-shirt rộng thùng thình cô đang mặc một cách thành thạo, bàn tay đó kéo áo cô xuống, để lộ ra bờ vai ngọc của cô, đôi môi tham lam của anh vội vã ép lên.

Vừa chạm vào cô là anh cứ như ngôi tên lửa bay đến vùng trời cảm hứng, sao chỉ một cái hôn phớt thôi cũng đủ để biến anh thành thế này vậy? Phù Hiểu thì muốn bôi thuốc cho anh đã, cô khom người trong vòng tay anh, thở dốc, sáng giọng: “Anh lại sắp hóa sói đấy hử?”

“Đói chết anh rồi, cho anh gặm tý nào.” Nhịp thở của Đường Học Chính như nặng nề hơn, môi anh vương vít lấy cổ cô, vuốt quý của anh đã tự động tìm đến mục tiêu mềm nhát.

“Anh phải biết chia trường hợp ra chứ.” Phù Hiểu cảm thấy mình đã phạm sai lầm lớn rồi, sao tự dưng lại lơ lửng phòng bị, chủ động hôn anh thế?

“Đợi anh ăn no, anh lại chia ba bữa.” Đói xám mắt ra rồi, còn chia trường hợp mới chẳng trường hiếc cái nỗi gì? Ấn vào bụng mới là việc phải làm. Nghĩ là làm, bàn tay to bản của anh vung lên, kéo mạnh áo cô, một

cô nàng nào đó lập tức biến thành ăn mặc siêu thiếu vải, mang vẻ đẹp của những nhân vật chính trong một thể loại phim rất được cánh đàn ông ưa chuộng.

Cảnh xuân đập vào mắt, chỗ nào đó ở thân dưới của người đàn ông lập tức đứng nghiêm, Phù Hiểu cũng lâu rồi chưa thân mật với anh nên đỏ cả mặt, sao làm chuyện “ấy” ở đây được! Cô ra sức đẩy anh ra, luống ca luống cuống chỉnh lại quần áo, vội vội vàng vàng rúc vào một góc sofa, cô thậm chí không có thời gian lo cho cơn đau nơi đầu gối, cơn đau do cô cử động mạnh quá.

“Bé ngoan, nghe lời, theo Gia nào.” Ngọn lửa tình dục cháy lên trong mắt Đường Học Chính, anh cười, nhào người sát vào cô.

Hay chưa, cậu ấm nhà giàu hiếp đáp con gái nhà lành nè.

Phù Hiểu thầm than vãn, cái gã này đến là giao hoát, vừa thấy cô thay thái độ, gã lập tức lấn tới liền.

Đúng lúc đó, tiếng chuông của cứu mạng vang lên.

“Em ra mở cửa!” Sợ anh cản không cho cô đi, cô còn chẳng cả xỏ dép, cứ thế nhảy phắt khỏi sofa, chạy ra mở cửa.

“Cẩn thận vết thương của em đó!” Chát lười một tiếng, Đường Học Chính cau mày.

Anh nhắc vậy Phù Hiểu mới thấy hai chân cô đau chết đi được, khuôn mặt bé nhỏ của cô nhăn lại, cô hít sâu một hơi, nắm tay xoay cửa, hít sâu mấy hơi nữa rồi mới chậm rãi mở cửa ra.

Người đang đứng ngoài cửa là một người đàn ông trẻ tuổi có mái tóc bạc và đôi mắt hoa đào, anh mặc một bộ ple hè được đặt may thủ công, trông anh rất lịch sự, nho nhã.

Chỉ có điều, anh chàng đẹp trai này khiến Phù Hiểu ngẩn ra và tròn mắt lên nhìn, khi thấy người đàn ông nọ mỉm cười (nụ cười quyến rũ) với cô, cô mới sực hồi hồn. Vừa mở cửa sắt, cô vừa ngoái ra sau gọi: “Tìm anh đó.”

Đường Học Chính nhướng mày, câu này đầy ẩn ý nha: “Ai thế?” Anh cũng đứng dậy đi ra cửa.

Nụ cười của người đàn ông ngoài cửa cứng lại trên môi.

Đường Học Chính bước đến sau lưng cô, ánh mắt anh tia sang người đàn ông có mái tóc bạc đang đứng sau cửa sắt, mặt anh không chút biểu cảm.

Người đàn ông nọ cũng lặng đi không hó hé gì.

73. Chương 73

Phù Hiểu nhìn Đường Học Chính, rồi lại ngó người đàn ông đứng ngoài cửa, tuy cô không mấy khi được chứng kiến cảnh cánh đàn ông bày tỏ sự thân thiết với nhau, nhưng mới một thời gian không gặp nhau thôi, hai người này có cần “cảm động” vậy không?

“Ờ, mẹ nó chứ, tao biết ngay là mày ở đây mà, lại còn lừa người ta là đi làm nhiệm vụ cơ mật gì gì đó. Ờ, tao xem chút tướng thật. May mà tao thông minh!” Người đàn ông ngoài cửa – quý công tử số một của giới tư pháp thủ đô – Mạc Vu Phi xả ra một tràng, vừa đẩy cửa sắt vừa gào ầm lên hòng giấu đi sự chột dạ của mình. Bao giờ về, anh nhất định sẽ lột da mấy thằng ranh con kia, chỉ mỗi việc điều tra hành tung của một người thôi mà cũng không ra hồn, giữ chúng nó lại làm qué gì!

Đường Học Chính nhìn anh, cái nhìn đầy ẩn ý.

Mạc Vu Phi vờ không phát hiện ra, anh ngó nghiêng chung quanh và đánh giá căn hộ với anh, chỉ to xấp xỉ một phòng tắm. “Ờ! Chỗ này mà cũng có người ở được ư?” Vừa chật chội, vừa tối tăm, vừa ẩm thấp, anh cau mày vẻ chán ghét, phải ngồi xuống à, chẹp, sofa còn rách nè!

Phù Hiểu không để bụng đánh giá đó của anh chàng, “Mời anh ngồi, tôi đi rót nước cho anh.” Đến tận đây tìm anh cơ à, phải chăng có chuyện quan trọng gì?

“Nước khoáng, tôi không uống nước cất đâu.”

... Làm thế nào bây giờ, nhà cô đến nước cất cũng chẳng có. Phù Hiểu không còn gì để nói.

Đường Học Chính đỡ cô ngồi xuống sô pha, “Kệ xác nó, lát nữa là nó đi ngay ý mà.”

“Ê, mày không thấy trời tối rồi à?” Uống thay cho anh, anh vội sống vội chết kết thúc vụ án để đến đây, lại bị nó tóm gáy, rốt cục là vì cái gì mà anh phải khổ thế này!

“Đang muốn hỏi mày đó, trời tối rồi, mày còn chạy đến nhà Phù Hiểu làm gì? Nếu tao đang đi làm nhiệm vụ thật?” Hai mắt Đường Học Chính sáng như đuốc, anh tấn công thẳng vào mấu chốt của vấn đề, anh mang tác phong khi thẩm vấn phạm nhân ra sử dụng.

Phù Hiểu nghe thế thì tỏ vẻ kinh ngạc, anh mà không ở đây, chẳng phải anh ta sẽ đi luôn ư.

“Mày không ở, chẳng phải tao sẽ đi luôn ư.” Mạc Vu Phi lí luận.

“Hừmmmm?” Đường Học Chính không tin dù chỉ một chữ, thằng cha này sẽ không bao giờ làm những chuyện vừa siêu không chắc chắn vừa mệ xác kiểu này.

“Gì, chị dâu, sao thế, bị thương ở đâu à?” Thấy mấy lọ thuốc nước để trên bàn, Mạc Vu Phi hỏi như là quan tâm lắm ý.

“Gọi tôi là Phù Hiểu là được,” Gọi chị dâu cũng quá... Phù Hiểu hơi đỏ mặt, “Vết thương nhẹ ấy mà.”

Thấy cô hơi đỏ mặt, người đàn ông chưa bao giờ trong sáng – Mạc Vu Phi hiểu lắm luôn, anh gạt gù ra vẻ hiểu biết, cười thâm dân: “Cuộc chiến rất dữ dội hả, tôi hiểu mà, tôi hiểu mà.”

Nụ cười của anh chàng bóng gió quá làm mặt Phù Hiểu đỏ bừng luôn, “Chúng tôi không... à thì...” Cô lấp ba lấp bấp, huých Đường Học Chính, “Anh giải thích đi chứ.”

“Giải thích làm gì?” Khuôn mặt bé bỏng khi ửng đỏ mới đẹp làm sao, người đàn ông kéo cô vào lòng, mỉm cười, mi cô một cái, giải thích với thằng này sẽ chỉ “càng chùi càng lộ” thôi, còn nữa, không phải sự thật thì biến nó thành sự thật là được rồi.

... Ra hai ông tướng này ‘cá mè một lứa’ với nhau, dù gì cũng càng chùi càng lộ rồi, Phù Hiểu rúc luôn vào lòng anh không muốn lộ ra, cô thẹn thùng đưa tay lên bưng má hồng hạ nhiệt khuôn mặt.

Đường Học Chính hài lòng lắm, anh bế cô như bế em bé, ghì chặt lấy cô..

“Ây dà, tao ghen tỵ chết đi được, sao người đàn bà nào cũng răm rắp nghe mày thế nhỉ, tao mà có bản lĩnh này của mày thì tốt quá.” Mạc đại thiếu gia – gã playboy: nô giỡn muôn hoa, một phiến lá không dính thân – nói với vẻ đến là hâm mộ và đổ kị.

Phải chăng anh nên bỏ thời gian cẩn thận nghiên cứu: nguyên nhân tại sao gã này luôn phá đám anh? Đường Học Chính liếc xéo bạn một cái, ánh mắt cảnh cáo.

May mà Phù Hiểu đang trong tình trạng mơ mơ màng màng nên vào tai nọ ra tai kia câu nói đó.

Ba người tán gẫu được một lát, Phù Hiểu rất tâm lý đi vào buồng.

Cô vừa đi khỏi, Đường Học Chính lập tức lật mặt, “Năm đầm không có mắt đâu.” Tốt nhất là thật thà cho anh.

“Chủ yếu là vì tao râu rĩ quá trời rồi, mày có biết con ả Tiêu Thiển Thiển đó làm gì không, ả nghe được vụ cá cược của tao với Vương Tiểu Xuyên, thế là ả lên giường với Vương Tiểu Xuyên luôn. Vương Tiểu Xuyên chạy đến khoe với tao, cứ nghĩ tới bộ mặt vĩnh vảo của gã khi đó là tao lại muốn đâm rơi răng gã.” Mạc Vu Phi nghiêng răng nghiêng lợi rít lên. Còn nữa, lẽ nào anh phải thật sự viết ngược tên anh treo lên cửa cho nhân dân cả nước chiêm ngưỡng?

“Mày còn hai cơ hội nữa?” Đường Học Chính còn chả buồn nhắc mí lên.

Mạc Vu Phi im lặng một lát, nói tiếp: “Trò chơi lần trước của một đứa trong hội làm tao nảy ra một ý này, mày xem thử xem thế nào?”

“Cơ hội cuối cùng.”

Đôi môi mỏng mấp máy mấy cái mà không phát ra tiếng, Mạc Vu Phi cũng cất nụ cười giả tạo đi, chậm một điều thuốc, chậm rãi nhả ra một làn khói trắng, “Đúng vậy, tao đến đây là vì Phù Hiểu.”

“Mày tìm cô ấy làm gì?” Khuôn mặt Đường Học Chính chợt trở nên lạnh lùng.

“Chơi thôi.”

“Mạc Vu Phi, chẳng lẽ tao nói còn chưa đủ rõ?” Giọng anh lạnh hắt đi, cũng vì muốn tránh cho nó gặp phải loại nguy hiểm vô đạo đức này, anh mới cẩn thận giới thiệu cô với nó.

Mạc Vu Phi ngậm thuốc, cười nhạo báng, “Đừng đùa nữa, mày khoái trò ‘chim sẻ biển phượng hoàng’ từ bao giờ thế?”

“Cô ấy không phải chim sẻ, cô ấy cũng không cần phải biến thành phượng hoàng.” Đường Học Chính liếc về phía buồng ngủ một cái, “Tao nhắc lại lần cuối cùng, cô ấy không giống những người đàn bà khác, không được có ý đồ với cô ấy, nếu không tao giết mày.”

Ờ, nó tưởng anh muốn làm à? Người đã ra khỏi nhà Phù Hiểu và vào ở trong khách sạn tốt nhất thị trấn S: Mạc Vu Phi hừ lạnh, bước ra khỏi phòng tắm. Anh vốn định nhân lúc thằng bạn không ở, mò đến cửa Phù Hiểu, cửa được ả thì thăm dò tin tức từ ả, cũng nhân tiện tìm chứng cứ luôn, không ngờ là... Lần này đúng là ngậm đắng nuốt cay mà, nếu không phải vì nó, anh có phải đến cái nơi khỉ ho cò gáy này không? Anh đâm đầu đến đây, đã chẳng được ai cảm ơn thì thôi, ngược lại, còn bị thằng vô ơn đó cảnh cáo? Rốt cuộc ả đàn bà tên Phù Hiểu đó đã cho nó ăn bùa mê thuốc lú gì, mẹ nó chứ, có phải lúc để đùa đâu.

Chỉ là: loại thủ đoạn nào mới có thể khiến Đường Học Chính – gã đàn ông nhìn như đa tình nhưng thực ra còn vô tình hơn cả anh hoàn toàn bị chinh phục chứ?

Anh rất hiếu kỳ đó nha.

Cuối cùng cũng đuổi được cục nợ đi, Đường Học Chính quay vào buồng ngủ thì thấy Phù Hiểu đang ngồi dựa lưng vào thành giường, đặt laptop lên đùi, vừa nghe nhạc vừa đánh máy vẽ nghiêm túc lắm. Anh đá dép lê, không nói gì, leo lên giường, cọ đầu vào chiếc cổ ngọc ngà của cô, mi cô mấy cái với vẻ lười nhác.

Phù Hiểu tháo tai nghe xuống, “Mạc Vu Phi đi rồi à?”

“Ừ, em đang viết gì thế? Cho anh xem với nào?” Đường Học Chính hào hứng nhòai cổ ra xem.

“Không được!” Phù Hiểu vội gấp laptop lại.

“Sao vậy, đang viết ‘giờ khắc máu chót’ à?” Môi anh cong lên một nụ cười xấu xa, hơi thở của anh phả vào tai cô nhồn nhột, “Có cần anh tham mưu cho em không?”

“Không cần đâu, không cần thật đấy.” Phù Hiểu ôm khư khư chiếc laptop, chỉ sợ anh làm xấu, giằng lấy xem, “Anh ấy đi rồi thì anh cũng nên bôi thuốc rồi.” Cô vẫn nhớ phải bôi thuốc cho anh, cô ôm laptop xuống giường, cất máy đi rồi vội vàng đi lấy thuốc.

“Em cứ ở yên đó đi, để anh làm cho.” Cánh tay be bé với cặp đùi nho nhỏ của cô có khi còn đau gấp mười lần anh ý chứ.

“Không sao đâu, thuốc này ngấm nhanh lắm.” Cô tập tà tập tễnh đi ra ngoài, lấy thuốc và băng gạc vào, rồi ngồi xuống cạnh anh, “Để em xem đầu gối của anh nào.”

Đường Học Chính xắn quần lên, vùng xương bánh chè của anh tím xanh, có mấy chỗ còn rớm máu do quỳ lên những mảnh đá nhỏ, Phù Hiểu xót lòng lắm, cau mày bôi thuốc cho anh. Cô ghé miệng vào vết thương, thổi thổi, đến phút chót, cô vẫn hỏi: “Anh không hỏi em lý do ư?” Cứ thế mà bao dung cho những việc làm của cô.

Được người đẹp chăm sóc, tâm trạng của Đường Học Chính rất tốt, “Bao giờ em muốn nói cho anh thì anh sẽ nghe.”

“Nếu suốt cuộc đời này, em không nói thì sao?”

“Thì không biết thôi.” Câu này cũng chỉ là nói chơi thôi, anh cũng không tin là trong tương lai dài dằng dặc của họ, anh sẽ không moi được đáp án từ cô.

Bàn tay Phù Hiểu thoáng sững lại, rồi sau đó, cô chỉ im lặng bôi thuốc cho anh. Một lát sau, “Lưng anh cũng phải bôi thuốc?”

“Không cần đâu, khỏi rồi.”

Phù Hiểu cũng không ép, cô nhìn đồng hồ thấy cũng không còn sớm nữa, “Mình đi đánh răng rồi đi ngủ thôi.”

Câu này làm tinh thần của Đường đại thiếu gia phần chấn hấn, anh theo cô vào phòng tắm đánh răng, rửa mặt, rồi lại chạy sang buồng dành cho khách thay đồ ngủ. Khi anh vào lại buồng ngủ của chủ nhà thì Phù Hiểu đã thay đồ ngủ xong, đang lên giường nằm.

Sói xám thò đuôi ra luôn: “Cực cưng bé bỏng...” Anh vươn tay ra định ôm lấy cô.

Nào ngờ, Phù Hiểu bỗng vòng tay ôm lấy eo anh, nép chặt vào lòng anh, mềm giọng năn nỉ: “Đường Học Chính, hôm nay, mình cứ thế này mà ngủ một giấc thật ngon nhé, được không anh?”

“Mình làm mấy phát đi, ngủ càng ngon.” Trong mấy chuyện có liên quan đến “phúc lợi” thì Đường Học Chính sẽ không chịu dễ dàng nhường nhịn.

“Anh chỉ biết làm mấy chuyện đó thôi.” Phù Hiểu vờ xoay người đi.

“Được rồi, một đêm thôi đấy.” Cô bé thật là, chỉ giỏi chèn ép anh thôi? Đường Học Chính siết chặt cô vào lòng, con đường rước nàng về dinh của anh hãy còn ngoằn ngoèo lắm.

“... Biết rồi ạ.” Người phụ nữ đang vui đầu vào ngực anh nũng nịu.

Khi này anh mới tạm vừa lòng, vươn tay ra tắt đèn, kéo tấm chăn mỏng đắp lên hai người, rồi anh vừa giúp cô chỉnh lại tư thế nằm cho thoải mái vừa hỏi: “Có đè lên đầu gối của em không?”

“Không đâu, chân anh có còn đau không? Cả lưng nữa.” Rúc vào lòng anh, cô rất cẩn thận để không chạm vào vết thương của anh.

“Không đau. Ngủ.” Cơ thể mềm mại, thơm tho của người đẹp trong ngực, phải nghĩ cách mau mau đi vào giấc ngủ mới được.

“Ừ, được.” Phù Hiểu thở ra nhẹ nhõm, từ từ nhắm mắt lại, hơi thở của anh vờn quanh cô, hơi ấm của anh bao bọc lấy cô, khiến cô không kìm lòng được mà hít một hơi thật sâu, “Ôm anh thích thật...”

Hóa ra cơ thể con người... ấm áp đến vậy.

Đường Học Chính hôn lên trán cô, trong bóng tối, anh siết chặt cô vào lòng.

Một đêm ngon giấc...

Sáng sớm hôm sau, mới hơn 6 giờ sáng mà đã có người nhấn chuông cửa. Đường Học Chính đã thức rồi, anh cau mày, nhẹ nhàng luồn gối vào dưới đầu Phù Hiểu và rút tay ra, rồi khẽ khàng xoay người xuống giường đi mở cửa.

Trong mắt anh thoáng lóe lên một tia nguy hiểm: đừng có là thằng ranh Mạc Vu Phi kia nữa.

Lại là một mái đầu bạc trắng...

Chỉ có điều: mái đầu bạc trắng này bạc tự nhiên hơn tóc của Mạc Vu Phi nhiều lắm, và khuôn mặt dưới mái đầu này cũng có tính uy hiếp hơn Mạc Vu Phi rất nhiều.

74. Chương 74

Ồi! Ai đến vậy ta? Đường Học Chính ra sức lắc đầu, anh tưởng mình còn chưa tỉnh ngủ. Sau khi dừng lắc đầu để nhìn cho kỹ, anh choáng luôn, ai đó còn mang theo hai ông sếp lớn làm vệ sĩ nữa nè.

Chuyến công tác này của các cụ cũng hoành tráng quá đi.

“Mấy giờ rồi mà còn chưa có dậy hả?” Giọng ông cụ vang như chuông đồng trong căn hộ cũ kỹ.

“Ông cụ, ba, bác cả, sao mọi người đến cả đây thế này?” Đường Học Chính thật không sao hiểu nổi, anh mở cửa đón ba người, “Ông cụ, sao nội lại đến đây công tác?”

Cụ Đường vừa vào nhà vừa giận dữ lườm thẳng cháu một cái, cái gì mà: sao lại đến đây công tác?

“Anh không biết mấy hôm nay ông nội anh phải duyệt bao nhiêu bản báo cáo đâu.” Bác cả của Đường Học Chính – ông Đường Trí Trung cười nói, ông vào nhà ngay sau cụ Đường.

Ông Đường Trí Quốc cũng vào nhà, ông chỉ cười, lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ.

“Mọi người kéo bè kéo cánh đến cả đây làm gì?” Đường Học Chính nhìn theo bóng lưng họ, ánh nhìn đầy cảnh giác. Đứng đến đây vì tổ chức cuộc thăm vấn thăm viếng gì đó nhé, anh không chịu nổi sự “hành hạ” đó đâu.

“Cái thằng chỉ được cái to xác này, đã bao lâu rồi hả, mà anh còn chưa mang được vợ về?” Cụ lo ơi là lo, lo đến không ngồi nhà chờ đợi nổi nữa.

“Nội lo vợ vẫn rồi.” Trước khi anh đến đây còn không ưng, phang cho anh một trận đã đời, bây giờ, lại tỏ ra sốt xình xịch là sao? Rốt cuộc là họ đang giữ trò gì vậy?

“Láo nào! Chuyện này liên quan đến máu mủ của nhà họ Đường ta, sao lại là lo vợ vẫn hử? Năm đó, ông nội mày đây...”

“Thôi, con biết con sai rồi ạ.” Ông cụ Đường bình thường không dong dài, nhưng hễ dính đến vấn đề hôn nhân của nhà họ Đường, là cụ lại bất bình thường. Năm đó, cụ và vợ cụ đã có cống hiến lớn cho nhà họ Đường, nuôi năm đứa con ba trai, hai gái trưởng thành.

Thấy thằng cháu tỏ vẻ sấm hối, ông cụ Đường mới ngừng lại, húng hắng ho, ngo trái ngo phải, “Bé Phù đâu?”

“Vẫn đang ngủ ạ.” Đường Học Chính ngo đồng hồ một cái, còn lâu mới đến giờ cô thức giấc.

“Ồ, bé gái phải ngủ nhiều mới tốt, khỏe người.” Ông cụ gật gù.

Biểu cảm của Đường Học Chính có hơi quái quái, im lặng một lát, anh hỏi: “Rốt cuộc nội chạy tới đây làm cái gì?”

“Chính xác là vì lo anh không cưới được vợ.” Ông Đường Trí Trung mỉm cười trả lời.

“Không lý do nào khác?”

“Còn lý do gì nữa hả!” Ông cụ Đường trợn mắt.

“Thế nội ngồi đi, con đi gọi Phù Hiểu.” Nếu lại làm ra một vụ hiểu lầm giống vụ mẹ anh, thì anh sẽ cắt đứt quan hệ với các cụ luôn cho các cụ biết tay.

“Ấy ấy, người ta đang ngủ ngon anh đánh thức người ta làm gì?” Ông cụ Đường gọi anh lại.

Đường Học Chính không quay lại, chỉ nhẹ vung tay lên. Nếu không gọi cô ấy, cô ấy dậy lại chẳng xấu hổ đến tìm cái hố mà chui xuống ấy à?

Phù Hiểu đang lơ mơ, mở mắt ra, “Ai gõ cửa thế?”

Vết xe đổ còn sờ sờ ra đấy, Đường Học Chính đâu dám cho cô thêm một “niềm vui bất ngờ” nữa, “Là ông nội, ba với bác cả anh.”

Trong chớp mắt, Phù Hiểu tỉnh cả người, cô bật dậy, tròn mắt lên với vẻ không thể tin nổi, “Ồ ngoài kia ư?”

“Vừa đến xong.”

Ngay lập tức, Phù Hiểu biết: họ đến đây vì lý do gì.

Phù Hiểu thay quần áo rồi theo Đường Học Chính ra phòng khách, mấy khuôn mặt đã rất lâu rồi cô không gặp bỗng xuất hiện trước mặt cô, cô ấp úng, chào: “Cháu chào mọi người ạ.”

Thấy cô bước ra thì ông cụ Đường chống ba toong đứng dậy, nhìn chăm chăm vào cô, quả nhiên là con gái lớn có khác, trông con bé xinh đẹp hơn năm đó nhiều, “Bé Phù.”

“Cháu chào ông ạ.” Phù Hiểu khẽ gật đầu.

“Hai người quen nhau?” Đường Học Chính hí mắt lại.

“Làm gì có chuyện đó?” Phù Hiểu phủ nhận.

Ba cha con ông cụ Đường nghe cô nói vậy thì trong mắt chợt lóe lên những biểu cảm khác nhau.

Đường Học Chính cũng ở đây nên thái độ hai bên có phần dè dặt, như là lần đầu gặp nhau vậy. Sau khi hai bên khách sáo với nhau mấy câu, Đường Học Chính bị Phù Hiểu giục đi mua đồ ăn sáng. Anh không muốn đi, nhưng lại sợ cô bị đói, thế là anh quét mắt nhìn khắp đám đàn ông họ Đường một cái rồi mới cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Thấy vẻ thân thiết của đôi trẻ, ông cụ Đường phần khởi gật gù.

Ông Đường Trí Trung chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài ban công, nhìn Đường Học Chính ra khỏi khu nhà.

“Bé Phù,” Ông Đường Trí Quốc lên tiếng, “Là cha của Học Chính, chú vẫn nợ con một lời cảm ơn. Thật không ngờ hôm nay, chúng ta lại gặp nhau theo cách này.”

“Đúng vậy ạ, chuyện trên đời khó mà liệu trước.”

Mọi người im lặng trong chốc lát, ông cụ Đường đang ngồi nghiêm trang nhìn thì cứ chăm chú vào vẻ mặt điềm nhiên của cô, chậm rãi mở miệng, “Bé Phù, năm đó, chúng ta không nói cho A Chính sự thật là chúng ta ích kỷ, nhưng làm như vậy rất không công bằng với con, hôm nay, ông muốn xin lỗi con... Bây giờ, thằng bé đã có thể gánh vác được lỗi lầm năm đó của nó, ông định nói chuyện năm đó cho nó.” Ông cụ Đường vốn định tiện hôm nay nói cho cháu luôn, không ngờ Phù Hiểu phủ nhận trước.

Phù Hiểu cũng biết ý của ông cụ, thế nên cô mới để Đường Học Chính tạm tránh đi. Cô ngấm bức ảnh chụp ba mẹ đặt trên bàn, lắc đầu, “Không cần đâu ạ, nếu anh ấy đã không biết thì hãy để chuyện này mãi mãi là một bí mật với anh ấy.” Có nói ra cũng không thay đổi được gì, tội gì phải thêm một người buồn khổ chứ?

“Con... đã tha thứ cho A Chính rồi ư?”

Phù Hiểu thoáng ngẩn người, mặt giãn ra, “Anh ấy đã rất nỗ lực.” Dù trong hoàn cảnh anh hoàn toàn không biết gì cả.

Trong mắt ba người đàn ông từng trải ấy, cô bé ngây thơ, trong sáng như cô chỉ như tờ giấy trắng và họ có thể dễ dàng nhìn thấu mọi suy nghĩ của cô. Ông cụ Đường mừng lắm, cụ vốn tưởng cô còn đắm mình trong đau xót, cụ không ngờ cô đã kiên cường tự vượt lên nỗi đau năm nào.

“Ha ha ha, tốt, tốt, tốt!”

Khi này, ông Đường Trí Quốc mới biết con trai mình tốt số đến mức nào, có rất nhiều rất nhiều người yêu thương nó, bảo vệ nó.

“Thằng bé về rồi.” Chắc, thằng ranh này đang chấp hành nhiệm vụ đấy à? Chạy nhanh như đi ăn cướp.

“Ái chà, nhanh gọn, xem ra là sợ chúng ta dọa con đó nha.” Ông cụ trêu cô, giờ thì cụ yên tâm rồi.

Phù Hiểu cười e thẹn.

Đường Học Chính cố chịu cơn đau nơi đầu gối mà bước ba bốn bậc một lên lầu. Anh mở cửa ra, quét mắt khắp căn phòng. Anh thấy mọi thứ y chang lúc anh ra ngoài, chỉ có điều: không khí đã thay đổi rồi?

“Mọi người tán gẫu gì vậy?” Đường Học Chính vội quăng túi đồ to tướng lên bàn, rồi ngồi xuống cạnh Phù Hiểu, ôm vai cô hỏi.

“Chuyện phiếm thôi.” Phù Hiểu ngó góí đồ, “Sao anh mua ít vậy, thế này liệu có đủ ông nội anh và hai chú ăn không?”

“Bé Phù, bây giờ mà con còn ông nội anh ông nội iếc gì, không được khách sáo thế, con phải gọi ông là “nội” mới đúng.” Có thể thấy rằng “giậu đồ bìm leo” là truyền thống lâu đời của gia đình Đường Học Chính, lời này của ông cụ Đường là bằng chứng minh xác cho điều đó.

“Gi ạ?” Bàn tay đang mở túi đồ ăn cứng lại, thế, thế này thì...

“Nào, mau gọi “ba,” gọi “bác cả” đi con.” Ông cụ Đường chỉ vào hai ông con trai của mình, hai ông kia cũng gật đầu tán thành.

Gi? Gi! Ngộ ra ẩn ý trong đó, trong chớp mắt, hai má Phù Hiểu ửng hồng, nhưng chỉ một giây sau, cô đã nằm gọn trong vòng ôm cứng cáp và ấm áp của ai đó, “Thông gia thì chưa gặp, lì xì thì chưa cho, mà đã lên mặt rồi.” Đường Học Chính khê hừ.

Phù! May quá. Được anh che chắn, rốt cuộc Phù Hiểu cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Lần này thì ông cụ không mắng anh là lão, ông Đường Trí Quốc cũng gật đầu đồng ý, “Con cũng nên đi gặp thông gia.”

“Vừa khéo, ba, ba cũng đã vất vả đến tận đây rồi, đã quyết thì phải làm ngay cho nóng, lát nữa gặp bà nội và cô chú Tiểu Phù, ta bàn chuyện đám cưới của đôi trẻ luôn.” Ông Đường Trí Trung luôn rất quyết đoán.

Hả? Bom chưa nổ xong à, Phù Hiểu thâm nhủ trong bụng dù bề ngoài cô vẫn tỏ ra bình tĩnh.

“Nói rất đúng!” Ông cụ Đường vỗ tay đánh đét một cái, “Trông vào thằng ranh này thì chẳng biết phải đợi đến ngày, tháng, năm nào. Bây giờ, hai anh đi chuẩn bị lễ gặp mặt cho ba, đi ngay và luôn, nhớ mua thêm mấy cái bao lì xì nữa.” Ông cụ chỉ huy hai vị thủ trưởng mà cứ như chỉ huy hai anh lính quèn.

“Dạ.” Hai ông quan lớn “được” cụ chỉ huy quen vội chạy đi làm nhiệm vụ.

Chỉ trong chớp mắt, căn hộ khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có của nó. Phù Hiểu hóa đá trong lòng chàng trai, còn chàng trai đang ôm cô thì ngoác miệng cười sung sướng, còn giơ ngón cái lên với ông cụ đã phối hợp với mình nữa chứ. Bây giờ, anh để cô đề đầu anh, nhưng vậy không có nghĩa là không ai trị được cô đâu nhé.

Ông cụ vừa cấu kết với con cháu làm việc xấu xong hờn hờ lắm, cụ sắp có một cô cháu dâu ngoan hiền và sẽ rất nhanh được bế chắt. Tương lai tốt đẹp đó làm cụ thật không nỡ xuống tuổi vàng gặp bạn già.

Đàn ông nhà họ Đường ai cũng siêu khoản hành động, hơn nữa họ còn rất quyết tâm, quyết không bỏ cuộc khi chưa đạt được mục tiêu. Thế là, trước sự ngăn cản quá yếu ớt, gần như vô hiệu của Phù Hiểu, Đường Học Chính ra vẻ sành sỏi dẫn mọi người đến nhà bà Phù em. Bên cạnh đó, anh còn tiện tay xách theo Mạc Vu Phi đang trên đường đến nhà Phù Hiểu.

Không ai có rảnh mà quan tâm đến việc: sao thằng ranh nhà họ Mạc lại xuất hiện ở đây, chuyện lớn nước nhà quan trọng hơn.

Trong đầu Mạc Vu Phi chỉ có choáng và choáng, anh hoàn toàn không thể hiểu nổi, anh thêm đủ loại gia vị vào, khuấy nửa ngày cũng không nung nấu ra được một lời giải thích nào. Đường Học Chính không biết chuyện năm đó thì thôi, nhưng mấy ông đây thì làm gì chả biết? Sao họ còn vội vàng vàng đi hỏi cưới thế? Trong nước trà nhà Phù Hiểu có bùa mê chăng?

Hay là: chuyện năm đó còn có bí mật gì?

Ngay lập tức, Phù Hiểu cực kỳ hối hận vì đã để anh chắn đôn giùm lần này.

Vậy là các lãnh đạo cấp cao nhất của song phương đã có một cuộc gặp gỡ hết sức thuận lợi. Trong cuộc hội đàm thân thiết tình hữu nghị đó, đôi bên đưa ra quan điểm mỗi bên về vấn đề tình cảm của đôi trẻ đồng

thời bày tỏ cái nhìn về công việc quan trọng là cưới xin, cuối cùng, đôi bên đã thành công thống nhất vấn đề, đi đến quyết định ký kết hiệp định. Thật đáng mừng!

Bà Phù em luôn không có tiếng nói trong chuyện của Phù Hiểu, thấy mẹ bà vui vẻ đồng ý thì đành gượng cười gật đầu theo. Thấy bà Hàn Ngọc Tổ không đến, bà thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bà cụ Phù gật đầu đồng ý dễ dàng và nhanh chóng đến vậy là vì cụ thấy trong mắt Phù Hiểu đã không còn vẻ hoang mang, bần thần nữa, cụ biết cháu cụ đã lựa chọn con đường để đi tiếp rồi. Cụ cũng chỉ giúp con bé thôi.

Bây giờ, tất cả đã xong xuôi, chỉ đợi Phù Hiểu gật đầu là danh hiệu “vợ chưa cưới” nóng hổi sẽ ra lò.

Sự việc diễn biến quá nhanh khiến đầu cô quay mòng mòng luôn. Chuyện, chuyện dớ dẩn gì đang diễn ra ở đây vậy!

“Phù Hiểu.” Khi các bậc phụ huynh đang tán gẫu hăng say, Đường Học Chính ôm cô, thì thầm vào tai cô.

“Dạ?” Phù Hiểu – cô bé đang dỗi anh lên tiếng đến là không tình nguyện.

“Ngoài anh ra, em còn muốn gả cho ai nào?” Nếu có thì sửa, không có miễn thêm vào.

...!

Nói toạc móng heo!

Anh là lựa chọn gian nan nhất của cô, làm gì còn người đàn ông nào có thể khiến cô đau đến tột cùng cũng vui đến tột cùng như anh chứ?

“Biết rồi ạ.” Cô bĩu môi, sao cô cứ có cảm giác “không trâu bắt chó đi cày” thế nhỉ.

Cô bé này vẫn luôn dứt khoát như vậy, anh mừng rỡ cười lớn, hôn lấy hôn để cô, “Yên tâm đi, tối nay anh sẽ bổ sung “lễ cầu hôn” cho em, anh sẽ cầu hôn em đến khi em nhận lời mới thôi.” Sự phấn khởi khiến sự hoang dại trong anh trở dậy, giọng Đường Học Chính như trầm hơn, khàn hơn.

“Cái anh này...” Phù Hiểu bắn quá đẩy anh ra, đồ sói háo sắc, đồ sói háo sắc!

Thế là ánh mắt của mọi người dồn cả về phía đôi trẻ, chàng trai nhìn cô gái với vẻ vô tội, cô gái trợn mắt lên lườm chàng trai một cách dữ dằn.

... “Hiểu Hiểu, không được bắt nạt Tiểu Đường.” Bà cụ Phù bênh vực lẽ phải.

Phù Hiểu thật muốn tìm cái hố mà chui xuống.

Người này giờ sắm vai khách quý bên nhà trai – Mạc Vu Phi tỏ thái độ sống chết mặc bay, rất có thể... anh đã bỏ sót chuyện gì.

Không chỉ anh cảm thấy thế mà một người mới nhận chức “chồng chưa cưới” của ai đó cũng cảm thấy thế, sau khi rời khỏi nhà bà Phù em, anh chàng kia lựa dịp bảo với anh: “Mày giúp tao điều tra xem nhà họ Phù trước kia có quan hệ gì với nhà tao.”

Mạc Vu Phi nhìn chăm chú vào bóng lưng Phù Hiểu, ừ một tiếng.

75. Chương 75

Ông cụ Đường đi cũng y chang đến: vội vội vàng vàng. Tối hôm đó, sau khi xác định tốt phương hướng chặng đường tiếp theo, cụ liền cùng hai người con trai lên đường về nhà, tiện thể xách theo Mạc Vu Phi.

Sau khi máy bay cất cánh, ông cụ tát đánh đốp một cái vào đầu Mạc Vu Phi: “Mày làm gì ở đây hả?”

“Ồi chà, ông cụ ơi, ông đánh nhẹ thôi chứ, hổng kiểu tóc của con giờ.” Mạc Vu Phi gào ầm lên, lấy di động ra hết soi bên trái lại soi bên phải.

“Láo nào! Mà là một thằng đàn ông, thế mà có mấy cọng tóc trên đầu cũng phải đếm kỹ!” Nhuộm tóc màu gì thế này, bằng vai phải lứa với cụ đấy phỏng?”

“Ông nói gì vậy, ai đếm được chính xác số sợi tóc trên đầu chứ, mà con cũng không có thời gian cho chuyện đó.” Mạc Vu Phi cười hì hì.

Thằng ranh con hư đốn này tính y chang A Chính, “Đừng đùa nữa, tao chết vì ho mất! Nói! Mà chạy đến nhà bé Phù làm gì?” Thằng ranh này xảo quyệt lắm, hay nó mọc ‘lông lang dạ sói’ rồi.

“Đến thăm bạn bè thôi ạ.”

“A Chính mà chịu để Phù Hiểu kết bạn với anh?” Ông Đường Trí Trung cũng không tin, con gái ông muốn làm quen với thằng ranh này, còn bị A Chính dùng quyền thế cấm đoán. Đến em gái mà thằng bé còn cấm, huống gì là cô gái của thằng bé.

“Chú à, mắt chú thật là, con có duyên lắm đấy.”

“Thôi đi,” Ông Đường Trí Quốc ngồi cạnh anh, này giờ vẫn để ý mấy câu bông đùa của anh, “Mấy hôm trước, chẳng phải anh còn hỏi A Chính đi đâu ư?” Ông nhớ là lần đó ông nghe theo ông cụ, nói là A Chính đi làm nhiệm vụ. Rõ là thằng bé này đến đây vì Phù Hiểu?

Ông cụ rất minh mẫn, sắc bén, nghe thế thì lập tức gậy ba toong lên: “Mày dám ngấp nghé vợ bạn!”

“Oái, oái, oái, đừng đánh, đừng đánh.” Mạc Vu Phi không sợ cây gậy ba toong mà sợ mức độ nghiêm trọng của tội danh ông cụ Đường gán cho anh, nếu không làm sáng tỏ thì anh sẽ phải bỏ ra ngoài mất. Đờ! Người tốt khó làm thế cơ mà, chẳng trách sau khi chết sẽ được mọi người ngưỡng mộ.

Thế là, đối mặt với ba ông cáo cụ, anh khai hết mọi chuyện, cũng định xem xét xem có moi được tin gì không.

Anh nói xong, ba người còn lại lộ ra ba biểu cảm khác nhau, xét về tổng thể, anh là một người anh em tốt, nhưng mà...

Cây gậy đầu rồng lập tức nện lên người Mạc Vu Phi, anh đau quá rú ầm lên.

Hai ông quan lớn quay đầu đi, ‘vừa khéo’ không nom thấy cảnh ba hai ông bạo hành.

“Cái thằng ranh vô liêm sỉ này! Gặp phải vấn đề không hỏi A Chính được, sao mày không tìm chúng tao mà hỏi, hử? Nếu cháu dẫu tao mà bị mày cuỗm mất thì tao sẽ đánh chết mày!” May mà cụ đến đúng lúc.

“Sao thế, có chuyện gì ạ?” Quả nhiên là có vấn đề.

Ông cụ Đường hừ mạnh một tiếng, một năm một mười kể rõ chuyện năm đó cho anh chàng. Ông vốn không muốn để quá nhiều người biết chuyện năm đó, nhưng nếu không nói cho thằng ranh này, thì ai biết nó sẽ còn gây ra chuyện gì.

Ban đầu, Mạc Vu Phi nghe chuyện với tinh thần hóng hớt, nhưng càng những khúc sau, biểu cảm của anh càng thay đổi. Sau khi ông cụ Đường kể xong, anh quay ra ngắm những đám mây ngoài cửa sổ với vẻ phức tạp, hóa ra người đàn bà đó...

Bạn nhỏ Phù Hiểu luôn chậm chạp, nên sau khi về đến nhà và chỉ còn anh với cô, cô mới dần ngộ ra ý nghĩa cái gậy đầu của cô. Sau này, hai người họ sẽ cùng chung sống dưới một mái nhà, sẽ sẻ chia với nhau mọi niềm vui và nỗi buồn, sẽ cùng nhau nuôi dưỡng máu mủ của họ, sẽ nắm tay nhau, bên nhau đến khi mất đi sinh mạng. Một cảm giác ấm áp trào dâng trong cô, lan tỏa khắp cơ thể cô một cách mạnh mẽ nhưng cũng đủ dịu dàng để khiến mũi cô nghèn nghẹn.

Đêm khuya, Đường Học Chính tắm xong đi vào buồng ngủ, Phù Hiểu đã đang nằm trong chăn nghịch di động rồi. Cô ngước lên, thấy anh đi vào thì mỉm cười.

Tóc còn giọt nước, Đường Học Chính say sưa ngắm người con gái trên giường, ánh mắt của anh càng lúc càng nồng cháy.

Chỉ cần đối nhãn với anh thôi là cô đã dễ dàng cảm nhận được sự thèm khát của anh, bàn tay cầm di động của cô siết lại, cơ thể bé bỏng dưới tấm chăn mỏng nhẹ run lên một cách bất an, một bầu không khí mờ ám lưu chuyển trong căn phòng.

Đường Học Chính bắt đầu thông thả cởi áo ngủ.

“Đường Học Chính...” Người phụ nữ trẻ lí nhí gọi.

“Ồ?” Hôm nay, chắc có nài cô ấy cũng lại chẳng cho.

“Hai đứa mình đều bị đau đầu gối...” Giọng nói nhỏ xíu như tiếng mèo kêu làm người ta ngứa ngáy hết cả người.

Anh đau cả người cơ. Đường Học Chính thăm phẩn bác trong bụng, thông thả trèo lên giường.

“Anh nhẹ thôi nhá...” Trước khi bị che phủ hoàn toàn bởi bóng anh, cuối cùng cô cũng có thể nói ra suy nghĩ của mình khi nhìn vào lồng ngực vạm vỡ của anh.

Người đàn ông ngẩn ra, nụ cười sung sướng bật ra từ lồng ngực. Anh thế nhưng quên mất, cái cô nàng này đã nhận lời chuyện gì rồi là sẽ không biết phải đối ý thế nào. Anh nằm xuống cạnh cô, nâng mặt cô lên, thơm chụt hai cái, “Yên tâm đi, Lão Gia thương em.”

“Um! Tóc anh ướt quá.” Áp vào má cô lạnh lạnh, Phù Hiểu cười, lùi người ra sau.

Cánh tay cường tráng duỗi ra kéo cô lại, “Lát nữa là khô thôi.” Cô bé này khơi dậy dự vọng trong anh mau đến khó tin. Chỉ một chiếc hôn, một nụ cười duyên dáng cũng đủ khiến anh thèm được ăn cô sạch sành sanh. Đôi môi đối khát của anh không ngừng bú mút dòng nước ngọt ngào trong miệng cô, hơi thở anh nặng nề phả vào mặt cô, khiến cơ thể cô không khỏi nóng lên một cách khác thường.

Hồng giúp đỡ nhau khi khó khăn, hoạn nạn, người đàn ông chợt ôm lấy cô xoay người, để cô nằm đè lên người anh.

Phù Hiểu khẽ thét lên một tiếng.

Vừa dùng môi tìm kiếm đôi môi đỏ thắm của cô, Đường Học Chính vừa bế cô ngồi dậy, không ngừng gặm gọt cô, “Cục cứng bé bỏng, lần này cho em ở bên trên.”

Thật ra, xét về một mặt nào đó, tri thức của Phù Hiểu trong khoản này cũng khá là phong phú, cô lập tức hiểu ý anh, cô ngọ nguậy, “Không chịu đâu...” Tư thế này á, xấu hổ lắm cơ...

Đường Học Chính đâu chịu chiều ý cô? Anh lột váy ngủ của cô ra một cách thô lỗ, những nụ hôn cháy bỏng của anh rơi xuống làn da mịn màng của cô, “Không chịu đâu mà em còn ngồi lên!”

“Em không có...” Lý trí dần bay xa, Phù Hiểu cũng không biết mình nên từ chối hay nên đón nhận.

“Con nhóc lừa đảo.” Cởi áo lót của cô ra một cách thành thạo, anh hài lòng ngậm một ‘trái anh đào’ của cô. Người đàn ông không nói gì thêm nữa, vùi đầu vào nhấm nháp bữa tiệc thịnh soạn.

Ánh trăng mờ ảo chiếu xuống hai cơ thể đang quấn chặt lấy nhau, những tiếng thở dốc vang lên, chiếc giường lớn sau rất nhiều năm chỉ có một người nằm, lại một lần nữa được là tổ cho đôi uyên ương âu yếm.

Phù Hiểu từ từ tỉnh giấc, giường còn vương hơi ấm của anh mà anh đã chẳng thấy đâu. Bên ngoài buổi thấp thoáng có tiếng nói chuyện, cô động tai lên nghe, cô không nghe ra anh đang nói chuyện điện thoại với ai, nhưng cũng không biết tại sao, mà đôi môi cô chợt cong lên một nụ cười hạnh phúc.

Lăn một vòng trên giường, cô gắng gượng ngồi dậy. Tối hôm qua, anh luôn nhớ việc cô đang bị thương, nên dù chưa hoàn toàn thỏa mãn thì anh cũng chỉ làm một lần rồi để cô ngủ, chỉ có điều, một lần của anh thôi cũng đủ để cô mệt mỏi.

Cô khẽ bóp chiếc cổ đang nhức mỏi, một ánh bạc lấp lánh chợt rơi vào tầm nhìn của cô, cô đưa tay phải lên thì thấy: không biết từ bao giờ, một chiếc nhẫn bạch kim đã được đeo vào ngón giữa của cô?

Cử động ngón tay, cô bỗng nhớ đến hôm qua, ngay sau khi về đến nhà, anh đã vội vàng vàng đi ra ngoài, cô còn tưởng là có chuyện gì, hóa ra... Hi! Cô thích sự lãng mạn kín đáo kiểu này.

Xỏ giày và bước ra ngoài, cô vốn định cho anh một chiếc ôm chào buổi sáng, lại thấy anh đang ngồi ở phòng bếp – nơi xa buồng ngủ nhất, trước mặt anh là chiếc laptop, hai tay anh lướt trên bàn phím và anh đang đeo tai nghe bluetooth, nhỏ giọng nói gì đó. Nghe được động tĩnh từ buồng ngủ, cặp mắt đang chăm chú vào màn hình của anh tia thẳng về phía cô, thấy cô trong chiếc váy ngủ dễ thương đứng ở cửa buồng, mỉm cười ngấm ngĩa anh, biểu cảm nghiêm nghị trên mặt anh lập tức bay biến, đôi môi anh nhẹ cong lên một nụ cười tuyệt đẹp, anh nhìn cô say đắm.

Thấy anh đang bận mà vẫn không biết xấu hổ quấy rối cô, cô cười với anh rồi đi vào phòng tắm.

Khi cô rửa mặt, chải đầu xong đi ra, anh vẫn đang bận, thế là cô nhón chân đến gần anh, nhỏ giọng hỏi anh đã ăn sáng chưa.

Anh lắc đầu, dù đang bận vẫn tranh thủ kéo cô lại mi một cái.

Phù Hiểu e thẹn lắm, sợ người đang nói chuyện điện thoại với anh nghe được nên chỉ cho anh hôn phớt một cái rồi né ra. Đường Học Chính không hài lòng, nhéo vòng eo thon thả của cô.

Không thèm để ý đến anh, cô xoay người đi mở tủ lạnh, cô định nướng mấy lát bánh mì với hâm nóng hai ly sữa.

Ánh mắt của người đàn ông đang làm việc đã rời khỏi công việc mà anh lẽ ra anh phải tập trung từ bao giờ, ánh mắt ấy quán lấy bóng hình người phụ nữ trẻ, dõi theo từng động tác của cô. Xem đi, vợ anh mới ngoan hiền làm sao.

Không cưỡng nổi sức hấp dẫn, anh rời khỏi bàn ăn, bước đến bên cô, ôm cô từ phía sau. Anh như chú gấu Koala to tướng, bám riết lấy cô, cô đi đâu anh theo đấy, vừa nói chuyện điện thoại vừa hôn trộm cô, hơi thở nóng bỏng của anh phả vào tai cô nhồn nhột. Trong im lặng, Phù Hiểu dỗi, liếc xéo anh một cái, anh đúng là hư mà, cứ toàn làm theo ý mình thôi. Nhất là sau khi thấy ngón giữa của cô đeo nhẫn, anh toàn không kìm chế được, thỉnh thoảng lại nâng tay cô lên hôn, không quan tâm lúc đó cô đang rửa đồ ăn hay đang làm cái gì, lại còn chìa tay ra, khoe chiếc nhẫn trên tay anh – chiếc nhẫn cùng cặp với nhẫn của cô, khiến cô cứ phải phì cười.

Vác theo gánh nặng, cuối cùng Phù Hiểu cũng chuẩn bị xong bữa sáng, cô bày bữa sáng ra hai chiếc đĩa, nhẹ đẩy người đàn ông đang dính vào người cô ra, chỉ vào bàn ăn. Trong khi đó, Đường Học Chính cúp điện thoại, song anh mới chỉ kịp nói với cô được vài câu, đang trao cô nụ hôn chào buổi sáng chính thức thì lại có cuộc gọi, anh không muốn tiếp nhưng cô né anh, đỏ mặt nhắc anh làm việc cho nghiêm túc. Anh không thể không một lần nữa đeo tai nghe lên: hết cách rồi, tin anh xuất ngũ rồi cuộc cũng truyền ra ngoài, thành ra ầm ĩ, hôm nay, anh vừa thay sim anh hay dùng vào máy là điện thoại từ bốn phương tám hướng dồn dập đổ về.

Thế là người đàn ông ngoan ngoãn bưng hai chiếc đĩa đặt lên bàn ăn đã được dọn gọn gàng, Phù Hiểu đặt thêm hai ly sữa đã được làm nóng lên bàn.

Đường Học Chính khách sáo mấy câu với người ở đầu dây bên kia rồi cúp điện thoại luôn. Anh định ăn cho đàng hoàng bữa sáng vợ yêu nấu cho anh, nhưng máy tính cứ bíp liên hồi, anh liếc màn hình một cái về bất đắc dĩ, rồi ngay lập tức, anh trở nên nghiêm túc, ngồi về vị trí cũ, vắt chéo hai chân, đeo tai nghe lên và lạch cạch gõ bàn phím.

Phù Hiểu ăn bữa sáng một cách nhỏ nhẹ. Vì thấy anh đối thoại thì ít mà dùng bàn phím thì nhiều, nên cô vội vàng giải quyết xong chỗ đồ ăn của mình, rồi đi đến ngồi xuống cạnh anh, chọn dịp anh không nói, xé nhỏ bánh mì đút vào miệng cho anh.

Đường Học Chính nhường mày, ánh mắt anh nhìn cô chan chứa niềm vui và cũng đầy nóng bỏng, anh há miệng nuốt những miếng bánh mì cô đút, tiện thể mút đầu ngón tay cô.

Phù Hiểu bực mình, liếc xéo anh một cái song vẫn tiếp tục đút bánh mì cho anh, thỉnh thoảng lại bưng cốc sữa lên cho anh nhấp một hai hớp. Đường Học Chính không thích uống sữa, nhưng hôm nay là tình huống rất đặc biệt, thế nên, trong bất giác, anh đã uống hết cả một ly sữa.

Hầu anh ăn sáng xong, cô lúi húi dọn dẹp. Sau khi cất dọn sạch sẽ, thấy anh đang bận, cô quyết định quay vào buồng làm việc một lát.

“Làm gì thế?” Thấy cô rời đi, Đường Học Chính giữ cô lại.

“Đi làm việc ă.” Cô chỉ vào buồng ngủ.

“Anh ở cạnh sẽ không ảnh hưởng em chứ?” Anh hỏi.

Buồng dành cho khách anh ấy vẫn ở không có bàn làm việc. Phù Hiểu gạt đầu.

Hai người đi vào buồng, Phù Hiểu để anh ngồi ở bàn học và cẩn thận cắm nguồn cho anh, còn cô thì ngồi ở bàn máy tính, cũng đeo tai nghe lên, nhìn anh một cái rồi bắt đầu công việc.

Hai người đều thuộc tuýp đã làm việc là sẽ tập trung vào công việc, thời gian trôi đi rất nhanh.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Phù Hiểu tạm giải lao, cô vắn vắn cổ, ngó sang người đàn ông vẫn đang rất tập trung làm việc, chợt thấy thật hạnh phúc.

Như cảm giác được ánh nhìn chăm chú của cô, Đường Học Chính quay đầu lại nhìn cô, thấy cô cười dễ thương không tả xiết, anh không nhịn được mà kéo cô đến bên anh và hôn cô.

Hai người làm việc đến tận trưa, trong bữa cơm trưa, Phù Hiểu cắn đũa, mở miệng, “Bao giờ anh về Bắc Kinh thế?” Nghe anh nói chuyện điện thoại thì có vẻ có rất nhiều người đang giục anh về.

Đường Học Chính nhướn mày, “Đợi ba mẹ qua đây tổ chức hôn lễ cho hai đứa mình xong, hai đứa mình cùng về kinh luôn.”

“Hả?”

“Hả cái gì? Ông cụ đã về Bắc Kinh chuẩn bị mọi chuyện, cô em cũng bắt đầu thu xếp đám cưới của chúng ta ở đây, cũng chỉ mấy hôm là xong thôi, đợi được ngày tốt, là em có thể đi lấy chồng rồi đó.” Đồ ăn rất hợp khẩu vị Đường Học Chính, anh ăn rất ngon lành.

“Đừng mà?” Cô còn tưởng là chỉ đùa thôi, chả lẽ là thật ư?

“Đừng mà cái gì? Nếu không phải ông cụ cảm rằm một đồng ‘công việc’, thì hôm nay anh đã đưa em lên Bắc Kinh đăng ký rồi.” Để tránh đêm dài lắm mộng.

Phù Hiểu sắc luôn, “Có cần gấp vậy không?”

Đường Học Chính đặt bát đũa xuống, “Cái cô ả này, em quyết tâm hành hạ Gia để Gia nội thương hử. Thái độ gì vậy, không muốn lấy Gia phỏng?”

“Không phải...”

“Được rồi, một người tình nguyện cưới, một người tình nguyện gả, em còn ý kiến gì nữa không?” Đường Học Chính ngắt lời cô, hỏi một cách cực kỳ dân chủ.

Phù Hiểu thoáng ngẩn ra, phì cười, “Có ai ‘ép cưới’ như anh không hả?”

“Em nhầm rồi, anh đang cầu hôn đấy chứ.”

Phù Hiểu phá ra cười, “Vậy giải thưởng ‘Lời cầu hôn kém lãng mạn nhất’ chỉ có thể trao cho anh rồi.”

“Rước được vợ về dinh là tốt rồi, hoa hoét lòn lợt quá làm gì.” Đường Học Chính cười lớn lối, đưa tay lên bóp nhẹ chiếc cằm thanh mảnh của cô. Chỉ vụ tặng hoa hồng thôi cũng đã tiêu tốn bao nhiêu là nợ ron thần kinh của anh rồi, mà có thiết thực bằng ‘lên giường’ đâu chứ.

“Với cái thái độ này của anh, ai dám gả cho anh hử.” Phù Hiểu bĩu môi, liếc xéo anh.

“Cực cưng bé bỏng ơi, quá muộn rồi.” Đường Học Chính tỏ vẻ ‘cực kỳ đau xót’ lắc đầu, “Mời thần dễ, tiền thần khó, ai bảo em bất cần vậy chứ.” Bất cần quyền rũ anh.

76. Chương 76: Chương 77

Dương Mật bước ra khỏi tòa nhà, đứng ở vỉa hè chờ xe. Cô đang ngo trái ngo phải thì đột nhiên có người vỗ vai cô.

Vừa quay đầu lại, cô lập tức tròn mắt lên nhìn cho kỹ, nhưng thứ cô thấy vẫn là khuôn mặt cười tươi rói của ai đó.

“Hiếu! Sao mày lại ở đây!” Cái con ả này nữa, mấy tháng trước, nó kêu là cãi nhau với Đường thiếu, không nói không rằng bỏ về quê. Cô gọi điện thoại hỏi nó đã xảy ra chuyện gì, nó cứ ập a ập ứng không chịu nói, chỉ có cái giọng khản đặc của nó là không lừa được ai, nhất định giữa nó và Đường thiếu đã xảy ra xích mích gì lớn lắm, còn nữa, mới dạo trước, cô còn nghe được mấy tin đồn... Dạo này thì cô đang bận tối mắt, không đi đâu được, cô ân hận chết đi được, sao cô lại giới thiệu Đường thiếu cho Hiếu làm quen chứ. Cô còn đang tính xin nghỉ phép một thời gian, về quê an ủi Hiếu, không ngờ nó lại bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô.

Hồng được bạn tốt “khoan hồng,” Phù Hiếu bỏ ông chồng mới ra lò của mình mà chạy đến tòa nhà nơi Dương Mật làm việc để đợi bạn tan tầm.

“Chẳng phải tao đến đây để rủ mày đi chơi ư?” Cô cười hì hì trả lời.

Mặt mũi hồng hào ghê, Dương Mật ngạc nhiên, kéo cô bạn lại ngấm trái ngấm phải, “Mày... À, không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.” Tốt quá rồi! Cuối cùng cô cũng bỏ xuống được nỗi lo ngay ngáy thời gian qua, cô không kìm lòng nổi, ôm chầm lấy cô bạn.

“Tao vẫn bảo là không có chuyện gì mà mày cứ không tin.” Người nhà họ Dương không biết chuyện năm đó, cô cũng không định nói ra.

“Thì ai bảo mày cứ hay nói dối.” Dương Mật đánh yêu cô bạn.

Phù Hiếu khê ho mấy tiếng, ra cô không phải bé ngoan à. “À thì, tụi mình tìm chỗ nào ngồi đi.” Trước đó cho con bạn hết giận đã, rồi nó sẽ nói giúp cho cô với chú Dương, cô Dương.

“Được thôi,” Cô cũng muốn hỏi nó xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, còn nữa, nguyên nhân đích thực của lần lên Bắc Kinh này của nó là gì.

“Píp píp.” Tiếng còi ô tô truyền đến kéo Dương Mật về với thực tế, cô đúng là đầu đất, sao lại quên là mình đang có hẹn chứ?

“Dương Mật, đi thôi.” Trong chiếc xe thể thao màu xanh ngọc, một cô gái trẻ tóc ngắn hạ kính xe xuống.

Cô gái này đẹp quá! Phù Hiếu thán cảm thán trong lòng.

“Tiêu tiểu thư.” Dương Mật vội nhào đến, “Ừm, cô ấy là bạn thân của tôi, tên cô ấy là Phù Hiếu.”

Đôi mắt tuyệt đẹp tia sang cô gái xinh xắn để mặt mộc đứng sau Dương Mật, cô gái kia mỉm cười lịch sự với cô, “Chào cô.”

“Chào cô.” Cô thản nhiên đáp lời, sau đó quay sang bảo với Dương Mật, “Hai cô cùng lên xe đi, tôi mời hai cô đi ăn, đi ăn một mình chán lắm.”

Thế này thì Dương Mật đúng là khổ mà không kêu ca được, cũng không dám kêu ca.

Người đẹp đang ngồi trên ghế lái chính là nữ kiểm sát trưởng tiền đồ rạng rỡ: Tiêu Thiển Thiển. Hôm nay, vốn cô đến gặp Trưởng phòng Peter của Dương Mật, vừa hay anh ta có việc đột xuất phải đi ra ngoài, nên anh ta bảo Dương Mật tiếp Tiêu Thiển Thiển. Sau khi xong xuôi công việc, Dương Mật – một người vốn giỏi giao tiếp đã lấy được hảo cảm của Tiêu Thiển Thiển. Tâm trạng cô đang tốt lại tiện đường nên cô đề nghị đưa Dương Mật về nhà.

Vốn Dương Mật rất vui, bởi vì có thể làm quen với Tiêu Thiển Thiển sẽ mang đến cho cô lợi ích không nhỏ. Chỉ có điều... dạo trước, cô nghe nói Đường thiếu đến CLB Yoga đón mẹ anh ta và Tiêu Thiển Thiển đi ăn trưa, sau đó, Đường phu nhân rời đi trước, còn hai người kia thì cùng lên một chiếc xe... Rõ là một cặp được phụ huynh ủng hộ. Nhưng mà nếu đã vậy, lẽ Phù Hiếu biết thì cô biết ăn nói sao đây?

Tuy mặt ngoài Dương Mật vẫn tươi cười, nhưng lòng cô cứ gọi là nóng như lửa đốt, cô không biết phải trả lời Tiêu Thiển Thiển thế nào mới là tốt nhất.

“Sao thế, mau lên xe đi nào.” Tiêu Thiển Thiển nhướn mày.

Phù Hiểu thấy Dương Mật có vẻ khó xử thì nghĩ cô gái tuyệt đẹp này có lẽ là khách hàng của bạn, vì mình mà bạn do dự không muốn đi cùng cô ấy. Thế là, Phù Hiểu chủ động nhận lời: “VẬY CHÚNG TÔI DÀNH CUNG KÍNH KHÔNG BẰNG TUÂN LỆNH.”

Dương Mật thấy mình đã hết cách nào xoay chuyển tình thế hiểm nghèo này rồi.

Tiêu Thiển Thiển chở hai cô đến một tiệm ăn Nhật từng được giải thưởng quốc tế nào đó về ẩm thực, ba người vào thẳng lô VIP, không lâu sau, một đầu bếp đến từ Osaka bước vào, chào bọn họ theo kiểu Nhật, rồi đi đến bộ bếp sau bằng chuyển nhỏ trong lô và bắt đầu chế biến món ăn.

Dương Mật nhấp nhồm lăm, cô chỉ sợ lỡ ai đó không cẩn thận nhắc đến tên Đường thiếu, hoặc nhờ đầu Đường thiếu gọi điện thoại cho Tiêu Thiển Thiển, nhưng may là bình yên vô sự. Cô nghĩ: có lẽ Tiêu Thiển Thiển cho là hai cô không biết Đường thiếu là ai, nhắc đến anh ta cũng chẳng để làm gì.

Thấy hai cô gái kia tán gẫu với nhau trong hòa bình, cuối cùng cô cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, cô chỉ cầu là cả ba yên ổn ăn xong bữa ăn này, đừng có xảy ra biến cố gì.

Giữa bữa ăn, Phù Hiểu có tiếp một cuộc điện thoại, cô chỉ nhỏ giọng nói với đầu bên kia mấy câu rồi vội vàng cúp máy.

Tiêu Thiển Thiển nhăm nháp sushi, nửa cười nửa không, hỏi: “Bạn trai?”

Tim Dương Mật như ngừng đập.

Phù Hiểu e thẹn cười.

“Có phải đàn ông ai cũng thích những cô gái dịu dàng, ngoan ngoãn như cô không?” Uống mấy chén Sake, đầu óc cũng nguội bốt đi, cô nheo mắt lại hỏi.

Phù Hiểu nghiêng đầu ngẫm nghĩ, đáp trúng trọng tâm: “Tôi xấu tính lắm.”

“Hừ, chút đồng danh con gái ấy có là gì.” Tiêu Thiển Thiển cười tự giễu. Cô là cô quá bướng bỉnh, không sao bỏ đi sự kiêu ngạo, cao giá của mình, kiêu gì cũng phải đợi anh đến lấy lòng mình trước.

“Tiêu tiểu thư, cô cãi nhau với bạn trai à?” Nghe giọng điệu của cô nàng, Phù Hiểu ướm thử một câu.

Tim Dương Mật cứ gọi là đập bình bình trong ngực!

“... Gã đàn ông đó sắp làm tôi tức chết rồi.” Cô lợi dụng anh để giúp Ninh Ninh là vì tính cách của cô, sự kiêu ngạo của cô không cho phép cô đi nhờ vả người khác dù người đó có là anh chẳng nữa. Sao anh không thể thông cảm cho cô một chút chứ? Kể từ sau vụ đó, anh biến đi đâu mất tăm mất tích, dù là cô dối, cô lên giường với Vương Tiểu Xuyên thì anh cũng chẳng chịu xuất hiện.

Phù Hiểu tò mò lắm, hóa ra là vẫn có người đàn ông có thể khiến một cô gái vừa đẹp vừa sắc sảo như cô gái này buồn phiền ư.

Dương Mật nghĩ thầm: cũng chỉ có Đường thiếu mới đủ bản lĩnh mà đối xử với Tiêu đại tiểu thư kiêu đó.

Điện thoại của Tiêu Thiển Thiển réo chuông, cô nhìn hai người còn lại một cái, rồi đi ra ngoài tiếp điện thoại.

“Hiểu, Tiêu tiểu thư đang cãi nhau với bạn trai cô ấy, chúng mình đừng nhắc đến thì hơn.” Dương Mật bịa ra một lời nói dối đầy thiện ý.

“Ồ.” Phù Hiểu thật ân hận: sao lúc này mình không nghĩ gì đã buột miệng hỏi người ta vậy.

Vậy là hai người tiếp tục tán gẫu, một lát sau, mãi không thấy Tiêu Thiển Thiển quay vào, bên ngoài lại như có tiếng cãi vã, Dương Mật bảo, “Tụi mình ra ngoài coi sao đi.”

Hai người bước ra khỏi lô VIP thì thấy Tiêu Thiển Thiển đứng với hai cô gái trẻ khác, hình như họ đang cãi nhau. Dương Mật nhìn kỹ hai cô kia xong thì xém xỉu luôn, đó chẳng phải là bạn gái cũ của Đường thiếu – Chúc Đình Đình ư? Còn cô gái mặc Kimono đứng cạnh cô ta nữa, phải chăng là cô nhân tình người Nhật đang được Mạc thiếu sủng ái?

Dù Trái Đất này có biến thành thôn thì cũng đừng mẹ nó nhỏ thế này chứ!

“Hình như có cãi vã, tội mình qua đó coi sao.” Phù Hiểu không thích tranh cãi với người khác, định qua đó xem có thể giúp hòa giải không.

“Tội mình đừng qua đó thì hơn...”

“Tiêu Thiển Thiển, đừng vì bây giờ A Chính đang cùng một chỗ với cô mà đắc ý vội, ai chẳng biết vụ bê bối của cô với Vương Tiểu Xuyên!” Tuy chia tay với Đường Học Chính là chuyện từ năm ngoái nhưng Chúc Đình Đình nghĩ lại: thấy là thời gian diễn ra chuyện đó gần với thời gian Tiêu Thiển Thiển về nước, cô đoán cô nàng là bên thứ ba, cô nàng chen chân vào nên A Chính mới bỏ rơi cô một cách vô tình. Mỗi hận cũ được đẩy lên, cô mắng cô nàng giữa đường giữa chợ.

Đương nhiên là Tiêu Thiển Thiển biết đến nhân vật mang tên Chúc Đình Đình này, cô cười lạnh một tiếng, “Thế thì sao nào? Người ta không để bụng đâu, bản tiểu thư đâu có giống cô chứ? Tôi đã muốn người đàn ông nào, thì anh ta có làm gì cũng không thoát khỏi tay tôi đâu!”

Kể từ khi biết có rất nhiều người gọi Đường Học Chính là A Chính thì Phù Hiểu khá là miễn cảm với cái tên này. Cô dừng bước, do dự trong chốc lát rồi hỏi: “Kẹo Mật, mày có biết nhân vật nam chính trong câu chuyện của họ là ai không?”

“Tao... không biết.” Dương Mật nhả ra mấy chữ trên một cách gian nan.

“Tiêu Tang, cô đang cùng một chỗ với Đường thiếu thật à?” Nhân tình của Mạc Vu Phi hỏi. Cô biết là dạo trước, Mạc thiếu mê mẩn Tiêu Thiển Thiển lắm, việc này vẫn khiến cô lo lắng suốt, hôm nay gặp được cô nàng, cô muốn xác nhận lại cho chắc ăn.

Ở trước mặt Chúc Đình Đình nên Tiêu Thiển thiển đâu chịu lép vế, “Đường Học Chính là người đàn ông của tôi, còn gì muốn hỏi không?” Cho dù bây giờ, anh không phải nhưng tương lai, nhất định anh sẽ là của cô.

Tại sao phản ứng của cô chậm chạp vậy, tại sao cô không bịt tai Hiểu lại chứ, tại sao! Dương Mật thâm gào lên trong bụng.

A Chính; Đường thiếu; Đường Học Chính... tất cả những cách xưng hô đó đều chỉ để gọi một người duy nhất, Phù Hiểu ngây ra. Mấy cô đó đang thảo luận về ông chồng mới cưới của cô?

Thấy vẻ sững sốt trên khuôn mặt Phù Hiểu, Dương Mật càng tin vào suy nghĩ của mình. Cô không thêm bản khoăn những chuyện khác nữa, vội nói: “Hiểu, hay là tội mình đi trước đi.” Con bé đâu dễ gì lấy lại tinh thần chứ, đừng có vì chuyện hôm nay mà rầu rĩ lại nha.

Phù Hiểu rất bối rối. Cô tin tưởng Đường Học Chính nên cô biết: Tiêu Thiển Thiển đang nói dối. Nhưng bây giờ, trong tình huống này, nếu cô không nói rõ thân phận của mình ra với họ thì tương lai khi gặp nhau nhất định sẽ rất xấu; Còn nếu bây giờ, cô xông đến và bảo với họ: “Các cô đừng cãi nhau nữa, tôi là vợ Đường Học Chính đây!” Thì đến cô cũng sẽ cho là cô bị hoang tưởng nặng nữa là họ.

Rơi vào đường cùng, cô chợt nghĩ ra một cách, cô kéo Dương Mật, ra hiệu cho bạn đứng lên tiếng, ngó ba cô gái đang cãi vã nhau kia một cái, rồi rất nhanh, cô kéo bạn quay vào lô VIP trong im lặng, đóng luôn cửa lô lại một cách sề sàng.

“Hiểu...”

“Lát nữa tao sẽ giải thích với mày sau, tội mình vờ như không biết chuyện gì cả nhé.” Cô vừa kéo bạn ngồi vào chỗ cũ, vừa dặn dò.

Thấy hành vi khác thường của bạn, Dương Mật cho là bạn vừa phải chịu sự đả kích lớn, cô không dám đổ thêm dầu vào lửa, đành phải gặt đầu.

Khoảng mười phút sau, Tiêu Thiển Thiển trở lại, sắc mặt không được tốt cho lắm. Cô là tuýp người dễ bị chi phối bởi tâm trạng. Trừ những lúc công việc bắt buộc phải nhẫn nhịn ra thì bình thường: khi vui, cô sẽ rất bình dị, dễ gần, nhưng chỉ cần tức giận là cô sẽ xì mặt ra luôn. Về khoản này, cô giống y chang Đường Học Chính của thời niên thiếu, chỉ có điều cô không nhận ra thôi.

Phù Hiểu không ngờ: người Tiêu Thiển Thiển thích hóa ra lại là Đường Học Chính, cô chợt nhớ ra hôm ở quán bar, Mạc Vu Phi có nhắc đến “người đẹp Tiêu” nào đó, rất có thể chính là cô ta, bạn gái cũ của Đường Học Chính, người đẹp mà Mạc Vu Phi chưa ưa đồ. Không vì lý do gì, cô bỗng thấy hơi lúng túng khi ngồi với cô ta, nên cô cũng rụt rè hẳn, cuối cùng ba người họ ăn qua quýt rồi tan cuộc.

Tiêu Thiển Thiển một mình lái xe rời đi, để lại đôi bạn thân cuối cùng cũng có thể tâm sự riêng với nhau, hai cô vào một quán cà phê, Dương Mật cho là bạn vừa chịu sự đả kích lớn nên lo lắng, không dám hỏi han gì.

Vì chuyện vừa nãy nên Phù Hiểu thấy bây giờ mà cô nói cho Dương Mật sự thật thì cứ quái quái sao ý. Nhưng cô vẫn hăng giọng, khi chắc chắn là Dương Mật đang không uống cà phê, cô liền lên tiếng, “Kẹo Mật, tao kết hôn rồi.”

Nghe vậy, suýt nữa thì Dương Mật ngã từ xích đu xuống, “Mày lấy ai?!”

“À, thì là... Đường Học Chính đó.” Cô sờ sờ mũi về e thẹn.

Cảm nghĩ đầu tiên của Dương Mật: Phù Hiểu điên rồi!

Cảm nghĩ thứ hai: Tiêu Thiển Thiển điên rồi!

Cảm nghĩ thứ ba: cô cũng điên rồi!!!

77. Chương 77: Ngoại Truyện 1: Chạy Bộ

Thói quen ngủ muộn-dậy muộn của bạn nhỏ Phù Hiểu đã kéo dài nhiều năm, giờ đã lấy chồng rồi mà vẫn chưa sửa được. Ngày trước, cô ngủ muộn-dậy muộn là vì cô ngủ có một mình, cô muốn làm gì thì làm; Bây giờ, tuy cô đã ngủ hai mình nhưng vẫn không hơn trước là bao. Bởi vì, đồng chí Đường Học Chính nâng niu vợ mình như báu vật thì sao nở cảm rằm cô chỉ vì thói quen có hơi xấu một tý đó chứ, có lần, anh định gọi cô dậy, nhưng thấy bộ dạng cô đã: mở mắt rồi lại từ từ nhắm mắt lại rồi chau mày và bĩu môi là anh đầu hàng luôn, có sao đâu, phụ nữ càng ngủ nhiều càng đẹp.

Ông cụ Đường thì khác, tuy cụ cũng rất chiều cháu dâu nhưng vì sức khỏe của cháu, cụ thấy không thể để cháu mình cứ ngủ dậy muộn như thế mãi. Thế là cụ và cháu trai cụ đã có một cuộc họp bí mật, bàn về kế hoạch tác chiến với thói quen xấu của cháu dâu cụ. Ban đầu, Đường Học Chính không đồng ý với đề nghị của cụ, anh không muốn bắt ép vợ dậy sớm, nhưng sau khi nghe ông cụ Đường phân tích: ảnh hưởng xấu của việc ngủ dậy muộn đối với sức khỏe, anh cảm thấy sự việc nghiêm trọng hơn hẳn. Cuối cùng, anh đồng ý với chiến lược của ông cụ.

Sau cuộc họp, ông cụ tấn công luôn vào điểm yếu của đối thủ (thói quen xấu của Phù Hiểu), cụ ý vào tuổi tác, ý vào việc cháu dâu kính trọng cụ mà tận tình khuyên bảo cháu dâu (tận tình đến mức chỉ thiếu nước rưng rưng nước mắt), khuyên cháu dâu: hãy cùng chồng chạy bộ buổi sáng. Trước giờ, Phù Hiểu luôn không biết cách ý tốt của các bậc phụ huynh, thấy ông cụ như thế thì cô nhận thua ngay tắp lự – tuy cô thấy làm theo lời khuyên của ông cụ có hơi vất vả – vì thói quen của cô là viết văn vào buổi đêm, nếu đêm hôm trước cô thức khuya làm việc thì sáng hôm sau sao cô dậy sớm được?

Ngày đầu tiên của chiến dịch, mới hơn 6 giờ sáng, Đường Học Chính đã dần lòng ngồi ở đầu giường lay cô dậy. Phản ứng của Phù Hiểu y chang trẻ con có ngủ nướng, hết nghiêng sang bên trái lại ngã sang bên phải, tóm lại là không chịu dậy. Đường Học Chính xem chút đầu hàng: đắp chăn cho cô rồi để cô ngủ tí tã.

May mà có ông cụ, khi ông cụ đứng ngoài cửa buồng gọi với vào, Phù Hiểu mới hai mắt híp tịt, mặt mày ửng đỏ.

Là một người phụ nữ đã không tập thể dục từ ngày tốt nghiệp đại học, đừng nói là chạy 3000m, mới chạy có 300m thôi cô đã thở hồng hộc rồi. Cô chạy một lúc lại nghỉ, nghỉ một lúc lại chạy tiếp, rồi chạy một lúc lại nghỉ tiếp... Hôm đó, trong khoảng thời gian mà bình thường Đường Học Chính đã chạy được ba vòng quanh núi, hai vợ chồng họ mới chỉ lết được có nửa vòng. Thành tích siêu kém ấy khiến người đàn ông không khỏi chật lưỡi, lầy lăm kỳ lạ.

Lúc này, ông chồng luôn bình tĩnh, lý trí của Phù đại tiểu thư trông buồn cười lắm đấy, nhưng Phù đại tiểu thư đã mệt rũ rồi và sắp nằm bò ra bề mặt trái đất thì mặc kệ chuyện đó, cô đang tay ra, “Cổng em.”

Chà chà! Coi cái bộ dạng bốc đồng của cô ấy kìa, hiếm có-khó thấy lắm đó nha, cô ấy lại còn bĩu mỏ nữa chứ, đáng yêu quá đi mất, “Chúng ta không thể gian lận nha.”

“Em mặc kệ, dù sao thì em cũng không chạy nổi nữa, không đi nổi nữa, nếu anh không chịu công em thì anh về mình đi.”

Hê hê, còn học được cách ‘cùn’ nữa nè, Đường Học Chính không ngờ việc chạy bộ lại mang đến cho anh nhiều niềm vui bất ngờ đến vậy, trong bụng, anh sướng rơn, nhưng ngoài mặt, anh vẫn giả vờ là mình bất đắc dĩ phải chiều theo ý cô. Anh bóp cái mũi xinh xinh của cô một cái, rồi khom người, đưa lưng về phía cô: “Lên đi.”

Phù Hiểu hí hửng như sắp chết đuối vớ được cọc, ngay lập tức, cô nhảy phắt lên lưng anh, ôm lấy anh thật chặt, cứ như sợ anh đổi ý vậy.

“Kiệt sức của em cũng khỏe ghê ta?”

“Thì là em dốc hết chút sức lực cuối cùng đó mà.” Cô bé ghé vào tai anh cười, nũng nịu.

Với anh, việc công cô cũng chỉ như làm bài tập huấn luyện “mang vác vật nặng” thôi, anh vẫn chạy bằng phẳng như thường.

“Ông xã, anh lợi hại quá à.” Chênh lệch thể lực giữa họ thật không nhỏ chút nào.

Được vợ yêu ngưỡng mộ nên người đàn ông nào đó thích chí lắm.

Thế là, ngày lại ngày, chiến dịch “chạy bộ buổi sáng” của nhà họ Đường vẫn tiếp diễn, mấy hộ gia đình khác ở cùng khu với họ ai cũng bảo cảnh chạy bộ của hai vợ chồng trẻ nhà họ Đường có hơi khác người: rõ là lúc đi là hai vợ chồng cùng chạy, nhưng lúc về luôn là Đường đại thiếu gia làm bài tập huấn luyện khả năng “mang vác vật nặng.”

Thật ra, kiên trì chạy bộ buổi sáng trong thời gian dài giúp thể lực của Phù Hiểu mỗi ngày một tốt hơn, thậm chí, có mấy lần, cô còn kiên trì chạy hết một vòng. Chỉ có điều, khi điều đó xảy ra, Đường Học Chính sẽ không chấm dứt được tí gì, không có cơ thể mềm nhũn của ai đó nằm trên lưng, không có giọng nói êm ái của ai đó thì thầm bên tai. Anh chàng rất không hài lòng nên đã chơi xấu, ngấm kéo dài quãng đường chạy bộ, nếu không sẽ bắt nạt chị xã kém khoản phương hướng của mình bằng cách lừa cô chạy lòng vòng, để cuối cùng cũng được mãn nguyện, được cống gánh nặng ngọt ngào về nhà.

78. Chương 78

Một lúc lâu sau, Dương Mật run rẩy chìa hai ngón tay ra, “Hiểu, đây là mấy?”

“...” Cô không trách con bé có phản ứng này, nếu cô không phải đương sự thì chính cô cũng sẽ nghi ngờ: Làm gì có ai không ngó ngang gì đến người đẹp tuyệt trần nọ, mà lại lặn lội hàng ngàn cây số đi hứng cơn tức của cô chứ.

“Tao biết là mày ỏn, mày không cần đùa tao để chứng minh với tao là mày ỏn đâu.” Thấy bạn không nói gì, Dương Mật cười gượng gạo với bạn: Đừng trông ghẹo quả tim nho nhỏ đã vất vả suốt cả ngày của cô thế chứ.

“Tao không lừa mày.” Phù Hiểu đành nhắc lại.

Chỉ có điều, ánh mắt của Dương Mật cho cô thấy: cô có nói nữa nó cũng chẳng tin.

Hai người cùng im lặng, trao đổi bằng ánh mắt với nhau trong chốc lát, rồi, Phù Hiểu thở dài một hơi, rút từ trong túi xách ra hai tờ giấy chứng nhận đỏ chói, “Hôm nay đăng ký.”

Dương Mật cũng có một tờ giống thế nên trở mắt ra nhìn, cô giật phắt tờ giấy chứng nhận lại xem cho rõ thì thấy —

Ồi mẹ của con ơi!

Trên bức ảnh là hai khuôn mặt tươi cười kề sát nhau, hai khuôn mặt rất dễ nhận với cô, cô gái đang cười thì cô đã quen đến không thể quen hơn, còn chàng trai đang cười thì quá đẹp trai, khuôn mặt cực kỳ không đại chúng đó của anh chàng có muốn nhận nhầm cũng khó!

Dương Mật lung lay trong gió.

“Bây giờ mày đã tin chưa?”

Bây giờ mày đã tin chưa? Bây giờ đã tin chưa? — Sao người này có thể vừa giáng cho cô một đòn sấm sét xong đã hỏi cô nhẹ nhàng: “Bây giờ mày đã tin chưa?” Dương Mật chỉ tay vào bạn, cô cực kỳ tiếc nuối vì đã không “dạy dỗ” nó đến nơi đến chốn. Rốt cuộc là thời gian rồi đã xảy ra chuyện gì, mà lại làm nên cái kết cục hết đường cứu chữa này hả giờ? Ngay lúc này thôi, tìm cô còn đập binh binh trong lồng ngực vì lo cho nó, hóa ra: người cô nên lo lắng không phải nó mà là cái cô Tiêu tiểu thư kia.

“Phù Hiểu, tốt nhất là mày có một lý do chính đáng để tao có thể tha ày...” Cô nghiêng răng nghiêng lợi rít lên.

Phù Hiểu khẽ run lên, con bé gọi cả họ cả tên cô, chứng tỏ là nó đang rất rất rất tức giận. Nhưng mà, vốn dĩ cô chỉ định tìm nó ‘thú tội’ thôi, ai ngờ lại gặp phải nhiều chuyện thế chứ? Thế là cô tỉ mỉ kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho bạn – đương nhiên là lược bỏ tình tiết quan trọng nhất – “VẬY LÀ: TỤI TAO CƯỚI NHAU LUÔN.” Nói xong, cô nhấp một ngụm cà phê, ngồi đợi bạn xử tội.

Dương Mật thộn ra nghe, “Thế là: tụi mày cưới luôn...” Thế là, cứ thế cưới luôn? Trong tình huống: cô hoàn toàn không biết gì cả, người chị em tốt nhất của cô đã kết hôn rồi? Đã thế, nó còn kết hôn với một người đàn ông mà không ai có thể nhìn thấu nữa chứ!

“À thì, lần tổ chức ở quê không nói ày là không đúng, nhưng nếu tao thông báo cho chú Dương, cô Dương và tụi mày thì nhất định cô, chú và tụi mày sẽ lại vội vội vàng vàng đi về để kịp tham dự. Tao nghĩ: dù sao lên Bắc Kinh cũng tổ chức nữa, nên mới không báo cô tao điện ọi người, mày đừng giận mà.” Phù Hiểu cười nịnh nọt.

Bây giờ, cô làm gì còn sức mà giận? Dương Mật thở dài thườn thượt, ngồi phịch xuống ghế xích đu, cuối cùng đầu óc cô cũng tiếp nhận được toàn bộ sự thật, cô im lặng hồi lâu, rồi mới chậm rãi nói: “Mày đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?” Đường thiếu không phải người đàn ông mà phụ nữ có thể dễ dàng kiểm soát, tuy điều kiện vật chất của anh ta cực tốt, tốt đến ít ai sánh bằng, nhưng hạnh phúc cả đời của một người phụ nữ không thể chỉ trông vào vật chất.

Phù Hiểu chưa từng nghĩ đến chuyện này nên thoáng ngẩn ra, cô ngấm lại tất cả hành vi, cử chỉ và thái độ của Đường Học Chính, ánh mắt cô bỗng dịu dàng hơn bao giờ hết. Cô cười e lệ và gật đầu.

Lần đầu tiên, Dương Mật bắt gặp bộ dạng của một người đàn bà hạnh phúc vì được yêu chiều trên khuôn mặt cô bạn, cuối cùng cô cũng có thể hoàn toàn yên tâm, nụ cười tươi rói nở trên môi cô, “Thế thì... chúc mừng mày.”

“Cám ơn.” Phù Hiểu cũng mỉm cười hạnh phúc. Lời chúc phúc của Dương Mật rất quan trọng với cô, Dương Mật là người bạn thân thiết nhất của cô trong cuộc đời này.

Nói xong chuyện quan trọng, hai người bắt đầu tám chuyện trời nam đất bắc. Dương Mật không kìm nén nổi sự tò mò, hỏi thẳng: “Theo mày thì sao Đường thiếu lại chọn mày, người như Tiêu tiểu thư mà anh ta còn không thèm nữa là.” Nhất định là Tiêu tiểu thư thích Đường thiếu lắm, chứ không thì sao cô ta lại tuyên ngôn giữa đường giữa chợ? May mà Hiểu lời cô đi, nếu không thì lần gặp sau, nhất định sẽ lúng túng đến không biết làm thế nào cho hết.

Phù Hiểu ngẫm nghĩ, ngón tay cô gõ nhịp lên bàn, cô nghiêng đầu ngắm chiếc đèn hình hoa tulip trên tường, đôi môi cô cong lên một nụ cười, “Tao cũng không biết, mày đi mà hỏi Đường Học Chính ý.”

“Mày vênh hả.” Ngắm khuôn mặt không sao giấu đi vẻ hạnh phúc của cô bạn dưới ánh đèn dịu dàng, Dương Mật mắng yêu, cô hâm mộ nó quá đi mất.

Phù Hiểu lúng túng cúi đầu, đưa tay lên che miệng.

Đang trò chuyện thì nhân vật nam chính trong câu chuyện gọi điện thoại đến, “Đường phu nhân, bây giờ là mấy giờ rồi hử, em bỏ mặc ông xã em à, có ăn tối thôi mà cũng mấy tiếng đồng hồ lận?” Đường lão gia bắt măn oán trách.

“Thì em còn trò chuyện với Dương Mật một lát mà.” Phù Hiểu giải thích, cô vẫn hơi e thẹn khi nghe anh gọi cô “kiểu đó” nha.

“Sau này, hai chị em sẽ có rất nhiều dịp tám chuyện, không vội một lúc một nhất, muộn rồi, em đang ở đâu, anh đi đón hai em.”

Phù Hiểu ngẫm nghĩ thấy cũng đúng liền đọc địa chỉ cho anh.

Nửa giờ sau, hai cô gái đã ở trong chiếc Ferrari đỏ ngoài cửa quán cà phê, Dương Mật nhìn thoáng qua người đàn ông tuấn mĩ đang ngồi hút thuốc trên ghế lái, cô có hơi không được tự nhiên chào hỏi, “Đường thiếu.”

Đường Học Chính dập thuốc, lịch sự ừ một tiếng, anh nhìn sang cô vợ vừa ngồi vào ghế phụ, hỏi: “Hai em tám chuyện gì mà tám lâu thế hử?”

“Mấy chuyện linh tinh ý mà.”

“Buôn dưa lê, bán dưa leo.” Anh cúi người thắt dây an toàn cho cô.

Mất Dương Mật cứ đảo lia lịa, chút khó tin nho nhỏ trong lòng cô cuối cùng cũng biến mất tăm, suy nghĩ duy nhất còn lại trong đầu cô chính là: Hiểu thật quá bản lĩnh!

Vì dự định ngày mai mới về nhà tổ nên sau khi đưa Dương Mật về nhà, Đường Học Chính chở vợ đến một khách sạn năm sao.

“Mình không về nhà hử anh?” Phù Hiểu phân vân.

“Chỗ này tiện hơn.” Anh đáp một cách súc tích, rồi kéo cô vào phòng tổng thống của khách sạn. Anh bảo cô đi tắm trước, còn anh thì ra dặn dò nhân viên phục vụ đôi câu. Đóng cửa phòng và quay đầu lại, anh chợt thấy một bóng trắng xẹt qua căn phòng,

Anh nhướn mày, bước đến trước cửa, khoanh hai tay trước ngực, dựa vào tường và ngắm vợ mình đang thực hiện những động tác khởi động ở thành bể bơi.

...

“Thích bơi lội?”

“Lâu rồi em không bơi.” Phù Hiểu vặn cổ, xoay chân để khởi động, cô mặc chiếc áo tắm mà khách sạn chuẩn bị cho khách, là loại hai mảnh có kiểu dáng khá là bảo thủ, nhưng dù thế vẫn lộ ra trọn vẹn cánh tay và cặp đùi thon thả, trắng ngần của cô. Người đàn ông luôn ngắm mãi cô không biết chán híp mắt lại.

Phù Hiểu bước vào bể bơi nước trong xanh, cô mê say nghịch nước như nàng tiên cá vừa được về lại biển khơi sau bao ngày xa cách, cô tỏ ra vô cùng thích thú. Nhưng, bất chợt, từ đáy bể, một bàn tay vươn lên, kéo mạnh cô xuống, cô hốt hoảng thét lên một tiếng, ngay lập tức bị kéo vào trong làn nước.

Không lâu sau, cô trôi lên mặt nước một cách chật vật, cô ho sù sụ mà vẫn không quên lờm anh chàng Đường Học Chính cũng vừa chui lên và đang cười đến là gian một cái.

“Em nhất thế cơ à?” Người đàn ông đã sắp bước sang tuổi ba mươi nào đó cứ y như cậu học sinh tiểu học, chỉ biết trêu ghẹo cô bạn gái mà mình thích. Anh cười phô hàm răng trắng bóc, trông mặt anh đến là đắc ý.

“Đáng ghét!” Làm tim cô loạn nhịp rồi nè.

“Kỹ thuật thua người ta thì chấp nhận đi.”

“Anh đánh lén em thì có.”

“Cho em thêm một cơ hội nữa, nếu lại để anh bắt được thì phải cho anh mi em từ đầu đến chân.” Đường Học Chính đưa ra một điều kiện cực kỳ không trong sáng.

“Không thêm đâu.” Ai ngốc vậy chứ.

“Sợ rồi?”

“Khích tướng cũng vô dụng thôi, không ai mắc mưu của anh đâu.” Phù Hiểu liếc xéo anh một cái, cô là cô biết tự lượng sức mình, cô có bơi giỏi mấy thì cũng không thoát được vuốt quỷ của anh.

“Thế nên em định chủ động nhận thua, ngoan ngoãn đến bên Gia.”

... Đúng là rước lưu manh về nhà mà! Phù Hiểu chột phì cười, trước khi vuốt quỷ của anh quờ đến, cô khéo léo lách mình tránh khỏi anh, gắng sức bơi ra xa, khi đã cách anh một khoảng “an toàn,” cô nói: “Trong vòng mười giây mà không bắt được em coi như anh thua!” Dứt lời, cô ngụp hẳn xuống, ra sức bơi về phía trước để trốn anh.

“Ừm” – tiếng quẫy nước cực mạnh vang lên sau Phù Hiểu, cô cảm thấy làn nước bao quanh cô như đang đẩy cô trôi lên, bất chấp tất cả, cô gắng sức bơi về phía trước, thế nhưng cô vẫn thua người đàn ông mà thể lực đã đạt đến trình quái vật.

“Hết thời gian rồi...” Bị cánh tay cường tráng tóm được, Phù Hiểu dựa vào tấm ngực trần vạm vỡ, cứng cáp đang rỏ nước của anh, cười khanh khách, giãy giụa.

“Chưa hết, thời gian của em luôn trôi chậm hơn bình thường.” Đôi vợ chồng trẻ này á, chồng còn giỏi chơi xấu hơn vợ kìa. Đôi môi đang cười toe toét của Đường Học Chính lướt trên khuôn mặt cô, áp mạnh lên đôi môi đang nở nụ cười tươi như hoa của cô.

Hai người nô giỡn một lúc, rồi nằm ôm nhau trên chiếc ghế xếp cạnh bể bơi mà ngắm trời sao đẹp hiếm thấy ở Bắc Kinh và thổ lộ với nhau những lời âu yếm.

Hơn một giờ đồng hồ sau, hai nhân vật chính của chúng ta mới quay vào phòng. Phù Hiểu đi vào phòng thay đồ thay váy ngủ, khi cô trở ra, thì cả căn phòng rộng lớn đã chìm trong bóng tối mờ ảo, cách đó không xa, những ngọn nến thơm lập lòe cháy sáng, ánh nến chiếu xuống hai ly rượu nho màu hồng ngọc, khiến chúng như tỏa sáng lấp lánh. Thấy cô bước ra, Đường Học Chính kéo ghế cho cô, “Mời em ngồi, Đường phu nhân.”

Phù Hiểu tròn mắt lên nhìn, thông thả đi đến trước mặt anh, nhìn anh rồi lại nhìn bàn rượu ngon mắt trước mặt, cô máy mớ ngồi xuống.

Đường Học Chính ngồi đối diện cô, nâng ly với cô: “Vẫn chưa chúc mừng em trở thành vợ của Đường Học Chính.”

Đến lúc này, Phù Hiểu đã lĩnh ngộ được sự lãng mạn của đêm nay, cô phì cười, cũng nâng ly rượu lên, “Cũng chúc mừng anh trở thành chồng của Phù Hiểu.”

“Cách,” âm thanh giòn vang do hai chiếc ly để cao đụng nhau, hai người nhìn nhau, một hơi uống cạn ly rượu, ly rượu này còn say lòng người hơn ly rượu giao bôi họ uống với nhau trong tiệc cưới.

“Anh không cầu hôn em hẳn hoi, em có giận anh không?” Đường Học Chính rót rượu cho cô, mỉm cười, hỏi.

“Không...” Anh đã làm rất tốt rồi.

“Em có biết vì sao anh lại không cầu hôn em không?”

Hóa ra là anh không muốn cầu hôn cô? Phù Hiểu nhướn mày.

Ngắm cái vẻ “rửa tai lắng nghe” của cô, Đường Học Chính bật cười, “Bởi vì, anh nhất định phải có em, anh không chấp nhận một đáp án nào khác, thế nên anh không cầu hôn.” Dù có thế nào, cô cũng sẽ chỉ có một lựa chọn duy nhất: gả cho anh.

“Anh thật tự phụ...” Biết chắc là cô sẽ gả cho anh đến thế cơ à.

“Anh tự phụ nhưng em vẫn gả cho anh đó thôi.” Đường Học Chính cười ha hả, cười đến là bá đạo.

Người đàn ông này thật là... Phù Hiểu thấy tình yêu như cháy bùng lên trong tim mình, khiến cô phân vân không biết phải biểu đạt nó bằng cách nào.

“Giao thừa năm nay em nhớ ước đó, linh nghiệm lắm.”

Từ phương trời xa xôi nào đó chợt bay đến một vấn đề kéo cô hồi hồn, “Cái gì cơ?”

“Chưa phát hiện?” Người đàn ông rất “tốt bụng” lấy di động ra, tìm và mở tin nhắn đầu tiên mà anh nhắn cho cô ra —

“Chúc em năm nay:

Mã đáo công thành,

Long khiêu hổ ngọa,

Giai đại hoan hỉ,

Bách thành chi phú[1].”

Lần đó, tin nhắn này đã làm cô băn khoăn hồi lâu, nhưng cô chẳng thấy chuyện đó liên quan gì đến chuyện này, “Tin nhắn này thì sao cơ?”

“Đọc dòng đầu và đọc chữ cuối cùng của bốn thành ngữ.”

Phù Hiểu nhìn thật kỹ tin nhắn, đọc thầm một lần, rồi hết tròn mắt lên nhìn lại tròn mắt lên nhìn, “Anh...!” Ghép theo cách anh bảo, hóa ra là: Chúc em năm nay: Thành Vợ Của Anh?!

“Thế nào, cuối cùng cũng phát hiện ra rồi chứ?” Đường Học Chính cười đến là đắc chí.

Trời! Khi đó, cô còn chưa biết gì cả mà anh ấy đã âm mưu vụ này rồi? Xã hội ngày nay hiểm ác quá, cô phải quay về Sao Hỏa đây!

“Thấy chưa, Phù Hiểu, nhất định em là vợ anh.” Không để cô kịp ngạc nhiên, anh nâng cằm cô lên, cúi người hôn lên môi cô.

[1] “ : / / / ”: “Chúc em năm nay: Mã đáo công thành/ Long khiêu hổ ngọa/ Giai đại hoan hỉ/ Bách thành chi phú.” Lời chúc gồm bốn thành ngữ: “Mã đáo công thành” chúc thành công; “Long khiêu hổ ngọa” chúc sức khỏe, “Giai đại hoan hỉ” chúc niềm vui; “Bách thành chi phú” chúc giàu có. Đọc theo cách nam chính nói là: “ : ”: “Chúc em năm nay: Thành Ngọa Hỉ Phú” với “ ” – “Thành Ngọa Hỉ Phú” phiên âm là “Chéng Wò Xǐ Fù” đọc lái đi một chút sẽ thành “Chéng Wǒ Xǐ Fù” = “ ” – “Thành Ngã Tức Phụ” = “THÀNH VỢ CỦA ANH” một lời tỏ tình quá là độc đáo.

79. Chương 79

Đêm đó, Phù Hiểu đã có một đêm động phòng hoa chúc chân chính (bị Đường Học Chính ăn tới bến luôn). Hôm sau, trưa trệt, cô mới từ từ tỉnh giấc. Ngay khi mở mắt ra, cô đã thấy bóng lưng anh xã của cô, anh

đang ngồi trên chiếc sofa đơn màu vàng chanh cách đó không xa, quay lưng về phía cô, làm việc với chiếc laptop.

“Anh bận thế cơ à...” Cô gọi anh, cô đang nằm sấp trên giường, ngắm bóng lưng anh và cười biếng nhác.

Nghे tiếng cô gọi, Đường Học Chính để laptop xuống ghế, bước đến cạnh giường, đưa tay xoa xuyt khuôn mặt bé xinh của cô, “Em dậy rồi à?”

“Anh có nghĩ là em lười quá không?” Hằng ngày, anh dậy từ sáng sớm, còn cô toàn ngủ đến trưa trậт.

“Ủa? Em ngủ càng lâu càng chứng tỏ anh “khỏe” cơ mà?” Đường Học Chính nhướn mày, cười tà.

“Anh là cái đồ lưu manh.” Hể thấy cô nằm trên giường là lại không nghiêm túc, sợ anh quá đi mất. Cô nghiêng người tránh đi vuốt quỷ của anh, quần chần, xuống giường từ một góc khác và chạy vội vào phòng tắm.

Khi cô đánh răng rửa mặt xong và đi ra, Đường Học Chính đã xong việc, anh đang ngồi ở bàn ăn chờ cô, “Mau đến ăn gì đi, chiều nay, mình phải đi nhiều chỗ lắm đấy.”

“Mình cần đi những đâu hả anh? Chẳng phải mình sẽ về nhà anh luôn ư?” Phù Hiểu ngồi xuống vị trí đối diện anh.

“Chỗ đấy để tối, bây giờ, tụi mình đi mua nhẫn cưới đã.”

“Ủa? không phải mình có nhẫn rồi ư?” Phù Hiểu khẽ lắc tay phải, đúng là “người sang thì hay quên” mà?

“Xấu hổ chưa kìa, hôm qua, lên mạng lâu thế em đã đọc cái gì hả, đây là nhẫn đính hôn.” Đến anh còn biết nữa là.

“Thì chỉ là đeo ở ngón nào thôi mà, chuyển nhẫn này từ ngón giữa sang ngón áp út là được rồi.” Phù Hiểu thực hiện động tác vĩ đại đó cứ nhẹ tênh. Gì, sao anh lại xì mặt ra thế?

“...” Ánh mắt của Đường Học Chính cho thấy: anh tuyệt đối không đồng ý cách đó.

“...” Phù Hiểu chợt dạ, “Ừ thì đi mua nhẫn cưới.” Cuối cùng cô vẫn theo ý anh, cúi đầu cắn cùi ăп.

Đây không phải lần đầu tiên Đường Học Chính đi shopping với Phù Hiểu, hai người rất hợp nhau khoản mua sắm: chấm món đồ nào là mua luôn, rất ít khi nhùng nhằng. Chỉ có điều, từ trong tiềm thức, hai người đều coi nhẫn cưới là một món đồ cực kỳ quan trọng, thế nên, khi chọn nhẫn cưới, họ cũng thận trọng hơn bình thường. Thế là, trong một tiệm vàng bạc đá quý nằm trong một trung tâm thương mại cao cấp nào đó ở Bắc Kinh bỗng xuất hiện cảnh tượng: một đôi trai gái chụm đầu vào nghiên cứu.

Một cô nhân viên bán hàng mới vào làm và không mấy kinh nghiệm niềm nở giới thiệu cho hai người họ các mặt hàng của cửa tiệm. Những nhân viên bán hàng kỳ cựu thường không thèm để ý đến những những cặp vợ chồng trẻ mà có lẽ cả đời chỉ có một lần bước chân vào tiệm vàng bạc đá quý kiểu này, với các cô, “thượng đế” đích thực phải là những khách hàng thường đến mua những món đồ như lắc tay, dây chuyền cơ. Phù Hiểu đã thử kha khá nhẫn, chiếc thì cô đeo rộng, chiếc thì Đường Học Chính không ưng vì theo anh là quá tầm thường.

Đường Học Chính rất ít khi, thậm chí có thể nói là gần như chưa bao giờ đến tiệm vàng bạc đá quý, trước kia, anh quen ném thẻ vàng cho bạn gái, để các cô ấy tự đi mua quần áo, trang sức. Vì vậy, anh không có kinh nghiệm, nên anh đã quên mất rằng: trong những cửa tiệm loại này, luôn có những anh chàng, cô nàng được đám nhân viên bán hàng gọi là khách VIP, khách quen, và đám đó mới là những người tiêu thụ chính sản phẩm của họ, mới là “thượng đế” đích thực của họ.

Thế là, khi Đường Học Chính thấy không một cặp nhẫn nào ở tiệm này lọt được vào mắt anh, quyết định đi tiệm khác và ngẩng đầu lên, thì một người đàn ông có nước da ngăm đen nào đó đã tựa người vào quầy hàng ngắm anh với ánh nhìn kỳ quái đến là lâu.

Đường Học Chính không nói không rằng, liếc sang gã rồi hơi đó.

“... Xin lỗi, tại tôi thấy anh trông rất giống một người bạn của tôi.” Người đàn ông nọ nhếch miệng cười, cực kỳ lịch thiệp giải thích với họ hành vi của anh ta.

“Không sao.” Mặc kệ nó, để nó tưởng nó nhận nhầm người cũng tốt.

Nào ngờ người đàn ông nọ lại nhường cặp mày rậm, “Hóa ra là Ngoạn Gia thật... Tao mém tưởng là có những người trông giống nhau y đúc.”

Phù Hiểu nhìn chàng trai cường tráng trước mặt. Ái chà, trông anh ta mới khỏe khoắn làm sao!

“Người đẹp này là...” Ánh mắt của người đàn ông nọ cho thấy anh ta đang rất hào hứng.

“Phù Hiểu, Vương Tiểu Xuyên.” Kiểu giới thiệu rõ là không muốn cho hai người làm quen với nhau mà.

“Chào anh.”

“Chào cô, Phù tiểu thư.” Vương Tiểu Xuyên cười đến là đắc chí.

“Đi thôi em.” Sao anh toàn mang vợ đi gặp cầm thú vậy trời.

“Ồ, đừng đi vội thế, chẳng phải hai người muốn mua nhẫn kim cương ư?” Đâu tha cho hai người họ dễ vậy được, Vương Tiểu Xuyên vươn tay ra ngăn họ lại.

“Ồ đây không có.”

“Có, có chứ, cô đi gọi quản lý ra đây, còn cô, đi mở két đi.” Vương Tiểu Xuyên tự nhiên như đang ở nhà mình.

Hai nhân viên bán hàng bị anh chàng sai bảo thì biết là mình đã phạm phải sai lầm lớn, vội làm theo sự chỉ đạo của anh chàng.

“... Tiệm nhà ai mà mời được ông nhân viên vĩ đại là mày thế.” Vì đi cùng Phù Hiểu nên anh không muốn rêu rao quá, anh đã hơn một lần ám chỉ đám nhân viên này mang món đồ “trần tiệm” của họ ra, nhưng: nếu đã không ai lĩnh ngộ được ý anh thì đại thiếu gia anh cũng không thèm mua đồ ở tiệm họ nữa.

“Hê, sorry nha, để tao gọi Giản Tình ra giải quyết.” Anh đưa hai người họ đến phòng khách chuyên tiếp khách quý.

“Lý Giản Tình?” Vợ chưa cưới của nó?

“Ừ, tiệm này là tiệm nhà cô ấy. Giờ cô ấy đang là Sale Manager cấp chi nhánh.”

Dù không nể mặt thằng cha này thì cũng nên nể mặt phụ nữ. Đường Học Chính nhìn sang Phù Hiểu, thấy Phù Hiểu gật đầu thì anh cũng không ý kiến ý cò gì.

Một lát sau, cô gái cao ráo, mảnh mai Lý Giản Tình trong bộ ple nữ màu đen cầm theo một hộp đồ trang sức lớn bước vào phòng khách chuyên tiếp khách quý. Cô mỉm cười thật tươi, lộ ra lúm đồng tiền thật sâu trên má, “Hôm nay, không biết ngọn gió đã nào thổi Đường đại thiếu gia đến cái cửa tiệm đơn sơ của nhà tôi thế này.”

“Chúng tôi chỉ đến mua một cặp nhẫn thôi, làm phiền cô rồi.” Đường Học Chính ngồi song song với Phù Hiểu trên chiếc sofa dài, thấy cô bước vào thì mỉm cười chào hỏi.

“Hai người đến chọn nhẫn đính hôn phải không?” Cô cười hỏi, ra hiệu cho cô nhân viên bán hàng đứng sau cô mở hộp ra.

Đường Học Chính nâng tay Phù Hiểu lên, để lộ ra chiếc nhẫn bạch kim trên ngón giữa của cô, anh nhìn vợ, cười, “Là nhẫn cưới.”

Vương Tiểu Xuyên đang hút thuốc bị sặc, “Mày sắp kết hôn? Cưới ai!”

Ba cặp mắt xanh mét cùng lia sang anh chàng, Lý Giản Tình còn hơi thấy xấu hổ thay cho gã chồng chưa cưới, người ta đã đi thành đôi thành cặp với nhau đến đây, có cần phải hỏi cái câu đó không?

“Nhiều tiền án tiền sự gớm.” Phù Hiểu liếc xéo ông chồng một cái, bóng gió.

“Nó nói đùa mà em cũng tin?” Đường Học Chính hờn dỗi, néo chiếc cằm duyên dáng của cô.

Ồ, ồ, thật đấy à? Vương Tiểu Xuyên tròn xoe mắt.

“Vậy xin được chúc mừng hai người trước, không biết hôn lễ được sẽ tổ chức vào hôm nào?” Khả năng thích ứng trong mọi hoàn cảnh của Lý Giản Tình rất tốt.

“Đang xem ngày.” Đường Học Chính âm ừ.

“Đường thiếu, anh bí mật thật đấy, cô thiếu nữ dễ thương như thế này mà anh cũng nỡ giấu đi, nếu không phải hôm nay anh đến mua nhẫn cưới thì chúng tôi đã không được gặp báu vật của anh rồi.” Lý Giản Tình nhìn sang cô thiếu nữ đang trong vòng tay anh: Là một cô gái nhỏ nhắn, có vẻ yếu đuối, chỉ trang điểm nhẹ, cô ấy ngồi bên Đường thiếu mà không hề bị lu mờ bởi khí thế của anh chàng, rốt cuộc thân phận của cô ấy là gì, sao cô ấy lại được Đường thiếu chăm?

“Chào cô, tên tôi là Phù Hiểu.” Cô ấy nhìn thẳng vào mắt cô, mỉm cười chào hỏi.

“Chào cô, Đường phu nhân, tôi là Lý Giản Tình, rất vui được biết cô.” Lý Giản Tình nhiệt tình đáp lời.

“Tôi cũng vậy.”

“Cho chúng tôi xem nhẫn đi nào, xem tiệm cô có báu vật gì mà Vương Tiểu Xuyên cứ giữ rịt chúng tôi lại.” Đường Học Chính cười một cách biếng nhác.

Kết quả là hai vợ chồng mua được đồ tốt thật. Nhà họ Lý đã bỏ ra một số tiền lớn nhập từ châu Âu về một viên kim cương hồng có độ tinh khiết cực cao, sau đó tỹ mĩ mài giũa, đính lên nhẫn bạch kim và chiếc nhẫn nhìn đơn giản mà sang trọng đó đã lọt ngay vào mắt xanh của Phù Hiểu. Vì nụ cười của người đẹp, Đường Học Chính không tiếc bỏ ra mấy chục triệu để mua cặp nhẫn đó.

Trong khoảng thời gian đó, Lý Giản Tình cũng đã trở thành bạn mới của Phù Hiểu, trước khi ra về, hai cô trao đổi số hiệu trên MSN với nhau, để về sau tiện liên lạc.

Xong xuôi mọi chuyện, Lý Giản Tình cùng Vương Tiểu Xuyên đưa hai vợ chồng Phù Hiểu đi ra khỏi phòng khách, hai vợ chồng nhà họ Đường đi trước, đôi kia đi đằng sau.

Vương Tiểu Xuyên nhỏ giọng bảo với cô vợ chưa cưới: “Cô thật thủ đoạn.” Nhanh như vậy đã làm thân được với người ta rồi.

Lúc này, biểu cảm trên khuôn mặt Lý Giản Tình là lạnh lùng băng giá, nụ cười tươi rói khi ngồi với hai vợ chồng nhà họ Đường đã biến mất tăm, “Cám ơn sự hỗ trợ của anh.”

“Không cần khách sáo.” Tốt xấu gì tương lai cũng là vợ chồng với nhau, “Cô cũng nên thận trọng, đừng chạm vào vảy ngược của Ngoạn Gia.”

“Tôi biết.” Tuy cô hoàn toàn không rõ Đường thiếu chăm cô gái góc nghếch đó vì lý do gì, nhưng với cô thì chuyện này chỉ có lợi chứ không có hại.

Đường Học Chính thừa biết ý đồ của Lý Giản Tình, nhưng anh thấy vợ mình cũng không thiệt hại gì nếu kết bạn với cô nàng, nên cũng không buồn để bụng chuyện đó. Anh kéo Phù Hiểu đang đi phăm phăm lại, hỏi: “Đã đến đây rồi, hay là mình mua bông tai với dây chuyền luôn em nhé, mấy đồ đó hay phải dùng mà?”

Phù Hiểu còn đang thăm thẳm hỏi: sao mình lại đi thích cái nhẫn bé tí xíu đó, nghe anh nói vậy thì vội can: “Mình cứ giản dị thôi anh ạ.”

“Bà xã đại nhân ơi, anh không có ý định ‘bao’ em đâu, em đừng suy diễn linh tinh nhá.” Đường Học Chính huych cô.

“Anh phiền quá đi.” Phù Hiểu lườm anh một cái, cô muốn mau mau bước ra khỏi tiệm này, kéo lại bị anh lôi đi mua trang sức tiếp. Chợt, một người đẹp xuất hiện trong tầm mắt cô, khiến quả tim nhỏ nhỏ của cô loạn nhịp (vì bối rối).

Lẽ nào đây chính là: ‘trái đất tròn’ trong truyền thuyết!

Người đang ngồi trên chiếc sofa đơn ở sảnh lớn cửa tiệm chính là: Tiêu Thiển Thiển.

Còn ba người: Đường Học Chính, Vương Tiểu Xuyên và Lý Giản Tình thì mỗi người một vẻ mặt.

“Cô gọi cô ta tới?” Vương Tiểu Xuyên – người không tin là có thể có chuyện trùng hợp đến mức này trên đời – hỏi cô vợ chưa cưới luôn lạnh lùng, kiêu sa của anh.

Lý Giản Tình cười lạnh một tiếng, nhưng cũng không phủ nhận. Bất kể cô và Vương Tiểu Xuyên bằng mặt không bằng lòng với nhau cỡ nào, thì gã cũng là chồng chưa cưới của cô, cái con nhỏ Tiêu Thiển Thiển đó là bạn chơi từ bé đến lớn của cô, thế mà ả xài người đàn ông của cô đến là thoải mái, còn khoe ra với tất cả mọi người, cứ như sợ có người không biết chuyện này ý. Nhờ có ả, cô trở thành nhân vật chính trong câu chuyện tiêu lâm những lúc cơm no rượu say của đám người trong giới trung thượng lưu ở thủ đô, ả tưởng cô sẽ nuốt cơn giận đó chắc.

Chắc chắn, đúng là: có thể trêu trời, có thể trêu đất, chứ không thể trêu vào đàn bà. Vương Tiểu Xuyên chợt dạ lắm, anh quyết định cứ giữ mình trước, mặc kệ những người kia.

Đường Học Chính đưa một người phụ nữ đi mua nhẫn. Có mà bốc phét! Tiêu Thiển Thiển vốn thấy chuyện đó quá vớ vẩn, định không đến đây, nhưng giọng điệu của Lý Giản Tình rõ là mỉa mai, cô bực cô ta quá, bỏ cả làm, chạy như bay đến đây.

Ánh mắt cô tia thẳng vào ả đàn bà trong vòng tay Đường Học Chính...

Thế là Phù Hiểu chưa kịp chuẩn bị gì cả đã phải gặp Tiêu Thiển Thiển lần thứ hai. Cô đành tỏ vẻ là mình không biết gì sất, bước đến chào hỏi cô nàng, “Tiêu tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Về việc vợ mình bỗng nhiên quen với Tiêu Thiển Thiển, Đường Học Chính quả thật giật cả mình.

Chuyện Đường Học Chính đưa một ả đàn bà đi mua nhẫn cũng không kinh hãi bằng chuyện ả đàn bà đó thế nhưng lại là ‘người qua đường Giáp’ hôm qua đi ăn với cô. Tiêu Thiển Thiển bước lên trước, trợn mắt lên vẻ không thể tin nổi, nhìn cô gái hôm qua cô còn không buồn nhìn kỹ. Sắc mặt cô càng lúc càng xám đi, như đang phải kìm chế cơn tức lớn lắm.

Bầu không khí dần trở nên kỳ quái, Đường Học Chính nhìn vợ một cái, rồi mới quay sang hỏi Tiêu Thiển Thiển một cách điềm nhiên: “Cô đến đây mua đồ à?”

Khi này, Tiêu Thiển Thiển mới chậm rãi chuyển mắt nhìn sang người đàn ông, nhưng ngay sau đó, cô lại nhìn Phù Hiểu, cười lạnh, “Nhìn mặt không thôi thì thật không phát hiện ra được, ra cô thủ đoạn đến vậy, sao nào, sợ Đường Học Chính bị cướp đi, nên hôm qua mới vờ như tình cờ gặp tôi?” Cơn tức như bùng lên trong cô, cô thấy mình như bị người ta tát ột cái vào mặt.

80. Chương 80

“Tôi...”

“Đường Học Chính, quản lý con đàn bà của anh cho tốt, nếu còn có lần sau, tôi sẽ không khách sáo nữa đâu.” Không thêm bỏ vào tai lời của Phù Hiểu, Tiêu Thiển Thiển lạnh lùng nhìn sang Đường Học Chính.

Cô ta hiểu lầm nặng rồi, Phù Hiểu có cảm giác: trăm miệng khó giải thích.

“Không cần đa nghi thế, vợ tôi chưa từng nghe đến tên cô, cũng hoàn toàn không cần phải đi tìm gặp cô.” Tuy Đường Học Chính không biết: hôm qua, Phù Hiểu đi tìm Dương Mật thì tại sao lại gặp phải Tiêu Thiển Thiển; Nhưng anh cực kỳ khó chịu với giọng điệu đó của Tiêu Thiển Thiển.

“Hừ, sao nào, quyết định cưới ả ta à? Anh thật sự cho ả ta là cô gái ngây thơ, trong sáng như tờ giấy trắng.” Tiêu Thiển Thiển cười, nhạo báng. Nghĩ lại hôm qua, ả còn giả mèo khóc chuột, hỏi cô: cô cãi nhau với bạn trai à, mà cô thấy buồn nôn.

“Tiêu tiểu thư, tôi nghĩ: cô đã hiểu lầm rồi. Hôm qua, tôi ngẫu nhiên muốn đi tìm Dương Mật, tôi vốn không biết là cô cũng ở đó.” Cô ta càng nói càng quá đáng, Phù Hiểu cảm thấy mình nên làm rõ mọi chuyện.

“A, Dương Mật đúng là chị em tốt của cô đó nha.”

Đường Học Chính cau mày, anh mặc xác cô ta hiểu lầm cái gì, anh chỉ lo là: không biết là Phù Hiểu đã nghe được những gì. Không có thời gian đôi co với cô ta, anh nói thẳng luôn: “Tiêu Thiển Thiển, đừng vênh váo quá, cô là cái thá gì chứ, tôi tự thấy là tôi chưa từng có hành động nào thể hiện tôi có ý đồ mờ ám gì với cô, Phù Hiểu đâu rồi hơi mà đi tìm gặp cô!”

Khuôn mặt của Tiêu Thiển Thiển tái nhợt đi.

Lý Giản Tình nhìn vẻ nhục nhã ê chề trên gương mặt Tiêu Thiển Thiển thì bỏ cả tức. Cô xoay người rời đi, cô không định dính vào vụ bê bối này.

Vương Tiểu Xuyên gãi mũi, anh ngấm lại thì thấy có lẽ mình cũng là một đương sự, thế nên không thể không đứng ra hòa giải: “Bạn bè với nhau cả, lại nặng lời thế? Nhất định là giữa hai bên có hiểu lầm gì đó rồi, nói rõ mọi chuyện với nhau là ổn thôi.”

“Nói rõ mọi chuyện ư, bây giờ, anh ta đã mù quáng đến mất hết khả năng phán đoán rồi, còn nói rõ mọi chuyện cái nỗi gì!” Tiêu Thiển Thiển tức đến nghiến răng.

“Tiêu tiểu thư...” Phù Hiểu định giải thích.

“Cô câm mồm đi!”

“Tiêu Thiển Thiển!”

Phù Hiểu bực mình, bước lên trước một bước, “Tiêu tiểu thư, tôi không cho là cô có quyền nổi giận với tôi và không hề khách sáo thóa mạ tôi kiểu đó.” Chuyện duy nhất khiến cô thấy hơi lúng túng khi gặp cô ta là: người đàn ông cô ta yêu cùng một chỗ với cô, chỉ có điều, cô ta đã rất quá đáng rồi.

“Cô...” Tiêu Thiển Thiển không ngờ là: vẫn có một cô gái dám tranh luận với cô.

Vương Tiểu Xuyên nhướng mày, anh còn tưởng cô nàng đó chỉ là một cô gái quê không có chủ kiến, không ngờ cô nàng cá tính ghê.

“Mình đi thôi anh.” Cô quay đầu lại, gọi Đường Học Chính cũng đang tức xì khói.

Đường Học Chính sầm mặt xuống, khẽ hừ một tiếng, nghiêng đầu, liếc xéo Vương Tiểu Xuyên một cái: cái nhìn đầy nguy hiểm, rồi ôm vai vợ đi thẳng ra khỏi cửa tiệm.

Cái trò mèo này thì chỉ cần hơi động não là sẽ biết tác giả, anh sẽ không so đo với đàn bà nhưng cái gã đầu sỏ Vương Tiểu Xuyên thì cứ chờ đấy, chờ anh xử lý.

Vậy là, mấy phút sau, trong cửa tiệm vàng bạc đá quý xa hoa, lộng lẫy chỉ còn lại một đám nhân viên bán hàng ở trông tiệm tiện thể xem kịch vui, cô nàng Tiêu Thiển Thiển mặt xanh mét và anh chàng Vương Tiểu Xuyên đang cực kỳ hối hận: biết thế mình đã chẳng làm.

Ngồi vào trong xe, Đường học Chính vừa khởi động xe vừa mở nhạc hòng giải tỏa tâm trạng. Liếc sang Phù Hiểu, thấy cô có phần ủ rũ, anh hắng giọng, “Anh chẳng có quan hệ gì với cô ta hết.”

“Ừ.” Phù Hiểu ừ một tiếng.

“Hôm qua, sao em lại gặp phải cô ta?” Anh như băng quơ hỏi cô.

Phù Hiểu kể tóm tắt cho anh nghe chuyện xảy ra ngày hôm qua khi cô đi tìm Dương Mật, nhưng lược bỏ đoạn cô nghe được Tiêu Thiển Thiển cãi nhau với hai cô gái khác.

Sao lại đi ăn với cô ta chứ, “Thế sao em biết là cô ta quen anh?”

“À, thì sau đó Kẹo Mật nó cho em, có scandal... về anh và cô ấy.” Phù Hiểu nói giảm nói tránh.

“Cái gì?” Đường Học Chính chau mày, đừng có là những chuyện từ ngày xưa ngày xưa nha.

“Thì là mấy ngày trước, anh đưa cô ấy đi gặp phụ huynh, rồi cùng đi ăn gì gì đó.” Cái con nhóc Dương Mật đó muốn thấy bộ dạng ghen tuông của cô nên kể đến là tường tận.

Mẹ nó, lăm ngòi sao thế không tung scandal, sao lại đi tung scandal về anh cơ chứ? Đường Học Chính khê rủa một tiếng, “Anh đi tìm mẹ chúng ta, cô ta cũng ở đó, nên cùng đi ăn bữa cơm.”

“Ừ.” Phù Hiểu gật gù.

Đường Học Chính nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Sao tối qua em không hỏi anh?” Khi gặp những chuyện loại này, chẳng phải phụ nữ đều thích hỏi cho ra nhẽ ư?

“Có gì phải hỏi nào, nếu người anh chọn là Tiêu tiểu thư thì anh còn lặn lội đường xa đến tìm em làm cái gì? Nếu chỉ vì nghe mấy tin đồn đó mà dao động, anh lại chẳng mắng cho em một trận à?” Tuy là trong tâm lý, cô vẫn thấy hơi không thoải mái, nhưng cô biết rõ: chút không thoải mái cỡ con con đó hoàn toàn là do bản thân cô, chứ chẳng liên quan gì đến anh sát.

Đường Học Chính rất hài lòng, cong môi cười, xem ra sự giáo dục của anh cũng hiệu quả ra phết. Nhưng ngoài miệng, anh vẫn bắt bẻ cô: “Anh mà không mắng thì em sẽ dao động phỏng?”

Cái gã này... “Nếu em không tin anh thì em đã không lấy anh rồi.” Nói xong, cô e lệ cúi đầu.

Tràng cười sung sướng bật ra từ lồng ngực Đường Học Chính, anh đưa tay lên xoa xuýt chiếc cổ nhỏ xinh của cô. “Phù Hiểu, trước kia, quả thật anh có nhiều tiền án tiền sự, sau này, nếu em có nghe được chuyện gì thì cũng đừng giận anh, những chuyện đó đều là chuyện quá khứ, từ nay về sau, anh sẽ chỉ có mình em thôi.”

Phù Hiểu nũng nịu, “Lừa được em về dinh mới nói.”

“Đồ ngốc, chưa có tờ giấy chứng nhận đỏ chót đó thì sao anh dám nói chứ.” Ba mươi vẫn chưa Tết cơ mà.

“Đồ lừa đảo.”

“Em muốn mắng anh thế nào cũng được, dù sao em cũng đã là vợ của anh rồi.” Anh chàng mặt dày Đường Học Chính cười hả hả. Anh dắt mạnh chân ga, chiếc xe thể thao lao vút đi.

Chạng vạng hôm đó, hai người về đến nhà họ Đường. Ông cụ Đường ra đón, chuyện đầu tiên cụ hỏi họ là: “Đăng ký chưa?”

“Rồi ạ.” Đường Học Chính chỉ vào túi xách của Phù Hiểu.

Trong phòng khách cổ kính, Phù Hiểu theo Đường Học Chính thực hiện lễ “kiến diện[1].” Cô dâng trà, nói: “Con mời nội ạ,” ông cụ phần khởi ừ một tiếng rồi cho cô một chiếc vòng ngọc màu xanh biếc; Cô kính trà ông Đường Trí Quốc, ngượng nghịu, nói: “Con mời ba ạ,” ông Đường Trí Quốc cho cô một bao lì xì dày cộp; Đến lượt bà Hàn Ngọc Tố, tâm trạng của mẹ chồng và nàng dâu đều có phần phức tạp, Phù Hiểu chớp mắt, cúi đầu gọi một tiếng: “Mẹ,” Bà Hàn Ngọc Tố cười gượng, nhận chén trà, rồi cho cô một bộ trang sức hàng hiệu.

Sau những nghi lễ đó, Phù Hiểu coi như đã chính thức trở thành dâu nhà họ Đường.

Tiếp đó, cả nhà cùng ngồi lại với nhau thảo luận chuyện tổ chức đám cưới. Đường Học Chính là người đầu tiên đề xuất việc tổ chức đám cưới đơn giản, gọn nhẹ, không làm quá linh đình, khách khứa thì chỉ mời họ hàng thôi, Phù Hiểu đương nhiên không phản đối. Ông cụ Đường và ông Đường Trí Quốc thấy Phù Hiểu đồng ý thì cũng tán thành ý kiến của anh. Vì có suy tính khác nên bà Hàn Ngọc Tố – người thích nhân những bữa tiệc để mở rộng, củng cố các mối quan hệ nhất nhà – cũng không phản đối luôn.

Vậy là nhà họ Đường đã định hướng xong việc thực hiện công việc trọng đại sắp tới, Đường Học Chính quảng được gánh lo đi rồi thì kéo Phù Hiểu rời đi. Ông cụ và ông Đường Trí Quốc đã quá quen với hành động này của anh rồi nên không bảo gì, chỉ có bà Hàn Ngọc Tố là vội gọi anh lại: “A Chính, anh ở nhà ăn cơm đã?”

“Con không ăn đâu.” Đường Học Chính khoát tay.

Phù Hiểu ngoái lại, thấy vẻ thất vọng lộ ra trên khuôn mặt bà Hàn Ngọc Tố thì vội túm lấy tay anh, “Về nhà rồi sao lại không ở ăn cơm?”

Đường Học Chính là một người đàn ông nên khá vô tư (đến mức vô tâm) trong mấy chuyện kiểu này, thấy Phù Hiểu muốn ở ăn cơm thì dừng bước và dặn quản gia đang đứng gần đó: “Bảo đầu bếp mới tới nấu thêm hai món cay Tứ Xuyên.”

Trong bữa cơm, hơn nửa số món ăn trên mâm là món Đường Học Chính thích. Vì không để vợ mình toàn ăn cay, anh thường gấp mấy món bình thường anh thích ăn vào bát cô.

“Được rồi, em sắp không nhìn thấy cơm rồi nè.” Phù Hiểu vội cản anh lại.

“Thế thì em ăn thức ăn đi.”

“Anh cũng ăn đi, đừng chỉ gấp cho em thế.”

Thấy đôi vợ chồng trẻ âu yếm, là mẹ của đôi trẻ, tâm trạng của bà Hàn Ngọc Tổ rất phức tạp, bà trệu trạo và cơm trong bát, “A Chính, mẹ chưa thấy anh hầu hạ mẹ chu đáo thế bao giờ.”

Đường Học Chính bật cười, nhìn sang người đàn ông ngồi bên bà, “Ba, kỳ thật là mẹ chỉ dẫu trách hờn đó, ba không nghe ra ư.”

Ông Đường Trí Quốc ngẩn ra, quay sang nhìn vợ, mỉm cười, nói: “Mình gần ấy tuổi rồi mà còn ghen với con dâu à.”

“Tôi đâu có!” Bà Hàn Ngọc Tổ bị nói trúng tim đen thì phản bác kịch liệt.

Rất ít khi bà Hàn Ngọc Tổ thế này nên cả nhà cùng bật cười.

Phù Hiểu cũng cúi đầu cười khẽ, cô nhớ: nhiều năm về trước, trong bữa ăn, nếu cô chỉ gấp thức ăn ẹ thì ba cũng sẽ vờ tức giận, nói cô thiên vị.

Cả nhà cùng quây quần bên mâm cơm cho cô cảm giác: GIA ĐÌNH

Cảm giác ấy gần như đốt cháy trái tim đã khép kín nhiều năm của cô...

...

Căn buồng nam tính chưa từng đón tiếp một cô khách trẻ tuổi nào đã nghênh đón cô khách xinh đẹp đầu tiên.

Bước vào buồng ngủ của Đường Học Chính, Phù Hiểu có cảm giác hơi thở của anh ùa đến vây chặt lấy cô, khiến nhịp tim cô không khỏi tăng tốc. Cô tò mò ngẩng nhìn căn buồng siêu rộng của anh, bố cục đơn giản mà khoáng đạt, cách sắp xếp nội thất khiến căn buồng trông rất gọn gàng, gần như không có một món đồ nào trong căn buồng là thừa thãi. Cô đưa mắt nhìn sang chiếc giá sách lớn bằng gỗ lê, rất nhiều sách về quân sự, tài chính, ô tô,... vv, sách trên giá cho thấy chủ nhân của căn buồng là một phái mạnh với những sở thích đặc trưng cho giới tính của anh chàng. Cô mỉm cười, những ngón tay cô lướt nhẹ trên gáy sách, những cuốn sách anh từng mở ra. Kỳ diệu biết bao, một đôi trai gái ở cách nhau hàng ngàn cây số, mỗi người có một cuộc sống riêng và cuộc sống của họ khác hẳn nhau, chợt, vào một ngày nọ, cuộc sống của họ đan vào nhau... nghĩ lại mới thấy chuyện của hai người thật khó tin.

“Vợ.” Đường Học Chính chợt ôm chầm lấy cô từ phía sau, hơi thở nóng bỏng của anh phả lên chiếc cổ trần cảm của cô, “Không biết tại sao, thấy em xuất hiện trong buồng anh, anh bỗng thấy...” Anh kề sát vào cô một cách mờ ám, “Rất hưng phấn.” Anh còn tưởng là sự mềm mại, nữ tính của cô sẽ không hợp với thiết kế cứng cáp, nam tính của căn buồng. Không ngờ, ngay khi cô bước vào đây, đã cho anh cảm giác là: cô hoàn toàn thuộc về anh.

“Anh...” Bỗng cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể anh, Phù Hiểu e lệ, “Cả nhà đang ở dưới lầu đó.”

“Yên tâm, họ sẽ không lên đây đâu.” Những nụ hôn nồng cháy bắt đầu rơi xuống chiếc cổ nõn nà của cô, một bàn tay to bản bắt đầu chơi xấu, đặt lên bụng cô và thong thả luồn vào áo cô.

“Không được đâu, kỳ lắm.” Nghĩ đến việc phụ huynh còn dưới nhà, mà trên nhà, hai người họ lại làm chuyện xấu hổ ấy ấy, Phù Hiểu giãy dụa, không chịu.

Đường Học Chính đâu chịu nghe cô, anh để cô từ người vào giá sách, dùng một tay nâng cằm cô lên, nở nụ cười tà rồi dùng miệng bịt chặt đôi môi đỏ thắm của cô lại, ra sức chà đạp chúng, tay còn lại, anh vồn vã luồn vào trong áo cô, cách chiếc áo lót, anh nắn bóp bầu vú xinh đẹp của cô.

Dạo này, càng ngày cô càng kém trong khoản từ chối sự cầu hoan của anh. Mới bị anh khiêu khích qua qua mà cô đã nhũn ra trong lòng anh rồi. Phù Hiểu rầu rĩ, “Không được...”

“Bé ngoan, được mà.” Anh đỡ dành, xoay người cô lại, rồi vội vàng nuốt vào miệng chiếc lưỡi của cô, hơi thở của anh như nặng nề hơn, cặp chân khỏe mạnh của anh tách hai chân cô ra, anh để cô tì người lên giá sách, ra sức sàm sờ.

“Ghét anh nhất...”

Đường Học Chính thích nghe cô làm nũng nhất, anh hận không thể nhét cô vào trong cơ thể mình luôn, anh kéo quần xi líp của cô xuống, thọc mạnh tay vào trong cô, “Em ngoan nhất, mừng anh nữa đi, anh thích nghe...”

Và như thế, và rằng như thế, Phù Hiểu lại bị người ta ăn một lần, rồi được người đàn ông bế lên chiếc giường lớn trải tấm ga đen kẻ sọc để âu yếm tiếp, cô mềm giọng trách cứ: “Chưa cả kịp bàn chuyện chính với anh.”

“Chuyện gì?” Người đàn ông đã tạm no nê, anh dịu dàng ve vuốt tấm lưng trần nhẵn nhụi của cô, hỏi với giọng lưỡi nhác.

“Em đang nghĩ: hay chúng mình dọn về đây ở, có được không anh?” Vừa ân ái xong nên giọng cô có hơi khàn đi. Tuy đang rất mệt nhưng cô vẫn quyết định bàn chuyện này với anh. Chiều nay, Đường Học Chính đưa cho cô mấy địa chỉ, bảo cô chọn một nhà làm phòng cưới, nhưng cô đã nghĩ rất lâu, rất kỹ rồi, cô vẫn cho là hai người không nên ra ở riêng.

“Em muốn sống ở đây ư?” Đường Học Chính có vẻ ngạc nhiên lắm.

“Ừ, anh xem: nội lớn tuổi rồi, ba mẹ thì hay vắng nhà, nội có một mình sẽ rất cô đơn. Còn nữa, nhất định ba mẹ cũng hy vọng hay được gặp ông con giai của ba mẹ.” Nỗi lòng của tất cả các bậc ba mẹ trên thế giới này đều giống nhau.

“Ông cụ rất là thành thoi khi có một mình ở nhà.” Đường Học Chính không đồng ý với nhận xét của cô.

“Anh đúng là thằng cháu bất hiếu, nội rất thích náo nhiệt mà anh cũng không biết ư?” Phù Hiểu đắm yêu anh.

Đường Học Chính nắm nắm đầm be bé của cô, mở tay cô ra, nghịch những ngón tay cô, anh ngẫm nghĩ một lát, “Nhà này xa nội thành quá, không tiện cho lắm.”

“Thì tối tụi mình mới về nhà mà, dù sao cũng có đường cao tốc.”

“Cũng không phải không được,” Anh để tay cô trượt trên người anh, “Sợ là, hơi bất tiện cho em.”

“Em thì có gì mà bất tiện chứ.” Cơ thể dưới tay cô cứng cáp mà dẻo dai, khiến cơ thể Phù Hiểu có hơi khang khác, thì cô cũng vừa cùng anh mê mải trong dục vọng mà. Cô cố dời sự chú ý của mình sang cuộc đối thoại của họ.

“Vừa rồi đến cả kêu mà em cũng không dám, cần vai anh đau quá. Nếu chúng mình dọn về, chẳng phải đêm nào em cũng phải nhịn khổ nhịn sở ư?” Vuốt quỳ lại úp lên bầu vú mềm mại của cô, thông thả nắn bóp, trêu chọc.

“Đang nói chuyện nghiêm túc với anh đó!” Phù Hiểu định đẩy tay anh ra nhưng anh đã xoay người một cái, nằm đè lên cô.

“Đồng ý, anh sẽ xây thêm một tầng nữa cho nhà này, giúp em trang bị hệ thống cách âm!” Anh vừa liếm chiếc cằm thon thả của cô vừa nói.

“Cái gì mà anh kêu là giúp em cơ... Á!” Cơ thể đột ngột bị xâm nhập khiến cô không khỏi thét lớn một tiếng

Đường Học Chính cười lớn, “Thế này chẳng phải giúp em à?” Không đợi cô kháng nghị, anh đã mất kiên nhẫn mà bắt đầu những luật động mạnh mẽ, để một lần nữa kéo cô vào vòng xoáy dữ dội của dục vọng.

[1] : kiến diện: gặp mặt, theo tập tục Trung Quốc, ngày đầu tiên cô dâu về làm dâu sẽ thực hiện lễ “kiến diện” là dâng trà cho trưởng bối nhà chồng theo vai vế, việc trưởng bối nhà chồng của cô dâu nhận chén trà và tặng quà cho cô dâu thể hiện họ đón nhận cô trở thành dâu nhà họ và chúc phúc đôi trẻ.

81. Chương 81

Phù Hiểu phát hiện ra: cùng một khái niệm, cách hiểu của mình và cách hiểu của người nhà quyền quý không giống nhau.

Nếu không phải là cô mà là một người bình thường khác, ai nghe câu: “khách khứa chỉ mời họ hàng” là không nghĩ đến một đám cưới đơn giản, gọn nhẹ nào?... Cô nhìn đám đông dưới lầu, cảm thấy trên đầu như có một đàn quạ đen bay qua.

“Đường Học Chính... Không phải cả nhà đã quyết định là sẽ không mời bạn bè à?” Cô lí nhí hỏi người đàn ông tuần tú, vận bộ ple trắng bên cạnh.

“À, ba mẹ có mời mấy nhà chơi thân với nhà anh.” Cô tinh mắt thật, đến cả ai là họ hàng, ai là bạn bè mà cũng phân biệt được.

Mấy nhà? Nói cách khác: trừ mấy nhà nào đó ra, những nhà còn lại đều là họ hàng nhà anh?! Thông cảm cho sự quê mùa của cô vì cô từ quê lên, song, quả thật cô chưa thấy nhà ai lắm họ hàng thế này bao giờ!

“Đeo caravat cho anh nào.” Đường Học Chính lấy làm khó hiểu: sao trông cô ấy như đang kinh hãi thế nhỉ.

Phù Hiểu máy móc đeo caravat cho anh, không kìm nén nổi sự tò mò, cô hỏi thẳng: “Anh có thể giải thích cho em chút chút: tại sao đám cưới đơn giản, gọn nhẹ của nhà anh còn to hơn đám cưới linh đình của nhà người khác không? Họ hàng nhà anh đông thế cơ à?”

Hóa ra là chuyện này, Đường Học Chính cười khẽ, “Ngày xưa, chẳng phải không những không kế hoạch hóa gia đình mà còn kêu gọi “người đông thế mạnh” là gì? Tình cờ là các cụ nhà họ Hàn và nhà họ Đường đều rất khoái đèn đáp Tổ quốc, nên các cụ và anh em của các cụ đều đông con, do đó, nhà anh có vô số họ hàng hai họ nội ngoại, rồi thì thông gia của họ hàng cũng thành họ hàng luôn... Thế là thành quy mô mà em thấy hôm nay.”

... Nhà quyền quý, đúng là nhà quyền quý mà! Phù Hiểu á khẩu luôn.

“Mấy ông mà em biết chỉ là phần nổi của tảng băng trôi thôi, lần trước, anh chả nói với em rồi còn gì?” Đùng bả là anh không cảnh báo cô trước.

Ai nghe thế cũng sẽ tưởng là trong câu đó có sử dụng biện pháp tu từ: nói quá, có được không? Nhưng mà: tại sao... (cô lại liếc sánh lớn ồn ào, náo nhiệt một cái) bây giờ, cô lại thấy anh miêu tả kiểu ấy có hơi khiếm tốn?

Phải nói là “hạt cát trên sa mạc” mới đúng!

“Phù Hiểu, người nhà cậu đến rồi đó.” Cô gái xinh đẹp, mặc chiếc váy dạ hội trắng muốt, ngực áo cài một đóa hoa hồng – biểu trưng cho chức vụ của cô hôm nay: phù dâu – chính là Lý Giản Tình.

Từ sau hôm gặp ở tiệm vàng bạc đá quý, Phù Hiểu vẫn liên lạc với Lý Giản Tình qua MSN, Lý Giản Tình có ý đồ làm thân với Phù Hiểu nên rất kiên nhẫn tán gẫu với Phù Hiểu, hai người cũng khá hợp nhau. Mấy hôm trước, khi thảo luận vấn đề phù dâu trong đám cưới, Dương Mật đã kết hôn nên đương nhiên không thể làm phù dâu cho Phù Hiểu, mà ở Bắc Kinh Phù Hiểu lại không còn người bạn gái nào khác, cô đang định hỏi xem Đường Học Chính có cô em họ nào không, bên nội, bên ngoại đều được, để cô nhờ cô ấy làm phù dâu, thì Đường phu nhân đột ngột đề nghị để Tiêu Thiển Thiển làm phù dâu. Lý do là Tiêu Thiển Thiển quen biết nhiều người nhà họ Đường và nhà họ Hàn, lại khéo léo, có thể tiếp đón họ chu đáo.

Phù Hiểu sợ đến vã mồ hôi lạnh, đành phải nói là mình đã nhờ bạn làm phù dâu rồi. Sau đó, khi cô đang đau đầu vụ phù dâu, thì Lý Giản Tình – người mấy hôm rồi hay tìm cô chuyện phiếm – chợt hiện lên trong đầu cô, cô nảy ra suy nghĩ nhờ cô ấy làm phù dâu, thế là cô ngộ lờ với cô ấy.

Cô không ngờ là cô ấy lại đồng ý luôn.

“Ừ, tụi tớ xuống ngay đây, cảm ơn cậu.”

“Khách sáo thế làm gì.” Lý Giản Tình cười đáp.

Phù Hiểu cười với cô nàng, rồi vui vẻ kéo Đường Học Chính, “Đi thôi anh.”

Với quyết định nhờ Lý Giản Tình làm phù dâu của Phù Hiểu, Đường Học Chính không hề phản đối, hai hôm rồi, bận quá, anh cũng quên bém người này. Trước khi cửa thang máy đóng lại, anh ném cho Lý Giản Tình một cái nhìn cảnh cáo.

Đương nhiên là Lý Giản Tình thu được ánh mắt cảnh cáo đó của anh. Trên thực tế, từ hôm ở tiệm vàng bạc đá quý, cô đã chuẩn bị tâm lý, sẵn sàng nhận đòn đáp lễ của Đường Học Chính, ai ngờ đợi mãi mà chẳng thấy động tĩnh gì. Cô ngầm cho người đi tra xét, mới biết Vương Tiểu Xuyên bị chỉnh cho sứt đầu mẻ trán, không có cả thời gian ngủ với gái. Rồi sau đó, Phù Hiểu ngỏ lời, nhờ cô làm phù dâu cho cô ấy, cô đã suy tính hết các tình huống có thể phát sinh, sau rốt, cô quyết định liều một phen, cùng lắm thì làm lại từ đầu, trở về làm cô đại tiểu thư không được yêu thương của nhà họ Lý, như thế biết đâu lại thoát được gã chồng chưa cưới “ngựa đực” kia.

Ai ngờ: Phù Hiểu chỉ là nhờ cô làm phù dâu cho cô ấy mà thôi.

Nói thật, nếu chỉ có vậy thì cô vẫn chưa dám hoàn toàn yên tâm, đến khi thu được cái nhìn cảnh cáo của Đường thiếu, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng qua cửa, dù cô đã phải lo ngay ngáy một thời gian.

“Tôi còn tưởng người đẹp nào làm phù dâu cơ, hóa ra là Lý đại tiểu thư.” Giọng cười cợt nhả truyền đến từ phía sau, không cần quay lại cũng biết chủ nhân của nó, là sự lựa chọn duy nhất cho chức vụ phù rể của Đường Học Chính: Mạc Vu Phi.

“Buổi trưa tốt lành, Mạc thiếu.” Cô ngừng suy tư, đeo lên mặt chiếc mặt nạ: khuôn mặt luôn tươi cười, xoay người lại chào hỏi.

“Buổi trưa tốt lành, chắc chắn, đúng là đóa hoa lài cấm bãi phân trâu mà.” Anh chàng Mạc Vu Phi trong bộ ple màu lông chuột sang trọng vuốt cằm, đeo biểu cảm đau xót lên mặt.

“Mạc thiếu lại tặng bóc tôi rồi.” Cô khách sáo.

“Lần này, chồng chưa cưới của cô đã chơi tôi một vỏ, ai ngờ gã có thể gian díu với Tiêu Thiển Thiển chứ.” Rõ là biết thân phận của cô mà Mạc Vu Phi vẫn không chút kiêng kỵ.

Lúm đồng tiền hai bên má cô như sâu hơn, “Tôi cũng có nghe nói vụ đó, tôi rất chờ mong đòn phản kích của anh.”

“Lý tiểu thư thật hóm hỉnh.” Mạc Vu Phi bước lên trước một bước, nheo đôi mắt hoa đào phong lưu, “Vương Tiểu Xuyên làm thế là quá lắm, tôi không ngại Lý tiểu thư dùng tôi làm gã bớt vênh vào đâu.”

Lý Giản Tình làm gì chả nghe ra nghĩa bóng trong câu đó, cô vẫn cười tươi rói, nhưng kín đáo lùi ra sau nửa bước. “Cám ơn ý tốt của anh, nhưng anh ta có lém phéng với ai thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi sát, còn nữa, tôi là tôi sợ anh ta sẽ nhầm tưởng là tôi có ý với anh ta.”

“Thế à? Tiếc thật đó.” Mạc Vu Phi cười tà, tỏ vẻ tiếc nuối.

Khi này, Đường Học Chính và Phù Hiểu đã xuống lầu đón người nhà cô dâu. Bà nội, cô, chú và hai cậu em họ của Phù Hiểu có máy bay riêng đón lên Bắc Kinh, giờ đã đến nơi. Năm người nhà họ Phù cùng bốn người nhà họ Dương cùng đi vào sảnh lớn. Đón tiếp họ, Phù Hiểu bỗng thấy buồn vui lẫn lộn, một nửa trong cô là niềm hạnh phúc, còn nửa kia thì là nỗi buồn man mác.

Ông cụ Đường chống gậy đầu rồng đích thân ra đón, đưa mấy người nhà gái vào bàn tiệc đầu tiên, cụ và ba người con trai cũng ngồi bàn đó tiếp thông gia luôn. Bà cụ Phù từ chối mãi, nhưng không lay chuyển được ông cụ Đường, đành ngồi vào ghế thứ nhất bàn đầu tiên.

Họ hàng của hai nhà họ Đường và họ Hàn thấy tộc trưởng nhà họ Đường coi trọng thông gia như vậy thì đều chất lưỡi, lấy làm ngạc nhiên, chỉ cho là cô dâu thật có phúc, chỉ là một cô gái bình thường, tự dưng lọt được vào mắt xanh của Đường Học Chính, lại có khả năng dành được sự tán thành của tộc trưởng nhà họ

Đường. Ban đầu, họ không coi trọng cô dâu lắm, nhưng từ đấy về sau, họ đã thay đổi suy nghĩ của mình về cô.

Lúc ở thị trấn S, hai người đã tổ chức đám cưới một lần rồi nên cũng biết làm đám cưới một thể nào. Đường Học Chính bảo Phù Hiểu đi nghỉ một lát, Phù Hiểu ngẫm mấy người đang rất thân thiết với nhau ở bàn tiệc đầu tiên, ngẫm nghĩ giây lát, rồi đồng ý.

Cô về phòng nghỉ một mình, dùng ống hút uống mấy ngụm nước. Ngẫm chính mình trong tấm gương lớn: cô dâu xinh đẹp trong chiếc váy cưới bông bồng, cô mỉm cười.

Mới ngồi nghỉ được một lát, ngoài cửa đã vang lên những tiếng gõ cửa đều đều.

“Mời vào.” Phù Hiểu cất tiếng gọi.

Cô tưởng là Dương Mật hoặc Lý Giản Tình cơ, không ngờ người bước vào lại là Mạc Vu Phi với mái tóc đã nhuộm lại màu đen.

“Ồ, chào anh.” Cô chào hỏi, cô có vẻ bị bất ngờ.

“Chào cô, cô dâu trẻ.” chàng trai đẹp vẻ đẹp âm nhu nở nụ cười xa xăm, “À, tôi quên chưa chúc mừng cô.”

“Cám ơn anh.” Cô mỉm cười, “Tìm tôi có việc gì à?”

“Chút chuyện nhỏ ấy mà...” Anh thông thả moi từ túi áo vét ra một xấp giấy tờ, “Là luật sư riêng của Đường Học Chính, tôi cần làm phiên cô ít phút, phiên cô ký tên lên chỗ giấy tờ này.” Anh chìa tay ra, đưa xấp giấy tờ đến trước mặt cô bằng một động tác lịch thiệp.

“Giấy tờ gì vậy?” Phù Hiểu tò mò đón lấy, nhìn thoáng qua rồi ngẩn ra luôn, hóa ra là “Thỏa thuận trước hôn nhân.”

“Nếu cô đã đọc kỹ, mời cô ký tên cho.” Giọng nói không quá nhiệt tình của Mạc Vu Phi truyền đến, “Khi thỏa thuận được thành lập, sẽ chứng minh là cô không có mục đích xấu khi vào làm dâu nhà họ Đường, nếu ly hôn, cô sẽ không lấy được gì từ nhà họ Đường.”

Phù Hiểu thấy rất không vui, cô nhìn vào chữ ký của bên A (là Đường Học Chính), rồi đặt bản thỏa thuận sang một bên, ngẩng lên, nói: “Tôi không ký.”

Mạc Vu Phi thì như đã lường trước được kết quả, cười lạnh một tiếng, “Rất tiếc, tôi nghĩ cô không có quyền lựa chọn trong chuyện này.”

Phù Hiểu hít sâu mấy hơi, suy nghĩ một cách cẩn thận, rồi mới ngồi thẳng dậy, “Mạc tiên sinh, nếu Đường Học Chính làm như vậy với tôi, tôi đã không lấy anh ấy làm chồng.” Không liên quan đến vấn đề tài sản, mà là: tôn trọng. Nếu anh quả thật có lý do gì đó, anh có thể nói rõ với cô, rồi cô sẽ chính thức ký bản thỏa thuận này, nhưng từ đầu đến cuối, anh chưa từng đề cập chuyện này với cô dù chỉ một chữ.

Tuy biến cố đột ngột xảy ra khiến cô thoáng sửng sốt, nhưng khi bình tĩnh lại, cô lập tức nhận rõ: Đường Học Chính tuyệt đối không làm những chuyện này. “Anh có thể cho tôi biết: tại sao anh cố tình làm ra chuyện này không?”

Mạc Vu Phi dù bị cô lật tẩy cũng không có vẻ gì là hổ thẹn, anh dựa người vào bàn, khoanh tay trước ngực, “Tự tin thế cơ à?”

“Không phải tự tin mà là tin tưởng.” Đến nước này thì cô đã rõ rồi: anh ta không ưa cô, Phù Hiểu rầu rĩ: “Tôi từng đắc tội anh ư?”

“Tôi không cố ý mạo phạm cô, nhưng mà tôi đã nghĩ mãi rồi mà vẫn chẳng ra... phải là loại đàn bà nào thì mới đồng ý lấy... người đàn ông đã hại ba mẹ cô ta.” Thời gian vừa qua, Mạc Vu Phi đã cẩn thận phân tích đi phân tích lại vấn đề này và rút ra ba kết luận: Một, vì trả thù; Hai, vì tham tiền; Ba, vì cả hai lý do trên. Cho nên anh mới thử cô, thấy cô vô cùng bình tĩnh thì anh lại cho là cô quá thủ đoạn.

Cô không ngờ là anh ta lại biết chuyện này, Phù Hiểu giật mình, mím chặt môi, nhìn anh chàng.

“Sao nào, cô không ngờ là lại có người biết phải không? Cô cho là người nhà họ Đường sẽ vì áy náy mà không tính đến phương diện này ư?” Mạc Vu Phi ép hỏi: “Rốt cuộc là cô gả cho Đường Học Chính vì mục đích gì, muốn trả thù nó?”

“Nếu như điều tôi muốn là trả thù thì năm đó, khi tôi hận anh ấy nhất, tôi đâm đơn kiện, tổng anh ấy vào tù là được? Làm gì đợi đến bây giờ, rồi hy sinh chính bản thân mình? Nào có ai lấy cuộc đời mình ra đùa cơ chứ?” Anh ta là người anh em tốt của Đường Học Chính nên cô không hy vọng anh ta hiểu lầm.

Đó cũng là phép toán anh không giải được, nghe cha anh nói thì: ông cụ Đường công chính liêm minh, năm đó, cụ không cho bất cứ ai dùng bất kỳ mối quan hệ nào giải quyết riêng.

“Vậy rốt cuộc lý do của cô là gì?” Càng đào sâu chuyện đó, anh lại càng thấy khó hiểu, một cô gái tự đứng tha thứ cho hung thủ đâm chết ba mẹ mình và rút đơn kiện, mười năm sau, cũng chính cô gái đó, tự đứng đi lấy người đàn ông – tên hung thủ năm xưa – làm chồng.

Phù Hiểu biết anh ta muốn hỏi gì, im lặng hồi lâu, rồi cô chậm rãi nói: “Một người phụ nữ lấy một người đàn ông làm chồng, còn cần lý do gì khác ư?”

Ờ! Hơi bị nhiều lý do đấy nhá? Vì nhà, vì xe, vì tiền, vì có em bé... tất cả những cái đó đều là lý do mà? Chỉ có điều: sao lúc ấy mình không thể phản bác cô ta được? Vì vẻ chân thành của cô ta chẳng? Mạc Vu Phi vuốt tóc, chợt nhớ về đôi con người không chút tạp chất của Phù Hiểu.

Anh đã từng thấy vô số đàn bà nói “yêu,” đôi mắt họ khi đó hoặc cười, hoặc khóc, nhưng trong những đôi mắt đó luôn có chứa rất nhiều *****.

Đôi mắt của người đàn bà đó... tại sao lại không có!

“Tiểu Mạc, sao lại uống rượu một mình thế này? Thấy thằng bạn thân kết hôn thì ghen hả?” Một ông anh họ Hàn bước đến, cộng ly với anh.

“Không thể nào! Em đâu có ngu như nó, đi treo cổ tự tử trên một thân cây?” Mạc Vu Phi lắc lắc đầu, cổ vút nổi buồn ra khỏi đầu óc.

Số phận của Mạc Vu Phi thật bi thảm. Lần rung động đầu tiên của con tim anh trong suốt hai mươi mấy năm sống trên đời đến là đất, đã thế, đối tượng của anh còn là vợ yêu của thằng bạn thân anh.

82. Chương 82

Sau đám cưới linh đình, Đường Học Chính chính thức giới thiệu Phù Hiểu ột nhân vật cực kỳ quan trọng – người “nặng ký” xét trên cả hai mặt: vai vế và cân nặng – ông ngoại của anh: cụ Hàn Hướng Thiên.

Phù Hiểu thấy ông cụ tròn vo, hể cười là hai mắt híp tịt lại không thấy đâu này rất là ngộ nghĩnh, đáng yêu.

Ông cụ Hàn ưng Phù Hiểu lắm, cụ là cụ thích mẫu con gái ở nhà nội trợ, chăm sóc gia đình và con cái. Tuy con gái cụ có kể tuốt với cụ chuyện năm đó, nhưng cụ có thể nhìn ra: cô bé này thật lòng với cháu ngoại cụ.

Đợi Phù Hiểu rời đi tìm bà nội và cô của cô, cụ Hàn Hướng Thiên bảo với Đường Học Chính: “Nếu đám cưới xong xuôi rồi thì anh cũng mau mau khởi hành đi Thượng Hải đi, dạo này, ngoại hay mệt lắm, anh có thể đỡ dần ngoại sớm ngày nào hay ngày ấy.”

Đường Học Chính đắm chiều chốc lát rồi nhẹ gật đầu.

“Hừ, béo như lão gầy được đi đã tốt, sức khỏe quý như vàng đó nha, đồ tư bản nhà lão cứ tọng cho lắm vào, giờ đã thấy hối hận chưa?” Ông cụ Đường giễu cợt. Mấy năm không gặp nhau, hai cụ càng lúc càng giống trẻ nít.

“Tôi hối hận cái gì cơ? Tôi có bác sỹ riêng chăm sóc sức khỏe cho tôi đó, lão là cái đồ nhà quê.” Cụ Hàn Hường Thiên phụng phịu.

Để hai “lão ngoan đồng[1]” này cãi nhau thả phanh thì hai cụ sẽ cãi đến đêm luôn, Đường học Chính vội chen vào, “Ngoại, con muốn chuyển trọng tâm sự nghiệp của nhà họ Hàn chúng ta về Bắc Kinh.”

“Bắc Kinh...” Cụ Hàn Hường Thiên dường như đã lường trước được điều này, cụ chau mày ngẫm nghĩ một lát, rồi vẫn gật đầu, “Anh muốn làm thế nào thì làm.”

“Thần Duệ không phản đối ạ?”

“Kệ nó, nó ý kiến ý cò nên mấy hôm nay ngoại để nó chủ xị, cho nó thấy nó kém ở chỗ nào.”

Bà Hàn Ngọc Tố mừng rỡ nói: “Ba, nếu đã vậy hay ba với má cũng đến Bắc Kinh dưỡng lão luôn đi. Chuyện làm ăn cứ để đó cho tụi nhỏ.”

Cụ Hàn Hường Thiên cười khà, bảo: “Khí hậu ở Bắc Kinh tệ bỏ xừ, đâu tốt như chỗ chúng ta. Còn nữa, nếu cứ quanh ra quanh vào là gặp lão khom này thì ba không ốm cũng tức đến phát ốm.”

“Tên Trư Bát Giới nhà lão muốn trả đũa phỏng?”

... Được rồi, xem ra là hai cụ lâu ngày không gặp nhau, không cãi nhau thì sẽ ngứa mồm. Đường Học Chính rất biết biết điều chuồn đi, anh định đi tìm chị xã thì lại đụng phải Mạc Vu Phi đang đứng hút thuốc.

“Này, khách khứa về gần hết rồi à?” Anh xin lửa châm điếu thuốc.

“Ừ.”

“Hôm nào tao mời mày một chầu nhé.” Anh em tốt với nhau đâu cần nói câu cảm ơn chứ.

“Hừ.”

Hai người im lặng hút thuốc, một lát sau, Đường Học Chính hỏi: “Chuyện lần trước tao nhờ mày tra thế nào rồi?”

“Chuyện gì?” Mạc Vu Phi híp mắt lại, anh thừa biết thằng bạn muốn hỏi gì nhưng anh vẫn vòng vèo đôi câu hòng co kéo thời gian để có thể suy xét thêm.

“Chuyện nhà Phù Hiểu.”

“À, chuyện đó hả, tao tra rồi, không có gì, là tụi mình lo xa.” Khi đối mặt Đường Học Chính, những người biết sự thật của câu chuyện không bàn bạc trước cũng thống nhất được câu trả lời.

Đường Học Chính chau mày, nhẹ búng tan làn khói, nó đã nói vậy chắc là không có chuyện gì thật, chỉ có điều, sao anh vẫn có cảm giác là có chỗ nào đó không hợp lý... hay là anh nghĩ vớ vờ?...

Người nhà Phù Hiểu ở lại Bắc Kinh chơi hai ngày, vì hai em trai Phù Hiểu còn đi học, không thể nghỉ lâu nên họ từ chối khéo lời mời của người nhà họ Đường, quyết định sáng mai sẽ lên đường về nhà.

Dù không nỡ xa người nhà thì Phù Hiểu cũng không thể giữ họ ở thêm được. Đêm hôm đó, đợi bà cụ Phù ngủ, cô kéo cô của cô vào buồng dành cho khách.

Thấy cháu gái có chuyện muốn nói riêng với mình thì bà Phù em bỗng thấy hơi căng thẳng, lẽ nào Đường phu nhân nói cho con bé chuyện khoản tiền nợ?

Hai người ngồi xuống mép giường, Phù Hiểu hỏi: “Cô, sang năm là Gia Minh thi đại học, có phải em nó định đi du học không ạ?”

“Gi? Ừ, phải đó.” Bà Phù em ậm ừ.

“Bây giờ mà đi du học thì tốn khoảng bao nhiêu cả đấy cô nhỉ?” Bạn đại học của cô cũng có người đi du học, song cô không dám hỏi thẳng người ta chi phí, huống hồ đang thời buổi lạm phát nên chi phí tăng theo thời gian.

Bà Phù em thấy tim mình như rút đánh “bịch” một cái, “Ừm... thì khoảng... mấy chục vạn.”

“Thế ạ...”

Thấy cô có vẻ dăm chiêu, bà Phù em càng căng thẳng hơn, bà nhìn ra ngoài cửa, bà đang suy xét xem có nên gọi chồng bà vào đỡ lời cho bà không thì Phù Hiểu làm động tác gì đó...

Cô rút từ trong túi xách ra một chiếc thẻ ngân hàng, dúm chiếc thẻ vào tay cô của cô, “Cô, cô cất cái này đi.”

Ngay lập tức, bà Phù em ngẩn ra, “Đây là cái gì?”

Phù Hiểu e thẹn, nói: “Chỗ tiền này là tiền mấy năm vừa rồi con dành dụm được, chỉ khoảng hơn mười vạn tệ thôi. Lẽ ra con đã để dành được nhiều hơn, nhưng có mấy lần lỡ tiêu mất một ít.”

“Con làm gì thế hả?” Hiểu ý cô cháu, bà Phù em vội vàng nhét lại chiếc thẻ vào tay cháu.

Phù Hiểu không chịu, “Chút tiền này cô đừng chê ít, đây vốn là tiền con dành dụm cho Gia Minh và Gia Dương. Cô chú vẫn muốn cho hai em đi du học nước ngoài, nhưng cô chú làm buôn bán nhỏ, công việc vất vả mà nào có kiếm được nhiều nhận gì cho cam, lo cho hai em đi du học thì vất quá. Dù sao con cũng ít phải tiêu tiền, bây giờ, để Đường Học Chính nuôi con một thời gian cũng được. Tuy nhà Đường Học Chính lắm tiền nhưng con thấy dùng tiền của nhà anh ấy thì không được hay cho lắm, cô đừng trách.”

Bà Phù em cầm chiếc thẻ mà không nói nên lời, mấy năm gần đây, thấy cháu gái viết văn hình như cũng bán được ít tiền, bà liền thôi không chu cấp tiền sinh hoạt cho cháu nữa. Không ngờ con bé lại... Sự day dứt bỗng trào dâng trong bà, bà Phù em như không cầm nổi chiếc thẻ nọ, “Chỗ tiền này... cô không thể nhận.” Tuyệt đối, tuyệt đối không thể nhận.

Phù Hiểu dúm chiếc thẻ vào tay bà rồi nắm tay bà lại, “Chúng ta là người một nhà, con cho em trai con tiền đi học, cô nhận đi cho con vui.”

“Đây là tiền mà con phải làm lụng vất vả mới kiếm được, con giữ lấy mà tiêu...” Nghe con bé nói thì có vẻ con bé đã bắt đầu chuẩn bị khoản tiền này cho hai người con trai của bà từ mấy năm trước rồi.

“Cô, sao cô lại nói thế, cô chú nuôi nấng con bao nhiêu năm trời, lại còn chăm sóc nội, con không biết phải báo đáp cô chú thế nào, chỉ đưa cô được một chút tiền thế này, con cũng ngại lắm.” Cô lấy chồng giàu, về lý mà nói, lẽ ra cô phải chịu trách nhiệm chi trả tất cả chi phí du học của hai người em trai. Nhưng cô ngại, cô không sao mở miệng nói chuyện này với Đường Học Chính cho được, thế nên cô vẫn thấy hơi áy náy với cô của mình.

Bà Phù em thấy cổ họng mình nghẹn đắng, bà nhìn đứa cháu gái tuy lúc nào cũng chín chắn, độc lập nhưng vẫn luôn giữ được tấm lòng lương thiện trước mặt, nỗi hổ thẹn lớn lao như trào dâng trong bà, “Hiểu Hiểu, cô...” Bà chợt nắm chặt tay cháu, muốn nói hết mọi chuyện năm đó cho con bé, nhưng khi lời đến nơi chót lưỡi đầu môi thì bà lại không sao thốt nên câu. Bà nên nói sao bây giờ? Cháu gái bà luôn hết lòng hết dạ với nhà bà, vợ chồng bà lại lén giấu đi khoản ‘tiền bồi thường tính mạng’ của ba mẹ con bé, nếu bây giờ bà nói ra, Hiểu Hiểu sẽ nghĩ về vợ chồng bà như thế nào? Nhất định con bé sẽ khinh thường vợ chồng bà... Bà không thể mất đi đứa cháu gái này, không thể.

“Cô, cô đừng từ chối nữa, cô cứ nhận chỗ tiền này đi, đợi hai cậu ấm nhà chúng ta đi du học về, kiếm được công việc tốt, thì cô chú tha hồ hưởng phúc. Mấy năm rồi, vất vả cho cô chú quá.” Phù Hiểu nở nụ cười tươi rói với bà.

Trước khi đi về, bà Phù em lại trộm nhét chiếc thẻ nọ vào túi xách của Phù Hiểu, nhưng đến cùng, bà vẫn đã bỏ lỡ cơ hội nói ra sự thật. Khi về nhà, bà có bàn chuyện này với chồng, song chồng bà không có quan hệ huyết thống với Phù Hiểu nên ông ta cũng chỉ thấy hơi áy náy mà thôi. Về sau, Đường Học Chính nghe được tin vợ chồng bà muốn cho hai người con trai đi du học thì khẳng khái trả tất cả chi phí du học của hai đứa, còn thu xếp công việc tử tế cho hai đứa nữa. Hành động của vợ chồng Phù Hiểu khiến bà càng thêm áy náy với anh trai và chị dâu, ngấm lại những hành vi của vợ chồng mình, bà quả thật cực kỳ hổ thẹn. Thế là, năm này qua năm khác, sự cắn rứt và áy náy cứ tích tụ lại trong lòng bà, chưa đến sáu mươi tuổi, bà Phù em đã ốm liệt giường.

[1] : lão ngoan đồng: danh từ, đại khái để chỉ những ông cụ tính tình như trẻ con.

83. Chương 83: Ngoại Truyện 2: Trang Phục Mùa Đông

Chỉ sau một đêm mà tuyết đã phủ trắng thành phố Bắc Kinh, trên đường, những cơn gió lạnh thấu xương khiến người đi đường cứ phải run lên vì lạnh. Nhưng mấy chuyện đó vốn chẳng liên quan gì đến Mạc Vu Phi hết, bởi vì: hôm nay anh định sẽ ở lì trong tòa nhà mang họ của anh cả ngày.

“Ra đây.”

Một cú điện thoại ngắn gọn đến không thể ngắn gọn hơn đã phá hỏng hoàn toàn kế hoạch của anh. Anh tức tối lừ chủ nhân của chiếc SUV đen giản dị đến mức rêu rao đang đậu ở ven đường, “Tao là osin nhà mày phỏng?”

“Lên xe.”

“Đi đâu?”

“Đến nơi mày sẽ biết.”

Thế là, trước bao ánh mắt của người đời, Mạc thiếu gia bất đắc dĩ phải trèo lên xe, ngày mai, tốt nhất là đừng để anh nghe được mấy lời đồn đãi nhảm nhí như hẹn mới chả hồ, công mới chả thụ gì gì đó...

TRUNG TÂM THƯƠNG MẠI? Đến đích, trán Mạc Vu Phi chảy xuống ba sọc đen, trong giờ làm việc, khi anh đang làm việc, cha đó gọi anh ra đi shopping với nó? “Mày có biết là tao còn phải họp không hả, vụ tranh chấp về quyền sở hữu mảnh đất đó rất quan trọng?” Anh cười quỵn rũ, hỏi gã đàn ông không có vẻ gì là áy náy trước mặt.

“Đi mua quần áo đã.” Đường Học Chính chỉ mặc một chiếc áo gió mỏng tang, anh đưa tay lên phủi những bông tuyết vương trên áo, rồi rút tay vào túi và đi vào trung tâm thương mại.

Mạc Vu Phi thở hắt ra, anh không muốn hình ảnh của anh bị sụp đổ ở chốn này, anh chỉnh lại chiếc khăn quàng cổ màu cà phê, nhanh bước theo kịp bạn, anh vẫn chưa chịu từ bỏ công cuộc lôi cổ nó lại: “Tao tưởng: quần áo của mày, mày toàn quơ đại vài bộ là xong?”

“Không phải mua cho tao.” Đường Học Chính thẳng tiến khu vực chuyên bán đồ nữ, “Mua cho vợ tao.”

Nghe vậy, chỉ trong chớp mắt, cơn tức của Mạc Vu Phi bay sạch, nhưng anh lại không thể biểu hiện quá rõ cái sự hết sức của anh, đành phải vờ gắt gỏng: “Thế thì mày đưa cô ấy đi mua đi.”

Nhắc đến chuyện này, cặp mày của Đường Học Chính lập tức nhíu lại, “Cô ấy sợ lạnh, không chịu đi ra ngoài.”

“Thế thì mặc nhiều nhiều vào.”

“Bảo cô ấy mặc áo ba bờ xuy bộ đội rồi ra ngoài thì cô ấy chê xấu, đồ thế nào cũng không chịu mặc.” Làm anh rầu ơ là rầu, cục cựa của anh chả chịu để anh yên tâm gì cả! Cô sợ lạnh, anh bảo cô mặc dày dặn chút thì cô không chịu, cô kêu mặc thế trông mập ú; Thấy cô lạnh đến tím cả môi, anh gắt cô hai câu, thế là cô dỗi, cô quay phắt đi rồi lơ anh luôn. Aizzz, anh chiều cô quá đậm làm hư cô rồi. Đường Học Chính khê lắc đầu, tiến vào cửa hàng chuyên bán đồ người lớn.

“Phụ nữ ai mà không ốm chứ? Cái áo đó quê thế cô ấy lại chả không thích à.”

Dạ phải! Chỉ mình anh thấy cô mặc thế cũng đẹp thôi chứ gì? Đường Học Chính bĩu môi, với anh, vợ anh mặc cái gì chả đẹp, mặc cái áo bông to sụ ấy thì có làm sao?

“Thế thì mày tìm tao làm gì?” Mạc Vu Phi chợt trở nên cảnh giác.

Đường Học Chính liếc xéo anh một cái, “Đi một mình mất thể diện lắm.” Kiểu gì cũng phải lôi một thằng theo để nó mất thể diện cùng mình.

Mạc Vu Phi nhảm lại ‘Tam tự kinh[1]’ một lượt.

Shop thời trang hàng hiệu vốn đã ít khách, vào giờ hành chính lại càng vắng hơn, đám nhân viên bán hàng đang nhàn đến sắp ngủ gật của shop nghe được giọng nam truyền đến thì ngay lập tức tỉnh táo lại, cuống quýt đứng lên, nở nụ cười tươi rói, nụ cười chuẩn mực của nghề bán hàng: “Chào mừng quý... ngài.” Thông thường câu chào quen thuộc của họ là: “chào mừng quý cô,” nhưng hôm nay, hai chữ “quý cô” được họ thay bằng “quý ngài” đến là thuận miệng, bởi vì người bước vào là hai anh chàng siêu đẹp trai.

Tuy đám nhân viên bán hàng cũng rất thắc mắc: lý do tại sao hai người đàn ông mà lại vào shop bán quần áo nữ mua đồ, nhưng khi nhìn thấy chiếc khăn quàng cổ có giá mấy nghìn tệ trên cổ ai đó, thì họ lập tức ném mấy chuyện vớ vẩn đó ra khỏi óc, bây giờ, việc họ phải làm là: CẬU TRAI! Ba cô nhân viên bán hàng cùng ủa đến đón khách: “Xin hỏi chúng tôi có thể giúp gì cho quý ngài ạ?”

Đường Học Chính thở dài một hơi, “Tôi cần những bộ trang phục mùa đông đẹp.” Cho cô bé hay thẹn thùng của anh.

Yêu cầu bình dị của anh khiến đám nhân viên bán hàng sững sờ, chưa có ai vào shop họ và nói muốn tìm mua một bộ đồ đẹp bao giờ.

“A, trang phục mùa đông phải không ạ? Chúng tôi vừa nhập về một lô trang phục mùa đông, để chúng tôi giới thiệu cho quý ngài.” Hồi hồn sau phút thất thần, một cô nhân viên tóc ngắn cười niềm nở, “Xin hỏi quý cô sẽ dùng những trang phục này như thế nào?”

“Hơn hai mươi tuổi.”

“Cao 1m65.”

“Hơi gầy.”

“83, 54, 86.”

Đường Học Chính liếc xéo anh một cái: “Không dám làm phiền mày.”

“Mày khách sáo rồi.”

Hai anh thi nhau trả lời khiến đám nhân viên bán hàng tò mò lắm, rốt cuộc là hai ‘anh’ đang mua quần áo cho ai? “Quý ngài thấy chiếc này thế nào?” Cô nhân viên bán hàng khéo léo rút ra một chiếc váy ngắn màu đen nằm giữa móc treo treo quần áo.

“Ngắn quá, không được.”

“Cô ấy không thích màu đen.”

Hai anh cùng chê bai.

“Phải dài và dày.” Đường Học Chính quét mắt khắp gian hàng, sao shop này toàn đồ ‘chỉ để làm cảnh chứ không xài được’ vậy.

“À, thế chiếc áo khoác này thì sao?” Nhân viên bán hàng mang ra một chiếc áo da thỏa mãn yêu cầu dài và dày của khách.

“Chiếc này được nè, rất dày.” Mạc Vu Phi tiến đến, ngắm nghía chiếc áo lông màu trắng.

“Cô ấy sẽ không mặc mấy bộ đồ lông lá đó.” Chỉ vì thích xem thể giới động vật thôi mà người ta đã không cho anh ăn vây cá rồi nè. Thấy trong shop không có đồ anh cần, Đường Học Chính dứt khoát bỏ đi luôn.

Mấy cô nhân viên bán hàng không thể ngăn hai anh lại, đành trơ mắt nhìn hai con cá béo núc lột lưới.

Thế là: tất cả các shop quần áo nữ trong trung tâm thương mại bắt đầu sôi lên sùng sục, vì có hai anh chàng siêu đẹp trai (mỗi chàng đẹp một vẻ) đang không ngại ngập và không sợ mất thể diện lượn trong khu vực bán đồ cho nữ, để mua đồ ột cô gái hơn hai mươi tuổi, đồng đồng cao và hơi gầy. Các cô chưa thấy hai người đàn ông hăm hở và cẩn thận khi chọn đồ ột cô gái đến mức ấy bao giờ. Cô gái ấy là gì của hai ‘anh’? Người yêu? Em gái? Vợ? Hay là ngôi sao nào? Chỉ có điều, hai người đàn ông anh tuấn và phong độ theo hai cách khác nhau này rõ là không phải anh em (loại có quan hệ huyết thống với nhau) mà! Rốt cuộc thì cô gái mà hai ‘anh’ đều rất trân trọng ấy là ai? Cô ấy lại còn là một cô gái trẻ nữa chứ!

“À này, hay cứ mua hết đồng tui mình thấy được được, rồi mang về cho cô ấy chọn lấy.” Mạc Vu Phi không ngờ là chọn quần áo cho phụ nữ lại khó đến vậy.

“Ok, mày mua đi.”

Đặt chiếc áo mới đang cầm trên tay xuống, Mạc Vu Phi lừ anh một cái, “Mày muốn tao bị cô ấy chê bai chứ gì?” Bị cô chê là ‘trưởng giả học làm sang’.

“Tôi lấy chiếc này.” Sau hồi lâu nghiền ngẫm, Đường Học Chính đưa chiếc áo gió màu trắng dày cộp trên tay cho nhân viên bán hàng.

“Trắng quá.” Mạc Vu Phi không đồng ý.

“Da vợ tao trắng trẻo, mịn màng, mặc được.”

Lại còn là... VỢ! Một số nhân viên bán hàng sững sờ vì bất ngờ, một số khác thì tan nát cõi lòng.

“Không bằng chiếc tao chấm lúc nãy.” Mạc Vu Phi lắc đầu.

“Cổ rộng quá.”

“... Hay là tao với mày cá cược đi, cược xem Tiểu Phù Hào sẽ chọn chiếc nào.” Anh hoàn toàn không đồng ý với nhận xét của nó.

Đường Học Chính nhượng mày, “Cược thế nào?”

“Nếu tao thắng, hai chiếc này đều sẽ do tao trả tiền.”

Nhân viên bán hàng đứng cạnh đó che miệng cười, “Tiên sinh, ngài nói ngược rồi.”

Mạc Vu Phi nở nụ cười rù quấy theo thói quen, cặp mắt hoa đào híp tịt lại, “Tôi luôn nhất ngôn cửu đỉnh, ngược thì ngược.”

Một con rùa vàng vừa đẹp trai vừa lăm tiền đó nha! Ngay lập tức, câu tuyên ngôn hùng hồn của anh chàng khiến trái tim các cô nàng quanh đó loạn nhịp theo hiệu ứng domino.

Đường Học Chính híp mắt lại, hừ lạnh một tiếng, “Nếu tao thắng, sau này, mày không được tặng mấy đồ linh tinh cho cô ấy nữa.”

Mạc Vu Phi sầm mặt xuống, “Sao cô ấy có thể chịu đựng được một gã nhỏ nhen như mày nhỉ?”

“Thắng làm vua, thua làm giặc.” Nó còn dám nói ra à?

“Mày đùa thật đấy à?”

“Gia nhện mày lâu lắm rồi”

“Được, cược luôn!” Anh cũng không tin là mình sẽ thua.

Đúng lúc đó, di động của Đường Học Chính vang lên hai tiếng “píp” – có tin nhắn. Người bình thường làm gì có ai dám nhắn tin để Đường đại thiếu gia phải đọc, nhất định là tin nhắn của vợ yêu của anh rồi.

“Đường Học Chính! Em xin lỗi vì sáng nay đã gắt gỏng với anh... Nhưng mà, anh chưa nghe câu: ‘con gái đẹp vì người mình yêu’ bao giờ à? Chàng ngốc! ~~o(>_<)>

Đọc tin nhắn mà Đường thiếu sướng rơn, vợ anh đáng yêu chết đi được.

“Mày đang nhìn cái gì thế?” Mà cười đến ngố.

Đường Học Chính cố ý chìa cho anh đọc, Mạc Vu Phi đọc xong, liền đánh rơi di động,

“Ờ, tay trơn dữ.”

Đường Học Chính đập cho anh một cái, “Nào mày trơn thì có!”

“Đã bảo là tao không cố ý rồi mà.”

“Mày định cứ hèn thế mãi à, thích vợ thằng bạn thân, ngứa mắt tất cả những người đàn bà khác?” Đường Học Chính mắng.

“Nếu người ta là vợ tao, tao cũng muốn xem: thằng nào sẽ là thằng hèn!” Nó tưởng anh hạnh phúc chắc?

Gì-gì-gì? Rốt cuộc là có chuyện gì? Rốt cuộc là hai ‘ảnh’ đang nói về vợ ai? Không lẽ là: anh chàng đẹp trai này mê vợ của anh chàng đẹp trai kia, nên hôm nay hai người kéo nhau ra đây giải quyết? Chẳng phải mấy chuyện kiểu này luôn ảnh hưởng rất nhiều đến tình bạn ư? Sao hai ‘ảnh’ lại còn nói trắng ra với nhau thế? Rốt cuộc là hai ‘ảnh’ thân nhau hay không thân nhau?

Đám nhân viên bán hàng rối rắm...

Cuối cùng, hai anh cãi nhau, tự bỏ tiền ra mua chiếc mình chấm, rồi Đường Học Chính cầm cả về nhà.

Phù Hiểu đang định mặc chiếc ba đồ xuy bộ đội đi nhà xuất bản, thấy anh về thì hãi lắm, “Sao anh đã về rồi?”

Lúc này, chiếc ba đồ xuy mà khi có mặt anh thì có nói thế nào cô cũng không chịu mặc đang bọc cô kín mít, Đường Học Chính ngoác miệng ra cười, bước đến, ôm lấy cô, mi cô mấy cái liền, “Vợ, em mặc cái gì cũng đẹp.”

“Anh nói dối, em thấy em mặc áo này xấu chết đi được.” Phù Hiểu đỏ mặt, cô không thèm tin anh đâu.

“Đẹp thật mà, không lừa em đâu.” Ngậm chiếc lưỡi của cô và mút mấy cái, sau đó, anh lôi mấy bộ đồ đồng mới mua ra, “Nào, đổi áo khác lộng lẫy hơn nào.”

Anh ấy thế nhưng đi mua quần áo cho cô, Phù Hiểu cười ngọt lịm, ngẩng trái ngẩng phải, “Đẹp lắm.” Cô đưa tay cầm chiếc áo gió màu trắng trước.

Thấy chưa, của tao thì sẽ mãi là của tao. Đường Học Chính hài lòng lắm, quần lấy cô, xem chút không cho cô ra ngoài luôn. Sau rốt, anh cũng đổi sang mặc một chiếc áo gió dày cộp, cùng cô vợ ăn vận lộng lẫy đi ra ngoài.

[1] Tam Tự Kinh (nguyên văn:): trong văn cảnh này, Tam Tự Kinh là từ lóng, chỉ những câu chữ tục gồm 3 chữ kiểu như TMD: mẹ nó chứ, vv...

84. Chương 84

Một biểu ngữ đập thẳng vào mắt anh: “ĐƯỜNG HỌC CHÍNH VÔ SỈ, ĐƯỜNG HỌC CHÍNH TI BỈ!!!” Sau rốt là hình ảnh trái dừa hầu bị chém làm đôi, máu văng tung tóe.

Đường Học Chính nhướng mày, “Ai có thể giải thích cho tao chuyện đang diễn ra ở đây nào?” Những đứa thích chết mau xếp thành hàng đi.

“Ngọan Gia, mày đang khiến mọi người phẫn nộ đó.” Vương Tiểu Xuyên dựa vào quầy bar uống rượu, nói với giọng: cười trên khó khăn của người khác. Tội gì mà mà anh phải xúi quẩy một mình chứ.

“Hả?”

“Mấy hôm nay, cộng đồng mạng đang đang truyền nhau một tin sốt dẻo là: ba hôm trước, ở thành phố Bắc Kinh, có một đoàn rước dâu với hai xe Jeep quân đội đi hai đầu, ở giữa hơn mười chiếc siêu xe không người ngồi, có thể gọi là “đoàn rước dâu tình hoa” đó nha.” Một hội viên nói với giọng lạnh te, còn lôi cả di động ra chỉ để lên mạng, mở clip cho anh xem.

Đường Học Chính vẫn điềm nhiên lắm: “Liên quan gì đến tao?”

“Đường thiếu, tao đã hỏi tất cả các CLB người mê xe ở Bắc Kinh, họ nói là họ không cho ai mượn xe hết. Còn nữa, có mấy chiếc xe trong đoàn đó, có tìm khắp cả thủ đô cũng khó tìm được chiếc thứ hai.” Một hội

viên khác là người chơi xe tiếp tục trình ra chứng cứ xác đáng của mình, “May mà trí nhớ của tao tốt, mà sao tao nhớ đồng xe đó đều của của riêng của mày ý nhỉ?” Đàn ông ai chả có thú vui nho nhỏ riêng, có người thích sưu tầm đồ cổ, có người thích chơi dao, còn anh chàng này, đích thị là người thích sưu tập xế.

“... Chúng mày rảnh rồi ghê.” Đường Học Chính bó tay, anh còn tưởng là tụi nó đã bận lắm rồi cơ.

“Ngoạn Gia, có phải mày đang gián tiếp nói cho tụi tao biết rằng: mày đã kết hôn không?” Có người vịn cổ tay.

“Thậm chí là kết hôn mà không báo với tụi tao lấy một tiếng?”

“Trông tôn phu nhân thế nào ý nhỉ, tao nhớ là tao chưa từng gặp?”

“Đường thiếu, trái tim em tan nát rồi, sao anh có thể đối xử với em như vậy...” ‘

Một đám người, cả trai lẫn gái vây lấy Đường Học Chính, mở cuộc hội nghị phê bình anh.

“Đừng ăn ở không phúc đức thế, mày muốn ai trong tụi tao đứng ra chủ trì kiêm chủ chi thì mày cứ chỉ đích danh, ok hết. Nhưng tốt xấu gì mày cũng phải cho tụi tao gặp em đâu tụi tao lấy một lần, mày cứ làm như quen tụi tao là chuyện mất mặt lắm ý.”

“Đúng vậy.”

“Đồng ý!”

“Ý tốt của các bạn, tôi xin nhận thay cô ấy, nhưng cô ấy vốn không hay xã giao, mấy nghi thức xã giao đó thôi bỏ đi.” Đường Học Chính từ chối khéo.

“Azzz, nghe thấy chưa, sợ tụi tao xơi tái cô ấy chắc, bấu gắm.”

“Ừ, bấu lắm đấy.” Đường Học Chính gật đầu, “Được rồi, không có thời gian nói nhăng nói cuội đâu, lên lầu thôi.”

Đám người bị đàn áp cùng thốn thức.

Lầu 2, trong phòng họp, trên những chiếc ghế salon là tốp năm tốp ba người ngồi. Khi này, cả đám người đều rất nghiêm túc, không nghịch ngợm như lúc này khi còn ở dưới lầu nữa.

“Lần này Tiêu Thiển Thiển sẽ chơi trò chơi: ‘Vượt ải,’ nội dung của trò này khá là đơn giản, các bạn đã nắm rõ cả rồi chứ? Còn ai có thắc mắc gì nữa không?” Đường Học Chính – người chủ trì cuộc họp đứng phát biểu.

Không ai ý kiến, đương sự là Tiêu Thiển Thiển thì ngồi day thái dương trên chiếc salon dài, sắc mặt tái nhợt.

“Nếu không còn vấn đề gì nữa thì các bạn về tự chuẩn bị phần công việc của mình đi, nửa tháng nữa tranh cử rồi, phải tranh thủ thời gian.”

Cả đám đồng ý.

“Vụ nhà họ Tề đến đâu rồi?”

“Chuẩn bị xong hết rồi, chỉ còn thiếu ‘gió đông[1]’ thôi.” Một người đáp.

“Cho người đi theo Mạc Vu Phi, Tề Tam từng xích mích với nó, không chừng nhà họ Tề sẽ ngờ nó là chủ mưu.” Đường Học Chính dặn một cô gái ngồi gần đó.

“Tôi biết rồi.”

Gã đàn ông ngồi cạnh Mạc Vu Phi nháy mắt với anh chàng, “Mạc đại thiếu gia, nghe nói mày ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ hả?”

“Cám ơn.” Khóe miệng Mạc Vu Phi giật giật, sao anh lại tốt bụng đi làm ‘kẻ chết thay’ thế chứ.

“Tôi phải đi Thượng Hải một thời gian, có chuyện gì các bạn cứ liệu mà làm nhé.” Đường Học Chính nói.

“Ừa, Đường đại thiếu gia không đưa vợ yêu đi hưởng tuần trăng mật à?” Tiêu Thiển Thiển này giờ chỉ ngồi im thít, day thái dương chợt mở miệng giễu cợt.

Đường Học Chính liếc sang cô nàng, khẽ nhíu mày, “Không khiến cô lo, nhưng Tiêu đại tiểu thư à, tôi hy vọng: từ mai trở đi, cô sẽ không suốt ngày say khướt như thế này nữa.”

Tiêu Thiển Thiển cúp mắt xuống, hừ lạnh một tiếng.

“Đường thiếu, tâm trạng của Thiển Thiển đang không được tốt nên hôm nay cô ấy mới uống hơi nhiều...” Một người bạn của Tiêu Thiển Thiển ngồi cạnh đó lúng búng giải thích.

Cả đám ai cũng biết rõ: tại sao tâm trạng cô nàng không được tốt.

Đường Học Chính vẫn lạnh lùng, nói: “Tôi nhấn mạnh lại một lần nữa, trong trò chơi của chúng ta: đi sai một nước, thua cả ván cờ. Chúng ta phải công tư rõ ràng, nếu có người để cảm xúc cá nhân ảnh hưởng đến trò chơi, tạo thành tổn thất chung thì sẽ bị khai trừ khỏi hội vĩnh viễn.”

Cả căn phòng lặng đi, sắc mặt Tiêu Thiển Thiển đổi màu liên tục.

“Không còn chuyện gì nữa, các bạn tiếp tục chơi đi.” Đường Học Chính chấm dứt cuộc họp.

Căn phòng yên tĩnh được 2 giây —

“Đường thiếu, tội tao/ tớ/ em muốn gặp vợ mày/ cậu/ anh.”

Họp xong, Đường Học Chính ở chơi với đám bạn một lát rồi rời đi. Khi anh về nhà, Phù Hiểu vẫn đang đánh máy, anh ôm cô từ phía sau: “Vợ, nên đi ngủ thôi.”

Phù Hiểu đang hết sức tập trung vào công việc thoáng giật mình, “Anh đã về rồi à.” Cô quay đầu lại, cười nói.

“Ừ.” Không kìm lòng được, anh ngậm lấy đôi môi đỏ của cô, mút đánh chụt một cái.

“Oái, người anh toàn mùi rượu thôi à.” Phù Hiểu cười với vẻ ghét bỏ, nghiêng đầu né, không cho anh thơm.

“Anh có uống nhiều đâu.” Bị cáo nào đó kháng án, yêu cầu được ‘tiếp xúc thân mật’ với quan tòa.

“Anh đừng quậy, để yên cho em làm việc nào.” Công việc của cô lỡ dở hết rồi nè.

Đường Học Chính thôi không đùa nữa, gác cằm lên vai cô, thong thả nói: “Anh có chuyện muốn bàn với em.”

“Chuyện gì?” Cô vừa đánh máy vừa hỏi.

“Chắc ngày kia anh phải đi Thượng Hải một thời gian, bao giờ về, anh sẽ bù tuần trăng mật cho em sau.”

“Đi Thượng Hải? Anh phải đi chỗ ông ngoại chúng mình à?” Mới nghe anh nói thế thôi mà Phù Hiểu đã thấy hơi trống trải rồi, rõ là anh vẫn đang ở bên cô mà.

“Ừ, anh vừa xuất ngũ, phải tìm lấy một công việc để còn kiếm tiền nuôi gia đình chứ, không thì ai nuôi vợ anh bây giờ?” Anh cọ đầu vào gáy cô, mỉm cười, nói.

“Nói vậy thì em phải cực kỳ cảm kích, nước mắt ngấn, nước mắt dài tiễn anh lên đường mới được?” Phù Hiểu nhướn mày.

“Anh cho phép.” Vị lão gia nào đó đến là rộng lượng.

“Đồ mồm thôi!”

“Người đẹp bé bỏng của anh chê anh thôi hử? Không sao, lão gia sẽ dẫn em đi tắm yên ương.” Anh nâng cánh tay cường tráng lên, Phù Hiểu như con chim cút, bị anh nhấc bổng bằng một tay một cách dễ dàng, bàn chân nhỏ bé của cô không còn chạm đất nữa.

Phù Hiểu bị giật mình. “Á – Bỏ em ra nào!” Nằm trong vòng tay anh, cô vừa cười vừa mắng.

Đường Học Chính hôn cô đánh chụt một cái, “Ghét anh hả? Lát nữa em lại chẳng xin anh đừng có ‘dứt ra’ ấy à!”

... Trong công việc, Đường Học Chính là một người rất quyết đoán, hễ nghĩ là làm. Sáng hôm đó, sắp xếp hành lý xong, anh hôn vợ yêu đang nằm trên giường một cái, rồi xách va li đi. Phù Hiểu vuốt ve bên giường hãy còn vương hơi ấm của anh mà thấy lòng hụt hẫng lạ thường.

... Ông cụ Đường luôn không nhúng tay vào việc của thằng cháu, nhưng thấy đôi trẻ nói muốn về nhà ở luôn, ngoài miệng cụ cảm rằm thể thôi, chứ trong bụng thì cụ mừng rơn à. Từ sáng sớm, cụ đã sai con dâu đánh bản báo cáo, nộp cho cấp trên, nhân tiện gọi luôn kiến trúc sư đến nhà.

Bà Hàn Ngọc Tố thấy con bảo muốn về nhà ở luôn thì cũng phần khởi lắm, trước kia, bà chỉ nài thằng bé ở nhà ngủ có một tối, nó cũng đã không thích, sao thằng bé bỗng dưng lại đổi tính thế nhỉ?

Thế là ba thế hệ ông bà – bố mẹ – con cái của nhà họ Đường mỗi thế hệ cử ra một đại biểu, cùng thảo luận với kiến trúc sư, xem xây thêm một tầng lầu nữa kiểu gì. Ông cụ Đường đề nghị xây theo kiến trúc truyền thống của Trung Quốc, nhưng bà Hàn Ngọc Tố thì thích kết hợp giữa phong cách kiến trúc phương Tây và kiến trúc truyền thống Trung Quốc hơn. Trước giờ, Phù Hiểu luôn nghe lời ông cụ Đường răm rắp, không ngờ lần này gu thẩm mỹ và ý tưởng của Phù Hiểu lại rất hợp với bà, một vài vấn đề, bà chỉ mô tả sơ sơ Phù Hiểu đã nghe ra. Vậy là, với kết quả biểu quyết hai đầu một, tầng gác mới được thống nhất sẽ xây theo kiểu kết hợp giữa kiến trúc phương Tây và kiến trúc cổ truyền Trung Quốc.

Thiết kế xây thêm một tầng lầu ột ngôi nhà có sẵn dễ hơn thiết kế một ngôi nhà hoàn chỉnh rất nhiều, khâu trang trí nội thất là quan trọng nhất. Phù Hiểu bắt đầu bận rộn. Ngày nào cô cũng cùng bà Hàn Ngọc Tố nghiên cứu, lựa chọn đồ nội thất để trang trí cho tầng lầu mới, hai người rất cẩn thận trong khâu này, chọn tỉ mỉ từ ốp trần đến ốp sàn. Hai người cũng không ngờ là họ lại hợp gu nhau đến thế, thi thoảng, khi phải gặp vấn đề bất đồng quan điểm, Phù Hiểu cũng sẽ tôn trọng ý kiến của mẹ chồng.

Bà Hàn Ngọc Tố ngạc nhiên lắm. Bà vốn định giở cái uy của mẹ chồng ra net con dâu, nhưng vì chị ta xử sự kiểu đó mà bà thấy mình như đang tấn công cái bị bông. Vả lại, Phù Hiểu luôn khiêm nhượng, dịu dàng và cực kỳ kính trọng ông bà ba mẹ, dù giữa hai mẹ con vẫn còn một khoảng cách vô hình thì chị ta cũng cố làm thân với bà. Bạn bè của bà cũng có nhiều người đã có con dâu, bà cũng gặp cả rồi, toàn mấy đứa con gái cá tính, nói dễ nghe thì là yêu sự tự do, nói khó nghe thì là ích kỷ. Mấy đứa đó có mua được đồ đẹp hay kiếm được miếng ăn ngon cũng sẽ lo sướng cái thân mình trước, rồi mới nghĩ đến người khác. Nhưng Phù Hiểu thì khác, chị ta có uống miếng nước cũng sẽ hỏi: “mẹ có uống không ạ.”

Bà rất là hoang mang. Nếu so đáo đẽ, Phù Hiểu đáo đẽ hơn mấy đứa con gái hay dỗi vặt kia nhiều, huống hồ, A Chính rất chiều chuộng chị ta, ba chồng bà thì bên chị ta chăm chăm, chị ta đâu nhất thiết phải bỏ đờ người mẹ chồng là bà – nếu không bà đã chẳng phải phân vân, không biết nên đối xử với chị ta như thế nào như bây giờ.

Rốt cuộc là chị ta nghĩ gì?

Thật ra, Phù Hiểu không nghĩ phức tạp đến thế, cô thấy là cô và bà Hàn Ngọc Tố đã là người một nhà rồi, dù trước kia hai người có xích mích gì thì giờ cũng phải cố hết sức để mà hòa giải với nhau. Huống hồ, thời gian này, cô cũng không rảnh mà nghĩ đâu đâu; Bởi vì: cô bận tối mắt với chuyện trang trí nhà cửa suốt cả ngày, đến mức công việc của cô cứ lơ đãng mãi, trên mạng, chị Chu – biên tập cho truyện của cô đã ra hơn chục ‘thánh chỉ’ giục cô.

Nội dung cuốn tiểu thuyết sắp tới của cô đã được thống nhất từ mấy tháng trước, lần này, cô sẽ viết về quá trình phấn đấu vươn lên của một cô MC xinh đẹp. Để viết cuốn tiểu thuyết này, cô đã lên sẵn kế hoạch: đến công ty nào tham quan và đi gặp những ai phỏng vấn ngắn để lấy lấy tư liệu. Nhưng, đột vừa rồi đã xảy ra hết chuyện này đến chuyện khác, thế nên, bây giờ, đến cả viết theo hướng nào cô cũng chưa quyết định xong.

Nghe nói giờ cô đã chuyển lên Bắc Kinh sống, để cô có thể nộp bản thảo đúng hạn, chị Chu đang ở thành phố G xa tít đã rất nhiệt tình giới thiệu cho cô một công việc, đó là làm phóng viên thực tập ột tờ tạp chí chuyên viết về người nổi tiếng đương thời ở Bắc Kinh, vì rằng: nhà xuất bản cô cộng tác cũng có một chi nhánh nhỏ ở Bắc Kinh, mà tờ tạp chí kia thì là đối tác quan trọng của nhà xuất bản.

“Phòng viên thực tập ạ...”

“Tập chí em thực tập không phải báo chính ngạch nên em không có kinh nghiệm cũng chẳng sao. Huống gì, nghe nói trong bản xếp hạng những công việc buồn chán nhất trên đời: xếp thứ nhất là CEO, xếp thứ hai là phóng viên, ừm, hai vợ chồng em lại làm hai công việc đó, tha hồ mà xứng lứa vừa đôi nhá.”

... Thế chị ấy không sợ cô mắc bệnh trầm cảm à?

Khi Phù Hiểu đang vã mồ hôi, thì một lời đề nghị chat + xem webcam bá đạo nhảy ra, làm gì còn ai khác nữa, đương nhiên là anh xã thân yêu dù có khuya đến mấy cũng phải gặp cô bằng được của cô rồi.

Đúng lúc cô vừa quyết định xong một chuyện mới toanh, cô hí hửng bật webcam, mở cửa sổ chat, buzz anh, “Em muốn đi làm?”

Mấy hôm nay, hôm nào Đường Học Chính cũng mệt như cún. Lúc này, anh đang nằm bò trên giường, thấy vẻ phấn khởi của vợ yêu thì như vơi đi bao mệt nhọc, “Chúc mừng em, chỉ có điều: em định đi đâu làm cơ?”

Thế là Phù Hiểu kể tóm tắt câu chuyện cho anh nghe.

Đường Học Chính không quá hài lòng: “Vất vả lắm, làm làm gì.” Thời gian này, thành phố Bắc Kinh nóng như cái lò, vợ anh sao có thể suốt ngày dãi dầu ở ngoài đường được.

“Vất vả gì chứ, có vất vả bằng anh bây giờ không?” Nhìn anh qua webcam mà cũng phát hiện: anh gầy rộc đi.

“Anh là đàn ông.” Vất vả là đương nhiên.

Câu trả lời đến là đương nhiên của anh khiến Phù Hiểu không thể lý luận lại, đành nhỏ nhẹ: “Chỉ là phóng viên thực tập thôi mà anh, nhất định là ở trong văn phòng suốt, không phải vất vả gì đâu. Huống hồ, em cũng chỉ làm hơn một tháng thôi, bao giờ anh về, em sẽ nghỉ, thế có được không anh?”

Đường Học Chính chau mày, đồng ý với quyết định của cô một cách rất không tình nguyện: “Thế thì cho em hai ngày thử việc.”

“Hoàng ân mệnh mông gớmmmmm...” Phù Hiểu đổi, dài giọng ra mà vẫn không sao kìm được nụ cười đã chực nở trên môi.

[1] : gió đông: ẩn dụ, chỉ nguyên do, nguyên cớ, nguồn cơn, bắt nguồn từ thành ngữ “TỬ KHÍ ĐÔNG LAI” – chỉ khí lành từ phía đông bay đến, mang may mắn và hạnh phúc. Ý của câu văn trên nôm na là: chuẩn bị xong hết rồi, chỉ thiếu một nguyên do hợp lý, có lợi cho phe mình để khai chiến với nhà họ Tề thôi.

85. Chương 85

Theo địa chỉ mà chị Chu cho, Phù Hiểu bước vào một tòa nhà thương mại lớn nằm ở khu Tam Hoàn. Cô đi thang máy lên tầng lầu 35, cánh cửa thang máy mở ra, hiện ra trước mắt cô là một phòng làm việc nguy nga lộng lẫy. Kiến trúc căn phòng đơn giản mà không kém phần cá tính: những gam màu đối lập, chiếc đèn chùm to tướng, trong phòng bày rất nhiều bàn ghế, tuy chúng không được sắp theo thứ tự nhưng không những không làm căn phòng trở nên bừa bộn mà còn tạo cảm giác phóng khoáng cho căn phòng. Trong phòng có một đám các cô gái vận đồ hàng hiệu và đi giày đế mảnh, hoặc đang vịn vàng bước đi, hoặc đang làm việc, hoặc đang nghỉ tay.

Nơi này được đó! Phù Hiểu thầm khen ngợi.

“Chào cô, tôi có thể giúp gì cho cô không?” Nhân viên lễ tân mỉm cười hỏi.

Phù Hiểu nói lý do cô đến đây cho cô nhân viên lễ tân, cô kia nghe xong liền đưa cô đi xuyên qua phòng làm việc rộng cả trăm mét vuông thơm nức mà họ đang đứng.

“Tòa soạn này lớn thật.” Phù Hiểu nói.

“Từ lầu 30 đến lầu 35 tòa nhà thương mại này đều là của tòa soạn chúng tôi.” Cô nhân viên lễ tân không khỏi tự hào khoe ra.

“Là doanh nghiệp độc lập?”

“Thuộc Tập đoàn Truyền thông Kinh Hoa, nhưng được hưởng quyền tự chủ đặc biệt.” Cô nhân viên lễ tân nháy mắt, ra vẻ bí mật.

Phù Hiểu có phần tò mò, định hỏi tiếp, song cô nhân viên lễ tân đã gõ lên một cánh cửa thủy tinh màu cam. Sau khi nghe được tiếng: “Mời vào,” cô nhân viên lễ tân dẫn cô đi vào văn phòng Tổng biên tập.

Ngồi sau chiếc bàn công tác sang trọng với thiết kế hình khối là một người phụ nữ cực kỳ gợi cảm. Tóc cô được làm quăn, nhuộm màu đỏ sậm. Cô có đôi mắt quyến rũ, đôi môi đầy đặn mỡ màng. Bộ váy liền áo cổ chữ V ôm lấy thân hình khêu gợi của cô, chiếc dây chuyền đắt giá đong đưa trước bầu ngực đầy đặn của cô. Tuy khuôn mặt cô không tinh xảo bằng Tiêu Thiển Thiển nhưng cô rất có sức hút, từ cô như tỏa ra sự cảm dỗ trí mạng, sự cảm dỗ của một người đàn bà mặn mà, đậm chất.

“Sếp tổng, đây là Phù tiểu thư, cô ấy là người mà nhà xuất bản đối tác giới thiệu đến tòa soạn chúng ta.” Cô thư ký nói, giọng có phần cung kính.

Thì ra người phụ nữ gợi cảm ấy chính là Sếp tổng kiêm Tổng biên tập của tờ tạp chí này. Cô khẽ gật đầu, mỉm cười với Phù Hiểu: “Mời em ngồi.”

Thật là một bà sếp quyến rũ! Phù Hiểu có hơi hâm mộ, Đường Học Chính vẫn chê cô không giỏi ‘đong đưa’.

Cô nhân viên lễ tân đi ra ngoài, hai người trò chuyện với nhau một lát. Làm phóng viên thực tập thì thường là những người mới ra xã hội công tác, công việc chủ yếu là làm chân sai vặt, nên yêu cầu cho công việc này cũng không cao lắm. Vả lại, Phù Hiểu là người nhà xuất bản đối tác gửi đến, Đỗ Dung nghĩ cô là tác giả mới, nhà xuất bản đối tác gửi cô đến rèn giũa thêm nên cũng không quá khắt khe với cô, chỉ kiểm tra xem cô có đáp ứng những yêu cầu cơ bản nhất chưa. Sau đó, Đỗ Dung bảo: “Mai em đến làm luôn nhé.”

Đây là lần đầu tiên Phù Hiểu đi phỏng vấn xin việc, thế mà cô được nhận vào làm luôn, cô phấn khởi lắm, “Vâng ạ.”

Cô đứng dậy, định đi ra ngoài thì Đỗ Dung gọi cô lại: “Tiểu Phù, tạp chí chúng ta là một tạp chí nổi tiếng, là một thành viên của tòa soạn, em nên thay đổi cách ăn mặc.” Đỗ Dung nhìn bộ đồ thể thao rẻ tiền cô đang mặc, nhắc khéo, “Đừng tiếc tiền, có đầu tư mới có thu về.”

Phù Hiểu có hơi lo lắng về vụ quần áo mà Đỗ Dung nhắc nhở. Tuy rằng cô của cô đã trả lại thẻ cho cô nhưng cô vẫn định để chỗ tiền đó lại, chờ bao giờ Gia Minh xuất ngoại thì cho thằng bé. Bây giờ, cô thực sự không còn dư nhiều tiền để mà mua đồ hàng hiệu... Đường Học Chính rất nhiều tiền, cô mà bảo anh mua cho cô mấy bộ quần áo thì anh cũng sẽ mua ngay thôi, chỉ là, cô thấy thế cứ kỳ kỳ sao ý, đồ dùng của mình mua bằng tiền của mình vẫn hơn.

Sau hồi lâu ngẫm nghĩ, cuối cùng cô cũng nghĩ ra được một cách giải quyết: Dương Mật đã gia nhập ‘thành phần trí thức’ lâu như vậy thì nhất định sẽ có quần áo, bảo con bé cống hiến mấy bộ, cho cô mượn một tháng, thế là ổn rồi. Nghĩ là làm, cô gọi cho Dương Mật.

Khi này, Dương Mật đang bận kiểm duyệt kim ngạch, nhận được cuộc gọi của bạn thì trốn vào WC bắt máy, “Alo, gì thế mày?”

“Kẹo Mật, mày cho tao mượn mấy bộ quần áo để mặc nhé.” Phù Hiểu đi thẳng vào vấn đề.

“... Cái gì?” Con bé nghèo đến mức đó cơ à?

Thế là Phù Hiểu kể tóm tắt câu chuyện cho Dương Mật nghe, Dương Mật chậm rãi nói: “Cho mày mượn quần áo cũng được thôi, nhưng theo tao, mày nên bảo Đường thiếu mua à thì hơn.” Nếu Đường thiếu biết, nhất định anh ta sẽ không để nó phải đi mượn quần áo.

“Tao không muốn...” Phù Hiểu có hơi mất tự nhiên. Nhà và tiền ăn đều là anh lo, giờ đến cả đi mua sắm cô cũng lấy tiền của anh, cô thấy thế thì không được hay cho lắm.

Dương Mật biết Phù Hiểu độc lập quen rồi, dùng tiền của người khác thì thấy ngượng tay, cô khuyên bạn: “Hiểu, Đường thiếu là chồng mày, là người thân thiết nhất với mày trên thế gian này, chứ không phải người ngoài.”

“Tao hy vọng tụi tao luôn ngang hàng với nhau, có vậy mới tiến xa được mày ạ.” Cô không muốn tạo sự bất bình đẳng trong địa vị kinh tế của hai vợ chồng, để rồi tình cảm vợ chồng bị ảnh hưởng.

“Đồ ngốc, có phải ngày nào mày cũng lèo nhèo đòi tiền anh ta đâu. Mày nghĩ mà xem: giả sử hai đứa mày trao đổi thân phận với nhau, mày có tiền, anh ta không có tiền, anh ta muốn mày mua cho anh ta mấy bộ quần áo, liệu mày có cho anh ta là gã ăn bám không?”

Phù Hiểu cẩn thận suy ngẫm: “Ồ...”

“Giờ thì mày hiểu rồi chứ? Mày không bảo anh ta mua ày mới là coi anh ta là người xa lạ đó, Đường thiếu mà biết, anh ta sẽ giận à coi. Hai vợ chồng sống với nhau còn nhiều vấn đề lắm, không đơn giản như mặt ngoài đâu, mày còn phải học chán, cô ngốc ạ.”

Sau khi bị Dương Mật răn dạy, trên đường về nhà, Phù Hiểu đã suy nghĩ thật cẩn thận, rồi cô nhắn tin cho Đường Học Chính.

Đường Học Chính đang chủ trì một cuộc họp quan trọng, cụ Hàn Hương Thiên ngồi cạnh dự thính. Chiếc di động anh để trên bàn rung lên, anh nhìn di động, nhướn mày, mở tin nhắn ra thì thấy:

“Bây giờ anh có rảnh không?”

Thế là người đàn ông vung bàn tay to bản lên, “Giải lao 10 phút.”

Thấy bóng anh khuất sau cánh cửa, Hàn Thần Duệ – nãy giờ ngồi cạnh cụ Hàn Hương Thiên – nói với vẻ ghen tức: “Nội, nội có thấy nó công tư không rõ ràng không ạ?”

Cụ Hàn Hương Thiên nhàn nhã nhấp một ngụm cà phê không đường: “Anh có thấy cấp dưới nào dị nghị không? Nếu anh cũng có cái khí phách khiến người ta phải phục tùng ấy thì muốn làm gì chả được.” Người làm lãnh đạo không phải biến mình thành một cỗ máy của công việc mà là khiến cấp dưới của mình ngoan ngoãn trở thành những cỗ máy của công việc.

Hàn Thần Duệ cứng họng.

Đường Học Chính đi vào văn phòng, đóng cửa lại, gọi cho vợ: “Cục cưng bé bỏng, có việc gì thế em?” Bình thường, vào ban ngày cô sẽ không gọi cho anh vì cô sợ quấy rầy công việc của anh.

“Sao anh gọi lại mau thế?”

“Đúng lúc anh giải lao.”

“À... Em chỉ muốn nói với anh chuyện này.” Phù Hiểu do dự.

“Chuyện gì?”

“Hôm nay, em đến tòa soạn báo nọ, tổng biên tập bảo em phải thay đổi phong cách ăn mặc.”

“Hở chỗ này, hở chỗ nọ?” Nghe giọng có vẻ cô đang chột dạ chuyện gì.

“Anh nói bậy bạ gì thế hả, chỉ là đổi sang mặc mấy bộ hàng hiệu, hàng shop giá hàng ngàn tệ một chiếc thôi.”

“Không cho hở ngực, không cho hở lưng và váy phải dài quá gối.” Ông chủ gia đình lập tức tuyên bố ba chính sách.

“... Có phải chuyện đó đâu chứ?” Phù Hiểu bó tay với tư duy của anh luôn.

“Thế thì là chuyện gì?”

“Thì là...” Thật phải nói ra ư? Phù Hiểu còn đang phân vân lắm, cứ thế hỏi xin tiền anh, được chứ?

“Thì là gì?” Đường Học Chính chau mày, chuyện gì mà cô ấp úng vậy?

“Em... dạo này em không có tiền dành ua sắm, anh mua cho em được không?” Nói ra miệng, Phù Hiểu vẫn thấy hơi ngại ngại. Cô có thể xin tiền anh một cách không kiêng kỵ gì (như từng xin tiền cha mẹ cô) ư?

Đến khi lời cô truyền rõ mồn một vào tai, Đường Học Chính mới muộn màng hiểu ra lý do vì sao cô ập ứng. Anh luôn thấy Phù Hiểu tiêu tiền của anh là đương nhiên nên anh không nghĩ đến việc cô sẽ vì chuyện xin tiền anh mà lo nghĩ. Nhưng, anh ngẫm lại thì: với tính cô, cô sẽ chẳng bao giờ muốn mở miệng xin ai cái gì. Ấy vậy mà cô lại mở miệng xin tiền anh, điều đó chứng tỏ địa vị của anh trong lòng cô hơn hẳn người khác. Đúng là một niềm vui bất ngờ mà, anh bật cười sung sướng, “Vợ anh giác ngộ rồi, giỏi lắm, giỏi lắm.”

Phù Hiểu đỏ mặt, “Giác mới chả ngộ gì chứ...” Anh hí hửng thế làm gì...

“Phù Hiểu, anh rất vui.” Giọng nói trầm ấm xen lẫn tiếng cười cho thấy tâm trạng của chủ nhân, “Sao vợ Lão Gia giỏi lấy lòng Lão Gia thế không biết?”

“Em tiêu tiền của anh, anh còn mừng thế làm gì?” Tiếng cười của anh truyền niềm vui sang cô, dù Phù Hiểu chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, cô vẫn phì cười.

“Anh kiếm tiền chẳng phải để nuôi em ư? Em không tiêu thì ai tiêu?” Đường Học Chính đáp đến là đương nhiên, “Em hỏi anh kiểu đó thì chắc em chưa thấy mấy chiếc thẻ ngân hàng để trên cái kết đầu giường ngủ chúng mình rồi, mặt sau thẻ đó đều in tên em.”

... Cô cho là thẻ của anh, anh vứt bừa, còn tưởng rằng mấy thẻ đó quan trọng, rằng anh để trong thẻ rất nhiều tiền, nên đã cất cả vào trong kết.

“Anh còn tưởng là phải dạy em, em mới giác ngộ được cơ, ai ngờ em tự học thành tài được. Khá lắm! Rất có tiền đồ!”

Phù Hiểu thấy chột dạ, nhưng cũng thấy... ấm áp lạ. Hóa ra, với một cặp vợ chồng yêu thương nhau, tiền của không bao giờ là vấn đề nhạy cảm, là nguồn cơn gây mâu thuẫn ư? Kẹo Mật nói đúng, cô còn phải học nhiều lắm cơ, “Đường Học Chính, anh tuyệt quá...”

“Đồ ngốc,” Đường Học Chính cười khế, nhìn lên chiếc đồng hồ kiểu cổ trên tường, “Anh phải họp tiếp đây, em gọi Dương Mật đi mua quần áo với em nhé.”

“Vâng.”

“Không cho em mặc mấy bộ hở ngực, hở lưng, và váy phải dài qua gối đấy!”

“...”

Sau rốt, vì Dương Mật phải tăng ca, đến tối muộn mới tan làm, mà Phù Hiểu thì không biết đi đâu mua quần áo nên Phù Hiểu ngượng ngập gọi cho Lý Giản Tình, đương nhiên là Lý Giản Tình vui vẻ đi cùng với Phù Hiểu. Thế là, sáng hôm sau, Phù Hiểu mặc chiến lợi phẩm của ngày hôm trước đến tòa soạn báo danh, Đỗ Dung ngấm ngấm Phù Hiểu, gạt đầu một cách hài lòng: thấy Phù Hiểu mua toàn mẫu mới ra thì cho là cô gái này dám ‘đầu tư’.

Đỗ Dung dẫn Phù Hiểu đến chỗ Lam Tiểu Hi – một trong những cây bút chủ lực của tạp chí. Về danh nghĩa, công việc của Phù Hiểu là phóng viên thực tập, nhưng thực tế, công việc của cô là một trợ lý. Lam Tiểu Hi là điển hình cho thành phần nữ trí thức ‘ba tốt’ với: năng lực làm việc tốt, quan hệ rộng và khéo giao tiếp. Lam Tiểu Hi cũng khá khách sáo với Phù Hiểu, chỉ sai cô đi bưng nước, pha trà, sắp xếp tài liệu, chứ cũng không làm khó dễ gì cô.

Phù Hiểu cũng không có gì bất mãn với cách đối xử của cấp trên, cô cẩn thận làm tốt công việc ‘9h sáng-5h chiều’ đầu tiên của cô. Đi làm ở tòa soạn, cô mới thấy làm ‘thành phần trí thức’ cũng không dễ chút nào. Tuy bề ngoài chảnh chũ: mặc đồ hàng hiệu, xách túi hàng hiệu, đi làm bằng ô tô riêng nhưng áp lực công việc cũng rất lớn. Tạp chí cô công tác không phải báo chính ngạch nên yêu cầu về tin tức không quá cao, nhưng những người tạp chí cô phỏng vấn cũng toàn tai to mặt lớn cả, viết tốt thì chẳng được khen, viết lỗi một tý là có vấn đề ngay... Thư ký của mấy người đó thì toàn ‘mắt lửa con người vàng’, họ có thể giở kính lúp ra soi từng câu từng chữ, soi đi soi lại cỡ chục lần, thậm chí soi đến cả dấu chấm câu... Thế là hết tươi cười nịnh nọt lại hầu rượu... Đi làm mới thấy xã hội phức tạp, công việc thì nhiều, đồng nghiệp thì lục đục với nhau, viết báo mà muốn phê bình người ra thì phải cẩn thận ngôn từ, kéo lại thành ‘dùng từ thô tục bôi

nhỏ người khác', cẩn thận lắm rồi vẫn còn bị chê ỏng chê eo. Thậm chí, tòa soạn cô còn có mấy cô nàng 'bach cốt tinh', đã lợi dụng cạp váy để thăng chức, trở thành bà hai, bà ba của mấy ông lãnh đạo nọ với cả giám đốc kia, lại còn suốt ngày khoe khoang mấy chuyện mà Phù Hiểu không thấy đáng khoe ra chút nào.

Ái chà, thế giới này mới 'muôn màu muôn vẻ' làm sao! Phù Hiểu thầm cảm khái.

86. Chương 86

“Thế thì đừng đi làm nữa.” Đêm đó, sau khi nghe vợ kể lể chuyện công việc, Đường Học Chính nhân cơ hội khuyên cô bỏ việc.

“Nói đi nói lại vẫn là đàn ông các anh tồi nhất, chỉ giỏi gái gú.” Phụ nữ các cô ra xã hội làm việc cũng có dễ sống đâu cơ chứ? “Có tí tiền tí quyền là lại chim chuột phụ nữ, ai đến cũng không từ chối, có phải anh cũng thế không hả?”

Đường Học Chính chột dạ, ngày trước, đúng là anh có thể thật. Như anh thì anh chẳng cần mời chài, cũng có cả đồng đàn bà ngã vào lòng anh. Mà hồi đó, anh cũng chẳng thêm quan tâm việc bọn họ là tự nguyện hay bị ép buộc, chỉ cần thuận mắt, ngoan ngoãn, có thể 'xả' dục vọng là được. Bữa cơm tối nay cũng vậy, có người cho hai người đẹp Giang Nam yếu đuối, nũng nịu đến hầu anh, thậm chí một ả còn là gái trinh, về ngoài của hai ả để làm người ta 'thương' lắm. Nếu không phải trái tim anh đã thuộc về vợ yêu của anh thì có khi anh sẽ 'xài' hai ả cũng nên.

“Anh chỉ chim chuột mỗi em thôi.” Anh nói giảm nói tránh, đồng thời răn vợ: “Đàn ông chính trực, gái ngã vào lòng vẫn tỉnh queo như Lão Gia anh là hiếm lắm đấy. Em đi làm nhớ phải cẩn thận cho anh. Bất kể là ai mời em đi ăn cơm, em cũng phải từ chối, nhớ chưa?”

Phù Hiểu mắc mưu anh luôn, phì cười: “Cái gì mà chính mới chẳng trực, anh là anh háo sắc nhất đấy...” Lần nào ân ái, anh cũng làm cô xấu hổ khôn tả.

Đường Học Chính cong môi cười tà: “Xem ra là vợ anh 'nhớ' anh rồi đó nha.”

Phù Hiểu đỏ mặt, nũng nịu: “Chàng ngốc, sao mà không nhớ cho được?” Tuy rằng “nhớ” của cô khác “nhớ” của anh. Từ ngày quen nhau đến giờ, hai người luôn bên nhau rồi lại chia xa, mỗi lần chia xa, cô lại càng nhớ nhung anh hơn. Bây giờ, mới xa anh chưa được nửa tháng, cô đã nhớ anh đêm ngày, nhớ anh đến mất ngủ... Cô thật càng ngày càng kém tầm mà.

Đường Học Chính thích nghe những lời giải bày thẳng thắn, không chút giả tạo kiểu này của cô vô cùng. Anh say sưa ngắm khuôn mặt xinh đẹp của cô qua cửa sổ webcam, cười đến là sung sướng, “Xong việc cái là anh về với em liền, sẽ không la cà dù chỉ một giây.” Nếu không phải anh biết chắc là mình sẽ bận tối mắt và không có thời gian chăm sóc cô thì kiểu gì anh cũng phải mang cô theo.

“Em không có giục anh đâu, đừng cố quá.” Qua webcam thôi mà cô cũng nhìn ra: anh gầy rộc đi, “Em đùa anh đó, hôm nào em cũng rất là bận rộn, đâu có rảnh mà nhớ anh.”

Câu này của cô làm Đường đại thiếu gia không hài lòng, “Hàng ngày em bận những việc gì hả?” Mà quên không nhớ anh?

Cái gã này thật là, biết rồi còn hỏi... Có trời biết, bất kể cô có đang bận hay không, gương mặt anh luôn len vào suy nghĩ của cô quây phá... “À, đúng rồi, mai em phải theo chị Lam đi phỏng vấn khách mời của tạp chí, cũng nhiều cái phải chuẩn bị ra phết.”

“Phỏng vấn? Không phải em chỉ là một chân chạy việc ở tạp chí đó thôi à?” Nghe nói cô phải xuống đường đi phỏng vấn khách mời, Đường Học Chính trở nên cảnh giác.

“Tổng biên tập đang khởi động một dự án lớn, chị ấy đã rất vất vả để người đầu tiên nhận trả lời phỏng vấn của tạp chí chúng em. Chị Lam có nhiệm vụ viết bài phỏng vấn này. Mấy hôm nay, vì cuộc phỏng vấn ngày

mai mà chị ấy bận tối mắt tối mũi. Lẽ ra là một mình chị ấy đi, nhưng chắc nhiều việc quá một mình chị ấy không ôm đồm được hết, nên hôm nay lúc tan làm chị ấy dặn em mai đến sớm theo chị ấy đi phỏng vấn.”

“Phỏng vấn ai thế?” Cô nói là nhiều ‘việc’, thế thì sao anh yên tâm nổi?

“Em không biết. Bọn họ kỳ cục lắm, bao giờ có bản thảo rồi họ mới công bố cho nhân viên chúng em bản thảo đó là bài phỏng vấn ai.”

“Phỏng vấn thì thôi, anh tạm cho phép em đi, nhưng anh cấm em đi ăn với người ta, cả đi uống cà phê cũng không được.”

“Em biết rồi mà.” Cô cũng không thích đi xã giao với mấy người đó.

Sáng hôm sau, cô cùng Lam Tiểu Hi bước vào một tòa nhà thương mại nguy nga nằm ở khu Nhị Hoàn. Xác nhận lịch hẹn với nhân viên lễ tân ở sảnh xong, hai cô đi thang máy lên tầng lầu 68 – tầng lầu cao nhất của tòa nhà.

Bước ra khỏi thang máy, đập thẳng vào mắt hai cô là tấm biển đen in dòng chữ “Công ty Luật Mạc Thị”. Một cô thư ký thuộc ban thư ký đã đứng sẵn ở cửa thang máy để chờ hai cô rồi, cô thư ký mỉm cười với hai cô: nụ cười xã giao chuẩn mực, rồi dẫn hai cô vào sảnh lớn trống trải. Trên bức tường lát đá của sảnh treo đầy tranh của những tác gia nổi tiếng, giữa sảnh đặt bức tượng cán cân công lý lớn bằng đá vỏ chai. Vòng qua bức tượng đá, hai cô đi đến trước một cánh cửa gỗ lớn và dày.

Chẳng phải đây là một công ty luật ư? Sao chẳng thấy móng luật sư nào vậy? Phù Hiểu thắc mắc.

Lam Tiểu Hi nhìn ngó chung quanh, dường như cô cũng không hiểu đầu đuôi ra sao.

Cô thư ký như đoán được suy nghĩ của hai cô, mỉm cười: “Mạc thiếu không thích có người kè kè bên cạnh khi làm việc, nên luật sư của công ty chúng tôi đều những ở lầu dưới, tùy theo lĩnh vực họ phụ trách mà công tác ở các tầng khác nhau. Bao giờ cần, Mạc thiếu sẽ triệu tập họ lên phòng họp Số 1 để họp.”

Lam Tiểu Hi mỉm cười gật đầu.

Khi nghe cô thư ký nọ nhắc đến ông sếp, Phù Hiểu cũng nheo mắt lại, Mạc Thị... Mạc thiếu... luật sư... đừng khủng bố vậy chứ?

“Mạc thiếu, ngài có khách, là hai phóng viên ạ.” Thư ký gõ cửa, trình báo.

“Mời vào.” Một giọng nam không có vẻ gì là của người đứng tuổi vọng ra từ trong phòng.

Phù Hiểu cầu trời cho người trong phòng không phải ai đó.

Nhưng, khi cửa mở ra, đôi mắt hoa đào phong lưu nào đó đã phá tan tia hy vọng cuối cùng của cô, người ngồi trên chiếc ghế da cạnh cửa sổ sát đất chính là: Mạc Vu Phi.

“Xem ra Đỗ Dung không bạc đãi tôi chút nào, cứ tận hai người đẹp đến chuyện phiếm với tôi lận.” Mạc Vu Phi vốn không định nhận lời mời phỏng vấn, nhưng Đỗ Dung có thân phận đặc biệt, lại rất giỏi sử dụng những ‘vũ khí sẵn có’ của đàn bà, nên một kẻ luôn ‘ưu ái’ những người đẹp như anh đương nhiên không thể từ chối đề nghị của cô nàng. Anh đứng dậy, nở nụ cười rù quẩy theo thói quen, còn chưa thấy rõ mặt khách đâu mà đã gọi “người đẹp” tới tới rồi.

“Đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, Mạc thiếu quả thật hóm hỉnh. Tôi là Lam Tiểu Hi.” Lam Tiểu Hi nở nụ cười chuẩn không cần chỉnh, chìa tay ra. Cô không thích thú gì mấy gã playboy nên khi Đỗ Dung bảo cô đi phỏng vấn Mạc Vu Phi, cô đã chần chừ hồi lâu. Cô không muốn nhường cơ hội tiếp xúc con cá béo núc này cho người khác, nhưng cũng không muốn gặp phải rủi ro: bị anh chàng chấm. Thế nên: mãi đến tận hôm qua, cô mới hạ quyết tâm, quyết định hy sinh cô gái trẻ Phù Hiểu không rành chuyện đời này. Nhưng mà, cô không ngờ là: Mạc Vu Phi tuấn mỹ và tao nhã hơn trong ảnh rất nhiều, tuy lời lẽ anh chàng ngả ngớn, nhưng ánh mắt anh chàng không đầy háo sắc, hạ lưu như những gã đàn ông khác.

Tim cô chợt đập nhanh, người đàn ông này... phải chăng anh ấy chỉ hơi phong lưu nhưng đã bị những kẻ ghen ăn tức ở nói quá lên?

“Là vinh hạnh của tôi chứ. Tôi là Mạc Vu Phi.” Mạc Vu Phi cong môi cười, nắm tay cô và giữ tay cô đứng trong thời gian phép lịch sự cho phép.

Lam Tiểu Hi chợt thấy buồn man mác.

Không để ý đến cảm xúc của Lam Tiểu Hi, Mạc Vu Phi chuyển sang cô khách thứ hai, khi nhìn rõ khuôn mặt xinh xắn đó, nụ cười rù quền của Mạc Vu Phi cứng lại trên môi, “Cô chạy đến đây làm gì?” Sau đám cưới hôm nọ, cơn tức của anh vẫn chưa tan được tẹo nào, có đôi lần, anh còn mơ thấy mình cãi nhau với cô.

Cảm nghĩ đầu tiên của thư ký là: lưới tình Mạc thiếu giảng cũng rộng thật, cả trong tòa soạn báo đó cũng có người của anh ta.

“Tôi là phóng viên thực tập của tạp chí này.” Phù Hiểu cũng chẳng buồn khách sáo với anh. Xích mích hôm đám cưới và việc hai người đang cùng giữ kín một bí mật khiến cô và anh bất giác thân nhau hơn.

“Cô làm ở chỗ Đỗ Dung, là nhân viên của cô ta?” Mạc Vu Phi kinh ngạc.

“Tôi không phải nhân viên chính thức.” Hóa ra Tổng biên tập cũng dính líu tới anh ta?

“Gi? Ra Mạc thiếu quen Tiểu Phù à?” Lam Tiểu Hi xen mồm, cô thấy hơi hồi hận vì đưa Phù Hiểu theo cùng.

“À, chồng tôi đã được Mạc thiếu giúp đỡ nhiều lắm.” Phù Hiểu trả lời một cách khiêm tốn.

“Cô khách sáo rồi,” Mạc Vu Phi nghiêng răng nghiêng lợi, sao hai vợ chồng nhà đó ai cũng thích mang anh ra làm khiên chắn vậy, “Sao thế, gia đình cô gặp khủng hoảng kinh tế, nên thả cô ra xã hội đi làm à?” Còn đi làm ở chỗ ả Đỗ Dung kia nữa chứ.

“Tôi luôn làm việc.” Phù Hiểu ngoài mặt cười nhưng trong bụng không cười, hình như người này đặc biệt khoái xách mé cô.

“Chồng cô biết?”

“Đương nhiên.”

Đầu nó bị cái gì đập vào rồi ư?

“Mạc thiếu?” Thấy Lam Tiểu Hi đứng chổng chơ cạnh đó, thư ký không khỏi nhắc khéo một tiếng.

Cuối cùng Mạc Vu Phi cũng nhớ ra chuyện chính, anh khoát tay với cô thư ký, “Cho chúng tôi ba tách cà phê... Cô có uống được cà phê không?” Anh hỏi Phù Hiểu.

“Có.” Cô đâu có ‘lắm nhọt’ như anh ta chứ.

Ba người bước đến bộ bàn uống nước bằng gỗ đàn hương và ngồi xuống, lúc này, Mạc Vu Phi mới để ý đến trang phục của Phù Hiểu, “Bộ này đẹp đó, nhưng chắc chồng cô chưa thấy cô mặc nó đâu nhỉ?” Nó thấy rồi mà nó còn để cho vợ nó mặc đi ra ngoài mới là lạ. Nhận xét về trang phục của đàn ông khác xa đàn bà, thỉnh thoảng, có những bộ đồ đàn bà cho là rất bảo thủ nhưng đàn ông vẫn thấy gợi cảm.

“Anh nói rất đúng.” Hỏi câu gì mà vợ vẫn thế? Sao anh ta có thể không biết chuyện Đường Học Chính đang ở Thượng Hải cơ chứ?

Lam Tiểu Hi thấy hai người cứ câu được câu chăng tán gẫu với nhau thì ghen lắm. Cô nghĩ: ả Phù Hiểu này nom ngu ngu mà ghê gớm ra phết, quen cả Mạc Vu Phi – người đến cô cũng chưa từng được tiếp xúc; Cũng may là ả đã có chồng rồi, khoan đã, nghe nói Mạc thiếu cũng không kiêng kị gì gái đã có chồng, liệu anh ta có... Phù Hiểu...

Thư ký bưng cà phê vào, cắt ngang cuộc trò chuyện, cuối cùng ba người cũng có thể bắt đầu buổi phỏng vấn. Lam Tiểu Hi tỏ ra hết sức chuyên nghiệp và cực kỳ nhiệt tình, Mạc Vu Phi thì thông dong trả lời, nói từ chuyện anh bén duyên nghề luật sư thế nào đến chuyện phương hướng phát triển của công ty anh trong giới tư pháp thời gian tới. Anh nói năng dong dạc, rõ ràng. Biểu cảm trên khuôn mặt anh là vẻ nghiêm túc và tự tin.

Playboy mà không có tý bản lĩnh thì lừng nhặng với gái kiêu gì, người như Mạc Vu Phi thì dù có không câu gái cũng có những người đàn bà tự nguyện cắn câu. Và Lam Tiểu Hi là một trong những người đó. Trước khi gặp anh, cô còn hơi khinh thường anh, nhưng, chỉ qua một buổi phỏng vấn, dù Mạc Vu Phi không có ý mời chào gì, cô cũng tự đổ, tự cho là cô có thể làm cho anh yêu mình.

Khi mê đắm một người đàn ông nguy hiểm kiểu này, phụ nữ luôn có ảo giác: mình sẽ là người kết thúc quãng đời lừng nhặng của anh ta. Nhưng, những người phụ nữ đó không biết rằng, bất kể họ có thành công hay không, cái giá họ phải trả đều rất đắt.

Phù Hiểu không phát hiện ra ý đồ của Lam Tiểu Hi, cô thì cô chỉ nghĩ: ra Mạc Vu Phi là luật sư thật.

Khi buổi phỏng vấn kết thúc thì đã gần 12 giờ trưa, Lam Tiểu Hi cất bút ghi âm đi, cười duyên với Mạc Vu Phi, “Mạc thiếu, rất cảm ơn anh đã hợp tác với chúng tôi, tôi sẽ cố hết sức để viết bài phỏng vấn anh tốt nhất.”

Mạc Vu Phi cười nhạt, đùa ác: “Một mình tôi mà được tận hai người viết bài phỏng vấn, coi trọng tôi quá ta.”

Lam Tiểu Hi ngẩn ra, anh đã nói vậy thì cô không thể không nể nang gì anh mà gạt phắt đi được, đành nói: “Tiểu Phù đang trong giai đoạn nâng cao kinh nghiệm sáng tác, nên tôi mới để cô ấy theo tôi đến đây.”

“Ồ, tôi rất chờ mong tác phẩm của hai cô, hy vọng trước khi đăng bài, hai cô có thể cho tôi được đọc trước.”

“Nhất định rồi.”

Phù Hiểu không ngờ là anh chàng lại ra chiều này, cái gã này... phải chăng đang không có chuyện gì cố gây cho thành có chuyện?

Mạc Vu Phi nhìn đồng hồ, “Cũng không còn sớm nữa, cho tôi được mời hai cô một bữa cơm đạm bạc nhé?”

“Mạc thiếu không phải khách sáo thế đâu. Chúng tôi đâu thể quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của anh được?”
Lam Tiểu Hi khách sáo.

“Không có gì, tôi cũng phải ăn trưa mà.” Trước sự ỡm ờ, từ chối mà như mời mọc của Lam Tiểu Hi, Mạc Vu Phi chỉ cười nhạt. Còn Phù Hiểu, thấy cô có vẻ không thích thú gì đề nghị của anh, anh bảo: “Được rồi, có ăn bữa cơm với tôi thôi mà cô cũng mặt nặng mày nhẹ, tôi sẽ không ‘bắt nạt’ cô đâu.” Ván đã đóng thuyền, anh còn rỗi hơi lo chuyện nhà người ta làm gì nữa? Để mà vác nợ vào thân, để mà có nằm mơ cũng mơ thấy mình đang cãi nhau và mơ thấy đôi mắt đỏ của cô trợn lên với mình.

Hai chữ ‘bắt nạt’ phun ra từ miệng Mạc Vu Phi là để khiến người khác hiểu lầm lắm, Lam Tiểu Hi vô thức cau mày.

Phù Hiểu bĩu môi, cô biết là lần đó anh ta cũng vì tốt Đường Học Chính, nên cô không cho là anh ta bắt nạt bắt niếc gì cô. Chỉ có điều, cô nghĩ: rõ là anh ta không ưa gì mình, sao cứ khăng khăng kéo mình đi ăn trưa cùng thế?

Khi ba người đi ra đến cửa lớn, cô thư ký nghe được hành trình của anh thì vội hỏi: “Mạc thiếu, lúc này, có ba cuộc điện thoại của Alisha tiểu thư, Igami tiểu thư và Chung tiểu thư gọi cho ngài, các cô ấy đều muốn được đi ăn trưa với ngài.” Vì bình thường khi ra ngoài với khách hàng anh cũng hay dẫn bạn gái theo nên cô thư ký mới hỏi câu đó.

Chà! Ba quốc gia lận! Phù Hiểu thâm chất lưỡi, danh hiệu playboy của anh ta quả nhiên không phải rỗng.

Nghe thế, Lam Tiểu Hi hiểu là: với Mạc Vu Phi, cô cũng chẳng là cái thá gì cả, sắc mặt cô tái nhợt đi.

“Từ chối cả cho tôi.” Mạc Vu Phi vô thức chau mày, liếc Phù Hiểu một cái.

Tối đó, cuối cùng Đường Học Chính cũng có thời gian rảnh mà kiểm tra vợ: “Hôm nay em có ngoan không?”

Phù Hiểu đang vội viết bài cho kịp hạn nộp nên gửi luôn cho anh một icon: khuôn mặt với trán có ba sọc đen chảy xuống. o(^ _ ^|||)o

Đường Học Chính cười khê một tiếng, hỏi: “Hôm nay em phỏng vấn ai thế?” Có khi anh quen cũng nên.

“Mạc Vu Phi.” Cô vừa đánh máy vừa chuyện phiếm với anh.

“Sao lại là nó?” Đường Học Chính nhú mày, anh vẫn chưa quên vụ Mạc Vu Phi thừa dịp anh không ở lên tới nhà Phù Hiểu.

“Dự án của Tổng biên tập là làm một loạt phóng vấn mấy chàng thanh niên vừa tài giỏi vừa đẹp trai của thành phố Bắc Kinh, em thấy bảo Mạc Vu Phi là quý công tử số một giới tư pháp, đương nhiên phải phỏng vấn anh ta rồi.”

“Tập chí em mà cũng mời được nó cơ à?” Thằng đó vốn không thích trả lời phỏng vấn.

“Hi, tổng biên tập của bọn em rất đẹp, tên playboy Mạc Vu Phi đó sao từ chối nổi đề nghị của chị ấy chứ?”

Đường Học Chính mỉm cười, nếu Mạc Vu Phi dễ bị đàn bà dắt mũi thế thì nó về vườn quốc đất trồng rau được rồi: “Tổng biên tập của các em là ai?”

Phù Hiểu trêu: “Em vừa bảo là chị ấy đẹp, anh đã đòi làm quen là sao hử?”

“Bẩm lệnh bà, anh không dám đâu ạ.” Người đàn ông thấy giọng điệu cô hơi khang khác là nghiêm túc lại ngay, “Chả ai đẹp bằng vợ anh sắt.”

Phù Hiểu cười đau cả bụng vì câu này của anh: “Câu này anh nịnh em thì nói thôi nhé, đừng có để người khác nghe được đấy, kẻo người ta cười mình rơi răng đó.” Còn nhiều người phụ nữ đẹp hơn cô nhiều, anh nói thế anh không ngượng nhưng cô ngượng.

“Anh luôn thấy em đẹp nhất trần đời, đẹp không ai sánh bằng.” Dù chỉ là một nụ cười của cô hay một cái nhú mày của cô thôi cũng đủ làm anh đui mù.

Nhìn vẻ mặt nghiêm trang của anh chàng, Phù Hiểu e lệ lắm, “Đừng nói thế nữa nhé, em sắp nghĩ mình là tiên nữ giáng trần rồi nè.”

“Có khi là thế thật cũng nên?”

“Dừng lại! Xem giúp em bản thảo em vừa viết cái nào.” Phù Hiểu bắn quá, vội chuyện đề tài.

Điều Đường Học Chính muốn chỉ là được nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn của cô khi thẹn thùng mà thôi, bây giờ, đã đạt được mục đích rồi nên tâm trạng anh tốt lắm: “Sao nào, hôm nay, vị đại tác gia nào đó cuối cùng cũng cho anh thưởng thức tác phẩm của cô ấy rồi ư?”

“Là bài phỏng vấn Mạc Vu Phi đó.” Cô gửi bài viết sang, “Anh xem giúp em đi, xem em viết thế đã được chưa?”

“Chà chà, họ để em viết bài phỏng vấn nó cơ đấy? Vợ của anh được trọng dụng quá ta.”

“Anh ta thấy em hạnh phúc quá thì ngứa mắt, muốn chĩnh em hay sao ý. Bài này vốn là bài phỏng vấn của chị Lam, thế mà anh ta cứ khăng khăng bắt cả em và chị Lam cùng viết, hại chị Lam không tiện mở miệng từ chối anh ta.”

... Phải chăng anh nên tìm thời gian chăm sóc nó chút chút? Đường Học Chính giật giật đầu mày, mở văn bản Phù Hiểu gửi cho ra, đọc lướt qua một lượt, bỗng anh phá ra cười. Thế là anh đọc kỹ một lượt rồi còn cười to hơn: “Hay, viết hay lắm, em cứ viết thế đi, không sao đâu, nếu tòa soạn đó không đăng bài này của em, anh sẽ có chỗ đăng nó cho em.”

“Viết như vậy ổn chứ?” Phù Hiểu chưa viết bài phỏng vấn bao giờ, nên cô bắt chước người ta, chia ra làm từng cặp câu hỏi – câu trả lời một. Ngoài phần nội dung gồm phóng viên hỏi – Mạc Vu Phi trả lời ra, cuối bài, cô còn thêm vài dòng nhận xét, ghi lại cảm nhận riêng của người viết. Cô cũng chẳng biết nên nhận xét thế nào cho hay, dành cho những cảm nghĩ thật của cô vào.

“Anh bảo ĐƯỢC!”

“Thế anh còn cười cái nổi gì!”

“Anh thấy em viết hay quá nên anh mừng ý mà.”

“...” Đi mà lừa quỷ ý.

87. Chương 87

Hôm sau, Đỗ Dung (vẫn lộng lẫy như mọi ngày) ngồi trong phòng Tổng biên đọc bản thảo của Phù Hiểu. Đọc xong, cô ngẩng dậy, nhìn Phù Hiểu với ánh mắt dịu dàng và đầy vẻ bất đắc dĩ: “Tiểu Phù này, bố cục bài và giọng văn của em khá tốt, chỉ là... cái đoạn cảm nghĩ của phóng viên ở cuối bài có lẽ là không được đâu.”

Cô biết ngay là Đường Học Chính lừa cô mà. Phù Hiểu vâng dạ ra điều hiểu rõ vấn đề.

“Lần này chúng ta dùng bài viết của Tiểu Hi nhé? Hy vọng lần sau em sẽ viết tốt hơn nữa.”

“Dạ, được ạ.” Chẳng phải bài phỏng vấn này vốn là của chị Lam ư? Cô cũng viết chỉ để gã Mạc Vu Phi đó không có gì để mà hoạnh hợc thôi.

Ngoài cửa vang lên những tiếng gõ cửa đều đều, “Sếp tổng, Trưởng ban Thư ký của Luật sư Mạc gọi đến, nói là bên họ hy vọng sẽ nhận được bản thảo buổi phỏng vấn hôm qua trong ngày hôm nay.”

“Bên họ cần gấp thế cơ à?” Đỗ Dung lấy làm lạ, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ bình tĩnh, “Bảo Tiểu Hi gửi email và fax bản thảo của cô ấy sang cho họ đi.”

“Vâng ạ.”

Phù Hiểu chào sếp, đi ra ngoài làm việc. Lam Tiểu Hi ném cho cô một ánh nhìn ‘kỳ quái’, nhưng cũng không hạch sách gì, chỉ sai cô đi soạn lại mấy tập hồ sơ.

Không lâu sau, khi đang tập trung xem xét bản kế hoạch tuyên truyền của một dự án mới, Đỗ Dung có điện thoại:

“Tôi là Mạc Vu Phi.”

“Mạc thiếu.” Đỗ Dung không khỏi nghiêm người lại, anh ta chưa bao giờ gọi điện thoại cho cô. Hôm nay, anh ta lại đích thân gọi đến đây, hay là bản thảo của Tiểu Hi có vấn đề gì?

“Hôm qua cô cho tận hai người đẹp đến phỏng vấn tôi cơ mà, sao hôm nay chỉ có bản thảo của một người thế?”

Gì? Hối chuyện này à? Đỗ Dung càng thấy khó hiểu hơn, nhưng vẫn cười khẽ chống chế: “À, một trong hai cô hôm qua là phóng viên thực tập mới vào làm ở tạp chí tôi, cô ấy viết không hay lắm, nên ngại không muốn gửi sang cho anh. Thế bản thảo của Lam Tiểu Hi có vấn đề gì à? Hay Mạc thiếu không hài lòng với bài viết đó?”

Mạc Vu Phi không buồn trả lời câu hỏi của cô: “Gửi bài của cô kia sang cho tôi.”

Dù đáy lòng đang dậy sóng, Đỗ Dung cũng chỉ cười thản nhiên, “Mạc thiếu cũng coi trọng buổi phỏng vấn của chúng tôi ghê ta.”

Và cô nghe được tiếng cười khê đến mức khó mà nghe được của Mạc Vu Phi, “Bây giờ tôi đang rồi, gửi sang cho tôi luôn đi.” Dứt lời, anh cúp máy luôn.

Anh yêu cầu thẳng thê nên Đỗ Dung cũng không dám dùng dằng. Cô đọc lại bản thảo của Phù Hiểu trên máy tính một lần nữa. Để chuột vào đoạn cảm nghĩ của người viết, cô thoáng do dự, cô định xóa đi nhưng rồi lại quyết để nguyên. Cô gửi email bản thảo của Phù Hiểu sang, đồng thời sai thư ký fax sang một bản.

Xong việc, Đỗ Dung vẫn thấy cần hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, thế là cô gọi Lam Tiểu Hi vào, “Hôm qua là hai em đi phỏng vấn Mạc Vu Phi nhỉ, thế hai em có vấp phải vấn đề gì không?”

Lam Tiểu Hi thì không muốn nói cho Đỗ Dung việc Phù Hiểu quen Mạc Vu Phi. Cô sợ nếu biết chuyện đó Đỗ Dung sẽ đổi sang dùng bài viết của Phù Hiểu. Bởi vì: nếu ký giả có quen biết nhân vật tạp chí phỏng vấn thì người trả lời phỏng vấn kiểu gì chả thoáng với ký giả đó hơn, và tạp chí cũng sẽ không lo bị dính vào mấy vụ kiện tụng, “Không ạ.”

“Mạc thiếu chấm Tiểu Phù?” Tuy Tiểu Phù không quá đẹp nhưng rất có khí chất, có khi là Mạc thiếu muốn đổi món.

“Không ạ.” Bữa trưa hôm qua toàn là cô với Mạc Vu Phi trò chuyện với nhau, Phù Hiểu chỉ cầm cúi ăn, mà Mạc Vu Phi cũng chẳng buồn ngó ngang đến Phù Hiểu.

“À, vậy được rồi, em đi làm việc đi.”

Lại nói về Mạc Vu Phi, khi này, anh đang đọc bài viết của Phù Hiểu vừa nhận được qua email. Thư ký mang bản fax của bản thảo vào, anh cầm lấy, dựa lưng vào ghế da, đọc kỹ một lần. Đọc đến đoạn cảm nghĩ của người viết ở cuối bài, biểu cảm của đôi mắt anh từ ngạc nhiên, sửng sò, buồn cười đến lóe sáng. Anh đặt bản thảo trên tay xuống bàn, ngửa đầu lên nhìn ngọn đèn thủy tinh lộng lẫy trên trần, cười ha hả.

Lát sau, anh lại gọi cho Đỗ Dung, “Lấy bài của Phù Hiểu, bảo cô ấy sửa lại tiêu đề.”

Đỗ Dung không nén nổi ngạc nhiên: “Mạc thiếu, anh đã đọc bản thảo của Tiểu Phù chưa?” Có lẽ là chưa đâu nhỉ, nếu anh ta đã đọc rồi, sao anh ta có thể chỉ đưa ra một yêu cầu đơn giản là đổi tiêu đề chứ?

“Tôi đã đọc rồi, không cần sửa nội dung, còn những cái khác, cô thấy thế nào hợp lý thì làm.”

“Anh... anh đọc bài viết của cô ấy rồi?”

Mạc Vu Phi cười khê một tiếng: “Đỗ Dung, tôi đã cho phép thì về lý mà nói cô nên cực kỳ vui mừng mới phải.” Cho phép cô ta đăng bài viết về anh mang cái nội dung đó.

“Nhưng... sao lại thế ạ?” Một người có thể nói là từng trải như Đỗ Dung mà cũng phải sửng sốt, buột miệng hỏi.

“Vì dạo này tôi rồi hơi.” Đây là lý do anh muốn chuyển đến cô ấy.

Khi Đỗ Dung báo tin đó cho Lam Tiểu Hi và Phù Hiểu, Lam Tiểu Hi ùng ùng nổi giận, cô không nói không rằng, cầm túi xách và chìa khóa xe, xoay người bỏ đi luôn.

Phù Hiểu thấy Mạc Vu Phi giở đủ trò đâm chọc cô thì có hơi khó chịu.

Thấy Phù Hiểu không có vẻ gì là vui khi bài viết của mình được Mạc Vu Phi chọn, Đỗ Dung hỏi: “Tiểu Phù, em với Mạc thiếu... ừm... trước kia có quen biết gì nhau không?” Đỗ Dung hỏi rất khéo.

Phù Hiểu không nghe ra ẩn ý trong đó, “Dạ, trước kia thì không quen biết gì ạ.” Anh ta là bạn nối khố của Đường Học Chính, không cần nghĩ cũng biết: sau này hai người sẽ còn phải tiếp xúc với nhau nhiều.

Trông cô không giống đang nói dối, Đỗ Dung không khỏi hỏi: “Thế em có biết vì sao anh ta chọn bài viết của em không?”

“Nhất định là vì anh ta quá rồi hơi.” Phù Hiểu nghiêng răng nghiêng lợi rít lên.

Đỗ Dung sửng sốt, đâm ra để ý đến cô hơn.

Lam Tiểu Hi lái xe đến Công ty Luật của Mạc Vu Phi, dù chưa hẹn trước cô vẫn ùng ùng đòi gặp Mạc Vu Phi.

Nửa giờ sau, cuối cùng lễ tân cũng đưa ra câu trả lời: cho phép cô đi lên.

Lam Tiểu Hi sa sầm sắc mặt đi vào văn phòng của Mạc Vu Phi. Thấy anh đang xem hồ sơ vụ án một cách điềm tĩnh, cô cố kìm nén ngọn lửa giận đang bùng cháy trong lòng mình, bước đến trước mặt anh, hỏi: “Mạc thiếu, chỗ nào trong bài viết của tôi làm anh không vừa ý, xin anh cứ nói thẳng với tôi, tôi sẽ sửa đến bao giờ anh hài lòng thì thôi.” Bài phỏng vấn anh là bài cô đã cố hết sức để viết cho hay, thế mà anh lại chẳng coi ra gì. Anh thà chọn bài của con ả Phù Hiểu non tay đó chứ không thềm bài của cô. Sao cô có thể nuốt được cơn tức này!?

Mạc Vu Phi ngẩng lên, nhún vai: “Cô viết nhạt bỏ xừ.”

“Anh...” Lam Tiểu Hi cáu tiết đến không nói ra lời, đột nhiên, cổ áo cô bị ai giật mạnh, bóng anh trùm lên cô và cứ thế anh hôn mạnh lên đôi môi đỏ thắm của cô.

Cô tròn tròn đôi mắt tuyệt đẹp của mình lên, nhưng cũng không nở tránh anh.

Hôn xong, Mạc Vu Phi đưa ngón cái lên rờ đôi môi đã sưng vù lên của cô. Nhìn vào đôi mắt hoa đào của anh, cô như sa đà vào cảm dỗ chết người. “Được rồi, bây giờ anh đang bận, tối anh sẽ gọi cho em sau.”

“Sao anh dám...”

“Không muốn?”

Biểu cảm trên khuôn mặt Lam Tiểu Hi khi này là sự pha trộn của đủ loại biểu cảm: vui, buồn, giận, hài lòng, khó chịu, vv... Cô cắn mạnh môi dưới, lườm người đàn ông đã ngồi về bàn công tác một lúc lâu. Sau rốt, cô chà giày cao gót bày tỏ sự không hài lòng của cô, mắng một câu: “Anh thật đáng ghét.” Rồi xoay người rời đi.

Lại thu phục thành công một người đẹp, nhưng Mạc Vu Phi không có vẻ gì là vui mừng, anh khẽ hừ một tiếng, liếc thoáng qua bản thảo đặt cạnh đó, tiếp tục làm việc.

Số báo có đăng bài phỏng vấn Mạc Vu Phi đã thu được thành công lớn, khuôn mặt điển trai trên trang bìa của anh chàng cứ gọi là hút phái nữ âm ỉ, rồi việc một người luôn không thích trả lời phỏng vấn như anh chàng nhận lời mời phỏng vấn của một tạp chí cũng trở thành tin sốt dẻo trong giới trung thượng lưu thành phố. Vốn là một tạp chí tập trung vào nhóm độc giả thu nhập cao và lượng tiêu thụ chỉ ở mức vừa phải, thế mà số báo có bài phỏng vấn Mạc Vu Phi lại cháy hàng trên tất cả các sạp báo, đồng thời cũng nhận được nhiều phản hồi tích cực từ phía độc giả, mà nguyên nhân chính là do đoạn cảm nghĩ của người viết cực kỳ chính xác nhưng cũng đầy đặn dĩ cuối bài.

Trong quán bar Ngoạn Gia, một hội viên giơ cao tờ tạp chí, cười sằng sặc, đọc lên: “Với bạn bè, nhìn như vô tình nhưng thật ra rất chí tình, với phụ nữ, nhìn như đa tình nhưng thật ra rất vô tình... Ha ha ha, là ai ăn gan báo vậy ta?”

“Đưa tao xem nào,” Một hội viên khác giật lấy, đọc tiếp: “Tuy là một cổ phiếu tốt và rất có tiềm năng, nhưng rủi ro khi đầu tư cực lớn, tin là đã có rất nhiều cô gái mất hết vốn gốc... Thị trường chứng khoán nhiều rủi ro, người chơi cổ phiếu phải cẩn thận.” Đọc đến dòng cuối cùng, anh chàng cũng không nhịn được, cười rũ rượi cùng đám bạn: “Chính xác! Chính xác!”

“Ai mà tài năng thế nhỉ?” Anh chàng cạnh đó ghé đầu vào, nheo mắt nhìn xuống cuối trang, “Phóng viên thực tập: Phù Hiểu?”

“Đúng là nghe mới sinh không sợ hổ mà!” Hóa ra là lính mới của giới phóng viên.

“Vấn đề là Tổng biên tập báo ấy cũng dám đăng bài này cơ?”

“Chắc bọn họ phải để Mạc thiếu đọc trước rồi chứ?”

“Đưa tao xem nào.” Vương Tiểu Xuyên giật lấy tờ tạp chí.

Lý Giản Tình cũng ghé vào xem cùng, tuy cô không phải hội viên của Ngoạn Gia nhưng đến đây chơi khi rảnh rỗi thì vẫn được. Cô đọc lướt qua một lượt, sau đó, một nụ cười tươi rói bỗng nở trên gương mặt vốn rất ít cười (trừ khi ngồi với khách hàng) của cô: “Ừm, bài phóng vấn hay phết. Vương Tiểu Xuyên nè, hay anh cũng nhận trả lời phỏng vấn đi.” Hôm đi sắm quần áo với Phù Hiểu, cô đã biết việc cô ấy đến báo này công tác rồi, cô không ngờ là chỉ sau một buổi sáng, cô ấy đã trở nên cực kỳ nổi tiếng.

Vương Tiểu Xuyên vãi mồ hôi lạnh đầy trán, anh biết ngay là người đàn bà này sẽ không bỏ qua cho anh mà.

Dứt lời, Lý Giản Tình lôi điện thoại ra gọi thật, gọi thẳng cho Phù Hiểu, “Alo, Phù Hiểu à. Vương Tiểu Xuyên đọc được bài báo cậu viết thì ghen tỵ lắm, cậu có thể viết cho anh ấy một bài không?”

Ê ê...

“Tốt quá, không lừa cậu đâu... Cậu hứa rồi đó nha. Anh ấy thì lúc nào chả rảnh, cậu bảo với Tổng biên tập của cậu một tiếng là được.” Cô ấy có thể viết ra áng văn tuyệt vời thế về Mạc thiếu nên cô rất hiểu kỳ: không biết cô ấy sẽ nhận xét Vương Tiểu Xuyên – gã playboy lăng nhăng nhất nhì thành phố – thế nào... Cô có nên cung cấp ít tư liệu ‘nóng’ cho cô ấy không nhỉ?

“Ừa, chị dâu, chị quen cô phóng viên này à, cô ấy là ai thế?”

Vì lên giường với Tiêu Thiển Thiển một lần khiến Lý Giản Tình bị chế giễu nên Vương Tiểu Xuyên cũng hơi chột dạ, đành phải cam chịu sự sắp đặt của cô nàng. Anh đặt mông xuống ghế: “Là người mà chúng mày không đắc tội nổi.” Ngẫm lại vụ này, bản thảo của Phù Hiểu có thể được đăng nhất định là vì có cô ta Đường thiếu làm hậu thuẫn. Anh chết chắc rồi...

“Ồ!” Câu tuyên bố trên của Vương Tiểu Xuyên làm mọi người càng hùng hực khí thế tìm hiểu về cô phóng viên tên Phù Hiểu, thành phố Bắc Kinh có thêm người này từ bao giờ thế? Và cô ta là ai mà đến cả Mạc Vu Phi và Vương Tiểu Xuyên cũng không dám trêu vào cô ta?

“Phù Hiểu... Tên cô ta là Phù Hiểu phải không? Cứ để đó cho tao!” Một anh chàng thuộc tuýp siêu siêu thích moi bí mật của người khác hí hửng phui tay, rút di động ra gọi nheo nheo.”

“Tao cũng đi điều tra xem thế nào.”

“Điều tra ra thì bảo với tao một tiếng nhá.”

“Me too!”

Việc một lời của mình khơi dậy quyết tâm tìm ra sự thật của cả đám khiến Vương Tiểu Xuyên không khỏi tròn mắt ngờ ngàng. Sao chúng nó thông minh thế không biết, người biết tường tận chân tơ kẽ tóc lù lù ngay trước mắt chúng nó, thế mà không đưa nào thềm mở mồm ra hỏi? Vậy thì cái tin giả mà anh đang muốn truyền anh biết truyền kiểu gì?

“Anh sắp thê thảm hơn cả chết rồi đấy.” Lý Giản Tình hờ hững buông một câu. Từ việc Đường thiếu kết hôn cũng không mời mấy người đó có thể thấy anh ta giấu vợ yêu như giấu báu vật hiếm có trên đời, thế mà Vương Tiểu Xuyên còn khơi dậy trí tò mò của đám người chỉ giỏi sinh sự này, Vương tiểu Xuyên thật... bi đát.

“Bài viết đó của em được đăng rồi?” Nghe được tin này, Đường Học Chính quả có hơi ngạc nhiên. “Mạc Vu Phi trực tiếp yêu cầu đăng bài em viết?”

“Đúng vậy, chả biết gã đó thù hằn gì em mà lại dùng cách đó để chỉnh em. Em đã bảo là không thể đăng bài của em rồi mà Tổng biên tập còn không chịu. Em thật chả còn mặt mũi nào mà gặp chị Lam nữa.” Nên biết là những nhuận bút cho những bài phỏng vấn quan trọng kiểu này là cao lắm, hướng hồ bài phỏng vấn Mạc Vu Phi vốn là của chị ấy, bị cô lờ cướp đi: “May mà chị ấy hiền, không giận em.”

Đường Học Chính đâu thềm quan tâm mấy chuyện lặt vặt ấy, anh là anh để bụng thái độ của Mạc Vu Phi kìa. Tuy thẳng đó cũng không phải người chăm chăm traу chuốt hình tượng bản thân gì nhưng nó cũng không dễ dãi đến mức cho phép một phóng viên bất kỳ viết về nó kiểu đó trên báo. Xem ra: quả là nó có để ý Phù Hiểu đôi chút... Nghĩ đến đây, anh không khỏi cau mày.

“Này, anh đang nghĩ đi đâu đó?” Mà không tập trung gì cả. Phù Hiểu gọi anh qua cửa sổ webcam.

“Không có gì.” Đường Học Chính lập tức hồi hồn.

“Nếu anh mệt thì đi nghỉ sớm đi.” Ngày nào cũng phải đến khuya mới có thời gian rảnh để chat webcam với cô.

“Anh muốn chuyện phiếm với em một lát nữa.”

Phù Hiểu nhìn say đắm khuôn mặt tuấn tú trên cửa sổ webcam, tỳ cầm lên gối, nắm chặt vỏ gối. Do dự giây lát, cô cắn môi, hỏi: “Anh... thế bao giờ thì anh về ạ?” Cô thừa nhận là cô sắp không chịu đựng nổi, ngày ngày, hề nghĩ đến anh, lòng cô lại nhức nhối, càng ngày cô càng nhớ anh da diết hơn.

“Chỉ một tháng nữa thôi là anh về với em rồi.” Nhìn vẻ mặt yêu kiều của cô khi cô nói nhớ anh, cơ thể anh như cháy lên ngọn lửa, anh ước gì có thể kéo cô ra khỏi cửa sổ webcam để mà âu yếm cho thỏa nỗi nhớ nhung. Được cái: ngày mai, sau bao ngày bận tối mắt cuối cùng anh cũng có một đêm rảnh rỗi. Anh đã chuẩn bị sẵn chuyện cơ rồi, mai anh sẽ về Bắc Kinh một chuyến.

... Cho cô một niềm vui bất ngờ.

88. Chương 88

Lướt phỏng vấn Mạc Vu Phi đã thành công rực rỡ, hơn thế nữa, Phù Hiểu còn mang về một tin tốt: Vương Tiểu Xuyên chủ động liên hệ tòa soạn thông báo anh ta nhận trả lời phỏng vấn. Sau khi đã gọi điện thoại xác nhận, Đỗ Dung vẫn thấy tin Vương Tiểu Xuyên – CEO trẻ tuổi của một công ty điện ảnh lớn, người rất hay xuất hiện trên trang bìa các tạp chí điện ảnh, đồng thời cũng là gã playboy cả về gia thế lẫn độ lãng nhăng đều không thua kém Mạc Vu Phi – chấp nhận cho họ phỏng vấn anh ta quá khó tin.

Cô cho là sẽ rất khó để mời được người thứ hai nhận trả lời phỏng vấn dù bài phỏng vấn Mạc Vu Phi là một khởi đầu tốt đẹp cho loạt phỏng vấn. Thậm chí, cô đã thử rồi, người thì quá bận không có thời gian rảnh, người thì không muốn bị đem ra so bì với Mạc Vu Phi. Không ngờ là cái chuyện cô đã hao hết tâm trí đi lo liệu mà không thành ấy lại được Phù Hiểu giải quyết một cách dễ dàng chỉ bằng một câu nói, khiến cô có cảm giác tự dừng vớ bở.

“Tiểu Phù, là em mời Vương Tiểu Xuyên à?” Đỗ Dung gọi Phù Hiểu vào để hỏi, giọng điệu rất chi là lạ.

“À, chồng em có quen biết với Vương Tiểu Xuyên và vợ chưa cưới của anh ấy. Vợ chưa cưới của anh ấy đọc tạp chí số ra hôm qua thấy thích quá, đã điện thoại cho em.” Làm cô vã mồ hôi, cô có viết văn trào lộng đâu cơ chứ.

“Lý Giản Tình tiểu thư?” Cô ta gọi cho Phù Hiểu? Chẳng phải cô ta luôn lạnh lùng, hờ hững, chẳng để ý đến ai bao giờ ư?

“Vâng ạ.”

“Chồng em... là ai thế?” Cô đã xem sơ yếu lý lịch của Phù Hiểu rồi, nhà cô ấy cũng không ai làm to.

“À, cũng chỉ là một anh bộ đội đã giải ngũ thôi ạ.” Có ngốc cũng biết thân phận của Đường Học Chính và thế lực của nhà họ Đường sẽ gây ra ảnh hưởng lớn đến mức nào, Phù Hiểu ậm ừ cho qua chuyện.

Đám cậu ấm con nhà giàu đúng là có những người dám nhập ngũ thử cảm giác mạnh thật, thấy cô lúng búng, Đỗ Dung cho là cô e thẹn, cũng không cố hỏi thêm, chỉ cười bảo: “Ít nhiều gì cũng nhờ có chồng em, vấn đề nan giải này mới được giải quyết. Tối nay, tạp chí ta tổ chức tiệc mừng công, chúc mừng dự án lớn của chúng ta mở đầu tốt đẹp, được rủ thêm người nhà. Nếu chồng em rảnh thì em có thể bảo chồng em đi cùng cho vui.”

“Anh ấy đi công tác rồi.” Phù Hiểu đáp.

“Thế à, tiếc thật đấy, vậy đành để lần khác gặp. Máy hôm rồi vất vả cho em quá, tối nay hãy xả lỏng đi nhé.”

“Cám ơn Tổng biên tập.” Liên hoan kiểu này là không cách nào từ chối được.

Thế là, tối đó, khi Đường đại thiếu gia vượt đường xa về nhà, chỉ có mỗi ông cụ nhà anh ở nhà đón anh.

“Phù Hiểu đâu?” Đã hơn mười một giờ đêm rồi mà cô còn dám chưa về nhà?

“Tối nay con bé đi chơi với đồng nghiệp, thấy bảo sẽ về muộn một chút, con bé gọi về xin phép nội rồi.” Ông cụ Đường không ngờ là thằng cháu cụ bận thế rồi còn cố tranh thủ về thăm nhà, chắc là cậu chàng phải mê vợ lắm đây. Khả khả, cũng không trách cậu chàng được, Phù Hiểu là đứa nết na, vừa nghe hai đứa bảo sẽ về nhà ở là cụ biết ngay đó là ý con bé. Còn nữa, lúc ở nhà, hề có rảnh là con bé lại cùng cụ tập thư pháp, chăm sóc chim cảnh, thậm chí có đi làm hay đi đâu thì tối con bé cũng về nhà sớm, hề có việc gì đột xuất là con bé gọi về xin phép cụ ngay.

“Chà chà, thế mà dám không xin phép con.” Sớm không đi muộn không đi lại đi chơi đúng hôm nay. Anh lấy đi động ra định gọi cho vợ.

“Anh làm gì thế hả, chẳng mấy khi người ta được dịp đi chơi với đồng nghiệp, anh còn điện thoại cho người ta làm gì?” Ông cụ ngăn anh lại, không cho gọi.

... “Con cũng đâu dễ gì về được một tối, con gọi hỏi xem cô ấy đang ở đâu để đi đón cô ấy không được à?” Ông cụ thật là...

“Thế thì được.”

Đường Học Chính hừ khê một tiếng, nhanh nhẹn bấm số điện thoại của vợ, nhưng chưa kịp bấm nút gọi thì máy anh đã có điện thoại: là một số lạ mang đầu số Bắc Kinh.

“Alo?”

“Đường Học Chính, anh là thằng hèn!” Một giọng nữ nghe như đang say khướt cất lên, vừa cười khùng khục vừa lèm bèm, mở mồm ra là chữ đồng.

Nếu người ta không chỉ đích danh anh, anh đã cúp điện thoại luôn rồi: “Ai đấy?” Anh chau mày, hỏi lại.

“Anh hỏi tôi là ai à? Thế anh là ai?” Tiếng cười sắc lạnh ma quái lẫn trong tiếng nhạc xập xình truyền đến: “Đúng rồi, anh là Đường Học Chính, là thằng đàn ông hèn hạ, mắt mờ nhất trần đời...”

“Tiêu Thiển Thiển?” Nghe ra giọng cô nàng, cặp mày Đường Học Chính càng nhíu chặt hơn.

Chuyện thăng chức của cô ta không được thuận lợi như dự kiến, bên quân khu Lan Châu cử ra một ứng cử viên nặng ký, lăm lăm cướp vị trí đó với cô ta. Đạo này, tất cả các hội viên của Ngoại Gia đều phải bận rộn chuẩn bị cho cuộc chiến, ngày bầu cử vì đủ loại lý do lùi lại một tuần, cuộc cạnh tranh ngầm giữa hai phe đang diễn ra rất gay gắt. Mai đã là phiên họp đầu tiên để bỏ phiếu rồi thế mà chết tiệt là tối nay cô ta còn uống say bết nhè?

“Ái chà, ngài còn nhớ được em à, đúng là chuyện tốt, ha ha ha, cho tôi ly nữa!”

“Cô đang ở đâu?” Không đời nào có chuyện cô ta ở Ngoại Gia mua say.

“Em say rồi, anh đến đón em đi?” Chỉ trong chớp mắt, cô đã đổi sang giọng nũng nịu.

“Cô đang ở đâu?” Anh đâu có rảnh mà đi đón một con ma men.

“Anh đến đón em.”

“Được rồi, thế cũng được, cô đang ở đâu?”

“Nếu người đến đón em không phải anh, em sẽ bắn người đó đấy.” Dù đã say khướt, cô vẫn không bỏ được cái thói phách lối.

“Cô-Đang-Ở-Đâu!” Đường Học Chính nghiêng răng nghiêng lợi rít lên. Đờ mờ, lẽ ra anh phải cho người đi theo quản lý cô ta ngay từ đầu!

Thành phố Bắc Kinh có vô số quán bar cả to lẫn nhỏ, nhưng với kiểu của Tiêu Thiển Thiển, cô nàng sẽ chỉ dễ vào mất đến một vài quán thôi. Nửa giờ sau, Đường Học Chính sa sầm sắc mặt đi vào một quán bar cao cấp chỉ những người có thể hội viên mới vào được. Đưa thẻ VIP của mình cho nhân viên phục vụ, quét mắt khắp phòng, ngay lập tức, anh tìm thấy cái chỗ đám đàn ông đang bu như ruồi quanh đó.

“Đứng lên!” Anh đẩy đám đàn ông có ý đồ ai cũng biết là gì đấy ra, lôi cô nàng Tiêu Thiển Thiển đang cợt nhả với bọn người đó dậy một cách thô lỗ.

Tiêu Thiển Thiển đã loạng choạng vì say, bị anh lôi mạnh như vậy thì đổ luôn vào lòng anh, “Đường Học Chính, cuối cùng anh cũng đến rồi.” Cô tựa vào anh thì thâm.

Đường Học Chính cau mày, đẩy cô nàng ra: “Tiêu Thiển Thiển, cô có biết cô đang làm gì không?” Nếu việc cô nàng ở đây chơi bởi lêu lổng bị người ta phát hiện thì buổi bỏ phiếu ngày mai cô nàng khỏi cần đến luôn.

“Hừ! Tôi đang làm gì á, có trời mới biết tôi đang làm cái gì!” Tiêu Thiển Thiển cười lạnh.

Cô mới ngu ngốc làm sao, lúc trước, khi hai người chia lìa, cô nên biết là hai người đã hết rồi. Ở nước ngoài, cô không thiếu đàn ông, cô cũng biết Đường Học Chính ở trong nước cũng không thiếu đàn bà. Thế mà, mẹ cô đã trải sẵn đường cho cô ở nước ngoài cô chịu không đi, ma xui quỷ khiến thế nào lại về nước. Dù không muốn cô vẫn phải thừa nhận, khoảnh khắc gặp lại anh, cô đã không thể trốn tránh việc nhìn thẳng vào lòng mình được nữa: cô chưa bao giờ thôi nhớ anh. Thần thái của anh, hơi thở của anh, tất cả của anh

đều đã khảm sâu vào đáy lòng cô, trở thành những ký ức hể nhớ đến là lòng cô ngọt lịm. Nhưng, sự cao ngạo, lòng tự trọng và thói hư vinh của cô không cho phép cô chủ động theo đuổi anh mà khiến cô dù tốn trăm phương ngàn kế kiểu gì cũng phải làm anh theo đuổi cô trước. Vì lẽ đó mà cô gồng mình lên trở thành một kiểm sát trưởng, giúp anh dọn đường, để anh nhận ra cô có năng lực trở thành người phụ tá đắc lực sát cánh bên anh. Song, cô có thành công thì cũng được gì đâu? Anh vẫn chẳng buồn nhìn nhôi gì cô, vẫn cười ả đàn bà giả nai đó! Đời cô chưa bao giờ đen tối như thời gian rồi, cô thấy mình chả còn thiết tha gì nữa.

“Cầm lên được thì phải bỏ xuống được, cô không phải một người đàn bà yếu đuối.” Anh vẫn biết cô nàng mê anh nhưng chẳng muốn nói toạc ra. Anh tưởng cô nàng sẽ tự bỏ xuống được thôi, không ngờ cô nàng lại...

“Bỏ xuống, anh bảo tôi phải bỏ xuống kiểu gì!” Nghe anh nói vậy, Tiêu Thiển Thiển như con mèo bị người ta phải giẫm đuôi, ra sức giãy dụa: Anh còn bảo cô hãy bỏ xuống đi, anh không cần cô! “Anh...” Cô thấy ghê cổ khủng khiếp, cô vọt vào WC, ghé vào bồn rửa mặt gần nhất nôn thốc nôn tháo.

Một lúc lâu sau, Tiêu Thiển Thiển mặt mày sùng nước chui ra khỏi WC. Đường Học Chính đang đứng dựa tường hút thuốc chờ cô, thấy cô đi ra anh ném tàn thuốc đi, “Đi thôi.”

Anh quay đi, không ngờ cô ôm chầm lấy anh từ phía sau: “A Chính.”

“Buông ra.” Đường Học Chính tóm cổ tay cô hàng hất ra.

“Không buông!” Ngược lại, cô còn ôm chặt hơn, cô ôm anh chặt như người sắp chết đuối ôm lấy chiếc phao cứu sinh cuối cùng, “Là em không đúng, là em bướng, làm em bốc đồng, anh đừng lơ em mà.” Bình thường, cô không đời nào nói ra khỏi miệng những lời kiểu này, nhưng cơn đã gọi dậy trong cô sự hối hận và nổi bất lực, làm cô buột thốt nên lời.

Đường Học Chính dùng sức hất tay cô ra, quay người lại, gầm lên: “Tiêu Thiển Thiển!” Anh tóm vai cô thì phát hiện nước mắt cô đang lăn chã rơi. Cô nàng Tiêu Thiển Thiển bướng bỉnh, ngạo mạn, không bao giờ chịu lép vế trước người khác ấy lại đang khóc tức tưởi.

“A Chính, em yêu anh đến vậy, sao anh còn lấy ả ta?” Trước mặt anh, Tiêu Thiển Thiển khóc âm lên, nước mắt làm lớp phấn son trên khuôn mặt xinh đẹp của cô lem nhem hết cả song cô chẳng buồn để ý đến.

Khi này anh mới sực nhận ra: người đàn bà này hăm sâu vào tình cảm ấy hơn anh tưởng nhiều lắm.

Đường Học Chính là một người đàn ông với đủ thói đoảng vị của một người đàn ông, nên khi anh bắt gặp một người đàn bà khóc nức nở trước mặt anh, dù người đàn bà đó không phải vợ yêu quý báu của anh thì anh cũng sẽ hơi mềm lòng. Nhìn cô nàng khóc một lúc, anh thở dài, đi vào WC, dứt một đồng giấy thấm cầm ra đưa cho cô nàng.

Tiêu Thiển Thiển cầm lấy, lau mặt qua loa.

“Ly hôn với ả đi được không anh?” Cô khàn giọng, lần đầu tiên cô quy lụy cầu xin anh.

“Trên đời này, còn rất nhiều người đàn ông muốn có cô.”

“Em chỉ cần có anh thôi.”

“Còn tôi thì chỉ cần có Phù Hiệu thôi.” Thương hại cô nàng là một chuyện nhưng những vấn đề liên quan đến nguyên tắc sống lại là chuyện khác.

Cơ thể mềm mại của Tiêu Thiển Thiển run rẩy, cô cứ tưởng anh đứng đây với cô là vì hai người đã nhất trí với nhau rồi, nào ngờ anh vẫn... “Thấy tôi khóc thế này anh vui lắm phải không? Anh coi tôi là đồ hề nhảy nhót mua vui cho anh phải không?” Cô siết chặt mớ giấy, nhìn anh với ánh mắt oán hận, cô tức đến run người.

“Cô có thể lý trí chút được không!” Ả đàn bà này cho là cô ta muốn cái gì thì phải được cái đó chắc.

“Đường Học Chính, anh giỏi lắm!” Tiêu Thiển Thiển thấy mình nhục nhã ê chề, cô cắn môi, đẩy anh ra, lao vào dòng người.

“Ê!” Cô ta còn chưa hoàn toàn tỉnh rượu, cô ta chạy đi như thể đừng có gây ra chuyện gì nhé.

Cùng lúc đó, Phù Hiểu chào tạm biệt đám đồng nghiệp đang say trong cuộc vui để ra về. Ra khỏi lô, cô nhìn di động, đã mười hai giờ đêm. Muộn quá rồi, không biết Đường Học Chính đã lên mạng chưa, có khi nào anh đang tìm cô trên mạng mà không thấy cô không? Cô lè lưỡi, nhanh bước rời đi. Nhân viên phục vụ mỉm cười mở cửa cho cô, còn nhiệt tình gọi taxi cho cô.

Khi cô chuẩn bị lên xe thì một cô gái trong chiếc váy ngắn màu đen hấp tấp chạy sượt qua cô và chui tọt vào chiếc xe màu xanh ngọc đậm sát thềm.

Cô ngạc nhiên đưa mắt nhìn về phía đó, chợt nghe thấy một tiếng hô lớn vọng đến từ đằng sau: “Tiêu Thiển Thiển!”

Giọng nói thân quen khiến Phù Hiểu quay phắt lại theo bản năng và cô trông thấy người đàn ông tuấn mĩ mà cô quen đến không thể quen hơn được nữa đang chĩa tay đến xung quanh, nhíu mày, phẩm phẩm đuổi theo cô gái nọ.

“Ai đó?” Phù Hiểu kinh hãi thốt lên, cô cho là cô đã nhìn lầm.

Chỉ trong chớp mắt, chiếc xe màu xanh ngọc gầm rú lướt đi, người đàn ông kia rửa lớn một tiếng, khởi động chiếc Hummer của mình đuổi theo.

Nhìn thế nào... cũng thấy người đó là Đường Học Chính.

Phù Hiểu lấy làm lạ, cô ra sức lắc đầu, chui vào trong xe, “Phiền bác đuổi theo chiếc xe đằng trước giùm.” Ngồi đây nghĩ linh tinh chẳng bằng đuổi theo xem cho rõ mọi chuyện và hỏi cho ra nhẽ.

Ví dụ như: tại sao anh – người lẽ ra đang ở Thượng Hải lại xuất hiện ở Bắc Kinh và vì sao anh về mà không bảo gì cô lại còn đuổi theo Tiêu Thiển Thiển.

89. Chương 89

Thế là ba chiếc xe cùng hòa vào dòng xe cộ tấp nập trên đường, bắt đầu truy đuổi lẫn nhau.

Đường Học Chính lườm chiếc Maserati màu xanh ngọc xiêu vẹo trước mắt, vừa chửi đổng vừa gọi vào số của Tiêu Thiển Thiển. Điện thoại réo nửa ngày mà chẳng ai bắt máy, anh quẳng di động sang một bên, bấm còi inh ỏi.

Trên đoạn đường cấm bóp còi này, tiếng còi xe của anh chói tai kinh khủng.

Tiêu Thiển Thiển đang phiền lòng vô cùng lại càng máu nóng bốc lên, cồn đang làm cô chệnh choáng không nhìn rõ đường. Ngoáng một cái, đèn vàng (nằm giữa đèn xanh và đèn đỏ) bật sáng, cô giảm mạnh ga hồng thoát khỏi chiếc xe đang bám theo mình.

Nào ngờ chiếc xe đi ngay trước cô đã chuẩn bị dừng đèn đỏ.

Thế là: “Rầm” một tiếng, chiếc Audi và chiếc Maserati đâm sầm vào nhau.

“Chết tiệt!” Anh biết ngay là sẽ có chuyện mà! Đường Học Chính nhảy xuống xe, vọt đến, lôi Tiêu Thiển Thiển hơi choáng váng do tai nạn ra khỏi xe.

May mà chủ chiếc Audi là một tay lái lão luyện, ngay khi hai xe va chạm nhau, ông đã nhả chân phanh luôn, để xe lao về phía trước theo quán tính, nhờ thế mà giảm nhẹ thiệt hại. Ông hùng hổ xuống xe, tìm người đâm vào mình mắng cho bõ tức.

Những người đi ngang qua thấy không ai bị thương nặng thì cũng chẳng xen vào chuyện của người khác làm gì, để kệ cho đôi bên giải quyết riêng hoặc báo cảnh sát.

Phù Hiểu bảo tài xế taxi dừng xe ở ven đường, cô xuống xe, sốt sắng chạy đến: “Tiêu tiểu thư không sao chứ?” Sao lại gặp tai nạn giao thông vậy?

Nghe được giọng vợ mình, Đường Học Chính rất ngạc nhiên, “Sao em lại ở đây?”

“Chuyện đó để sau hẵng nói, Tiêu tiểu thư không bị thương chứ?” Cô nhìn sang người đàn bà đang mềm oặt dựa vào chồng mình.

Tiêu Thiển Thiển ngẩng lên, tim cô vì vụ tai nạn bất thành linh xảy ra mà có hơi loạn nhịp, nhưng ánh mắt cô vẫn mơ màng lắm, cô cười lạnh một tiếng: “Cô đúng là bám dai như đĩa đói!”

“Cô cầm mồm cho tôi!” Đường Học Chính quát: Còn không chịu yên đi à?

“Cô có biết lái xe không hả!” Sau khi kiểm tra độ hư tổn của xế yêu, chủ chiếc Audi đi đến, quát ầm lên.

Đường Học Chính bảo với Phù Hiểu: “Em ngồi trong xe chờ anh, giải quyết chuyện này xong anh sẽ giải thích với em.”

Phù Hiểu chỉ nhìn chăm chăm vào Tiêu Thiển Thiển với màu sắc khác thường trên khuôn mặt, mặt Phù Hiểu tái đi, “Cô ấy say rượu?”

“Lát nữa anh sẽ nói cho em sau.” Càng ở đây lâu càng bất lợi cho Tiêu Thiển Thiển, anh phải giải quyết xong vụ này trước khi cảnh sát giao thông đến.

“Cô ấy đang say.” Mùi rượu càng lúc càng nồng rõ hơn, Phù Hiểu biết là Tiêu Thiển Thiển say rượu lái xe, trông cô nhợt nhạt hẳn, “Em phải gọi cảnh sát.”

“Sao nào, cuối cùng cô cũng tóm gáy được tôi rồi đấy hả? Cô gọi đi.” Tiêu Thiển Thiển đang lý sự với chủ chiếc Audi nghe vậy không khỏi quay đầu lại mỉa mai.

Đường Học Chính chau mày, dừng Tiêu Thiển Thiển đứng thẳng dậy, kéo Phù Hiểu sang một bên, dịu dàng bảo: “Cục cưng bé bỏng à, chuyện này có hơi phức tạp chút xíu, lát nữa anh sẽ giải thích rõ ràng với em, nhưng bây giờ không thể gọi cảnh sát được, với lại đôi bên cũng có ai bị thương đâu, giải quyết riêng là được rồi.”

“Cô ấy lái xe khi say rượu.” Phù Hiểu mím chặt môi, như đang cố kiềm chế điều gì.

“Ờ thì... Aizzz, tóm lại là hỏng hết cả việc rồi.”

“Em muốn báo cảnh sát.” Phù Hiểu như đứa trẻ thơ khăng khăng đòi làm theo ý mình, cô lục túi tìm đi động.

“Hai bên chẳng ai bị làm sao, em báo cảnh sát cái nỗi gì?”

“Chính vì may mắn không có người bị thương mới phải báo cảnh sát! Để Tiêu tiểu thư còn nhận được bài học đích đáng, để lần sau cô ấy không dám lái xe khi say rượu nữa.” Cô phải ngăn chặn tất cả những vụ tai nạn giao thông có thể xảy ra trong tương lai mà bằng sức mình cô có thể ngăn chặn được, dù xác suất xảy ra vụ tai nạn đó chỉ là 1/10000.

“Chuyện đó thì em cứ yên tâm, nhất định anh sẽ xử lý cô ta, nhưng bây giờ cô ấy đang trong giai đoạn nhạy cảm, không thể bị cảnh sát giao thông lập biên bản.”

Cơn giận này giờ Phù Hiểu cố kiềm chế đã chực bùng nổ, “Anh có quyền gì mà đòi xử lý cô ấy? Là giai đoạn nhạy cảm gì mà việc cô ấy không tuân thủ pháp luật cũng có thể ‘thông cảm’ được, nếu cô ấy thật sự đâm chết người thì sao?”

Một vụ tai nạn giao thông nhỏ không có người bị thương với Đường Học Chính chỉ là chuyện bé như cái móng tay nên anh không thể hiểu nổi: vì lý do gì mà Phù Hiểu đột nhiên gay gắt đến vậy. Anh cau mày, ngẫm nghĩ, rồi bảo: “Em hiểu nhầm anh có gì với cô ấy nên mới nổi giận phải không?”

Vì việc bắt gặp Tiêu Thiển Thiển lái xe khi say rượu đã làm Phù Hiểu mất hết bình tĩnh nên anh hỏi vậy lập tức khiến cô tủi thân kinh khủng: trong suy nghĩ của anh, cô là người như thế ư? Là người bởi vì ghen tỵ và nghi kỵ mà nhân cơ hội này trả thù Tiêu Thiển Thiển? “Anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, dù gì em cũng sẽ báo cảnh sát!”

Gần đó, Tiêu Thiển Thiển và chủ chiếc xe Audi bắt đầu cãi vã ỏm tỏi, càng ngày càng nhiều chủ xe đỗ xe lại xem. Đường Học Chính biết không thể làm to chuyện này, lại nghĩ chắc Phù Hiểu cũng chỉ đang dỗi vặt thôi nên anh vờ nổi quạu, xịu mặt xuống gắt: “Em đã thích giở quẻ thế thì em cứ gọi cảnh sát đi.”

Dứt lời, anh chạy đến chỗ Tiêu Thiển Thiển và chủ chiếc xe Audi.

Phù Hiểu thấy mũi mình nghèn nghẹn, anh cho là cô đang giở quẻ? Anh cho là việc Tiêu Thiển Thiển lái xe khi say rượu và đâm vào người khác không phải chuyện gì to tát? Cố nén nỗi đau thắt tim gan, cô gọi 122.

Một lát sau, còi cảnh sát réo inh ỏi, cảnh sát giao thông đến hiện trường. Lúc này, Đường Học Chính đã thống nhất được với chủ chiếc xe Audi việc giải quyết riêng. Thấy cảnh sát đến, anh nhìn sang Phù Hiểu với anh mắt ngỡ ngàng, anh không ngờ là cô báo cảnh sát thật. Nhất thời, cơn giận bùng lên trong lòng anh.

Sắc mặt của Phù Hiểu cũng chẳng tốt hơn ai, cô quay mặt sang hướng khác, không buồn nhìn anh.

Khi cảnh sát giao thông đến hiện trường xử lý vụ tai nạn, Tiêu Thiển Thiển biết mình xong phim rồi. Tai nạn không phải do sự cố ngoài ý muốn mà do cô lái xe khi say rượu. Mấy vụ kiểu này cảnh sát giao thông làm rất chặt, không thể dàn xếp được. Vả lại, một sếp của Phòng Cảnh sát Giao thông Quận là họ hàng của đối thủ của cô trong lần tranh cử này, cũng là một trong những người ủng hộ gã nhiệt tình nhất, loại chuyện kiểu như ‘mỡ đến miệng mèo’ thế này mà gã còn không biết tận dụng thì uống cho bao năm lần lộn bên Hải quan của gã quá. Dù cô có bị phạt (vì vi phạm luật giao thông kiểu gì) thì với việc cô lái xe khi say rượu và gây tai nạn giao thông, lần tranh cử này, cô thua chắc rồi, bao công sức cô bỏ ra giờ đã là công giã tràng.

Có say mấy Tiêu Thiển Thiển cũng hiểu được mức độ nghiêm trọng của sự việc, Tiêu Thiển Thiển nhìn Phù Hiểu với ánh mắt oán hận, “Anh xem đi, xem ả ta vừa làm chuyện tốt gì này!”

“Đủ rồi! Cô gây chuyện thì cô tự đi mà chịu, còn đòi oán trách ai!” Dù trong lòng có bực bội mấy thì Đường Học Chính vẫn bênh Phù Hiểu.

Vì không có thiệt hại lớn về người và của, với lại một xe lại là Maserati nên cảnh sát giao thông không có làm quá căng, chỉ tịch thu bằng lái xe của Tiêu Thiển Thiển, thu tiền phạt rồi rời đi.

“Hừ, bây giờ thì tôi chẳng còn gì sát.” Biết là ngày mai đã không còn hy vọng thắng cử, Tiêu Thiển Thiển cười thâm đạm.

Thấy Tiêu Thiển Thiển như thế, Đường Học Chính nghĩ: cô ta bị thế này cũng vì cô ta thích anh, nên cũng chẳng gắt gỏng cô nàng thêm nữa, chỉ tóm cánh tay cô nàng, dúi vào trong xe.

Anh đóng cửa ghế sau, nhìn sang Phù Hiểu đang đứng như trời trồng ở cạnh đó, lạnh giọng, “Đứng đó làm gì? Còn không lên xe đi?”

Phù Hiểu cắn môi, “Tôi tự về được.” Anh vẫn cho là cô sai phải không? Anh vẫn nghĩ lái xe khi say rượu chỉ là chuyện nhỏ thôi chứ gì?

“Còn chưa thôi đi hả!” Đường Học Chính quát khê, bước đến, ôm vai cô, nhét cô vào ghế phụ.

Phù Hiểu thấy cổ họng mình nghèn nghẹn.

Đường Học Chính lái xe rời đi, bầu không khí trong khoang xe cực kỳ căng thẳng, anh gọi ngay cho Mạc Vu Phi, “Bảo chúng nó thôi cả đi, hết phim rồi.”

Mạc Vu Phi đang hưởng thụ dịch vụ mát xa, nghe vậy thì vội đẩy nhân tình ra, “Sao thế?”

“Tiêu Thiển Thiển gây tai nạn giao thông, bị tra ra là lái xe khi đang say rượu.” Thật ra là độ cồn nằm giữa mức có sử dụng đồ uống có cồn và say.

“Hừ, sao anh không nói luôn là cô vợ đáng yêu của anh báo cảnh sát?” Tiêu Thiển Thiển lớn tiếng giễu cợt, giọng cô nàng truyền đến từ dãy ghế sau.

Cô ta lại còn không chút hối cải. Phù Hiểu siết chặt nắm đấm, nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Sao thế?” Anh nghe được thấp thoáng lời của Tiêu Thiển Thiển, “Cô ta nói là Phù Hiểu báo cảnh sát? Sao tụi mày lại đụng phải nhau? Chẳng phải mày đang ở Thượng Hải ư?”

“Một hai câu không nói hết được, đợi tao hết điếu đầu với vụ này lại nói tiếp.” Dứt lời, anh cúp điện thoại luôn.

Ba người lặng im một lúc lâu, Tiêu Thiển Thiển cuối cùng cũng không kiềm chế nổi, mỉa mai, “Phù tiểu thư, Đường phu nhân, bây giờ thì cô hài lòng rồi chứ? Tôi đã rơi vào tay cô rồi đó.”

Phù Hiểu không ngốc, cô biết việc cô báo cảnh sát đã làm hỏng việc gì đó của Đường Học Chính, nhưng cô không hề hối hận, “Tiêu tiểu thư, cô bị hỏng việc không phải vì tôi báo cảnh sát mà chính vì hành vi lái xe khi say rượu của cô.” Đến tận bây giờ mà cô ta vẫn chưa tỉnh rượu hẳn, lúc này chỉ đâm hỏng xe đúng là quá quá may mắn.

“A Chính, anh nghe thử coi, ả ta mới công chính liêm mình làm sao.”

“Cô bớt lời đi giùm tôi!”

“Sao nào, bây giờ, cái gì của tôi cũng bị người ta cướp mất rồi, chẳng lẽ đến cả quyền tự do ngôn luận cũng muốn cướp của tôi? Thế thì tôi chết quách đi còn hơn.”

Mẹ nó chứ, Tiêu Thiển Thiển thì chưa bao giờ bất cần đời như đêm nay, Phù Hiểu thì... Đường Học Chính liếc Phù Hiểu đang làm mặt lạnh một cái, anh thấy điên hết cả đầu.

Một lát sau, Tiêu Thiển Thiển lại mở mồm, “A Chính, em thật nhớ năm đó... chúng ta đã... rất yêu nhau...”

“Đến nơi rồi.” Đường Học Chính phanh gấp, cắt lời cô nàng. Không để hai người phụ nữ kịp có phản ứng, anh lúi tuột Tiêu Thiển Thiển ra khỏi xe, “Anh đưa cô ta lên phòng, em ở đây đợi anh.” Anh dặn Phù Hiểu.

Phù Hiểu không thèm nói gì.

Tiêu Thiển Thiển giãy dụa, “Tôi không muốn ở khách sạn! Tôi muốn về nhà!”

“Cô đã như thế này rồi còn đòi về nhà cái nỗi gì!” Đờ mờ, nếu đưa cô ta về nhà thì anh cũng nên chuẩn bị ly hôn đi là vừa.

Cuối cùng cũng nhét được Tiêu Thiển Thiển vào khách sạn, đôi vợ chồng trẻ không về nhà tổ mà về một căn hộ trong nội thành. Phù Hiểu chẳng nói chẳng rằng, làm mặt lạnh, không buồn ngó ngang đến Đường Học Chính và vào nhà là lên giường nằm luôn.

Nếu nghĩ Đường Học Chính không tức giận thì nhầm to rồi, Đường Học Chính thật không sao hiểu nổi: vì nguyên cớ gì mà Phù Hiểu phải báo cảnh sát cho bằng được, người bình thường không quen biết gì còn không nỡ dồn người ta vào thế bí kiểu ấy huống chi người luôn đối tốt với mọi người như cô? Anh tưởng là cô chỉ dọa thế thôi chứ không đời nào cô báo cảnh sát, ai ngờ cô báo cảnh sát thật. Vì hành động theo cảm tính đó của cô mà bao công sức của anh và các hội viên Ngoan Gia đổ sông đổ bể, kế hoạch đã tiến rất gần đến thành công của họ thất bại trong gang tấc.

Vì cô bắt gặp anh đi cùng Tiêu Thiển Thiển ư? Không thể nào, cô không nồng tính đến mức ấy. Vọt vào tắm xong rồi đi ra, Đường Học Chính nhìn Phù Hiểu đang nằm co ro trên giường, gọi cô một tiếng, định hỏi cho ra ngô ra khoai.

Phù Hiểu vẫn chẳng thèm để ý anh.

Đường Học Chính cũng bực mình, anh nghĩ: nên cho cô ấy một bài học, chứ không cô ấy cứ bốc đồng thế mãi thì hỏng? Thế là anh cũng không nói thêm gì, tắt đèn rồi nằm quay lưng vào cô.

Trong bóng tối, Phù Hiểu ra sức chớp mắt mà nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi, nước mắt cô thấm cả vào gối đầu.

Đêm về khuya, cuối cùng cô cũng ngủ say, lắng nghe nhịp thở đều đều của cô, Đường Học Chính nhẹ kéo cơ thể mềm mại thơm tho mà đã lâu anh không được đụng chạm vào lòng. Anh nhẹ hôn lên tai cô, thở dài một hơi, chỉnh lại tư thế ngủ để hai người đều được thoải mái, rồi cũng chìm vào giấc ngủ

90. Chương 90

Hôm sau, khi Phù Hiểu thức giấc, Đường Học Chính đã đi rồi, anh có để lại tờ giấy nhắn ở đầu giường, báo cho cô biết là anh đã quay lại Thượng Hải.

Phù Hiểu thấy lòng càng thêm đắng chát...

Cô uể oải đi làm, từ bắt đầu giờ làm việc đến khi tan tầm, cô cứ rầu rĩ suốt, chẳng làm được việc gì ra hồn. Cô buồn bã lang thang trên đường, cô không muốn về nhà sớm chút nào.

Tiếng còi xe vang lên ngay sau lưng mà Phù Hiểu không hề hay biết.

Chiếc Lamborghini màu vàng vẫn đi theo cô này giờ từ từ tiến lên phía trước, anh chàng đẹp trai trên xe đó tháo kính râm xuống, “Phù Hiểu.”

Nghe thấy người ta gọi mình, Phù Hiểu mới quay sang, “Mạc Vu Phi?” Cô có vẻ khá ngạc nhiên, “Sao anh lại ở đây?”

“Lên xe đi.” Sao anh biết vì lý do gì mà anh có mặt ở đây cơ chứ? Hôm nay, sau khi biết đầu đuôi câu chuyện, anh lập tức chạy xe đến đây, đợi Phù Hiểu tam lăm.

“Lên làm gì?” Cô thắc mắc.

“Mời cô đi uống tách cà phê thôi, nể mặt tôi đi.”

Phù Hiểu nuốt câu từ chối vào trong bụng. Mạc Vu Phi biết tường tận chân tơ kẽ tóc sự việc, có vài chuyện cô cũng muốn hỏi anh. Sau phút do dự, cô mở cửa xe và ngồi vào.

Lam Tiểu Hi cùng vài đồng nghiệp bước ra khỏi tòa nhà, ngay lập tức cô nom thấy xế yêu của Mạc Vu Phi đồng thời thấy Phù Hiểu chui vào trong xe.

“Ồ, Lamborghini kìa, cool quá đi!” Một đồng nghiệp cảm thán.

Phù Hiểu... ả ta muốn làm gì? Lam Tiểu Hi sầm mặt xuống.

Hai người đi vào một quán cà phê cao cấp, quán này sang trọng mà cực kỳ thích hợp để nói chuyện riêng. Hai người ngồi đối diện với nhau, tự gọi cà phê ỉnh rồi cùng im lặng.

Nhân viên phục vụ mang cà phê lên, nói câu: “Chúc quý khách ngon miệng,” rồi nhẹ bước rời đi.

“Anh có cần thêm sữa không?” Phù Hiểu nâng ly sữa lên.

“Không cần đâu.” Mạc Vu Phi nói.

Cô thêm sữa vào tách cà phê của mình, nhỏ nhẹ: “Có chuyện gì à?” Cô có linh cảm là anh tìm cô vì vụ tối hôm qua.

“Nghe nói vụ tối qua là kiệt tác của cô?”

Quả nhiên! “Đúng vậy,” Phù Hiểu thừa nhận, sau đó cô bật cười, “Lần này anh sẽ đưa tôi “Thỏa thuận Ly hôn” chứ gì?”

Khóe miệng Mạc Vu Phi giật giật, nhìn bề ngoài trông anh giống mấy gã bên tổ tụng dân sự lắm à?

“À, tôi đùa đấy mà.” Sắc mặt anh chàng làm Phù Hiểu buồn cười.

Mạc Tiểu Gia anh từ khi rời bụng mẹ đến giờ mới có một lần (là hôm nay) quan tâm hỏi han phụ nữ thôi nhá, thế mà lại thành trò cười? Mạc Vu Phi nheo mắt lại, nhìn người phụ nữ trông bình thản như chẳng có chuyện gì trước mặt.

“Tối qua tôi đã phá hỏng chuyện gì phải không?”

Mạc Vu Phi cũng không giấu diếm, kể tuốt chuyện Tiêu Thiển Thiển tham gia tranh cử cho cô nghe, “Nhờ có cô, hôm nay cô ấy đã thua thảm hại. Cô có biết xếp được một người vào Ban Lãnh đạo của Viện Kiểm sát sẽ lợi đến mức nào không? Chỉ vì một cú điện thoại của cô, bao công sức chúng tôi đổ sông đổ bể hết.”

Phù Hiểu chậm rãi gạt đầu, băng khuông nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Thấy hối hận rồi?” Mạc Vu Phi hỏi, anh nhấp một ngụm cà phê đen, nhìn cô chăm chú.

Phù Hiểu im lặng, lát sau, cô ngoảnh vào nhìn anh, nói một cách nghiêm túc: “Tôi làm đúng, tôi không hối hận.”

Mạc Vu Phi vẫn điềm nhiên như thường, vì anh biết cảnh ngộ của cô nên anh có thể tạm hiểu và thông cảm cho cách xử lý của cô. Nhưng, anh cực là người không biết chuyện như Đường Học Chính sẽ không sao hiểu nổi. Với bọn anh, mấy vụ tai nạn chỉ một cảnh sát giao thông nhỏ nhoi cũng có thể xử lý kiểu đó chỉ là chuyện bé bằng cái móng tay thôi.

Sáng nay, qua giọng điệu của Đường Học Chính, anh đoán là hai người họ đã cãi nhau. Anh định mở miệng hỏi xem cô và Đường Học Chính thế nào rồi, nhưng lời đến đầu môi anh lại nuốt xuống bụng. Anh rồi hơi thế làm gì chứ?

“Tôi có hai vé đi nghe nhạc, cô có muốn đi với tôi không?” Thế là anh nói sang một chuyện chả liên quan.

Phù Hiểu mắt chữ O luôn, có phải anh ta đã chuyển đề tài ‘máu’ quá rồi không? Được cái cô cũng giỏi thích nghi với hoàn cảnh, “Buổi biểu diễn của ai thế?”

“Dàn nhạc Berlin của Đức.”

Kỳ thật cô cũng muốn đi nghe nhạc cho khuây khỏa. Chỉ có điều... “Tôi không làm ảnh hưởng đến cuộc hẹn của anh và một cô gái nào khác chứ?”

“Vé này là khách hàng chiều nay của tôi tặng tôi, tôi chưa kịp mời ai khác.”

“... Thế thì tôi sẽ không khách sáo nữa.”

Trước khi đi, Phù Hiểu gọi điện thoại về nhà, ông cụ Đường nghe máy: “Hả, con đi nghe nhạc à? Được, được, lúc nào xong, có cần nội cho người đến đón con không?”

“Không cần đâu ạ, Mạc Vu Phi bảo sẽ đưa con về.”

“Thằng ranh nhà họ Mạc?” Sao lại đi cùng thằng đó thế? Nhưng cụ nghĩ thằng đấy cũng chẳng có gan làm giặc đâu, “Được, con cứ đi chơi đi. Đúng rồi, hôm nay A Chính đi Thượng Hải lúc nào thế?” Ông cụ thuận miệng hỏi.

“Sáng sớm anh ấy đã đi rồi ạ...” Phù Hiểu âm ừ cho qua chuyện, cô không muốn làm ông cụ lo lắng.

“Thằng ranh đó á, hùng hục chạy về chỉ để gặp con một lát, ha ha, tuổi trẻ thật tốt.”

Phù Hiểu thấy lòng mình ngọt lịm, nhưng nghĩ đến đêm qua hai vợ chồng chiến tranh lạnh với nhau, cô lại buồn.

Một thân một mình nhiều năm nên Phù Hiểu giỏi tự cân bằng lại cảm xúc bản thân lắm. Sau buổi hòa nhạc, những giai điệu tuyệt diệu đã tạm xua đi buồn lo trong cô. Hơn thế nữa, Mạc Vu Phi cũng biết khá khá về nhạc thính phòng, có chung sở thích nên hai người trò chuyện khá vui.

Mạc Vu Phi đưa cô về nhà tổ của nhà họ Đường ở trên núi, Phù Hiểu cảm ơn anh: “Hôm nay rất cảm ơn anh.”

Nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh của cô, Mạc Vu Phi hỏi: “Cảm ơn tôi cái gì cơ?”

“Đương nhiên là cảm ơn anh vì đã mời tôi đi nghe nhạc.” Cũng cảm ơn anh đã giúp cô bình tâm lại, có thể cô mới có thể lấy tâm trạng bình tĩnh gọi điện cho Đường Học Chính, cô hy vọng có thể nói chuyện nghiêm túc với anh, nhưng không phải khi hai người đều đang nổi nóng.

“Không phải khách sáo thế đâu.” Anh chưa nói cho cô: đây là lần đi nghe nhạc vui nhất của anh. Thật ra, anh thích nghe nhạc thính phòng nên anh cũng hay mang bạn gái đi nghe nhạc, nhưng dường như tất cả mọi người đều cho là anh học đòi làm sang, anh thảo luận với các cô đó về nhạc thính phòng thì họ chẳng bao giờ nghiêm túc, vài cô bạn gái hơi thanh cao chút xíu thì còn tỏ vẻ kinh hỉ khi nghe anh bình một hai câu về âm nhạc làm anh cụt cả hứng chả muốn nói thêm gì nữa.

Nhìn Phù Hiểu đẩy cửa vào nhà, Mạc Vu Phi để tay lên bánh lái, nhẹ nhnú mày.

Phù Hiểu vào nhà, ông cụ Đường đã ngủ, ông Đường Trí Quốc và bà Hàn Ngọc Tố đi công tác nước ngoài chưa về. Phù Hiểu cười cảm ơn quản gia vì đã để đèn chờ cô và lên lầu, vào buồng ngủ của Đường Học Chính. Tầng lầu xây thêm để hai vợ chồng cô về ở đã khởi công, trong thời gian này, cô và anh ở tạm trong buồng ngủ cũ của Đường Học Chính – thật ra buồng anh cách âm rất tốt, ban ngày đóng cửa lại là không nghe được tiếng tầng trên thi công, lần trước là gã đó đùa cô cho vui thôi.

Cô tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường nằm. Cô vùi mặt vào gối đầu ngửi mùi của Đường Học Chính. Cô hạ quyết tâm giải quyết mâu thuẫn của vợ chồng cô. Tối qua, có lẽ là vì chuyện đã xảy ra quá đột ngột nên hai vợ chồng cô mới không hoàn toàn bình tĩnh; Hôm nay, cô nhất định phải bình tĩnh nói chuyện với anh, chắc anh sẽ hiểu cho cô thôi, họ đã trải qua bao gian khó mới đến được với nhau, tội gì lãng phí thời gian vào cãi vã và chiến tranh lạnh chứ. Chuyện của Tiêu tiểu thư... Tuy cô cũng thấy tiếc cho cô ấy nhưng cô cho rằng dù cô ấy có là ai đi chăng nữa thì cô ấy cũng phải chịu trách nhiệm với những hành vi của mình.

Đây là lần đầu tiên hai người chiến tranh lạnh, Phù Hiểu có phần thấp thỏm khi gọi cho anh.

“Alo?” Giọng nói đều đều truyền đến từ đầu dây bên kia.

“Alo, anh đang làm gì thế...” Không hiểu sao mà Phù Hiểu thấy hơi căng thẳng, cô mở đầu bằng câu hỏi thăm thông thường.

“Ngủ.” Người ở đầu dây bên kia hờ hững.

Thật ra, Đường Học Chính sao mà ngủ nổi, anh đã đợi cuộc điện thoại này của cô suốt một ngày trời. Anh nghĩ: cho cô một bài học nhỏ cũng hữu dụng ghê, chẳng phải cô đã ngoan ngoãn gọi cho anh rồi đấy ư? Để cô tự kiểm điểm mình chút chút, kéo cô lại ý vào sự chiều chuộng của anh mà kiêu căng – tuy là cô bốc đồng với anh thì chẳng sao, nhưng trong những chuyện có liên quan đến lợi ích chung, cô mà vậy, anh sẽ không biết phải ăn nói thế nào với các hội viên khác.

Thấy anh lạnh giọng với mình, Phù Hiểu mất hết dũng khí, “Thế thì anh ngủ đi, em không làm phiền anh nữa.”

Ái chà, cái cô ả này thật là, đã gọi cho anh rồi còn không tranh thủ làm nũng, nịnh anh mấy câu, không thì anh biết xuống nước với cô kiểu gì? “Dù sao cũng thức rồi, gọi có việc gì?”

“À, em chỉ muốn nói chuyện với anh về chuyện xảy ra tối hôm qua...” Phù Hiểu không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Biết lỗi rồi?” Thấy cô ấp a ấp úng, Đường Học Chính tốt bụng nói hộ cô.

Phù Hiểu cố nén bức xúc trong lòng, “Hành vi của Tiêu tiểu thư vốn là sai, dù có thế nào cô ấy cũng không được lái xe khi say rượu, anh thấy có đúng không?”

“Hành vi của cô ta đương nhiên không đúng, nhưng hai bên chỉ thiệt hại nhẹ, mà việc Tiêu Thiển Thiển bị lập biên bản tội lái xe khi say rượu gây thiệt hại rất lớn cho bọn anh.” Nếu cô muốn bình tĩnh nói chuyện, anh sẽ nhân cơ hội này nói rõ mọi chuyện với cô.

“Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, cô ấy nên chịu trách nhiệm cho hành vi của mình đi chứ.”

“Giải quyết riêng cũng là một cách chịu trách nhiệm, em tưởng số tiền vợ chồng mình bồi thường cho lão lái xe kia ít lắm chắc? Có mà đủ cho lão ta mua một chiếc Audi mới cứng ấy chứ, và em sẽ thấy lão ta tung tăng bỏ đi.”

“Vấn đề không phải ở tiền, bọn anh giải quyết kiểu đó, em thấy Tiêu tiểu thư còn chẳng buồn bận tâm hậu quả. Nếu không cho cô ấy một bài học đích đáng, sau này nhỡ cô ấy lại lái xe khi say rượu thì phải làm sao? Anh có dám đảm bảo là lần nào cô ấy cũng may mắn như hôm qua không?”

“Ai ngu đến mức hôm nào cũng say khướt! Còn nữa, em cũng thấy rồi đó: hôm qua, cũng vì tâm trạng không tốt nên cô ta mới uống hơi nhiều. Người ta đã có chuyện phiền lòng, mình làm như thế này khác gì ‘xỏ lá ba que’?” Không bảo với cô là sẽ về Bắc Kinh, rồi về đến Bắc Kinh lại đi gặp một cô gái khác trước cô, anh biết nhất định cô sẽ không hài lòng, nhưng cô không nên hành động theo cảm tính kiểu ấy.

Phù Hiểu ghen ngào, ý của anh là: cô cố tình báo cảnh sát? Nhất thời, cô xót xa vô cùng. Anh không biết sự thật chuyện năm đó, anh là cậu ấm con nhà quyền quý và quan niệm sống của họ khác nhau, cô biết chứ. Nhưng mà... lâu lắm rồi cô mới được thấy anh bằng xương bằng thịt, lại bắt gặp anh đuổi theo Tiêu tiểu thư, sao cô hải lòng nổi? Cô là con người, là vợ anh, cô khó chịu cũng là đương nhiên, cô đã cố khắc chế những cảm xúc tiêu cực ấy... Song, hôm nay, anh không những bênh cô Tiêu tiểu thư kia chăm chăm mà còn nghĩ về cô như thế.

Đợi mãi không thấy Phù Hiểu nói gì, Đường Học Chính thở dài: “Anh không trách em đâu, chuyện đã qua rồi.” Anh sẽ chịu trách nhiệm với tất cả các hội viên của Ngoại Gia về thất bại lần này là được.

Phù Hiểu cắn môi dưới, “Đường Học Chính, là cô ấy không đúng.” Không được dùng có tâm trạng không tốt ngay biện cho hành vi lái xe khi say rượu, cô Tiêu tiểu thư đó không có quyền lấy sinh mạng người khác ra làm trò đùa.

Nói chán nói chê vẫn về vạch xuất phát, Đường Học Chính chau mày, anh đã nói với cô nhiều vậy rồi, sao cô còn cứ bảo thủ khẳng khái ý kiến của mình là đúng, sao cô không thể đứng trên lập trường của anh mà nghĩ cho anh một chút? Cơ hội tốt cỡ đó thì bọn anh phải đợi bao lâu mới có lần sau? Trước giờ, lần nào hai người cãi nhau, anh cũng nhường cô, nhưng lần này thì khác, lần này rõ ràng là cô sai. Còn nữa, tội lái xe khi say rượu nói nhỏ thì cũng chẳng nhỏ, Tiêu Thiển Thiển sẽ bị vào sổ đen. Cô vốn hiền lành cơ mà, sao lần này cô lại làm cứng thế chứ.

“Vợ, sai rồi thì là sai rồi.” Giọng anh có hơi gay gắt. Cô là vợ anh, anh sẽ không để cô phải tủi thân, nhưng anh cũng không thể dung túng cô quá đà được, “Chúng ta biết sai để lần sau sửa là được.”

“Tút” – Phù Hiểu cúp điện thoại luôn.

91. Chương 91: Chương 91

Con người là một sinh vật rất kỳ lạ, có thể chịu được việc những người không quen biết bôi nhọ mình, nhưng lại không chịu đựng nổi việc người thân thiết nhất với mình hiểu lầm và trách mắng mình dù chỉ một chút xíu.

Phù Hiểu bỗng thấy rất tủi thân, cô không sao nói chuyện tiếp với anh được, đành cúp luôn điện thoại. Anh vẫn cho là cô sai, thậm chí còn nghĩ là cô làm thế vì cô ghét Tiêu Thiển Thiển!

Nghe được tiếng “Tút” báo đầu dây bên kia đã dập máy, cơn giận như bùng lên trong lòng Đường Học Chính: mình mới chỉ hơi gay gắt, mà cô ấy đã nổi sùng lên rồi?

Những lần cãi nhau trước, anh nhường cô ấy là vì anh biết mẹ làm cô ấy tủi thân, nhưng lần này, chuyện sờ sờ ra đây sao cô ấy vẫn bốc đồng vậy chứ?

Đường Học Chính nói thế nào cũng là một cậu ấm nhà giàu, vốn chỉ có phụ nữ phải chủ động nịnh anh, chứ anh chẳng phải chủ động nịnh ai bao giờ. Huống hồ, lần này, anh thật sự cho là Phù Hiểu không đúng, nghĩ vậy thì sao anh nhỏ nhẹ dỗ cô nổi, làm thế thì tôn nghiêm đàn ông của anh để đi đâu?

Thế là anh cũng bực, cũng chả thèm gọi lại.

Trong cuộc hôn nhân của mình, đôi vợ chồng trẻ lần thứ hai chiến tranh lạnh với nhau.

Mấy ngày sau, bà Hàn Ngọc Tố về Bắc Kinh, mới về chưa được một ngày bà đã nghe được chuyện của Tiêu Thiển Thiển, thậm chí còn nghe mẹ cô nàng chính miệng nói cô nàng suốt ngày rầu rĩ, chán nản, không chịu ra khỏi nhà.

Bà Hàn Ngọc Tố luôn rất quý Tiêu Thiển Thiển, bà tìm thời gian hẹn cô ra ngoài an ủi cô.

Sau khi hỏi rõ chuyện đêm hôm đó, buổi tối, bà Hàn Ngọc Tố về nhà tổ, chất vấn Phù Hiểu ngay trong bữa ăn: “Sao chị lại có thể gọi cú điện thoại đó hả?”

Phù Hiểu đã mấy hôm liền không liên lạc gì với Đường Học Chính rồi, mà anh cũng chẳng chủ động tìm cô, thế nên cô đang rất buồn. Nhưng nghe tin bà Hàn Ngọc Tổ về, cô vẫn cố lên tinh thần đón bà, dọn phòng bếp nấu mấy món bà thích ăn. Không ngờ việc đầu tiên bà làm khi về nhà là nhieếc móc cô.

“Mẹ, Tiêu tiểu thư lái xe khi say rượu, đâm vào xe đi trước, may mà không có thương vong gì về người, con nghĩ nên để cô ấy nhận được một bài học thích đáng, để cô ấy còn rút kinh nghiệm.”

“Tôi nghe Thiển Thiển nói: con bé chỉ đụng nhẹ vào đuôi chiếc Audi kia thôi, chỉ là chuyện cỏn con, thế mà vì chuyện đó, chị nỡ hủy hoại tiền đồ của con bé?”

Sao họ đều cho là cô hại Tiêu Thiển Thiển chứ? Phải chăng họ đều đã quên: Tiêu Thiển Thiển lái xe khi say rượu, đó mới là nguồn cơn của câu chuyện.

Phù Hiểu không phải kẻ lắm lời, dầu dổ bìm leo nên chỉ mím chặt môi, không nói lời nào.

Ông cụ Đường lên tiếng: “Có chuyện gì vậy?” Cụ vẫn thắc mắc: sao mấy hôm nay trông Bé Phù có vẻ ủ rũ, mà cụ hỏi thì con bé không chịu nói.

Bà Hàn Ngọc Tổ thuật lại đầu đuôi câu chuyện. Nghe xong, dù ngoài mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh nhưng trong bụng ông cụ Đường đã thầm mắng con dâu hồ đồ: “Chuyện đã qua rồi, thôi đừng nhắc nữa.”

Bà Hàn Ngọc Tổ liếc xéo Phù Hiểu một cái, dù rất không hài lòng nhưng cũng không nói nữa.

Đợi Phù Hiểu về buồng riêng, ông cụ Đường mới bảo với bà Hàn Ngọc Tổ là: “Ngọc Tổ à, người ngoài không biết chuyện đó, chứ chị còn không biết chuyện đó chắc?”

Bà Hàn Ngọc Tổ biết ba chồng bà nhắc đến vụ tai nạn năm đó, bà nói: “Ba, con biết chứ, nhưng chuyện lần này hoàn toàn không giống chuyện năm đó, chỉ là hai xe va chạm nhẹ với nhau thôi, chuyện của Thiển Thiển mới là quan trọng. Thiển Thiển kể là A Chính đã bảo với chị ta tầm quan trọng của sự việc rồi, thế mà chị ta còn bướng, còn cố gọi cảnh sát.”

“Chả trách mà... Chắc là mấy hôm nay, con bé cãi nhau với A Chính chứ gì?” Bình thường, hễ rảnh là đôi trẻ lại nhắn tin, điện thoại với nhau, thế mà mấy hôm nay cụ không thấy.

“Chắc thế ạ, mà ba này, tuy là những chuyện ba nói con có thể hiểu được, nhưng mà chị ta thật chẳng biết nghĩ cho A Chính gì cả. Con thấy chị ta không quá thích hợp A Chính.” Đã là người làm việc lớn thì luôn có những lúc phải ‘bỏ con săn sắt, bắt con cá rô’, chị ta hẹp hòi thế, sao có thể đứng bên A Chính được?

“Nói luyên thuyên, trong việc này, con bé có gì sai chứ? Bé Tiêu tự mình uống rượu say rồi đâm vào người ta thì liên quan gì đến Phù Hiểu nào? Con bé gọi điện là con bé làm tròn trách nhiệm. Nếu cứ giải quyết riêng giải quyết riết như các chị thì làm gì còn ai nhận được bài học thích đáng nữa. Rồi trên đường, sẽ có bao nhiêu người vô tội vô duyên vô cớ bị mất đi tính mạng hả!”

“Ba, ba nói vậy cũng đúng, nhưng mọi chuyện luôn có nặng nhẹ, chuyện của Thiển Thiển lần này... ba cũng biết là ảnh hưởng lớn đến A Chính.”

“Hừ, vậy chỉ có thể nói A Chính hãy còn non tay, chưa lo nghĩ chu đáo.” Nếu đổi lại là cụ thu xếp, cụ sẽ cho người bí mật đi theo đường sự, phòng ngừa mọi sự cố từ trước khi chúng xảy ra, đến tận khi thành công mới thôi.

Thấy con trai yêu bị phê bình, bà Hàn Ngọc Tổ có phần không vui, bà chỉ thấy ba chồng bà bênh Phù Hiểu chăm chăm.

Nhìn vẻ mặt con dâu, ông cụ Đường biết thừa bà đang nghĩ gì, đành mềm giọng đổi đề tài, “Thôi không nói chuyện này nữa, ba đang có việc cần nhờ chị giúp đây.”

Hàn Ngọc Tổ vội nói: “Ba, sao ba lại nói thế, cái gì mà giúp với chả không giúp.”

“Khà khà, ba đang muốn mua một cuốn sách, chị tìm mua giúp ba nhé.”

Không nghĩ ngợi gì nhiều, bà Hàn Ngọc Tổ nhận lời luôn, “Được ạ, tên sách là gì ạ?” Phải chăng là bản thư pháp của nhà thư pháp nào?

“Tên là... ĐỐI THOẠI VỚI THIÊN ĐƯỜNG.” Ông cụ Đường vừa nhớ lại vừa đáp.

Nghe thế, bà Hàn Ngọc Tổ hơi nhú mồm, vẻ lo lắng, “Ba?” Đang yên đang lành đọc loại sách đó làm gì?

Biết là bà rất có thể đã hiểu lầm nhưng ông cụ Đường cũng không giải thích rõ ràng, “Tóm lại, chị cứ mua về đây cho ba đi.”

Bà Hàn Ngọc Tổ gật đầu liên.

Ông cụ vào thư phòng, lấy điện thoại gọi vào di động của Đường Học Chính.

“Alo, ông cụ?” Đường Học Chính đang ở ngoài tiệc tùng xã giao, thấy lão thủ trưởng gọi thì vội tìm một chỗ yên tĩnh mà bắt máy.

“Có phải anh đang cãi nhau với vợ anh không?” Ông cụ đi thẳng vào vấn đề như thường lệ.

Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến là anh chau mày liền, cái cô ả đó thật là, đồng đánh thế không biết, anh không gọi cho cô, cô cũng chẳng chủ động liên lạc anh luôn. “Nội à, nội già rồi, nội lo mấy chuyện này làm gì, nội cứ ăn khỏe, ngủ khỏe, giữ sức khỏe của nội cho tốt là được.”

“Đồ ngu, anh dối con bé cái nỗi gì, cứ mềm giọng xin lỗi một câu, chẳng phải là xong chuyện rồi ư?”

“Nội cứ yên tâm đi, chỉ mấy chuyện vặt vãnh ấy mà.” Vì một người ngoài mà chẳng chuộc với nhau đến mức này, anh cũng bất ngờ lắm. Anh muốn mấy hôm liền không được thấy bóng người ta, không được nghe giọng người ta chắc? Mẹ nó chứ, buổi tối, nằm lên giường mà rấm rứt. Chỉ có điều: lần này mà chiều cô thì không thể đảm bảo là sẽ không có lần thứ hai, lần thứ ba, còn nữa, tôn nghiêm đàn ông của anh biết để đi đâu bây giờ?

“Chuyện nhỏ cái con khỉ, nội thấy con bé gầy rộc đi!”

Đường Học Chính có hơi xót ruột, nhưng anh nghĩ bụng: chắc cô ấy cũng chẳng cố bướng được mấy ngày nữa đâu nhỉ? “Được rồi, con khác biết cân nhắc nặng nhẹ, nội đừng có lo, không sao đâu.”

Sao giống nhà cụ lại ra cái thằng đầu gỗ này vậy trời! Ông cụ Đường tức lắm, cụ nghĩ: kiểu gì cũng phải nói cho cậu chàng sự thật năm đó, để cậu chàng biết mức độ nghiêm trọng của sự việc? Nhưng cụ ngẫm lại thì: có đôi vợ chồng trẻ nào là không có lúc cãi nhau đâu, có lẽ chuyện không nghiêm trọng như cụ nghĩ, cụ mà nói cho cậu chàng chuyện đó, khéo lại thành chuyện bé xé ra to.

“Con đang bận, con cúp máy đây.” Sau cùng, Đường Học Chính dặn, “Nội nhớ ép cô ấy ăn nhiều vào đấy.”

Hôm sau, bà Hàn Ngọc Tổ đang ở trụ sở chính CLB thì thư ký báo vào là Tiêu Thiển Thiển muốn hẹn gặp bà, bà thoáng trầm tư, rồi đồng ý.

Một giờ sau, Tiêu Thiển Thiển bước vào phòng làm việc được bố trí đùm vẻ lãng mạn vùng Giang Nam của bà Hàn Ngọc Tổ, “Cô Hàn ạ.” Hôm nay, trông cô không tiêu tụy như hôm qua, cô trang điểm tỉ mỉ và ăn vận lộng lẫy như thể đã nghĩ thông suốt chuyện gì.

“Thiển Thiển, đúng là khách quý đến chơi mà, sao nay con có rảnh mà đến chơi với cô Hàn vậy?” Bà Hàn Ngọc Tổ tươi cười đón cô.

Hai người vừa uống trà hoa vừa tán gẫu, chuyện được một lúc, Tiêu Thiển Thiển hỏi: “Cô Hàn ơi, chuyện hôm qua con nói với cô ấy, chuyện đó không làm cô khó xử chứ ạ?”

Bà Hàn Ngọc Tổ nói: “Đừng nhắc đến nữa, cô về nhà, mới nói Phù Hiểu được hai ba câu thì ông cụ đã bênh chị ta rồi.”

“Ông Đường... ưm con nhỏ Phù Hiểu đó đến thế ư?”

Bà Hàn Ngọc Tổ làm gì mà chẳng biết suy nghĩ của Tiêu Thiển Thiển, song bà còn hiểu Đường Học Chính và ông cụ Đường hơn. Bà ngẫm nghĩ một lát rồi nói khéo: “Ông cụ rất ủng hộ chị ta, cô cũng chẳng làm gì được.”

“Rốt cuộc là ông Đường ủng hộ cô ta điểm gì nào?” Tiêu Thiển Thiển hoàn toàn không thể hiểu nổi.

“Cái này thì con có đừng hỏi.”

“Nhưng mà, cô Hàn ơi, con yêu A Chính, con thật lòng yêu anh ấy, con muốn ở bên anh ấy.” Tiêu Thiển Thiển thẳng thắn, trong tình yêu, cô sẽ không biết giấu diếm tình cảm của mình mà chỉ biết tranh thủ, “Cô,

cô giúp con đi.” Cô vốn cho là mình thừa sức làm Đường Học Chính mê như điều đó, nào ngờ anh lại bị con nhỏ quê mùa kia hút hồn, tuy giờ hối hận thì cũng đã muộn nhưng cô vẫn không định bỏ cuộc.

Bà Hàn Ngọc Tố không ngờ là cô lại nói thẳng ra như thế nên có hơi khó xử. Là một người mẹ và là bà chủ của một gia đình lớn, trước tiên, bà phải nghĩ cho đứa con trai duy nhất của mình. Bà phản đối Phù Hiểu cũng vì chuyện năm đó, nhưng thấy Phù Hiểu không có vẻ gì là định nói chuyện đó ra thì bà cũng đã yên tâm phần nào, hướng hồ cưới cũng đã cưới về rồi. Còn nữa, cô con dâu đó của bà không có nét xấu nào để mà soi mói, hiểu thảo với ông nội, nghe lời ba mẹ, lại hòa thuận với A Chính. Có nhà nào là không mong được trong ấm ngoài êm? Tuy trong lòng, bà có hơi không hài lòng con dâu nhưng bà có thể dự đoán được: nếu bà giúp Tiêu Thiển Thiển thì gia đình nhất định sẽ không êm ấm như bây giờ. Nhỡ xảy ra chuyện không hay gì, không biết người của ba thế hệ nhà họ Đường sẽ đánh giá bà thế nào. Chuyện này bà tuyệt đối không thể làm.

“Thiển Thiển này, tuy thằng A Chính nhà cô rất được nhưng ngoài thằng bé ra vẫn còn rất nhiều người đàn ông tốt, con nghĩ thoát ra một chút, nhé.”

Nhưng mà, cô ơi, con chỉ cần A Chính thôi. Với lại cô cũng không thích con nhỏ Phù Hiểu đó mà, sao cô không chịu giúp con chứ?” Tiêu Thiển Thiển không ngờ là bà Hàn Ngọc Tố từ chối giúp cô, sốt sắng hỏi.

“Cô có thích hay không không quan trọng, quan trọng là A Chính thích.”

“Nhưng mà, cô cũng biết A Chính đấy, cô thấy anh ấy giống loại đàn ông cam tâm sống trọn đời với ả đàn bà tầm thường đó sao?” Tiêu Thiển Thiển thử thuyết phục bà.

“Aizzz, ván đã đóng thuyền, sau này, dù thằng bé có muốn ly hôn, ông cụ với Lão Đường cũng sẽ không đồng ý đâu.” Dù gì, với hai người họ, Phù Hiểu không đơn giản chỉ là vợ của A Chính mà thôi.

“Tại sao ạ? Cô Hàn?” Tiêu Thiển Thiển nhảy bén phát hiện ra điểm khác lạ, cô nhớ là người nhà Đường Học Chính luôn không can thiệp vào chuyện của anh.

“À thì, con cũng biết đấy, ly hôn sẽ ảnh hưởng xấu đến hình ảnh của A Chính.”

“Nếu A Chính còn làm chính trị thì đã đành, bây giờ, anh ấy thừa kế nhà họ Hàn, căn bản là không cần lo lắng vấn đề đó, đúng không ạ?”

Bà Hàn Ngọc Tố lúng túng, “Nhà họ Hàn cô cũng coi trong chuyện này lắm.”

“Cô, đó vốn không phải lý do, đúng không ạ?” Tiêu Thiển Thiển thấy lý do bà Hàn Ngọc Tố đưa ra quá gượng ép, cứ như là đang cố giấu diếm chuyện gì vậy, “Xin cô hãy nói cho con lý do chân chính, nếu không con sẽ không từ bỏ ý định.”

Bà Hàn Ngọc Tố đương nhiên không muốn nói, nhưng Tiêu Thiển Thiển tỏ thái độ rất kiên quyết, nếu bà không nói cho cô thì cô sẽ mặc kệ tất cả những chuyện khác mà đi tìm Đường Học Chính luôn.

Bà Hàn Ngọc Tố cũng bất đắc dĩ lắm, bà nhìn con bé khôn lớn, tính con bé bướng bỉnh cỡ nào, bà biết chứ. Vả lại chuyện đó cũng không phải hoàn toàn không có liên quan gì đến con bé, nói cho con bé, để nó biết mà còn dứt tình với con bà.

“Thiển Thiển, con có còn nhớ vụ tai nạn mà con và A Chính gây ra năm đó hay không?” Năm đó, người ngồi trên xe A Chính chính là con bé, hai đứa uống say bét nhè, gây ra họa lớn, ba mẹ con bé đã đưa con bé – khi đó chỉ bị thương nhẹ ra nước ngoài ngay trong đêm đó.

“... Đương nhiên là con nhớ.” Chính vì vụ tai nạn đó mà cô và Đường Học Chính phải chia lìa.

“Phù Hiểu chính là con gái của nạn nhân trong vụ tai nạn đó.”

“Cái gì!” Tiêu Thiển thiển cực kỳ kinh hãi, “Chẳng phải vụ tai nạn đó đâm chết người ư?”

“Đúng vậy, ba mẹ Phù Hiểu đều chết trong vụ tai nạn đó.” Bà Hàn Ngọc Tố nhìn cô nàng, nói: “Giờ thì con đã hiểu rồi chứ, hiểu: vì sao hai đứa nó không thể ly hôn?”

“Hóa ra A Chính cưới Phù Hiểu là vì thương hại cô ta?”

“Không phải thế, từ đầu đến cuối A Chính vẫn không biết có người chết trong vụ tai nạn đó. Phù Hiểu rút đơn kiện nên chúng ta cũng không nói cho thằng bé. Kết quả là mười năm sau, không biết tại sao chúng lại gặp nhau, A Chính còn khẳng khăng đòi lấy Phù Hiểu, ông nội và ba nó cũng không phản đối, nên mới thành ra thế này. Giờ con biết thì biết vậy thôi, đừng nói gì với A Chính nhé.”

Tiêu Thiển Thiển ngẩn ra, nghe bà Hàn Ngọc Tố dặn vậy thì chỉ máy móc gật đầu.

92. Chương 92

Tiêu Thiển Thiển đi rồi, bà Hàn Ngọc Tố ngồi vào bàn làm việc. Lý do bà chịu nói sự thật cho Tiêu Thiển Thiển là vì bà cho rằng Tiêu Thiển Thiển yêu con bà, nên cô sẽ không không biết phân biệt nặng nhẹ mà nói cho anh chàng sự thật: Làm thế này, chắc con bé sẽ hiểu vì sao A Chính và Phù Hiểu không li hôn được, cũng sẽ không nài ép gì nữa chứ?

Thư ký gõ cửa rồi đi vào và đưa cho bà một cuốn sách bằng hai tay, là một cuốn truyện đang bán chạy, “Phu nhân, sách phu nhân cần đã mua được rồi ạ.”

Bà Hàn Ngọc Tố nhận lấy, nhìn bìa sách mà bà không khỏi nhướn mày, bà còn tưởng sách ba chồng bà muốn mua là một cuốn sách thảo luận về vấn đề sinh tử cơ, nhưng sách này thì rõ là một cuốn tiểu thuyết hiện đại, thuộc dòng sách không kén người đọc mà. Bà tò mò lật trang đầu ra đọc, bà rất muốn biết lý do tại sao ba chồng bà lại muốn đọc cuốn sách này.

Ai ngờ, mới đọc được mấy trang, mắt bà đã đỏ hoe, bà rút khăn giấy ra xỉ mũi.

Cả ngày hôm đó, bà Hàn Ngọc Tố đã ở lì trong phòng làm việc, bà ở một mình, từ chối tất cả các cuộc hẹn và đề nghị gặp mặt. Hoàng hôn buông xuống, cuối cùng bà cũng đi ra, mắt bà sưng vù, đỏ hoe như vừa khóc xong, “Hôm nay cũng không còn việc gì nữa, cháu tan làm đi.” Giọng bà có hơi khàn, bà chỉ dặn thư ký có một câu đó rồi bước vào thang máy riêng và đi xuống luôn.

Thư ký đứng dậy nói: “Vâng,” rồi nhìn bà rồi đi mà không khỏi hoài nghi có phải bà đã gặp chuyện gì không.

Về nhà, bà Hàn Ngọc Tố vào thẳng thư phòng tìm ông cụ Đường, đặt sách xuống bàn, bà hỏi với giọng khàn khàn, “Ba, sách ba cần là cuốn này ạ?”

Ông cụ cầm lên, đeo kính lão vào để xem bìa, xem tên tác giả, “Đúng là cuốn này rồi.”

“Cuốn này là một cuốn tiểu thuyết, ai giới thiệu nó với ba thế ạ?”

“Tiểu thuyết? Chị đọc rồi à? Có hay không?”

“Hôm nay con có đọc qua rồi ạ, viết được lắm, rất cảm động.”

“Ồ...” Ông cụ Đường gật gù, thoáng nhìn đôi mắt sưng đỏ của con dâu, “Chị đã nói thế thì ba sẽ đọc xem sao.”

“Con ra ngoài đây ạ.”

“Ừ, đi đi.”

Bà Hàn Ngọc Tố nhìn ba chồng một cái, gật đầu xin phép đi ra ngoài. Nhưng, khi ra đến cửa, không kìm lòng nổi, bà xoay người lại, hỏi: “Ba, ba thật sự muốn đọc cuốn sách này ạ?”

Ông cụ mỉm cười: “Ba bảo chị mua về cho ba, không ba đọc thì ai đọc?”

“Con nghĩ... ba muốn để con đọc nó.” Cuốn sách là câu chuyện về một đứa trẻ có cảnh ngộ gần giống Phù Hiểu, truyện được viết dưới dạng một cuốn nhật ký, ghi lại cuộc sống ăn nhờ ở đậu của nhân vật chính sau khi ba mẹ qua đời, bao cô đơn, bao bất lực phải gượng nuốt vào bụng. Hơn nữa, giọng văn hài hước, nhẹ nhàng, mỗi ngày, nhân vật chính sẽ tưởng tượng nếu ba mẹ còn sống, những tình huống đó sẽ diễn biến khác

đi thế nào. Sự đối lập gay gắt khiến người đọc đắng lòng, nhất là những người yêu trẻ con như bà Hàn Ngọc Tố. Khi đọc cuốn sách, bà từng nghĩ, nếu Đường Học Chính khi còn thơ bé cũng phải sống trong cảnh đó thì dù bà có ở thiên đường cũng sẽ như sống trong địa ngục thôi. Lẽ nào ba chồng bà muốn thông qua cuốn sách này nhắc bà thay đổi cái nhìn về Phù Hiểu?

Ông cụ Đường cười khà, “Chị lại suy diễn linh tinh rồi, chị không thích đọc tiểu thuyết, sao ba lại muốn để chị đọc? Đây là sách bé Phù viết, nhà chúng ta có một nhà văn, ba thấy cũng hay, vì là sách của nhà văn nhà ta nên ba mới bảo chị mua về cất.”

Câu nói đó của ông cụ như dội bom vào suy nghĩ của bà Hàn Ngọc Tố, cuốn sách này là Phù Hiểu viết? Là chị ta viết, chứng tỏ rất nhiều tình tiết trong truyện là chuyện thật mà chị ta từng gặp phải? Bà đứng lặng ở đó hồi lâu, lúc mới đọc cuốn sách đó xong, bà chỉ không sao tinh tâm được, còn bây giờ, lòng bà đang dậy sóng. Bà siết chặt nắm tay, một lúc lâu sau mới lúng búng: “Con sẽ... cẩn thận suy ngẫm.”

Bà rời khỏi thư phòng, ông cụ Đường thông thả đứng dậy, lấy từ giá sách sau lưng ra một cuốn sách giống hệt cuốn con dâu cụ mua về. Cụ vuốt ve bìa hai cuốn sách, trong mắt cụ là sự suy tư...

Đêm đã về khuya, Tiêu Thiển Thiển nằm trên giường, xoay qua xoay lại mãi chẳng ngủ được. Năm đó, vụ tai nạn ấy khiến cô sợ mất vía, ba mẹ cô bàn bạc qua với người nhà họ Đường, rồi đưa cô ra nước ngoài ngay trong đêm đó. Ở nước ngoài, cô vẫn không thôi lo lắng, hãi hùng, chỉ sợ người nhà nạn nhân đến tìm cô trả thù. Mãi đến khi nghe được tin mọi chuyện đã êm xuôi, cô mới tạm yên tâm. Cô đã cố tình quên bằng chuyện đó đi, nào ngờ, sau mười năm, chuyện đó vẫn bị lôi ra, thậm chí lại còn ly kỳ đến mức này.

A Chính thế nào lại không biết hậu quả của vụ tai nạn năm đó và việc Phù Hiểu là con gái duy nhất của đôi vợ chồng kia? Nhưng, dù vậy, Phù Hiểu thì phải biết chứ, nếu ả ta đã biết, sao ả ta còn trở thành vợ A Chính? A Chính là hung thủ hại chết ba mẹ ả ta cơ mà! Sao ả ta có thể... không thể nào, chuyện đó thì làm gì có ai tha thứ được, Phù Hiểu lấy Đường Học Chính nhất định là có mục đích, gặp phải chuyện kiểu đó, ả ta không muốn trả thù mới là lạ ỳ!

Càng nghĩ cô càng thấy hoảng hốt, cô ngồi dậy, quờ chiếc điện thoại định gọi cho Đường Học Chính.

Nhưng mà, đến giờ, A Chính vẫn chưa biết chuyện đó, nếu cô nói cho anh rằng: anh... từng đâm chết hai người vô tội, thì dù có là anh cũng sẽ thấy chuyện đó khó tin đi?

Cô lại đặt di động xuống, nằm vật ra.

Trong đêm đen, bóng người trên giường cứ xoay qua xoay lại, mãi đến khi sắc trời chuyển sang màu xám trắng, bóng người trên giường mới chịu nằm yên. Nào ngờ, mới yên chỉ một lát, bóng người đó bật dậy, rửa một tiếng, rồi bật đèn lên và thay đồ.

Chỉ mấy phút sau, cô đã vội vội vàng vàng chạy xuống lầu, lao ra khỏi cổng. Bảo vệ thấy thế thì lấy làm lạ, hỏi: “Tiêu tiểu thư, cô đi đâu mà sớm thế?”

“Đi Thương Hải!” Cô phải nói cho anh thôi! Vụ tai nạn đó đã qua lâu rồi, nếu anh không thể chịu đựng nổi, cô sẽ cùng anh chịu đựng. Song Phù Hiểu là nguy hiểm tiềm ẩn lớn nhất trong tương lai của anh, anh không thể không biết sự thật được!

Mấy tiếng đồng hồ sau, trong văn phòng CEO của tập đoàn Hàn Thị, Đường Học Chính sa sầm sắc mặt ngồi hút thuốc, hỏi với giọng khó chịu, “Tiêu đại tiểu thư, tự dưng cô phẩm phẩm chạy đến đây, xin hỏi cô đến vì việc gì?” Hai vợ chồng anh đã chiến tranh lạnh với nhau mấy ngày liền rồi, chỉ chuyện đó thôi đã đủ cho anh điên đầu. Thế mà, hôm nay, kẻ đầu sỏ – người hại vợ chồng anh cãi nhau lại còn cố sống cố chết gọi cho anh. Anh vốn không định gặp cô ta, nhưng anh ngấm lại thì thấy nên giải quyết dứt điểm cô ta, nếu không cô ta cứ năm ba hôm lại gây chuyện một lần thì chẳng biết Phù Hiểu sẽ giận đến bao giờ.

“Đương nhiên là có chuyện quan trọng.” Cô cũng châm một điếu thuốc, hồng làm bộ óc đã thức trắng đêm suy nghĩ của mình tỉnh táo hơn.

“Chuyện gì mà không thể nói qua điện thoại?”

“Nói qua điện thoại không nói rõ được.” Tiêu Thiển Thiển vẫn đang rất phân vân, cô hít thật sâu, hít lấy làn khói trắng. Cuối cùng, cô cũng ra quyết định, “A Chính, anh còn nhớ vụ tai nạn nhiều năm trước chúng

mình gây ra không?”

“Cô có ý gì?” Đường Học Chính nheo mắt lại. Vô duyên vô cớ thì cô ta sẽ chẳng dùng dùng chạy đến Thượng Hải hỏi anh cái câu vớ vẩn đó.

Tiêu Thiển Thiển nhìn thẳng vào anh, chậm rãi nói, “Vụ tai nạn đó, thật ra: chúng ta đâm chết người.”

Đường Học Chính ngừng hẳn mọi động tác, anh chỉ nhìn cô và cổ không gây ra một tiếng động nào.

Tiêu Thiển Thiển tiếp tục, “Mà Phù Hiểu: chính là con gái của đôi vợ chồng đã chết trong tai nạn đó.”

“Rầm” – Đường Học Chính đập mạnh tay lên chiếc bàn làm việc bằng gỗ. Cơ thể anh căng cứng lại, giọng anh đã lạnh đến không thể lạnh hơn, “Tiêu Thiển Thiển, cô đừng có nói luyên thuyên.”

Tiêu Thiển Thiển không hề sợ hãi, “Chuyện đó là mẹ anh chính mồm nói cho tôi biết, tin hay không tùy anh.”

“Chứng cứ?”

“Tôi chính là nhân chứng,” Về mặt Tiêu Thiển Thiển hoàn toàn không giống đang đùa, “Tôi vẫn luôn biết có người chết trong vụ tai nạn đó, chỉ không biết họ là ba mẹ của Phù Hiểu thôi.”

Máu như đang chảy ngược... Anh chỉ thấy cơ thể anh đang dần chết lặng... từ đỉnh đầu đến ngón chân. Anh từ chối tin vào điều đó, nhưng nó lại có thể giúp anh xâu chuỗi được rất nhiều sự kiện lại với nhau. Nó là nguyên nhân tại sao lần đầu tiên gặp mẹ, sắc mặt Phù Hiểu tái nhợt và cô vội vã bỏ đi; Nó là nguyên nhân tại sao mẹ khẳng khái không chấp nhận Phù Hiểu; Nó là nguyên nhân tại sao Phù Hiểu dù cực kỳ đau xót vẫn nằng nặc đòi chia tay anh; Nó là nguyên nhân tại sao sau khi chấp nhận anh rồi, cô lại đưa anh đến mộ ba mẹ cô quỳ nửa ngày trời! Nó cũng là nguyên nhân tại sao Mạc Vu Phi lại mò đến nhà Phù Hiểu, cũng là nguyên nhân tại sao ông cụ phải gửi rất nhiều báo cáo đến nhà Phù Hiểu, cũng là nguyên nhân tại sao bà cụ Phù luôn nhìn anh với ánh mắt tràn ngập đau thương.

“Tại sao... năm đó, tôi không phải đi tù?” Anh thì thào hỏi, ánh mắt rệu rã.

“Nghe nói là Phù Hiểu rút đơn kiện, chắc là người nhà anh đã giúp anh giải quyết chứ gì... Anh có ổn không đó?” Tiêu Thiển Thiển hỏi với vẻ lo lắng.

Phù Hiểu rút đơn kiện, là loại tình huống gì có thể khiến cô bỏ qua cho anh – tên hung thủ đã đâm chết ba mẹ cô... Đường Học Chính ngồi phịch xuống chiếc ghế da, lần đầu tiên trong đời, anh thấy mình lạnh băng, lạnh băng như thể sâu thẳm cõi lòng anh là một dòng sông băng vậy. Dù có là lần đi chấp hành nhiệm vụ bị phe địch bắt, anh cũng không sợ hãi như lúc này, anh như thấy cả thế giới sụp đổ trước mắt anh.

Tiêu Thiển Thiển không hiểu người nhà anh nhưng anh hiểu rất rõ. Năm đó, ông nội anh cầm quyền nên không thể có chuyện người nhà anh dùng các mối quan hệ riêng đi cứu kẻ gây họa lớn là anh, chỉ có thể là tự Phù Hiểu tha cho kẻ đầu sỏ đã hại cô mất đi ba mẹ mãi mãi! Hề nghĩ đến việc tất cả những cô đơn và đau xót của cô bao năm qua đều do anh gây ra là cổ anh cứ như bị ai bóp nghẹt, đau đến không thở được!

“A Chính, chuyện đã qua lâu rồi, anh đừng nghĩ nhiều.” Tiêu Thiển Thiển chưa thấy anh bàng hoàng thế này bao giờ, cô bỗng thấy sợ hãi, sợ nói cho anh sự thật là quyết định sai lầm.

Khi chấp hành nhiệm vụ, Đường Học Chính cũng từng phải giết người. Tuy chuyện ngày còn trẻ, còn lòng bông tung lỗ đâm chết hai người vô tội khiến anh rất áy náy nhưng áp lực tâm lý khá lớn đó thì anh vẫn chịu đựng được. Song, điều khiến anh không chịu đựng nổi là: anh đã đâm chết ba mẹ người phụ nữ anh yêu!

“A Chính, bây giờ, vấn đề chính là: nếu Phù Hiểu đã biết anh là người gây ra vụ tai nạn ấy mà còn đồng ý lấy anh thì nhất định là ả ta có mục đích khác!” Tiêu Thiển Thiển thấy anh mãi chẳng nói gì thì vội nói ra lý do mấu chốt của việc cô đến đây hòng đời đi sự chú ý của anh.

Đúng vậy, Phù Hiểu biết anh hại chết ba mẹ cô, tâm trạng cô như thế nào khi cùng anh quỳ trước mộ ba mẹ cả một ngày để xin tha thứ, rồi lại kết hôn với anh trong khi anh hoàn toàn không biết gì! Đường Học Chính bị sự cắn rứt và tự trách ép đến không thở nổi. Cuối cùng, khi nhớ ra mình đang vì nguyên nhân gì mà chiến tranh lạnh với cô thì con tim anh như rút vào hầm băng.

“Đường Học Chính, hành vi của Tiêu tiểu thư là không đúng, cô ấy không nên lái xe khi say rượu.”

“Đường Học Chính, cô ấy sai rồi.”

Lúc trước, anh không cho những điều cô nói là đúng, nhưng bây giờ, khi nghĩ lại, anh bỗng thấy kinh hoàng. Cô nhẫn nhịn, giấu đi sự thật của năm đó để lý luận với anh, sau mỗi lời nói đó, cô tủi thân, cô đau xót đến mức nào, thế nhưng anh không chịu nghe vào tai dù chỉ một chữ?! Không những không chịu nghe mà anh còn trách mắng cô, nói cô làm sai?!

Anh hận không thể lấy súng ra bắn chết mình luôn!

“Đường Học Chính, rốt cuộc là anh đang nghĩ cái gì vậy, tôi đang nói chuyện với anh đó.” Tiêu Thiển Thiển chau mày, cô bỗng thấy rất bất an.

Cuối cùng Đường Học Chính cũng hồi hồn, ánh mắt rệu rã của anh cũng có tiêu cự lại, “Tôi rất cảm ơn cô: đã nói cho tôi sự thật.”

Thấy anh đã thôi bần thần, Tiêu Thiển Thiển biết người đàn ông này càng đáng được, cô thở phào nhẹ nhõm: “Tôi biết là anh có thể chịu đựng được, chỉ có điều...”

“Xin lỗi, có thể để tôi yên một lát không?” Anh ngắt lời cô.

“A Chính?” Tiêu Thiển Thiển khá là ngạc nhiên.

“Bây giờ tôi muốn ở một mình, mời cô ra ngoài cho.” Đường Học Chính thở hắt ra một hơi, ngã vào chiếc ghế da sau lưng.

Biết anh vừa phải chịu sự đả kích quá lớn, Tiêu Thiển Thiển cũng không cố nói thêm, cô dập thuốc, nhìn anh một cái, rồi rời đi với tâm trạng rối bời.

Cô đi khỏi, Đường Học Chính đưa tay với hộp thuốc lá trên bàn làm việc, đốt một điếu rồi để hộp thuốc lại vị trí ban đầu. Làn khói thuốc làm biểu cảm trên mặt anh trở nên thoát ải thoát hiện, đôi con ngươi đen của anh chưa bao giờ u ám như lúc này, u ám như một lỗ đen muốn hút hết tất cả ánh sáng chung quanh vào nó.

Anh đốt hết điếu này đến điếu khác, người anh đã thấm đượm hương Nicotine mà anh vẫn không hay biết.

Chẳng biết đã qua bao lâu, là mấy phút hay là mấy giờ, một cú điện thoại khiến anh thức tỉnh. Anh liếc số điện thoại hiển thị trên màn hình di động, rồi quay đi, không buồn động đậy bàn tay đang kẹp đầu thuốc.

Chuông réo không ngừng, anh vẫn làm ngơ.

Nhưng người gọi đến cứ như muốn thi gan với anh, gọi hết cuộc này đến cuộc khác, ...cuộc gọi thứ ba... cuộc gọi thứ tư... Đường Học Chính bực bội nhấn nút nghe, “Alo, nói đi... Mày-Nói-Cái-Gì!”

93. Chương 93

Trong một bệnh viện quân y ở Bắc Kinh —

Một anh chàng bệnh nhân cao to đen hôi được hai đồng bọn cũng cao to xấp xỉ dìu đến dãy ghế chờ bằng sắt của bệnh viện ngồi. Anh chàng bệnh nhân đó lớn tiếng kể khổ, “Ờ, lần này thì tao chết chắc rồi. Mày không thấy vẻ mặt lúc đó của Mạc thiếu nên không biết, anh ta gào lên với tao: “Bảo vệ cô ấy, đồ ngu!” Sau đó, anh ta tự xông lên, anh hùng cứu mỹ nhân một lần, tiếp đó, đùi trái của anh ta bị đạn văng trúng. Nhiệm vụ của tao là bảo vệ anh ta, thế nhưng anh ta lại bị thương, mày bảo có phải tao sắp toi đời rồi không?”

“Mạc thiếu mà lại liều mình đi cứu một người phụ nữ ư?” Đám bạn gã dẫu rảnh mà quan tâm đến tương lai bi đát của đồng bọn chứ, họ còn bận ngồi lê đôi mách.

“Không thể nào! Mày đừng vì trốn tránh trách nhiệm mà nói luyên thuyên!”

“Tất cả những lời ông đây nói đều là thật! Anh ta thấy người đàn bà lơ ngơ lơ ngơ thì giận dữ đẩy tao ra rồi xông lên, thế nên anh ta mới bị người nhà họ Tề bắn trúng.”

“Ờ, có thật không đó?”

Còn hai nhân vật chính của cuộc thảo luận trên thì đang có mặt trong một phòng bệnh VIP của bệnh viện: Mạc Vu Phi nằm trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt; Còn Phù Hiểu thì ngồi ở cạnh giường, nhìn anh với vẻ lo lắng.

Sau khi thấy tính mạng anh không hề bị đe dọa, một vài gã bạn xôi bạn thịt của anh hỏi thăm vợ hỏi thăm vẫn anh đôi ba câu, rồi quay sang trông ghẹo nữ vật chính trong truyền thuyết, “Cô gái trẻ à, nghe nói Mạc đại thiếu gia của chúng tôi xả thân cứu người đẹp. Thật khiến người ta đau đớn cõi lòng, à không, là cảm động, cảm động, ha ha ha.”

“Xê ra, gọi cô gái trẻ cái nổi gì, sau này mày phải gọi là chị dâu, chị Mạc nhỉ?”

Bị đám người vây lấy, Phù Hiểu có phần e thẹn: “Các anh hiểu lầm rồi, quan hệ giữa tôi và Mạc Vu Phi không phải loại quan hệ đó.”

Hê! Mạc Vu Phi luôn thích khiêu chiến với khó khăn, thử thách: “Được, được, chúng tôi hiểu cả.”

“Với sự hành động anh dũng mà Mạc thiếu gia của chúng tôi làm ngày hôm nay, có phải em nên lấy thân báo đáp không?” Bọn họ không biết là còn có một ngày này, ngày mà Mạc Vu Phi quý trọng một người đàn bà hơn chính mình. Hiếm khi được xem vở kịch hay thế này, bọn họ cũng phải đền đáp người ta chút chút chứ nhỉ.

Biết là bọn họ đang trêu, Phù Hiểu không nói gì nữa, chỉ cười cười.

“Chúng mày có thể xéo rồi.” Nhân vật chính bị bỏ quên trên giường bệnh lạnh lùng rít lên.

“Thôi nào, chẳng phải tui tao đang nói tốt ày đấy ư?”

“Đúng đó, cô gái trẻ, em tên gì?”

“Tôi là Phù Hiểu, chào anh.”

“Phù... Hiểu?” Sao nghe quen tai vậy?

“Đúng rồi, Phù là ký hiệu, Hiểu là rạng sáng.”

“Ồ, có phải em là cái cô phóng viên người Sao Hỏa đó không?” Một người vỗ tay đánh tét một cái, sau đó nở nụ cười đến là quái, nhìn chăm chú hai người họ, sức ngộ ra, “À, chẳng trách em dám viết về Mạc Vu Phi kiểu đó, hóa ra là nhân vật quan trọng, anh hiểu, anh hiểu mà.” Vương Tiểu Xuyên nói không thể trêu vào, hay cô ấy là cô gái định mệnh chân chính của Mạc Vu Phi? Nhưng cô gái này không ngược, không mông, trông như một thiếu nữ ngây thơ, không giống lắm.

Tất cả họ đều đã đọc bài viết đó rồi á, mình còn bị người ta gọi là phóng viên người Sao Hỏa nữa chứ, xấu hổ quá đi mất.

Vương Tiểu Xuyên ngồi ở một đầu khác thì vừa ngâm điều thuốc không châm lửa vừa thờ ơ. Lũ người này chết rồi đến nơi mà còn không biết. Nhưng hành động của Mạc Vu Phi hôm nay cũng khiến anh hơi bị khó hiểu, dù là vì vợ của Đường thiếu đi chẳng nữa thì theo như miêu tả của gã vệ sỹ: phải chăng Mạc Vu Phi hơi anh dũng quá.

Không hiểu sao mà tâm trạng của Mạc Vu Phi cực kỳ tệ: “Mau xéo hết cả đi!”

Đúng lúc đó, cánh cửa bỗng bật mở, một người đàn ông trán ướt đầm mồ hôi xuất hiện trước mắt mọi người.

Nụ cười khách sáo cứng lại trên môi Phù Hiểu, trong khoảnh khắc ấy, trong mắt như cô chỉ còn lại mỗi hình ảnh của người đàn ông ấy. Phụ nữ là thế, dù trong lòng có oán mấy, căm mấy thì khi nhìn thấy người đàn ông duy nhất của lòng mình, cô cũng thầm mong được sả vào lòng anh. Mấy hôm nay, Phù Hiểu tủi thân

lắm, cô đã nghĩ rất nhiều, cộng thêm với việc cô vừa trải qua tình huống hai phe sống mái với nhau mà cô tưởng chỉ có thể xuất hiện trong phim ảnh, cô đã phải cố nín nhịn đến tận bây giờ. Trong cơn hoảng hốt, cô nhìn thấy người đàn ông khiến cô vừa yêu vừa hận nọ, thế là chỉ trong nháy mắt, mũi cô như nghẹt đi, cô gọi: “Đường Học Chính.”

“Phù Hiệu.” Đôi mắt anh khóa chặt lấy cô, ánh mắt đầy tham lam của anh lướt trên người cô. Khi nghe tin cô bị thương, trái tim anh như ngừng đập. Anh chạy đến, vươn tay ra, ghì chặt bầu vật quý giá nhất của anh vào lòng: “Vợ, cục cưng bé bỏng, em bị thương ở đâu hả, có đau lắm không?” Anh hôn lên trán cô, hôn lên mặt cô, hỏi với vẻ đau lòng.

Ngã vào vòng ôm luôn khiến cô không muốn xa rời ấy, hơi thở thân quen, hơi ấm thân quen, ngay lập tức, không biết tại sao, nước mắt cô chợt lăn chã rơi, “Đường Học Chính...”

“Em khóc cái gì! Đau ở đâu? Hay có chỗ nào không thoải mái?” Thấy Phù Hiệu khóc là Đường Học Chính rồi hết cả lên, không biết phải nói gì. Tuy khi nhìn những người phụ nữ khác rơi lệ, anh cũng sẽ thấy tội nghiệp cho họ. Nhưng khi bắt gặp người phụ nữ của mình rớt nước mắt dù chỉ một giọt thì anh rất hận, hận không thể móc tim mình ra đưa cho cô: “Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, anh đây rồi, ngoan.”

Rốt cuộc là cái chuyện gì, diễn rồi, dó dẫn gì đang diễn ra ở đây vậy!

Trán đám đàn ông vây quanh đó chảy xuống ba sọc đen, họ trợn tròn mắt, há hốc mồm. Vốn tưởng người đàn bà trẻ này là hồng nhan tri kỷ của Mạc thiếu, sao chỉ trong chớp mắt họ lại thấy Đường thiếu ôm cô ấy, vừa mừng vừa dỗi dành vậy?

“Đồ! Đồ làm tao ngứa mắt.” Một trái táo nhân tiện đập trúng lưng Đường Học Chính.

Tiếng mắng chửi giận dữ bay đến từ phương trời xa xôi nào đó đã phá tan thế giới chỉ có hai người của hai vợ chồng. Lúc này, Phù Hiệu mới sực nhận ra là mình vừa khóc tu tu như trẻ con trước đám đông, cô không khỏi đỏ mặt, hấp tấp gạt nước mắt.

Đường Học Chính cũng giúp cô lau nước mắt, dịu dàng hỏi: “Em bị thương ở đâu hả? Em không nằm nghỉ đi còn đứng làm gì?”

Mạc Vu Phi – người có thể coi là người bị thương mức độ vừa giật giạt khóe miệng: người bị thương đang nằm ngay trước mắt nó, nó lại chẳng buồn liếc nhìn.

“Em không bị thương ở đâu cả, Mạc Vu Phi vì bảo vệ em nên bị trúng đạn vào chân trái.” Giọng Phù Hiệu vẫn còn hơi nghẹn ngào, “May mà có anh ấy, nếu không có lẽ em đã chết thật rồi.”

Chỉ mấy chữ ngắn ngủn, nhẹ bẫng mà khiến trái tim Đường Học Chính buốt giá, nếu cô thật bị trúng đạn... Trời ơi! May quá! May quá! Anh không khỏi ghì chặt lấy cô, nhìn sang Mạc Vu Phi đang nằm tiu nghỉu trên giường bệnh, “Mày sao rồi?”

“Không chết được.” Mạc Vu Phi đáp lạnh te.

“Cám ơn.” Lần này không thể không cảm ơn nó.

“Mày khách sáo quá.”

Cô... cô gái này là người phụ nữ của Đường thiếu? Lẽ nào là cô vợ mới cưới của gã? Không... không thể nào, họ còn tưởng Đường thiếu quá không ưng vợ, nên mới không khoe cô nàng ra; Nhưng, với tình hình hôm nay, thì là gã quá ưng vợ, không nỡ để cô nàng lộ diện!

Mạc thiếu vì tình nghĩa anh em mà xả thân cứu vợ Đường thiếu? Họ đã bảo là Mạc Vu Phi sẽ không bao giờ vì một lý do đơn giản mà xả thân cứu một cô gái rồi mà. Đờ, hai thằng thân nhau gồm!

“Có người đi chăm nom nhà họ Tề chưa?” Trốn lâu như vậy, cuối cùng cũng chịu thò đầu ra rồi.

“Không cần người khác, chỉ người nhà tao thôi đã đông lắm rồi.” Nhận được tin anh bị thương, không ai đến thăm hỏi, kéo nhau đi trả thù hết rồi.

“Thế thì được, mày nghỉ đi cho khỏe, tao sẽ điều thêm người đến gác bệnh viện.”

Mạc Vu Phi: “Ừ,” với vẻ mệt mỏi.

“Phù Hiểu bị sốc, tao đưa cô ấy về trước, tiện thể dọn sạch đồng rác này giúp mày.” Anh liếc đám người chỉ giỏi làm ồn đang đứng trong phòng.

Phù Hiểu thấy Mạc Vu Phi muốn nghỉ ngơi liền nói: “Mai tôi lại đến thăm anh.”

Mạc Vu Phi nhẹ gật đầu.

Đường Học Chính đang lúc sợ bóng sợ gió thoáng cứng người lại.

Hai người vào trong xe, Phù Hiểu khi này đã qua thời điểm kích động, tâm không biết phải thế nào với ông chồng đang chiến tranh lạnh với cô. Đường Học Chính chui xuống ghế sau ngồi với cô, cửa xe vừa đóng lại là anh lập tức nâng cằm cô lên một cách thô lỗ và ra sức hôn cô.

Về mặt tình cảm, Phù Hiểu không muốn từ chối anh, nhưng lý trí của cô thì nói với cô rằng không thể coi thường mâu thuẫn của họ, cô muốn đẩy anh ra, song không những không đẩy được mà còn bị anh siết chặt vào lòng.

“Cục cưng bé bỏng của anh, em làm anh sợ chết đi được...” Đường Học Chính dán môi mình lên đôi môi đỏ thắm của cô, thì thầm những lời yêu thương, “Làm anh xem chút mắc bệnh tim.” Rồi tiếp tục hôn sâu cô.

“Đường Học Chính... Những người đó là ai thế?” Nằm trong vòng ôm ấm áp của anh, cô mới dám hỏi câu đó.

“Là lũ người xấu xa không đáng được nhắc đến, em đừng sợ, chúng nó không bao giờ làm em bị thương được nữa.” Đường Học Chính hôn trán cô hòng trấn an cô.

Hai người ôm lấy nhau, cảm nhận sự yên tâm mà hơi ấm cơ thể đối phương mang đến trong im lặng. Một lúc lâu sau, Phù Hiểu lên tiếng: “Về chuyện của Tiêu tiểu thư...”

“Chúng ta không nhắc đến chuyện đó nữa, đều là anh không đúng, đừng giận nữa nhé.” Đường Học Chính vội tiếp lời. Bây giờ, anh căn bản không dám nghe cô nói đến chuyện đó.

Phù Hiểu khẽ đẩy anh ra, “Em không phải bắt anh xin lỗi cho bằng được. Em chỉ muốn chúng ta nói cho rõ ràng mọi chuyện.” Chứ không cứ giấu mãi trong lòng thì sẽ rất chán. Mấy hôm rồi, hôm nào cô cũng muốn nói chuyện hân hoan với anh, nhưng cô thấy: lời đã đến chót lưỡi đầu môi mà cô không sao thốt nên câu, có thốt nên câu thì cũng không có tí sức thuyết phục nào. Cô biết cách nghĩ của anh, cô cũng đã cố hiểu cho anh, nhưng cô vẫn không cách nào chấp nhận được lối suy nghĩ đó. Vả lại, cô cũng không biết phải nói rõ suy nghĩ của mình cho anh hiểu kiểu gì, cô sợ chỉ mới nói với anh được đôi ba câu về chuyện đó, cô sẽ lại mất bình tĩnh và cúp điện thoại luôn. Còn nữa, thật ra cô rất sợ, sợ đến cùng, Đường Học Chính vẫn không chịu thay đổi cách nhìn, vẫn khẳng định là cô sai...

“Anh đã nghĩ kỹ lắm rồi, trong chuyện này, tuyệt đối là anh sai, em tha thứ cho anh lần này nhé.” Đường Học Chính làm nũng, chiếc di động đã không ngừng réo chuông khi anh về lại bắt đầu réo inh ỏi, anh tiếp điện thoại một cách rất không kiên nhẫn, chỉ nói đôi ba câu là cúp.

“Vợ, theo anh đi Thượng Hải chơi đi.” Anh bỏ mặc thời gian biểu kín mít của mình mà cố bay về Bắc Kinh nên cứ bị người ta gọi như gọi đồ. Nhưng anh lại không thể để cô ở Bắc Kinh một mình được.

“Không được, vì em mà Mạc Vu Phi bị thương, em phải ở thăm nom anh ấy.” Anh ta chính là ân nhân cứu mạng của cô, không có anh ta thì sao cô có thể khỏe mạnh ngồi đây ôm anh, nói chuyện với anh chứ.

“Em yên tâm, nó tuyệt đối không thiếu người chăm sóc đâu.”

“Em cũng biết thế, nhưng không thấy anh ấy khỏi hẳn em sẽ không yên lòng.”

94. Chương 94

Couple_19

Bản năng chiếm hữu của giống đực như đang găm thét trong cơ thể Đường Học Chính, sau lưng cô, bàn tay to bản của anh siết lại thành nắm đấm, nhưng trước mặt cô, anh vẫn nở nụ cười rất vô tư: “Được chứ, được chứ, nhưng em phải đi cùng anh mới an toàn.”

“Gi cơ?”

“Em quên hậu cung khổng lồ của nó rồi à, em mà đi một mình, chẳng phải sẽ làm các cô ấy hiểu lầm ư?” Đường Học Chính búng trán cô.

“À, quả thế.” Phù Hiểu sực hiểu ra.

Đường Học Chính cười khê một tiếng: “Thôi thì đi Thượng Hải với anh đi? Mai chúng mình lại về.”

“Vây cũng không được, mai em còn phải đi làm.” Phù Hiểu vẫn kiên quyết từ chối.

“Ông xã quan trọng hay công việc quan trọng?” Đường Học Chính xị mặt xuống, thốt lên.

Phù Hiểu lừ anh một cái, “Đương nhiên là công việc quan trọng rồi, em còn đang giận anh đấy nhá.” Mấy hôm nay, tâm trạng cô siêu tồi, tồi nào cũng mất ngủ, cô sẽ không tha cho anh dễ thế đâu.

Nghe vậy, Đường Học Chính lập tức biến sắc mặt, đổi sang cười hì hì: “Vợ hiền bé bỏng ơi, anh biết lỗi rồi mà. Em đừng giận nữa.” Anh ‘chụt’ cô một cái, “Em không đi Thượng Hải thì thôi vậy, nào, để anh đưa em về nhà, em lên ghế trước ngồi đi.”

“Anh thật sự cho là em đúng hay là nhường em thế?” Cô hỏi anh khi anh kéo cô ra khỏi xe, cô thấy mình căng thẳng lạ.

Đường Học Chính không trả lời cô luôn, anh đặt cô ngồi vào ghế phụ, giúp cô thắt dây an toàn, rồi anh lại vòng về ghế lái, nghiêng đầu sang cô, nói một cách nghiêm túc: “Anh đã suy nghĩ vô cùng cẩn thận, anh thấy là anh đã quá mức tự đại, em làm những chuyện em nên làm, thế mà anh lại trách mắng em vì những sai lầm không phải của em đó. Tất cả đều là lỗi của anh, anh xin lỗi em, em đừng giận nữa, được không?”

Nhìn vẻ mặt chân thành của anh, Phù Hiểu bỗng thấy bao buồn khổ mấy hôm vừa rồi như tan thành mây khói, cô chậm rãi nở nụ cười tươi rói, cô đã không cười tươi như thế này mấy ngày rồi, “Vây em sẽ không giận nữa.”

Cái cô bé này nữa, chỉ giỏi dọa anh thôi! Đường Học Chính cố kiềm chế để không: ôm cổ cô và hôn cô say đắm cái nữa.

“Đường Học Chính, cảm ơn anh.” Phù Hiểu sẽ sàng. Cô đỏ mặt, ngấm nghĩa khuôn mặt tuần tú của anh. Tuy cô khẳng khái là mình đúng nhưng cô biết: một người sĩ diện như Đường Học Chính thì phải cực kỳ cố gắng mới có thể nhận sai về mình.

Yết hầu Đường Học Chính giật giật, cánh tay anh bỗng căng cứng, trong im lặng, anh khởi động xe.

Xe đi đến cổng bệnh viện, Phù Hiểu nói luôn: “Anh đưa em đến chỗ bắt xe taxi thôi, em về lấy được mà.” Chẳng phải có khối người đang giục anh quay lại Thượng Hải ư? Nghĩ đến việc anh vội vàng vàng về Bắc Kinh vì cô, cô bỗng thấy lòng mình ấm áp lạ.

“Không có gì quan trọng bằng em hết.” Đường Học Chính biết cô đang nghĩ gì. “Vả lại, em vừa bị sốc, sao anh có thể để em lại một mình được?”

“Bây giờ thì em không sao rồi...” Kỳ thật, vào khoảnh khắc anh trở về và ôm lấy cô, cô đã thấy lòng mình đã bình yên trở lại.

“Anh vẫn chưa biết em và Mạc Vu Phi đã đụng phải lũ người nhà họ Tề như thế nào.”

“Hôm qua là thứ bảy, Mạc Vu Phi cũng về ở nhà trên núi. Sáng nay, anh ấy rủ em đi ăn quẩy và sữa đậu nành ở một quán lâu năm. Sau đó, khi tụi em đi qua một ngõ nhỏ có phần hẻo lánh, chợt có mấy người đàn ông nhảy ra, rút súng chĩa vào tụi em. Em sợ quá, chờ người ra, không phát hiện là có một người đàn ông nổ súng, bắn về phía em, may mà Mạc Vu Phi đẩy em ra, nhưng anh ấy lại bị...”

Đường Học Chính dễ dàng hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, nhà họ Tề tưởng Mạc Vu Phi là đầu têu ‘chơi’ họ, nên dù đang bị theo dõi sát sao vẫn cho quân đi tóm Mạc Vu Phi. Sau đó, vì Mạc Vu Phi thật tình cờ và

thật bất ngờ mang vệ sỹ theo nên lũ đó đổi sang bắt Phù Hiểu làm con tin. Không ngờ Mạc Vu Phi lại liều lĩnh xông lên cứu cô... Bàn tay đang cầm vô lăng của anh siết chặt lại.

“Anh nhắc đúng quá, nếu em đi một mình thì không biết sẽ gây nên hiểu lầm gì đây.” Hôm nay, trong bệnh viện, cô đã khiến đám bạn anh ta hiểu lầm rồi.

Đường Học Chính nhếch mép cười nhạt, không nói gì.

Có thể... đã không phải là cái gì hiểu lầm nữa rồi.

Về đến nhà, Đường Học Chính dìu cô lên lầu, kiên quyết bắt cô ngủ một giấc cho bình tĩnh lại. Nhưng, vừa bước vào buồng, đập ngay vào mắt anh là chiếc va li bằng da to sụ, va li nằm ở cạnh tủ quần áo, trong va li chất đống quần áo – hình như là đồ nữ, cứ như có người đang gói ghém đồ đạc vậy.

“Em đang làm gì thế?” Trừ anh ra không ai có thể nghe ra chút căng thẳng trong giọng anh.

“À, em định cất chỗ quần áo mùa đông đi.” Phù Hiểu đáp bằng quơ. Thật ra, đó là một trong những biểu hiện của việc cô không được vui. Khi buồn, cô không làm nổi việc gì ra hồn, chỉ có thể nhờ vào những công việc không dùng đến não đó để bớt suy nghĩ.

Đường Học Chính bước đến, đôi mắt sắc lẹm của anh quét qua va li hành lý, anh cầm một chiếc áo hè cộc tay lên: “Đây là cái gì?”

Phù Hiểu nhìn thoáng qua, “Em cầm nhầm, cất vào tủ giúp em đi.” Dứt lời, cô xoay người đi vào nhà tắm, cô quyết định đi rửa mặt cho tỉnh táo.

Đường Học Chính nhìn chăm chăm vào bóng lưng cô cho đến khi bóng cô khuất sau cánh cửa. Tâm trạng anh đâu có được bình tĩnh như vẻ mặt anh. Có thật là cô cầm nhầm không, hay là cô vốn định bỏ vào? Lần đầu tiên, anh nghi ngờ lời Phù Hiểu nói.

Từ khi biết được sự thật đến giờ, anh luôn thấp thỏm lo âu, anh đã ngồi rất lâu trong phòng làm việc mà chẳng biết mình đang nghĩ những gì. Rồi, anh nhận được điện thoại của Vương Tiểu Xuyên, biết tin Phù Hiểu và Mạc Vu Phi bị nhà họ Tề tập kích. Sau đó, anh lại phát hiện ra tình cảm ‘không bình thường’ Mạc Vu Phi dành cho Phù Hiểu, chết tiệt là anh bỗng thấy tự ti kinh khủng...

Anh – Đường Học Chính mà lại tự ti ư! Có nói ra cũng chẳng ai tin đâu nhỉ!

Không phải anh thấy mình thua kém kẻ nào, mà là một cảm giác vớ vẩn nhưng cực kỳ mãnh liệt cứ chiếm cứ lòng anh, anh cảm thấy: Phù Hiểu không đời nào yêu anh! Sao cô có thể yêu anh cơ chứ? Anh là hung thủ đâm chết ba mẹ cô, là hung thủ hại cô cô độc, khổ sở mười mấy năm trời cơ mà! Còn nữa, cô đã về làm vợ anh rồi, anh còn không biết đường quý trọng, còn vì sự tự phụ và cái tôn nghiêm, sĩ diện đàn ông vớ vẩn gì đó mà mắng cô, lạnh nhạt với cô! Mạc Vu Phi có thể ở bên cô, an ủi cô khi cô buồn, Mạc Vu Phi dù biết sẽ bị thương vẫn xông lên cứu cô, trong khi anh thì ở tận Thượng Hải xa xôi và không biết gì cả!

Dù Phù Hiểu có từng yêu anh thì sau những chuyện này có khi nào cô sẽ thay lòng không?

Lần đầu tiên, anh không chắc chắn.

Đường Học Chính vò chiếc áo trên tay, từng cơn sóng của những cảm xúc tiêu cực ồ ạt dâng lên trong anh: rốt cuộc là cô ấy chỉ đang sắp xếp lại tủ quần áo, hay là thật ra cô ấy định bỏ đi?

Anh ghét việc mình đứng đây lo nghĩ vớ vẩn, đoán già đoán non như một người đàn bà, nhưng anh lại không dám tiến thêm một bước. Anh không dám hỏi cô cho rõ, thậm chí không dám thẳng thắn xin lỗi cô, xin cô tha thứ cho tội lỗi mười năm trước anh phạm phải. Bởi vì anh sợ, sợ khi những lời ấy bật ra khỏi miệng, anh sẽ bị sự cắn rứt vô hạn nuốt chửng. Anh sợ: đến phút cuối, cô phát hiện ra anh là một tên sát nhân và rồi cô sẽ không chịu nổi việc sống cùng một nhà với anh.

Nếu cô muốn anh thả cô đi... Liệu anh có vì áy náy mà đáp ứng tất cả những yêu cầu của cô?

Anh có.

Nhưng mà... anh không thể.

Sau khi biết tất cả sự thật, anh chỉ thấy anh càng yêu cô hơn: Yêu cô thiếu nữ mười năm trước đã đặc xá cho tội lỗi của anh, yêu người phụ nữ mười năm sau đã giấu anh sự thật mà về làm vợ anh!

Tuy anh chỉ nghe được những lời phiến diện của Tiêu Thiển Thiển, nhưng qua những hiểu biết của anh về Phù Hiểu và qua thái độ của ông cụ, của ba mẹ, của cả Mạc Vu Phi nữa, anh cũng có thể nhìn thấu mọi mặt của vấn đề. Năm đó, với tấm lòng lương thiện và cao thượng, cô đã tha cho tên hung thủ vị thành niên một con đường sống. Ngày nay, cô dùng tấm lòng lương thiện và cao thượng bao năm không thay đổi đó tha thứ những tội lỗi anh từng mắc phải, về làm vợ anh, thậm chí còn giấu giếm sự thật đến cùng cho anh được ngang hàng với cô trong tình yêu!

Có trời biết: anh có tư cách có được cô không!

Đường Học Chính thở dốc, cơ thể anh căng cứng lại, anh đứng như trời trồng ở đó.

Bất kể là có tư cách hay không thì anh cũng sẽ không buông tay. Dù có phải đối kháng với ông trời đi chăng nữa thì anh cũng phải ghì chặt người con gái này vào lòng.

Không ai được cướp đi cô của anh.

“Anh sao thế?” Phù Hiểu đi ra từ nhà tắm, cô chợt phát hiện Đường Học Chính trông có vẻ lo âu lạ, anh cứ đứng như trời trồng ở đó, tay còn cầm chiếc áo hè của cô.

“Anh không sao.” Đường Học Chính ném chiếc áo vào tủ, tươi cười, bước đến bên cô, “Em ngủ đi, anh nhìn em ngủ rồi anh lại đi.”

“Đã về đến nhà rồi, anh còn lo cái gì? Anh mau đi Thượng Hải đi, kéo lỗ hết việc bây giờ.”

Nói thì nói vậy, chứ Phù Hiểu cũng không giục nổi Đường Học Chính. Bất đắc dĩ, cô trèo lên giường, đắp chăn, nhắm mắt lại, “Ừm, em ngủ rồi nè, anh có thể đi rồi đó.”

“Kỷ lục Guinness về ngủ nhanh cũng chả nhanh bằng em,” Đường Học Chính phì cười, anh ngồi xuống mép giường, nhẹ vén tóc mai cho cô, “Có cần anh hát ru cho em ngủ không?”

Phù Hiểu vẫn đang nhắm tịt mắt bỗng cười rộ lên, để lộ hàm răng trắng bóc: “Dỗ trẻ còn đấy à, lại còn đòi hát ru.”

Ngắm nụ cười tươi như hoa của cô, Đường Học Chính nghiêm mặt lại, anh chậm rãi cúi xuống, ngậm lấy đôi môi kiều diễm như đóa anh đào của cô, không phải một nụ hôn sâu tràn đầy dục vọng mà anh chỉ áp đôi môi mình lên đôi môi đỏ thắm, mềm mại của cô.

Một phút sau, anh nhẹ nhàng rời môi khỏi môi cô, “Ngủ đi.” Anh ghé vào tai cô thì thầm.

Phù Hiểu khẽ chớp rèm mi dài, đôi mắt đang vui cười của cô hé mở để nhìn anh một cái, cô cầm tay anh, nhắm mắt lại, cọ má mình vào lòng bàn tay anh, cô thật không muốn xa anh chút nào, “Anh gây đi.”

“... Em cũng gây đi.” Ánh mắt Đường Học Chính tràn đầy đau xót, là do anh gây ra, “Không cho em nói nữa, ngoan ngoãn ngủ đi.” Khoảnh khắc này, anh sợ cả việc đối thoại với cô.

Phù Hiểu khẽ bĩu môi song vẫn ngoan ngoãn vâng dạ, dựa đầu vào tay anh, thông thả đi vào giấc ngủ.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Đường Học Chính ngắm khuôn mặt đang say ngủ của cô, nói với giọng khàn khàn: “Phù Hiểu, em là người đàn bà của anh.”

CHỈ CÓ THỂ LÀ CỦA ANH THÔI...

Rất nhiều người mắc phải “Hội chứng Công sở” nên Phù Hiểu cũng không dám chắc là Lam Tiểu Hi sẽ không mắc chứng đó. Bởi vì: dạo này, chị ta xét nét cô khủng khiếp, cô nhận ra điều đó sau khi đi in ba lần cùng một tập hồ sơ theo lệnh chị ta. Lần in thứ hai, cô sợ là phải in một bản nộp cho Tổng biên tập, nên cô không khỏi hỏi chị ta trước kéo lại phải đi in thêm lần nữa, thế là chị ta lườm cô và quát ầm lên luôn.

Nhưng, hình như bắt đầu từ tuần trước, chị ta đã trở nên cực kỳ khó tính. Chị ta có tâm sự gì ư? Trên đường từ phòng in ấn về phòng làm việc, Phù Hiểu không khỏi phỏng đoán. Song, cô ngẩng lên nhìn, cô thấy: chị ta vẫn cười đùa hơn hớn với những đồng nghiệp khác đấy chứ, có mặt mày bí xị nữa đâu.

Chắc cô lại nghĩ vẫn nghĩ vợ rồi. Phù Hiểu thở hắt ra một hơi, cô chợt nhớ đến mẫu giấy hôm qua Đường Học Chính để lại cho cô trước khi anh đi Thượng Hải, anh có viết là hôm nay anh sẽ đến đón cô khi cô tan làm, thế là chút xíu khó chịu của cô bay sạch.

Chỉ có điều, cô không biết là “Hội chứng Văn phòng” chỉ nhắm vào cô của Lam Tiểu Hi sẽ còn kéo dài đến tận giờ nghỉ trưa. Đến giờ nghỉ trưa, chị ta tự dưng sai cô đi từ đầu này sang đầu kia thành phố Bắc Kinh để vào Khu Bảo tồn Động vật hoang dã mà chụp một bức ảnh gấu trúc rồi mang về cho chị ta. Chị ta nói ảnh đó là tài liệu nghiên cứu? Nghiên cứu cái gì chứ? Nghiên cứu xem có nên chuyển đổi tạp chí này từ tạp chí chuyên viết về người: các nhân vật nổi tiếng sang tạp chí chuyên viết về động vật không à? Sau khi suy nghĩ cẩn thận, cô nhận thấy yêu cầu của chị ta quá vô lý. Thế nên cô gọi chị ta lại khi chị ta đang định đi ăn trưa với một đồng nghiệp khác, “Chị Lam, chị có thể nói cho tôi biết, bức ảnh gấu trúc đó sẽ được dùng vào việc gì không?”

Nụ cười của Lam Tiểu Hi tắt lịm, Lam Tiểu Hi quay lại, nhìn Phù Hiểu với vẻ dừng dừng, “Tôi bảo cô đi chụp thì đương nhiên là có việc cần đến nó, cô không phải hỏi nhiều thế đâu.”

Cô đồng nghiệp vận đồ Channel đứng cạnh Lam Tiểu Hi cười khê một tiếng.

Có ngốc cũng biết chị ta đang làm khó cô, Phù Hiểu không khỏi hỏi: “Chị Lam, tôi đã làm gì khiến chị giận ư?”

Lam Tiểu Hi cười lạnh, “Ngài nói quá rồi, ngài đã là VIP của tạp chí ta, ai mà dám giận ngài chứ?”

Đúng là vậy rồi! Phù Hiểu ngạc nhiên lắm, cô nghĩ đi nghĩ lại, thấy cũng chỉ có vụ viết bài phòng vấn Mạc Vu Phi thôi. Nhưng mà, chuyện đã qua lâu rồi, mà lần đó, khi cô nhắc chuyện này với chị ta, chị ta vẫn bình thường lắm, tâm trạng còn tốt nữa là khác, tại sao đến giờ chị ta mới bùng phát?

“Aizzz, nghe nói là vụ phỏng vấn nhân vật nổi tiếng kỳ tới, Tổng biên tập cũng định để cô ta đi, có thật không vậy?” Cô đồng nghiệp đứng cạnh đó hỏi.

Nụ cười của Lam Tiểu Hi càng lạnh hơn, “Ai mà biết được, người cũng là cô ta mời đấy chứ. Phù Hiểu, tôi thật không ngờ đó nha, ra cô cũng có chút tài năng, cô vui lòng chỉ dạy thêm cho tôi chứ?”

Quả nhiên là sự tồn tại của cô gây ảnh hưởng xấu đến công việc của mấy chị ấy! Phù Hiểu cũng không lường trước được tình huống này, nên nhất thời chẳng biết phải nói gì. Cô chỉ muốn hoàn thành thời gian thực tập của mình một cách nhẹ nhàng, đơn giản thôi, cô đâu biết sẽ xảy ra những chuyện ‘hầm hố’ đó chứ. “À, chuyện đó ầy hử, thì là chồng tôi và Mạc Vu Phi quen họ, cho nên...”

“Là ông chồng chưa từng xuất hiện của cô quen, hay là chính cô quen?” Kể từ hôm nọ, hôm cô thấy Phù Hiểu lên xe của Mạc Vu Phi thì Mạc Vu Phi không tìm tới cô nữa, cô không cho rằng còn có lý do nào khác ngoài ả ta.

Phù Hiểu giật mình, nhìn vẻ mặt ganh ghét của Lam Tiểu Hi, lẽ nào chị ta và Mạc Vu Phi đã... Không thể nào? Chẳng phải lần phỏng vấn đó là lần gặp gỡ đầu tiên của hai người họ ư? Nếu thế thì nhanh quá nhỉ?

Thấy cô không nói gì thì Lam Tiểu Hi cho là cô chợt dạ, lạnh lùng nói: “Phù Hiểu, Mạc Vu Phi là người như thế nào, cô và tôi đều biết rõ, đừng tưởng là bây giờ cô đã thắng.”

Quả nhiên... Biết là nói dài nói dai nói đại, Phù Hiểu đành bảo cô nàng: “Hôm nay, chồng tôi sẽ đến đón tôi, nếu chị không chê thì gặp anh ấy một lần cho biết.”

“Hử, tôi rất hân hạnh.” Lam Tiểu Hi cười lạnh một tiếng rồi quay đầu bỏ đi.

Phù Hiểu không muốn làm phức tạp vấn đề, cô chỉ mong có thể giải quyết dứt điểm chuyện này. Cô ngồi vào bàn làm việc, nhắn tin hỏi Đường Học Chính bao giờ đến, một cô phóng viên thực tập vẫn mặc đồng phục chợt sán lại chỗ cô, “Phù Hiểu, chị cũng đánh đá ghê, dám cãi nhau tay bo với chị Lam, nhưng chị làm thế thì về sau làm việc tiếp ở tạp chí này thế nào?”

“Chị không cãi nhau với chị ấy, chỉ là giữa hai người bọn chị có ít hiểu lầm”

“Vụ Mạc thiếu phải không?” Cô phóng viên thực tập kia nhìn quanh quất, nhỏ giọng nói, “Nghe nói chị ta là ‘người mới’ của Mạc thiếu, chị đã lỡ làm gì để chị ta ghen lòng lên thế?”

“Hai người họ hẹn hò với nhau từ bao giờ thế?” Sao cô chẳng biết gì hết?

“Ngốc ạ, ngày thứ ba sau cái ngày chị với chị ta đi phóng vấn Mạc thiếu chả có manh mối rồi còn gì. Chị ta có túi xách mới, nhưng cỡ chị ta thì không trả nổi giá của chiếc túi đó.”

... Ôi, cái thế giới này mới ‘fastfood’ làm sao! Phù Hiểu không còn gì để nói nữa.

Đúng lúc này, Đường Học Chính hồi âm tin nhắn của cô, nói là sẽ đến đón cô, đợi cô tan làm.

Phù Hiểu mỉm cười.

“Chị có chồng rồi thật à?” Thấy biểu cảm của cô, cô phóng viên thực tập không khỏi thắc mắc.

“Đương nhiên.”

“Thế thì chị nên bảo anh ấy đến đón chị một lần đi, nếu không thì không chỉ chị Lam, mà rất nhiều người cũng nói móc chị, nói chị: chỉ một phóng viên thực tập nhỏ nhoi, phải như thế nào mới được viết bài phỏng vấn Mạc thiếu chứ.” Nhưng cô thì cô rất mừng, Phù Hiểu cũng coi như đã đem vinh quang về cho đám phóng viên thực tập bọn cô, chuyện gì chẳng có lần đầu tiên chứ.

“Mấy ‘bả’ rõ là vợ vắn, ai bảo là phóng viên thực tập thì không thể hơn mấy ‘bả’ chứ.” Ngó nghiêng chung quanh thấy mọi người đã đi ăn trưa gần hết, cô phóng viên thực tập mới ra xã hội nhân mũi nói.

“Ồ.” Phù Hiểu ngẫm nghĩ, nhắn tin cho Đường Học Chính —

“Giản dị chút nha.”

95. Chương 95

Có một thành ngữ là: ‘đàn gậy tai trâu’; Có một loại người là: ‘trẻ con không bảo được’. Hôm nay thì Phù Hiểu đã thấu hiểu sâu sắc đạo lý trên.

Vào khoảng khắc bước ra khỏi cửa lớn của tòa nhà, cô vẫn muốn tìm một chiếc xe màu đen chẳng phải của hãng xe cao cấp nào. Nhưng, giống như bất kỳ một người bình thường nào khác bước ra khỏi cửa lớn của tòa nhà này, ngay giây đầu tiên, đôi mắt cô đã bị thu hút bởi một chiếc siêu xe cực kỳ phong cách điệu sạt thêm, còn giấy thứ hai, thì đôi mắt cô lại bị thu hút bởi một người đàn ông tuấn tú vận chiếc T-shirt hàng may thủ công màu đen bằng chất liệu bông, anh chàng đó buông suông áo chứ không sơ vịn và anh đang đứng đỉnh hút thuốc chờ đợi ai đó.

Chiếc Rolls Royce[1] đó là ảo ảnh đầy hấp dẫn! Làm việc trong tòa nhà này toàn là thành phần trí thức có thu nhập cao, thế mà khi nhìn thấy chiếc xe thể thao trong mơ đó vẫn không khỏi nuốt nước miếng. Xe đó không phải hề có tiền là mua được đâu nhé!

Có phải người đàn ông ngồi trong xe đó quá mức Cao-Phú-Suất rồi không! Một đám đàn ông không khỏi ghen tỵ, thầm ghen tỵ.

Và các bạn có thể dễ dàng hình dung ra phản ứng của đám phụ nữ ở đó – trừ Phù đại tiểu thư của chúng ta.

Như bình thường, cô nhất định sẽ vờ như không biết cái anh chàng đó và bắt xe taxi đi về luôn, nhưng hôm nay thì khác, có tận hai ôn thần đang kè kè sau lưng cô đây nè!

Lam Tiểu Hi và cô đồng nghiệp vận đồ Chanel hồi hồn sau phút thất thất vì ngắm anh chàng đẹp trai bên chiếc siêu xe thì háng giọng hỏi: “Chồng cô đâu?” Anh chàng đẹp trai kia rốt cuộc là ai?

“Ừm...”

“Đừng bảo với chúng tôi là anh chàng siêu đẹp trai kia nhá?” Cô đồng nghiệp vận đồ Chanel nói kháy.

Nếu không nhận anh ấy => bị đàm tiếu; Nếu nhận anh ấy => bị đàm tiếu nhiều hơn! Phù Hiểu tức giận rằng. Nhưng mà, nếu chàng đã thành tâm thành ý đến đón bạn như vậy mà bạn còn vờ như không quen chàng thì sẽ làm tổn thương tâm hồn thô thiển của chàng đấy!

“Có thể lắm chứ.” Phù Hiểu cười gượng hai tiếng, bước xuống thêm.

Hai cô kia cũng cười.

Ba người đi đến chỗ chiếc siêu xe của giới quý tộc đậu, Lam Tiểu Hi và cô đồng nghiệp kia không ngừng phỏng đoán thân phận của chủ xe. Thấy Phù Hiểu định chào hỏi anh chàng thật, không hiểu sao, hai cô bỗng thấy rất căng thẳng, “Này...”

“Đường Học Chính, chào đồng nghiệp của em đi.” Lát nữa, cô sẽ tính sổ với anh sau. Phù Hiểu nở nụ cười ‘sáng lạn’ với anh xã của mình.

Lúc này, người đàn ông đang nghĩ gì đó đến mức xuất thần mới quay đầu lại, thấy cô bé của anh ‘ngoài cười trong không cười’ thì nhướng mày, tỏ vẻ mình vô tội. Anh nhìn ra sau cô, rất nghe lời cất tiếng chào hỏi: “Cảm ơn hai cô đã giúp đỡ Phù Hiểu.”

Ồ mẹ ơi! Cao-Phú-Suất[2] nạm kim cương nè! Nụ cười này của anh khiến cô đồng nghiệp vận đồ Chanel phải rối loạn nhịp tim.

“Đây là chị Lam – Lam Tiểu Hi. Đây là chị Trương. Anh ấy là chồng tôi: Đường Học Chính.” Phù Hiểu cố giới thiệu cho xong. Cô có cảm giác lần này cô không những không giải quyết được vấn đề mà còn gây ra vấn đề lớn hơn.

“Chào anh.”

“Chào anh, Đường tiên sinh.”

Vô số ánh mắt đổ dồn về nhóm ba người đẹp quen biết anh chàng đẹp trai nọ.

Phù Hiểu cảm thấy áp lực cô phải chịu khi đứng cạnh Đường Học Chính còn lớn hơn của một ngôi sao.

“Chào hai cô.” Đường Học Chính tỏ thái độ cực kỳ thân thiện, “Phù Hiểu vẫn chê tôi làm mất mặt cô ấy, đâm ra hôm nay tôi rất ngạc nhiên. Chắc hai cô phải tốt với cô ấy lắm, nên cô ấy mới chịu để tôi gặp hai cô. Vợ tôi có hơi ngốc. Hai cô không chê bai gì cô ấy, tôi cảm kích vô cùng.” Đường đại thiếu gia là ai cơ chứ, chút đàn hanh rởm của mấy cô ả đó chẳng đủ anh nhét kẽ răng. Chỉ có cô bé Phù Hiểu nhà anh là quen khiêm nhường với người ta thôi, chứ không thì mấy ả đó đẹp mặt lâu rồi, dám bắt nạt cô bé của anh à.

Sắc mặt của hai cô kia lúc xanh lúc trắng, cô đồng nghiệp vận đồ Chanel cười xòa, “Anh nói thế thì tôi không dám nhận, Tiểu Hi là người hướng dẫn của Phù Hiểu, tôi cũng chỉ là chân chạy việc thôi.”

“Giọng văn của Phù Hiểu rất khá.” Lam Tiểu Hi khôi phục vẻ bình tĩnh vốn có, vờ như không nghe ra sự châm chọc trong lời anh, “Không biết Đường tiên sinh đang công tác ở đâu?”

“Công việc của tôi chẳng đáng nhắc tới đâu, gia đình tôi có làm kinh doanh nhỏ, cũng là bon chen với đời để kiếm miếng ăn ấy mà.” Đường Học Chính mở cửa xe cho Phù Hiểu, sau khi cô lên xe, anh vừa thắt dây an toàn cho cô vừa hỏi một cách cực kỳ dịu dàng, “Vợ, ngày hôm nay của em tốt chứ?”

“Cũng tạm tạm...” Nếu không có cái vụ này...

“Thế thì được.” Đường Học Chính hài lòng lắm, anh kéo cô lại gần, hôn đánh “chụt” một cái lên đôi môi thắm đỏ của cô.

Đường-Học-Chính! Ban ngày ban mặt, trước mắt bao người... Phù Hiểu thầm nghĩ riêng riêng lợi, chỉ hận không thể cắn cho anh một phát.

Cô không ngờ... Cô thật không ngờ là: Phù Hiểu – ả đàn bà ngu xuẩn, ‘giả heo ăn thịt cọp’ này lại câu được con cá bự đến vậy... Tuy cô chưa nghe tên người này bao giờ, nhưng bất luận là nhìn xe, nhìn quần áo, hay thậm chí chỉ cần nhìn cách anh ta tra chìa khóa thôi cũng có thể thấy được: anh ta chắc chắn 100% là công tử nhà quyền quý. Tim Lam Tiểu Hi cứ gọi là đập bình bịch trong ngực, cô thấy may mắn vì bây giờ cô có Mạc Vu Phi ‘bảo kê’, chứ không thì chỉ cần một câu nói của Phù Hiểu cũng đủ làm cô tiêu tùng.

“Chị Lam, chúng tôi định đi thăm Mạc Vu Phi, chị có đi cùng chúng tôi luôn không?”

Chả trách ả ta luôn gọi thẳng tên của Mạc Vu Phi... Lam Tiểu Hi cực kỳ ân hận vì đã coi thường người ta, thế mà đến tận bây giờ cô mới phát hiện được điểm khác lạ, “Tôi không đi đâu, dù sao cũng không có việc gì.” Mạc Vu Phi chưa điện thoại cho cô mà cô đã tự ý đến thì nhất định anh sẽ không vui.

“Gì?” Nghe câu trả lời của Lam Tiểu Hi là Phù Hiểu biết ngay: mình lại lỗ mồm rồi. Chị ta vẫn còn chưa biết chuyện Mạc Vu Phi bị thương.

“A, cô đây là ‘người mới’ của Mạc thiếu à.” Đường Học Chính như thế vừa phát hiện ra chuyện đó, nửa cười nửa không, liếc Lam Tiểu Hi một cái.

Cái liếc mắt đó được liếc rất ‘trình độ’, liếc cho Lam Tiểu Hi hổ thẹn đến mức phần nộ.

“Bao giờ hai người kết hôn, nhất định tôi và Phù Hiểu sẽ mừng một bao lì xì dày cộp.” Đường Học Chính nói đến là chân thành, đến là đi vào lòng người.

Dùng cụm từ ‘muôn màu muôn vẻ’ để miêu tả gương mặt của Lam Tiểu Hi lúc này thật không quá lời chút nào, cô nàng gần như cứng họng, người đàn ông ấy...

“Mình đi chứ em?” Đường Học Chính hỏi.

“À, chị Lam, chị Trương, thế chúng tôi đi trước nhé.” Phù Hiểu cũng hận không thể biến khỏi chốn thị phi này ngay tức khắc. May mà người của tạp chí cô công tác đã về gần hết, mấy người xem được cảnh này đều là người lạ.

Chờ hai người họ đi xa, cô đồng nghiệp vận đồ Chanel mới cất giọng ghen ghét: “Anh ấy còn thất dây an toàn cho cô ta nữa...” Một người đàn ông vừa lăm tiền vừa chiều vợ đó nha.

Tiếc là Lam Tiểu Hi đã còn không nghe được vào tai bất cứ lời nào của cô nàng.

Trên xe, Phù Hiểu mặt lạnh te, chỉnh lại những lọn tóc mai xòa xuống trán, “Đồng chí Đường Học Chính, xin anh cho tôi biết hai chữ ‘giãn dị’ viết thế nào?”

“Cái gì?” Đường Học Chính nghiêng đầu về phía cô, trông mặt anh rõ là ngây thơ, vô tội.

“Đã bảo anh là đến đón em thì giãn dị chút rồi mà, anh nói xem, mai em phải đi làm thế nào đây?” Phù Hiểu bĩu môi.

“Em bảo anh lúc nào cơ?”

“Rõ là em đã nhắn tin cho anh rồi.”

“Anh không nhận được.”

“Thật ư?”

“Không tin thì em tự xem đi.” Đường Học Chính chỉ vào chiếc di động trên xe, trông anh đến là nghiêm túc.

“Di động gì mà rách thế, để có tin nhắn mà anh cũng chẳng nhận được.” Phù Hiểu không hài lòng, cầm điện thoại của anh lên xem xét.

“Tin hiệu không tốt.” Người đàn ông nói dối không chớp mắt. Sao anh có thể ‘nhận được’ tin nhắn đó cơ chứ, đọc nó cái là anh biết có vấn đề liền. Chỉ là, nếu cứ kín tiếng thế thì lũ người đầy sẽ chẳng bao giờ biết cô là vợ của anh. Anh đã phạm phải sai lầm một trăm triệu hôm đám cưới, chính là: vì không muốn để Phù Hiểu tiếp xúc với đám ăn chơi trác táng kia nên đã không tổ chức đám cưới to. Lẽ ra, anh nên tuyên bố cho cả thế giới cùng biết... Bây giờ, tuy cũng là mất bò mới lo làm chuồng nhưng may mà chưa quá muộn màng.

“Á! Anh để hình nền gì thế này!” Sao lại là một trong những bức ảnh hại cô mất trinh vậy, nhìn được cả đùi nè, “Xấu chết đi được... Mau đổi đi!” Cô bắt đầu cầu nhau, quyết định tự mình ra tay.

Đường Học Chính nhanh tay nhanh mắt cướp lấy, “Ê, cái cô nàng này, sao emỡ phá di động của chồng em thế chứ?”

“Đường Học Chính, đưa cho em.” Đang ở trên xe nên Phù Hiểu không dám nhào sang giành nhau với anh, đành trách móc rồi yếu ớt ra lệnh.

“Ừm, em đừng sốt ruột.” Đường Học Chính miệng thì ngoan ngoãn vâng dạ nhưng tay thì dứt ngay di động vào túi quần, “Tối nay, từ từ rồi anh khác ‘cho’ em.” Anh nở nụ cười lưu manh.

“Anh thật đáng ghét!” Cái gã vừa lưu manh vừa háo sắc này nữa... “Nhỡ anh quên ở đâu, rồi người ta thấy thì sao?”

“Thằng nào dám xem anh sẽ móc mắt thằng đó ra.” Người đàn ông điềm nhiên tung ra một đáp án vô cùng bạo lực, sau đó còn khiêm tốn hỏi cô, “Em thấy thế nào?”

“...” Cô nên cảm thấy thế nào!

Phù Hiểu và Đường Học Chính mang hoa đến bệnh viện thăm Mạc Vu Phi, nhưng, ngay khi đến nơi, Phù Hiểu lập tức cảm thấy mình đã lãng phí tiền. Đứng trách cô ấy vì suy nghĩ đó, khi bạn bước vào một phòng bệnh mà trong đó chỉ có bệnh nhân và hoa, bạn cũng sẽ có suy nghĩ giống cô ấy.

Cậu cả nhà họ Mạc nằm trên chiếc giường bệnh ở chính giữa căn phòng bệnh tràn ngập hoa, vây quanh anh ta, ngoài y tá riêng chịu trách nhiệm chăm sóc bệnh nhân 24h/24h còn có ba người đẹp hoặc quyến rũ hoặc dịu dàng, ba cô đó ngồi bên giường bệnh anh chàng hoặc gọt táo hoặc giết thời gian.

Trâu bò quá... Phù Hiểu cảm thán, rốt cuộc là anh ta làm như thế nào!

Mạc Vu Phi đang ghẹo nhân tình quay ra nhìn hai người khách mới đến chơi một cái, một tia sáng lạ chợt lóe lên trong mắt anh, anh nói với giọng biếng nhác: “Bẩm xin thế, đi thăm bệnh nhân mà tặng có mấy cọng hoa.”

Nghe anh chàng nói thế, Phù Hiểu đang cầm bó hoa bị sắc luôn, cô e lệ gãi mũi.

“Anh đã bảo em là hãy mua hoa cúc rồi mà.” Đường Học Chính vắt hai tay qua vai cô, gác cằm lên đỉnh đầu cô, cười lạnh mấy tiếng.

Ba người đẹp kia cũng rất giỏi nhìn người, nhanh nhẹn dọn chỗ cho hai người họ ngồi.

“Mùi nồng nặc chết đi được, vứt hết cái đồng này đi.” Đường Học Chính không thích mùi này, cau mày nói.

Chỉ có một người đẹp từng gặp Đường Học Chính trong một lần đi với Mạc Vu Phi là “vâng” ra tiếng, cô nhìn Mạc Vu Phi một cái, rồi gọi hai cô kia cùng mình dọn hết đồng hoa hoét trong phòng ra ngoài.

Cô y tá đón lấy bó hoa trong tay Phù Hiểu, không biết nên xử lý sao cho phải.

“Cho vào lọ đi, kéo Đường thiếu nói tôi ghét nó.” Mạc Vu Phi nửa cười nửa không.

[1] : Rolls Royce, nhãn hiệu xe siêu sang hàng đầu thế giới hiện nay. Nhắc đến Roll Royce là nhắc đến sự quý phái, nói lên đẳng cấp của chủ nhân. Rolls Royce là một nhãn hiệu xe của BMW, nếu như một chiếc BMW đã là một chiếc xe thể thao đắt giá thì Rolls Royce là chính gã quý tộc của BMW.

[2] : Cao-Phú-Suất: chỉ những anh chàng vừa cao lớn vừa giàu có vừa đẹp trai.

96. Chương 96

Y tá vâng dạ và cắm lọ hoa vào phòng tắm.

Phù Hiểu hỏi: “Hôm nay chân anh còn đau không?”

“Tiêm thuốc tê rồi, đau cái nỗi gì?”

“Chân này hử?” Đường Học Chính bước lên trước một bước, đùa ác bằng cách chọc hai phát vào chiếc đùi đang băng bó của thằng bạn, mẹ nó chứ, ai bảo ngày trước khi anh bị thương nặng, nằm chết dí trên giường, thằng này dám vẽ rùa lên người anh.

Khỏe miệng Mạc Vu Phi giật giật, đúng là sông có khúc, người có lúc mà.

“Đường Học Chính!” Phù Hiểu không ngờ là anh lại trẻ con đến vậy.

Thái độ ‘bảo vệ’ đầy của cô làm vị đại thiếu gia nào đó phật ý, “Chẳng phải là tiêm thuốc tê rồi ư?”

“Không sao đâu, tôi quen rồi.” Mạc Vu Phi gượng gạo cong môi cười, trưng cái vẻ mặt người bị hại ra.

Phản ứng của Đường Học Chính là đập thêm cho anh một đập nữa.

Phù Hiểu chưa được nhìn cảnh hai gã ‘bạn tôi’ đó ‘ngồi chơi’ với nhau bao giờ, cô bó tay với hai ảnh luôn, nhưng công nhận là xem cảnh ‘hai ảnh ngồi lại với nhau’ cũng khá thú vị.

Ba người tán gẫu được mấy câu thì ba người đẹp kia cũng dọn hoa xong. Ba cô nàng đó rất biết điều, xong việc là chui luôn vào phòng khách nhỏ cạnh đó ngồi với nhau. Thấy Phù Hiểu định ở thêm một lúc nữa, Đường Học Chính gọi y tá vào, bảo: “Cô đi lấy thêm một chiếc giường bệnh nữa vào đây.”

“Anh cần giường làm gì?” Phù Hiểu thắc mắc.

“Anh nằm nghỉ một lúc đã.” Từ lúc đặt chân đến Thượng Hải hôm qua tới lúc lên máy bay về Bắc Kinh hôm nay, anh đã làm việc hai mươi mấy tiếng đồng hồ liên tục, thức trắng đêm để làm việc. Nhờ thế, anh đã tạm thu xếp xong công việc, có thể về Bắc Kinh một thời gian. Về đến Bắc Kinh, xuống máy bay một cái là anh đi đón Phù Hiểu luôn. Bây giờ, anh thấy hơi mệt, anh phải chớp mắt mười phút mới được.

“Anh mệt à?” Anh luôn giấu sự mệt mỏi của anh rất kín nên cô vẫn hơi khó phát hiện: “Em đã bảo anh là đừng vội về rồi mà.” Cô không hài lòng nên trách nhẹ một câu.

“Chỉ hơi hơi thôi. Chợp mắt tý là ổn liền.” Đường Học Chính đưa tay lên vuốt cặp mày thanh mảnh đang nhú lại của cô.

Một lát sau, một chiếc giường bệnh cơ động được đẩy vào, Đường Học Chính vẫn mặc nguyên quần áo nằm xuống, Phù Hiểu đắp chăn cho anh, ngồi xuống mép giường, cười trêu anh: “Chưa thấy ai không ốm đau gì mà đòi nằm giường bệnh như anh.”

Đường Học Chính cầm tay cô, “Người nhà bệnh nhân ở chăm nom.”

“Mày không xéo đi cho khuất mắt tao được à?” Từng từ từng chữ của Mạc Vu Phi như được rít qua kẽ răng.

“Mạc thiếu đâu dễ bị thương, tôi mà không thêm thời gian ở cạnh cậu ấy, cậu ấy lại chẳng hoạn hộc tôi?” Đường Học Chính lạnh lùng đáp, nhắm mắt lại, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu.

Phù Hiểu vẫn chăm chú nhìn anh, giờ phút này, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt anh, cô khẽ thở dài, siết chặt tay anh.

“Sao nó đã về rồi?” Mạc Vu Phi hỏi.

“Chắc là cái anh chàng này vẫn chưa xong việc đâu, như anh ấy bảo với tôi thì phải mấy hôm nữa anh ấy mới về được.”

Con ngươi của Mạc Vu Phi lóe lên một tia suy tư.

Bên tai loáng thoáng tiếng Phù Hiểu và Mạc Vu Phi nói chuyện, Đường Học Chính dần chìm vào giấc mộng: Rõ là anh đang lái xe chở Phù Hiểu đi hóng gió, đột nhiên, có một chiếc xe lao ra, chắn ngang mũi xe anh, anh không phanh kịp, chỉ có thể trở mắt nhìn hai chiếc xe va mạnh vào nhau. Anh hoảng hốt quay sang xem Phù Hiểu có bị thương không thì thấy cô đầm đìa nước mắt. Anh há miệng muốn nói nhưng không phát ra được âm thanh nào, anh muốn đưa tay lên song cũng lại không thể động đậy, cửa bên ghế phụ mở ra, một bàn tay to lớn của đàn ông thò vào, đỡ Phù Hiểu nắm lấy. Hai mắt Phù Hiểu đầm nước mắt, cô nhìn anh với ánh mắt mê lương, bàn tay cô từ từ đặt lên bàn tay kia.

‘KHÔNG’ – trong giấc mơ, anh thầm hét lên trong lòng, anh chợt bừng tỉnh, bàn tay to bản siết chặt lại.

“Đường Học Chính, anh sao vậy?” Phù Hiểu giật mình vì động tác bất ngờ của anh, tay cô bị anh bóp đến đau, cô quay sang nhìn anh.

Đường Học Chính bồn thần nhìn cô, trước mắt anh vẫn là khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn ấy, trong tay anh vẫn là bàn tay ấm áp thân thuộc ấy, thế mà anh vẫn không sao xua đi được nỗi phiền muộn trong lòng, “Anh nằm mơ...” Giọng anh chứa đầy sự mệt mỏi, anh xoay người xuống giường mà tay anh vẫn nắm chặt lấy tay cô không chịu buông ra.

“Anh gặp ác mộng phải không?” Cô chưa thấy anh trông căng thẳng thế này bao giờ, cứ như là đánh mất cái gì cực kỳ quan trọng ý.

“Không phải.” Đường Học Chính cười cười, “Đi mua cho anh bao thuốc.”

Phù Hiểu thấy anh có hơi khang khác thì cũng không cố hỏi thêm, cô đứng dậy, lấy ví rồi đi ra khỏi phòng.

Đợi cô đi khỏi, Đường Học Chính đuổi hết mấy người không liên quan ra khỏi phòng. Anh đóng cửa phòng bệnh lại, đưa tay lên vuốt mặt, rút ra một liều thuốc, châm lửa, hít một hơi dài vào phổi.

“Trong phòng bệnh cấm hút thuốc.” Mạc Vu Phi nói lạnh te, anh có vẻ chẳng ngạc nhiên gì trước những hành động của thằng bạn.

Đường Học Chính ngã người vào chiếc ghế bành bằng gỗ hồng đào đặt cạnh giường bệnh, anh ngửa mặt lên trời, nhả ra một làn khói trắng dập dờn, “... Thật không ngờ, tao mà cũng có ngày nhục như thế này.” Anh cứ tưởng là anh có thể đề ép được sự cắn rứt và tự trách của mình, dùng cả đời này đền bù cho Phù Hiểu, nhưng, anh chợt phát hiện ra: anh không làm được. Anh không thể không nghĩ đến việc: Phù Hiểu vì anh mà mất đi những gì, rồi lại vì anh mà gặp phải những chuyện gì.

Mạc Vu Phi nhíu mày, anh biết là thằng bạn có chuyện muốn nói với anh, nhưng anh không ngờ nó lại mở đầu câu chuyện kiểu ấy.

Là chuyện gì vậy?

“Mày tra đâu mà ra vụ đó thế? Vụ tai nạn năm xưa tao gây ra ấy.” Đường Học Chính vẫn giữ nguyên tư thế ngồi ấy, hỏi với giọng khàn khàn.

Thuốc tê khiến Mạc Vu Phi không quá minh mẫn, anh ngẫm nghĩ trong chớp mắt, rồi, anh trợn tròn hai mắt lên, cuối cùng anh cũng hiểu được ý nghĩa câu hỏi của thằng bạn, “Sao mày biết được chuyện đó?” Anh nghiêng đầu, nhìn sang thằng bạn, cau mày lại, hỏi.

Uống anh còn ôm một tia hy vọng mong manh xác suất 1/10000, hy vọng có thể nghe được câu trả lời phủ định từ miệng thằng bạn. Đường Học Chính cười khổ một tiếng, anh thấy đầu lưỡi anh đắng chát, “Tao đâm chết ba mẹ cô ấy.”

Mạc Vu Phi im lặng hồi lâu, “... Thế mày định làm gì bây giờ?”

“Theo mày thì tao còn có thể làm gì bây giờ?”

“Ly hôn?” Mạc Vu Phi nhướn mày.

“Hừ, mày mong thế lắm nhỉ.” Đường Học Chính cười lạnh, rít một hơi thuốc vào phổi.

“Tao mong cái cứt, ả nhân tình nào của tao là không nóng bỏng hơn Phù Hiểu chứ.”

“Lấy chúng nó ra so sánh với Phù Hiểu?” Đường Học Chính giận dữ cau mày. Chỉ mấy món đồ chơi, là cái thá gì mà dám mang ra so với vợ anh?

“Chắc” một tiếng – Mạc Vu Phi chắt lưỡi, anh cũng thấy mình nói luyên thuyên.

Hai người cùng im lặng trong chốc lát, rồi, Mạc Vu Phi nói tiếp: “Thế thì tiếp tục làm như không biết.” Nói ra cũng chẳng ích lợi gì.

“... Tao đang thử đây.” Đường Học Chính day trán.

“Mày có ý gì?”

“Tao mà cũng không ép được nó xuống.” Rõ là đã tìm ra con đường giải quyết vấn đề rồi, thế mà anh vẫn không sao đè ép được cái cảm giác chênh vênh như đứng bên bờ vực thẳm trong anh xuống.

Khả năng chịu áp lực tâm lý của thằng bạn mạnh đến mức nào, Mạc Vu Phi biết chứ, nếu nó muốn thì ngay cả việc lên vũ trụ cũng chỉ là chuyện nhỏ với nó. Mạc Vu Phi không ngờ là: có ngày, nó lại tâm sự với anh những lời gần như là đốn hèn đấy.

“Nói cho tao những gì mày biết đi.” Đường Học Chính bảo.

Mạc Vu Phi thông dong cất tiếng, câu chuyện ấy... để kể hết cũng chỉ cần mấy phút ngắn ngủi thôi, nhưng đằng sau nó, là sự thật đã bị vùi lấp suốt bao năm tháng.

Càng nghe, Đường Học Chính càng bàng hoàng, Phù Hiểu, người con gái ấy... Rốt cuộc cô ấy cần bao nhiêu kiên cường để có thể nói ra hai chữ ‘tha thứ’? Rồi mười năm sau, trải qua vô số chuyện, cô vẫn cam nguyện một mình gồng gánh sự thật ấy, lựa chọn giấu diếm anh đến cùng vì không muốn làm tổn thương gã hung thủ là anh!

Cảm giác cực kỳ chán ghét bản thân mình cứ mãnh liệt dâng trào trong anh, cổ họng anh đắng chát như nuốt hoàng liên.

Căn phòng lại chìm vào sự yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ.

“Mạc Tử,” Một lúc lâu sau, một giọng nói nặng nề, chứa đầy sự mệt mỏi và nỗi ân hận vang lên trong phòng bệnh im ắng: “Sao tao lại đâm chết ba mẹ cô ấy chứ...”

‘Nhận định từ tiềm thức’[1] rất đáng gờm, dù bạn có chống cự nó kiểu gì thì nó vẫn sẽ tồn tại và tác động mạnh lên tâm lý bạn. Đường phu nhân và Đường Học Chính là ví dụ minh họa cho nhân xét trên.

Bà Hàn Ngọc Tố dần bình tĩnh lại, bà thấy có lẽ mình đã quá đa sầu đa cảm. Tiểu thuyết là tiểu thuyết, đời thật là đời thật, sao có thể nhập hai cái đó làm một được. Song, tuy bà đã quyết định thôi không nghĩ nữa nhưng mỗi khi gặp Phù Hiểu bà vẫn cứ thấy rối lòng. Thế nên, nếu lúc trước bà rất khắt khe cô thì bây giờ: trong cư xử tự nhiên bà đỡ xét nét cô hơn một chút, khi nói chuyện tự nhiên bà đỡ gắt gỏng hơn một chút. Dần dà, khi bà để ý đến, thì bà và Phù Hiểu đã như mọi cặp mẹ chồng – nàng dâu bình thường khác.

Đường Học Chính thì khác. Anh gần như tự ngược mình, anh tìm người điều tra chi tiết cuộc sống mấy năm qua của Phù Hiểu, càng biết nhiều về cuộc sống của cô, anh lại càng cực kỳ hổ thẹn. Đôi lúc, thậm chí anh từng nghĩ: tất cả những người đàn ông tốt trên thế giới này đều xứng được theo đuổi Phù Hiểu, chỉ có anh là không có tư cách đấy. Nhưng, suy nghĩ đó vừa chớm hiện lên đã bị anh vội vàng bóp nát, Phù Hiểu chỉ có thể là của anh, cho dù anh không xứng với cô, anh cũng sẽ hèn hạ chiếm đoạt niềm hạnh phúc ấy.

Còn Phù Hiểu, tuy cô hoàn toàn không biết gì về chuyện nọ nhưng cô vẫn nhận thấy: kể từ hôm đi thăm Mạc Vu Phi về, Đường Học Chính có hơi khang khác. Anh vẫn bận đến mức phải tính thời gian bằng giây, bằng phút song cứ đến đêm, hễ bọn họ vào giường là anh lại dùng đủ mọi mánh lới, lần nào ân ái, anh cũng khiến cô không chỗ để trốn, ép cô phải nói hết những lời yêu thương anh thì anh mới chịu hài lòng. Những lúc tỉnh táo, cô quả thật xấu hổ đến mức muốn tìm cái hang mà chui xuống. Cô từng đưa ra kháng nghị nhưng anh vẫn cứ khăng khăng làm theo ý mình.

“Đường Học Chính, anh không được như vậy nữa.” Sau khi ân ái, cơ thể mềm mại của cô ngã vào lòng anh, cô khẽ đắp lên ngực anh.

“Cái gì?” Đường Học Chính đã tạm no nê, anh nhẹ hôn lên bờ vai ngọc để trần và ướt đầm mồ hôi của cô, hỏi với giọng khàn khàn.

“Anh không được suốt ngày bắt nạt em thế này nữa.” Cô bĩu môi.

Tay Đường Học Chính cứng lại: “Anh không bắt nạt em, anh đang yêu em.”

“Anh bắt nạt em thì có!” Càng chung sống với anh lâu, Phù Hiểu lại càng hay hờn dỗi, hay vô lý.

“Anh không bắt nạt em đâu.” Đôi môi anh trượt lên, bịt chặt đôi môi đỏ mọng đang nói chuyện của cô, không cho cô nói anh bắt nạt cô.

Còn dám kêu không bắt nạt người ta hử! Cô nàng đang bận ư a thấy mình oan khuất lắm.

“Cực cưng bé bỏng, chúng mình đi hưởng tuần trăng mật đi.” Dù dạo này có bận đến hận không thể phân thân thì anh cũng không muốn để cô có cảm giác là chồng cô – anh đây không tròn trách nhiệm với cô. Anh muốn lấy lòng cô, dùng tất cả những gì anh có lấy lòng cô.

“Ừm, không được, Mạc Vu Phi vẫn chưa thể xuống giường. Đợi anh ấy khỏe lại rồi tính.” Vì cô mà anh ta bị thương, nếu cô mặc kệ anh ta mà đi nghỉ tuần trăng mật thì cô thấy không ổn lắm.

Mạc Vu Phi, lại là Mạc Vu Phi. Mấy hôm nay, hễ rảnh là cô lại rủ anh đi thăm Mạc Vu Phi, rõ là anh biết cô chỉ quan tâm Mạc Vu Phi như một người bạn, mà anh vẫn không ngăn được những suy nghĩ cực đoan tràn ngập lòng mình: Nếu Mạc Vu Phi vứt bỏ tình cảm anh em của anh và nó mà tỏ tình với cô, liệu cô có bỏ anh mà đi hay không? Đôi con người của Đường Học Chính tối sầm lại. Đột nhiên, anh áp môi mình lên môi cô, kéo cô và vòng xoáy của tình dục.

Không cho bóng dáng của người đàn ông khác xuất hiện trong suy nghĩ của cô! Trong mắt cô và trong lòng cô: chỉ được phép có anh thôi!

[1] : Psychological implications: Cactus xin được tạm dịch theo cách hiểu cá nhân là ‘nhận định từ tiềm thức’, mình cũng không biết phải giải thích định nghĩa này thế nào, thôi thì lấy ví dụ để mọi người hình dung vậy, ví dụ này là thầy marketing của mình lấy. Ví dụ: trong marketing có một chiến lược về giá là chiến lược giá lẻ, với một sản phẩm A, nếu đề giá là 299k thì sẽ được khách hàng chuộng hơn là đề giá 300k, thực ra giá là 299k hay 300k cũng chả khác gì nhau, nhưng đề giá là 299k sẽ lợi dụng được ‘nhận định từ tiềm thức’ để đánh vào tâm lý khách hàng, từ tiềm thức, khách hàng nhận định giá là 299k là hơn 200k chứ không phải gần 300k, nên đề giá 299k khiến họ có cảm giác là sản phẩm rẻ hơn 300k dù thực tế không phải như vậy.

97. Chương 97

Trong đời, Đường Học Chính chưa từng quá chấp nhất điều gì, cũng chẳng có cái gì là anh không thể mất đi. Mỗi khi gặp khó khăn, trắc trở, anh luôn thành công nhờ ý chí quyết thắng của anh, song hễ thành công là anh sẽ cụt hứng liền. Riêng Phù Hiểu thì khác, từng té bả trên cơ thể anh gào thét rằng: anh không thể mất cô. Nhưng: bây giờ, trong lòng anh, cô như báu vật nặng ngàn cân đang treo trên sợi tóc, chỉ sơ sẩy chút thôi sẽ rơi vỡ, chỉ sơ sẩy chút thôi anh có thể bị mất cô mãi mãi. Vì vậy mà anh lúc nào cũng sợ sệt sệt, nhưng càng như thế anh lại càng rồi, càng không biết phải làm thế nào cho tốt.

Càng ngày, Phù Hiểu càng cảm nhận rõ cái sự khác nơi Đường Học Chính. Không phải anh có gì khác thường mà là thi thoảng một nét mặt, một động tác nào đó của anh làm cô cảm thấy: anh đang... lo âu. Cô hỏi anh cũng chả hỏi được ra nguyên do gì, cô tưởng là chuyện công việc, anh không muốn nói cho cô, tuy cô có hơi hụt hẫng vì điều đó nhưng vẫn cố hết sức làm anh vui lên. Kết quả là: lúc cô dỗ anh, anh rất vui vẻ, song không lâu sau đó, anh sẽ còn lo lắng, căng thẳng hơn.

Hết cách, cô đành phải nhờ đến bậc tiền bối: bạn nhỏ Dương Mật của chúng ta.

Một ngày cuối tuần nọ, hai cô bạn kéo nhau đi spa. Khi đang nằm sấp trên giường mát xa, Phù Hiểu rầu rĩ hỏi: “Mày bảo tao nên làm gì bây giờ?”

Dương Mật cũng đang nằm sấp trên chiếc giường mát xa cạnh đó để nhân viên mát xa ấn lưng cho, nghe bạn hỏi vậy, cô thấy trán mình chảy xuống ba sọc đen, chẳng phải là dạo này Đường thiếu rất hay tặng quà nó, hễ nghe nó nói là nó phải đi phỏng vấn ai đó – cụ thể là những người mang giới tính nam, trẻ tuổi và khá thành công trong sự nghiệp – là lại cau mày, dĩ nhiên thế nào cũng không chịu cho nó đi phỏng vấn người ta ư. Nó có chắc là nó đang than vãn (chứ chẳng phải khoe khoang) không?

“Chị hai à, chị đang khoe em hạnh phúc của chị đấy hả?” Dương Mật hỏi một cách không chắc chắn.

Phù Hiểu thật không biết phải nói thế nào với bạn, “Mày thấy trông tao hí hửng lắm à?” Cô đang nghiêm túc nói chuyện với nó đó.

“Nhưng mà, vấn đề là: người ta như thế thì có gì không tốt chứ?”

“Nói không tốt thì cũng chẳng phải, nhưng mà, tao biết chắc là anh ấy đang có chuyện phiền muộn mà anh ấy không chịu nói cho tao và tao cũng chẳng biết phải hỏi anh ấy thế nào, mà có hiểu cái cảm giác đó không? Rõ là người ta đang ở bên mình, mà mình lại không giúp gì được người ta, chỉ có thể trở mặt ra nhìn người ta buồn phiền.” Cô mong mình có thể giúp được Đường Học Chính, mặc dù có rất nhiều chuyện có lẽ anh sẽ không bao giờ nói cho cô, cô vẫn hy vọng được chia sẻ với anh đâu chỉ một chút xíu những nỗi niềm của anh.

“Tao biết chứ, Tiêu Nhiên cũng có những lúc như thế. Mà đừng lo, đàn ông ai chả vậy, sĩ diện bỏ xừ ra, dù ở ngoài có gặp phải chuyện gì thì về nhà anh ta cũng sẽ không nói ày đâu, vì sợ mà xem thường anh ta ấy mà.” Nói xong, Dương Mật cũng thấy không được hợp lý cho lắm. Đường Học Chính là ai cơ chứ, chỉ có anh ta vênh mặt lên với người ta, chứ ai dám vênh mặt lên với anh ta?

“Tiêu Nhiên cũng không nói ày à?” Ngày trước, cô thấy ba cô có chuyện gì cũng sẽ nói với mẹ cô, chuyện vui hay chuyện buồn đều là câu chuyện của ba mẹ nói với nhau lúc cơm no rượu say. Vả lại, có nhiều chuyện không vui, ba mẹ cô nói với nhau xong là lập tức vui lên.

“Hồi trước thì không, bây giờ có đỡ hơn một chút, dần dà anh ấy sẽ nói cho tao những chuyện xảy ra trong một ngày của anh ấy.”

Phù Hiểu lặng im, đàn ông đều thế cả ư? Cô bỗng thấy lòng hụt hẫng, lẽ nào anh cũng không muốn chia sẻ vui buồn của anh với cô? Ai chẳng có lúc vui lúc buồn, hai người bên nhau chẳng phải là nên đồng cam cộng khổ với nhau ư? Có khi nào anh không nói những chuyện đó với cô là vì không muốn làm cô lo không?

Nhưng, dù có thế nào, cô cũng hy vọng anh có thể vui lên.

“Có cách gì không mà? Trước kia Tiêu Nhiên cũng không nói ày mà bây giờ anh ấy lại nói, mà đã làm thế nào thế?” Phù Hiểu khiêm tốn học hỏi kinh nghiệm.

“Vụ này thì...” Dương Mật húng hắng ho, “Là phụ nữ là khác làm được thôi.” Cô trả lời một cách súc tích.

“Tao nào có chuyển đổi giới tính.” Kỳ thị cô hả, cái gì mà là phụ nữ thì đều làm được? Phù Hiểu rầu rầu.

Cô nhân viên mát xa đang mát xa cho cô cười khẽ, “Phù tiểu thư, tôi nghĩ ý của Dương tiểu thư là: hôm nay cô đến chăm sóc sắc đẹp ở chỗ chúng tôi, mát xa ở chỗ chúng tôi, lát nữa lại để chúng tôi trang điểm cho cô trở nên thật xinh đẹp, thế là khi về cô có thể dùng luôn với anh nhà.”

Lúc này, Phù Hiểu mới nghe ra ẩn ý trong câu, đôi má hồng của cô lại càng hồng hơn. “À thì...” Cô thấy giờ mà bảo là: “không làm thế được” thì xấu hổ chết mất, dạo này, gã kia tối nào cũng như đối lâu ngày, cô chưa rù quyền gì anh đã vỗ đến lột quần áo cô rồi, có lần, cô đang tắm thì anh chạy vào, thế là hai vợ chồng lại ‘yêu’ nhau trước tắm cho nhau sau.

“Vừa hay chỗ chúng tôi có mặt hàng tinh dầu, các quý bà là chuộng hàng này lắm, chỉ cần nhỏ một giọt vào bồn tắm khi tắm là được.” Một nhân viên mát xa khác cười bảo.

“Á, không cần đâu.” Bây giờ, chưa gì cô đã sắp không chịu nổi anh vỗ vò, lại thêm lọ tinh dầu gì đó nữa thì...

“Nghe được đấy, mà lấy một lọ về xài xem sao.” Dương Mật nháy mắt. Cô là cô rõ tính Phù Hiểu lắm, trong mấy chuyện chăn gối, con bé chắc 100% là không chịu chủ động, thỉnh thoảng xúi nó chủ động một lần, cũng có thể giúp hai vợ chồng nó thấm thiết với nhau hơn. Có khi, sau hôm nay, Đường thiếu sẽ còn cảm ơn cô cũng nên...

“À thì, thế thì...”

Vì không biết phải ngỏ lời từ chối thế nào nên khi ra về Phù Hiểu mang hai lọ tinh dầu nhỏ về nhà một cách bất đắc dĩ. Về đến nhà, nghe nói Đường Học Chính đang trong buồng, cô mỉm cười, lên lầu, đẩy cửa buồng ra song lại chẳng thấy ai. Ngắm nghĩ giây lát, cô khẽ gõ cửa phòng tắm.

“Ai đấy?” Giọng nói trầm ấm vọng ra từ trong phòng tắm.

“Em về rồi đây. Anh đang tắm à?”

“Ừ, vào đi?”

Cô không ngờ là anh đang tắm bồn, bình thường, anh toàn tắm vòi hoa sen cho nhanh. Có phải anh đang rất cần thư giãn không? Phù Hiểu ngẫm nghĩ một lát, đẩy cánh cửa pha lê, đi vào phòng tắm.

Đường Học Chính đang nằm trong bồn tắm, thấy cô gái trẻ bước vào thì không khỏi nhú mào, hôm nay trở trời chẳng?

Tóc mai anh ướt nhẹ rũ xuống ngang mày, thân hình cường tráng của anh thoát ẩn thoát hiện sau làn nước, căn phòng mờ ảo vì hơi nước, chàng trai tuấn mỹ trong làn sương mờ càng quyến rũ hơn. Dù đã cùng anh ân ái vô số lần, Phù Hiểu vẫn e thẹn không dám nhìn thẳng vào cơ thể đang trần truồng của anh.

“Đến đây với anh.” Anh nhấc tay khỏi nước làm nước văng tung tóe, anh ngoắc cô.

“Không được kéo em xuống nước đâu nhá.” Cô rất cảnh giác, dặn anh không được xấu trước.

“Em chẳng tắm rồi còn gì?” Đường Học Chính giả nai, “Thế nào, đẹp không cưng?”

Phù Hiểu phì cười, đi đến chỗ anh, ngồi xuống thành bồn tắm, nghiêng đầu cho anh ngắm mình, “Anh thấy em hôm nay có đẹp không?”

“Ừm, để Lão Gia xem nào.” Cánh tay ướt nước ‘vô tình’ đề lên đùi cô, vòng qua eo cô, kéo cô lại gần, anh nhồm dấy, hít hà cô: “Thơm,” sau đó lại ngửa đầu lên mi cô: “Đẹp.”

“Quần áo của em...” Phù Hiểu nở nụ cười bất đắc dĩ, huých anh.

“Vợ anh càng ngày càng đẹp ra.” Đường Học Chính đầu chịu bỏ qua cho cô, dán mình vào cô, cười hì hì.

“Biết ngay là anh lại giở trò lưu manh mà.” Phù Hiểu đành cam chịu, vò mái tóc ướt nhẹ của anh cho bõ tức.

Đường Học Chính cười khê hai tiếng, anh gối đầu lên đùi cô không chịu ngẩng lên.

Phù Hiểu ngồi im cho anh gối lên đùi, cô vớt nước lên kỳ tắm lưng trần cường tráng của anh, “Anh mệt à?”

“Có hơi hơi.”

“Em vừa mua được một lọ tinh dầu, nghe nói là thả vào nước tắm sẽ giúp người ta thư giãn, hay là em mang vào đây cho anh nhé.” Cô đâu dám nói thật là: có một lọ tinh dầu còn có cả tác dụng giúp tăng sức hấp dẫn tình dục.

“Không cần, chỉ phụ nữ bọn em mới dùng thứ đó.” Đường đại thiếu gia kiên quyết từ chối.

“Rất nhiều đàn ông cũng dùng mà.”

“Thế anh cũng không dùng.”

“Đằng nào sáng mai anh chẳng tắm lại, có mùi gì thì mai anh tắm xong cũng sẽ bay sạch thôi. Mà em nghe nói tinh dầu rất tốt trong việc giúp người ta thư giãn đầu óc, nó giúp người ta có giấc ngủ ngon và ngủ dậy sẽ rất tinh thần.” Cô đọc vanh vách lời nhân viên tiếp thị ra, số cô mới ‘sướng’ làm sao?

Đường Học Chính choáng lăm, nhưng cô đã ra sức mời mọc anh như thế, tốt xấu gì cũng phải nể mặt cô chút chút: “Thôi thì em đi lấy tinh dầu của em đi.”

“Được, anh chờ em một lát.” Thấy anh đồng ý, Phù Hiểu mừng hóm, vội chạy ra buồng ngoài lấy tinh dầu. Lát sau, cô cầm theo một chiếc lọ chỉ nhỏ bằng ngón tay út đi vào, cô nheo mắt đọc hướng dẫn sử dụng, rồi mở nắp lọ ra, nhỏ mấy giọt vào bồn nước.

Hương thơm thoang thoảng lan tỏa trong phòng.

Phù Hiểu để lọ tinh dầu lên giá để đồ, thọc tay xuống bồn nước khoáng cho tinh dầu tan vào nước. Cô cười hì hì, hỏi, “Anh thấy thế nào?”

Đường Học Chính nhếch mép cười, “Thấy thế nào ấy à...” Đột nhiên, anh vươn tay ra, kéo tuột cô bé của anh vào bồn tắm, “Em thử đi khác biết.”

Phù Hiểu lập tức ướt hết quần áo, cô thật không còn lời nào để nói, chỉ lườm anh, nghiêng răng nghiêng lợi rít lên: “Đường-Học-Chính!” Anh là đồ siêu vô lại!

“Gì thế?” Gã đàn ông da mặt dày như tường đồng vách sắt bắt đầu đứng đỉnh lộn quần áo của cô, “Mà anh thấy quần áo em cũng ướt hết cả rồi, hay em tắm thêm lần nữa đi cho thoải mái.”

Cô vén mái tóc mai ướt nhẹp đang rủ xuống mắt lên, rồi cắn bờ vai cứng cõi của anh một phát thật mạnh cho bồ tức.

Đường Học Chính còn thích là đằng khác, anh để vai cho cô cắn và tiếp tục lộn quần áo cô, đồ nào không cởi được thì anh xé đôi rồi ném đi.

Khi cô cũng không mảnh vải che thân như anh, anh vội vã ngâm lấy môi cô, đói khát mút mát...

Sau cuộc ái ân, Phù Hiểu dựa vào lòng Đường Học Chính, hai người ngâm mình trong bồn nước đã lạnh. Ngẫm lại những lời răn dạy của Dương Mật, cô lên dây cót bản thân, hắng giọng, bắt đầu, làm như chỉ ‘chuyện phiếm’ với anh: “Cả ngày hôm nay, em phải ngồi mồm trong phòng làm việc, chán ơi là chán. Hôm nay anh đã làm những gì thế?”

Tóm hai tên gián điệp kinh tế, vô ý phá đổ hai công ty, những chuyện này sao có thể nói với cô chứ, sẽ chỉ khiến cô càng chán ghét anh thôi, “Không làm gì cả.” Anh đứng đỉnh hôn lên vai cô.

Đôi mắt của Phù Hiểu tối đi.

98. Chương 98

Cô hỏi tiếp: “Thế có chuyện gì buồn cười không ạ?”

“Vụ kéo em xuống nước vừa nãy có tính không.”

“... Em hỏi lúc anh đi làm cơ.” Phù Hiểu bĩu môi.

“Vậy thì không có.” Mấy công việc đó thì có gì hay ho, đáng để kể ra cơ chứ.

“Thế anh đang gặp chuyện phiền não gì à? Mấy hôm rồi, em thấy anh có vẻ không vui.”

Đôi con ngươi của Đường Học Chính tối lại, cơ thể anh bỗng căng cứng, nhưng chỉ chớp mắt sau, anh lại cười hì hì, trêu cô: “Sao vợ Lão Gia lại cho là Lão Gia không vui?”

“Anh đang không vui mà.” Phù Hiểu cúi đầu nghịch bàn tay anh, “Anh không vui, em cũng sẽ không vui nha, có chuyện gì vậy anh, có thể nói cho em biết không?”

Anh biết cô đã phát hiện ra lâu rồi, song cái gì cô cũng không nói, chỉ nghĩ đủ mọi cách để làm anh vui. Nhưng, giống như một vòng tuần hoàn ác tính: cô càng tâm lý thì anh lại càng căng thẳng hơn. Sao anh dám nói với cô rằng: anh đã biết mình chính là hung thủ khiến cô trở thành cô nhi nhưng vẫn mặt dày hưởng thụ sự dục dăng của cô... “Anh không...”

Phù Hiểu ngẩng phắt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt chứa ưu lo của anh – những ưu lo anh chưa kịp giấu đi, nhất thời, cô thấy giận lắm, “Anh không muốn nói với em thì thôi, nhưng anh đừng có lừa em!” Cô biết mình không nên nổi giận với anh khi anh đang buồn phiền, nhưng chẳng hiểu sao cô lại không khống chế được bản thân mình. Rõ là anh đang có chuyện giấu trong lòng, sao anh lại cứ không chịu nói cho cô? Lẽ nào cô không đáng để anh tin tưởng? Nếu bây giờ, chỉ chút vấn đề nhỏ hai vợ chồng cô đã không thể cùng nhau đối mặt thì trong tương lai dài đằng đặc sau này, hai người sẽ chung bước kiểu gì? Càng nghĩ càng thấy tồi, cô đẩy anh ra, rút khăn tắm, quấn ầu một vòng quanh người rồi đi ra khỏi phòng tắm.

Không ngờ là cô sẽ giận, Đường Học Chính khẽ chửi thề một tiếng, đứng dậy, lau người qua quýt, rồi khoác áo choàng tắm chạy ra theo. Khi anh ra đến nơi, Phù Hiểu vì dỗi anh đã trèo lên giường, nằm xoay lưng về phía anh rồi. Thấy tóc cô ướt nhẹp, anh thở dài một hơi, đi đến trước mặt cô, “Tóc em còn ướt nè, để tóc ướt thì mai sẽ bị đau đầu đó.”

Phù Hiểu nhắm mắt lại, lật người sang bên kia, không thèm đếm xỉa đến anh.

“Được rồi, ngài cứ nằm đi ạ, để tiểu nhân sấy tóc cho ngài.” Đường Học Chính bật máy sấy lên, sấy mái tóc đen óng ả đang xõa trên gối của cô.

Phù Hiểu ra sức ngo ngoây đầu, cô nhích người (từng tý một) sang cạnh kia của chiếc giường, cô vẫn dõi anh, vẫn đưa lưng về phía anh.

Động tác ‘trườn kiểu sâu đo’ đó của cô làm hai mắt Đường Học Chính tíu lên: vợ anh quả là đáng yêu nhất quả đất! Nghĩ đến đó, mắt anh lại tối lại, anh trèo lên giường, ôm lấy cô gái trẻ từ phía sau, chỉ bằng một tay anh đã có thể ôm trọn cô rồi.

Phù Hiểu ra sức giãy dụa, song Đường Học Chính không tốn bao nhiêu sức lực đã ghì chặt cô vào lòng, “Vợ. Anh ghé vào tai cô thì thầm, “Đừng cẩu thả, đúng là anh có chút chuyện, ừm, chuyện khá nghiêm trọng... không ai giúp được anh cả nên em cứ kệ anh đi, ít ngày nữa là ổn thôi.” Anh nhất định phải tự mình vượt qua cú sốc này, vì anh không chịu nổi nguy cơ mất đi cô.

Nghe anh nói vậy, tuy Phù Hiểu vẫn hơi hơi thất vọng nhưng cô đã không còn giãy dụa nữa. Một lúc lâu sau, cô chậm rãi xoay người lại, ngửa lên nhìn anh, “Nếu em có thể giúp được anh chuyện gì, anh nhớ phải nói cho em đấy.”

Yết hầu của Đường Học Chính giật giật, “Đương nhiên rồi.” Với anh, cô còn nằm trong vòng tay anh chính là sự hỗ trợ lớn nhất. Anh mi cô mấy cái liền: “Bây giờ thì ngài có thể sấy tóc rồi chứ? Đường phu nhân?”

“Anh cũng phải sấy!”

Ngày hôm sau, Phù Hiểu được nghỉ, cô ngồi trên mép giường bệnh của Mạc Vu Phi, gọt táo theo yêu cầu của anh chàng.

“Gọt táo hình con thỏ đi.” Mạc Vu Phi nói. Giường bệnh hơi rung rung vì anh vừa xem tivi vừa rung đùi.

Phù Hiểu cũng quen với kiểu của anh rồi, cô liếc xéo anh một cái, “Anh đã xem phim thần tượng Đài Loan chứ gì?”

“Sao cô biết?” Hai mắt Mạc Vu Phi lập tức sáng lên, lấp lánh như sao.

“... Có rảnh để xem phim đó, chẳng bằng thêm thời gian tập vật lý trị liệu.”

“Mệt.” Đại thiếu gia rất kiệm lời.

Phù Hiểu bĩu môi.

“A Chính đi đâu rồi?” Nếu là vụ thể hiện tình bạn với anh thì anh đoán: trong tương lai xa, khi anh sắp ngoẻo, chắc thằng đó cũng chẳng ‘thăm thiết’ với anh bằng đạo này (giả sử là Phù Hiểu không tồn tại).

“Anh ấy có việc gấp.” Khi hai vợ chồng cô đến đây, anh nhận một cuộc điện thoại rồi vội vàng rời đi. Trả lời xong, cô do dự chốc lát, nhưng rồi vẫn hỏi: “Anh biết đạo này Đường Học Chính đang lo buồn chuyện gì phải không?”

Người đang đổi kênh ti vi liên tục vì rối hơi quá: Mạc Vu Phi nhẹ nhàng hàng mày, “Ờ.”

Quả nhiên là anh ta biết. “Vậy anh có thể giúp đỡ anh ấy chút chút không?” Cô biết là cánh đàn ông luôn có một số chuyện không muốn nói với phụ nữ, cũng như phụ nữ các cô luôn có một số chuyện không muốn nói với đàn ông.

“Sao cô biết được thế?” Anh không trả lời mà hỏi lại cô.

“Mấy hôm nay, tâm trạng anh ấy không được tốt, tôi có thể nhìn ra được.”

Tâm trạng thằng đó có không được tốt mấy thì người bình thường cũng không nhìn ra được đâu nhé? Chắc cô ấy để ý nó ghê lắm. Mạc Vu Phi cũng không rõ cảm xúc của mình lúc này là gì nữa, chỉ bảo rằng: “Mấy hôm nữa là ổn thôi, cô đừng lo vớ lo vẩn.”

Hai người đang nói chuyện thì Đường Học Chính gọi đến: “Em vẫn đang ở chỗ Mạc Vu Phi à?” Mẹ nó chứ, để cô ở đó một mình, anh không sao yên tâm nổi.

“Vâng ạ, anh có đến đây nữa không?”

“Anh không qua đây được, anh còn bận đến tầm 6, 7 giờ tối cơ. Hôm nay, tự dưng anh thèm ăn gà hầm bí đỏ em nấu quá, em nhớ về sớm nấu cho anh ăn nhá.”

“Thưa quý khách, tiệm nhỏ nhà em là phải hẹn trước ạ.” Sao đột ngột vậy.

“Hử?” Thành đầu bếp từ bao giờ thế?

“Hi, lát nữa, Dương Mật sẽ đến đây thăm Mạc Vu Phi. Sau đó, em sẽ đi với cô ấy sang nhà cô ấy thăm chú Dương và cô Dương. Hay là thế này đi, bao giờ xong việc, anh đến thẳng nhà Dương Mật nhé.”

“Được.”

“Vậy ngoài món gà hầm bí đỏ, ngài còn cần thêm món gì nữa không ạ? Quý khách?”

“Thịt rán, đậu sốt, cá hấp, thêm canh ngô hầm xương nữa.” Cái gã này đúng là không biết khách sáo là gì.

“... Cảm ơn quý khách đã gọi hết tất cả các món trong thực đơn tiệm chúng em.”

“Không cần khách sáo, cứ thế nhé, tối gặp.”

Nghe như có tiếng rất nhiều người xì xầm nói chuyện ở đầu dãy bên anh, xem ra là anh đang rất bận: “Được rồi, bye bye.”

Cô cúp điện thoại, Mạc Vu Phi liếc cô một cái, nửa cười nửa không: “Bất ngờ thật, còn biết cả nấu ăn cơ à.” Đám phụ nữ anh quen không ai là dám xuống bếp vì sợ ngón xấu ngón tay ngọc ngà, thanh mảnh của mình.

“Tôi chỉ biết nấu mấy món dân dã thôi.” Sống một mình thì đương nhiên là phải biết các kỹ năng sống cơ bản rồi. Thật ra cô không khoái nấu nướng, với cô chỉ cần no bụng là được. Nhưng, từ khi Đường Học Chính bước chân vào cuộc đời cô, cô đâm ra khá thích nấu ăn, hai người ăn vui hơn một người ăn nhiều. Vả lại, nhìn anh ăn ngấu nghiến những món cô nấu, cô thấy rất vui.

“Ồ, vừa khéo, tôi cũng ăn ngán mấy món siêu bổ đầu bếp của tôi nấu rồi, mai cô nhớ nấu cho tôi bát canh thanh đạm, không canh gà, không canh cá gì nhá.”

... Yêu cầu của anh ta cao gớm!

Cuối cùng Đường Học Chính cũng xong việc, anh nhìn đồng hồ, đã hơn 7 giờ rồi. Anh bước ra khỏi phòng họp, đang định gọi cho Phù Hiểu thì thư ký tiến đến báo cáo, “Đường thiếu, khoảng 4 giờ chiều nay, có Tiêu Thiển Thiển tiểu thư đến tìm ngài. Tôi đã báo với cô ấy là ngài đang có việc gấp phải xử lý, đề nghị cô ấy quay lại vào một hôm khác, nhưng cô khẳng khái đòi đợi ngài xong việc. Bây giờ, Tiêu tiểu thư vẫn đang ngồi trong phòng khách đợi ngài ạ.”

Đường Học Chính cau mày, anh gần như đã quên là mình chưa giải quyết xong cô nàng. Anh ngẫm nghĩ giây lát, nói: “Được rồi, cứ tan làm đi.” Rồi anh lững thững đi về phía phòng khách.

Trong phòng khách, Tiêu Thiển Thiển đứng cạnh cửa sổ sát đất, ngắm bầu trời đang tối dần. Cô khoanh hai tay trước ngực, mím môi trầm tư. Cô vừa tập Yoga với bà Hàn Ngọc Tổ ở thẩm mỹ viện xong. Nhân cơ hội đó, cô cũng đã thăm dò được ít tin tức từ bà Hàn Ngọc Tổ. Cô nói cho Đường Học Chính sự thật lâu vậy rồi mà anh vẫn chẳng có động tĩnh gì nên cô đã sắp cạn kiên nhẫn rồi. Cô quanh co hỏi bà Hàn Ngọc Tổ thì phát hiện bà Hàn Ngọc Tổ vẫn chưa biết con trai bà đã biết sự thật câu chuyện năm đó. Thậm chí, qua lời bà Hàn Ngọc Tổ, cô còn biết thêm là: dạo này, Đường Học Chính còn yêu chiều Phù Hiểu hơn bao giờ hết, nuông nấng Phù Hiểu hết mức có thể.

Rốt cuộc là anh đang nghĩ gì, rốt cuộc là anh định thế nào? Cô không muốn ngồi nhà đoán già đoán non nên quyết định đến gặp trực tiếp anh để hỏi cho rõ ràng. Dù nghe được tin anh đang giải quyết chuyện quan trọng, cô cũng không từ bỏ ý định đó, thế là cô ngồi trong phòng khách đợi anh suốt ba giờ đồng hồ.

Cô vốn không có tính kiên nhẫn, nhưng hôm nay thì khác, cô không sao cất bước rời đi cho nổi, cô cứ thấy lòng mình phiền muộn sao ấy.

“Có việc gì không?” Rất lâu sau, Đường Học Chính đột ngột xuất hiện, anh đang đứng ở cạnh cửa.

Tiểu Thiển Thiển giật mình, xoay người lại, bối rối nhìn sang người đàn ông kiệt xuất ấy, sau phút im lặng, cô thông thả mở miệng: “... Tôi đói rồi, chúng ta đi đâu ăn đi.”

“Tôi còn có việc.”

“Tôi đã chờ anh mấy tiếng đồng hồ rồi, thế mà chỉ chút thời gian đó mà anh cũng không cho tôi được ư?”

“Tôi có hẹn ăn tối rồi, đi nào, tôi mời cô uống tách cà phê.” Sau đó thì giải quyết dứt điểm mọi chuyện, anh không mong có thêm chuyện ngoài ý muốn nữa.

Hai người đi vào quán cà phê sang trọng dưới lầu, Đường Học Chính gọi cà phê xong thì điện thoại cho Phù Hiểu, báo cho cô là có lẽ anh sẽ về muộn một chút.

Nhất thời, nụ cười của Tiểu Thiển Thiển tắt lịm, cô không buồn nghĩ xem nên vào đề thế nào nữa, hỏi thẳng luôn: “Anh vẫn chưa làm rõ với Phù Hiểu?”

“Không cần thiết.” Đường Học Chính hờ hững.

“Vậy anh định thế nào?” Cô truy hỏi.

“Không định gì cả.”

Nghe vậy, Tiểu Thiển Thiển cau mày, “A Chính, tôi không lừa anh đâu!” Lẽ nào anh cho là cô lừa anh, nên mới không coi chuyện này ra gì?

“Tôi biết.” Giọng của Đường Học Chính như trầm hơn.

“Thế sao anh còn... Lẽ nào anh muốn đền bù ả ta?” Tiểu Thiển Thiển đoán, rồi vội khuyên, “A Chính, anh nghĩ kỹ lại đi, trên đời này, làm gì chuyện trùng hợp cỡ đó, sau bao nhiêu năm, ả ta đột ngột xuất hiện trước mắt anh, nhất định là ả ta có mục đích khác!”

Đúng lúc đó, nhân viên phục vụ bưng cà phê lên, hai người tạm dừng một lát. Sau đó, Đường Học Chính nói: “Tôi đền bù cho cô ấy kiểu gì cũng sợ không đủ, còn quan tâm cô ấy có mục đích khác hay không làm gì?”

“A Chính, ả ta muốn trả thù anh đó, tuy chúng ta có lỗi trong chuyện năm đó nhưng cũng không thể để ả ta hủy hoại đời anh.” Tiểu Thiển Thiển ra sức khuyên can, cô đã nghĩ kỹ lắm rồi, cô cho là không một người đàn bà nào có thể cam tâm về làm vợ người đàn ông đã hại chết cha mẹ mình, Phù Hiểu là người thủ đoạn, ả dám làm điều đó, nhất định là vì muốn tìm cơ hội trả thù.

“Bây giờ, đầu đuôi chuyện năm đó ra sao tôi biết rõ hơn cô, Phù Hiểu là người như thế nào tôi cũng hiểu rõ hơn cô. Trong chuyện đó, chỉ có tôi và cô mắc tội với cô ấy, chứ cô ấy không làm gì có lỗi với tôi và cô cả.”

“Như bây giờ anh không thấy mệt mỏi à? Nếu anh muốn đền bù cho ả ta, có hàng trăm hàng ngàn biện pháp, sao anh phải chọn biện pháp mệt mỏi nhất chứ. Bây giờ, khi nhìn thấy ả ta, anh không thấy khổ sở sao?” Anh nợ ả hai mạng người – tính mạng của ba mẹ ả, ngày ngày phải gặp ả có khác nào bị tra tấn tinh thần?

“Chuyện của tôi không khiến cô lo.” Ngày ngày gồng gánh nỗi sợ hãi mất đi Phù Hiểu, sao anh có thể không khổ sở chứ! Nhưng anh không muốn để Tiểu Thiển Thiển biết điều đó.

“Anh không thể để sự áy náy mê hoặc mình, nhờ ả ta đã lên kế hoạch trả thù anh từ rất lâu, chuyện gì cũng có thể xảy ra đó.”

“Cô không biết Phù Hiểu là người như thế nào thì đừng có phỏng đoán linh tinh. Trước kia, cô ấy có thể rút đơn kiện và tha cho tôi, đủ để thấy cô ấy vị tha tới mức nào. Về lý mà nói, cô cũng nên biết ơn cô ấy!” Chứ đừng có suốt ngày suy xét, đề phòng.

“Anh gặp chuyện thì tất cả mọi người trong nhà anh sẽ ra tay giải quyết giúp anh. Ông nội anh có chính trực thật đấy, nhưng người gặp chuyện cũng là thằng cháu trai quý báu của ông, ông cũng không làm ngơ nổi đâu. Người nhà anh chỉ cần gây sức ép chút chút, người nhà họ Phù có thể không rút đơn kiện chắc?”

“Cô nói ra những lời đó mà không thấy ngượng miệng à,” Đường Học Chính nhìn cô, ánh mắt sắc lẹm, “Tôi còn tưởng cô có thể hiểu ra, không ngờ cô lại thành kiến với cô ấy nặng nề đến vậy. Giờ thì tôi có nói nữa cũng vô ích, cô hãy coi như chưa từng nghe được chuyện này đi.”

“Sao anh cố chấp vậy hả!” Tiêu Thiển Thiển cau tiết, “Nếu anh đã tin ả ta không có mục đích khác đến thế thì sao anh lại không dám đối chất với ả ta chứ?”

“Tôi đã bảo là không cần thiết rồi mà.”

“Anh không đi tôi đi!” Nếu không để anh ấy thấy được bộ mặt của Phù Hiểu thì anh ấy sẽ vĩnh viễn không biết ai mới là người thực sự tốt với anh ấy.

“Tiêu Thiển Thiển,” Giọng điệu của Đường Học Chính thay đổi hẳn, “Đây là chuyện của gia đình tôi, dù sau này tôi có thân bại danh liệt, thì cũng không khiến cô lo.”

“Anh!”

“Tôi rất cảm kích sự quan tâm cô dành cho tôi, nhưng tôi không tiêu thụ nổi nó, cảm ơn.” Anh nói, một câu hai tầng nghĩa, “Chỉ xin cô sau này: Đừng nhúng mũi vào chuyện của vợ chồng tôi nữa.”

“Trong mắt anh, tôi đáng ghét đến vậy ư?” Tiêu Thiển Thiển siết chặt nắm tay, giọng cô hơi đứt quãng vì tủi hổ.

“... Xin lỗi.” Trừ hai chữ này, anh thật không biết phải nói gì khác?

“Rõ là anh biết anh và Phù Hiểu... Sao anh có thể tiếp tục yêu ả ta bằng tình yêu thuần khiết chứ! Bây giờ thì anh kiên quyết lắm, nhưng có khi đó chỉ là vì anh ấy náy và muốn chịu trách nhiệm với ả ta thôi!”

“Thế cũng chẳng liên quan gì đến cô.” Đúng là tình yêu anh dành cho Phù Hiểu không còn nhẹ nhõm như xưa, nhưng anh sẽ không nói cho ai rằng: thật ra, anh thấy mình còn may mắn chán. Trong tình yêu và hôn nhân anh còn quá trẻ, nếu anh không biết được sự thật, sau này có lẽ sẽ còn có những lần anh cãi vã với Phù Hiểu đến cùng và tuyệt đối không thỏa hiệp, sau này nhất định sẽ có lúc anh làm cô đau lòng. Song, bây giờ thì không còn như thế nữa, anh cảm thấy anh có thể có được Phù Hiểu đã là một may mắn lớn lao, anh chỉ mong có thể trân trọng cô suốt đời.

Thân mình Tiêu Thiển Thiển run lên bần bật, đôi môi cô cũng run run, “Trước mặt anh, tôi đã quy lụy đến mức này rồi, thế mà anh lại chỉ bảo tôi đừng có xen vào chuyện của anh ư?” Dứt lời, cô rút nước mắt.

Từ bé đến lớn, cô chưa từng hạ mình với ai, thế mà trước mặt anh, cô quy lụy đến mức chính cô cũng không nhận ra mình, song anh lại chẳng buồn ngó ngang đến.

Ngạo mạn như Tiêu Thiển Thiển mà cũng có lúc yếu đuối đến mức này, cô nàng làm xúc động nơi nào đó trong tâm hồn Đường Học Chính. Nhìn cô nàng, anh như thấy được sự yếu đuối của chính mình. Ở trước mặt Phù Hiểu, anh lại chẳng như Tiêu Thiển Thiển bây giờ, cẩn thận từng li từng tý, chỉ sợ cô không coi thường anh, căm ghét anh. Anh thở dài một hơi, rút khăn giấy đưa cho cô nàng.

Tiêu Thiển Thiển cắn môi dưới, chậm rãi đưa hai tay ra nhận, rồi nắm lấy tay anh.

Đường Học Chính thoáng ngừng lại một giây, rồi lập tức rút tay về, “Xin lỗi.”

Cuối cùng, Tiêu Thiển Thiển nhắm lại đôi mắt nhắm lệ, từng giọt, từng giọt nước mắt cô rơi xuống tách cà phê bỏ dở.

99. Chương 99

Phù Hiểu đang ở trong phòng bếp nhà Dương Mật nấu cơm với bà Dương thì bị Dương Mật lôi phất vào một gian buồng.

“Gì thế mày?” Cô đang bận nê.

“Vớ vẩn, đương nhiên là hôm qua thế nào rồi.” Dương Mật có vẻ hào hứng lắm.

Phù Hiểu ho khẽ một tiếng, “Ai quy định là mua xong phải dùng luôn nào.”

“Mày đúng là đồ không cầu tiến, đồ nhát như thỏ đế.” Dương Mật bực với cái nét ‘không đến nơi đến chốn’ của cô bạn lắm.

... Bộ làm thỏ dễ lắm chắc?

“Thế tóm lại là tối hôm qua thế nào, có tiến triển gì không?”

Đôi mắt Phù Hiểu tối đi, “Anh ấy vẫn không chịu nói, chỉ bảo là tự anh ấy xử lý được.”

Thật ra, Dương Mật đã sớm đoán được kết quả. Cô biết: Đường Học Chính thuộc tuýp người đó – tuýp người không để ai nhìn thấu mình thì chắc chắn anh ta sẽ không dễ dàng nói cho phụ nữ tâm sự của anh ta. Chỉ có điều, cô còn tưởng Phù Hiểu là đặc biệt với anh ta...

“Không sao đâu mày, đàn ông là thế, cứ để kệ họ đi.” Dương Mật đành an ủi bạn.

“Ồ, Mạc Vu Phi cũng bảo thế, không cho tao lo vớ lo vẩn.”

Đúng rồi, nhắc đến chuyện này mới nhớ, hôm nọ, cô với Tiêu Nhiên đến thăm Mạc thiếu có gặp Phù Hiểu, tuy đã biết từ trước là Phù Hiểu cũng đang ở đó nhưng cô vẫn không khỏi kinh ngạc khi thấy bạn mình quá thân với Mạc thiếu. Phù Hiểu nào có như vợ thằng bạn nối khố của anh ta chứ, có mà thành bạn nối khố của anh ta luôn rồi ý. “Mày làm thân với Mạc thiếu từ bao giờ thế?” Sao cô lại không phát hiện ra là khả năng tạo dựng mối quan hệ của bà chị mình siêu đỉnh nhỉ? Nếu biết trước thì cô đã gọi nó đến thăm cô sớm hơn nữa, không chừng bây giờ cô đã lên đến chức quản lý rồi cũng nên.

“Aizzz, một câu khó mà nói hết được. Hôm nào rảnh tao kể ày sau, bây giờ tao đi ninh bí đồ đã.” Chàng ấm nhà cô kén chọn vô cùng, anh thích bí đồ ninh thật nừ, nừ đến không gấp được bằng đĩa ấy.

Dương Mật chắt lưỡi một tiếng, nhưng cũng không cố giữ cô lại. Làm phiên bữa tối của Đường đại thiếu gia là nặng tội lắm nha.

“Hiểu Hiểu, bao giờ thì Tiểu Đường đến?” Từ trong phòng bếp, bà Dương lộ đầu ra hỏi, còn mấy món nữa chưa nấu, bà sợ không kịp mất.

“Anh ấy bảo tối anh ấy mới đến cơ, còn kịp chán, cô Dương, cô đừng lo.”

“Aizzz, đây là lần đầu tiên Tiểu Đường đến nhà chúng ta sau khi hai đứa kết hôn, đương nhiên phải làm cho tươm tất chút rồi. Con mau vào đây đi, có thể cho bí đồ vào rồi đó.”

“Dạ, vâng ạ.”

Phù Hiểu đang định đi ra thì Dương Mật gọi cô lại, “Mày có tin nhắn.”

Cô rút chân lại luôn, cầm chiếc di động cô để trên giường lên, là tin nhắn đa phương tiện Lam Tiểu Hi gửi cho cô, không có tựa đề.

Cái gì vậy ta? Là hình ảnh cho bài phỏng vấn à? Phù Hiểu tải về luôn.

“Cái gì đấy?” Dương Mật nhòai đến hỏi.

“Tao cũng không biết.” Tải xong, cô mở ra thì thấy:

Trong bức ảnh, một người phụ nữ đẹp, đôi mắt ngấn lệ đang cầm tay của một người đàn ông, mà vẻ mặt của người đàn ông thì vừa bất đắc dĩ, vừa xót xa.

Vốn là một bức ảnh tuyệt đẹp nhưng vì nhân vật nam chính là chồng cô nên cô không sao thích nó cho được.

“Ai gửi thế!” Dương Mật hãi lắm.

Tim Phù Hiểu đập loạn lên, thế này là thế nào? Lòng rối như tơ vò, cô cắn môi, quyết định gửi bức ảnh vừa nhận được cho Đường Học Chính.

“Mày làm gì thế?” Dương Mật ngăn cô lại.

“Dù có đoán gãy lưỡi thì những phỏng đoán của tao về nguồn cơn cảnh trong ảnh cũng chỉ là phỏng đoán, thà rằng cho anh ấy xem ảnh rồi bắt anh ấy giải thích với tao.” Phù Hiểu nói.

“Mày cho anh ta xem ảnh đó trước thì anh ta sẽ dễ dàng bịa ra hàng trăm hàng ngàn lý do để lừa mày.”

“Anh ấy sẽ không làm như thế, nếu anh ấy không muốn nói thì anh ấy sẽ không nói, chứ anh ấy không nói dối tao đâu.” Dứt lời, cô gửi hình ảnh đó cho anh luôn.

Năm giây... mười giây... mười lăm giây sau, điện thoại réo chuông.

Dương Mật cũng rất căng thẳng, “Mày cố bình tĩnh nói chuyện với anh ta nhé.” Cô nhỏ giọng nhắc.

Phù Hiểu: “ừ” một tiếng, nhận điện thoại.

“Em đang ở đâu?” Đường Học Chính hỏi, giọng anh nghe có vẻ căng thẳng lắm.

“Nhà Dương Mật.” Phù hiểu rầu rĩ đáp.

“Ai cho em xem ảnh đó?” Nghe được đáp án, giọng anh lập tức lạnh đi.

“Anh quan tâm chuyện đó làm gì?”

“... Phù Hiểu, không phải như em thấy đâu.”

Bất giác, Phù Hiểu thở phào nhẹ nhõm, “Thế bây giờ anh đang ở đâu?”

“Anh đang trên đường đến chỗ em đây.”

“Vậy anh mau đến đây đi, em đang rất không hài lòng, chúng mình cần nói chuyện.”

“Anh sắp đến nơi rồi, em đừng nghĩ ngợi linh tinh nhá.”

“Nghĩ hay không nghĩ em kiểm soát được chắc? Anh phiền quá đi!” Phù Hiểu cáu tiết, mắng anh xong là cúp điện thoại luôn.

Nghe được câu đó của cô, Đường Học Chính đang sa sầm sắc mặt cũng phải mỉm cười, anh giẫm ga, tăng tốc độ.

Dương Mật thấy lời chất vấn khi phần nộ đến tột cùng của cô bạn đơn giản hóa đến mức chỉ gói gọn trong một câu: “Anh phiền quá đi,” thì tròn mắt lên nhìn bạn, cô chẳng thể hiểu nổi, “Hiểu, vụ này cứ thế là xong à?”

“Ai nói vụ này đến đây là xong rồi, tao vẫn đang giận nè!” Phù Hiểu để di động xuống, đi ra ngoài, vào bếp nấu cơm tiếp.

Vừa giận vừa vội vội vàng vàng đi nấu cơm? Cơn tức này: LỚN GỒM!

Dương Mật lắc đầu, cô xin gả mũ chào thua cô bạn.

Đường Học Chính phi đến với tốc độ nhanh nhất có thể, anh quét mắt khắp phòng khách, rồi lao vào bếp, “Vợ.” Anh cười toe toét chạy đến ôm cô.

“Xê ra, đang bận nè.” Phù Hiểu làm mặt lạnh.

Bà Dương vui vẻ ra mặt, “Không phải ngưỡng đâu, cô Dương ra ngoài trước đây, xem hai anh chị có giống ‘một ngày không gặp như xa cách ba thu’ không kia?” Dứt lời, bà lập tức đi ra ngoài.

“Cô...” Từ “Dương” còn lại của cô biến mất khi hai đôi môi dán vào nhau, Phù Hiểu muốn né anh, nhưng chiếc lưỡi bá đạo của anh đã luồn vào miệng cô, quần quýt chiếc lưỡi đáng yêu của cô.

Khi bị anh hôn đến nhũn cả người ra và ngã vào lòng anh, Phù Hiểu bực tức nghĩ: Gã này thật chả biết phân chia trường hợp gì cả!

“Vợ, đừng giận nhé.” Đường Học Chính ôm cô lâu bầu.

“Về nhà nói chuyện sau, đừng để cô Dương và chú Dương lo.” Phù Hiểu cố bình ổn lại nhịp thở của mình, đẩy anh ra, mang đồ ăn ra bàn cơm.

Nghe cô nói thế, Đường Học Chính lại thấp thỏm rồi, rốt cuộc là cô có định tính sổ với anh không vậy. Chỉ có điều, bất luận kẻ chụp bức ảnh đó là ai, thì bao giờ anh tra ra y, anh cũng sẽ chỉnh chết y.

Một lát sau, mọi người quây quần vui vẻ bên mâm cơm tối thịnh soạn, Đường Học Chính thấy trên mâm cơm toàn món anh yêu cầu thì không khỏi kéo Phù Hiểu vào lòng mình và mi cô một cái.

Lần đầu tận mắt thấy đôi trẻ âu yếm, ông bà Dương tuy có hơi không quen nhưng cũng là chân thành mừng cho hai đứa. Bà Dương cười bảo: “Các con âu yếm nhau thế thì chúng ta cũng yên tâm. Tiểu Đường à, Hiểu Hiểu của chúng ta mồ côi cha mẹ từ thuở còn thơ, sau này xin con hãy thật bao dung với con bé, những lúc con bé giận dỗi, con hãy nhường con bé, nhé.”

Đôi vợ chồng trẻ nhà họ Đường cùng im lặng trong chốc lát, Đường Học Chính mỉm cười, từ tốn nói: “Con biết rồi ạ.”

Ông Dương cười bảo: “Cô Dương của các con là hay cảm rằm lắm. Đang yên đang lành mình nói mấy chuyện đó làm gì, tôi là tôi thấy Tiểu Đường rất thương yêu Phù Hiểu, còn cần mình dặn nhắc?”

“Ha ha, đúng vậy, tính cô vẫn dong dài thế, cứ kệ cô thôi, các con mau ăn đi.”

Cơm nước xong xuôi, mọi người ra phòng khách ngồi uống nước và chuyện trò với nhau, thấy cũng không còn sớm, bà Dương giục vợ chồng Phù Hiểu đi về. Hai vợ chồng Phù Hiểu nhìn nhau một cái, rồi đứng dậy, chào ông bà Dương để về nhà.

Hai vợ chồng Phù Hiểu vốn đã có tâm sự, vì lời bà Dương căn dặn trong bữa ăn mà lúc này lại càng im lặng hơn. Sau khi lên xe, Đường Học Chính thắt dây an toàn cho Phù Hiểu như thường lệ. Khi nhào người về phía cô, anh ngắm cô trong bóng tối, đôi mắt long lanh như sao sáng và đôi môi đỏ mọng của cô khiến anh không kìm chế được mà áp môi mình lên môi cô.

Phù Hiểu không giãy dụa, cô nhắm mắt lại, đón nhận nụ hôn của anh.

Hôn môi cô xong, Đường Học Chính còn cả hôn má cô nữa, rồi mới ngồi thẳng người lên lái xe.

Sau hồi lâu im lặng, cuối cùng Phù Hiểu cũng lên tiếng, “Anh giải thích cho em chuyện bức ảnh đó đi.”

“Thì là cô ta khóc, anh đưa cho cô ta tờ khăn giấy.” Đường Học Chính trả lời một cách cực kỳ súc tích.

“Sao cô ấy lại khóc?”

“... Cái đó thì em không cần biết, dù sao em chỉ cần biết rằng: anh rất trong sạch là được.” Đường Học Chính nghiêng đầu nhìn sang cô.

“Thế cô ấy tìm anh có chuyện gì?”

“... Chuyện nhỏ thôi.”

Phù Hiểu mím môi, hơi nghiêng người, nhìn vào anh, “Đường Học Chính, em đã sống một mình quá lâu nên em cũng không quá rõ: trong đời sống vợ chồng, hai vợ chồng nên sống với nhau như thế nào, nhường nhịn nhau ra sao. Nhưng mà, ngày ba mẹ em còn sống, ba mẹ luôn dạy là: dù là trong tình bạn hay trong tình yêu, hai người muốn bên nhau thì phải hiểu nhau, tin tưởng lẫn nhau và sẻ chia với nhau.”

Đường Học Chính thấy cằm dưới của anh như cứng lại.

“Em nói cho anh suy nghĩ của em trước nhé, có được không? Nếu anh thấy có gì không đúng, anh có thể ngắt lời em.”

Đường Học Chính lặng im.

Phù Hiểu coi như là anh đã đồng ý, cô nhìn thẳng vào anh, nói: “Em không thích Tiêu tiểu thư, không ai chịu đựng nổi một người năm lần bảy lượt thóa mạ mình chẳng vì lý do gì, em không phải thánh mẫu nên đương nhiên em cũng thế. Nhưng mà em chưa bao giờ nói xấu cô ấy trước mặt anh dù chỉ một câu, bởi vì cô ấy là bạn anh, là người yêu cũ của anh, hai người có chung quá khứ, mà em thì không tham dự vào quá khứ ấy nên đương nhiên sẽ có nhiều chuyện em không biết, chuyện đó thì em có thể chấp nhận. Lần trước, cô ấy gây ra tai nạn giao thông, hai người đều cho là em sai, thậm chí anh còn chiến tranh lạnh với em vì vụ đó, khi đó, anh thậm chí không buồn nghĩ đến căn nguyên sự việc là cô ấy lái xe khi say rượu nên mới...”

Anh có biết, những ngày anh ở Thượng Hải, em đã nhớ anh đến mức nào không, nhưng khi về anh lại đi gặp một người phụ nữ khác trước! Anh có lý do, em có thể hiểu cho anh. Chỉ có điều, đền đáp cho cố gắng hiểu cho anh của em, đền đáp cho cố gắng làm rõ mọi chuyện với anh của em là: chúng ta chiến tranh lạnh. Em rất đau lòng, em không muốn nghĩ ngợi nhiều mà cả ngày không lúc nào là em không nghĩ ngợi. Em nghĩ: phải chăng quan điểm sống của chúng ta quá khác nhau nên dù chúng ta có yêu nhau cũng không thể hạnh phúc bên nhau? Phải chăng nhất định phải môn đăng hộ đối mới có thể có chung suy nghĩ? Phải chăng chỉ có tình yêu sẽ không thể nuôi sống hôn nhân?”

Nói đến đây, Phù Hiểu ngừng lại một lát, cổ nuốt xuống nghẹn ngào, rồi nói tiếp: “Quả thật em đã nghĩ rất nhiều, thậm chí em còn thấy hơi lạnh lòng. Song, khi bị kẻ xấu tập kích và suýt bị bắn, khi em cực kỳ sợ hãi, trong lòng em vẫn chỉ có bóng hình anh thôi. Hôm đó, khi anh bằng xương bằng thịt xuất hiện trước mặt em, anh không biết em đã thấy vui sướng và yên tâm đến mức nào đâu. Em cảm thấy, bất luận đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần anh còn ở bên em, em có thể chịu đựng tất cả. Em không muốn rời xa anh! Nhưng mà, kể từ hôm anh ở Thượng Hải về, anh khác hẳn, rõ là anh có chuyện buồn lo, mà anh tuyệt không chịu nói cho em. Anh thấy nói với em cũng chẳng được tích sự gì hay là chuyện đó vốn không thể để em biết? Ví dụ như là: Tiêu tiểu thư còn yêu anh, muốn anh quay lại với cô ấy, còn anh thì đang do dự!”

Tiếng phanh xe chát chúa vang lên giữa ngã tư vắng lặng, trong bóng tối, Đường Học Chính trông có phần tiêu tụy, anh siết vô lăng, hít sâu một hơi rồi mới quay sang cô, “Trong suy nghĩ của em, anh là người như thế ư?”

“Em luôn không muốn nghĩ về anh như vậy. Nhưng khi em hỏi anh, anh cứ quanh co lòng vòng với em, mà bức ảnh thì sờ sờ ra đây, anh bảo em nên nghĩ thế nào? Nghĩ là vì cô ấy khóc nên anh đưa khăn giấy cho cô ấy, đồng thời bày tỏ sự thương hại anh dành cho cô ấy?” Phù Hiểu không biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, cô đành nói hết tất cả suy nghĩ của cô ra. Cô muốn tiếp tục bên anh, nên vấn đề này nhất định phải giải quyết dứt điểm luôn, không thể lần lữa nữa.

“Người anh nghĩ đến lúc ấy không phải cô ta.” Đường Học Chính thấy tim mình đau thắt, cô kể ra từng lỗi lầm của anh một, kể ra những uất ức của cô, sau đó thì sao?

“Vậy anh đã nghĩ cái gì?”

Đường Học Chính chau mày, anh siết vô lăng chặt đến mức những ngón tay của anh trắng bệch ra, anh muốn tìm đại một lý do đánh trống lảng chuyện này, nhưng lòng tự trọng của anh không cho phép anh đối gạt cô!

Đợi mãi mà anh chẳng đưa ra trả lời, Phù Hiểu tháo dây an toàn, định xuống xe.

“Em làm gì thế hả!” Đường Học Chính vội kéo cô lại, anh nắm tay cô rất mạnh, làm cô đau mà không hay biết, “Em muốn đi đâu?” Cô muốn bỏ anh mà đi?

Không biết là vì đau tay hay vì đau lòng mà Phù Hiểu đầm đìa nước mắt, “Đường Học Chính, ở trước mặt anh, em gần như trong suốt, anh luôn có thể nhìn thấu em, thế nhưng, đến cả anh đang nghĩ gì, em cũng không biết. Anh không thấy bây giờ việc chúng ta bên nhau vô nghĩa lắm ư?” Cô yêu anh nhiều lắm, nhưng cũng vì yêu anh mà cô không chịu nổi cảnh này, người anh em của anh biết phiền não của anh, hồng nhan tri kỷ của anh hiểu được lòng anh, chỉ có cô là ngây ngốc ngồi phỏng đoán.

“Vô nghĩa? Vô nghĩa nên em không muốn ở bên anh nữa phải không? Em muốn đi đâu? Em muốn đi tìm thằng nào!”

“Không cần anh lo!” Phù Hiểu dùng hết sức bình sinh giãy anh ra, nước mắt cô lăn chã tuôn rơi.

“Không cần anh lo thì em muốn ai lo!” Hai mắt Đường Học Chính đỏ vằn lên, anh hận không thể khóa cô lại, giấu ở một nơi không ai nhòm thấy được, “Anh nghĩ gì à? Anh nghĩ tại sao người hại chết ba mẹ em, hại em trở thành trẻ mồ côi lại là anh! Còn em, phải chăng đến một ngày nào đó, cuối cùng em cũng không chịu nổi anh, rồi bỏ anh mà đi!”

Khoang xe chợt chìm vào yên lặng, chỉ còn những âm thanh nhỏ xíu do những tiếng còi inh ỏi của những chiếc xe lướt qua xe họ xuyên qua lớp cửa kính truyền vào trong xe.

Nước mắt của Phù Hiệu như khảm trên khuôn mặt cô, trông rất chi là tội nghiệp; Nhưng khi này, cô chỉ có thể thẫn thờ nhìn người đàn ông trước mặt.

Đường Học Chính không dám tin là mình vừa mất đi lý trí và buột miệng nói ra tất cả. Anh lập tức buông cô ra, đâm mạnh vào vô lăng, gây nên một mớ âm thanh hỗn độn.

Hỗn độn như là tâm trạng của hai người lúc này...

100. Chương 100

“Anh, anh biết rồi?” Khi anh không biết, cô cũng có thể vượt qua được chuyện đó. Nhưng khi anh đã biết mọi chuyện thì khác hẳn, bây giờ là lúc hai người chính thức đối mặt chuyện đó, không hiểu sao, hai người thấy lòng mình... đắng chát.

“Phải, anh biết hết rồi.” Đường Học Chính đáp, trông anh suy sút hẳn, anh không dám đối mặt cô, nhưng mà, anh cần phải đối mặt cô. Anh dùng hết sức bình sinh ngăn bản thân mình trốn tránh, “Phù Hiệu, anh xin lỗi...” Sau cùng, giọng nói nặng nề của anh vang lên trong khoang xe lặng im không một tiếng động.

Lời xin lỗi đến muộn mười năm vọng vào tai Phù Hiệu khiến cô không khỏi nước mắt như mưa. Nếu khi này cô chỉ thút thút khóc thì bây giờ cô khóc âm lên, khóc như đứa trẻ đi lạc không tìm được đường về nhà.

Đường Học Chính thấy lòng đau như cắt, anh không có tư cách vươn tay ra an ủi cô, chỉ có thể luôn miệng nói câu “xin lỗi.”

Anh không cầu xin cô tha thứ bởi vì anh không cho rằng mình đáng được tha thứ.

Phù Hiệu bưng mặt khóc nức nở, mười năm trước, cô không khóc ra được, cuối cùng, sau mười năm, cô cũng có thể khóc lên thành tiếng, khóc ở trước mặt người đàn ông đã hại ba mẹ cô, người đàn ông mà cô yêu nhất!

“Phù Hiệu! Phù Hiệu!” Đường Học Chính có cảm giác những tiếng khóc ấy sắp mang cô đi, mang cô rời xa thế giới của anh mãi mãi. Đã đến nước này thì anh không thể tự ti được nữa, anh hốt hoảng ghì chặt cô vào lòng. “Xin lỗi, xin lỗi, em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, chỉ cần em không rời xa anh!”

Nằm trong vòng tay anh, Phù Hiệu ra sức lắc đầu, thân mình nhỏ nhắn của cô run lên bần bật, cô khóc nức nở, mấy lần cô cố mở miệng nói chuyện mà âm thanh thoát khỏi đôi môi cô vẫn chỉ là tiếng khóc.

Phù Hiệu! Phù Hiệu! Đường Học Chính ghé vào tai cô, luôn miệng gọi tên cô.

Khóc đến mệt mỏi, Phù Hiệu nằm trong vòng tay Đường Học Chính nức nở. Đường Học Chính ôm cô, cẩn thận như đang ôm báu vật quý nhất thế giới, anh dịu dàng hôn lên trán cô, hôn lên hai gò má còn đầm nước mắt của cô.

Nhìn cô khóc tức tưởi, lần đầu tiên trong đời, Đường Học Chính biết đến cảm giác tan nát cõi lòng: tất cả đều là lỗi của anh! Anh hại cô mồ côi, hại cô không nơi nương tựa, khi cô bình tĩnh lại, có khi nào cô sẽ bỏ anh mà đi không!

Hai người lái xe về một căn hộ trong nội thành, họ không nói gì suốt dọc đường đi, về đến nhà, Phù Hiệu mệt mỏi ngã vào giường, Đường Học Chính lập tức nằm xuống cạnh cô, ôm cô vào lòng, đôi con ngươi sâu thẳm của anh như ngập trong bóng tối, anh há miệng mấy lần, cuối cùng cũng thốt nên lời: “... Khi anh biết được sự thật, anh rất muốn chết quách đi cho rồi, năm đó, thằng ngu muội là anh đây đã gây ra tai họa lớn biết chừng nào, ba mẹ em cứ thế mà... Anh nợ em đâu chỉ có một lời xin lỗi, em đã phải chịu bao nhiêu khổ cực, anh... nên quý gối trước mặt em cầu xin em tha thứ cho tội lỗi của anh, nhưng anh lại vờ như không biết.”

Anh thoáng ngừng lại rồi tiếp tục với giọng khản đặc: “Anh biết anh rất vô liêm sỉ, nhưng mà anh thật sự không dám. Nghe vô lý lắm phải không em, nhưng anh sợ lắm! Anh sợ đối mặt với em sau đó, sợ em phật

hiện kỳ thật anh không đáng để em yêu, rồi em sẽ cứ thế mà rời bỏ anh. Mà dù không nói ra thì anh vẫn cực kỳ sợ hãi, anh sợ đến một ngày nào đó, em bỗng thấy em không thể tha thứ cho tội lỗi của anh; hoặc là, nếu một ngày nào đó, anh có lỡ phạm phải sai lầm gì khiến cho em thất vọng thì em sẽ không chịu mở lòng khoan dung với anh nữa. Em không biết được đâu, khoảng thời gian vừa rồi, với anh mỗi phút mỗi giây đều là sự giày vò. Anh giống như tên trọng phạm hình sự, chỉ sợ một ngày nào đó em sẽ phán anh tội tử hình!”

Nước mắt của Phù Hiểu lặng lẽ rơi, “... Ngày nào anh cũng lo nghĩ những chuyện đấy ư?” Bao ngày qua, những buồn phiền và đau xót mà anh không sao giấu đi được, tất cả đều là vì cô?

“Theo em anh còn có thể nghĩ về cái gì nào?” Anh nở nụ cười tự giễu, rồi vội vàng ôm ghì lấy cô, hạ mình cầu xin cô, “Vợ, đừng rời bỏ anh.”

“Em...” Vừa khóc xong nên giọng cô vẫn hơi nghẹn ngào, cô thoáng ngừng lại.

Đường Học Chính sợ đến cứng người lại, anh siết chặt lấy cô, chặt như thể muốn nhét cô vào trong cơ thể mình, “Không cho! Anh không cho!”

Người đàn ông này mà cũng có lúc run rẩy, người đàn ông không biết sợ là gì này mà cũng có lúc sợ hãi! Phù Hiểu nắm chặt lưng áo anh, trong khoảnh khắc ấy, cô thấy trái tim anh gần kề cô hơn bao giờ hết.

“Đường Học Chính, em không rời xa anh đâu.” Cô vừa khóc vừa cười, “Nếu em không bỏ xuống chuyện cũ, em đã không ở bên anh.”

“Nhưng anh lại một lần nữa làm khổ em, anh là thằng khốn nạn, em đã đau lòng như vậy rồi mà anh còn không biết, lại còn trách em.” Đường Học Chính vẫn không yên tâm, anh đếm những sai lầm của mình, “Anh biết là anh ngu vô cùng... nhưng mà... Phù Hiểu... anh thật lòng yêu em, hãy cho anh cơ hội!” Anh căn bản không dám dùng câu nghi vấn, chỉ có thể giả vờ cứng cỏi.

Phù Hiểu rung động. Tuy hai người họ đều biết lòng dạ nhau nhưng cũng chỉ là tự hiểu trong lòng chứ không nói ra. Đây là lần đầu tiên anh nói thẳng là anh yêu cô, cô thấy tim mình nhảy nhót trong lồng ngực. Cô sà vào lòng anh, hít một hơi thật sâu, cô cũng đâu muốn xa anh chứ, “Dạo vừa rồi, em có không vui, có buồn lòng, nhưng mà, em chưa bao giờ nghĩ là em sẽ rời bỏ anh. Bởi vì... em đã chọn anh, em đã quỳ trước mộ ba mẹ xin ba mẹ tha thứ cho lựa chọn của em thì sao em có thể dễ dàng chia tay với anh thế được? Hề nghĩ đến chuyện không được ở bên anh là lòng em lại đau nhau cắt. Vì thế nên em luôn cố gắng làm hòa với anh, luôn muốn chia sẻ với anh những buồn lo của anh, luôn muốn trở thành người vợ tốt của anh.”

Đường Học Chính vội đẩy cô ra, đôi mắt chứa đầy nỗi sợ hãi và sự cảnh giác của anh nhìn chằm chằm cô một cách bất an, sợ cô lừa anh.

“Đường Học Chính...” Phù Hiểu khê gọi, chủ động dang đôi môi thắm đỏ của mình lên cho anh.

Đường Học Chính đón nhận món quà của cô, ra sức mút đôi môi cô, anh chỉ hận không thể nuốt luôn cô vào bụng để khỏi phải thấp thỏm, lo âu và sợ mất cô.

Rời lại vết thương lòng đã thành sẹo và mở lòng với nhau khiến hai người khao khát hơi ấm của nhau hơn bao giờ hết, họ không nói chuyện, chỉ điên cuồng lao vào nhau, quấn chặt lấy nhau.

Sóng gió qua đi, căn phòng tràn ngập dấu vết của cuộc ái ân, nhịp thở gấp gáp của hai người hòa vào nhau, hai người nhìn nhau say đắm. Thật lâu, thật lâu sau đó, Đường Học Chính vùi đầu vào hóm vai cô, nói với giọng khàn khàn: “Khi chúng mình sang thế giới bên kia, em hãy đưa anh đi gặp ba mẹ để anh xin lỗi ba mẹ nhé...”

Phù Hiểu thấy mũi mình nghẹn nghẹt, “... Ừ.”

Này hôm sau, hai vợ chồng Phù Hiểu đang tận hưởng những giây phút bình yên bên nhau thì Dương Mật gọi đến, cô là cô vẫn lo hai vợ chồng họ cãi nhau, nên mới sốt sắng gọi điện hỏi. Khi tiếp điện thoại, Phù Hiểu đang nằm trong vòng tay Đường Học Chính, cô ngửa lên nhìn anh, anh cúi người xuống hôn sâu cô. Cô mỉm cười, vội che lại đôi môi đang chực chờ áp lên môi cô của anh lại, hẹn cô bạn thân ở đầu dây bên kia là chiều gặp, hứa với bạn là sẽ kể hết mọi chuyện với bạn.

Thế là, chiều hôm đó, khi gặp Dương Mật, bởi vì Phù Hiểu vừa cởi được khúc mắc trong lòng, tuy nỗi đau còn đó nhưng cô cảm giác được dưới sự cố gắng của hai vợ chồng nỗi đau đã vơi đi nhiều lắm, nên cô rất

vui. Vì vui, cô buột miệng nói cho Dương Mật chuyện năm đó.

“Mày nói là: Đường thiếu chính là hung thủ gây ra vụ tai nạn năm đó?” Biểu cảm của Dương Mật chỉ có thể dùng hai chữ ‘kinh hãi’ để miêu tả sơ sơ?

Phù Hiểu thầm trách mình lắm miệng, thấy cô bạn không chịu bỏ qua chuyện đó, đành một năm một mười kể cho bạn đầu đuôi câu chuyện.

Càng nghe, Dương Mật càng rầu rĩ.

“Kẹo Mật, mày sao thế?” Kể chuyện xong, thấy biểu cảm của Dương Mật khác, Phù Hiểu cẩn thận hỏi.

Dương Mật đứng phắt dậy, cầm túi đi luôn.

“Kẹo Mật, mày sao thế? Mày giận à? Có phải mày giận tao không nói ày không? Tao xin lỗi, tại tao không muốn làm mày lo!” Phù Hiểu sốt ruột lắm, vội đứng dậy đuổi theo.

Phù Hiểu kéo bạn lại mới phát hiện ra Dương Mật đang rơi nước mắt, cô sốt ruột vô cùng, “Xin lỗi, cũng vì tao không muốn mày làm mày lo, mày hãy tha thứ cho tao lần này nhé?”

Dương Mật dừng bước, gạt nước mắt, “Tao không trách mày đâu, tao chỉ trách chính tao thôi.” Người chị em tốt nhất của cô gặp phải chuyện lớn đến vậy mà cô lại không hề hay biết! Bao nhiêu năm Phù Hiểu một thân một mình, cô cũng chưa an ủi Phù Hiểu được lần nào! “Hôm gặp mẹ anh ta mày rời Bắc Kinh luôn, hôm đó chắc mày đã đau lòng, đã khổ tâm lắm, thế mà mày chẳng chịu nói với tao gì cả. Tao còn trách mày về mà chẳng chào tao một tiếng... sao tao ngu vậy chứ!” Nước mắt làm nhòe đi lớp phấn trên mặt cô, cô lau đi nước mắt, cô muốn nín khóc mà nước mắt cứ òa chảy tuôn rơi.

Phù Hiểu cũng thấy mũi mình nghèn nghẹn, “Kẹo Mật, đừng khóc nữa, tao không sao, chẳng phải tao vẫn rất ổn đấy ư?”

“Mày thật đáng ghét! Lần nào cũng thế, tao nói ày biết, nếu còn có lần sau thì tao với mày sẽ không chị em gì với nhau sắt!” Dương Mật giương đôi mắt dăm lệ lên lườm bạn, dọa dẫm, nhưng cái giọng nghẹn ngào của cô làm câu dọa của cô chẳng đáng sợ tí nào.

“Tao biết rồi, tao xin thề.” Phù Hiểu ra sức chớp mắt, cố không để nước mắt tràn mi, cô nở nụ cười rạng rỡ.

“Đồ đầu heo!” Dương Mật mắng bạn, rồi ôm chầm lấy bạn.

Trên con đường tấp nập người qua lại, hai cô gái trẻ ôm chầm lấy nhau, cảm nhận một cách sâu sắc tình bạn họ dành cho nhau.

Hai người bạn vừa cười vừa khóc một lúc, sau đó, Phù Hiểu chợt nhớ ra một chuyện mình quên chưa làm. Cô kéo Dương Mật vào siêu thị, mua ít thức ăn, rồi bắt xe đến bệnh viện.

“Mấy thứ này là để làm gì?” Dương Mật thắc mắc.

“Aizzz, Mạc Vu Phi bảo muốn ăn canh gì thanh đạm chút.”

Biểu cảm của Dương Mật rất kỳ quái và cô giữ nguyên biểu cảm đó mà nhìn cô bạn bưng đồ ăn vào phòng bệnh của Mạc Vu Phi.

Anh cho là anh nói đùa, cũng tưởng rằng sẽ chẳng ai coi lời của anh đó là thật.

Nhưng, khi mùi canh thơm phức bay vào mũi anh, khi hơi nóng của canh sượt qua gò má anh... Mạc Vu Phi nhìn bát canh rong biển trước mặt, anh chợt khao khát có được cô gái trước mặt hơn bao giờ hết, “Phù Hiểu, em...” Liếc thấy Dương Mật bước vào, lời suýt bật thốt ra trong cơn xúc động, anh lại thôi không nói nữa.

“Sao thế, đừng quá cảm kích tôi, tôi cũng không biết là có mặt hay không đâu.” Phù Hiểu cười ngây thơ, bảo: “Anh ăn đi, tôi có chuyện này muốn nói với anh.”

Mạc Vu Phi ngồi thẳng lưng dậy, hơi tựa ra sau hòng che đi bóng tối trong đôi con ngươi, “Chuyện gì thế?” Anh vừa hỏi vừa dùng thìa múc canh.

Phù Hiểu chưa nói vội, đợi anh nhấp xong một ngụm, hỏi: “Thế nào?”

“... Cũng tạm tạm.” Anh chậm rãi nói, chậm rãi nhấp một ngụm nữa.

“Tôi bảo anh cái này nhá: Đường Học Chính biết chuyện năm đó rồi.” Lúc này, Phù Hiểu mới đi vào chuyện chính.

“Hả?” Mạc Vu Phi hắng giọng, đến chính anh cũng không phát hiện anh đang ích kỷ mong đợi điều gì.

“Chúng tôi nói rõ mọi chuyện với nhau, hóa ra bất luận là chuyện gì thì nói ra cũng sẽ thoải mái hơn là giấu trong lòng. Anh ấy áy náy và tự trách lẫn, mấy hôm rồi, hôm nào anh ấy cũng lo nghĩ chuyện đấy.”

“... Nói mấy cái đó với tôi làm gì?”

Phù Hiểu ngoẹo đầu, nhìn anh chàng, cười ngốc một tiếng, “Tôi cũng không biết nữa, tôi chỉ muốn cảm ơn anh thôi.”

“... Đồ ngốc.” Anh cũng thế. Mạc Vu Phi ngửa đầu, một hơi uống cạn bát canh.

Dương Mật ngồi cạnh đó phát hiện ra một chuyện mà mình không thể nói ra.

Cái con ả này đúng là chậm chạp hơn heo mà!

101. Chương 101: Là Kết Thúc Nhưng Cũng Là Khởi Đầu...

Đường Học Chính không thuộc tuýp người đắm chìm trong nỗi đau của quá khứ, anh là người từng trải, đi nhiều, gặp nhiều, biết nhiều và chính điều đó giúp anh tự cân bằng lại. Cũng vì chuyện của Phù Hiểu quá khủng khiếp với anh nên anh mới khó lấy lại bình tĩnh như dạo rồi. Nhưng, cuối cùng anh cũng nghe được những lời từ tận đáy lòng Phù Hiểu, với anh, những lời đó như những viên thuốc an thần để cuối cùng anh cũng có thể thanh thản hơn đôi chút. Anh biến sự cắn rứt và áy náy với cô thành tình yêu sâu nặng. Càng ngày, anh càng thấy vợ mình tốt nét, người đầu mà vừa tốt bụng, vừa tâm lý, vừa xinh đẹp lại vừa nét na. Thế là càng ngày anh càng yêu Phù Hiểu hơn, anh yêu cô vô cùng, nếu cô muốn anh hái sao cho cô thì không chừng anh sẽ nghĩ cách hái thật. Hơn thế nữa, vụ cãi vã vừa rồi đã cho anh một bài học nhớ đời, anh bắt đầu chủ động chia sẻ với cô. Hằng ngày, anh đã làm những gì, gặp chuyện gì – trừ vài chuyện không nhất thiết phải cho cô biết – anh đều gom lại để nói với cô; Rồi thì chuyện của họ hàng nhà anh, anh cũng coi như chuyện vui, chuyện thú vị kể cho cô nghe – đương nhiên là mấy chuyện phải lo nghĩ anh sẽ không lôi ra để mà cô lo lắng. Dần dà, Phù Hiểu cảm nhận được tình cảm vợ chồng chia ngọt sẻ bùi mà ba mẹ cô từng có với nhau, cô thấy hạnh phúc lắm, cũng càng thêm yêu Đường Học Chính.

Ít lâu sau đó, sau một thời gian dài nghỉ ngơi và làm vật lý trị liệu, cuối cùng Mạc đại thiếu gia cũng tái xuất giang hồ, làm đám người biết được chuyện đó cứ gọi là sôi lên sùng sục, bảo cái gì mà: không tổ chức party chúc mừng là không được.

Phù Hiểu không sao từ chối được, là người bạn duy nhất của Mạc Vu Phi mang giới tính nữ mà không có quan hệ gì về mặt thể xác với anh chàng đồng thời là cô vợ quý báu mà Đường đại thiếu gia cất kỹ cô càng lúc càng nổi tiếng, rất nhiều người ầm ĩ, kêu là nếu cô không tham gia thì họ cũng không đến luôn.

Lần này thì Đường Học Chính không từ chối quá kiên quyết, tuy anh không muốn để Phù Hiểu tiếp xúc nhiều với đám người đấy nhưng anh thấy vẫn nên để tất cả những người đó biết rõ: cô là người đàn bà của ai.

Thế là bữa tiệc được tổ chức linh đình ở quán bar Ngoại Gia, nhiều người thấy Mạc Vu Phi lẻ loi một mình thì ngạc nhiên thốt lên, “Chẳng lẽ sau một lần cận kề cái chết, nó đã ngộ đạo, hiểu rõ ‘đời là bể khổ’?”

Ban đầu, Mạc Vu Phi không để vào tai, nhưng đám người kia cứ dai đi dai lại câu đó làm khóe miệng anh bất giác giật giật.

Một người bá vai Vương Tiểu Xuyên, giễu ngầm, “Chỗ này lắm ngôi sao xinh đẹp lắm mà, này hãy gọi mấy cô đến cho chúng tao làm quen đi, có thêm bạn cũng là chuyện tốt... Tiện thể, giúp Mạc đại thiếu gia của chúng ta ôn lại niềm vui thú của thiên đường chốn trần gian.”

Đường Học Chính đang dạy vợ chơi quay đĩa, nghe được câu trên nhưng cứ để kệ. Phù Hiểu không phải trẻ con, chuyện này không cần giấu cô ấy. Huống gì bên cô còn có anh.

Lý Giản Tình vẫn điềm nhiên uống rượu.

Mạc Vu Phi như đang thấy phiền lắm, “Gọi đi, nhớ gọi cho Gia mấy em nóng bỏng, xinh tươi.”

Ờ nó chứ, anh là tú bà đấy hả? Vương Tiểu Xuyên vút thuốc đi, mặt xỉ ra nhưng vẫn gọi điện thoại.

Các nữ nghệ sĩ là thích ‘kết bạn’ với những cậu ấm tuổi ít tiền nhiều lắm, chỉ một lát sau, những cô hay xuất hiện trên tivi rồi những cô ít xuất hiện trên tivi đều đến cả, những người khách mới đến rất nhanh hòa nhập với không khí bữa tiệc.

Khi này, Phù Hiểu và Lý Giản Tình đang ở khu hát Karaoke với một đám người cả trai lẫn gái, Đường Học Chính vẫn kè kè bên cô, sau lại bị Mạc Vu Phi kéo đi chơi mạt chược.

Đường Học Chính vừa đi khỏi, vô số ánh mắt tò mò, hâm mộ, ghen ghét bủa vây lấy Phù Hiểu, rồi mấy cô nàng đó cứ mồm năm miệng mười hỏi kinh nghiệm thành công trở thành dâu nhà họ Đường của cô, nếu không có Lý Giản Tình ở cạnh hỗ trợ thì cô đã không biết phải đáp lời thế nào.

Đám ngôi sao nữ vừa đến bữa tiệc đa số là không muốn ở khu hát karaoke, họ chạy đến mấy bàn cánh đàn ông đang ngồi với nhau, mắt đi mày lại với đám con nhà giàu tuổi ít tiền nhiều nợ, sự mờ ám và gian tình như chực chờ bùng nổ trong căn phòng.

Mạc Vu Phi nằm ườn ra đấy, ngồi hai bên anh là hai cô người tình cũ của anh, anh chỉ điềm nhiên hút thuốc, thi thoảng tán tỉnh đôi ba câu hai cô kia.

Là người đàn ông đã kết hôn duy nhất trong phòng, tác phong của Đường Học Chính rất mẫu mực, một cô ngôi sao điện ảnh nổi tiếng từng cùng anh một đêm xuân định quẩn lấy anh, bị anh dùng câu nhạt thếch: “Vợ tôi ở đằng kia,” từ chối một cách vô tình.

“Chị dâu tôi quyền rũ quá ta.” Một gã bạn xơi chớp chớp mắt.

“Vớ vẩn, số một thế giới đó.” Đường Học Chính bĩu môi.

Cả đám phá ra cười, ngôi sao nữ nợ không khỏi liếc sang đám người đang hát karaoke, cô muốn coi thử xem cô kia rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào mà khiến chàng công tử nhà giàu này mê như điên đảo.

Mạc Vu Phi đánh xuống một quân bài, hỏi: “Mày đã xử lý Lam Tiểu Hi rồi à?”

“Ờ.” Đường Học Chính vốn định chính chết ả ta, nhưng thấy ả ta cũng chỉ là một người đàn bà yếu đuối, nông cạn thì anh chừa cho ả ta một con đường sống, chỉ cho ảnh nóng của ả ta lên mạng LAN của tòa soạn, để tất cả đồng nghiệp của ả bật máy tính lên là được ‘chiêm ngưỡng’.

Thế là anh đã nhẹ tay lắm rồi, chỉ ăn miếng trả miếng ả ta, để ả ta không còn mặt mũi nào công tác ở tòa soạn báo đó nữa thôi: “Sau này, này bớt trêu vào mấy người Phù Hiểu quen đi cho tao nhờ.” Nó thì quen được ả đàn bà nào ra hồn chứ?

“Được thôi.” Anh cũng rầu lắm.

Lý Giản Tình vừa hát xong một bài, cô liếc xéo gã chồng chưa cưới đang ngả ngớn với đám ngôi sao nữ dưới trướng gã của cô, lại nhìn anh chàng Đường Học Chính cứ được mấy phút lại quay sang ngắm Phù Hiểu một lát, mắt cô như tối đi.

Phù Hiểu đang chọn bài hát, biểu cảm trên mặt cô ấy rất khó tả. Cô nhai người đến, hỏi: “Cậu định hát bài gì?”

“À, chọn đại một bài thôi.” Không ngờ cô ấy lại đỏ mặt.

Lý Giản Tình đã thân với cô ấy một thời gian không ngắn, thấy vẻ mặt cô ấy như vậy thì tò mò lắm, “Hả?” Cô nhướn mày, nhìn cô ấy, ánh mắt mờ ám.

“Tớ chọn đại một bài thật mà.” Phù Hiểu thầm mắng gã đàn ông nào đó. Bảo cái gì mà cô chưa từng tỏ tình với anh bao giờ, rồi ép cô bằng mọi giá phải hát một bài, ám chỉ anh chút chút... Nếu không thì đổi cho anh hát, chỉ cần cô không chê. Đường nhiên là cô không ngốc đến mức chọn phương án hai, cái gã ấy á, mặt dày không đỡ được, để anh hát thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Ở một góc khác, Đường Học Chính thấy Phù Hiểu chọn bài hát thì ngoác miệng ra cười.

Nhưng, có hai cô ca sỹ mê biểu diễn cứ giữ rịt lấy mic, hai cô này là chị em song sinh với nhau, mười tám tuổi và mới nổi tiếng dạo vừa rồi. Hai cô càng hát càng hăng, hát hết bài này đến bài khác, những người khác thấy hai cô còn nhỏ tuổi, thì cũng không chấp nhất, cứ để họ hát thỏa thích thôi.

Đường Học Chính thầm rửa mấy tiếng, ừ mấy ván liên tục cho bồ tức.

“Đêm nay gió lạnh về, em nhớ sự dịu dàng của anh...” Một lúc lâu sau, một giọng ca nhỏ nhẹ, dịu dàng cất lên, thay cho những âm thanh nhộn nhịp, rộn rã này giờ, giọng ca này chắc cũng đã lâu không hát rồi.

Người đàn ông đang rất thờ ơ với những giai điệu âm nhạc trong phòng lập tức động tai lên nghe.

Phù Hiểu cũng khá nghiêm túc nhìn lời bài hát, để mà hát bài hát cô rất thích nhưng chưa hát lần nào. Cô chỉ mong Đường Học Chính không nghe thấy, cô hát lấy lệ mà thôi.

“... Em hạnh phúc vì có anh trong đời,

Em không còn cô đơn,

Anh đã luôn tốt với em vô cùng,

Và lần này thì khác,

Hãy để em được ôm anh thật chặt,

Như anh vẫn luôn bảo bọc em,

Người yêu ơi,

Người yêu dấu ơi,

Cám ơn anh đã bên em suốt một thời gian dài thật dài,

Người yêu ơi,

Người yêu dấu ơi,

Những ngày bên anh là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời em.”

— “Người yêu dấu[1]”—

—Ca sĩ: Mai Diễm Phương—

Cô vừa hát vừa nghĩ đến tình yêu của anh và cô, ánh mắt cô như càng thêm dịu dàng, giọng ca cô như càng thêm ngọt ngào.

Bài hát kết thúc, cô đặt mic xuống, không cảm lòng được đưa mắt sang nhìn cái người đang ngồi chơi mặt chực cách chỗ cô không xa một cái. Cô chợt phát hiện anh đã đứng ngắm cô từ bao giờ, anh phá ra cười, “Anh còn tưởng là ngôi sao ca nhạc nào hát, hóa ra là vợ anh.”

Phù Hiểu bần thần, anh không thể ngoan ngoãn đánh bài cho cô nhờ à?

Đám phụ nữ luôn được cánh đàn ông tặng bốc đang có mặt trong phòng đồng loạt tia người phụ nữ mà Đường Học Chính cứ dán mắt vào, rốt cuộc là cái cô nàng không đẹp không sang tỹ gì ấy hấp dẫn Đường Học Chính ở điểm nào?

“Sang đây nào, sang đánh bài hộ anh.” Đường Học Chính gọi.

Cái gã đàn ông này tính cứ như trẻ con ỷ. Phù Hiểu nhoẻn miệng cười, nụ cười bất đắc dĩ, cô và Lý Giản Tình thoáng nhìn nhau rồi cô đứng dậy đi sang bên anh.

Đường Học Chính kéo ghế cho cô ngồi: “Em đánh đi?”

“Em xem anh chơi thôi.”

“Chị dâu, đến làm mấy ván đi, đừng ghét bỏ bọn tôi.”

“Cô vào đi, thấy cô tội nghiệp, Gia đánh với cô mấy ván.” Mạc Vu Phi cũng lại mở miệng. Nghe cô hát bài đó xong, anh thầm mong được bắt nạt cô trên bàn mạt chược.

Một bàn bài khác cũng mời mọc, không thể từ chối lời mời nhiệt tình của họ, Phù Hiểu đành ngồi vào bàn.

Trước giờ, những người đàn ông này luôn không thích đánh bài với phụ nữ, đám phụ nữ của họ chỉ được ngồi chầu rìa thôi, không ngờ hôm nay họ lại chủ động mời một người phụ nữ lên bàn bài, thật không biết tâm trạng đám phụ nữ vây quanh đó sẽ thế nào.

Đường Học Chính ngồi cạnh Phù Hiểu, vừa xem cô lấy bài vừa ghé vào tai cô bảo: “Hát hay ghê, Gia thích.” Người yêu hồi, người yêu dấu hồi... Vợ cực kỳ cực kỳ cực kỳ đáng yêu của anh đó.

Phù Hiểu suýt đánh rơi quân bài trên tay. Cô thẹn quá hóa giận lườm anh một cái.

Đường Học Chính còn thích ấy chứ, anh thơm cô đánh chụt một cái.

“Có cần phải đặt phòng cho hai người luôn không?” Mạc Vu Phi gắt gỏng.

“Anh xê ra.” Phù Hiểu cũng bần lâm.

“Anh biết lỗi rồi mà.” Thấy cô giận Đường Học Chính vội năn nỉ.

Ao ước lớn lao của phụ nữ chính là đây! Đám phụ nữ trong phòng vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

Lý Giản Tình thấy mắt mình cay cay, trong mắt cái người đàn ông muốn gì được nấy ấy chỉ có một mình Phù Hiểu, anh ta thờ ơ với tất cả những cảm dỗ khác. Còn anh ấy thì sao?

Sau khi tan cuộc, Lý Giản Tình bỗng thấy lòng thật thanh thản, lần đầu tiên, cô nở nụ cười chân thành với Vương Tiểu Xuyên, “Vương Tiểu Xuyên, chúng ta xóa bỏ hôn ước đi.” Phù Hiểu có thể có được nó, sao cô không thể có được nó chứ? Có lẽ vì chơi với cô ấy lâu nên cô đã lây bệnh ‘ngốc’ của cô ấy mất rồi, nên cô đã tin là: trên đời này vẫn có những thứ như tình yêu chân chính.

“Hóa ra cô không những có lúm đồng tiền mà còn có cả răng khểnh.” Vương Tiểu Xuyên cũng như sực ngộ ra gì đó.

Hai vợ chồng nhà họ Đường chui vào trong xe, Đường Học Chính giở di động ra hí hoáy một lúc, đến khi tiếng nhạc cất lên trong buồng xe, anh mới khởi động xe.

Anh thích vừa lái xe vừa nghe nhạc, Phù Hiểu cũng theo ý anh.

Nhưng, giai điệu vừa cất lên, người phụ nữ lập tức nổi quạu, “Sao lại là bài này!”

Giọng nữ êm ái của Mai Diễm Phương vang lên, chính là bài “Người yêu dấu” nọ.

“Đổi bài khác ngay!” Lúc đó cô chưa ngộ ra, bây giờ, cô mới phát hiện mình đã tỏ tình với anh trước mặt bao nhiêu người, ngượng quá đi mất.

“Bài này hay mà.” Đường Học Chính cầm lái bằng một tay, tay kia anh cản Phù Hiểu lại.

Vì anh đang lái xe nên Phù Hiểu không dám quậy phá anh, cô đành ngồi bí xị nghe tiếng ca tràn ra.

“Người yêu hồi, người yêu dấu hồi,...” Đến đoạn điệp khúc, Đường Học Chính hí hửng hát theo.

“Không được hát!” Trong chớp mắt, mặt Phù Hiểu đỏ lựng.

“Em hát được mà không cho anh hát à?” Đường Học Chính nhướng mày, anh còn hát to hơn.

“Đường Học Chính!”

“Người yêu hồi, người yêu dấu hồi,...”

“Im đi! Im đi!”

“Những ngày bên em là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời anh...”

Bất kể người phụ nữ cúi kính kiêu gì, cảm rằm như thế nào, giọng cười sang sảng của người đàn ông và tiếng ca du dương vẫn vang trên đường hai người về nhà.

102. Chương 102: Ngoại Truyện 3 – Mạc Vu Phi

Đường Học Chính nói đúng: anh là thằng hèn.

Lần gặp đầu tiên ở Đàm Gia Thính, ngay cả trông cô như thế nào anh cũng đã quên. Lần gặp thứ hai trong quán bar, anh chỉ thấy người đàn bà này cũng thông minh và thủ đoạn ra phết, nhan sắc chỉ bình bình thôi mà lại chinh phục được Đường Học Chính.

Có nằm mơ anh cũng chẳng ngờ rằng: hôm nay, cái gương mặt chả có gì là đặc biệt xinh đẹp ấy, anh càng nhìn lại càng thấy đẹp. Khuôn mặt trái xoan, chiếc cằm thon thả, hàng mày dài và mảnh mà mỗi khi không hài lòng sẽ hơi nhướng lên; Rồi đôi con ngươi tròn xoe, đen lầy như vỏ nho, đôi con ngươi không chỉ một lần đi vào cơn ác mộng... hoặc giấc mơ đẹp của anh; Và cả cái miệng đỏ thắm xinh xinh, càng nhìn càng muốn cắn đó nữa...

Cứ thật, rõ ràng cô đâu phải món khoái khẩu của anh, thế mà cô đã hút mất hồn anh từ lúc nào không biết?

Nghĩ lại những tháng ngày quen biết cô, thực ra là mỗi ngày anh thích cô thêm một chút, lâu dần thành ra anh yêu cô, ấy vậy mà anh còn tưởng anh bị ốm, anh thật muốn ‘ăn cần hỏi thăm’ tổ tiên mười tám đời cái thằng ngu là mình.

Ngày ấy, anh đã không bóp chết cái tình cảm này khi nó còn trong trứng nước nên giờ có muốn tiêu diệt nó thì cũng đã quá muộn. Anh cũng có ân hận đấy, nhưng từ sâu thẳm đáy lòng, anh lại vui vẻ chấp nhận hiện tại.

Anh không ngờ là cảm giác yêu một người phụ nữ lại tuyệt đến mức này, hể nghĩ đến người ấy anh lại thấy lâng lâng, cứ như được hưởng thụ dịch vụ mát xa năm sao vậy. Anh không có kinh nghiệm trong vụ này. Với anh, đàn bà chỉ là những bông hoa xinh đẹp: có thể ngắm, có thể chơi, có thể hái, rồi khi chán có thể vứt bỏ.

Chỉ một cái nhíu mày hay một nụ cười của cô thôi cũng đủ làm hồn anh xao xuyến, cô là người con gái mà anh sẵn sàng hy sinh tính mạng để vào vệ. Hai chữ “tình yêu” mà anh từng thóa mạ ngày hôm nay bỗng trở nên chân thực với anh hơn bao giờ hết.

Anh hưởng thụ cái cảm giác cực kỳ xa lạ mà vô cùng tuyệt diệu đấy.

Nhưng mà: cô là người đàn bà của Đường Học Chính, là người đàn bà mà chắc chắn 100% là thằng bạn chí cốt của anh không sao ngừng yêu được.

Thế giới này hoang đường lắm phải không?

Bọn anh ngẫm hiểu với nhau mà không nói ra, còn cô, không bao giờ có chuyện cô tự mình phát hiện. Cô vẫn luôn là một cô ngốc, cho rằng: mình đã là vợ người ta hẳn sẽ chả còn ai tơ tưởng tới mình nữa.

Cô còn mắng anh: “Mạc Vu Phi, anh còn muốn lãng nhăng bao lâu nữa? Anh không thể tìm một cô gái tốt để sống 1vs1 ư?”

Nếu em chịu ly hôn rồi lấy anh thì anh tuyệt không ngại: em đã không còn con gái.

Anh đã suýt thốt ra những lời đó nhưng sau anh lại chỉ cười trừ và lảng sang chuyện khác dù lòng anh thì nhói đau một nỗi đau đã không còn xa lạ với anh.

Một tháng sau, anh vẫn lấy vợ. Vợ anh không phải một cô tiểu thư nhà giàu môn đăng hộ đối mà là một cô trinh nữ vừa vào làm ở quán bar. Anh lấy cô nàng không vì lý do gì đặc biệt mà chỉ vì khi cô nàng khóc làm lớp trang điểm trên mặt rất sạch thì trông cô nàng giống cô đến 70 – 80%.

Anh báo tin anh sắp kết hôn cho Đường Học Chính trước tiên. Đường Học Chính lừ gương mặt liều liếu đào tơ xa lạ đó hồi lâu, bàn tay siết lại thành nắm đấm, siết chặt đến mức hằn cả gân xanh. Khi anh định ninh anh sắp bị phang ột trận nhớ đời thì Đường Học Chính chỉ dập mạnh điều thuốc, chửi anh: “Thằng hèn,” rồi bỏ đi.

Anh biết anh đã đi quá giới hạn của A Chính, thế nhưng lần này A Chính vẫn nhin.

Anh thoáng dao động, song nhìn vẻ không muốn xa anh trên gương mặt nhỏ xinh rất giống cô đó, anh lại chẳng nghĩ được gì khác nữa.

Người nhà anh đã sớm quen với thói bốc đồng của anh, họ vốn chẳng quan tâm anh cưới ai, chỉ cần anh cưới một cô vợ có thể đẻ con là được.

Đám cưới được tiến hành theo đúng theo kế hoạch, cô ăn vận lộng lẫy và trang điểm thật đẹp đến dự, anh bỗng thấy cô đẹp không tả xiết.

Cô gặp cô dâu, hai người đều trang điểm đậm xít nên không thấy rõ gương mặt thật của đối phương.

Anh cực rằng gương mặt trang điểm đậm xít đó của cô là kiệt tác của Đường Học Chính.

Cô rất mừng, thật lòng mừng cho anh, ánh mắt cô sáng lên những tia sáng lấp lánh: “Mạc Vu Phi, chúc mừng anh, cô dâu xinh quá, vừa đẹp người vừa đẹp nét, cả giọng nói cũng ngọt nữa.”

Đúng vậy, đẹp quá!

Đám cưới diễn ra thuận lợi, những ngày sau đó, anh và Đường Học Chính đã phối hợp rất ăn ý với nhau: không để hai cô gặp nhau, những trường hợp quan trọng không thể vắng mặt, A Chính cùng cô tham dự, còn mấy trường hợp kiểu họp mặt xã giao bình thường, anh sẽ xách theo vợ anh.

Vẫn có một số người từng gặp cả cô lẫn vợ anh, anh cũng không buồn giấu giếm và những người đó cũng thông minh, làm như không biết.

Chỉ có cô suốt ngày riu rít như chim sẻ, bảo anh đưa vợ đến nhà họ Đường chơi, cuối cùng vẫn là Đường Học Chính – anh không biết nó dùng cách gì – khiến cô bỏ ý định đó đi.

Nhưng cái kim trong bọc lâu lắm rồi cũng có ngày lòi ra, cô vợ vẫn luôn như con chim non dựa dẫm vào anh sau khi được anh chiều chuộng nhiều – thậm chí anh từng vì cô nàng giảm bớt số lượng nhân tình – bắt đầu học thói ghen tuông, điêu ngoa, kênh kiệu và trở nên cực kỳ không biết điều.

Anh vô cùng thất vọng: dù bề ngoài có giống cô thì rốt cuộc vẫn không phải là cô.

Cô nhận hết sự yêu chiều của A Chính, sự nâng niu của cả nhà họ Đường và càng ngày càng có nhiều người bị hấp dẫn bởi cô nhưng cô vẫn như xưa, không hề thay đổi, sao vợ anh lại chẳng bằng được 1/10 cô?

Chỉ có một Phù Hiệu trên đời này!

Cuối cùng anh cũng hiểu rõ chân lý ấy.

Một người chị gái của anh quá ngứa mắt với những hành vi càng lúc càng vênh vác của vợ anh nên đã thông đồng với mấy ả bạn thân... Cuối cùng hai cô cũng thấy được khuôn mặt thật của nhau.

Vợ anh ử rũ chạy về, cuối cùng cô nàng cũng chịu lui về đúng vị trí của mình.

Cái đầu chậm chạp đến không thể chậm chạp hơn nữa của cô cuối cùng cũng hiểu ra tất cả, đứng trước mặt anh, cô không biết phải nói gì, cô áy náy lắm.

Anh cười, trong chuyện này cô có lỗi gì đâu?

“Phù Hiểu, trước kia anh không có tim, bây giờ, chẳng qua là anh để tim mình ở chỗ em thôi, có khác gì đâu.”

Cô sợ đến không biết làm sao cho phải, cô mắng anh là: “đồ ngốc”, đời nhiều người đẹp như vậy không thêm thích lại đi thích cô.

Sao câu này cô không nói với Đường Học Chính mà chỉ nói với mỗi anh vậy! Anh rất rất không hài lòng.

Giờ thì anh hiểu ra rồi, đời này, xem như anh đã rơi vào tay hai vợ chồng nhà đó (và sẽ mãi mãi không thoát ra được). Nhưng quân tử báo thù hai mươi năm chưa muộn, hai vợ chồng nhà đó mới để được một thằng cu, anh định sinh một cô công chúa nhỏ để hai mươi năm sau con bé tóm cổ thằng ranh con nhà họ Đường kia cho bõ cơn tức hôm nay của anh.

Lời tác giả: Rất nhiều bạn hy vọng Mạc Vu Phi sẽ có nữ nhân vật chính ỳnh, nhưng sự thật là Phù Hiểu thì chỉ có một còn anh ta không thể phạm sai lầm lần nữa: rung động trước cô gái khác, vậy nên...

103. Chương 103: Ngoại Truyện 4 — Yoga

Sau khi bàn giao hết các công việc của CLB cho Đường Học Chính, Đường phu nhân nhàn hơn rất nhiều, trừ những lúc theo chồng ra nước ngoài trả lời phỏng vấn, bà gần như chẳng có việc gì làm. Vừa hay, vào thời điểm ấy, bà tập Yoga được đúng một năm, đang lúc ham tập, thế là bà dồn hết sức lực vào môn thể thao ấy. Phải cái là: lúc trước, Tiêu Thiển Thiển còn đi tập với bà, bà còn có người bàn luận; Nhưng sau lần bà phát hiện cô nàng đem chuyện cả nhà bà giấu A Chính nói cho A Chính rồi mắng cho cô nàng một trận thì cô nàng không đi tập Yoga với bà nữa, bà cũng không còn người bàn luận nữa. Mấy bà bạn của bà: người thì thời gian biểu lệch bà, người thì lười đi tập, làm ham thích của bà với Yoga chả biết trút với ai. Sau rốt, bà dời tầm ngắm sang cô con dâu lúc nào cũng rảnh rỗi của bà. Giữa hai mẹ con vẫn còn chút khoảng cách, song, sau khi bà biết việc con trai bà đã nhắc chuyện năm đó với con bé mà bà tận mắt thấy hai đứa nó vẫn âu yếm như xưa và con bé cũng không lên mặt kiêu: “anh nợ tôi hai mạng người” với con bà thì bà không khỏi nhìn con dâu bà với con mắt khác. Bà đã biết đến cái hơn người của Phù Hiểu, đã cảm nhận phần nào sự rộng lượng, nét na của cô.

Được mẹ chồng rủ đi tập Yoga, Phù Hiểu thoáng ngẩn ra rồi nhận lời ngay tắp lự. Nhưng, đến CLB Yoga, cô mới biết cái khó, tuy cô có chạy bộ nhưng chạy bộ chỉ làm cô khỏe hơn chứ người cô vẫn cứng lắm, chẳng thể nào làm được những động tác yêu cầu sự mềm dẻo và uyển chuyển. Bà Hàn Ngọc Tố cũng đang tìm việc để làm, quyết định phụ đạo cho Phù Hiểu.

Vậy là: tối đó, khi Đường Học Chính bỏ về nhà sau buổi tiệc xã giao, vừa vào đến phòng khách mới trang hoàng xong của tầng lầu mới, anh đã bắt gặp vợ yêu của anh trong trang phục thiếu vải: áo hai dây, quần soóc đứng lắc lư trên tấm thảm tập Yoga trong tư thế: một chân co lên – một chân giẫm thảm, thỉnh thoảng vung vẩy chiếc chân co để lấy thăng bằng.

“A, anh về rồi à! Tốt quá, mau đến giúp em một tay nào.” Phù Hiểu thở phào một hơi.

“Giúp gì cơ?” Anh bước đến, hôn nhẹ cô, rồi muốn ngừng mà không sao ngừng nổi hôn sâu cô, “Cần anh... giúp gì nào?” Anh cười tà, dán môi mình vào môi cô, một tay đặt lên eo cô, tay còn lại rất không an phận rờ xuống mông cô néo mấy phát.

Phù Hiểu cắn cho anh một phát, thả chân xuống đất để lấy lại thăng bằng, chỉ vào cuốn sách để trên đệm, “Đỡ em nhé, em phải giữ thăng bằng.”

Đường đại thiếu gia còn chả buồn liếc theo hướng cô chỉ, anh khom người, mút mát bờ vai ngọc thanh mảnh của cô, ôm cô, lầu bầu: “Cái quỷ gì vậy, kệ nó đi, lên giường với anh đã nào.” Cô mặc bộ này rõ là rù quẩy anh mà, anh là anh muốn xé mấy mảnh vải con con ấy lắm rồi.

Biết là anh có nhu cầu sinh lý cao, Phù Hiểu đỏ mặt, liếc chiếc đồng hồ cổ treo tường: “Còn sớm mà... Mẹ dặn em phải tập xong bài tập thăng bằng này, anh giúp em một tay đã nào, rồi lát nữa em lại ‘chiều’ anh, có được không?”

Đường Học Chính nhường mày, ngừng mút mát vai cô, những ngón tay đã luồn vào trong áo cô của anh rờ rẫm lưng cô một cách mờ ám: “Nhờ anh hả? Nhờ anh thì phải có tý thành ý chứ.”

Nhắc đến mấy chuyện riêng tư chốn phòng the của hai vợ chồng, Phù Hiểu cũng hơi động lòng, cô nũng nịu: “Biết rồi, lát nữa người ta khác ‘chiều’ anh, thế đã được chưa? Anh là anh hư lắm đấy.”

Vị đại thiếu gia nào đó tạm hài lòng, hôn cô mấy phát cho đỡ thèm, cuối cùng anh cũng có thời gian liếc nhìn trang sách rực rỡ sắc màu nọ: “Thăng bằng với tư thế Thân Cây, cái quỷ gì thế?”

“Anh đọc đi, rồi lát nữa em tập tư thế ấy, anh hãy đỡ em.” Phù Hiểu căn dặn.

Cô đứng thẳng, hít sâu một hơi, từ từ đưa hai tay lên đỉnh đầu, chắp hai bàn tay lại, chậm rãi đưa tay xuống để ngang ngực, đồng thời, cô nhẹ nâng một chân lên. Chỉ có điều, mới nhấc chân lên có chút xịu, cô đã lắc lư rồi, Đường Học Chính nom thế thì thích chí lắm, nào có đưa tay ra đỡ cô. Thế là cô cứ đứng đa đung đưa rồi mất thăng bằng ngã vào lòng anh.

“Ồ vô tích sự.” Phù Hiểu then quá hóa giận, ngẩng lên lườm anh.

“Để anh thử lại lần nữa nhé.” Đường Học Chính cười cười, đỡ cô dậy.

Lần hai, cuối cùng Đường đại thiếu gia cũng không đứng ý ra như khúc gỗ nhìn cô xiêu vẹo rồi đổ kênh, lần này, anh đỡ chiếc eo thon thả của cô, giữ cho cô đứng thẳng. Sau đó, anh đặt một tay lên chiếc lưng đang lắc bên nọ lắc bên kia của cô, cố định lưng cô, tay kia anh chỉnh chiếc chân chưa được vuông góc của cô, để nó vuông góc với chân còn lại. Tiếp đó, anh lùi ra sau một bước, ngắm thành quả, hài lòng gật gù: “Ổn rồi.”

Phù Hiểu cũng thấy ổn hơn, cô đổi chân, thử làm lại tư thế ấy, thấy mình thăng bằng hơn khối, không lung lay như sắp đổ nữa. Đường Học Chính đứng cạnh đó ngắm cánh tay mảnh khảnh và cặp đùi thon thả của cô gần mình trong gang tấc thì nheo mắt lại, mượn việc công để giải quyết việc tư, sờ cô từ đầu đến chân, mang tiếng: xem cô đã đứng thăng bằng chưa nhưng thật ra là chấm mút không biết bao nhiêu tiện nghi.

“Anh sờ đi đâu thế?” Phù Hiểu hạ chân xuống, đỏ mặt, lườm chiếc vuốt quỷ chễm trệ trên ngực cô.

“Ngại quá, anh không kìm lòng được.” Đường Học Chính giả nai.

“Ghét thế không biết, không cần anh giúp nữa, anh xê ra chỗ khác đi.” Cô vừa mới ngộ ra một tý đã bị anh làm rối.

Đường Học Chính lắc đầu ca thán, “Xài xong thì vứt luôn, em coi chồng em là đũa dùng một lần phỏng?” Thế mà giọng anh nghe chẳng có tý tiếc nuối nào cho hợp với câu than thở.

Hình như cô làm thế cũng hơi giống ‘qua cầu rút ván’, Phù Hiểu chột dạ: “Thế thì anh đừng động tay động chân nữa nhé.”

“Ok.”

Lần này, vị đại thiếu gia nào đó không có động tay động chân, anh sợ nhảm, xách ghế ra ngồi trước mặt cô, ngấm bo đi vợ và hào hứng bình luận: “Coi kìa, bo đi vợ Gia mới chuẩn làm sao, ôi những đường cong ấy... Chẹp chẹp, vợ à, có phải ngực em to ra, mông em mẩy ra không, em được như thế này, công anh không có nhỏ đâu nha.”

“Đường Học Chính!” Sao cô lại đi tin anh vậy! Mặt Phù Hiểu đỏ lựng lên vì e lệ.

“Anh cái gì chứ, lần này, anh còn chả động đến một đầu ngón tay của em.” Đường Học Chính nhường mày.

Thấy anh không có vẻ gì là hối lỗi là cô biết ngay anh rồi hơi đùa cô đây mà: “Aizzz, có phải em không ‘cho’ anh đâu, em chỉ bảo anh hãy đợi em một giờ thôi mà.” Cô dậm chân.

“Cái quỷ gì hút hồn em làm em không buồn ngó ngang đến chồng em, hử?” Gã lòng muông dạ thú nào đó lộ bộ mặt thật.

“Anh không phân rõ phải trái thì có!” Đôi lúc, anh bá đạo kinh khủng, cứ y như một đứa trẻ con, hễ cô không chú ý anh là anh sẽ dùng đủ mọi thủ đoạn (những thủ đoạn trẻ con vô cùng) cướp sự chú ý của cô về.

“Bầm phu nhân, cuối cùng bà cũng hơi hơi giác ngộ rồi đó.” Đường Học Chính mặt dày đắp lại.

“Anh trẻ con vừa thôi!” Phù Hiểu cắn môi, quyết định không thêm cãi lý với anh nữa, coi anh như người vô hình, tự mình tập Yoga. Nhưng bé Đường Học Chính (sinh viên sắp lên lớp mầm) đâu có chịu để yên cho cô, gây ra bao rắc rối cho việc luyện tập của cô, thậm chí còn bô bô mô tả những tư thế lát nữa anh sẽ ‘yêu’ cô. Phù Hiểu tức đến đỏ mặt, chạy xuống lầu dưới, tìm bà Hàn Ngọc Tố, tố cáo: “Mẹ, Đường Học Chính phá con, không cho con tập Yoga!”

Đường Học Chính đứng ngay sau cô cứ phá ra cười, cô không nhận ra là hành động này của cô còn trẻ con hơn anh à?

Bà Hàn Ngọc Tố đang đọc “ĐỐI THOẠI VỚI THIÊN ĐƯỜNG” vội gấp sách lại, “Gì thế?”

“Anh ấy phá con!”

Đường Học Chính là con một nên bà Hàn Ngọc Tố chưa phải xử lý tranh chấp kiểu này bao giờ. Như bình thường nhất định bà sẽ không nghĩ ngợi gì mà đứng về phía con trai bà luôn, nhưng nhìn vẻ lạnh lợi đó của Phù Hiểu bà lại sực nhớ đến những dòng con bé viết trong truyện, rằng: con bé hay làm nũng với ba mẹ lắm, bà có hơi xót lòng, vả lại chuyện này còn liên quan đến việc phát triển môn thể thao Yoga nữa, bà bảo con: “Phù Hiểu tập Yoga, anh đừng phá con bé.”

“Con có đụng chạm gì cô ấy đâu.”

“Nhưng mà anh cứ nói linh tinh!” Phù Hiểu lên án.

“Anh nói cái gì cơ?” Đường Học Chính hỏi.

Những lời ấy cô mới nghe thôi đã xấu hổ lắm rồi, đâu mặt dày mà nói ra miệng được? Phù Hiểu trợn mắt với gã lưu manh đó, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngày trước, bà Hàn Ngọc Tố đã có dịp nào được nom thấy cái vẽ khoái chí rất trẻ con vì ghẹo được người ta trên mặt con trai bà đâu, bà phì cười: “Được rồi, được rồi, đừng quậy nữa.”

Đúng lúc ấy, ông Đường Trí Quốc đi vào thư phòng, ông vừa đánh cờ với ba bị thua nên vào thư phòng tìm quyển sách dạy đánh cờ. Thấy ba người đều đang ở trong đó, ông cười khà: “Có chuyện gì mà nhộn nhịp thế?”

Bà Hàn Ngọc Tố mỉm cười kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho chồng. Ông Đường Trí Quốc cười lớn. Phù Hiểu có hơi bần, mặt mặt chết đi được.

Ông Đường Trí Quốc ngoắc Đường Học Chính, “Cứ để cho người ta tập đi, ranh con, không thiệt gì anh đâu.”

Những cuộc nói chuyện của đàn ông với nhau là nhiều ‘tư tưởng lớn’ lắm, anh hừ khê một tiếng, ôm eo vợ, kéo vợ ra ngoài: “Được rồi, Lão Gia anh mở lòng từ bi, em thích tập thì tập đi.”

Thái độ quay ngoắt 180 độ của anh làm Phù Hiểu lơ mơ có cảm giác: ‘mèo khóc chuột’, cô vừa đi theo anh vừa hỏi: “Ba bảo gì anh thế?”

“Thì cho anh mấy chỉ thị mang tính chiến lược thôi.”

“Thế tóm lại mấy chỉ thị đó là gì?” Càng nghe càng thấy quái.

“Em lắm lời thế, em còn hỏi nữa là anh sẽ không để yên cho em tập đâu.”

“Anh...”

“Muốn nghe? Muốn tập? Muốn nghe? Muốn tập...”

“Đồ đáng ghét!” Phù Hiểu vừa cười vừa mắng.

Trong thư phòng, ông Đường Trí Quốc và bà Hàn Ngọc Tố nghe tiếng đôi vợ chồng trẻ đầu khẩu thì không khỏi nhìn nhau cười.

Mấy tháng sau, đến lượt Đường Học Chính xức đến ngon ngọt, cơ thể ai đó trải qua quá trình tập luyện Yoga đã trở nên mềm mại, dẻo dai vô cùng, mấy tư thế ‘yêu’ ngày trước anh không dám thử giờ anh đã có thể yên tâm xài với cô. Anh ăn cô tới bến, ăn cô sung sướng, thậm chí có đêm còn không để cô ngủ, vằn cho Phù Hiểu mệt chết đi. Bây giờ, cô có muốn xiu cũng chẳng xiu được, chỉ có thể mềm oặt ra nhìn anh cười tà, liếm từng cen ti mét cơ thể cô, thậm chí cả chỗ kín đáo nhất của cô anh cũng... Khi cô mê tột đỉnh, một cây gậy nóng nhất quả đất sẽ đâm sâu vào cơ thể cô, hồi hải tiến lên, làm cô cứ phải thét lên liên tục. Hễ cô hạ mình xin tha là anh lại như hóa thú, mãnh liệt tiến về phía trước, khiến cơ thể cô như vỡ vụn, chỉ còn những cảm nhận về thân thể nóng bỏng đang quấn lấy nhau của hai người, những giọt mồ hôi ướt nhẹp và... cây gậy nóng rực không thuộc về cô đang nằm sâu trong cơ thể cô ấy. Sau rốt, cô thấy nguồn sáng chói lòa và đầu óc cô trở nên trống rỗng.

“Anh, anh càng ngày càng hư đó...” Sau cuộc ái ân, Phù Hiểu thở hổn hển, nghẹn ngào trách móc chồng, nước mắt cô vương trên rèm mi trông đến là đáng thương: “Ngày trước anh có hành hạ em thế này đâu...” Tuy anh có nhu cầu lớn trong ‘chuyện ấy’ nhưng dạo trước một tuần cũng chỉ một hai hôm... mưa to gió lớn thế này.

“Cô bé đáng thương ơi, trước kia, em lừa vận động, anh ‘xức’ em một hai lần, em đã không chịu nổi, sao anh dám ‘xức’ em thả phanh? Bây giờ, em đã tập Yoga được một thời gian kha khá rồi, anh có xuống tay với em nặng cỡ nào em cũng không sao, cùng lắm là mệt một tý, anh đây còn ‘kìm nén’ làm gì?” Đường Học Chính sung sướng giải đáp thắc mắc của cô, chưa hết thèm nên ngón tay anh lên vào khu vườn bí mật của cô, nhờ cuộc ái ân khi nãy, đường vào trơn trượt, ngón tay anh đâm vào rút ra rất dễ dàng. Trước khi gặp Phù Hiểu, anh không biết ‘thương hương tiếc ngọc’ là gì, có tìm đàn bà anh cũng tìm mấy cô chịu được nhu cầu quá lớn của anh. Từ ngày có Phù Hiểu, với anh, ‘làm tình’ không còn chỉ là ‘tiết dục’ nữa, mỗi lần tiến vào trong cô, anh đều thấy hạnh phúc vô cùng, nhìn cô ‘nở rộ’ trong vòng tay anh là anh sẽ thấy rất thỏa mãn, nhu cầu sinh lý của anh có ấy anh cũng sẽ không không để ý đến cảm nhận của cô mà phát tiết bằng cách ấy.

Phù Hiểu tròn mắt vì sợ hãi: “Anh...!” Trước kia, anh toàn ‘kìm nén’, bây giờ anh mới bình thường?! Không, không thể nào?!!!

“Vừa nóng vừa mềm... cục cứng của anh ơi...” Đường Học Chính thở dốc, rút phắt ngón tay ra, mạnh mẽ tiến vào cô.

Phù Hiểu chưa kịp chống cự đã bị những nụ hôn nồng nàn của anh cướp mất lý trí.

Chỉ có điều, ai đến giải thích cho cô với: tại sao khi sức khỏe tốt lại phát sinh nhiều ‘vấn đề’ hơn vậy trời!

GT kỳ sau: “Nhà họ đường có ba vị vua con: trưởng nam Đường Chấn Đông tám tuổi, thứ nam Phù Chấn Nam bảy tuổi, và công chúa nhỏ Đường Chấn Thiên – cô bé mà Đường Học Chính đã bỏ bao công sức nặn nì mới có cơ hội xuất hiện trên trái đất – năm tuổi.”

104. Chương 104: Ngoại Truyện 5 — Thư Gửi Bé Cương

Thư gửi bé cương!

Bé cương ngoan của chúng ta ơi, bây giờ là mười một giờ bốn mươi tám phút tối, con mới chào đời ba mươi sáu ngày và con đang ngủ say bên mẹ, khiến mẹ không khỏi muốn thơm con một cái. Tuy mẹ biết con mẹ mà ngủ là mẹ cũng phải tranh thủ ngủ ngay, nếu không chờ đến khi mẹ vừa chợp mắt thì con lại oe oe khóc đòi ăn; Nhưng không hiểu sao: ngắm gương mặt nhỏ xíu của con đang say giấc, mẹ thấy buồn lo, một nỗi buồn lo không tên.

Trước kia, mẹ vẫn cho rằng: trẻ con là sinh vật vô tình nhất trên thế giới này. Các con hưởng thụ một cách đương nhiên tình yêu thương của mọi người rồi đến khi khôn lớn lại quên đi tất cả.

Bé cưng, con có biết con ra đời quan trọng và tuyệt vời với chúng ta cỡ nào không? Khoảnh khắc mẹ nghe thấy con cất tiếng khóc chào đời, bao nhọc nhằn tan biến hết chỉ còn lại niềm vui sướng vô bờ bến thậm chí mẹ còn muốn ngồi dậy nhìn xem con mẹ trông như thế nào. Không chỉ có mẹ mà cả ba của con, ông bà nội của con và cả cụ nội của con nữa, niềm hân hoan tràn ngập gương mặt mỗi người. Ông bà nội của con – những người luôn nghiêm túc, chín chắn – vì làm con vui mà lần đầu tiên học nói những câu bi bô đồ trẻ. Cụ nội của con ngồi bên nôi con không rời lấy một bước, ngắm gương mặt nhỏ xíu của con mà cụ cười đến không khép miệng lại được. Ba con – tuy về mặt ba vẫn cái vẻ không sinh con gái nên không hài lòng – nhưng hễ con khóc là ba lại vội vã rung chuông gọi hộ sỹ, phản xạ có điều kiện của ba con đó, trông ngộ lắm con à.

Lẽ ra mẹ phải vui mừng con à, nhưng chỉ vừa nãy thôi, khi bé con từ phòng khách lên, lòng mẹ chợt dâng lên một nỗi buồn man mác.

Chỉ một giờ trước, con còn nằm trong chiếc nôi ở phòng khách, cụ nội của con cầm trống bỏi đùa với con, hễ thấy con nở nụ cười là cụ liền mừng rỡ. Ông nội và bà nội con vừa từ nước ngoài về, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã chạy luôn đến trước mặt con luôn miệng gọi: cục cưng bé bỏng, khúc ruột bé bỏng. Ông bà muốn thơm con nhưng cụ nội con ngại hai người vừa ở ngoài về, trên người nhiều bụi bặm, cụ vội cản lại, không để hai người bế con, thơm con, để họ đi tắm rửa sạch sẽ rồi mới cho lại gần con. Ngay sau đó, con khóc oe oe, ba vị bề trên – ba người đã quen với mọi sóng to gió lớn của cuộc đời – đều biến sắc. Họ bế con, vừa đong đưa vừa dỗ, không dỗ được nên họ hốt hoảng, đến khi con mải mê bú sữa và nín khóc, con khóc vì con đói rồi mà, thì họ mới thở phào nhẹ nhõm. Bú sữa xong là con ngủ, ba con bế con lên lầu, cụ vội chạy theo dặn ba cẩn thận, kéo con tỉnh. Ông bà nội con vừa tắm vội tắm vàng đi ra, gặp ba bế con lên đến lầu hai, thấy con đang say giấc thì không khỏi ủ ê, tuy vậy ông bà vẫn lập tức giảm âm lượng xuống, nói chuyện với giọng chỉ nhỏ như tiếng muỗi. Khi con lên đến lầu ba, mẹ vô tình ngó xuống, mới phát hiện ra cụ nội con hầy còn đứng dưới lầu, ngẩn cổ nhìn lên.

Lúc ấy, mẹ suýt rớt nước mắt.

Cụ nội của con đã là một ông lão chín mươi tuổi rồi, tuy sức khỏe của cụ vẫn luôn rất tốt, nhưng bây giờ một số bệnh người già cũng đã bắt đầu quẩn lầy cụ. Tai của cụ không còn thính như xưa, buổi đêm cụ hay bị ho khan, dù có chữa thì chỉ được một thời gian là lại tái phát... Cụ có thể bên con được bao lâu nữa đây? Còn con, sau này khi khôn lớn liệu con có nhớ: cụ từng ngồi bên con lắc xúc xắc, có nhớ: cụ từng bế con một cách cẩn thận, có nhớ: tình yêu vô bờ bến mà cũng rất vô tư cụ dành cho con... hay không? Con sẽ nhớ rõ khuôn mặt của cụ chứ? Hay phải đợi đến lúc chúng ta kể cho con nghe thì con mới tưởng tượng ra chút hình ảnh mơ hồ về cụ mà không phải ánh mắt chứa chan tình yêu thương của cụ khi ngắm nhìn gương mặt nhỏ xíu của con ngày hôm nay.

Còn chúng ta, nếu không có điều ngoài ý muốn nào xảy ra thì chúng ta sẽ đi cùng con một chặng đường đời rất dài. Chúng ta sẽ nhìn con lớn lên: sẽ biết nói, biết đi, biết chạy; rồi dần dần con sẽ khoác cặp đi mẫu giáo, lên tiểu học, lên cấp hai, lên cấp ba, học đại học; sau đó con sẽ bước ra xã hội, gầy dựng sự nghiệp của mình, sẽ kết hôn, sinh con và tạo dựng gia đình nho nhỏ của mình. Đến lúc đó, con sẽ đối xử với chúng ta thế nào đây?

Con là một bé trai, mẹ nghĩ: khi con biết đùa với đám bạn cùng trang lứa thì con sẽ không còn dính lấy chúng ta nữa, con sẽ phàn nàn chúng ta bắt con ăn, bắt con học. Khi con đến tuổi dậy thì, đến lứa tuổi nổi loạn, có thể con sẽ thấy chúng ta nói cái gì cũng khó nghe, con sẽ không thèm nghe lời chúng ta nữa thậm chí cãi lại chúng ta, khẳng khái quan điểm của mình. Đến khi con trưởng thành, con trở nên độc lập và không cần đến sự chăm sóc của chúng ta nữa, con sẽ thích sống một mình hơn là ở cùng với ba mẹ và ông bà nội. Rồi sau đó, khi con tìm được cô gái con yêu, các con sẽ cùng xây tổ ấm, trong mắt các con sẽ chỉ có lẫn nhau và chúng ta sẽ không còn là những người thân thiết nhất với con trên thế gian này nữa.

Viết đến đây, mẹ cũng thấy quá mức buồn cười, rõ là con còn nhỏ xíu à, còn khóc oe oe đòi ăn, thế mà mẹ lại đi nghĩ một cách bi quan về tương lai xa lơ xa lắc.

Mẹ nghĩ có lẽ mẹ chỉ muốn nói với con rằng: chúng ta yêu con, chúng ta rất yêu con, yêu đến mức sẵn sàng hy sinh tất cả vì con.

Cho nên sau này khi khôn lớn, dù con có quên những ngày thơ ấu thì xin con cũng đừng quên: sự ảm áp

của những ngón tay mà hôm nay chúng ta vuốt ve gò má con.

105. Chương 105: Ngoại Truyện 6 – Dạy Con

Nhà họ Đường có ba vị vua con: trưởng nam Đường Chấn Đông tám tuổi, thứ nam Phù Chấn Nam bảy tuổi và công chúa nhỏ Đường Chấn Thiên – cô bé mà ba Đường Học Chính đã bỏ bao công sức nắn nì mới có cơ hội xuất hiện trên trái đất – năm tuổi.

Ông cụ Đường – người cực kỳ ủng hộ việc kế hoạch hóa gia đình – cũng không hề phản đối, bởi vì: mấy năm vừa rồi, cụ đã thấy rõ cái dở của việc chỉ sinh một con nên mới không cứng nhắc như xưa. Chỉ là, theo cụ, một cặp vợ chồng có hai đứa con là vừa rồi, cháu trai cụ lại cứ thích con gái, đòi để thêm bằng được, cụ cũng có mắng mấy câu rồi thôi. Song, bây giờ, mỗi khi cô cháu gái bé bỏng lon ton chạy đến làm nũng với cụ khiến lòng cụ ngọt như đường phèn, cụ lại thầm lấy làm may mắn vì hồi đó không phản đối quá kịch liệt, không thì lấy đâu ra cô nhóc xinh xắn, đáng yêu đó chứ?

Mà với mấy nhóc, ba là Đại Ma Vương, ba chỉ hừ lạnh một tiếng cũng đủ làm mấy nhóc sợ tè ra quần – đương nhiên là Thiên Thiên của chúng ta không sợ ba, vì ba bé chưa làm dữ với bé bao giờ; Còn mẹ thì sao, lời của mẹ không có tí uy hiếp nào với mấy nhóc, thế nên mẹ rất ít cảm râm, mẹ luôn để mấy nhóc thích nghịch thế nào thì nghịch, khi mấy nhóc thích cái gì, mẹ sẽ luôn thỏa mãn ý thích của mấy nhóc. Thế còn ông bà nội và cụ nội, ừm, ba người chính là đối tượng để mấy nhóc làm nũng, mấy nhóc chỉ cần giả vờ khóc mấy tiếng, là chuyện gì cũng ok tuyệt! Nhưng mà, khi hai anh em Đông và Nam lớn hơn đôi chút, hai cậu bé thấy làm nũng không phải hành vi của một bé trai, thế là công chúa nhỏ Thiên Thiên độc quyền vạ đó.

Hai anh em học trường tiểu học công lập, hằng ngày, mẹ Phù Hiểu đưa đón hai nhóc. Về việc cho hai anh em vào học trường tiểu học nào, nhà họ Đường đã mở một cuộc họp gia đình, mẹ Phù Hiểu cho rằng: khi tính cách hai nhóc chưa định hình hoàn chỉnh thì không nên cho hai nhóc vào trường tiểu học dành riêng cho con nhà quyền quý vì như thế hai nhóc sẽ dễ nhiễm phải thói xấu là kiêu ngạo. Ba Đường Học Chính gật gù mũi, theo ý vợ luôn.

Hôm đó, khi mẹ Phù Hiểu đến đón con tan học thì thấy trên mặt con trai lớn có hai vệt cào, trên cánh tay cũng có vết bầm tím, chị có hơi hốt, song kiểm tra kỹ thấy con không sao thì cũng yên tâm hơn nhiều. Chị nhường mày, lẽ nào đây chính là ‘thời trai trẻ của một người đàn ông chân chính’ mà ba mấy nhóc từng đề cập với chị. Phải chăng hơi sớm quá? Giáo viên chủ nhiệm lớp nói: “Cháu nhà chị đánh nhau với một bạn nam cùng lớp, trò kia bị cậu chàng đánh cho chảy cả máu mũi.” Trong giọng nói mang theo ý trách móc.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Ba mấy nhóc có cho hai con trai tập võ, cũng rất hay phạt hai nhóc đứng tấn, về khoản thể lực nhất định hai nhóc sẽ hơn các bạn cùng trang lứa.

“Có nói mẹ cũng chả hiểu, về thôi!” Cậu bé Đường Chấn Đông tỏ ra mất kiên nhẫn, mới tý tuổi mà đã rất ra dáng, tuy trên mặt chằm chằm hai vệt cào nhưng trông cậu bé vẫn cực kỳ xinh xắn.

Con trai thứ hai của mẹ Phù Hiểu trông giống mẹ hơn nên xét về ngoại hình cậu bé trông khá bình thường chứ không đẹp xuất chúng như anh trai. Lúc này, cậu bé cũng ngửa lên nhìn mẹ, kéo tay chị, giục chị đi về.

Có gặp chuyện gì hai nhóc này cũng chỉ kể thật với ba Đường Học Chính, mẹ Phù Hiểu có hơi ghen tỵ với chồng.

“Thế con hãy nói chuyện đó với ba con nhé, được không nào?” Nếu chị đi hỏi giáo viên chủ nhiệm, nhất định thằng bé sẽ cho là chị không tôn trọng thằng bé và sẽ nổi giận.

“... Được ạ.” Khuôn mặt xinh xắn của cậu bé Đường Chấn Đông nhăn nhúm lại, cậu bé ngẫm nghĩ một lúc mới đồng ý một cách không tình nguyện.

Mẹ Phù Hiểu cười gọi điện thoại cho ông xã đang đi công tác nước ngoài của chị, chị nói mấy câu với chồng rồi đưa di động cho con trai lớn.

“A lô, ba ạ!” Cậu bé vừa nói chuyện điện thoại vừa đi ra chỗ khác, rõ là không muốn để mọi người nghe được, nhưng mà, cậu bé vẫn chưa biết để đạt được mục đích đó còn phải điều chỉnh cả âm lượng của mình nữa.

“... Là nó chộc con trước... Con bảo là nghỉ hè con được đi công viên Disney ở Mỹ bằng máy bay riêng của nhà mình, nó dám bảo con là bốc phét, còn đi bảo với các bạn khác là con là vua nói dối, sao con có thể không bực chứ?”

Aizzzz, là mấy chuyện này à. Mẹ Phù Hiểu thấy hơi khó xử.

Khi này, giáo viên chủ nhiệm lớp cũng nói: “Tuy trò kia có sai nhưng trò Đường Chấn Đông nói dối là không đúng, anh chị cần bảo ban cháu thêm.”

“Anh trai em không nói dối!” Cậu bé Phù Chấn Nam gào lên luôn.

Mẹ Phù Hiểu cũng biết là giáo viên chủ nhiệm phán đoán vấn đề theo cách nghĩ thông thường, nhưng chị vẫn hơi không hài lòng. Chị xoa đầu con, hỏi lại: “Thầy đã hỏi Đường Chấn Đông xem cháu nó có nói dối không chưa?”

Biểu cảm trên mặt giáo viên chủ nhiệm khi này rất kỳ quái, ý như là: cả chuyện này cũng phải hỏi à?

“Thầy Trần, tuy tôi không học ngành sư phạm nhưng tôi vẫn biết là tâm hồn trẻ con rất mẫn cảm và dễ bị tổn thương, phải chăng thầy nên hỏi rõ các cháu trước rồi hãy ra kết luận? Tôi nghĩ, với chuyên môn của thầy, muốn biết một đứa trẻ có nói dối hay không rất dễ dàng, đúng không?”

Cậu bé Phù Chấn Nam ngẩng lên nhìn mẹ, cậu bé có vẻ bất ngờ trước hành động của mẹ.

Nghe ra ẩn ý trong lời chị, giáo viên chủ nhiệm hoảng hốt, lúng búng: “Ý chị là...”

“Mẹ, ba bảo mẹ nghe điện thoại ạ.” Chuyện với ba xong, cậu bé Đường Chấn Đông chạy lại, đưa điện thoại cho chị.

Mẹ Phù Hiểu nhận lấy, nghe được tiếng cười từ đầu dây bên kia truyền đến, “Chuyện nhỏ thôi, con mình thắng em ạ.”

“Vâng, em biết rồi.” Mẹ Phù Hiểu bình tĩnh cúp điện thoại.

Cậu bé Đường Chấn Đông thở phào nhẹ nhõm, đúng như lời ba nói, ba bảo với cậu bé là: mẹ sẽ không mắng đâu.

“Thầy Trần này, tôi xin phép đón các cháu về trước.” Mẹ Phù Hiểu cười cười, dắt tay hai con trai toan rời đi.

“Ồi, cục cưng bé bỏng của mẹ, ai đánh con thành ra thế này thế?” Một tiếng thét chói lóe vang lên cách đó không xa, bên đó có một bà mẹ mập mạp ngồi xổm xuống kiểm tra các vết thương trên người con trai yêu, mặt cau có đến mức có thể kẹp chết muỗi bằng nếp nhăn.

Cậu bé mập tìm được chỗ dựa, lập tức đưa ngón tay mũm mĩm lên chỉ vào cậu bé Đường Chấn Đông.

Sao hôm nay không phải ba mình đến đón mình vậy. Cậu bé Đường Chấn Đông lén thở dài, cậu bé cảm thấy lần này mình cần phải ra mặt rồi.

Cặp mẹ con mập mạp nọ hùng hổ đi đến chỗ ba mẹ con Phù Hiểu, bà mẹ mập mạp liếc xéo cậu bé Đường Chấn Đông một cái, thấy cậu bé chỉ bị thương nhẹ hều thì càng giận, chị ta bảo với mẹ Phù Hiểu: “Chị là mẹ nó hả? Chị dạy con chị kiểu gì thế, sao lại để nó đánh con tôi?”

Mấy nhóc nhà họ Đường định mở miệng cãi, bị mẹ Phù Hiểu kéo lại, chị cười bảo với bà mẹ mập mạp: “Trẻ con cãi lộn rồi đánh nhau là chuyện bình thường mà, phụ huynh như chúng ta can thiệp vào chuyện bọn nhỏ sẽ không tốt lắm đâu, cứ để tự các cháu giảng hòa với nhau chị ạ.”

“Có phải con chị bị đánh đâu! Chị xem thằng đó đánh Khắc Khắc nhà chúng tôi thành ra thế nào? Nhớ xảy ra chuyện gì chị có đền được không?” Thấy chị đối đáp nhẹ nhàng, bà mẹ mập mạp nổi sùng lên.

Mẹ Phù Hiểu ngồi xổm xuống, kéo cậu bé mập lại gần kiểm tra cái mũi sưng vù đỏ chót của cậu bé, mặt mày cậu bé bầm tím cả, chị đau lòng xoa đầu cậu bé: “Khắc Khắc này, Đường Chấn Đông nhà cô đánh con là không đúng, cô sẽ bảo bạn xin lỗi con. Nhưng mà con không nên bảo bạn nói dối, Đông Đông ghét nói dối nhất, con là bạn thân của Đông Đông, chuyện đó con cũng biết phải không?”

“Nhưng bạn ấy bảo nhà cô chú có máy bay, thế không phải nói dối là gì?” Dù cậu bé còn nhỏ, cậu bé cũng biết máy bay rất đắt, chỉ nhà nước mới có.

“Nhà cô chú có một chiếc nho nhỏ, đó là một bí mật, chắc Đông Đông coi con là bạn rất thân mới kể cho con, hôm nào cô mời con đi chơi bằng máy bay với các bạn nhé, có được không nào?” Mẹ Phù Hiểu cười dịu dàng.

Cậu bé mập bắt giắc gật đầu.

“Khắc Khắc ngoan lắm, Đông Đông, qua đây nào, hai con hãy xin lỗi rồi bắt tay nhau đi.” Mẹ Phù Hiểu gọi con trai.

“Con không thêm!” Cậu bé Đường Chấn Đông quay phắt đi, còn lâu nhé!

“Đàn ông chân chính là phải quảng đại, Đường Chấn Đông, ra con không phải một người đàn ông chân chính.” Mẹ Phù Hiểu nói với giọng kinh ngạc.

“Ai bảo thế, bắt tay thì bắt tay, xem ai sợ ai!” Cậu bé như con nhím xù lông lên, hùng hổ chạy đến chỗ cậu bé mập, đứng hồi lâu mới nói một cách không tình nguyện: “Tớ xin lỗi cậu.”

“Tớ cũng xin lỗi cậu.”

Hai cậu nhóc cùng phì cười.

Mẹ Phù Hiểu đứng dậy, bà mẹ mập mạp còn chưa hoàn toàn hết tức, “Tôi thật không ngờ, chị đỡ trẻ khéo gớm, cứ thế là xong rồi à? Chị hứa gì với bọn nhỏ thì cố mà giữ lời đấy, tôi rất muốn xem chị biến đâu ra máy bay cho bọn nhỏ ngồi!” Ra là con trai chị ta nói dối rồi đánh con trai yêu của chị, con chị còn nhỏ còn dễ lừa, chứ chị đâu dễ bị lừa thế chứ.

“Hứa với cháu rồi đương nhiên tôi sẽ giữ lời, nếu chị không chê, thứ bảy này, tôi mời chị với Khắc Khắc đến nhà tôi, chúng ta cùng đi.”

“Đi công viên Disney ở Hồng Kông nhé mẹ!” Đó là công viên Disney gần nhất, mất hai nhóc Đường Chấn Đông và Phù Chấn Nam sáng lấp lánh.

“Sao lần nào hai đứa cũng đòi đi công viên Disney vậy.” Mẹ Phù Hiểu bóp trán.

“Vui mà mẹ, đi công viên Disney vui mà, cứ thế nha mẹ. Khắc Khắc, thứ bảy này cậu nhớ sang nhà tớ sớm vào đấy, như thế tụi mình sẽ chơi được nhiều hơn!” Những câu gắt ban nãy của cậu bé Đường Chấn Đông tan biến sạch.

Giáo viên chủ nhiệm và bà mẹ mập mạp ngẩn ra nhìn mấy mẹ con Phù Hiểu đi xa, lẽ nào nhà họ có máy bay thật?

Ngồi trên xe, mẹ Phù Hiểu đang suy tư thì cậu bé Đường Chấn Đông sán lại gần: “Mẹ, con không muốn học trường này nữa.”

Mẹ Phù Hiểu nhướn mày: “Lý do?”

“Các bạn ấy kỳ lắm, con nói gì cũng không tin, lũ con gái thì chỉ biết gào thét và đổ mặt, chán bỏ xừ.”

Cậu bé Phù Chấn Nam cũng gật đầu lia lịa.

“Mẹ cho tụi con chuyển sang trường bọn Chung Tử học đi, mấy đứa tụi con quen toàn học trường ấy, chúng nó sẽ không cười nhạo con khi con bảo nhà con có máy bay.” Cậu bé đang nói đến đám bạn cùng trang lứa ở cùng khu.

Mẹ Phù Hiểu nghiêng đầu nhìn con: “Cũng không phải không được.”

Mắt hai anh em sáng lên.

“Nhưng mà, mẹ nghe nói, ở trường bên ấy, học sinh phải chơi sao để không bẩn quần áo, không được chạy nhảy làm ồn trong trường, khi ăn cơm không được phát ra tiếng động, còn phải học khiêu vũ, học nghi thức, học chơi nhạc cụ, học cưỡi ngựa, học thư pháp... một tuần chỉ được nghỉ một ngày...” Mẹ Phù Hiểu ung dung nói, càng nghe mặt hai anh em càng dài ra.

“Khiêu vũ? Đàn ông đàn ông múa may cái nỗi gì?” Cậu bé Đường Chấn Đông hét lên.

“Nhưng thứ bảy ông bà nội sẽ đưa tụi con đi chơi.” Cậu bé Phù Chấn Nam trầm tính hơn anh, cũng ít nói hơn, nhưng cậu bé bảy tuổi ấy lại có một chất giọng trẻ con êm ái, nghe rất dễ thương.

“Mẹ có phải hiệu trưởng đâu, mấy chuyện ấy mẹ không quyết được. Nếu các con muốn chuyển thì mẹ sẽ chuyển trường cho các con.”

Hai anh em nhăn trán ngẫm nghĩ, nhăn đến mức có ngấn, chẳng trách lâu rồi không được gặp bọn Chung Tử, ra là tụi nó bị trường quản chặt quá. Thảm ghê!

“Các con muốn chuyển trường thật à, các con nhớ phải tạm biệt các bạn ở lớp đấy nhá, có Tiểu Khâu, Đại Bình, Đại Cao, Bé Mập, ừm, bây giờ mẹ mới chỉ nhớ được nhiều đó thôi, các con còn nhiều bạn lắm?” Mẹ Phù Hiểu kể ra mấy đứa bạn tốt ở trường của hai anh em.

“Không chuyển đâu, không chuyển đâu, con chỉ hỏi chơi thôi.” Cậu bé Đường Chấn Đông vội nói.

Cậu bé Phù Chấn Nam cũng vội vàng lắc đầu.

“À, thế thì thôi vậy.” Mẹ Phù Hiểu cực kỳ tôn trọng ý kiến các con.

Trên hàng ghế trước, tài xế không khỏi cười trộm.

Một lát sau, im lặng được một lúc, cậu bé Đường Chấn Đông lại nói: “Mẹ, hôm nay mẹ nên thưởng cho con, mình đi ăn KFC nha mẹ!”

“Ừa, tại sao?”

“Vì khi đánh nhau con đánh thắng à!” Cậu bé Đường Chấn Đông vung vẩy tay, nói với giọng đắc ý.

Mẹ Phù Hiểu phì cười, chị như thấy được ba Đường Học Chính của mấy nhóc lúc bé: thằng bé bá đạo y chang ba nó.

“Con cũng muốn ăn.” Cậu bé Phù Chấn Nam vội nói.

“Cũng được, nhưng, các con phải hứa với mẹ một chuyện.”

“Chuyện gì ạ?”

“Sau này, khi ở trường, các con không được nói về cuộc sống ở nhà của các con nữa.”

“Vì sao ạ?” Bạn nào cũng được nói, tại sao chỉ hai nhóc không được.

“Bởi vì các con sống hơn bạn học của các con rất nhiều, mẹ không muốn các con mang những thứ vốn không phải các con làm ra đó ra khoe các bạn, làm thế là không tốt.”

Hai anh em nửa hiểu nửa không.

“Giống như thầy giáo cho các con một viên kẹo nhưng lại cho các bạn mười viên kẹo vậy, nếu thế các con có vui không?”

“Không vui ạ!”

“Bây giờ, các con giống như đang có mười viên kẹo trong khi các bạn khác thì chỉ có một viên, các bạn mà biết các bạn cũng sẽ không vui. Nếu các con muốn hòa thuận với các bạn, các con phải tạm giấu chín viên kẹo kia đi, để tất cả cùng chỉ có một viên kẹo, tất cả cùng vui.” Trẻ con rất cổ chấp, tâm hồn trẻ con đòi hỏi sự công bằng tuyệt đối.

“Thế còn chín viên kẹo chúng con giấu đi thì sao ạ?” Cậu bé Đường Chấn Đông hỏi.

Mẹ Phù Hiểu mỉm cười, thằng bé mới thông minh làm sao: “Đợi đến khi thời cơ chín muồi, con lại lấy ra cho các bạn xem, nếu con có thể dùng những viên kẹo ấy giúp các bạn của con thì càng tốt.”

“Thời cơ chín muồi là gì ạ?”

“Thì là lúc các con đã có được những người bạn thân thiết, những người bạn sẽ không vì con có nhiều kẹo hơn họ mà không vui, lúc ấy các con có thể nói cho các bạn rồi.”

Cậu bé Đường Chấn Đông hiểu là chỉ bạn thân của mình mới được xem chín viên kẹo mình giấu đi kia, còn cậu bé Phù Chấn Nam thì chỉ biết là không được để các bạn biết mình có nhiều kẹo hơn các bạn, nếu không các bạn sẽ không vui.

Tài xế lặng lẽ gạt gù thán phục, thiếu phu nhân thật khéo dạy con.

Mẹ Phù Hiểu nhìn hai cậu con trai, chị dạy hai con như vậy chủ yếu là vì chị muốn hai nhóc lấy tư thái ngang hàng (chứ không phải kẻ cả) đi học, qua đó khám phá thế giới lẽ ra phải bình đẳng này.

“Thiếu phu nhân, đến tiệm KFC rồi.”

“Oaaaaaaa!”

“Các con có thể hứa với mẹ chuyện mẹ vừa nói chứ?”

“Được ạ, được ạ, bọn con hứa ạ, ăn KFC, ăn KFC!”

“KFC! KFC!”

“Vậy thì: dừng xe nào.”

“Hoan hô, mẹ vạn tuế.”

Mà thứ bảy tuần đó, khi ôm con ngồi trên máy bay riêng của nhà họ Đường, bà mẹ mập mập nọ thật xấu hổ chết đi được.

106. Chương 106: Ngoại Truyện 6 – Dạy Con

vua con của nhà họ Đường: cô bé Đường Chấn Thiên thừa kế tất cả những ưu điểm về ngoại hình của ba mẹ, bé rất xinh, ai gặp cũng mến, lại dẻo miệng vô cùng, rất được lòng các cụ già, các cụ luôn miệng gọi bé là: “khúc ruột bé bỏng”, càng lớn bé càng ra dáng một Giả Bảo Ngọc phiên bản nữ. Ba Đường Học Chính của mấy nhóc luôn nghiêm khắc với hai con trai, song, với cô con gái mà anh đã phải dùng bao mưu mẹo mới nịnh được mẹ Phù Hiểu sinh thêm thì khác, rõ là: nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan. Mạc Vu Phi và vợ cũ của gã sinh được một đứa con gái trông giống mẹ Phù Hiểu của mấy nhóc như đúc, làm anh ghen chết đi được, rất muốn cướp con bé về nhà nuôi. Sao nhiễm sắc thể X của anh kém tầm thế không biết, mãi chẳng vào được trứng? Thế là anh giở trò, thế là anh chơi xấu, cuối cùng cũng nịnh được mẹ Phù Hiểu (khi đó đã quyết định thôi không đẻ nữa) để cố, ơn trời, cuối cùng cũng thành công!

Tuy con gái anh không giống vợ anh bằng Mạc Tiểu Tiểu nhưng anh cũng tạm vừa lòng, nhìn cô bé chào đời và lớn dần lên mỗi ngày mà anh như được thấy quá trình trưởng thành của mẹ Phù Hiểu mấy nhóc, anh thấy hạnh phúc lắm lắm. Lần đi công tác nước ngoài này, anh không thể đưa mẹ Phù Hiểu theo vì chị phải ở nhà chăm sóc hai đứa con trai, đành tạm đưa cô con gái nhỏ đi cùng cho đỡ nhớ. Mẹ Phù Hiểu khuyên chồng mãi chả được, đành chiều theo ý anh. Đến ba mẹ chồng chị cảm rằm mãi rồi mà anh còn khẳng khẳng theo ý mình nữa là.

Chồng và con đi nước ngoài hai tháng, đầu ngày nào cũng chat webcam với hai cha con, mẹ Phù Hiểu vẫn không khỏi nhớ nhung da diết. Có đêm, chị choàng tỉnh giấc, vuốt ve chỗ nằm vắng chủ cạnh mình mà rầu rĩ, mãi chả ngủ lại được.

Máy bay chậm rãi đáp xuống sân bay, mẹ Phù Hiểu neho mắt lại quan sát, chị mỉm cười. Cửa mở ra, nhìn người chồng phong độ của chị bế cô con gái bé bỏng xinh xắn của hai người bước xuống mà tim chị không khỏi loạn nhịp.

Người ta hay nói: “cái dóp bảy năm,” nhưng theo chị đó là do họ lười chăm chút cho tình yêu và hôn nhân thôi. Với tình yêu và hôn nhân, bạn càng coi trọng nó, càng phải chăm chút cho nó. Chị và ba Đường Học Chính của mấy nhóc hiểu được điều đó. Những năm qua, họ dắt tay nhau qua bao vui buồn, đến tận bây giờ, nhìn anh càng ngày càng phong độ, chị vẫn thấy tim mình đập rộn lên trong ngực y như lần đầu họ gặp nhau.

Ánh mắt của người đàn ông vừa xuống máy bay cũng đang khóa chặt lấy chị: hai tháng không gặp, cô ấy đẹp ra trông thấy...

“Mẹ!” Cô con gái nhỏ reo lên, cắt ngang dòng suy nghĩ mênh mang của ba mẹ. Ngắm bé gái chạy về phía mình, mẹ Phù Hiểu mỉm cười, dang rộng vòng tay, đón bé.

“Mẹ, con nhớ mẹ lắm, nhớ mẹ đến mức không buồn ăn kẹo que.” Nằm trong lòng mẹ, cô con gái nhỏ làm nũng.

“Thật không? Cho mẹ ngắm con gái mẹ cái nào, xem có bị gãy đi tý nào không?”

Bạn nhỏ Tiểu Thiển cười hì hì, lùi lại một bước ẹ ngắm.

“Ừm, con béo lên, công của ba con hả! Xem nào, cục cưng của ba mẹ đang mặc quần áo mới à?”

“Ba mua cho con đó, đẹp không mẹ?” Cô bé Đường Chấn Thiển như chú bướm nhỏ xinh tung tăng bay lượn.

“Đẹp lắm, cục cưng bé bỏng của ba mẹ xinh đẹp nhất.” Mẹ Phù Hiểu không kìm lòng được hôn lên má bé.

Một bóng người to lớn che nắng cho hai mẹ con, mẹ Phù Hiểu ngẩng lên, ngắm khuôn mặt tuần tú đang cười rạng rỡ của ba Đường Học Chính, đôi môi chị cong lên một nụ cười hạnh phúc, chị đưa tay cho anh: “Anh đã về rồi.”

Ba Đường Học Chính nắm lấy tay chị, kéo chị đứng dậy: “Anh về rồi đây.” Giọng nói ấm êm của anh vang lên bên tai chị, chiếc hôn dịu dàng của anh dừng trên khuôn mặt chị.

“Thiếu phu nhân ạ.” Một giọng nữ lạ cắt ngang phút đoàn tụ của hai vợ chồng.

Mẹ Phù Hiểu nhìn sang thì thấy một cô gái xinh đẹp đứng đằng sau Đường Học Chính đang tươi cười với chị. Chị ngẫm nghĩ một lát, mới nhớ ra cô này là bảo mẫu mới của Đường Chấn Thiển: “Cô An phải không, thời gian rồi làm phiền cô quá.” Lúc cô ấy vừa xuống máy bay có... rừ quynn thể này không nhĩ?

“Là trách nhiệm của tôi mà.”

“Dưa Hấu Nhỏ rất thích cô An, bảo là muốn cô ấy ở chơi với con bé thêm, anh đồng ý?” Ba Đường Học Chính nói vắn tắt. Một mình chị phải chăm sóc ba đứa con nhỏ nên rất bận, rất ít có thời gian cho riêng anh.

“Ừ.” Mẹ Phù Hiểu gật đầu.

“Các con đâu em?”

“Các con còn chưa tan học, lát nữa mình cùng đi đón con anh nhé.”

“Ừ.”

“Đường tiên sinh, hai hôm nay hôm nào anh cũng công tác đến nửa đêm, anh có muốn nghỉ trước một lát không ạ?” Cô bảo mẫu họ An bế Đường Chấn Thiển lên, hỏi với vẻ quan tâm.

“Anh mệt à?”

“Không.”

Mẹ Phù Hiểu cẩn thận quan sát sắc mặt chồng rồi mới quay sang cô bảo mẫu họ An kia bảo: “Cô để Thiển Thiển xuống đi, con bé tự đi được.”

“Ừ chịu đâu, con muốn cô An bế con cơ.”

“Đường Chấn Thiển, con mà lười quá là sẽ biến thành con heo nhỏ đấy.”

“Con ừ biết, con muốn được bế cơ.”

Mẹ Phù Hiểu khẽ nhíu mày.

Đoàn người về nhà, Đường Chấn Thiển chạy vào nhà chào cụ, cô bé lon ton chạy đến, ghé vào tai ông cụ Đường (giờ tai cụ đã ngễnh ngãng lắm rồi) hét lớn: “Con chào cụ ạ!” Làm ông cụ Đường phần khởi cười lớn.

“Cứ để con bé ở dưới này chơi, mình lên nhà thôi em.” Ba Đường Học Chính dắt mẹ Phù Hiểu đi vào thang máy. Thang máy này là năm đó khi sửa nhà lần thứ ba anh cho xây thêm.

Mẹ Phù Hiểu nghĩ chồng muốn tắm rửa thay quần áo, nên theo anh lên. Ai dè, cửa thang máy vừa đóng lại, anh đã đè chị áp lên bức tường bằng kính một chiều, nụ hôn nóng bỏng của anh hấp tấp đặt xuống môi chị.

Mẹ Phù Hiểu thoáng sửng sốt, nhưng nỗi nhớ chồng da diết cả trên tinh thần và thể xác khiến chị vô thức đón nhận anh, ôm cổ anh, quần quýt anh.

“Biết anh về mà em còn mặc quần!” Ba Đường Học Chính khẽ hừ, không hài lòng tụt chiếc quần bằng vải mềm của vợ xuống.

... Dù đã làm vợ chồng nhiều năm, chị vẫn không khỏi e thẹn khi anh nói ra miệng những suy nghĩ xấu xa nọ. “Mình về phòng đã anh, rồi...”

“Ai đợi được lâu thế chứ!” Người đàn ông tụt quần chị xuống, xé quần xi líp của chị, một tay nhấc bổng chị lên, một tay nắm chiếc gậy nóng bỏng đang gào thét đòi được vỗ về của mình và cho nó tiến vào miền đất tuyệt diệu nọ.

“Ừm!” Chị đã hai tháng trời không làm chuyện đó, anh lại tiến vào gấp nên có hơi đau.

“Anh xin lỗi, anh không nhịn nổi nữa, lát nữa anh đền cưng sau nhé.” Đã hai tháng không chạm vào chị, anh nhịn được đến lúc về nhà đã là kỳ tích rồi, suốt đường đi, giây nào anh cũng muốn đè chị xuống sở sàng.

“Anh nhẹ chút nào...”

“Anh sẽ cố.” Dứt lời, anh áp môi mình lên đôi môi mỡ màng của chị, anh đã hoàn toàn mất khống chế, bắt đầu những luật động mạnh mẽ và cuồng dã.

Khi hai vợ chồng đi ra đã gần đến giờ cơm tối. Hai cậu con trai đã được đón về nhà, mẹ Phù Hiểu của mấy nhóc chợt nghĩ đến việc: cái thời điểm lẽ ra phải đi đón con chiều nay, chị lại nằm trên giường an ủi ông chồng mãi không thỏa mãn... chị không khỏi đỏ mặt.

Hai cậu con trai biết ba đã về – hai cậu nhóc cũng đã mấy tháng không được gặp ba rồi – thì không khỏi reo âm lên. Ba Đường Học Chính bế bổng hai nhóc lên, cười lớn.

Ông Đường Trí Quốc và bà Hàn Ngọc Tố biết con trai và cháu gái hôm nay về nên có tổ chức một bữa tiệc gia đình, cả gia đình vui vẻ ngồi vào bàn ăn.

Cậu bé Đường Chấn Đông và cậu bé Đường Chấn Nam tự giác đứng dậy đi rửa tay, cô bé Đường Chấn Thiển thì cứ ngồi ỳ tại chỗ, không buồn nhúc nhích.

“Dưa Hấu Nhỏ, sao con không đi rửa tay với các anh con?”

“Con rửa rồi ạ!”

“Rửa lúc nào?”

“Lúc về đến nhà ạ.”

“Con rửa lâu lắm rồi, bây giờ, tay con đang bẩn, ngoan, đi rửa tay đi có được không?”

Cô bé Đường Chấn Thiển bĩu môi: “Con ừ thích, cô An, con muốn ăn thịt viên.”

Cô bảo mẫu họ An ngồi cạnh đó vội gấp thịt viên cho bé.

“Cụ, ông nội và bà nội con đã ai ăn đâu, sao con lại ăn trước thế?” Trước kia con bé có tính xấu này đâu.

“Thì con đói mà.”

“Không sao, không sao, Dừa Hấu Nhỏ đói rồi, cứ để con bé ăn đi.” Bà Hàn Ngọc Tố nói.

“Không được, không được ăn trước người lớn, đi rửa tay ngay.” Chị không quá khắt khe với các con về lễ nghi khi dùng bữa, nhưng tối thiểu phải giữ được lễ phép cơ bản nhất.

“Con không đi!” Hai tháng được ba và cô bảo mẫu họ An nuông chiều, cô bé Đường Chấn Thiển đã nhiễm tính tiểu thư, giây chân không chịu đi rửa tay.

“Thôi mà em, con bé thích thế thì cứ chiều con bé đi.” Ba Đường Học Chính cười nói.

Bình thường, hễ ba lên tiếng là mẹ sẽ nghe ba, cô bé Đường Chấn Thiển mừng húm, lè lưỡi với mẹ.

“Đường Học Chính, anh xem đi, anh cứ chiều cho lắm vào, xem con hư thế nào rồi này?”

Ba Đường Học Chính nổi giận vì con gái nhỏ tỏ thái độ không tôn trọng mẹ: “Đường Chấn Thiển, nghe lời mẹ.”

Cậu bé Phù Chấn Nam vào bàn trước anh trai, thấy ba mẹ có vẻ rất tức giận thì đưa tay kéo em gái đi rửa tay.

Nào ngờ cô bé Đường Chấn Thiển hất tay anh trai ra, khóc ầm lên: “Con không muốn, con không muốn mà~~”

Thấy bé khóc, cụ và ông bà nội bé đều hốt, vội dỗ dành bé.

Cô bảo mẫu họ An nói: “Thiếu phu nhân, tiểu thư bé bỏng còn nhỏ, đừng làm khó cô bé.”

Nếu là trước kia, ba Đường Học Chính nhất định sẽ chiều ý bé, nhưng hành vi hỗn với mẹ Phù Hiểu của bé làm ba giận. Nghe cô bảo mẫu họ An nói vậy thì anh liếc xéo cô nàng, ánh mắt lạnh băng: “Làm khó con bé là sao? Hai anh của con bé đều thế cả.”

Mẹ Phù Hiểu nhú mày, liếc cô con gái đang khóc quấy ầm ĩ, khê trách ba Đường Học Chính của các bé: “Biết thế em đã không cho anh mang con theo, anh chiều con quá, con hư rồi đó.”

Ba Đường Học Chính cười nịnh nọt: “Thì ai cũng bảo con gái là phải chiều mà. Mình đâu thể dạy con gái như dạy con trai được em.”

“Người cha gốc gác!” Mẹ Phù Hiểu hét yêu chồng một cái. Ba Đường Học Chính của mấy nhóc rất biết cách dạy dỗ hai cậu con trai, nhưng anh lại quá chiều cô con gái duy nhất của anh chị: “Để con bé cho em dạy, anh không được tham gia.”

“Em toàn nói chuyện dạy con thôi à, không có chuyện gì quan trọng hơn sao?” Ba Đường Học Chính ghẹo vợ. “Con gái đồng đánh chút có sao đâu, anh là anh rất thích nhìn em làm nũng.”

Giọng anh không lớn nhưng mẹ Phù Hiểu vẫn sợ người khác nghe được, chị dịu giọng: “Anh đứng đắn chút đi nào. Chuyện đấy khác, chuyện này khác, Dừa Hấu Nhỏ mà cứ thế này mãi sẽ thành kiêu căng hợm hĩnh đó.”

“Thế thì sao nào, có anh ở đây, con bé kiêu căng chút xíu thì có sao.”

“Đúng đó: ba nó là Lý Cương, ba ta là Đường Học Chính!” Mẹ Phù Hiểu bực mình.

“Hi hi, được rồi, em muốn sao cũng được, nhưng đừng nghiêm khắc qua, vừa vừa phai phai thôi.” Bà lớn phát uy, ba Đường Học Chính chỉ có thể bênh con gái rệu rã thêm một câu.

Còn cô bé Đường Chấn Thiển, thấy ba mẹ bàn bạc chán vẫn bắt mình đi rửa tay thì bé tủi thân lắm, từ khóc giả vờ thành khóc thật luôn.

“Đường Chấn Thiển, sau khi khóc xong, phiền con vào WC rửa tay rồi quay vào đây ngồi tiếp.” Mẹ Phù Hiểu nói.

Nói đi nói lại vẫn phải nghe lời mẹ, cô bé Đường Chấn Thiển gào ầm lên.

Bà Hàn Ngọc Tố xót cháu, “Thôi mà, con bé còn nhỏ, chờ con bé lớn thêm lại bảo ban dần.”

“Mẹ, Phù Hiểu đang dạy con, mẹ đừng can thiệp.” Ba Đường Học Chính nói.

Lời này làm công chúa nhỏ nổi quạu, ba luôn thương bé nhất, thế mà hôm nay ba lại đứng về phe mẹ, còn ngăn bà nội bênh bé. Bé dỗi, bé ném đồ linh tinh: “Con ghét mẹ nhất, con ghét ba nhất!” Bé khóc ầm lên.

Ba Đường Học Chính luôn rất nghiêm khắc với hai anh em Đông và Nam nên hai cậu nhóc chẳng bao giờ khóc quấy ầm ĩ như cô em gái nhỏ lúc này. Hai cậu nhóc cũng rất khôn, chỉ ngồi ngoan, không tham gia vào câu chuyện. Song, hai cậu nhóc chợt phát hiện, tiếng nói của người mẹ luôn rất hiền từ của họ dường như rất có trọng lượng nha.

107. Chương 107: Ngoại Truyện —— Dạy Con

“Đường Chấn Thiển, lại đây.” Phù Hiểu nhíu mày, tí khí lớn như vậy.

An tiểu thư đối tiểu thư nhỏ lạng lẽ nói mấy câu gì, nhưng nàng không tình nguyện tiến lên đi về phía của mẹ.

Phù Hiểu nói với Đường Học Chính: “Mọi người ăn trước đi, em cùng con trò chuyện một chút, em ăn sau.” Nói xong liền lôi kéo đường chấn thiển hướng phòng khách đi đến

Cả nhà kiêng chân nhìn phòng khách, chỉ sợ tiểu tổ tông lại cùng mẹ náo, may mắn hai người cúi đầu nói một lát, Đường Chấn Thiển cúi đầu hướng WC đi rửa mặt.

An tiểu thư vội đứng dậy đuổi kịp nàng.

Đội tiểu công chúa rửa mặt sạch cùng tay đi ra, ngồi ở ghế tựa vì nàng đặc chế, nói: ” Cự cố, ông nội, bà nội, ba mẹ, mời mọi người ăn cơm.”

“tốt, tốt, mau ăn mau ăn.” Ba cái tổ tông liên tục thúc giục.

Phù Hiểu cùng Đường Học Chính nhìn nhau, cười nhẹ.

Nguyên tưởng rằng nữ nhi chỉ có điểm này tật xấu, không nghĩ tới ngày thứ hai hiển lộ càng nhiều, đi đến nơi nào đều phải ôm, ăn đến chỗ nào rác ném tới chỗ đấy, đòi ba nàng mua quần áo mới, buổi sáng đòi mặc cái này, buổi chiều lại đòi mặc cái kia, không có giày vừa ý còn quần quít lấy ông bà nội đòi mua... đòi không thiếu thứ gì. Phù Hiểu dưới đáy lòng thầm mắng Đường Học Chính, bắt đắc dĩ làm người mẹ khát khe cùng ở phía sau chỉ ra chỗ sai của nàng.

Một hai thứ nàng còn nghe, chính là số lần nhiều hơn, Đường Chấn Thiển không kiên nhẫn, “Mẹ, người thế nào suốt ngày nói con.”

“Mẹ không phải nói con mà là mẹ dạy con.” Phù Hiểu nhẫn nại nói, “Con xem, trong phòng con có cái thùng rác hình chim cánh cụt đáng yêu như vậy, chúng ta hẳn là đem rác ném tới trong thùng rác không phải sao?”

“Nhưng là nó rất xa, kêu nó đi tới lại không nghe,con đành phải ném xuống đất .”

... Chẳng lẽ di truyền lười biếng của nàng? Phù Hiểu kém chút sắc, thanh thanh cổ họng tiếp tục nói: “Ném xuống đất rất bẩn a, phòng nhỏ đáng yêu của con nơi này một ít rác, nơi đó một ít rác,rất khó coi, cả phòng đều trở nên thối thối .”

“Không thối không thối!” Đường Chấn Thiển vẫy tay kháng nghị, “Con ném xuống sẽ có người giúp con nhặt thôi!”

“Ai giúp con nhặt?”

“Người hầu!”

Phù Hiểu tươi cười trở nên nhạt , “Ai nói cho con như vậy ?”

Cho rằng chính mình nói đúng rồi, Đường Chấn Thiển đắc ý hếch cằm lên, “An đi đi.”

Phù Hiểu nhìn về phía sau đang cầm đồ chơi an tiểu thư, “An tiểu thư, lời này thật là người nói ?”

An tiểu thư mỉm cười nói: “Đúng vậy, thiếu phu nhân.”

Phù Hiểu hơi hơi nhú mày, để Đường Chấn Thiển một mình đi chơi, sau đó mời nàng ngồi xuống, nghĩ một chút rồi nói: “Tôi nhớ an tiểu thư là cô giáo chuyên nghiệp ưu tú, hẳn là không thể dung túng trẻ con vứt rác bừa bãi?”

An tiểu thư tươi cười không thay đổi, “Chúng ta là tùy người mà dạy, thân phận địa vị giống tiểu thư nhỏ như vậy, nàng tự nhiên không cần quan tâm việc nhỏ đó, cho nên chúng ta dạy nàng theo làm thế nào để nàng trở thành thiên kim đại tiểu thư .”

“Điểm này tuy rằng cũng cần, nhưng là làm những lễ phép cơ bản, người không cần phải nhân nhượng nàng. Ta cũng kêu ba nàng không được dung túng, về sau nàng có thể làm được chuyện gì đều để chính nàng hoàn thành, mong cô để ý trên điểm này, mời cô thay đổi thực hiện, không muốn cho nàng có ý tưởng cao cao tại thượng.” Phù Hiểu nói.

“Thiếu phu nhân đây là muốn đem tiểu thư nhỏ dạy như nữ nhi bình dân?”

Phù Hiểu nghe không rất cao hứng, “An tiểu thư có ý thức sang hèn.”

“A, thật có lỗi, thiếu phu nhân, tôi đã quên cô cũng là... Như thế, cô không phải hẳn là so với ta càng hiểu hơn sao? Bình dân cùng hào môn khác nhau.” An tiểu thư xin lỗi cười.

“Xem ra chúng ta quan niệm không hợp, xin lỗi, cô chỉ sợ không thích hợp lại đảm nhiệm bảo mẫu của Tiểu Thiển.”

“Thiếu phu nhân, tôi là được Đường tiên sinh trực tiếp thuê , chỉ sợ cô không quyền lực sa thải tôi.” Nàng nói chuyện cường ngạnh như vậy là có nguyên nhân . Đi theo Đường Học Chính xuất ngoại hai tháng thời, Đường Học Chính nhiều lần đêm không về, nàng liền khẳng định bọn họ vợ chồng kỳ thực bằng mặt không bằng lòng, mà Đường Chấn Thiển lại nhận được hết sủng ái của Đường Học Chính, lại ỷ lại nàng như vậy, mà trong nhà trưởng bối đối với Đường Chấn Thiển cũng là trăm loại yêu thương, tối hôm qua khi Phù Hiểu mắng con, nàng liền nhìn ra ông bà nội đau lòng liền nhú mày, cho nên, tại đây đang thời điểm muốn sa thải nàng, không chừng đi không là nàng mà vẫn là nàng ta.

“Ký hợp đồng phải không? Tôi gọi anh ấy đem tiền bồi thường phá hợp đồng, nhất định kết toán cho cô.” Phù Hiểu hiểu rõ người này không thể giữ lại được, lại là người nhìn trúng Đường gia, là một nữ nhân gây tai họa.

Đang làm việc Đường Học Chính đánh cái hắt xì, vợ hắn nhớ hắn?

“Phù Hiểu, thời gian không còn sớm , tiểu thư hầu cũng muốn đi dưỡng sinh quán chơi.” Hàn ngọc tổ lúc này nắm tay Đường Chấn Thiển đi vào phòng khách.

“Tiểu thư nhỏ, ” an tiểu thư ghen ngào vọt tới bên cạnh Đường Chấn Thiển, nước mắt thoát cái liền chảy xuống, “Con về sau phải chiều cổ bản thân cho tốt, phải ngoan ngoãn ăn cơm đúng giờ, đúng giờ đi ngủ, an đi đi chỉ sợ không thể lại làm bạn với người .”

“An đi đi, không khóc không khóc, đi đi muốn đi đâu nha?” Đường Chấn Thiển sốt ruột nói.

“Mẹ con chê đi đi không có chiều cổ tốt tiểu thư nhỏ, muốn sa thải đi...” An tiểu thư khóc thật đáng thương.

Đường Chấn Thiển vừa nghe liền nóng nảy, “Mẹ, con muốn An đi đi chơi với con, không cần sa thải nàng!”

Thế nào diễn hay như vậy? Phù Hiểu đen mặt lại nói: “Mẹ cùng chơi với con.”

“Không cần không muốn, con muốn An đi đi theo giúp con thôi!” Đường Chấn Thiển vội khóc.

Nàng làm cái gì an đi đều sẽ không mắng nàng, mẹ luôn muốn xen vào quần đông quần tây.

Hàn ngọc tổ nhìn cháu gái khóc không nhin được, “Thế nào đang êm đẹp lại muốn sa thải nàng?”

“Phu nhân, ” an tiểu thư ở trước mặt Phù Hiểu nói, “Ta đối thiếu phu nhân nói, tiểu thư nhỏ là Đường gia đại tiểu thư, phải từ nhỏ liền bồi dưỡng khí chất của nàng, nhưng phu nhân lại kiên trì muốn tiểu thư nhỏ làm chút chuyện không hợp với thân phận của nàng.”

“chuyện gì vậy?” Hàn ngọc tổ nhíu mày, nghe không hiểu.

“Mẹ, ” Phù Hiểu đứng lên, “Nàng rất sủng Tiểu Thiển , cơm đến há mồm, áo đến vươn tay, như vậy không được, sẽ làm hư Tiểu Thiển. Nói nàng lại không nghe, cho nên con mới tính toán sa thải nàng.”

“Sủng liền sủng, Đường gia chúng ta cũng không phải không dạy nổi.”

Đường Học Chính quả nhiên là bị hấn mẹ nuông chiều, Phù Hiểu trên trán nổi ba vạch hắc tuyến, “Mẹ, mẹ cảm thấy là tiểu Thiển biết lễ phép hay hai anh trai của nàng, vẫn là lễ phép hay tính tình tiểu thiên kim tốt?”

“Này...” Hai đứa cháu trai thật sự là kiêu ngạo của nàng a, mang đi ra ngoài gặp thân thích bằng hữu, luôn lễ phép thỏa đáng, liên ghế dựa đều giúp nàng bà nội này kéo tốt, càng miễn bàn món ăn ngon luôn nhường nàng ăn. Sở hữu những người gặp qua hai anh em bọn họ không một ai không hâm mộ nàng , làm cho nàng rất tự hào.

Qua Hàn ngọc tổ suy nghĩ, Phù Hiểu nhẹ nhàng kéo nữ nhi qua “Tiểu đưa hấu, con ngày mai phải đi nhà trẻ , an di di cũng không thể đi cùng con, nàng một người ở trong này rất đáng thương, để nàng đi tìm tiểu bằng hữu khác chơi được không?”

“Không được không được, con muốn an di di theo giúp con!” An di nói, chỉ cần nàng nháo đòi vài lần, những người sủng nàng yêu nàng đều sẽ thỏa mãn yêu cầu của nàng.

“Không được rất không phân rõ phải trái.”

Gặp mẹ một mặt kiên quyết, bà nội lại không giúp nàng, chưa bao giờ bị cự tuyệt nên Đường Chấn Thiển thét to: “Mẹ, con chán ghét nhất mẹ! Con không cần người làm mẹ con, con muốn an di di làm mẹ con!”

“Con lặp lại lần nữa.”

Gặp mẹ sắc mặt trầm xuống, Đường Chấn Thiển còn không nhận thua nói: “Con chán ghét mẹ, con muốn an di di làm mẹ con!”

Đối với một người mẹ tổn thương lớn nhất, chính là bị những lời nói đả thương người của con gái, cho dù phần lớn đều là lời nói vô tâm.

Biết rõ con gái còn nhỏ, nàng căn bản cũng không biết bản thân đang nói cái gì, nhưng Phù Hiểu vẫn là cảm thấy thật bị thương, nàng đứng lên, tâm tình thật tệ, “Mẹ, con hôm nay không đi luyện yoga , con muốn nghỉ ngơi một chút.”

Thời điểm lên lầu, còn ần ần nghe được Hàn Ngọc Tổ nói xong “Con làm sao có thể nói như vậy với mẹ ”, mà con gái còn lớn tiếng trả lời “Con không có sai, là mẹ chán ghét nhất!”

Cái mũi không khỏi cay cay, mười tháng mang thai lại đối lấy nàng chán ghét nhất, Phù Hiểu rất khổ sở.

Hôm nay hai anh em là được Đường Học Chính đón về, cha con ba người vừa về đến nhà liền cảm giác không khí không quá tốt, sau khi nghe Hàn Ngọc Tổ nói qua> Đường Học Chính sắc mặt lạnh xuống. “Đường Chấn Thiển, con được đầu thai vào làm con gái của mẹ của là phúc khí của con, con đã không đồng ý theo chúng ta ở cùng nhau, liền đi theo an di di, làm con gái của nàng đi.”

“Con muốn ba ba...” thấy cha nổi giận, Đường Chấn Thiển đáng thương ôm lấy đùi hấn.

Nga, muốn ba ba không cần mẹ. Này không biết hối cải, tiểu gia hỏa này phải chịu giáo huấn mới được, Đường Học Chính liếc mắt nhìn An tiểu thư còn làm vẻ mặt vô tội một cái, hừ lạnh một tiếng, kéo Đường Chấn Thiển ra.

Đông Nam hai anh em còn không biết tính nghiêm trọng của sự việc, chạy đến trước mặt em gái, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, “Đường đưa hấu, ba mẹ không cần em nữa!”

Đường Chấn Thiển cãi lại, “Thối bí đao, thối bí đỏ, các anh tránh ra!”

Khi Đường Học Chính mở cửa phòng ngủ chính ra, chỉ thấy kiều thê nằm ở trên giường lớn, hần sũng nịch khê cười một tiếng, đi lên phía trước đem nàng cả nàng và chăn ôm lấy, “em hôn dỗi với con gái, không sợ mọi người chê cười sao?”

“Nàng không phải là con gái của em, nàng cũng không nhận em làm mẹ.” Phù Hiểu vùi đầu ở trong chăn, buồn rầu nói.

“Tốt lắm, chúng ta đem nàng đuổi đi, đỡ phải để em phiền lòng.” Đường Học Chính hôn lên tóc nàng.

“... Đưa thì đưa, không cần nàng nữa.”

“Thật sự, tốt lắm, dù sao anh cũng tức giận, anh hiện tại phải đi.” Đường Học Chính làm bộ đứng dậy.

Phù Hiểu một phen xóc lên chăn.

Đường Học Chính cười lớn hôn môi của nàng.

Hôn nồng nhiệt qua đi, Phù Hiểu nằm ở trong lòng chồng, tâm tình tốt lên một chút, nhưng cứ nghĩ đến lời nói của Đường Chấn Thiển, nàng vẫn cảm thấy tâm đau xót.

“Không bằng trước đi ra ngoài cho khuây khỏa, trở về lại chậm rãi dạy dỗ.” Đường Học Chính đề nghị, “Chúng ta thật lâu cũng không có đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật, gọi em vài lần, em đều nghĩ đông nghĩ tây.”

“... Anh mới đi công tác về, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.”

“Bảo bối, chẳng lẽ em còn không biết, em chính là phương pháp nghỉ ngơi tốt nhất của anh?” Đường Học Chính ái muội xoa xoa mông nàng.

“Đáng ghét... Nhưng là bọn nhỏ làm sao bây giờ?”

Mỗi lần đều là không yên lòng về bọn trẻ, Đường Học Chính nhú mày, “Đều lớn như vậy rồi, lại không cần uống sữa.”

“Bí đao cùng bí đỏ còn có thể, nhưng là tiểu dưa hấu...”

“Đừng lo lắng, Anh sẽ bảo ba mẹ đừng chiều nàng.”

“Cái kia an tiểu thư...”

“Trở về lại cho nghỉ.” Hần đoạn thời gian vừa rồi bận quá, khi cùng con gái ở cùng nhau cơ bản lại không cần cô ta bên cạnh, cho nên cứ nhiên còn chưa có phát hiện.

Trầm mặc một lát, “Đều tại anh, muốn sinh con gái, đánh cũng đánh không được, mắng lại mắng không được, thương nàng đến vậy còn nói chán ghét em!”

“Là là, anh sai lầm rồi, anh sai lầm rồi.” Làm chồng đành phải dùng hành động đến bình ổn oán khí của vợ yêu.

Cùng với tiếng cười cùng tiếng rên rỉ, lại là nhất thất cảnh xuân.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đường Chấn Thiển rầu rĩ không vui ăn bữa sáng, chờ mẹ đưa nàng đi nhà trẻ, nghĩ rằng nàng khẳng định vừa muốn dong dài, ai biết đợi nửa ngày là bà nội xuống dưới, “Tiểu dưa hấu, hôm nay bà nội đưa con đi nhà trẻ được không?” Con trai sớm tỉnh mơ liền mang theo vợ đi du lịch.

“Mẹ con đâu?”

” Ba mẹ con đi ra ngoài có việc.”

“Nga nga, ba mẹ không cần Đường dưa hấu nữa!” Đường Chấn Đông lưng đeo túi sách hô to.

“Chán ghét chán ghét!”

Thấy Đường Học Chính không có nghe lời Phù Hiểu sa thải nàng, an tiểu thư trong lòng đắc ý, nói với Hàn Ngọc Tố: “Thiếu phu nhân thế nào giống như con nít cùng tiểu thư nhỏ giận rồi?”

Hàn Ngọc Tố liếc mắt nàng một cái, hiểu rõ nguyên nhân Phù Hiểu muốn sa thải nàng. Con trai nói để nàng lưu lại vài ngày nữa. Chính là cũng không để nàng một mình cùng Đường Chấn Thiển .

Tuy rằng kiên quyết không tin tưởng lời nói của anh trai, nhưng Đường Chấn Thiển vẫn là có chút sợ hãi. Đi nhà trẻ chơi trò chơi cũng không vui, trở về đầu tiên là tìm ba mẹ, bà nội lại nói:

“Ba mẹ đi xuất ngoại, muốn qua vài ngày mới trở về.”

Vì thế Đường Chấn Thiển chờ buổi tối gọi điện thoại, ai biết đến thời điểm nàng ngủ, ba mẹ lại vẫn không gọi điện thoại đến.

Cái này tiểu công chúa bắt đầu miên man suy nghĩ , chẳng lẽ mẹ thật sự không cần nàng ?

Mẹ muốn đem nàng cho làm con gái của an di di? Nhìn an di di ôn nhu giúp nàng đắp chăn, nàng nghĩ đến mẹ mỗi ngày buổi tối muốn thơm nàng , liền nghĩ nàng không tại bên người nàng cũng sẽ cách màn hình thơm nàng , nhưng là mẹ không thơm nàng sao?

Kỳ thực Phù Hiểu muốn gọi điện thoại về, chính là bị bá vương ngăn lại, nói là cái gì đi hưởng tuần trăng mật cũng chỉ có thể nghĩ đến hân, nếu muốn nghĩ đến con cái liền phải chịu phạt.

Ba ngày đi qua , Đường Chấn Thiển rốt cuộc chịu không nổi nữa, đối với bà nội oa oa khóc lớn,

“Con muốn mẹ, Con muốn mẹ!”

Vừa vặn con gái Mạc Vu phi đến tìm hai anh em Đông nam chơi nghe nói , cao hứng hỏi: “Tiểu đưa hấu, em không cần mẹ Phù Hiểu? nhưng ta muốn.” Thời điểm tiểu Đùng hai tuổi, Mạc Vu Phi liền cùng vợ ly hôn , lấy cố tự mình công tác bận quá, người trong nhà lại không có ai rảnh rỗi , vì thế liền đem tiểu Đùng cho Phù Hiểu chăm sóc, để cho nàng nuôi cùng Phù Chấn Nam, vì thế Đường Học Chính trừng hân một chút, Phù Hiểu cũng thực không có biện pháp, chỉ phải đón con gái của hân. Thẳng đến một năm trước. Mạc Vu Phi chọn một người phụ nữ ôn nhu thực nữ để tái hôn, hân mới đem tiểu Đùng đón về. Lúc này tiểu Đùng đã cùng Phù Hiểu có cảm tình sâu nặng.

Đường Chấn Thiển vừa nghe, càng ở trên mặt đất khóc lấn lộn, “Ta muốn, ta muốn, các người tránh ra, ta muốn mẹ, mẹ là của ta!”

“Tiểu thư nhỏ.” An tiểu thư vội vàng muốn ôm nàng dậy.

“Tránh ra, tránh ra, ta muốn mẹ!” Đường Chấn Thiển hai tay khua loạn, không cho bất luận kẻ nào tới gần.

Hàn Ngọc Tố bắt đắc dĩ, gọi điện thoại cho con dâu, “Tiểu Thiển khóc hô muốn tìm con.”

Đường Chấn Thiển một phen nói qua điện thoại, “Mẹ, con sai rồi, con không có chán ghét mẹ, mẹ đừng chán ghét con, mẹ đừng không cần con.”

“Tiểu đưa hấu...”

“Con sẽ ngoan ngoãn rửa tay, con sẽ ngoan ngoãn đem rác bỏ vào thùng rác, con sẽ làm cực kỳ ngoan, mẹ trở về được không được? Mẹ, con rất nhớ người...” nước mắt lưu loát rơi xuống

“Mẹ không có không cần con, mẹ lập tức trở về, đừng khóc a.” Phù Hiểu nghe được lòng đều mềm nhũn

“Thật sự?”

“Thật sự. Con ngoan ngoãn ăn cơm, mẹ buổi tối sẽ về đến .”

“Con nhất định ngoan ngoãn ăn cơm, mẹ nhất định phải trở về!”

Sau khi cam đoan xong, Phù Hiểu mới treo điện thoại, kêu ông xã nhanh chuẩn bị máy bay về nhà.

Đường Học Chính nhíu mày, nhất trí làm theo .

Sau khi về nhà, mẹ con ôm làm một đoàn, như là cứu biệt gặp lại, Đường Chấn Thiển nắm chặt Phù Hiểu, ngay cả ngủ cũng muốn cùng mẹ ngủ chung một chỗ.

Vì thế tiểu công chúa một tay nắm tay mẹ, một tay nắm tay ba ba, cuối cùng an tâm ngủ.

Vợ chồng hai người xem khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say của con gái ở giữa, nhìn nhau cười, hôn chúc ngủ ngon, tắt đèn ngủ.

Mà cái kia ý đồ thay thế Đường gia thiếu phu nhân an tiểu thư, không ngoài ý muốn là vật hi sinh, sau khi bị Đường gia sa thải, trực tiếp bị công ty đuổi việc.

Vài năm sau, đi theo cha học tập chút mưu lược tâm kế hai anh em Đông Nam trong lúc vô tình nói lên chuyện này, càng nhớ lại càng thấy không thích hợp. Đây nơi nào là thuận theo tự nhiên phát sinh, này rõ ràng là kết quả của một tay cha bày ra. Xuất ngoại tuần trăng mật, cắt đứt liên hệ, lưu lại an tiểu thư, lại tùy tiện giao cho bà nội vài câu, ba ngày khiến cho Đường Chấn Thiển cả đời khó quên. Chắc chắn, tuy rằng là hân thương yêu con gái nhất, nhưng làm đau lòng người phụ nữ hân yêu nhất, này phạt cũng là không dấu vết gọn gàng vô xá a. Quay đầu nhìn xem em gái hiện thời mỹ mạo như hoa, khí chất thật tốt, thật không biết mấy ngày nay gặp được đối tượng là họa hay là phúc.

Quên đi, vẫn là cảm miệng tốt nhất. Chớ chọc họa trên thân.

Quay người lại, gặp phải Tiểu Đĩnh trở mã ra mắt trong veo, khuôn mặt phấn nộn, không ngoài ý muốn xem nàng đôi mắt hoa đào, lời đầu tiên nói ra:

“Các người ai muốn ở rể?”

108. Chương 108: Ngoại Truyện —— Một Ngày Bình Thường Của Vợ Chồng Đường Gia

Sáng sớm 5 giờ rưỡi, Đường Học Chính tỉnh dậy đầu tiên, nhẹ nhàng nâng cái đầu ở trước ngực hân, chuyển người cầm cái gối đầu đến để ở dưới đầu vợ yêu. Hôn xong mới phát hiện nàng ngủ thật sự rất xấu, rõ ràng lúc ngủ nằm thẳng, cổ tỉnh sáng dậy có thể thành nằm ngang. Cũng may mắn giường lớn, có đủ cho nàng ngủ. Từ bả vai đến đùi hân, đều đảm nhiệm làm gối đầu của nàng. Xem tư thế ngủ của con cái, xem bọn họ phô trương tư thế ngủ hân liền chắc chắn lấy làm kỳ, thật sự là cùng một dạng với mẹ a, không biết là bọn chúng bị mẹ mình truyền nhiễm, vẫn là người mẹ luôn luôn giống trẻ con không có gì tiến bộ. Hân tò mò hỏi ra miệng, không ngoài ý muốn bị khoa chân múa tay hầu hạ một chút.

Hân cọ cọ vợ yêu cũng không tỉnh, ở trên mặt nàng sờ soạng một phen, đứng dậy rửa mặt. Không bao lâu, hân không tiếng động xuống lầu, người lớn đều còn không có dậy. Ông cụ cùng cha hân hiện tại cũng qua 6 giờ mới đứng dậy vận động. Hân vốn tưởng rằng bản thân không quá thói quen cuộc sống của đại gia đình, nhưng không nghĩ tới cũng không phải khó có thể nhận như vậy. Hơn nữa lúc hân có thời gian qua thời điểm thế giới của hai người, hân sẽ mang Phù Hiểu đến các nơi trong nước hoặc thế giới nghỉ hai ba tháng, hoặc là cùng nàng du lãm các chỗ kỳ quan nhân văn, hoặc là cái gì cũng không làm, ở một thành thị xa lạ tìm một chỗ trọ, tán gẫu, ăn cơm, tản bộ, ... Chính là vô luận là loại nào, hân đều cảm thấy, thỏa mãn.

Cười cười, hân vào phòng tập thể hình trước. Cùng Phù Hiểu chạy bộ không đủ làm hân nhét kẻ răng, cho nên hân phải ở trước thời điểm nàng dậy tiên đem vận động cấp tốc làm. Chờ con cái lớn lên đến tuổi thích hợp, hân cũng thừa dịp lúc này dạy bọn chúng các loại quyền thuật cùng vật lộn thuật, ngay từ đầu bọn họ còn không vừa ý, học một năm sau, bọn họ đã mỗi ngày buổi sáng tinh thần phi thường no đủ chờ hân.

Bắt tri bắt giác luyện một giờ, hân cởi bỏ áo ướt đầm mồ hôi, tùy ý ở trong phòng tắm tắm rửa, vẫy vẫy ** tóc, tính toán trở về phòng ngủ gọi vợ yêu nên tỉnh dậy rèn luyện.

Đánh thức nàng là công tác hạng nhất lạc thú cùng thống khổ. Có một số người trời sinh sáng sớm không vui, vợ hân tuyệt đối được là một người trong số đó. Mỗi ngày kêu nàng nàng luôn cực không tình nguyện, có thể ở trên giường từ bên này lăn đến bên kia, vì trốn tránh rời giường. Trong lòng hân cái kia dày vò a, muốn giúp nàng đắp chăn hảo hảo ngủ tiếp, lại ác thú vị, thích xem nàng bộ dạng mơ mơ màng màng nhú mày quyết miệng làm nũng, làm cho hân hận không thể đem nàng nuốt vào bụng. Mà trên thực tế, nàng mỗi ngày đều là bị hân kiểm chế không được hôn tỉnh lại. Có hai loại kết quả, thứ nhất là nàng thiếu

không khí tĩnh, kiêu kiêu đẩy ra hắt rời giường rửa mặt; Hai là nàng thiếu không khí tĩnh, lại đem hết khí lực cũng không đẩy được hắt, tự nhiên sau lại bị hắt bữa bãi chà đạp một phen... Đây chủ yếu quyết định bởi cho buổi tối trình độ nàng hầu hạ hắt.

Dù sao mặc kệ thế nào, nàng buổi sáng tuyệt đối là đầy đủ rèn luyện .

Ăn qua bữa sáng, lại nghĩ như thế nào chết dưới hoa mẫu đơn, cũng không thể không đi làm kiếm tiền nuôi gia đình. Đây cũng là thời gian công tác của Phù Hiểu, nguyên bản thói quen thức khuya làm việc nàng bởi vì đủ loại nguyên nhân, không thể không đem thời gian sáng tác chuyển đến buổi sáng, thư phòng đặc biệt còn vì nàng tạo ra hiệu quả như buổi tối, bình yên, yên tĩnh, nếu là nàng muốn, mở ra trên đỉnh, còn có thể nhìn đến bầu trời đầy sao —— trong đó thậm chí bao gồm vũ trụ cùng ngân hà.

Chuyên chú công tác một buổi sáng, viết chữ xong một đoạn Phù Hiểu sẽ chuẩn bị đi đưa cơm trưa cho ông xã —— tuy rằng bữa trưa ở công ty của hắt cũng không kém, nhưng tự nàng tâm huyết dâng trào đưa qua một lần sau hắt liền nghiến . Một người ăn cơm không vui, xem vợ khuôn mặt nhỏ nhắn, nói chuyện phiếm, ôm hôn nàng một chút, buổi sáng công tác mệt nhọc đều tiêu tan. Hơn nữa sau khi ăn cơm trưa , còn có thể ôm vợ hắt mềm yếu thân mình ngủ giấc, buổi chiều chỉ cảm thấy tinh thần sáng láng.

Mặc dù có khi Phù Hiểu chảy ra mà xin nghỉ, nhưng đây chính là cực cực cực ngẫu nhiên tình huống, chúng ta đường đại thiếu là loại người nào, vợ mình bởi vì công tác vắng vẻ, đây còn rất cao? Tội lớn ngập trời! Nam nhân lòng dạ hẹp hòi mặt ngoài không nói cái gì, đến đêm khuya, đành hoàng phụ nữ còn có bị tội.

Hai người ngọt ngọt như mật ăn qua cơm trưa, có khi Đường Học Chính bế bọn nhiều việc, sẽ để nàng ở phòng bên cạnh viết chữ, chơi trò chơi, hoặc là để nàng gọi người dạo phố mua quần áo. Có khi có thể thoải mái chút, hắt sẽ mang nàng đi ra ngoài hẹn hò, hoặc là xem nơi nào lại có xe mới triển lãm.

Về vấn đề hắt thích xe này, hai người thông qua nhiều lần hiệp thương mới thật vất vả đạt thành hiệp nghị.

Phù Hiểu khi lần đầu tiên đi tham quan gara của hắt, trông mắt suýt rơi ra. Bán xe cũng không nhiều xe như hắt a! Sau này thông qua hắt có chút nhiệt tình giảng giải, mới biết được đây đó xe đều là hắt trăm phương nghìn kế mới làm tới tay, bản tuyệt thế trân quý, mà có chút là hắt nhất thời hứng thú mua về qua vài ngày lại chán.

Vì thế hứng thú là không thể chơi, nhưng Phù Hiểu quả thật cảm thấy rất xa xỉ, hắt yêu thích cũng liền thôi, có cái hắt cũng không liếc mắt một cái còn ở gara làm cho người ta bảo dưỡng, đây không lãng phí sao? Vì thế cùng hắt thảo luận vài lần, rốt cục đạt thành nhất trí: hắt nếu nhìn trúng kia một chiếc cất chứa có thể, nhưng là nhiều hơn , hắt mang ra một chiếc không yêu thích quyền góp từ thiện.

Phù Hiểu luôn luôn làm từ thiện, tiền nhuận bút nàng viết sách đều mang đi làm từ thiện, nhiều là nhi đồng thiếu niên . Nơi này có cái nhạc đệm, khi nhắc tới nàng, Hàn Ngọc Tố nghe nói tiền nàng kiếm được đa số đều làm từ thiện, không khỏi bật thốt lên hỏi nàng kia 50 vạn có hay không cũng làm từ thiện, lúc này Phù Hiểu mới mở miệng biết nguyên lai lúc trước cô cô thu tiền Hàn Ngọc Tố. Lúc này Đường phu nhân mới biết được Phù Hiểu căn bản không biết chuyện. Cuối cùng Phù Hiểu cũng không có hướng cô cô đề cập qua chuyện tiền, tuy rằng trong lòng vẫn là muốn hỏi, nhưng mà chuyện đã qua thì để nó qua đi. Vì thế phù cô cô cũng không biết Phù Hiểu đã biết rồi, để bản thân sầu lo thành bệnh.

Trở lại chuyện chính, về mua xe bán xe một chuyện, Đường Học Chính từng mỉm cười nói, nàng giống chính cung nương nương, hắt yêu xe tựa như tiểu thiếp, hắt cưới một cái vào, nàng liền giúp hắt đưa một cái đi ra ngoài. Lòng ghen tị quá mạnh mẽ.

Phù Hiểu phản ứng là đá hắt một cước.

Thời gian bữa tối, Đường Học Chính sẽ không ở nhà, hắt không ở ngoài xã giao —— ai bảo người ta thích bàn chính trị kinh tế trên bàn cơm đâu —— chính là đi ngoạn gia phân công trò chơi. Ngoạn gia kỳ thực là địa phương cho huynh đệ lâu ngày hội họp —— người vĩnh viễn không có khả năng độc tự được việc , hắt đem người lựa chọn tạo thành hội viên, ở các ngành các nghề hỗ trợ, lấy cá nhân quốc gia song mùa thu hoạch, Hiện tại đã trôi lên mặt nước, nhưng đã không ai có thể lay động lực lượng bọn họ.

Làm xong xong việc Đường Học Chính về đến nhà, bà xã một mình ở cùng ông cụ nghiên cứu thư pháp, hoặc là cùng mẹ chồng thảo luận yoga. Đợi hắt sau khi trở về, đối thoại mọi việc như thế:

“Anh đã về.”

“Uh, thơm quá, em tắm rồi ?”

“Đúng vậy, Anh dùng cái gì tẩy? Muốn em giúp anh xả nước không”

“Có thể, lần trước em mua tinh dầu anh xem còn có một lọ viết hiệu quả trị liệu thần kỳ, không bằng chúng ta thử xem?”

“Anh thấy khi nào !”

“Ngay tại trên mặt em anh có thể nhìn không thấy sao? Lại nói , em không phải cố ý cho anh xem sao?”

“Ai, ai cố ý cho anh xem”

“Cứng đầu, anh đã biết, em không phải cố ý .” Nam nhân một bộ anh biết em xấu hổ.

“Em không phải cố ý !”

“được được, đi giúp anh xả nước, ột hai giọt. Lão gia ta kiểm tra thật giả.”

“Không cần!”

“Cũng xong, bản thân tự nhỏ.”

“Không được!”

“Vợ, em thế nào khó hầu hạ như vậy...”

“Nha! Để em xuống dưới...”

Vì thế một ngày lại một ngày, ngày bình thường mà ngọt ngào trôi qua .

—————Hoàn chính văn—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-hieu-em-la-cua-anh>